La Hotare
5 iulie - 6 septembrie, 1990

Venim pe nava numită Mayflower
Venim pe nava ce a fost pe Lună
Venim în ora de cumpănă a evului
Şi cântăm un cântec american
Dar e bine, e foarte bine
Nu poţi să fii mereu binecuvântat...
Paul Simon

Căutăm peste tot un drive-in
Căutăm un loc de parcare
Unde hamburgerii sfârâie pe grătare zi şi noapte
Da! Tonomatul vibrează în ritmul discurilor în U.S.A.
Sunt fericit că trăiesc în U.S.A.
Orice-ţi doreşti găseşti chiar aici, în U.S.A.
Chuck Berry

CARTEA A DOUA

CAPITOLUL 43

CHIAR în mijlocul lui Main Street din May, Oklahoma, zăcea un mort.

Nick nu era surprins. Întâlnise o mulţime de cadavre de când plecase din Shoyo şi presupunea că nu văzuse nici măcar o miime dintre toţi morţii prin apropierea cărora trecuse. Erau anumite locuri în care mirosul bogat al morţii era suficient să te aducă în pragul leşinului. Un mort în plus sau în minus nu mai însemna mare lucru.

La Hotare
5 iulie - 6 septembrie, 1990

Venim pe nava numită Mayflower
Venim pe nava ce a fost pe Lună
Venim în ora de cumpănă a evului
Şi cântăm un cântec american
Dar e bine, e foarte bine
Nu poţi să fii mereu binecuvântat...
Paul Simon

Căutăm peste tot un drive-in
Căutăm un loc de parcare
Unde hamburgerii sfârâie pe grătare zi şi noapte
Da! Tonomatul vibrează în ritmul discurilor în U.S.A.
Sunt fericit că trăiesc în U.S.A.
Orice-ţi doreşti găseşti chiar aici, în U.S.A.
Chuck Berry

CARTEA A DOUA

CAPITOLUL 43

CHIAR în mijlocul lui Main Street din May, Oklahoma, zăcea un mort.

Nick nu era surprins. Întâlnise o mulţime de cadavre de când plecase din Shoyo şi presupunea că nu văzuse nici măcar o miime dintre toţi morţii prin apropierea cărora trecuse. Erau anumite locuri

în care mirosul bogat al morţii era suficient să te aducă în pragul leşinului. Un mort în plus sau în minus nu mai însemna mare lucru.

Dar când mortul se ridică, în el se dezlănţui o asemenea explozie de teamă, încât pierdu controlul asupra bicicletei. Omul şovăi, se poticni, apoi se prăbuşi, aruncându-l cu putere pe Nick pe pavajul lui Oklahoma Route 3. Se juli la mâini şi-şi zgârie fruntea.

— Doamne sfinte, *mister,* dar ştiu c-ai căzut, i se adresă presupusul cadavru, apropiindu-se de Nick cu mers împleticit. Nu, pe bune! Dumnezeule!

Nick nu auzi nimic din toate acestea. Se uita fix într-un punct de pe asfalt dintre mâinile lui, unde se scurgeau picături de sânge din tăietura de pe frunte, întrebându-se cât de rău se rănise. Când simţi atingerea pe umăr, îşi aduse aminte de cadavru şi încercă să se refugieze, târându-se; ochiul cel teafăr, neacoperit cu petic, îi sticlea de groază.

— Nu e cazul să te necăjeşti chiar aşa, îl sfătui cadavrul, iar atunci Nick constată că nu era câtuşi de puţin vorba de un cadavru, ci de un tânăr care-i adresa priviri fericite. Ţinea în mână o sticlă de whisky aproape plină; asta îl ajută pe Nick să înţeleagă. Nu era un strigoi, ci un om care se îmbătase şi adormise în mijlocul drumului.

Nick îi făcu un semn prietenos şi descrise un cerc cu degetul mare şi arătătorul. În acel moment, o picătură de sânge cald i se scurse în ochiul asupra căruia îşi revărsase furia Ray Booth, provocându-i durere. Îşi ridică peticul şi se şterse. Astăzi părea să vadă ceva mai bine pe partea aceasta, dar când îşi închise ochiul bun, nu mai distinse din lumea înconjurătoare decât un amestec de culori. Puse peticul la loc şi apoi merse încet şi se aşeză pe marginea trotuarului, lângă un Plymouth cu număr de Kansas, care se lăsa încet pe cauciucuri. Reuşi să vadă crestătura din frunte reflectată în bara de protecţie a maşinii. Arăta urât,

însă nu părea prea adâncă. Avea să se ducă la farmacia din localitate, se va dezinfecta şi va lipi un plasture deasupra rănii. După părerea lui, mai avea suficientă penicilină în organism ca să lupte împotriva oricărei infecţii, dar păţania cu rana de glonţ de pe picior îl făcuse extrem de precaut. Îşi extrase pietricelele din palmă, tresărind de durere.

Bărbatul cu sticla de whisky asistase impasibil la toate acestea. Dacă Nick şi-ar fi ridicat privirea spre el, ar fi constatat imediat comportamentul lui ciudat. Atunci când Nick se întorsese ca să-şi examineze rana în bara maşinii, interesul dispăruse total de pe figura fără nici un rid a bărbatului, care rămăsese senină. Purta o salopetă decolorată, dar curată, şi pantofi grei, de lucru. Era înalt cam de un metru şaptezeci şi cinci şi avea părul atât de blond, încât părea aproape alb. Ochii-i erau de un albastru intens şi gol, trădând, împreună cu părul, originea lui suedeză sau norvegiană. Nick urma să descopere mai târziu că avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, pentru că reuşea să-şi aducă aminte de sfârşitul războiului din Coreea şi cum se întorsese tatăl său îmbrăcat în uniformă, o lună mai târziu. Nu exista nici cea mai mică şansă ca el să fi inventat povestea asta. Imaginaţia nu era punctul forte al lui Tom Cullen.

Rămăsese nemişcat, cu privirea albă, ca un robot scos din priză. Apoi, treptat, figura i se animă din nou. Ochii înroşiţi de whisky începură să arunce licăriri. Zâmbi. Îşi adusese din nou aminte cum trebuia să se comporte într-o asemenea situaţie.

— Doamne Dumnezeule, *mister,* dar ştiu c-ai căzut. Nu, pe bune! Doamne!

Cercetă sângele adunat pe fruntea lui Nick. Nick avea un carnet şi un pix în buzunarul de la cămaşă, care rămăseseră la locul lor chiar şi după cădere. Scrise: "Pur şi simplu m-ai speriat. Am crezut că eşti mort, până în clipa în care te-ai ridicat de jos. Nu am păţit nimic. Există vreo farmacie în oraş?"

Îi întinse notesul omului în salopetă. Acesta îl luă, se uită la cele scrise şi i-l întinse înapoi. Zâmbind, îi spuse:

— Eu sunt Tom Cullen. Dar nu ştiu să citesc. N-am ajuns decât în clasa a treia, dar împlinisem deja şaisprezece ani şi taică-meu nu m-a mai dat la şcoală. A zis că sunt prea mare.

Arierat, îi trecu lui Nick prin minte. Eu nu pot vorbi, iar el nu ştie să citească. Pentru o clipă, rămase perplex.

— Doamne Dumnezeule, *mister,* dar ştiu c-ai căzut! exclamă Tom Cullen; într-un fel, acest mesaj era cu adevărat o premieră pentru ambii. Doamne, pe bune!

Nick clătină din cap. Puse carnetul şi pixul la locul lor. Îşi duse o mână la gură şi clătină din cap. Îşi puse palmele la urechi şi clătină din cap. Îşi lipi mâna stângă de gât şi clătină încă o dată din cap. Cullen rânji, nedumerit:

— Te doare un dinte? Am păţit şi eu odată. Vai, ce m-a mai durut. Pe bune! Doamne!

Nick îşi execută încă o dată numărul de pantomimă. Cullen bănui că este vorba de o durere de urechi, de această dată. Nick îşi ridică braţele în sus şi se duse la bicicletă. Vopseaua sărise în câteva locuri, altfel părea întreagă. Se sui pe ea şi porni pe stradă. Da, reacţia era cea la care se aştepta. Cullen fugea alături de el, zâmbindu-i fericit. Ochii lui nu se dezlipeau de Nick. Nu mai văzuse pe nimeni, de aproape o săptămână.

— De ce nu vrei să vorbeşti? întrebă el, dar Nick nu se întoarse spre el şi nu dădu vreun semn că ar fi auzit. Tom îl trase de mânecă şi repetă întrebarea.

Bărbatul de pe bicicletă îşi duse mâna la gură şi clătină din cap. Tom se posomorî. Acum bărbatul îşi sprijinise bicicleta de suport şi se uita la faţadele magazinelor. Păru să găsească ceea ce căuta, pentru că urcă pe trotuar şi se îndreptă spre magazinul domnului Norton. Dacă ar fi vrut să

intre înăuntru ar fi fost zadarnic, pentru că uşa era încuiată. Domnul Norton părăsise oraşul. Din câte văzuse el, toată lumea încuiase şi părăsise oraşul, cu excepţia maică-sii şi a prietenei ei, doamna Blakely, care muriseră, amândouă.

Bărbatul-care-nu-vorbeşte încerca acum uşa. Tom ar fi putut să-i spună că nu are nici un rost, chiar dacă pe uşă rămăsese arborat anunţul DESCHIS. Anunţul DESCHIS era mincinos. Spre supărarea lui Tom, pentru că ar fi poftit o îngheţată cu sifon. Care i se părea cu mult mai gustoasă decât whiskyul, care la început îi plăcuse, apoi îi dăduse o senzaţie de somn şi în cele din urmă o teribilă durere de cap. Se culcase, cu gândul să scape de durerea de cap, dar avusese o mulţime de vise nebuneşti cu un om într-un costum negru, ca acela pe care-l purta mereu reverendul Deiffenbaker. Omul în costum negru îl fugărea în visele acelea. Tom avea impresia că era un om foarte rău. Singurul motiv pentru care Tom se pusese să bea era acela că nu avea voie, tăticul lui îi interzisese, şi maică-sa la fel, dar acum dispăruseră cu toţii, aşa că ce-l mai împiedica? Făcea ce avea chef.

Dar ce l-a apucat pe bărbatul-care-nu-vorbeşte? Luase coşul pentru gunoaie de pe trotuar şi avea de gând să... ce? Să spargă vitrina domnului Norton? ZBANG! Să mă bată Dumnezeu şi să fiu afurisit dacă n-a făcut tocmai aşa! Iar acum îşi strecura mâna şi descuia uşa...

— Hei, *mister,* cum poţi să faci una ca asta? ţipă Tom, cu vocea gâtuită de indignare şi emoţie. Asta-i ilegal! Drogurile şi asta sunt ilegale. Nu ştii că...

Dar omul intrase deja înăuntru şi nu-şi întorcea nici măcar capul.

— Ce-i cu tine, eşti surd? strigă Tom cu indignare. Doamne! Nu cumva eşti...

Se stinse. Animaţia şi interesul dispărură de pe figura lui. Devenise din nou un robot scos din

priză. Locuitorii din May se obişnuiseră ca Tom Oligofrenul să treacă prin asemenea stări. De exemplu, străbătea străzile, privind vitrinele cu expresia aceea etern fericită pe faţa lui scandinavă uşor rotunjită, şi pe neaşteptate înţepenea şi se stingea. Atunci se găsea careva să strige: *Iar l-a apucat pe Tom!* şi toată lumea râdea. Dacă se întâmpla ca tatăl lui Tom să fie alături, se încrunta şi-i făcea semn cu cotul, sau poate chiar îl lovea pe umăr sau pe spate până ce-şi revenea. Dar tatăl lui Tom se afla din ce în ce mai rar prin preajma lui începând din prima jumătate a lui 1988, pentru că prefera compania unei chelneriţe cu părul roşu de la Boomer's Bar & Grille. Numele ei era DeeDee Packalotte (pe seama numelui ei se făceau cele mai deocheate bancuri), iar cam acum un an ea şi Don Cullen îşi luaseră tălpăşiţa. Nu mai fuseseră văzuţi decât o singură dată, nu foarte departe, într-un motel păduchios din Slapout, Oklahoma, iar de atunci dispăruseră.

Majoritatea celor din jur considerau aceste momente de detaşare ale lui Tom doar nişte semne suplimentare ale retardării lui, deşi era vorba, de fapt, de perioade în care gândirea lui se desfăşura aproape normal. Procesele de gândire se bazează (din câte spun psihologii) pe deducţie şi pe inducţie, iar persoanele arierate sunt incapabile să facă aceste salturi deductive şi inductive. Există nişte fire, nişte circuite întrerupte, nişte comutatoare deteriorate. Aderarea lui Tom Cullen nu era foarte gravă, el fiind în stare să facă conexiuni simple. Şi, din când în când — în timpul perioadelor lui de detaşare —, era capabil să stabilească câte o conexiune inductivă sau deductivă mai complicată. El simţea că poate stabili o asemenea conexiune aşa cum o persoană normală simte uneori că un nume îi "stă pe vârful limbii". Când i se întâmpla asta, Tom renunţa la lumea reală, care nu reprezenta decât un flux de informaţii senzoriale fragmentate, retrăgându-se în

propriu-i cuget. Aici se comporta ca un om lăsat într-o încăpere întunecoasă şi necunoscută lui, care ţine în mână ştecherul unei lămpi şi se târăşte pe podele, lovindu-se de obiecte şi pipăind cu mâna liberă după priză. Iar dacă o găsea — ceea ce nu se întâmpla întotdeauna — se făcea lumină şi vedea camera (sau ideea) cu limpezime. Tom era o fiinţă senzorială. O listă a lucrurilor sale favorite ar fi cuprins şi gustul unui sifon cu îngheţată de la domnul Norton, priveliştea unei fete frumoase, îmbrăcate în rochie scurtă, aşteptând la colţ ca să treacă strada, parfumul liliacului, senzaţia mătăsii. Dar mai mult decât toate aceste lucruri iubea intangibilul, iubea clipa aceea în care se stabilea conexiunea, se repara comutatorul (chiar şi pentru moment) şi se aprindea lumina în spaţiul cel întunecos. Nu se întâmpla întotdeauna; de multe ori, conexiunea refuza să apară. Nu şi de această dată.

Ce-i cu tine, eşti surd? spusese el.

Omul nu se comportase ca şi cum ar fi auzit ce-i spunea Tom, decât atunci când se uitase drept la el. Şi nu-i adresase nici un singur cuvânt, nici măcar de salut. Uneori oamenii nu-i răspundeau atunci când le punea întrebări, pentru că un anume lucru din fizionomia lui Tom îi avertiza că nu stătea prea bine cu mansarda. Dar când se petrecea asta, persoana care refuza să-i răspundă părea nebună, tristă sau se îmbujora la faţă. Iar omul ăsta nu reacţionase astfel — ci-i făcuse lui Tom semnul acela cu degetul mare şi arătătorul, ceea ce Tom ştia că înseamnă Okey Dokey... şi cu toate astea, nu vorbea.

Mâinile duse la urechi şi clătinatul din cap.

Mâinile duse la gură şi clătinatul din cap.

Mâinile duse la gât şi din nou acelaşi gest.

Camera se lumină: conexiunea se stabilise.

— Doamne! spuse Tom, înviorându-se.

Ochii lui injectaţi de băutură sclipiră. Se năpusti în Norton's Drugstore, uitând că este ilegal.

Bărbatul-care-nu-vorbeşte pulveriza ceva care mirosea a dezinfectant pe vată, iar apoi se ştergea cu tamponul la frunte.

— Hei, *mister!* strigă Tom, în plină alergare. Bărbatul-care-nu-vorbeşte nu se întoarse. Tom rămase pentru moment uimit, apoi îşi aduse aminte. Îl bătu pe Nick pe umăr, iar acesta se întoarse. Eşti surdomut, corect? Nu auzi! Nu vorbeşti! Corect?

Nick îi confirmă prin gest. Reacţia lui Tom îl uimi peste poate. Acesta sări în sus şi bătu din palme.

— M-am gândit eu! Ura pentru mine! Mi-am dat seama singur! Ura pentru Tom Cullen!

Nick începu să zâmbească. Nu-şi amintea ca infirmitatea lui să mai fi adus cuiva atâta bucurie.

În faţa clădirii reşedinţei ţinutului exista o piaţetă, în mijlocul căreia se înălţa statuia unui soldat din infanteria marină înarmat şi echipat în uniforma din cel de-al doilea război mondial. Placa de dedesubt informa că acest monument era închinat amintirii băieţilor din Harper County care făcuseră SACRIFICIUL SUPREM PENTRU ŢINUTUL LOR. Nick Andros se aşezase în umbra monumentului, mâncând şuncă şi pui cu cartofi prăjiţi. Avea un bandaj în formă de x pe frunte, deasupra ochiului stâng. Citea spusele lui Tom pe buze (ceea ce nu era foarte simplu, pentru că Tom continua să mestece în timp ce vorbea), gândindu-se că se cam săturase de mâncat alimente conservate. Ceea ce şi-ar fi dorit era o friptură barosană, cu toate cele cuvenite.

Tom nu mai contenise să vorbească de când se aşezaseră. Făcea foarte multe repetiţii şi-şi presăra discursul cu nenumărate exclamaţii de *Dumnezeule!* şi *Pe bune!* în chip de ingrediente. Pe Nick nu-l deranja. Nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsiseră ceilalţi oameni până ce-l întâlnise pe

Tom, sau cât de mult se temuse — în secret — că era ultima fiinţă omenească rămasă pe faţa pământului. La un moment dat, îi trecuse prin minte că boala ucisese poate întreaga populaţie, cu excepţia surdomuţilor. Acum avea ocazia să facă speculaţii că nu-i lăsase în viaţă decât pe surdomuţi şi pe cei arieraţi mintal. Gândul acesta, care părea amuzant în lumina soarelui de vară, la ora 2 noaptea, nu avea să-i mai pară deloc vesel; avea să-l obsedeze.

Se întrebă unde-şi închipuia Tom că plecaseră toţi oamenii. Urmărise deja relatarea despre tatăl lui Tom, care fugise acum câţiva ani cu o chelneriţă, şi despre munca lui ca ajutor la ferma Norbutt, şi cum domnul Norbutt hotărâse cu doi ani în urmă că Tom se "descurca destul de bine" ca să-i poată încredinţa un topor, şi despre "hăndrălăii" care-l atacaseră pe Tom într-o noapte, şi cum Tom se luptase cu ei până ce-i lăsase aproape morţi, "iar pe unu' dintre ei l-am băgat în spital cu fractură, îţi dai seama, omule, fractură, asta a făcut Tom Cullen", şi mai aflase cum o găsise Tom pe maică-sa acasă la doamna Blakely, zăcând moarte amândouă în salon şi cum le lăsase acolo şi plecase. Isus nu vine să-i ia pe oameni la Cer dacă stă cineva şi se uită, îi explicase Tom (Nick reflectă că Isus, aşa cum îl vedea Tom, era un fel de Moş Crăciun invers, care venea şi-i lua pe cei morţi prin coşul căminului, în loc să le aducă daruri pe aceeaşi cale). În schimb nu spusese nimic despre pustietatea totală din May sau despre şoseaua care străbătea localitatea şi pe care nu exista nici o mişcare.

Îl atinse uşor pe Tom cu mâna pe piept, curmând şuvoiul de cuvinte.

— Ce? întrebă Tom.

Nick îşi roti braţele larg, cuprinzând tot cercul clădirilor din centru. Îşi compuse apoi o figură nedumerită, încreţindu-şi sprâncenele, înălţându-şi capul, scărpinându-se la ceafă. Apoi sugeră

mersul, făcând mişcări cu degetele în iarbă, şi sfârşi prin a-i adresa o privire interogativă lui Tom.

Reacţia îl alarmă. Judecând după animaţia de pe figura lui, Tom ar fi putut să fie mort. Ochii, care până acum un moment îi sclipiseră de entuziasm, de-abia aşteptând să-i spună tot ce avea de spus, se transformaseră în nişte bile de un albastru-tulbure. Gura i se deschisese, dezvăluindu-i lui Nick firimiturile umede de cartofi de pe limbă. Mâinile îi zăceau moale în poală.

Îngrijorat, Nick se pregăti să vadă ce este cu el. Înainte de a-l atinge, trupul lui Tom se scutură. Pleoapele îi fluturară, iar vioiciunea îi reveni în ochi, ca apa ce umple o căldare. Începu să zâmbească. Nici dacă deasupra capului său ar fi apărut un balon conţinând cuvântul EVRIKA, ca în benzile desenate, nu ar fi fost mai limpede ce se petrecuse.

— Vrei să afli unde s-au dus toţi oamenii? exclamă Tom.

Nick îi confirmă energic din cap.

— Păi, cred că s-au dus la Kansas City, îi zise Tom. Dumnezeule, chiar aşa trebuie să fi fost. Toată lumea nu vorbea niciodată decât ce mic e oraşul ăsta. Nu se-ntâmplă nimic. Nu-i distracţie. Până şi terenul pentru patinaj pe rotile a dat faliment. Acu' nu mai există decât un *drive-in,* unde nu rulează decât filmele alea de două parale. Mama mea zicea că oamenii pleacă de aici, dar în locul lor nu vine nimeni. Exact ca taică-meu, el a fugit cu o chelneriţă de la Boomer's Cafe, numele ei era, dacă poţi să-ţi închipui, DeeDee Packalotte. Aşa că, după mine, toată lumea s-a plictisit şi s-a cărat în acelaşi timp. La Kansas City trebuie să se fi dus, Doamne, nu ţi se pare corect? Într-acolo trebuie c-au pornit. În afară de doamna Blakely şi de maică-mea. Isus le va înălţa la Cer şi le va legăna în veşnicele armonii divine.

Tom îşi reîncepuse monologul.

S-au dus la Kansas City, gândi Nick. Păi din câte ştiu eu, s-ar putea să fie purul adevăr. Toţi cei rămaşi pe biata noastră planetă tristă, aleşi de Mâna Domnului, fie sunt legănaţi în veşnicele armonii divine ale Aceluiaşi, fie s-au mutat la Kansas City.

Se lăsă pe spate şi pleoapele începură să se închidă, prin urmare discursul lui Tom începu să se fragmenteze, transformându-se în echivalentul vizual al unui poem modern, fără litere mari, asemănător unei scrieri de-a lui e.e. cummings:

mama zicea
n-are nici o
dar eu le-am zis lor le-am zis că mai bine să
nu-i de joacă

Avusese vise rele noaptea trecută, pe care şi-o petrecuse într-o şură, dar acum, cu burta plină, nu-şi dorea decât să...

Doamne
asta înseamnă chiar
sigur că vreau

Nick adormi.

Când se trezi, se întrebă buimăcit, aşa cum păţeşti dacă dormi prea mult în miezul zilei, de ce transpirase în aşa hal. Se ridică şi înţelese. Era 4.45 după-amiaza; dormise mai bine de două ore şi jumătate, iar soarele ieşise de după monument. Dar asta nu era totul. Făcând exces de zel, Tom Cullen îl acoperise, ca să nu răcească. Cu două pături şi o plapumă.

Le aruncă deoparte, se ridică şi se întinse. Tom nu se vedea nicăieri. Nick porni încet către intrarea principală a pieţei, întrebându-se dacă era cazul şi ce anume hotărâre să ia în ceea ce-l privea pe

Tom... şi pe el însuşi. Arieratul se hrănise de la magazinul A&P, din partea opusă a pieţei. Nu-şi făcuse nici o problemă să intre şi să aleagă ce-şi dorea să mănânce, după etichetele de pe conserve, pentru că, mărturisise Tom, uşa magazinului universal rămăsese deschisă.

Nick se întrebă ce s-ar fi făcut Tom dacă n-ar fi fost aşa. Probabil, când i s-ar fi făcut foarte foame, ar fi trecut peste orice scrupul. Dar ce s-ar fi întâmplat cu el o dată cu terminarea proviziilor?

De fapt, alta era grija lui în legătură cu Tom. Era vorba de ardoarea patetică cu care-l întâmpinase. Chiar dacă nu era în toate minţile, se gândi Nick, sigur suferea şi el de singurătate. Atât maică-sa cât şi prietena ei, mătuşa lui de drept, muriseră. Taică-său fugise cu mult timp în urmă. Patronul lui, domnul Norbutt, şi toţi ceilalţi locuitori din May fugiseră la Kansas City într-o noapte, pe când Tom dormea, lăsându-l să bântuie pe Main Street ca o fantomă puţin ţicnită. Iar el se apucase de nişte lucruri care nu aveau cum să-i facă bine — de exemplu băuse whisky. Dacă se îmbăta din nou, cine ştie ce i se putea întâmpla. Iar dacă păţea ceva şi nu exista nimeni în jur ca să-l îngrijească, putea să moară.

Însă... un surdomut şi un oligofren? Ce ajutor puteau ei să-şi ofere unul altuia? Iată, un tip care nu poate să vorbească şi unul care nu poate să gândească. Cam incorectă chestia asta. E adevărat, Tom putea să gândească puţin, în schimb nu era în stare să citească, iar Nick nu-şi făcea nici o iluzie, avea să obosească repede ajutându-l pe Tom Cullen să dezlege şarade. În schimb pe *Tom* asta nu l-ar fi obosit niciodată. O, Doamne!

Se opri pe trotuar, chiar în dreptul intrării în parc, cu mâinile înfipte în buzunare. Ei bine, se hotărî el, pot să petrec o noapte cu el, aici. O noapte nu contează. Iar o masă ca lumea pot găti şi pentru el.

Înveselit puţin de acest gând, se duse să-l caute pe Tom.

În noaptea aceea, Nick dormi în parc. Nu ştia unde-şi petrecuse Tom noaptea, dar când se trezi a doua zi, puţin udat de rouă, însă altfel în cea mai bună formă, cel dintâi lucru pe care-l văzu traversând piaţa oraşului fu Tom, stând pe vine lângă o adevărată colecţie de maşini de jucărie marca Corgi şi o benzinărie Texaco din plastic.

Ajunsese pesemne la concluzia că dacă era permis să intri în Norton's Drugstore, aveai voie să intri şi în alte magazine. Stătea pe trotuarul magazinului *five-and-dime,* cu spatele la Nick. Vreo patruzeci de maşini miniaturale erau aliniate la marginea trotuarului. Lângă ele se afla şurubelniţa de care se servise Tom ca să desfacă vitrina unde fuseseră expuse. Printre ele erau modele de Jaguar, Mercedes-Benz, Rolls-Royce, un Bentley cu o capotă lungă, verde ca lămâia, un Lamborghini, un Cord, un model special Pontiac Bonneville de zece centimetri, un Corvette, un Maserati şi, Doamne, apără-ne şi păzeşte-ne, un Moon 1933. Tom stătea aplecat asupra lor, scoţându-le şi vârându-le în garaj sârguincios, alimentându-le la benzinăria de jucărie. Unul dintre elevatoarele din atelierul de reparaţii funcţiona, constată Nick, şi, din când în când, Tom ridica câte o maşină şi se prefăcea că intervine cumva dedesubtul ei. Dacă n-ar fi fost surd, Nick ar fi auzit, în liniştea aproape perfectă, dovada imaginaţiei febrile a lui Tom Cullen; buzele îi vibrau, *brrrrrr,* când conducea automobilele pe pista Fisher-Price; *cic-cic-cic-ding!* făceau pompele de benzină în acţiune; *sssşşşşş* însoţea ridicarea elevatorului din garaj. Oricum, reuşi să prindă o parte a conversaţiei dintre proprietarul benzinăriei şi micuţii oameni din maşini: *Îi facem plinul, domnule? Regular? Păi sigur că da! Aduc*

imediat parbrizul acela, doamnă. Cred că e din cauza carburatorului. Hai s-o ridicăm şi să ne uităm la tobă. Toaletele? Sigur că da! Chiar după colţ!

Iar deasupra acestei scene, întinzându-se pe zeci de kilometri în toate direcţiile, cerul pe care Dumnezeu îl repartizase acestui petic de Oklahoma.

Lui Nick îi trecu prin minte: *Nu pot să-l părăsesc. Nu pot face asta.* Fu cuprins brusc de o tristeţe amară şi neaşteptată, un sentiment atât de adânc, încât pentru un moment crezu că va izbucni în plâns.

Au plecat la Kansas City, gândi el. *Asta s-a petrecut. Au plecat cu toţii la Kansas City.*

Nick traversă strada şi-i atinse braţul. Tom tresări şi privi peste umăr. Pe buzele lui se lăţi un zâmbet vinovat şi se îmbujoră în obraji.

— Ştiu că este pentru copii, nu pentru bărbaţi în toată firea, îi explică el. Doamne, ştiu asta, taică-meu mi-a zis.

Nick ridică din umeri, zâmbi şi-şi întinse mâinile. Tom păru uşurat.

— Acum sunt ale mele. Dacă le vreau, sunt ale mele. Dacă tu te-ai putut duce în farmacie ca să-ţi iei ceva, şi eu am voie să intru în *five-and-dime.* Doamne, n-am dreptate? Nu trebuie să le pun înapoi, pe bune?

Nick clătină din cap.

— Sunt ale mele, spuse Tom fericit, întorcându-se către garaj. Nick îl atinse din nou şi Tom se uită în urmă. Ce-i?

Nick îl trase de mânecă şi Tom se ridică în picioare, fără proteste. Nick îl conduse până în locul unde-şi lăsase bicicleta. Făcu semn spre el însuşi, apoi către bicicletă. Tom făcu semn că a înţeles.

— Sigur că da. Bicicleta este a ta. Garajul Texaco e al meu. Eu nu voi lua bicicleta ta şi nici tu nu-mi iei mie garajul. Doamne, nu!

Nick clătină din cap. Repetă gesturile, arătând spre el însuşi şi spre bicicletă. Apoi de-a lungul lui Main Street. Apoi flutură mâna, în semn de rămas-bun.

Tom deveni posac. Nick aşteptă. Tom i se adresă, şovăitor:

— Vrei să pleci mai departe, *mister?*

Nick îi confirmă.

— Nu vreau să pleci! izbucni Tom. Ochii lui erau foarte mari şi albaştri, lucind din cauza lacrimilor. Îmi place de tine! Nu vreau să te duci şi tu la Kansas City!

Nick îl trase pe Tom lângă el şi-şi puse braţul pe umărul lui. Arătă spre el. Spre Tom. Spre bicicletă. Spre ieşirea din oraş.

— Nu te-nţeleg.

Nick repetă cu răbdare gesturile. De această dată, adăugă şi semnul de despărţire şi, într-un acces de inspiraţie, ridică şi braţul lui Tom, obligându-l şi pe el să facă gestul.

— Vrei să plec împreună cu tine? întrebă Tom.

Un zâmbet în care se îmbina neîncrederea şi încântarea îi apăru pe figură.

Nick îi confirmă, uşurat.

— Sigur că da! strigă Tom. Tom Cullen vrea să plece! Tom... Se opri, de această dată mai puţin fericit, căutând spre Nick cu precauţie. Pot să-mi iau şi garajul?

Nick se gândi o secundă, apoi îi făcu semn că da.

— Okay! Zâmbetul lui Tom reapăru, ca soarele din spatele unui nor. Tom Cullen vrea să plece!

Nick îl conduse lângă bicicletă. Arătă spre Tom, apoi către vehicul.

— N-am mai mers niciodată pe o bicicletă ca asta, spuse Tom plin de îndoială, uitându-se la mecanismul de schimbare a vitezelor şi la şaua înaltă şi îngustă. Cred că mai bine nu. Tom Cullen ar cădea de pe o bicicletă ca asta.

Nick se simţi încurajat. *N-am mai mers niciodată pe o bicicletă ca asta* însemna că mersese pe altele. Nu era nevoie decât să găsească una simplă şi bună. Din cauza lui Tom va înainta mai încet, asta părea inevitabil, dar poate că nu mult mai încet. Pe urmă, avea vreo grabă anume? Visele nu rămâneau decât nişte vise. Cu toate acestea, simţea un imbold interior să se grăbească, un ordin venit din subconştient, pe cât de indefinibil, pe atât de puternic.

Îl aduse pe Tom înapoi, la benzinăria lui. Îi făcu semn spre jucărie, apoi îi zâmbi. Tom se aplecă plin de zel şi apoi, înainte de a atinge maşinile, se opri. Îşi ridică privirea spre Nick, tulburat şi vizibil bănuitor.

— N-ai de gând să pleci fără Tom Cullen, pe bune?

Nick clătină hotărât din cap.

— Okay, spuse Tom, întorcându-se plin de încredere la jucăriile lui.

Înainte de a-şi putea reţine gestul, Nick îi ciufuli părul. Tom îşi ridică privirile şi-i zâmbi timid. Nick îi răspunse la zâmbet. Nu, nu putea să-l părăsească, pur şi simplu. De asta era sigur.

Se făcuse aproape de prânz înainte să găsească o bicicletă care probabil ar fi fost pe placul lui Tom. Nu se aşteptase să dureze aşa de mult, dar cea mai mare parte a oamenilor îşi încuiaseră casele, garajele şi dependinţele. În majoritatea cazurilor, se vedea nevoit să arunce câte o privire chinuită în garaje întunecoase prin ferestre murdare şi acoperite de pânze de păianjen, sperând să descopere bicicleta potrivită. Se chinui mai bine de trei ore, târându-şi picioarele pe nu ştiu câte străzi, cu transpiraţia scurgându-i-se pe trup şi cu soarele bătându-i continuu în ceafă. La un moment dat, se întoarse să se uite încă o dată în Western Auto, însă fără folos; cele două biciclete din vitrină erau nişte

cursiere cu trei viteze pentru el-şi-ea, iar toate celelalte nu fuseseră montate.

În cele din urmă, descoperi ceea ce căuta într-un garaj izolat de la capătul din sud al oraşului. Garajul rămăsese încuiat, însă fereastra era suficient de mare ca să se poată strecura înăuntru. Nick sparse geamul cu o piatră şi extrase cu grijă cioburile rămase în chitul vechi şi fragmentat. O dată intrat, garajul se dovedi îngrozitor de fierbinte şi impregnat de un miros de benzină amestecată cu praf. Bicicleta, o Schwinn bărbătească de modă veche, se afla lângă un Mercury station de zece ani, cu anvelope tocite şi arcuri scorojite.

După cum îmi merg toate, nu m-aş mira ca afurisita de bicicletă să fie o rablă, gândi Nick. Fie îi lipseşte lanţul, fie e pe jantă, ceva trebuie să fie. Dar de această dată avea noroc. Bicicleta mergea uşor. Cauciucurile erau bune şi aveau profil suficient; toate şuruburile şi pinioanele păreau să fie la locul lor. Nu exista un coş special pentru bagaj, asta îi rămânea să remedieze, în schimb avea apărătoare de lanţ, iar pe perete, între o greblă şi o lopată pentru zăpadă, atârna un premiu nesperat: o pompă de mână Briggs, aproape nouă.

Căută în continuare şi găsi un bidon cu 3-in-0ne Oil pe un raft. Nick se aşeză pe podeaua din ciment crăpat, fără să-i mai pese de căldură, şi unse cu grijă lanţul şi ambele roţi dinţate. Când termină, înşurubă cu grijă capacul pe bidon şi-l puse în buzunarul pantalonilor.

Legă pompa de bicicletă la portbagajul de pe aripa din spate cu o bucată de sfoară de cânepă, apoi descuie uşa garajului şi o deschise. Nicicând nu i se păruse aerul proaspăt mai dulce ca acum. Închise ochii, inspiră adânc, împinse bicicleta până în drum, se urcă pe ea şi porni agale pe Main Street. Bicicleta mergea bine. Era exact ceea ce-i trebuia lui Tom... cu condiţia să ştie cu adevărat să meargă pe bicicletă.

O lăsă lângă Raleighul lui şi intră în *five-and-dime.* Găsi un coş din sârmă pentru biciclete de mărime potrivită într-o grămadă de articole sportive din spatele magazinului şi se pregătea să plece cu obiectul sub braţ, când privirea îi fu atrasă de altceva: un claxon cu pâlnie cromată şi o pară mare, din cauciuc roşu. Zâmbind, Nick puse claxonul în coş, apoi se îndreptă către raionul de scule, de unde îşi alese o şurubelniţă şi o cheie franceză. Ieşi din magazin. Tom zăcea în piaţă, la umbra bătrânului marinar din al doilea război mondial, picotind.

Nick fixă coşul pe coarnele Schwinnului, apoi montă claxonul cu pâlnie lângă coş. Intră iarăşi în *five-and-dime* şi ieşi de acolo cu o sacoşă mare.

Intră la A&P şi o umplu cu fructe, conserve de carne şi legume. Tocmai cerceta nişte conserve cu iahnie de fasole când zări cu coada ochiului o umbră trecând prin dreptul intervalului unde se găsea el. Dacă ar fi putut auzi, ar fi ştiut deja că Tom îşi descoperise bicicleta. Pe întreaga stradă răsuna ţipătul lung şi răguşit al claxonului, *Houuuu-OOO-gaa!,* punctat de hohotele de râs ale lui Tom Cullen.

Nick ieşi imediat din magazinul universal şi-l văzu pe Tom pedalând în mare viteză pe Main, cu părul blond şi cămaşa fluturându-i în vânt, storcând para claxonului din toată inima. Întoarse în dreptul benzinăriei Arco, de la capătul zonei comerciale, şi se apropie. Pe faţa lui se vedea un imens zâmbet triumfător. Garajul Fisher-Price se afla în coşul bicicletei. Buzunarele pantalonilor şi ale cămăşii lui kaki erau umflate din cauza modelelor miniaturale de automobile. Soarele strălucea cu putere, reflectându-se în spiţele roţilor. Cuprins de o vagă melancolie, Nick şi-ar fi dorit să audă şi el sunetul claxonului, doar ca să constate dacă îl putea amuza şi pe el tot atât cât pe Tom.

Tom îi făcu semn şi trecu pe lângă el, mergând mai departe. La celălalt capăt al zonei comerciale,

întoarse iarăşi şi veni spre el, continuând să apese para de cauciuc. Nick îşi ridică braţul, imitând semnalul de oprire al unui poliţist. Tom frână brusc, oprindu-se chiar înaintea lui. Pe obraji i se adunaseră broboane de sudoare. Furtunul de cauciuc al pompei oscila. Tom gâfâia şi zâmbea fericit.

Nick arătă spre drumul de ieşire din oraş şi făcu semnul de rămas-bun.

— Chiar am voie să-mi iau şi garajul?

Nick îi făcu semn că da şi agăţă sacoşa de grumazul puternic, ca de taur, al lui Tom.

— Plecăm chiar acum?

Nick confirmă din nou. Descrise un cerc cu degetul mare şi arătătorul.

— La Kansas City?

Nick clătină din cap.

— Mergem oriunde avem chef?

Nick înclină din cap. Da. Oriunde aveau chef, gândi el, dar acest oriunde avea să se dovedească aproape cu siguranţă un loc din Nebraska.

— Ura! exclamă Tom fericit. Okay! Da, da! Ura!

Porniră pe US 283 spre nord, dar după numai două ore şi jumătate de pedalat, spre vest începuse să se adune o ceată de nori negri. Furtuna se apropia iute de ei, purtată de o pânză subţ're de ploaie. Nick nu auzea tunetele, în schimb vedea zigzagurile fulgerelor ţâşnind din nori. Acestea erau atât de luminoase, încât te orbeau, lăsând în urma lor, pe retină, imagini consecutive purpuriu-albăstrui. Pe când se apropiau de marginea Rosstonului, de unde Nick avea de gând să cotească spre est, pe US 64, vălul de ploaie de dedesubtul norilor dispăru, iar cerul căpătă o nuanţă gălbuie, încremenită, ciudată şi rău prevestitoare. Vântul, care până atunci îi răcorise obrazul stâng, muri cu totul. Începu să se simtă

extrem de agitat, fără să ştie de ce, şi inexplicabil de greoi. Nu-i spusese nimeni că unul dintre puţinele instincte pe care omul şi animalele le mai au în comun este tocmai această reacţie la o scădere bruscă şi importantă a presiunii atmosferice.

Atunci Tom începu să-l tragă de mânecă, să-l tragă cu frenezie. Nick se uită la tovarăşul lui de drum. Spre uimirea lui, constată că orice urmă de culoare pierise din obrazul lui Tom, iar ochii lui căpătaseră dimensiuni uriaşe.

— *Tornadă!* urlă Tom. *Vine o tornadă!*

Nick căută zadarnic din priviri pâlnia specifică. Se întoarse spre Tom, gândindu-se care ar fi fost cea mai bună metodă să-l liniştească. Dar Tom dispăruse. Ieşise din şosea prin partea dreaptă şi traversa câmpul pe o potecă netedă, dar întortocheată, şerpuind prin iarba înaltă.

Tâmpit afurisit, se enervă Nick. Ai să rupi nenorocita aia de furcă!

Tom se îndrepta către o şură cu siloz, la capătul unui drum negru, lung de câteva sute de metri. Supărat încă, Nick porni în urmărirea lui, trecu pârleazul de la marginea şoselei, apoi pedală pe drumul negru de acces către şură. Bicicleta lui Tom zăcea aruncată neglijent, lângă clădire. Nu se învrednicise nici măcar să-i coboare piciorul de sprijin. Nick ar fi pus acest lucru pe seama simplei neglijenţe, dacă n-ar fi constatat până acum cât de grijuliu era Tom. Şi-a pierdut şi urma de minte pe care-o mai avea, gândi Nick.

Neliniştea ce pusese stăpânire şi pe el îl împinse să arunce o ultimă privire peste umăr, iar ceea ce văzu îl făcu să încremenească.

Dinspre vest se apropia o întunecime greu imaginabilă. Propriu-zis nu era un nor, ci mai degrabă o absenţă absolută a luminii. Avea forma unei pâlnii, mai mare în partea de sus şi, la prima vedere, ai fi zis că are o înălţime de vreo trei sute de metri. Marginea inferioară se afla foarte jos, dar

nu atingea pământul. Deasupra, norii păreau să fugă din calea ei, de parcă ar fi posedat nişte puteri speciale de respingere.

La un moment dat, atinse solul cam la un kilometru distanţă, iar o clădire lungă şi albastră cu acoperişul din tablă ondulată — probabil o magazie de mărfuri, sau poate un depozit de cherestea — explodă cu o imensă bubuitură. Desigur, el nu putu s-o audă, dar atunci când vibraţia ajunse la el, îl scutură zdravăn, mai să-l dărâme. De fapt, clădirea suferise o *implozie,* de parcă tromba ar fi supt tot aerul din interiorul ei. În clipa următoare, acoperişul metalic se frânse în două. Cele două secţiuni fură smulse în sus, răsucindu-se ca un capac care a luat-o razna. Fascinat de privelişte, Nick îşi răsuci gâtul, urmărindu-le traiectoria.

Am înaintea ochilor un coşmar, aşa cum îmi apare doar în cele mai rele vise, gândi Nick, şi *văd că nu este vorba de un om, chiar dacă uneori se aseamănă cu o fiinţă omenească. De fapt, este o tornadă. Un vârtej atotputernic, imens şi negru, năpustindu-se dinspre vest, ridicând spre cer orice lucru sau fiinţă care ar avea ghinionul să-i stea în cale. Ca şi cum...*

În acel moment se simţi prins de ambele braţe, literalmente ridicat în sus şi tras în şură. Pentru o clipă, fu surprins să-l vadă pe Tom Cullen. În starea lui de fascinaţie, pur şi simplu uitase de existenţa lui Tom.

— La subsol! îl îndemnă Tom, gâfâind. Repede! Repede! O, Doamne, Doamne! Tornadă! *Tornadă!*

Nick deveni în sfârşit pe deplin înspăimântat, smuls din starea de semitransă în care se cufundase şi conştient unde se află şi împreună cu cine. În timp ce se lăsa condus de Tom spre scările ce coborau în beciul pentru furtuni al şurii, percepu o vibraţie stranie şi nesfârşită. Era fenomenul cel mai apropiat de sunet pe care îl trăise vreodată. Se asemăna cu o durere enervantă în mijlocul

creierului. Apoi, coborând treptele în urma lui Tom, văzu o scenă pe care nu avea s-o uite niciodată: cum foile din placaj de pe pereţii laterali sunt desprinse bucată cu bucată, smulse şi ridicate de vârtej în văzduhul înnorat, ca nişte dinţi maronii, stricaţi, extraşi de nişte cleşti invizibili. Fânul răspândit pe duşumele începu să se ridice, prins în mrejele unei duzini de vârtejuri miniaturale, unduindu-se, sărind şi ţopăind. Vibraţia deveni chiar mai stăruitoare.

Tom împinse o uşă grea de lemn, făcându-i vânt înăuntru. Nick simţi duhoarea de mucegai umed şi putreziciune. În cea din urmă geană de lumină văzu că împărţeau beciul cu o familie de cadavre din care roseseră şobolanii. Apoi Tom trânti uşa şi rămaseră în întuneric deplin. Vibraţia se mai potoli, însă nu încetă cu totul.

Panica tăbărî asupră-i cu mantia ei desfăcută, îl prinse şi-l strânse la piept. Bezna îl silea să ia contact cu ceea ce-l înconjura doar prin pipăit şi miros şi nici unul dintre aceste simţuri nu-i transmitea mesaje liniştitoare. Simţea vibraţia constantă a podelelor sub tălpi, iar mirosul era îngrozitor.

Tom îl strânse de mână orbeşte, iar Nick îl trase pe idiot lângă el. Simţea un frison în trupul lui şi se întreba dacă Tom plângea sau încerca să-i vorbească. Gândul acesta îl ajută să-şi potolească o parte a propriilor lui temeri şi-şi trecu un braţ peste umărul nebunului. Tom procedă identic şi rămaseră amândoi în întuneric, agăţându-se unul de celălalt.

Intensitatea vibraţiei crescu sub picioarele lui Nick; până şi aerul părea să tremure uşor, la zona de contact cu obrajii. Tom îl strânse încă şi mai tare. Orb şi surd, aştepta ce urma să se mai întâmple, reflectând că dacă Ray Booth ar fi reuşit să-i distrugă şi celălalt ochi, toată viaţa lui aşa ar fi simţit. Dacă i s-ar fi întâmplat asta, probabil s-ar fi

împuşcat în cap acum câteva zile şi ar fi terminat cu toată povestea.

Ceva mai târziu, avea să-i fie aproape imposibil să dea crezare ceasului, potrivit căruia nu petrecuseră decât cincisprezece minute în întunericul din pivniţă, chiar dacă logica îi spunea că dacă ceasul încă mai mergea, chiar aşa trebuia să fie. Niciodată nu înţelesese atât de bine cât de subiectiv şi plastic este timpul. După impresia lui, trecuse cel puţin o oră, dar mai degrabă două sau trei. Şi, pe măsură ce se scurgea timpul, devenea tot mai convins că ei doi nu erau singuri în beci. Vai, desigur, mai existau şi hoiturile — un biet om care-şi adusese familia aici, când simţise că se apropie sfârşitul, sperând poate în delirul lui că, de vreme ce se salvaseră de la alte dezastre naturale aici, la adâncime, puteau să scape şi de această dată în acelaşi fel; nu, nu se gândea la cadavre. După părerea lui Nick, un trup mort nu reprezenta decât un obiect, ca un scaun, o maşină de scris sau un covor. Pur şi simplu un obiect lipsit de viaţă, care umplea un spaţiu anume. Ceea ce simţea el era prezenţa unei alte fiinţe; mai mult, devenea din ce în ce mai convins că ştie cine — sau ce este.

Era Omul Întunecat, omul care prindea viaţă în visele lui, creatura al cărei spirit îl simţise în inima neagră a ciclonului.

De undeva... din colţ sau poate chiar din spatele lor... *el* îi urmărea. Şi aştepta. La momentul potrivit urma să-i atingă, şi atunci ei amândoi aveau să... ce? Să înnebunească de frică, desigur. Atât şi nimic mai mult. El îi vedea. Nick era sigur că poate să-i vadă. Avea ochi cu care reuşea să vadă în întuneric ca o pisică sau cine ştie ce altă vieţuitoare stranie, venită nimeni nu ştie de unde. Cum era aceea din filmul *Prcdator,* poate. Da... ca aceea. Omul Întunecat reuşea de bună seamă să distingă tonuri ale spectrului pe care ochiul omenesc nu le va percepe niciodată; totul i se părea scufundat în lentoare şi într-o nuanţă de roşu,

ca şi cum întreaga lume fusese vopsită într-o cadă plină cu sânge închegat.

La început, Nick era în stare să facă deosebirea între această plăsmuire şi realitate, dar pe măsură ce timpul se scurgea, devenea tot mai sigur că plăsmuirea *era* realitate. Aproape putea să simtă răsuflarea Omului Întunecat în ceafă.

Tocmai se pregătea să facă un salt spre uşă, s-o deschidă şi să fugă de acolo, indiferent de consecinţe, dar Tom i-o luă înainte. Mai întâi îşi luă braţul de pe umărul lui Nick. În secunda următoare, uşa pivniţei de refugiu se dădu de perete, lăsând să pătrundă un val neaşteptat de lumină albă orbitoare; Nick îşi ridică o mână, protejându-şi ochiul sănătos. Văzu ca prin vis umbra spectrală a lui Tom Cullen urcând scările. Începu să urce şi el, pipăindu-şi drumul. Înainte să ajungă sus, ochiul lui se adaptase din nou la lumină.

Se gândi că lumina nu fusese atât de strălucitoare înainte de a coborî şi înţelese imediat de ce. Acoperişul fusese smuls de pe şură. Ai fi zis că avusese loc o operaţie chirurgicală; treaba fusese executată aşa de curat, încât nu exista nici măcar o aşchie sau vreo urmă de gunoi pe podeaua pe care o protejase odată acoperişul. Trei bârne de sprijin atârnau în părţile laterale ale podului, iar din pereţi nu mai exista aproape nici un panou. În ceea ce mai rămăsese din această clădire aveai senzaţia că te-ai găsi în interiorul scheletului unui monstru preistoric.

Tom nu se mai oprise ca să treacă în revistă dezastrul din şură. Fugea de parcă ar fi fost diavolul pe urmele lui. Nu se uită în urmă decât o singură dată, cu ochii imenşi şi speriaţi. Nick nu se putu abţine să nu arunce şi el o privire peste umăr, în beci. Scara — făcută din lemn vechi, cu trepte cioplite pe măsură şi fixate în mijlocul fiecărui montant — cobora abrupt şi întortocheat spre umbre. Mai distinse pe podea câteva paie şi două

perechi de mâini ieşind din întuneric. Carnea de pe degete fusese mâncată până la os de şobolani.

Nick nu văzu dacă mai era şi altcineva acolo, jos.

Nici nu-şi dorea.

Ieşi afară, urmându-l pe Tom.

Tom stătea lângă bicicletă şi tremura. Pentru moment, Nick îşi permise să se amuze pe seama caracterului dement şi năzuros al tornadei, care luase cu sine mai toată şura, în schimb tratase cu dispreţ bicicletele, apoi văzu că Tom plângea. Se duse la el şi-i puse mâna pe umăr. Tom se holba cu ochii căscaţi la porţile duble ale şurii, pe jumătate dărâmate. Nick făcu semnul cu degetul mare şi arătătorul. Tom îi acordă atenţie, în schimb zâmbetul la care se aşteptase Nick nu-i apăru pe faţă. Pur şi simplu îşi întoarse din nou către şură privirea aceea fixă şi goală.

— Acolo era cineva, spuse Tom pe neaşteptate.

Nick zâmbi, simţind răceala acelui zâmbet pe buze. Nu avea habar cât de autentică părea tentativa lui de a mima detaşarea, însă nu-şi făcea mari speranţe. Arătă spre Tom şi către el însuşi, apoi execută un gest brusc, ca şi cum ar fi tăiat aerul cu muchia palmei.

— Nu, îi răspunse Tom. *Nu* numai noi. Mai era cineva. Cineva care a coborât din vârtej.

Nick ridică din umeri.

— Nu vrei să plecăm? Te rog!

Nick îi făcu semn că da.

Îşi împinseră bicicletele înapoi spre şosea, folosindu-se de pârtia de ierburi scoase din rădăcini şi de pământ răscolit lăsată în urmă de tornadă. Aceasta coborâse la sol în partea vestică a Rosstonului, traversase US 283 dinspre vest spre est, aruncând în aer gardurile şi cablurile de conectare de parcă ar fi fost nişte corzi de pian, distrusese şura din stânga lor şi se năpustise direct

prin casa ce se înălţa — se *înălţase,* de fapt — în faţa ei. La nici patru sute de metri mai încolo, urma ei înceta brusc în câmp. Începuseră să se spargă şi norii (deşi ploaia continua să stropească, încet şi înviorător), iar păsările cântau fără grijă.

Nick urmări muşchii puternici ai lui Tom jucându-i sub cămaşă atunci când îşi ridică bicicleta peste grămada anarhică de sârme rămase din gardul dărâmat la marginea autostrăzii. Băiatul ăsta mi-a salvat viaţa, îi trecu prin minte. Astăzi am văzut pentru prima oară în viaţa mea un vârtej. Dacă l-aş fi lăsat la May, după cum îmi făcusem socoteala, în clipa asta aş fi fost mort.

Îşi săltă la rândul lui bicicleta peste sârmele destrămate şi-l bătu pe Tom pe spinare, zâmbindu-i.

Trebuie să mai găsim pe cineva, gândi Nick. Trebuie *neapărat,* ca să pot să-i mulţumesc. Şi să-i spun şi cum mă cheamă. El nici măcar nu-mi cunoaşte numele, din cauză că nu ştie să citească.

Rămase în loc o clipă, luptându-se cu acest gând, apoi încăle-cară pe biciclete şi-şi văzură de drum.

Îşi petrecură noaptea în jumătatea din stânga a terenului lui Rosston Jaycees' Little League. Noaptea era limpede şi înstelată. Nick adormi repede şi nu avu vise. Se trezi a doua zi dimineaţă gândind cât de bine era să ai pe cineva alături de tine; viaţa părea cu totul alta.

Polk County, Nebraska, exista cu adevărat. La început, nu reuşise să stabilească nici o conexiune logică, deşi în ultimii câţiva ani călătorise foarte mult. Probabil avusese o conversaţie cu o persoană care îi vorbise despre Polk County sau care venea chiar din Polk County, iar mintea lui uitase totul, la nivelul conştient. Exista şi US 30. În schimb nu putea crede nici în ruptul capului — cel puţin nu în strălucirea acelei dimineţi — că vor descoperi cu

adevărat o bătrână negresă aşezată pe verandă, în mijlocul unui lan de porumb, cântând vechi imnuri religioase şi acompaniindu-se la chitară. Nu credea în prevestiri sau în viziuni. Însă i se părea important să meargă undeva anume, să caute nişte oameni. Într-un fel, împărtăşea şi el imboldul lui Fran Goldsmith şi al lui Stu Redman de a se uni. Până ce nu se înfăptuia lucrul acesta, toate aveau să rămână străine şi dezarticulate. Primejdia te pândea de peste tot. Chiar dacă nu puteai s-o vezi, o simţeai, în schimb, exact cum crezuse ieri că simte prezenţa Omului Întunecat, în beciul acela. Pretutindeni domnea senzaţia de primejdie, în interiorul caselor, dincolo de următoarea cotitură a şoselei, poate chiar ascunsă dedesubtul maşinilor şi camioanelor rămase pe toate drumurile principale. Iar dacă nu era acolo, atunci se afla în calendar, ascunsă printre filele lui. Primejdie, fiecare particulă a trupului său părea să şoptească acest cuvânt. ATENŢIUNE! PE URMĂTORII 60 KM DRUMUL ESTE STRICAT. NU SUNTEM RĂSPUNZĂTORI DE CEEA CE LI SE POATE ÎNTÂMPLA PERSOANELOR CARE TREC DINCOLO DE ACEST PUNCT.

În parte, asta se datora teribilului, imensului şoc psihologic al pustietăţii. Atât timp cât rămăsese la Shoyo, fusese în mare parte protejat. Nu conta foarte mult dacă Shoyo era gol sau nu, pentru că Shoyo era o localitate minusculă şi lipsită de importanţă. Dar când o porneai la drum, era ca şi cum... ei bine, îşi aminti de un film despre natură, al lui Walt Disney, pe care-l văzuse când era puşti. Tot ecranul era ocupat de o lalea, de o singură lalea atât de minunată, încât te făcea să-ţi ţii respiraţia. Apoi aparatul de luat vederi se retrăgea cu o viteză ameţitoare şi vedeai un câmp întreg de lalele. Te dădea gata. Se producea o suprasarcină senzorială totală şi siguranţa unui anume circuit interior se ardea, tăind alimentarea cu energie. Era prea mult. La fel i se păruse şi călătoria asta.

Shoyo era pustiu şi se adaptase la realitatea respectivă. Dar şi McNab rămăsese pustiu, ca şi Texarcana şi Spencerville; Ardmore arsese până la temelii. Mersese către nord, pe Highway 81, şi nu întâlnise decât căprioare. În două rânduri văzuse semne lăsate probabil de fiinţe omeneşti: urmele unui foc de tabără vechi de vreo două zile şi o căprioară împuşcată şi tranşată cu grijă. Dar nu şi oameni. Chestia asta era suficientă ca să te dărâme, pentru că enormitatea întâmplării te copleşea încetul cu încetul. Nu era vorba doar de Shoyo, de McNab sau de Texarcana, ci de *America,* zăcând ca o imensă conservă din tablă, pe fundul căreia n-au mai rămas decât câteva boabe de mazăre uitate. Iar dincolo de America se afla *întreaga lume,* gând care-l ameţea şi-i dădea o asemenea senzaţie de greaţă, încât renunţă să se mai gândească.

Se aplecă în schimb asupra atlasului. Dacă îşi continuau drumul, puteau spera că vor reuşi să işte un efect de bulgăre de zăpadă coborând spre vale şi crescând din ce în ce. Cu puţin noroc, aveau să mai culeagă câţiva oameni de aici până în Nebraska (sau să fie ei înşişi culeşi, dacă întâlneau un grup mai mare). După Nebraska, se vor îndrepta într-altă direcţie. Era ca o călătorie la capătul căreia nu te aştepta vreun odor mult căutat — fie el Graalul sau spada implântată în nicovală.

O s-o luăm spre nord-est, îşi făcu el socoteala, şi intrăm în Kansas. Highway 35 îi va scoate la o altă versiune de 81, care îi va conduce apoi tot amarul de drum până la Swcdeholm, Nebraska, unde se intersecta cu US 92 în unghi absolut drept. O altă şosea, US 30, le lega pe cele două, devenind ipotenuză a unui triunghi dreptunghic. Undeva, în interiorul acelui triunghi, se afla ţara visurilor lui.

Gândul la ea îi dădea un fior ciudat, de nerăbdare.

O mişcare surprinsă cu coada ochiului îl făcu să-şi ridice privirile. Tom se ridicase şi se freca la ochi cu ambii pumni. Un căscat cavernos făcu să-i

dispară toată jumătatea de jos a feţei. Nick îi zâmbi, iar Tom îi răspunse şi el cu un zâmbet.

— Azi o pornim mai departe? întrebă Tom, iar Nick îi făcu semn că da. Piii, nemaipomenit! Îmi place să merg pe bicicletă. Doamne, da! Sper să nu ne mai oprim niciodată!

Lăsând atlasul deoparte, Nick se gândi: Cine ştie? S-ar putea să ţi se îndeplinească dorinţa.

În dimineaţa respectivă se îndreptară spre est şi mâncară de prânz la o răscruce, nu departe de graniţa dintre Oklahoma şi Kansas. Erau în data de 7 iulie, o zi fierbinte.

Cu puţin înainte de a face popasul pentru masă, Tom frână brusc, după obiceiul lui, şi cercetă semnul fixat pe stâlpul de beton pe jumătate îngropat în pământul moale de la marginea drumului. Nick citi pe indicator următoarele cuvinte: IEŞIŢI DIN HARPER COUNTY, OKLAHOMA - INTRAŢI ÎN WOODS COUNTY, OKLAHOMA.

— Semnul ăsta pot să-l citesc şi eu, îl asigură Tom şi, dacă Nick ar fi fost în stare să audă, ar fi fost amuzat şi impresionat, în acelaşi timp, de tonul devenit deodată înalt, strident şi emfatic: *Acum ieşiţi din Harper County. Intraţi în Woods County.* I se adresă apoi lui Nick: Ştii ceva, *mister!*

Nick clătină din cap.

— Eu, Tom Cullen, n-am ieşit din Harper County niciodată, pe crucea mea. Dar odată m-a adus tata până aici şi mi-a arătat semnul ăsta. Şi mi-a zis că dacă mă prinde vreodată de cealaltă parte a lui, o să scoată untu' din mine. Sper să nu pună cumva mâna pe noi dincolo, în Woods County. Crezi că s-ar putea să dea peste noi?

Nick clătină din cap cu toată hotărârea.

— Dar Kansas City se află în Woods County?

Nick mai clătină o dată din cap.

— Dar înainte de a merge într-altă parte, trebuie să trecem prin Woods County, nu?

Nick îi făcu semn că da. Lui Tom îi sticliră ochii.

— Înseamnă că e lumea largă?

Nick nu pricepu. Se încruntă... ridică din sprâncene... dădu din umeri.

— *Lumea largă,* asta voiam să zic, îi explică Tom. Noi plecăm în *lumea largă, mister?* Tom ezită, apoi îl întrebă cu gravitate şovăitoare: Woods înseamnă lume?

Încet, Nick făcu un semn afirmativ din cap.

— Okay.

Tom se uită la indicator încă o dată, apoi se şterse la ochiul drept, din care se prelinsese o singură lacrimă. Apoi sări din nou pe bicicletă.

— Okay, să mergem.

Trecu peste graniţa ţinutului fără a mai scoate o vorbă, iar Nick îl urmă.

Pătrunseră în Kansas chiar înainte să se facă prea întuneric ca să poată merge mai departe. După cină, Tom se arătase morocănos şi obosit; ar fi vrut să se joace cu garajul. Ar fi vrut să se uite la televizor. Nu avea chef să mai plece nicăieri, pentru că-l durea fundul din cauza mersului pe bicicletă. Nu avea idee ce înseamnă o frontieră de stat şi nu simţi nimic din uşurarea lui Nick atunci când trecură pe lângă un alt indicator, pe care scria ACUM INTRAŢI ÎN KANSAS. În momentul respectiv, se făcuse atât de întuneric, încât literele albe păreau să plutească deasupra semnului de culoare maronie, ca nişte spirite.

Îşi făcură tabără la vreo jumătate de kilometru de graniţă, la poalele unui turn de apă înălţat pe picioare lungi, de oţel, ca un marţian de-al lui H.G. Wells. Tom adormi de îndată ce se strecură în sacul lui de dormit. Nick mai rămase treaz o vreme, urmărind răsăritul stelelor. Tot pământul din jur era

în beznă şi, din punctul lui de vedere, absolut tăcut. Cu puţin înainte de a se culca şi el, o cioară coborî pe stâlpul unui gard din apropiere, părând să-l urmărească. Ochii ei mici şi negri erau înconjuraţi de semicercuri sângerii — reflectare a razelor portocalii ale lunii buhăite ce răsărise pe nesimţite. Ceva anume îl deranja pe Nick la cioara respectivă şi-i dădea o senzaţie de nelinişte. Găsi un bulgăre de pământ şi-l aruncă spre ea. Pasărea flutură din aripi, păru să-l fixeze cu o privire funestă şi dispăru.

În noaptea aceea îl visă pe omul fără faţă, cocoţat pe acoperişul înalt, cu braţele întinse spre est, iar apoi porumbul — porumb mai înalt decât el — şi sunetul muzicii. Doar că de această dată *ştia* că este vorba de muzică şi ştia că este o chitară. Se trezi aproape în zori, cu vezica plină şi cu vocea femeii răsunându-i încă în urechi: *Mi se spune Mother Abagail... poţi să-mi faci oricând o vizită.*

Spre sfârşitul acelei după-amieze, traversând către răsărit Comanch County de-a lungul lui Highway 160, văzură o scenă care-i făcu să rămână înmărmuriţi: o mică turmă de bizoni — poate doisprezece — traversând calm şoseaua încolo şi încoace, în căutarea unei păşuni bune. În partea nordică a drumului existase un gard din sârmă ghimpată, dar se pare că bizonii îl doborâseră, izbindu-l cu coarnele.

— Ce sunt ăştia? se interesă Tom, cu teamă. Vaci în nici un caz nu sunt!

Iar pentru că Nick nu putea vorbi, iar Tom nu putea citi, Nick nu reuşi să-i comunice. Asta se întâmpla pe 8 iulie, 1990; noaptea respectivă şi-o petrecură sub cerul liber, printre ogoare netede ca-n palmă, la şaizeci de kilometri vest de Deerhead.

Era 9 iulie, iar ei mâncau la umbra unui ulm bătrân şi graţios din faţa curţii unei ferme care arsese în parte. Tom înfuleca nişte cârnaţi dintr-o conservă şi în acelaşi timp se juca cu o maşină, intrând şi ieşind cu ca din service. Repeta mereu refrenul unui cântec foarte la modă. Nick ştia deja pe dinafară formele pe care le luau cuvintele pe buzele lui Tom: "Dragă, poţi să-l înţelegi pe bărbatul tău... el e un om drept... dragă, poţi să-l înţelegi pe bărbatul tău?"

Nick era deprimat şi întrucâtva copleşit de dimensiunile teritoriului pe care îl aveau de străbătut; de-abia acum îşi dădea seama cât de uşor fusese să ridice degetul mare, ştiind că, mai devreme sau mai târziu, legea probabilităţilor avea să-i vină în ajutor. Până la urmă oprea o maşină, de obicei cu un bărbat la volan, care, aproape de fiecare dată, ţinea o cutie de bere la îndemână, între picioare. Îl întreba unde vrea să meargă şi atunci îi întindea o bucată de hârtie pe care-o ţinea mereu la îndemână, în buzunarul de la piept, şi pe care scria: "Hello, mă numesc Nick Andros. Sunt surdomut, fapt pentru care îmi cer scuze. Merg spre _____.Vă mulţumesc foarte mult pentru că mă luaţi cu maşina. Pot să citesc cuvintele pe buze." Şi cu asta, basta. Numai dacă individul nu avea cumva ceva personal împotriva surdomuţilor (ceea ce se mai întâmpla, chiar dacă asemenea oameni reprezentau o minoritate), te lăsa să urci şi maşina te ducea acolo unde voiai să ajungi, sau măcar o bucată bună de drum în direcţia respectivă. Maşina înghiţea drumul şi scotea kilometrii pe ţeava de eşapament. Maşina era ca o formă de teleportare. Maşina se juca cu distanţele de pe hartă. Dar de această dată nu exista nici o maşină, chiar dacă pe multe dintre drumurile acestea ar fi fost un mijloc practic de deplasare, pe distanţe de câte o sută până la o sută cincizeci de kilometri, dacă mergeai atent. Iar când se întâmpla să te vezi blocat, nu-ţi rămânea decât să-ţi

abandonezi vehiculul, să mergi o bucată pe jos, apoi să-ţi alegi altul. Fără maşină însă, arătau ca nişte furnici străbătând pieptul unui uriaş prăbuşit, rostogolindu-se neîncetat de la un sfârc la celălalt. Prin urmare, Nick pe jumătate dorea, pe jumătate visa cu ochii deschişi că, atunci când vor întâlni, în sfârşit, pe altcineva (presupunând că acest lucru se va întâmpla cu adevărat), va fi aidoma zilelor, în general fericite, ale mersului cu autostopul: mai întâi se ivea sclipirea familiară a cromului, de pe creasta dealului următor, raza aceea care te orbea şi în acelaşi timp bucura ochiul. Avea să fie o maşină americană absolut obişnuită, un Chevy Biscayne sau un Pontiac Tempest, una dintre fierotăniile alea vechi şi dragi produse la Detroit. În visele lui nu era niciodată vorba de o Honda sau Mazda, sau de un Yugo. Frumoasa americancă va trage la bordură şi el va vedea la volan un bărbat, un bărbat ţinându-şi cotul bronzat scos cu mândrie pe geam. Iar omul acela va zâmbi şi va spune: "Pe Dumnezeul meu, băieţi! Nici nu ştiţi ce bucuros sunt să vă văd! Ia, urcaţi în maşină! Veniţi în maşină şi să hotărâm încotro mergem!"

Dar în ziua aceea nu văzură pe nimeni, iar pe 10 iulie se întâlniră cu Julie Lawry.

Ziua respectivă se dovedi iarăşi caniculară. Pedalară aproape întreaga după-amiază, cu cămăşile legate în jurul taliei; amândoi începuseră să se bronzeze ca nişte indieni. Nu înaintaseră foarte mult, din cauza merelor. A merelor verzi.

Descoperiseră într-o fermă un măr bătrân, cu fructe verzi, mici şi acre, dar amândoi nu mai mâncaseră fructe proaspete de multă vreme, iar gustul lor li se păruse asemănător cu al ambro-ziei. Nick se oprise după cel de-al doilea, dar Tom, lacom, mâncase şase, unul după celălalt, până la cotor. Nu luase în seamă semnele lui Nick că ar trebui să se abţină; când îi intra o idee în cap, Tom

Cullen se purta exact ca un copil capricios, în vârstă de patru ani.

Prin urmare, începând de la ora 11 şi tot restul după-amiezei, Tom a tot trebuit să se pună pe vine. Sudoarea se scurgea de pe el în mici pârâiaşe. Gemea. Era nevoit să se dea jos de pe bicicletă şi s-o împingă chiar şi când aveau de traversat dealuri puţin abrupte. Cu toate că-l enerva pierderea de vreme, Nick nu-şi putea reţine un anume amuzament, combinat cu milă.

Când ajunseră în oraşul Pratt, pe la ora 4 după-amiază, Nick hotărî să nu plece mai departe. Tom se prăbuşi recunoscător pe banca dintr-o staţie de autobuz, la umbră, adormind de îndată. Nick îl lăsă acolo şi plecă de-a lungul străzii cu magazine, în căutarea unei farmacii. Trebuia să facă rost de nişte Pepto-Bismol şi să-l pună pe Tom să înghită medicamentul când se trezea, cu sau fără voia lui. Iar dacă era nevoie de o sticlă întreagă ca să-l lege la maţe pe Tom, asta era situaţia. Nick avea de gând să recupereze mâine o parte din timpul pierdut azi.

Descoperi un Rexall între Pratt Theater şi magazinul local aparţinând lanţului Norge. Se strecură prin uşa deschisă şi rămase pentru un moment nemişcat, adulmecând aerul acela familiar, fierbinte, stătut şi vechi, în care se mai strecuraseră şi alte mirosuri, puternice până la a deveni greţoase. Parfumul era cel mai strident dintre ele. Poate că se spărseseră nişte sticle, din pricina căldurii.

Nick cercetă în jur, căutând medicamentele pentru stomac şi încercând să-şi amintească dacă Pepto-Bismolul se strica la temperatură ridicată. Oricum, asta avea să găsească scris şi pe etichetă. Privirile lui se strecurară pe lângă un manechin şi, două rafturi spre dreapta, descoperi ceea ce-i trebuia. Făcuse doi paşi în direcţia respectivă, când îşi dădu seama că nu mai pomenise niciodată un manechin într-o farmacie.

Se uită în urmă şi o văzu pe Julie Lawry.

Stătea absolut nemişcată, cu un flacon de parfum într-o mână şi cu mica baghetă din sticlă folosită la parfumat în cealaltă. Din ochii ei albaştri şi imenşi, ca de porţelan, se ghicea cât era de surprinsă. Părul castaniu era pieptănat pe spate şi legat cu o splendidă eşarfă din mătase, care-i atârna până la jumătatea spatelui. Purta un pulover roz şi pantaloni scurţi din material de bluejeans atât de mici, încât ai fi putut să-i confunzi cu o pereche de bikini. Pe frunte îi apăruse o erupţie de coşuri, iar în mijlocul bărbiei avea o bubă mare.

Se holbară unul la celălalt, de la o distanţă de câţiva metri, de această dată împietriţi amândoi. Apoi sticla de parfum îi scăpă fetei dintre degete, se sparse ca o bombă şi duhoarea iute umplu magazinul, de-ai fi zis că ai nimerit într-o instituţie de pompe funebre.

— Isuse, eşti de-adevăratelea? întrebă ea cu voce tremurătoare.

Inima lui Nick începu să galopeze şi simţi sângele zbătându-i-se nebuneşte în tâmple. Până şi vederea i se tulbură puţin, în câmpul vizual apărându-i steluţe luminoase.

Îi făcu semn că da.

— Nu eşti stafie?

El clătină din cap.

— Atunci spune ceva. Dacă nu eşti stafie, spune ceva.

Nick îşi puse o mână în dreptul gurii, apoi o duse la gât.

— Ce mai înseamnă şi *asta?*

În vocea ei se strecurase un ton vag isteric. Nick nu avea cum să-l audă... În schimb îl putea simţi şi vedea pe faţa ei. Îi era teamă să se apropie, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ea ar fi luat-o la fugă. După părerea lui, nu-i era teamă din cauză că vedea o altă fiinţă; ea se temea să nu fie vorba de o halucinaţie, semn că mintea ei o ia razna. Din nou

simţi un val de frustrare. Vai, dacă ar fi putut *vorbi...*

În lipsă de ceva mai bun, îşi repetă numărul de pantomimă. Era, de altfel, singurul lucru care îi rămânea de făcut. De această dată, reuşi să se facă înţeles.

— Nu poţi *vorbii* Eşti *mut!*

Nick îi confirmă bănuiala.

Fata reacţionă cu un râs ascuţit, semn al propriei ei frustrări.

— Adică până la urmă a apărut cineva, dar individul e *mut?*

Nick ridică din umeri şi o învrednici cu un zâmbet pieziş.

— Ei, îl consolă ea, apropiindu-se, nu arăţi rău. E şi asta ceva.

Îşi puse o mână pe braţul lui, aproape atingându-l cu sânii. Nick distingea cel puţin trei tipuri diferite de parfum, iar dedesubtul lor aroma neplăcută a transpiraţiei ei.

— Mă numesc Julie, îi spuse ea. Julie Lawry. Pe tine cum te cheamă? Chicoti. Nu poţi să-mi zici, este? *Bietul* de tine.

Se aplecă puţin, frecându-şi uşor sânii de el. Lui Nick i se făcu foarte cald. Ce naiba, îi trecu prin minte, nu-i decât o puştoaică.

Se îndepărtă de ea, scoase carnetul din buzunar şi începu să noteze. După ce scrisese primul rând al mesajului său, fata i se aplecă peste umăr, ca să vadă. Nu avea sutien. Isuse! Trecuse nemaipomenit de repede peste spaima ei. Scrisul lui deveni puţin neclar.

— O-la-la, comentă ea citind — ca şi cum Nick ar fi fost o maimuţă capabilă de un număr extrem de complicat. Nick rămăsese cu ochii în notes şi, chiar dacă nu "citea" cuvintele fetei, simţea în schimb căldura excitantă a respiraţiei ei.

"Mă numesc Nick Andros. Sunt surdomut. Călătoresc împreună cu un tip puţin arierat, numit Tom Cullen. El nu ştie să citească şi nici nu

înţelege cele mai multe dintre lucrurile pe care încerc să i le explic prin gesturi, dacă nu sunt foarte simple. Ne aflăm în drum spre Nebraska, pentru că am impresia că acolo s-ar putea să existe oameni. Vino cu noi, dacă vrei."

— Desigur, îi răspunse ea imediat, apoi, amintindu-şi că este surd, îl întrebă, pronunţând cuvintele cu multă grijă: Ştii să citeşti pe buze?

Nick îi făcu semn că da.

— Okay. Mă bucur nespus să văd pe cineva şi nu-mi pasă că sunteţi unul surdomut şi celălalt arierat. Aici e sinistru. De când nu mai există curent electric, nici nu mai pot să dorm noaptea. Pe figura ei apăru masca însăşi a durerii şi martiriului, mai potrivite pentru o eroină de vodevil decât pentru o persoană în carne şi oase. Ştii, mama şi tatăl meu au pierit acum două săptămâni. Am fost îngrozitor de singură.

Suspinând, se aruncă în braţele lui Nick şi începu să se unduiască, într-o parodiere obscenă a suferinţei.

Când se îndepărtă puţin, constată că ochii ei rămăseseră uscaţi şi străluceau.

— Hei, ştii ceva, hai să facem amor, îi propuse ea. Îmi place de tine.

Nick se holbă la ea. Aşa ceva nu există, îi trecu prin minte. Dar situaţia era cât se poate de reală. Fata îl trăgea deja de centură.

— Haide. Eu iau pilule. Nu e nici o problemă. Făcu o mică pauză înainte de a continua. Poţi, nu? Adică, din cauză că nu poţi să vorbeşti, nu înseamnă că...

Nick îşi întinse mâinile, poate cu intenţia de a o prinde de umeri, dar îi nimeri în schimb sânii. Cu asta pieri şi ultima urmă de eventuală rezistenţă a lui. Gândirea coerentă îl părăsi cam în acelaşi timp. O trase la podea şi o posedă.

După aceea, se duse la uşă şi, în timp ce se încheia la centură, se uita să vadă ce face Tom. Acesta se afla încă pe bancă şi habar n-avea ce se întâmpla în jurul lui. Julie veni alături, jucându-se cu o altă sticlă de parfum.

— Ăla-i oligo? întrebă ea.

Nick îi făcu semn că da. Cuvântul folosit de ea nu-i plăcea, i se părea că e prea crud.

Fata începu să-i povestească despre ea; spre uşurarea lui, Nick află că avea şaptesprezece ani, deci nu era cu mult mai mică decât el. Maică-sa şi prietenii ei îi spuseseră întotdeauna Angel-Face sau Angel, pur şi simplu, pentru că părea atât de tânără. În ora următoare îi povesti multe alte lucruri, iar lui Nick îi venea din ce în ce mai greu să deosebească adevărul de minciună... sau de ceea ce ea ar fi vrut să fie adevăr, dacă preferaţi. Era ca şi cum ea ar fi aşteptat pe cineva exact ca el, care să nu-i poată întrerupe firul monologului întreaga viaţă. Nick obosi doar urmărind cum buzele ei trandafirii dădeau formă cuvintelor. Dar dacă ochii lui porneau haihui chiar şi pentru un moment, ca să vadă ce făcea Tom sau ca să cerceteze vitrina spartă a magazinului de haine de vizavi, îl atingea imediat pe obraz cu mâna, obligându-l să-i acorde întreaga atenţie. Ea dorea neapărat ca el să "audă" totul, să nu ignore nimic din ceea ce avea să-i comunice. La început fu supărat de purtarea ei, apoi pur şi simplu plictisit. În decurs de doar o oră — incredibil! — se surprinse gândind că mai bine n-ar fi găsit-o sau că mai bine se răzgândeşte şi renunţă să-i mai însoţească.

Se omora după muzica rock şi marijuana, dar nu se dădea în lături nici de la droguri mai tari. Avusese un prieten, care se supărase atât de rău pe sistemul după care era condus liceul din localitate, încât în aprilie trecut părăsise şcoala şi se înrolase în Marină. De atunci nu-l mai văzuse, însă continua să-i scrie în fiecare săptămână. Ea şi cele două prietene ale ei, Ruth Honinger şi Mary Beth

Gooch, mergeau la toate concertele rock de la Wichita şi făcuseră tot drumul până la Kansas City cu autostopul, anul trecut în septembrie, ca să-i vadă pe Van Halen şi pe Monsters of Heavy Metal în concert. Afirmă că "a făcut-o" şi cu basistul de la Dokken şi că fusese "a mai grozavă şi teribilă experienţă din viaţa ei"; după moartea al or ei, la interval de doar douăzeci şi patru de ore "plânsese şi iar plânsese", deşi maică-sa fusese o "putoare făţarnică", iar taică-său "avea un băţ în cur" din cauza lui Ronnie, prietenul ei care plecase din oraş să intre în Marină; îşi făcea planuri fie să devină cosmeticiană la Wichita, când termină liceul, fie să "plece cu autostopul la Hollywood şi să-şi facă rost de o slujbă la una din firmele alea care le aranjează vedetelor locuinţele, mă pricep ce n-ai pomenit la decoraţiuni interioare, iar Mary Beth a promis că va veni cu mine."

În acest moment, îşi aduse brusc aminte că Mary Beth Gooch a murit, iar ocazia ca ea să devină cosmeticiană sau specialistă în decoraţiuni interioare pentru staruri murise o dată cu ea... ca şi toţi şi toate celelalte. Chestia asta păru să-i provoace un acces mai autentic de durere. Dacă nu o furtună, măcar o mică tulburare trecătoare.

Atunci când şuvoiul de cuvinte păru să mai sece — cel puţin pentru moment — ea-şi manifestă din nou dorinţa "să facă amor" (după cum se exprima ea, timid). Nick clătină din cap, iar ea se bosumflă imediat.

— Poate că nici nu mai vreau să vin cu voi, dacă stau şi mă gândesc.

Nick ridică din umeri.

— Mutu-mutu-mutu, pronunţă ea cu neaşteptată răutate. Ochii îi luceau de ură. Apoi îi zâmbi. N-am vrut să spun aşa. Glumeam, pur şi simplu.

Nick o măsură, lipsit de expresie. I se adresaseră şi cuvinte mai grele, dar ceva anume din ea îi displăcea profund. O anumită instabilitate şi agitaţie. Dacă se enerva, fata asta nu ţipa şi nu te

pălmuia; nu, ea proceda cu totul altfel. Ea te sfâşia cu unghiile. În acel moment fu convins că-l minţise în legătură cu vârsta ei. Nu avea şaptesprezece, paisprezece sau douăzeci şi unu de ani. Avea exact vârsta pe care doreai tu să o aibă... atât timp cât o doreai mai mult decât ea pe tine, atât timp cât aveai mai multă nevoie de ea decât ea de tine. Ea se ivise înaintea lui ca o făptură senzuală, dar Nick cugetă acum că senzualitatea ei nu era decât manifestarea unui alt lucru din personalitatea ei... un simptom. Totuşi, *simptom* era un termen folosit pentru opersoană bolnavă, nu? Era cumva de părere că este bolnavă? Într-un fel, da, şi începu să se teamă, deodată, de efectul pe care-l putea avea asupra lui Tom.

— Hei, prietenul tău se trezeşte! îl anunţă Julie.

Nick se întoarse. Da... Tom, palid la faţă, şedea pe bancă, scărpinându-se în părul lui nepieptănat şi căutând împrejur. Nick îşi aminti de Pepto-Bismol.

— Salut, amice! rosti Julie melodios, traversând strada în fugă spre Tom, cu sânii jucându-i dulce sub puloverul strâmt.

Tom, care avea ochii cât cepele de la bun început, acum îi căscase încă şi mai mult.

— Bună? îi răspunse el încet, pe ton de întrebare, privind spre Nick, în aşteptarea unei confirmări sau a unei explicaţii.

Ascunzându-şi propria-i nelinişte, Nick ridică din umeri şi făcu semn din cap.

— Eu sunt Julie. Ce mai faci, dragule?

Adâncit în gândurile şi frământarea lui, Nick se întoarse în farmacie, ca să aducă medicamentul pentru Tom.

— Mmm... mm, mormăia Tom, clătinând din cap şi retrăgându-se. Mmm... mm, nu vreau. Lu' Tom Cullen nu-i plac medicamentele. Doamne, nu, au gust rău.

Nick îl măsură supărat şi dezgustat, ţinând sticla triunghiulară de Pepto-Bismol în mână. Privi spre Julie, care i se uita în ochi, dar nu detectă în ei decât aceeaşi strălucire rău prevestitoare, ca atunci când îl ocărăsc — nu o scânteie, ci o lucire dură şi lipsită de veselie. Acea privire pe care o capătă orice persoană lipsită de simţul umorului, când este pe cale să şicaneze.

— Ai dreptate, Tom, interveni ea. Nu bea, e otravă.

Nick se uită la ea cu gura căscată. Ea-i răspunse zâmbind, cu mâinile în şolduri, ca şi cum l-ar fi poftit să încerce să-l convingă pe Tom că nu are dreptate. Acesta era poate modul ei meschin de a se răzbuna pentru că-i respinsese cea de a doua rundă de avansuri amoroase.

Nick se întoarse demonstrativ către Tom şi trase o gură din sticla de Pepto-Bismol. Din cauza enervării, simţea cum i se zbătea pulsul în tâmple. Îi întinse medicamentul lui Tom, dar acesta nu se lăsase convins de atâta lucru.

— Nu, mmm... mm, Tom Cullen nu bea otravă, îi spuse el, iar Nick constată, din ce în ce mai pornit, că Tom era foarte speriat. Tata mi-a zis să nu. Tata mi-a zis că dacă-i omoară pe şobolani în hambar, nu scapă nici Tom! Nu vreau otravă!

Agasat de zâmbetul ei îngâmfat şi incapabil să-l mai suporte, Nick se răsuci brusc în direcţia fetei şi o pălmui zdravăn, cu mâna deschisă. Tom se sperie, dar nu scoase nici un sunet.

— Băi..., începu ea, nereuşind să-şi găsească cuvintele, în primă instanţă. Se înroşi în obraji şi se transformă brusc, părând uscată, răvăşită şi rea. *Idiot mut şi nenorocit ce eşti! Nu era decât o glumă, căcănarule! Cum e posibil să mă loveşti? Cum e posibil să mă loveşti, fir-ai afurisit!*

Se pregăti să-l izbească, dar el o îmbrânci cât colo. Căzu pe turul pantalonilor ei scurţi şi rămase cu ochii aţintiţi asupra lui, rânjind cu ură imensă.

— Am să-ţi smulg fuduliile, şuieră ea. *Nu* scapi nepedepsit.

Cu mâini tremurânde, Nick îşi scoase pixul şi mâzgăli câteva litere mari şi neregulate pe o filă de hârtie. O smulse din blocnotes şi i-o întinse. Cu ochii sticlindu-i de furie, ea lovi foaia de hârtie, aruncându-i-o din mână. El ridică fila de la pământ, o apucă pe fată de ceafă şi-i vârî biletul sub nas. Tom se dăduse deoparte, smiorcăindu-se.

— Mă predau! urlă ea. O citesc! Citesc biletul ăla al tău căcăcios!

Nu erau decât patru cuvinte: "Nu avem nevoie de tine."

— Să te ia toţi dracii! ţipă ea.

Smulgându-se din strânsoarea lui, se retrase câţiva paşi pe trotuar. Ochii ei erau la fel de mari şi de albaştri ca în farmacie, atunci când fusese la un pas să se împiedice de ea, dar acum din ei ţâşnea ura. Nick se simţi obosit. Din atâtea posibilităţi, cum de se nimerise s-o întâlnească tocmai pe ea?

— Nu rămân aici, îi declară Julie Lawry. Vin şi eu. Iar tu n-ai să mă poţi opri.

Se înşela. Oare nu fusese în stare să înţeleagă până acum că putea, de fapt? Nu, gândi Nick, nu era capabilă să priceapă. Pentru ea, toată întâmplarea nu era decât un fel de scenariu de Hollywood, un film cu dezastre trăite, în care ea juca rolul principal. Era un film în care Julie Lawry, cunoscută şi sub numele de Angel-Face, obţinea întotdeauna ceea ce-şi dorea.

Îşi scoase revolverul din toc şi-l îndreptă spre picioarele fetei. Aceasta încremeni, iar îmbujorarea din obraji i se stinse. Se schimbă total la faţă, transformându-se într-un personaj oarecum real, pentru prima oară de când o cunoştea. În lumea ei pătrunsese un lucru pe care, după mintea ei, nu-l putea manipula spre folosul propriu. O armă. Pe lângă oboseală, Nick se simţea acum încurcat şi dezgustat.

— N-am vrut, pronunţă ea repede. Fac tot ce vrei tu, pe cuvânt.

Îi făcu semn cu arma să se care.

Ea îi întoarse spatele şi o luă din loc, privind din timp în timp peste umăr. Merse din ce în ce mai repede, până ce o luă la fugă.

La următoarea intersecţie coti şi dispăru. Nick îşi puse arma la loc. Tremura din tot trupul. Se simţea deprimat şi murdar, ca şi cum Julie Lawry ar fi fost o prezenţă inumană, semănând mai degrabă cu gândacii impasibili ce mişună pe sub copacii morţi decât cu o fiinţă omenească.

Se întoarse, căutându-l pe Tom, dar acesta nu se vedea nicăieri .

O porni pe strada scăldată în soare, cu dureri monstruoase de cap şi junghiuri în ochiul pe care i-l scosese Ray Booth. Avu nevoie de aproape douăzeci de minute ca să-l descopere pe Tom. Se ascunsese pe veranda din spate a unei case aflată la două străzi de centrul comercial. Se aşezase pe un leagăn ruginit şi strângea garajul Fisher-Price la piept. Când îl văzu pe Nick, începu să plângă.

— Te rog să nu mă obligi s-o beau, nu-l pune pe Tom Cullen să bea otravă, Doamne, nu! Tata a zis că dacă-i omoară pe şobolani mă omoară şi pe mine... *te rooog!*

Nick constată că mai ţinea în mână sticla de Pepto-Bismol. O aruncă şi-i arătă lui Tom palmele goale. Diareea acestuia trebuia să se vindece şi fără ajutorul medicamentului. Îţi mulţumesc foarte mult, Julie.

Tom coborî treptele verandei, bolborosind:

— Te rog să mă ierţi. Te rog să mă ierţi, lu' Tom Cullen îi pare rău.

Se întoarseră împreună pe Main Street... şi se opriră în loc, sideraţi. Ambele biciclete fuseseră răsturnate, iar cauciucurile tăiate. Conţinutul sacilor lor fusese împrăştiat de la un capăt al străzii la celălalt.

În acea clipă, ceva trecu în viteză foarte mare chiar pe lângă obrazul lui Nick — simţi doar suflul — iar Tom ţipă şi-o rupse la fugă. Nick rămase o secundă nedumerit, cercetând în jur şi, din întâmplare, văzu flacăra celei de a doua împuşcături. Venea de la una dintre terestrele primului etaj ale Hotelului Pratt. Un obiect asemănător unui ac de cusut îl ciupi de gulerul cămăşii.

O porni în viteză pe urmele lui Tom.

Nu avea de unde şti dacă Julie continuase să tragă; când îl ajunse pe Tom, singurul lucru de care putea fi sigur era acela că nici unul dintre ei nu fusese rănit. Cel puţin aşa am scăpat de nebuna aia, gândi el, lucru care avea să se dovedească adevărat doar pe jumătate.

Înnoptară într-un hambar aflat la cinci kilometri nord de Pratt, Tom trezindu-se mereu din cauza coşmarurilor, după care îl deştepta şi pe Nick, ca să se asigure că totul este în regulă. Ajunseră la Iuka a doua zi de dimineaţă, pe la 11, şi găsiră două biciclete bune într-un magazin ce se numea Lumea Sportului şi a Ciclismului. Nick, care începuse în sfârşit să-şi revină după întâlnirea cu Julie, îşi făcu socoteala că putea să-şi completeze restul echipamentului la Great Bend, unde aveau să ajungă pe 14 iulie, în cel mai rău caz.

Dar în după-amiaza zilei de 12 iulie, pe la ora 2.45, văzu o licărire în oglinda retrovizoare montată lângă mânerul din stânga. Se opri (Tom, care pedala în spatele lui total neatent, îl călcă peste picior, dar Nick aproape nu băgă de seamă acest incident) şi se uită peste umăr. Strălucirea ce răsărise pe creştetul dealului din spatele lor, aidoma unui luceafăr-de-dimineaţă, te orbea şi-n acelaşi timp îţi bucura ochiul... aproape că nu-i venea să creadă. Era o camionetă Chevy venerabilă, fier de Detroit de cea mai bună calitate,

alegându-şi drumul cu grijă şi făcând slalomuri largi când pe o parte, când pe cealaltă a lui US 281, ocolind vehiculele oprite în drum, împrăştiate peste tot.

Maşina încetini (Tom flutura din mâini cu toată energia, în schimb Nick rămăsese neclintit, cu bara bicicletei între picioare) şi se opri lângă ei. Ultimul gând al lui Nick înainte de apariţia capului şoferului fu acela că aveau să se trezească cu Julie Lawry, arborând rânjetul ei răutăcios şi triumfător, ţinând în mână arma aceea cu care mai încercase să-i omoare. Iar de la o distanţă atât de mică, n-avea cum să rateze. Furiile iadului sunt mai blânde decât femeia batjocorită.

Dar figura care apăru aparţinea unui bărbat în jur de vreo patruzeci de ani, purtând o pălărie de pai cu o pană înfiptă în banda din catifea albastră la un unghi de-a dreptul îndrăzneţ, iar atunci când le zâmbi, figura lui bonomă căpătă aspectul unei pânze necălcate, din pricina nenumăratelor riduri.

Iată cum li se adresă el:

— Sfinte Dumnezeule, băieţi! Nici nu ştiţi ce bucuros sunt să vă văd! Ia urcaţi în maşină şi să hotărâm încotro mergem!

Aşa făcură cunoştinţă Nick şi Tom cu Ralph Brentner.

CAPITOLUL 44

O *LUA RAZNA... Dragul meu, nu-ţi dai seama?...*

Dacă se gândea bine, ăsta era unul din versurile lui Huey "Piano" Smith. Cine mai ştie cât de vechi. O amintire de demult. Huey "Piano" Smith, oare mai ştiu cântecul? *Ah-ah-ah-ah, daaaay-o... gooba-gooba-gooba-gooba... ah-ah-ah-ah.* Etcetera. Ironia, înţelepciunea şi comentariul social al lui Huey "Piano" Smith.

— Să-l bag în mă-sa de comentariu social, zise el. Huey "Piano" Smith a trăit înainte de era mea.

Mulţi ani mai târziu, Johnny Rivers înregistrase unul dintre cântecele lui Huey, intitulat "Rockin Pneumonia and the Boogie-Woogie Flu".

Pe acesta Larry Underwood şi-l aducea aminte limpede şi-l considera foarte potrivit situaţiei. Bietul Johnny Rivers. Bietul "Piano" Smith.

— S-o bag în mă-sa de treabă, izbucni încă o dată Larry, care arăta îngrozitor, ca o fantomă palidă şi străvezie poticnindu-se pe o şosea din New England. Mie să-mi daţi anii şaizeci.

Sigur că da, anii şaizeci, alea au fost nişte vremuri adevărate. Mijlocul anilor şaizeci, sfârşitul anilor şaizeci. Flower Power. Getting clean for Gene. Andy Warhol, cu ochelarii cei roz şi afurisitele de cutii Brillo. Velvet Underground. The Return of the Creature from Yorba Linda. Norman Spinrad, Norman Mailer, Norman Thomas, Norman Rockwell şi bietul Norman Bates de la Bates Motel, he-he-he. Dylan şi-a frânt gâtul. Barry McGuire croncănea despre "The Eve of Destruction". Diana Ross a format conştiinţele tuturor puştilor albi din America. Toate formaţiile acelea minunate, cugetă Larry, buimăcit, mie daţi-mi anii şaizeci, iar deceniul al nouălea puteţi să vi-l vârâţi în cur. Dacă discutăm despre rock and roll, anii şaizeci au reprezentat un soi de summum a tot ceea ce a existat mai bun. Cream. Rascals. Spoonful. Airplane cu Grace Slick la voce, Norman Mailer la chitară solo şi bietul Norman Bates la tobe. Beatles. Who. Grateful Dead...

Se prăbuşi pe o parte şi se lovi la cap.

Lumea dispăru într-o ceaţă neagră, apoi se întoarse la el în mai multe fragmente pline de culoare. Îşi trecu mâna pe la tâmplă şi constată că se mânjise de sânge pe degete. Nu conta câtuşi de puţin. Ce mama mă-sii, după cum obişnuia să se spună pe la mijlocul gloriosului şi luminosului deceniu al şaptelea. Păi sigur că nu mai reuşea să

se ţină pe picioare şi se lovea la cap dacă, de o săptămână încoace, nu reuşise să doarmă normal, fără să fie trezit de coşmaruri, iar nopţile cele mai bune rămâneau nopţile în care ţipătul nu suia mai sus de jumătatea gâtlejului? Dacă strigai în gura mare şi te trezeai din cauza *asta,* trăgeai o sperietură încă şi mai urâtă.

Visa că se află din nou în Lincoln Tunnel. Iar în spatele lui venea cineva, numai că în vis nu era vorba de Rita. Era chiar diavolul, care-l pândea cu un zâmbet acru, îngheţat pe faţă. Omul întunecat nu trebuia confundat cu morţii care umblă, el era *mai rău* decât morţii care umblă. Larry o lua la fugă cu acea panică lentă şi nămoloasă din visele rele, călcând peste cadavre nevăzute, ştiind că se holbează la el cu ochii sticloşi ai trofeelor împăiate, din maşinile lor transformate în cripte, care se blocaseră în traficul încremenit, deşi treburile îi chemau într-altă parte, pornea în goană, dar la ce bun fugea, dacă omul-diavol, omul-magic putea să vadă prin întuneric cu ochii lui ca nişte aparate lucrând în infraroşu? Iar după o vreme, Omul Întunecat începea să fredoneze: *Haide, Laaarry, haide, o să ne-nţelegem noi, Laaarry...*

Atunci simţea respiraţia omului negru chiar pe umărul lui şi se chinuia să se trezească, să scape de somn, iar ţipătul i se înfigea în gâtlej ca un os de peşte, sau se întâmpla să-i scape printre buze, suficient de tare să-i scoale pe morţi.

Ziua, fantoma Omului Întunecat dispărea. Omul Întunecat nu lucra decât în schimbul trei. Ziua, de Larry se ocupa Marea Singurătate, pătrunzându-i până în creieri cu dinţii ascuţiţi ai cine ştie cărui rozător neobosit — şobolan sau poate nevăstuică. În timpul zilei, gândurile lui se opreau asupra Ritei. Lovely Rita, meter-maid.

Se gândea tot timpul la ea, răsucea totul pe toate părţile, îşi amintea de ochii ei ca nişte crestături, semănând cu ochii îndureraţi şi miraţi ai unui animal împuşcat, gura aceea, pe care el o sărutase,

şi care acum era plină de vomă puturoasă, verde la culoare. Ea murise cu atâta uşurinţă, în miez de noapte, *în acelaşi sac de dormit cu el, fir-ar să fie,* iar acum el...

Ei bine, o lua razna. Asta era, nu? Asta se petrecea cu el. O lua razna.

— Înnebunesc, se tângui. O, Doamne, îmi ies din minţi.

O parte din el, care-şi păstrase cât de cât raţiunea, susţinea însă că asta ar putea fi adevărat, în general, dar că în clipa respectivă suferea doar de insolaţie. După cele ce i se întâmplaseră Ritei, nu mai fusese în stare să meargă pe motocicletă. Pur şi simplu nu mai fusese în stare, ca şi cum ar fi suferit de un blocaj mintal. Înaintea ochilor îi apărea mereu priveliştea propriului său trup făcut zob, în mijlocul şoselei. Aşa că scăpase de motocicletă. Iar de atunci mersese pe jos — oare câte zile? Patru? Opt? Nouă? Nu mai ştia exact. Termometrul trecuse de treizeci de grade încă de pe la ora 10, iar acum era aproape ora 4, soarele îi bătea drept în ceafă, iar el nu purta pălărie.

Nu-şi aducea aminte de câte zile abandonase motocicleta. Nu ieri, şi probabil nici alaltăieri (deşi, poate, dar mai degrabă nu), şi, de fapt, ce conta? Descălecase de pe motocicletă, o băgase în viteză, accelerase şi pe urmă eliberase ambreiajul. Animalul de metal se smulsese din mâinile lui tremurătoare, bolnave, ca un derviş şi pornise haihui, rostogolindu-se şi plonjând peste bariera de la marginea lui US 9, undeva la răsărit de Concord. Din câte îşi aducea aminte, numele oraşului lângă care îşi ucisese motocicleta era Gossville, deşi nici asta nu avea prea mare importanţă. Adevărul e că motocicleta nu-i mai servea la nimic. Nu mai îndrăznise să meargă cu mai mult de douăzeci şi cinci de kilometri pe oră, dar chiar şi la această viteză i se arătau imagini de coşmar cu el aruncat peste coarnele motocicletei şi cu fractură craniană, sau luând o curbă fără

vizibilitate, intrând într-un camion oprit şi transformându-se într-un glob de foc. Iar după o vreme se aprinsese nenorocitul de bec roşu, indicatorul de supraîncălzire, aşa cum era şi *normal,* şi aproape avusese senzaţia că distinge cuvântul LAŞ pictat cu litere mici şi severe pe carcasa din plastic de deasupra becului. Oare nu existase o vreme când motocicleta nu numai că nu-i provoca nici o problemă, dar chiar *se bucurase* de ea, lăsându-se desfătat de mângâierea vântului pe ambii obraji, cu asfaltul defilând în viteză nebună la doar câţiva centimetri sub tălpile cizmelor? Ba da. Atunci când Rita se aflase alături de el, înainte ca Rita să se transforme într-o gură plină de vomă verde şi o pereche de ochi ca nişte crestături, atunci se bucurase de ea.

Prin urmare, expediase motocicleta peste marginea şoselei, în şanţul invadat de buruieni, şi apoi se uitase la ea cu un soi de teamă precaută, de parcă ar fi fost în stare să se ridice şi să-l lovească. *Haide,* o îndemnase el în gând, *hai, opreşte-te odată, ticăloaso.* Dar motorul continuase să funcţioneze încă multă vreme. Continuase să bolborosească şi să latre jos, în şanţ, roata din spate rotindu-se inutil, iar lanţul cel flămând înfulecând frunzele moarte, din toamna trecută, şi scuipând nori de fum maroniu, cu miros amărui. Ţeava de eşapament cromată râgâia fum albastru. Chiar şi în acel moment fusese înclinat să creadă că întâmplarea avea ceva supranatural, că motocicleta avea să-şi facă dreptate, ridicându-se din mormânt şi mâncându-l *pe el* de viu... fie asta, fie într-o bună zi va întoarce capul, la auzul unui zgomot din ce în ce mai puternic de motor, şi-şi va vedea motocicleta — afurisita de motocicletă care nu mai voia să se oprească şi să moară de-a binelea — năpustindu-se drept la el, cu o sută douăzeci la oră, iar aplecat asupra coarnelor stând nemernicul de Om Întunecat, şi în spatele lui, cu pantalonii albi de mătase fluturând în bătaia vântului, Rita

Blakemoor, cu obrajii albi ca peretele, cu ochii ca nişte crestături şi părul uscat şi mort ca un lan de porumb rămas nesecerat până în miezul iernii. Apoi, motocicleta începuse în sfârşit să scuipe, să pufăie, să gâfâie şi să dea rateuri; când se oprise definitiv, se uitase în jos la ea şi fusese cuprins de tristeţe, ca şi cum ar fi ucis o parte din el. În lipsa motocicletei, nu exista nici o metodă prin care să organizeze un asalt demn de luat în seamă asupra liniştii, iar liniştea era, într-un fel, mai rea decât temerile lui că va muri sau că va fi accidentat grav. De atunci mersese pe jos. Trecuse prin mai multe oraşe mici, de-a lungul lui US 9, care aveau magazine cu motociclete, modele de vitrină cu cheile vârâte în contact, dar dacă stătea lângă ele prea mult, imaginea propriului său trup zăcând la marginea drumului într-o băltoacă de sânge i se ivea înaintea ochilor într-un Technicolor intens şi nesănătos — ca şi cum scena ar fi fost extrasă dintr-un film horror din acelea îngrozitoare, şi totuşi fascinante, de-ale lui Charles Band, în care oamenii mor striviţi sub roţile unor camioane uriaşe sau din pricina unor gângănii mari, necunoscute, care se înmulţesc şi cresc în măruntaiele lor calde, în cele din urmă eliberându-se şi ieşind la iveală, lăsând imense găuri sângerânde în urma lor — aşa că pornea mai departe, palid şi tremurând, preferând să suporte liniştea. Pornea mai departe, cu un şir perfect de broboane mărunte pe buza superioară şi în scobiturile de la tâmple.

Pierduse în greutate... ceea ce era perfect normal! Mergea zilnic, din zori şi până la apusul soarelui. Nu dormea. Coşmarurile îl trezeau cam pe la ora 4; atunci îşi aprindea lanterna Coleman şi, la lumina ei, aştepta răsăritul soarelui, pornind de îndată ce drumul se vedea suficient ca să prindă curaj. Şi continua să umble aproape până ce se făcea prea întuneric ca să mai vadă ceva, iar atunci îşi ridica tabăra în viteză şi pe furiş, ca un ocnaş

fugit din lanţuri. O dată ce-şi termina treburile gospodăreşti, rămânea treaz până în miez de noapte, simţindu-se ca un om care a tras pe nări vreo două grame de cocaină. Tot ca un mare consumator de drog, nu mânca prea mult, iar foame nu-i era niciodată. Cocaina nu măreşte apetitul, şi nici frica. Larry nu se mai atinsese de cocaină de mult, de la petrecerea aceea din California, în schimb era tot timpul înfricoşat. Ţipătul unei păsări din pădure îl făcea să tresară. Urletul de moarte al unui animal mic înhăţat de unul mai mare îl scotea total din funcţiune. Zvelt şi slab la început, trecuse apoi în stadiul de costeliv. Iar acum se afla la limita metaforică (sau metabolică) dintre costeliv şi vlăguit. Îşi lăsase şi barbă, altfel remarcabilă, de un roşu-auriu închis, deşi puţin mai deschisă la culoare decât părul. Ochii i se afundaseră adânc în cap; sclipeau din orbitele lor ca două animale mici şi disperate, prinse într-o pereche de capcane.

— Îmi ies din minţi, se tângui el iarăşi.

Disperarea extremă din scâncetul lui frânt îl îngrozi. Oare chiar în asemenea hal ajunsese? Existase odată un Larry Underwood care avusese un succes apreciabil cu un disc, care visase să ajungă un Elton John al timpurilor lui... o, Doamne, cum ar mai fi râs Jerry Garcia la auzul acestei chestii... iar acum din omul respectiv nu mai rămăsese decât o umbră târându-se pe asfaltul negru de pe US 9, undeva în sud-estul statului New Hampshire, da, târându-se ca un şarpe, asta ajunsese. Celălalt Larry Underwood nu avea desigur nici o legătură cu făptura asta mizerabilă... acest...

Încercă să se ridice şi nu fu în stare.

— Vai, asta-i de-a dreptul ridicol, zise el, râzând şi plângând în acelaşi timp.

De cealaltă parte a drumului, pe o coamă de deal, la distanţă de câteva zeci de metri de el, lucind ca un miraj minunat, se vedea o casă mare,

de culoare albă, construită în stilul specific New England. Vila avea pereţii laterali vopsiţi în verde, căptuşeală din scânduri şi acoperiş de şindrilă, tot verzi. Înaintea casei se întindea o porţiune cu gazon, care tocmai începea să arate neîngrijit. La capătul poienii curgea un pârâu; îl auzea bolborosind şi clipocind, un sunet ce i se părea fermecător. Un zid de piatră urmărea meandrele pârâului, marcând probabil hotarul proprietăţii, iar de la poalele zidului, la intervale regulate, se înălţau ulmi mari şi umbroşi. Trebuia să se târască până acolo ca un nemernic ce era şi să stea la umbră o vreme, asta-i rămânea de făcut. Iar când va începe să se simtă ceva mai bine faţă de... lucruri, în general... avea să se pună pe picioare şi să coboare la pârâu, să bea o gură de apă şi să se spele. Cu siguranţă puţea. Dar cui îi păsa? Acum, că Rita murise, cine îl mai mirosea?

Oare mai zăcea încă în cortul acela? se întrebă el, într-un acces morbid. Oare se umfla? Adunase muştele? Începuse oare să semene cu trufandaua neagră şi dulce din toaleta de la Transverse Number One? Unde naiba putea fi, dacă nu acolo? La Palm Springs, jucând golf cu Bob Hope?

— Doamne, mi se pare oribil, şopti el.

Începu să se târască spre cealaltă parte a drumului. O dată ajuns la umbră, ştia că ar fi putut să se ridice în picioare, dar i se păru că nu merită efortul. Avu totuşi suficientă energie ca să se uite înapoi, pe drumul pe care venise, asigurându-se că motocicleta nu venea pe urmele lui.

La umbră era mai răcoare cu câteva grade, şi Larry oftă prelung, în semn de plăcere şi uşurare. Îşi duse o mână la ceafă, acolo unde îl bătuse soarele aproape toată ziua şi unde îl durea foarte tare. Dureri provocate de insolaţie? Ia nişte Xylocainã. Şi toate celelalte căcaturi utile. Scoate-i pe oamenii aceia din soarele fierbinte. Arzi, dragă, arzi. Watts. Îţi aduci aminte de Watts?

Altă amintire din trecut. Întreaga rasă umană este doar o amintire mare şi grea din trecut, un măreţ fâs din aur.

— Omule, să ştii că eşti bolnav, îşi zise el.

Îşi sprijini capul de scoarţa aspră a ulmului şi închise ochii. Stropii de soare din umbra copacului desenau modele complicate, în roşu şi în negru, pe suprafaţa interioară a pleoapelor. Susurul şi clipocitul apei se împleteau într-un cântec dulce şi mângâietor. Peste numai un minut se va duce la pârâu şi va bea apă şi se va spăla. Peste doar un minut.

Aţipi.

După zece minute, aţipeala lui se transformă în primul somn profund şi fără vise pe care-l avea de multe zile. Mâinile îi zăceau, moi, în poală. Pieptul slab i se ridica şi cobora ritmic, iar barba dădea feţei lui aparenţa unei slăbiciuni mai mari — faţa tulburătoare a unui refugiat singuratic, care a scăpat dintr-un măcel teribil, a cărui relatare nimeni nu ar fi dispus s-o creadă. Încetul cu încetul, ridurile săpate în pielea tăbăcită de soare începură să se netezească. Coborî în spirale până la cele mai profunde niveluri ale inconştientului şi se odihni acolo ca un mic animal de râu aşteptând, visător, la adăpostul nămolului răcoros, să treacă pârjolul verii. Soarele începu să coboare spre apus.

Peretele luxuriant de tufişuri de la marginea pârâului foşni; zgomotul încetă pentru un timp, apoi se auzi din nou. După o vreme, apăru un băiat. Vârsta lui era greu de precizat, între zece şi treisprezece ani, în orice caz părea foarte înalt. Nu purta decât o pereche de pantaloni scurţi Fruit of the Loom. Trupul lui se bronzase uniform şi căpătase culoarea mahonului, cu excepţia unei surprinzătoare dâre de un alb-intens, care începea chiar deasupra cingătorii. Pielea îi era acoperită cu muşcături de ţânţari şi de căpuşe, unele noi, dar cele mai multe vechi. În mâna dreaptă ţinea un cuţit de măcelar. Lama lungă de treizeci de

centimetri şi tăişul ei dinţat aruncau sclipiri fierbinţi în razele de soare.

Păşind cu grijă, uşor aplecat, se apropie de ulm şi de zidul de piatră până ce ajunse chiar în spatele lui Larry. Ochii băiatului aveau o nuanţă marină, albastră-verde, şi o formă ce-i dădea un aer de chinez. Ochi lipsiţi de expresie, în care se citea o vagă undă de ferocitate. Înălţă cuţitul.

Răsună vocea blândă, dar fermă, a unei femei:

— Nu!

Băiatul se întoarse spre ea, ascultând cu atenţie, ţinând însă în continuare cuţitul pregătit. În atitudinea lui se citea nedumerire şi dezamăgire.

— Vom vedea ce se mai întâmplă, se auzi iarăşi vocea femeii.

Stăpânindu-şi cu greu dorinţa de a ucide, băiatul rămase câteva secunde nemişcat, privind când la cuţit, când la Larry, apoi se retrase pe drumul pe care venise.

Larry continua să doarmă.

Primul lucru de care deveni conştient când se trezi fu acela că se simţea bine. Cel de-al doilea, că-i e foame. Cel de-al treilea, că soarele se află într-o poziţie greşită, ca şi cum ar fi pornit pe cer în direcţie inversă. Cel de-al patrulea, vă rog să scuzaţi expresia, că-i venea să se pişe cât un cal.

Ridicându-se în picioare şi ascultând pocniturile delicioase ale tendoanelor lui, atunci când se întinse, îşi dădu seama că nu aţipise, ci dormise în toată regula, întreaga noapte. Îşi consultă ceasul şi văzu de ce soarele părea să fie într-o poziţie aiurea. Era ora 9.20 dimineaţă. Îi era foame. În casa aceea mare şi albă avea să găsească sigur ceva de mâncare. Supă conservată, poate şi nişte carne de vită. Îi ghiorăiau maţele.

Înainte de a porni la deal, îngenunche lângă pârâu cu hainele scoase şi-şi aruncă apă peste tot corpul. Remarcă în ce hal de slăbiciune ajunsese şi

hotărî că aşa nu se mai poate. Se ridică în picioare şi se şterse cu cămaşa, trăgându-şi apoi pantalonii. Se folosi de cei câţiva bolovani care-şi înălţau spinările negre deasupra oglinzii apei pentru a trece pe partea cealaltă. Ajuns acolo, simţi cum îngheaţă, cu privirile aţintite spre desişul compact de tufişuri. Teama, care nu-l tulburase încă în acea dimineaţă, se trezi la viaţă brusc, precum conul unui pin care explodează în foc, potolindu-se pe urmă la fel de uşor. Zgomotul fusese pricinuit de o veveriţă, sau de o marmotă, ori poate de o vulpe. Atât şi nimic mai mult. Se întoarse indiferent şi porni să traverseze poiana, către casa mare şi albă.

Pe la jumătatea drumului, un gând se ridică până la suprafaţa minţii lui, unde se sparse ca o bulă de gaz. Totul se petrecu fără mare tam-tam, dar implicaţiile problemei îl făcură să rămână nemişcat.

Gândul lui fusese următorul: *De ce nu ai mers pe bicicletă?*

Stătea uluit în mijlocul poienii, la distanţă egală faţă de pârâu şi de casă, cugetând cât de simplu ar fi fost. De când aruncase Harleyul, mersese doar pe jos. Mersese, se extenuase, în cele din urmă se prăbuşise, lovit de insolaţie sau de ceva asemănător; diagnosticul nu mai avea nici o importanţă. Dacă ar fi călărit pe bicicletă, fără să se chinuie prea tare, ar fi ajuns probabil deja pe malul oceanului, iar acum şi-ar fi petrecut vremea alegându-şi o casă de vară şi aprovizionând-o cu cele necesare.

Se puse pe râs, la început încet, fiind puţin speriat de efectul ciudat pe care îl avea în liniştea din jur. A râde atunci când în jur nu-i nimeni cu care să împarţi veselia nu era decât un nou semn că se află pe drumul acela fără întoarcere spre ţăcăneală. Dar hohotele lui aveau un răsunet atât de adevărat şi de plin de vigoare, atât de *sănătos,* aducându-i atât de bine aminte de Larry Underwood cel de altădată, încât nu mai încercă să

şi le stăvilească. Cu mâinile în şolduri, cu capul lăsat pe spate, râdea din toată inima de cât de tâmpit fusese.

În spatele lui, lângă apă, unde perdeaua de tufişuri atingea grosimea cea mai mare, ochii de un albastru-verzui asistaseră la întreaga scenă, continuând să-l urmărească şi atunci când Larry se hotărâse în sfârşit să-şi urmeze drumul către casă, râzând încă puţin şi clătinând din cap. Îl văzură cum urcă treptele verandei şi încearcă uşa din faţă, descoperind că este descuiată, şi cum apoi intră în casă. Atunci tufişurile începură să se mişte şi să emită sunetul acela pe care-l auzise Larry şi-l socotise inofensiv. Băiatul îşi croi drum afară; era îmbrăcat tot în şortul lui şi despica aerul cu cuţitul.

Apăru o altă mână, care-l atinse pe umăr. Băiatul se opri de îndată. Ieşi la iveală şi femeia — care, deşi era înaltă şi impunătoare, părea să nu mişte deloc ramurile în înaintarea ei. Luciul splendid, ca de tăciune, al părului ei era întrerupt pe alocuri de şuviţe groase, de un alb pur: un păr foarte atrăgător şi care te umplea de uimire. Fusese împletit într-o singură coadă ce se lăsa pe un umăr şi atârna în jos până aproape de sân. Dacă te uitai la această femeie, primul lucru pe care-l remarcai era înălţimea ei, după care privirile îţi erau atrase de păr, a cărui suprafaţă o bănuiai aspră şi totuşi mătăsoasă chiar numai privindu-l. Iar dacă se întâmpla să fii bărbat, vedeai dintr-o dată părul acela despletit, eliberat pe pernă, în razele de lună. Şi te întrebai cum ar fi femeia aceasta în pat. Dar ea nu primise niciodată vreun bărbat în ea. Era pură. Aştepta. Nişte vise avusese. Odată, pe când era la colegiu, folosise şi o placă Ouija.

Iar acum se întreba, încă o dată, dacă nu cumva bărbatul acesta era cel dorit.

— Aşteaptă, îi spuse băiatului.

Îl privi calm în ochii neliniştiţi. Ştia cauza tulburării lui.

— Casei nu i se va întâmpla nimic. De ce ar face rău casei, Joe?

Băiatul îi întoarse spatele şi căută spre casă, cu dragoste şi îngrijorare.

— Când va pleca, îl vom urma şi noi.

El clătină cu îndărătnicie din cap.

— Ba da, trebuie neapărat. *Eu* trebuie neapărat.

Lucru în care credea cu tărie. Poate că nu era el cel aşteptat, dar chiar dacă se dovedea că nu, rămânea în orice caz o verigă pe care o urmărise de ani întregi, verigă a unui lanţ care acum se apropia de sfârşit.

Joe — de fapt, nu acesta era numele său adevărat — ridică arma cu ferocitate, ca şi cum ar fi vrut s-o împlânte în trupul ei. Ea nu făcu nici un gest să se apere sau să se retragă, iar el lăsă încet cuţitul în jos. Se întoarse către casă şi împunse cu lama în direcţia aceea.

— Nu, nu vei face asta, îi zise ea. Pentru că este o fiinţă omenească şi ne va conduce la...

Amuţi. *La alte fiinţe omeneşti,* dorise să spună. *El este o fiinţă omenească şi ne va conduce la alte fiinţe omeneşti.* Dar nu era sigură că doreşte să spună asta sau dacă *asta* era ceea ce urmărea. Deja avea sentimentul că este simultan atrasă în două direcţii şi începu să-şi dorească să nu-l fi văzut vreodată pe Larry. Încercă să-l mângâie iarăşi pe băiat, dar acesta se smulse cu furie. Privea ţintă către casa mare şi albă, iar ochii lui erau mistuiţi de gelozie. După o vreme, se strecură înapoi, printre tufişuri, măsurând-o plin de reproş. Îl urmă şi ea, ca să fie sigură că totul este în regulă. Băiatul se întinse la pământ şi se ghemui în poziţie de fetus, strângând cuţitul la piept. Îşi vârî degetul mare în gură şi închise ochii.

Nadine se întoarse în punctul unde pârâul forma un mic eleşteu şi îngenunche. Bău din mâinile făcute căuş, apoi se puse să ţină casa sub observaţie. Ochii ei îşi păstrau calmul, iar figura ei semăna acum cu aceea a Madonelor lui Rafael.

Către sfârşitul acelei după-amieze, mergând pe bicicletă de-a lungul unei porţiuni străjuite de copaci a lui US 9, înaintea lui se ivi un semn reflectorizant, pe care se opri să-l studieze, uluit. Semnul respectiv îl anunţa că pătrunde în MAINE, VACATIONLAND. Aproape nu-şi credea ochilor; străbătuse pesemne o distanţă incredibilă în starea lui de năuceală şi frică. Fie asta, fie pierduse şirul zilelor, la un moment dat. Tocmai se pregătea să plece mai departe când ceva — un zgomot din pădure sau din capul lui — îl făcu să se întoarcă repede şi să privească peste umăr. Nu era nimic, doar pustia US 9, pornind înapoi, spre New Hampshire.

De când plecase de la casa cea mare şi albă — unde luase un mic dejun constând din cereale uscate şi cremă de brânză dintr-un spray cu aerosoli întinsă pe nişte biscuiţi Ritz puţin cam vechi — avusese de mai multe ori sentimentul acut că este ţinut sub observaţie şi urmărit. *Auzea* tot felul de lucruri, ba poate chiar le *vedea,* cu coada ochiului. Capacitatea lui de observaţie, care începea să se trezească tot mai mult la viaţă în această situaţie stranie, lansa mereu un stimul vag, de natură să rămână la un nivel aproape subconştient, excitându-i terminaţiile nervoase cu nişte semnale atât de slabe, încât ele nu lăsau, chiar luate împreună, decât un nedesluşit sentiment că ar fi "urmărit". Lucrurile acestea nu-l speriau, aşa cum i se întâmplase mai înainte, şi nu aveau nimic comun cu halucinaţia sau delirul. Dacă cineva îl ţinea cu adevărat sub observaţie şi nu dorea să se arate, asta se întâmpla probabil din cauză că se temea sau se temeau de el. Iar dacă se temeau de bietul slăbănog de Larry Underwood, care nu mai era în stare nici măcar să meargă pe o motocicletă cu patruzeci la oră, însemna că nu merita să-şi bată capul din pricina lor.

Stând nemişcat lângă bicicleta de care-şi făcuse rost dintr-un magazin cu articole sportive, peste care dăduse cam la şase kilometri est de casa aceea albă, strigă cât se poate de limpede:

— Dacă e cineva acolo, de ce nu ieşiţi la iveală? N-am să vă fac nici un rău.

Nu primi nici un răspuns. Rămase în mijlocul drumului, lângă semnul ce marca graniţa dintre state, privind în jur şi aşteptând. O pasăre ciripi şi apoi se avântă spre cer. În rest, totul rămase nemişcat. După o vreme, porni mai departe.

Ajunse în orăşelul North Berwick, de la intersecţia dintre US 9 şi US 4, înainte de ora 6. Se hotărî să înnopteze acolo şi să-şi continue drumul spre litoral a doua zi de dimineaţă.

La intersecţia dintre cele două şosele din mijlocul oraşului se afla un mic magazin, de unde se aprovizionă cu un pachet cu şase cutii de bere, din frigiderul stins. Era Black Label, o marcă din care nu mai băuse până atunci — probabil o bere locală. Îşi mai luă o pungă mare de cartofi prăjiţi şi două conserve de tocană. Le puse în rucsac şi ieşi.

De cealaltă parte a străzii era un restaurant şi, pentru o clipă, crezu că vede două umbre lunguieţe retrăgându-se după colţ şi dispărând. Poate că vederea îi juca o festă, dar nu prea era convins de acest lucru. Îi trecu prin minte să traverseze în goană şi să-i surprindă în ascunzătoare: cine nu-i gata, îl iau cu lopata, copii. Dar hotărî că era mai bine sa renunţe. Ştia prea bine ce înseamnă să-ţi fie frică.

Îşi continuă drumul pe şosea, împingând bicicleta de coarnele căreia atârnase rucsacul. Văzu clădirea din cărămidă a unei şcoli mari, iar în spatele ei un pâlc de copaci. Adună din dumbravă lemne pentru un foc potrivit, pe care-l aprinse în mijlocul terenului de joacă asfaltat al şcolii. În apropiere curgea un râu, trecând pe lângă o fabrică

de textile şi apoi pe sub şosea. Îşi puse berea la răcit în apa râului şi încălzi una dintre conservele cu tocană de vită. Mâncă folosindu-se de trusa lui completă de tacâmuri şi farfurii de campanie, aşezat pe un leagăn de pe terenul de sport; se legăna încet, încolo şi încoace, iar umbra lui lungă se târa peste liniile aproape şterse ale terenului de baschet.

Îi veni în minte să se întrebe de ce nu se temea de cei care-l urmăreau — deoarece acum se convinsese definitiv că era urmărit de cel puţin două persoane. Ca un corolar, îşi puse întrebarea de ce se simţise atât de bine toată ziua, de parcă otrava neagră ce-l chinuise atâta vreme se eliminase din organism în timpul somnului cel lung de ieri după-amiază. Oare fusese vorba doar de oboseală? Atât şi nimic mai mult? I se părea prea simplu.

Gândind logic, dacă urmăritorii ar fi dorit cu tot dinadinsul să-i facă rău, ar fi încercat până în acel moment. I-ar fi pregătit o ambuscadă şi l-ar fi împuşcat, sau cel puţin l-ar fi ameninţat cu armele lor, silindu-l să-şi predea puşca. Ar fi obţinut de la el tot ce ar fi vrut... Dar iarăşi, dacă judecai logic (şi era nemaipomenit că putea gândi logic, pentru că în ultimele zile toate ideile lui fuseseră atacate de puternicii acizi ai fricii), ce anume din lucrurile avute de el putea fi râvnit de cineva? În ceea ce priveşte bunurile lumeşti, din acestea existau acum din belşug pentru toată lumea, deoarece nu mai erau în viaţă decât foarte puţini oameni. Cine ar fi fost în stare să-şi rişte viaţa furând sau ucigând, când tot ce ţi-ai putut visa vreodată în propria ta magherniţă, cu catalogul *Sears* în braţe, ţi se oferea acum în spatele oricărei vitrine din America? Nu-ţi rămânea decât să spargi geamul, să intri şi să iei toţi ce-ţi poftea inima.

Adică aveai totul, mai puţin tovărăşia altor oameni. *Aceasta* era un trofeu rar, după cum ştia foarte bine Larry. Iar adevăratul motiv pentru care

nu se simţea speriat era tocmai speranţa că şi acei oameni doreau acelaşi lucru. Mai devreme sau mai târziu, dorinţa lor va şti să treacă peste teamă. Va aştepta până ce se va petrece acest lucru. Nu avea de gând să-i stârnească, ca pe un stol de potârnichi, pentru că asta ar fi înrăutăţit şi mai mult situaţia. Cu doar două zile în urmă, probabil că şi el s-ar fi ascuns, evitând să întâlnească pe altcineva. Prin urmare, cel mai bine era să aştepte. Deşi ardea de nerăbdare să dea ochii cu alţi oameni. O dorea din toată inima.

Se întoarse la râu şi-şi spălă tacâmurile. Pescui din apă cutiile de bere şi se întoarse la leagăn. Deschise capacul unei cutii şi închină în direcţia restaurantului unde văzuse umbrele.

— În sănătatea voastră, spuse Larry, golind jumătate din cutie dintr-o singură înghiţitură.

Ce mai, curgea pe gâtlej ca uleiul!

Când termină cele şase beri, trecuse de ora 7, iar soarele se pregătea să apună. Împrăştie ultimii tăciuni ai focului cu lovituri de picior şi-şi adună lucrurile. Apoi, pe jumătate beat şi simţindu-se cât se poate de bine, mai parcurse câteva sute de metri din US 9, până ce ajunse în dreptul unei case cu veranda închisă cu geamuri. Îşi lăsă bicicleta pe gazonul din faţă, îşi luă sacul de dormit şi forţă uşa verandei cu o şurubelniţă.

Se mai uită încă o dată în urmă, sperând să vadă un el, o ca sau nişte ei — aflaţi în continuare pe urmele lui, simţea prea bine — dar strada era în continuare liniştită şi pustie. Ridică din umeri şi intră.

Era încă devreme şi credea că va mai rămâne treaz un timp, dar, din câte se pare, mai avea de recuperat somn. La nici cincisprezece minute după ce se întinsese respira rar şi regulat, cu arma alături, lângă mâna dreaptă.

Nadine se simţea obosită. I se părea că asta este cea mai lungă zi din viaţa ei. De două ori fusese convinsă că au fost descoperiţi, prima oară lângă Strafford, şi apoi lângă graniţa dintre Maine şi New Hampshire, unde se uitase peste umăr şi le vorbise. Dinspre partea ei, nu-i păsa dacă erau surprinşi. Bărbatul ăsta nu era nebun, aşa cum fusese cel care trecuse pe lângă casa albă şi mare cu zece zile în urmă. Acela arăta a soldat, încărcat cu arme, grenade şi benzi de muniţie. Râdea în gura mare, striga şi ameninţa să-i facă fărâme pe locotenentul Morton. Locotenentul Morton nu se vedea pe nicăieri, ceea ce era probabil spre marele lui noroc, în caz că se mai afla în viaţă. Şi Joe se speriase de soldat, ceea ce fusese foarte bine în situaţia respectivă.

— Joe?

Se uită în spate.

Joe dispăruse.

Iar ea se afla la hotarul nelămurit dintre somn şi realitate. Împinse unica pătură deoparte şi se ridică, chinuită de o mie de dureri diferite. Oare de când nu mai petrecuse atâtea ore pe bicicletă? Probabil nu i se mai întâmplase niciodată. Apoi mai era şi acel efort, atât de enervant, de a menţine o distanţă constantă şi convenabilă între ei. Dacă ajungeau prea aproape, puteau fi văzuţi, ceea ce l-ar fi supărat pe Joe. Dacă rămâneau prea tare în urmă, era posibil ca el să iasă din US 9 şi s-o ia pe alt drum. Ceea ce ar fi deranjat-o pe *ea.* Nu-i trecuse prin minte că Larry ar putea să facă un ocol şi să le cadă în spate. Din fericire (pentru Joe, cel puţin), ideea asta nu-i venise nici lui Larry.

Îşi spunea că Joe se va obişnui cu gândul că aveau nevoie de el... şi nu numai de el. Nu puteau trăi singuri. Dacă rămâneau singuri, aveau să moară singuri. Joe urma să se obişnuiască cu această idee; în viaţa lui anterioară nu trăise în vid, şi nici ea, de altfel. A avea oameni în jur devine un soi de obişnuinţă.

— Joe, strigă ea din nou, cu blândeţe.

Băiatul reuşea să facă tot atât de puţin zgomot cât un luptător Viet Cong strecurându-se prin junglă, dar auzul ei se obişnuise să-l distingă în ultimele trei săptămâni, iar în seara respectivă strălucea şi luna, pe deasupra. Auzi un râcâit uşor şi zuruitul pietrişului şi ştiu imediat unde avea de gând să se ducă. Ignorându-şi durerile, îl urmă. Era ora 9.45.

Îşi făcuseră tabăra (dacă se pot numi "tabără" două pături întinse în iarbă) în spatele restaurantului North Berwick Grille, vizavi de magazinul universal, lăsând bicicletele într-un adăpost din spatele localului. Cel pe care-l urmăreau mâncase pe terenul de sport al şcolii de pe cealaltă parte a drumului ("Dacă ne-am duce la el, pun pariu, Joe, că ne-ar da şi nouă din cina lui", îi spusese ea, cu tact. "E fierbinte... şi nu-i aşa că miroase frumos? Sunt convinsă că-i mult mai gustoasă decât pizza bologna pe care o mâncăm noi." Joe se albise de furie şi agitase ameninţător cuţitul în direcţia lui Larry) şi apoi se îndreptase spre o casă cu veranda închisă. Din felul cum îşi împingea bicicleta, i se păru că era puţin beat. Iar acum dormea în veranda casei pe care şi-o alesese.

Întinse pasul, tresărind ori de câte ori i se înfigeau pietricele în călcâiele goale. Traversă pe partea stângă a străzii, unde erau case, păşind pe porţiunile de gazon din faţa acestora, pe cale să se transforme în câmpuri sălbatice. Iarba înmiresmată şi grea de rouă i se ridica până la glezne. Îşi amintea de a noapte când alergase cu un băiat printr-o iarbă la fel ca aceasta, însă era lună plină, nu în descreştere, ca acum. Atunci simţise un val dulce şi fierbinte răspândindu-i-se în partea de jos a pântecelui şi fusese conştientă de valoarea de obiect sexual a sânilor ei plini, grei şi semeţi. Luna o îmbătase, la fel şi iarba, udându-i tălpile cu umezeala nopţii. Înţelesese dintr-o fulgerare că, dacă băiatul o prindea, avea să-i dăruiască fecioria

ei. Fugise la fel de iute ca un indian prin lanul de porumb. Şi dacă ar fi prins-o? Ce mai conta, acum?

Fugi mai repede, sărind peste o alee din ciment, care licărea în întuneric ca o pojghiţă de gheaţă.

Iată-l şi pe Joe, lângă veranda în care dormea omul. Pantalonii lui albi se desluşeau cel mai bine în beznă; de fapt, pielea băiatului era atât de închisă la culoare, încât la prima vedere chiar aveai impresia că izmenele acelea pluteau singure, suspendate în spaţiu, sau poate erau purtate de omul invizibil al lui H.G. Wells.

Joe era din Epsom, ştia asta fiindcă acolo îl găsise. Nadine venea din South Barnstead, un oraş la douăzeci şi cinci de kilometri nord-est de Epsom. Ea începuse să caute sistematic alţi oameni sănătoşi, dar se ferise să-şi părăsească locuinţa din oraşul natal. Mergea în cercuri concentrice, din ce în ce mai mari. Nu-l găsise decât pe Joe, care delira şi făcuse febră de la muşcătura cine ştie cărui animal... şobolan sau veveriţă, judecând după urmă. Zăcea în iarba din faţa unei case din Epsom, doar în chiloţi, strângând în pumn cuţitul de măcelar, ca un sălbatic din Epoca de Piatră sau un pigmeu pe moarte, însă încă dispus să-i ucidă pe cei care s-ar apropia de el. Nu era pentru prima oară când trebuia să se ocupe de o rană infectată. Îl dusese în casă. Oare era chiar casa lui? Bănuia că da, dar nu avea cum să ştie cu siguranţă, dacă nu-i spunea Joe. Erau acolo mai mulţi morţi: mama, tatăl, alţi trei copii, dintre care cel mai mare de vreo cincisprezece ani. Descoperise şi un cabinet medical dotat cu substanţe dezinfectante, antibiotice şi bandaje. Nu era prea sigură care anume antibiotice erau potrivite şi ştia că ar putea să-l omoare dacă nu alegea corect, dar dacă nu făcea nimic, ar fi murit oricum. Muşcătura era la gleznă, care se umflase cât o cameră de cauciuc. Spre norocul ei, alesese bine şi, peste trei zile, glezna revenise la dimensiunile ei normale, iar

febra scăzuse. Băiatul avea încredere în ea. Şi, din câte se vedea, în nimeni altcineva. Când se trezea, dimineţile, îl găsea agăţat de ea. Se mutaseră în casa mare şi albă. Îi spunea Joe. Nu acesta era numele lui, dar pe când fusese învăţătoare, fetiţelor al căror nume nu-l cunoştea le spunea Jane, iar băieţilor, Joe. Pe lângă ei trecuse soldatul, râzând, urlând şi blestemându-l pe locotenentul Morton. Joe voise să se năpustească din casă şi să-l înjunghie. Iar acum, pe omul ăsta. Îi era teamă să-i ia cuţitul, pentru că era talismanul lui Joe. Cu un asemenea gest, l-ar fi asmuţit împotriva ei. Băiatul dormea strângând cuţitul în mână, iar în singura noapte când încercase să i-l tragă din strânsoare, mai mult ca să vadă dacă acest lucru putea fi făcut decât ca să i-l ia pentru totdeauna, el se trezise într-o clipită. Dormea profund, dar în secunda următoare ochii aceia de un albastru-verzui şi neliniştiţi, ca de chinez, se aţintiseră asupra ei, cu un vag aer feroce. Mormăise ceva din gâtlej şi trăsese cuţitul spre el. De vorbit, nu vorbea.

Acum ridica arma, o cobora, o ridica iarăşi. Scoţând mormăiturile acelea guturale din gâtlej şi executând împunsături spre uşa verandei. Pregătindu-se probabil pentru momentul când avea să se năpustească înăuntru cu adevărat.

Se apropie de el pe la spate, fără să facă vreun efort special ca să nu scoată vreun zgomot şi, cu toate acestea, el n-o auzi; Joe era pierdut în propria lui lume. Într-o fracţiune de secundă, pe negândite şi fără premeditare, îi prinse încheietura mâinii şi i-o suci violent, în sensul invers acelor de ceasornic.

Joe gemu ascuţit, iar Larry Underwood se mişcă puţin în somn, se întoarse pe partea cealaltă şi se linişti din nou. Cuţitul căzu în iarba dintre cei doi, reflectând pe lama crestată imagini fragmentate ale lunii argintii, ca nişte fulgi de lumină.

O măsură cu priviri mânioase, încărcate de reproş şi neîncredere. Nadine îi răspunse cu o

privire fermă. Îi arătă drumul, spre locul din care veniseră. Joc clătină din cap cu îndărătnicie. Îi arătă uşa şi forma întunecată din sacul de dormit de cealaltă parte a uşii. Făcu un gest înfiorător de explicit, trecându-şi degetul mare prin dreptul mărului lui Adam. După care rânji. Nadine nu-l mai văzuse niciodată rânjind şi chestia asta îi dădu un fior. Nu ar fi avut un aer mai sălbatic nici măcar dacă dinţii băiatului ar fi luat forma unor colţi.

— Nu, îl îndemnă ea, cu duhul blândeţii. Altfel îl trezesc chiar acum.

Joe păru alarmat. Clătină repede din cap.

— Atunci vino înapoi, cu mine. Dormim.

Îşi coborî privirile spre cuţit, apoi căută iarăşi spre ea. Sălbăticia dispăruse de pe figura lui, cel puţin pentru moment. Nu mai era decât un băieţel sfios, care-şi dorea ursuleţul sau păturica aspră cu care crescuse, încă din leagăn. Nadine înţelegea într-un mod confuz că acum ar fi fost momentul să-l convingă să renunţe la cuţit, printr-o singură mişcare energică din cap, "Nu". Şi apoi, ce s-ar fi întâmplat? Ar fi urlat? Ţipase după ce soldatul acela nebun dispăruse din vedere. Ţipase mult şi bine, scoţând sunete teribile, dezarticulate, de groază şi de furie. Oare ar fi dorit să facă cunoştinţă noaptea şi în acompaniamentul unor asemenea urlete cu bărbatul din sacul de dormit?

— Vrei să te întorci cu mine?

Joe îi făcu semn că da.

— Atunci, bine, îi răspunse ea calm.

El se aplecă fulgerător şi luă cuţitul.

Se întoarseră împreună, iar băiatul se cuibări încrezător alături de ea, uitâad de intrus, cel puţin pentru moment. O strânse în braţe şi adormi. Ea simţi durerea aceea veche şi atât de familiară în pântece, acea durere cu mult mai profundă şi mai intensă decât cele pe care ţi le-ar da cel mai greu exerciţiu fizic. Era o durere femeiască, împotriva căreia nu se poate face nimic. O cuprinse curând somnul.

Nadine se trezi în zori îngheţată, înţepenită şi speriată, temându-se deodată că Joe aşteptase cu viclenie ca ea să adoarmă ca să se strecoare înapoi, spre casa aceea, şi să-i taie omului beregata în somn. Nu mai simţea braţele lui Joe împrejurul ei. Se simţea răspunzătoare pentru băiat, întotdeauna se simţise răspunzătoare pentru micuţii care nu ceruseră să vină pe lume, dar dacă ar fi comis lucrul acela, l-ar fi lăsat să se descurce singur. Să iei viaţa cuiva după ce se pierduseră atâtea vieţi i se părea un păcat de neiertat. Pe de altă parte, nu mai reuşea să reziste multă vreme singură alături de Joe; era ca şi cum s-ar fi aflat închisă în cuşcă, după gratii, cu un leu plin de temperament. La fel ca animalul sălbatic, Joe nu putea (sau nu dorea) să vorbească; nu reuşea decât să ragă, cu vocea lui slabă de băieţel.

Se ridică şi constată că Joe era de fapt lângă ea. În somn, se îndepărtase puţin, nimic mai mult. Se încovrigase ca un fetus, cu degetul mare în gură şi ţinând cu cealaltă mână cuţitul.

Deja aproape adormită la loc, ieşi pe iarbă, urină şi se întoarse în pătura ei. În dimineaţa următoare, nu mai era foarte sigură dacă se trezise cu adevărat noaptea sau doar visase.

Dacă am visat, se gândi Larry, trebuie să fi fost vise bune. Nu reuşea să-şi aducă aminte nici unul. Se simţea refăcut şi era încredinţat că va fi o zi bună. Astăzi avea să dea ochii cu oceanul, îşi împături sacul de dormit, îl legă de portbagaj, se întoarse să-şi ia rucsacul... şi se opri.

O potecă de ciment ducea spre treptele verandei, iar iarba de pe ambele laturi era lungă şi de un verde strălucitor. Pe partea dreaptă, chiar în apropierea verandei, iarba înrourată era culcată la pământ. Când roua avea să se evapore, iarba va

reveni la poziţia verticală, dar acum mai păstra urmele paşilor. El era băiat de oraş, crescut departe de pădure (îl preferase întotdeauna pe Hunter Thompson lui James Fenimore Cooper), dar trebuia să fii de-a dreptul chior, ca să nu poţi judeca după urme că fuseseră doi: unul mai mare şi altul mai mărunt. La un moment dat, în timpul nopţii, veniseră până în dreptul uşii şi se uitaseră la el. Îl trecu un fior. Faptul că se ascundeau nu-i convenea deloc, cu atât mai puţin se bucura de primele semne ale spaimei ce ameninţa din nou să pună stăpânire asupra lui.

Dacă nu se arată foarte repede, gândi el, am să încerc să-i scot de unde se ascund. Simpla idee că-i era la îndemână să facă asta îi readuse aproape întreaga încredere în sine. Îşi aranjă bagajul şi porni la drum.

Spre prânz întâlni US 1, la Wells. Aruncă o monedă şi aceasta căzu cu pajura în sus. Coti către sud, pe US 1, lăsând cu indiferenţă moneda să strălucească în ţărână. Joe o descoperi peste douăzeci de minute şi rămase cu privirile aţintite asupra ei, ca şi cum ar fi fost globul de cristal al unui hipnotizator. O duse la gură, dar Nadine îl obligă s-o arunce.

Peste doar trei kilometri, Larry văzu pentru prima oară animalul uriaş şi albastru, care se arăta leneş şi domol în ziua aceea. I se părea absolut diferit de Pacific, sau de Atlantic, aşa cum îl ştia în dreptul lui Long Island. În acest segment, oceanul părea blând, aproape domesticit. Apa avea aici o nuanţă mai închisă de albastru, un albastru-cobalt, şi se rostogolea spre ţărm, val după val, muşcând din stânci. Stropi de spumă, consistenţi ca albuşul de ou, săreau foarte sus, căzând apoi din nou, cu zgomot. Izbirea nesfârşită a talazurilor de ţărm producea un bubuit continuu.

Larry îşi parcă bicicleta şi coborî spre ocean, încercat de o emoţie profundă, pe care nu şi-o putea explica. Se afla *aici,* reuşise să ajungă la

locul de unde marea devenea stăpână. La limita extremă a estului. Limita extremă a uscatului.

Traversă un teren mlăştinos, cu pantofii plescăind prin apa adunată în jurul muşuroaielor şi a pâlcurilor de ierburi. În aer plutea mirosul bogat şi fecund al fluxului. Pe măsură ce se apropia de promontoriu, stratul de sol, subţire ca o epidermă, dispărea, lăsând la vedere osul gol din granit — granitul, adevărul ultim al Maineului. Pescăruşii se înălţau în zbor — pete imaculate pe cerul albastru — ţipând şi tânguindu-se. Nu mai văzuse niciodată atâtea păsări laolaltă. Îşi dădu seama că, în pofida splendorii lor albe, pescăruşii erau consumatori de cadavre. Gândul ce urmă acestuia ar fi putut foarte greu să fie pronunţat, dar căpătă o formă definitivă înainte de a reuşi să şi-l alunge: *În ultima vreme, au dus-o nemaipomenit.*

Porni mai departe; acum, încălţările îi bocăneau şi se târşâiau pe stânca uscată de soare, dar ale cărei nenumărate crăpături rămâneau veşnic umede de spumă. În ele creşteau crustacee şi, împrăştiate ici şi colo, ca nişte fragmente de os spulberate de şrapnel, găseai cochiliile lăsate de pescăruşi să cadă de la înălţime, pentru a se sparge, astfel ca să poată ajunge la carnea moale dinăuntru.

Peste câteva secunde, ajunsese pe vârful golaş. Briza îl izbi cu toată forţa, suflându-i chica de păr de pe frunte spre spate. Îşi ridică obrajii, lăsându-se scăldat de mirosul sărat, aspru şi curat al animalului albastru. Talazurile, de un albastru-verde ca sticla, se apropiau încet, înălţându-se tot mai mult pe măsură ce marea devenea mai puţin adâncă; pe crestele lor apărea mai întâi o trâmbă de spumă, transformată apoi repede într-o masă albă. După care valurile se aruncau sinucigaş asupra stâncilor, aşa cum făcuseră de la începutul vremurilor, distrugându-se şi distrugând o dată cu ele şi un fragment infinitezimal din uscat. Lovitura de berbec era însoţită de o imensă bubuitură şi

bolboroseală, atunci când apa era împinsă în cine ştie ce canal scufundat pe jumătate, săpat în stâncă de mii de ani.

Se întoarse mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta, văzând că acelaşi lucru se întâmplă în ambele direcţii, cât vedeai cu ochii... talazuri, valuri, spumă şi, mai presus de orice, o nesfârşită simfonie de culori, care-ţi tăia respiraţia.

Se afla la capătul uscatului.

Se aşeză, cu picioarele atârnându-i, simţindu-se copleşit. Rămase acolo o jumătate de oră, poate chiar mai mult. Vântul mării îi stimula pofta de mâncare şi-şi scoase din rucsac proviziile. Înfulecă din toată inima. Stropii de spumă îi înnegriseră cracii bluejeanşilor. Se simţea purificat şi împrospătat.

La întoarcere, traversă din nou zona mlăştinoasă, atât de adâncit în gânduri, încât la început crezu că ţipătul vine tot de la pescăruşi. Ba chiar se pregătea să se uite spre cer când înţelese, şocat, că era un ţipăt omenesc. Un strigăt de luptă.

Îşi coborî privirile şi văzu un băiat traversând drumul în direcţia lui şi alergând de zor, pe picioarele lui sprintene. Într-o mână ţinea un cuţit mare de măcelărie. N-avea pe el decât slipul, iar picioarele îi erau brăzdate de urme vineţii. În spatele lui, de-abia ieşind la iveală dintre tufişurile şi urzicile de pe partea opusă a drumului, o femeie palidă şi încercănată.

— *Joe!* strigă ea, apoi începu să alerge cu greu, ca şi cum fuga i-ar fi provocat dureri.

Joe se apropia fără să ţină cont de chemare, împroşcând cu picioarele goale stropi fini de apă stătută. Pe faţă i se aşternuse un rânjet fix, de ucigaş. Ţinea imensul cuţit ridicat deasupra capului, sclipind în soare.

Are de gând să mă ucidă, îi trecu prin minte lui Larry, consternat din cauza acestei idei. *Băiatul acela... dar ce rău i-am făcut eu?*

— *Joe!* strigă femeia, de aceasta dată cu o voce înaltă, obosită şi disperată.

Joe continua să alerge, înghiţind distanţa dintre ei.

Larry mai avu timp să-şi aducă aminte că-şi lăsase carabina la bicicletă, după care băiatul se năpusti asupra lui.

Cuţitul de măcelar începu să coboare, descriind o traiectorie largă, clipă în care Larry ieşi din starea lui de paralizie. Se feri într-o parte şi, fără să se gândească, îşi ridică piciorul drept cu toată forţa, nimerindu-l cu gheata galbenă şi umedă pe băiat în diafragmă. După care îl cuprinse mila: nu era nici o scofală de capul lui, se prăbuşise ca un popic. Cât se dădea el de firoscos, la o adică nu făcea prea multe parale.

— Joe! repetă Nadine. Se împiedică şi căzu în genunchi, stropindu-şi bluza albă cu noroi maroniu. Să nu-i faci vreun rău! Nu-i decât un copil! Te rog, nu-i face rău!

Se ridică în picioare şi se strădui să se apropie cât mai repede.

Joc căzuse pe spate şi rămăsese lat, răstignit, cu braţele întinse în sus, în V, şi cu picioarele formând un al doilea V, invers. Larry făcu un pas înainte şi puse un picior pe încheietura mâinii drepte a băiatului, în care ţinea cuţitul, fixându-i-o în pământul nămolos.

— Dă drumul la porcăria aia, băiete.

Băiatul sâsâi, apoi scoase un sunet mormăit şi bolborosit, ca un curcan. Buza superioară se retrase, dezgolindu-i dinţii. Ochii lui de chinez se fixară asupra lui Larry, care avea sentimentul că ţine sub picior un şarpe rănit, însă încă primejdios. Simţea că băiatul îşi smuceşte mâna, încercând să şi-o elibereze, fără să-i pese dacă se putea alege cu răni, sau chiar cu o fractură. Se zvârcoli, reuşind să se ridice pe jumătate, şi încercă să-şi vâre dinţii în materialul greu şi umed al pantalonilor lui Larry. Larry se lăsă cu şi mai multă greutate peste

încheietura firavă, iar Joe scoase un ţipăt — dar nu de durere, ci de sfidare.

— Dă-i *drumul,* băiete.

Joe continua să se zbată.

Hărţuiala aceasta ar fi continuat până ce Joe ar fi reuşit să-şi elibereze cuţitul sau până ce Larry îi frângea antebraţul dacă Nadine n-ar fi ajuns, în fine, murdară, cu respiraţia tăiată şi clătinându-se, sfârşită de puteri.

Fără să privească în direcţia lui Larry, se lăsă să cadă în genunchi.

— Dă-i drumul! pronunţă ea liniştit, dar cu multă hotărâre.

Faţa ei era scăldată în sudoare, şi totuşi calmă. Se aplecase la doar câţiva centimetri deasupra chipului schimonosit al lui Joe. El căută s-o prindă cu dinţii, ca un câine, continuând apoi să se zbată. Mânios, Larry se chinuia să-şi menţină echilibrul. Dacă băiatul izbutea să scape acum, probabil ar fi lovit-o mai întâi pe femeie.

— Dă-i... drumul! repetă Nadine.

Băiatul mârâi. Saliva i se prelingea dintre dinţii încleştaţi. Pe obrazul drept i se lipise o urmă de noroi de forma unui semn de întrebare.

— Te vom părăsi, Joe. *Eu* te voi părăsi. Plec împreună cu el. Dacă nu te porţi frumos.

Larry simţi sub talpă o ultimă încordare a braţului, urmată de o destindere. În schimb, băiatul o măsura pe femeie întristat, acuzând-o şi reproşându-i, în acelaşi timp. Când îşi mută privirile asupra lui Larry, acesta citi în ele o gelozie mistuitoare. Chiar dacă sudoarea curgea de pe el în valuri, Larry simţi cum îl îngheaţă ochii băiatului.

Femeia continua să-i vorbească potolit. Nimeni nu-i va face nici un rău. Nimeni nu-l va părăsi. Dacă lăsa cuţitul din mână, puteau să fie cu toţii prieteni.

Treptat, Larry deveni conştient că mâna de sub gheata lui se relaxase şi eliberase arma. Băiatul

zăcea inert, holbându-se la cer. Preferase să iasă din joc. Larry îşi luă piciorul de pe încheietura lui Joe, se aplecă rapid şi ridică arma. Se întoarse şi lansă cuţitul cu toată forţa spre promontoriu. Lama se răsuci de nenumărate ori, aruncând suliţe de lumină. Ochii stranii ai lui Joe îi urmăriră traiectoria şi băiatul scoase un urlet prelung de durere. Cuţitul se lovi de stânci, zăngănind subţire, pentru ca apoi să se rostogolească dincolo de margine.

Larry se întoarse spre cei doi. Femeia cerceta antebraţul lui Joe, pe care forma rotunjită a bocancului lui Larry se întipărise adânc şi se înroşise foarte tare. Îşi înălţă ochii ei întunecaţi către Larry. Părea extrem de mâhnită.

Din reflex, lui Larry îi veniră în minte justificări, pe care le folosise de atâtea ori ca să se apere — *a trebuit să procedez astfel, n-a fost vina mea, ascultă, doamnă, a vrut să mă omoare* — pentru că socotea că poate citi verdictul în ochii aceia trişti: *Nu eşti un tip de treabă.*

Până la urmă, nu spuse nimic. Situaţia era aşa cum era, iar gestul lui fusese determinat de cel al puştiului. În disperarea lui, băiatul îşi strânsese acum picioarele la piept şi-şi sugea degetul mare; părea greu de crezut că el fusese cauza întregii întâmplări. Care s-ar fi putut termina cu mult mai rău, dacă unul dintre ei ar fi fost rănit sau chiar ucis.

Prin urmare, nu zise nimic, privirile lui întâlniră ochii blânzi ai femeii şi prin minte îi trecu următorul gând: *Cred că m-am schimbat. Oarecum. Nu ştiu în ce măsură.* Îşi aminti de o poveste pe care i-o relatase odată Barry Grieg, despre un cântăreţ la chitară ritmică din L.A., un tip pe care-l chema Jory Baker, care nu întârzia niciodată, nu lipsea de la repetiţii şi nici nu dădea peste cap vreo audiţie. Nu era genul de chitarist care să-ţi ia ochii, vreun maestru de talia lui Angus Young sau Eddie Van Halen, dar nu-i lipsea

competenţa. Odată, îi povestise Barry, Jory Baker fusese sufletul unei formaţii botezate Sparx, despre care toată lumea părea să fi căzut de acord că avea cele mai mari şanse să dea lovitura în anul acela. Muzica lor semăna cu aceea a formaţiei Creedence Clearwater Revival în perioada lor de început: rock and roll cântat în forţă, la chitară. Jory Baker scrisese aproape toate compoziţiile şi era solist vocal al tuturor melodiilor. Apoi urmase un accident de maşină, oase rupte şi o grămadă de droguri luate în spital. Se externase, după cum spune cântecul lui John Prine, cu o placă de oţel în cap şi o maimuţă în spinare.

Progresase de la Demerol la heroină. Fusese prins de mai multe ori. După o vreme decăzuse, ajunsese unul dintre drogaţii aceia care bântuie pe stradă, cu degete neîndemânatice, care se spală în staţiile Greyhound. Apoi, nu se ştie cum, de-a lungul unei perioade de optsprezece luni, reuşise să scape de droguri, ba chiar să rămână definitiv departe de acest viciu. O mare parte din el dispăruse însă. Nu mai era sufletul nici unei formaţii, pe cale să obţină succesul sau nu, dar era mereu punctual, nu lipsea de la repetiţii şi nu dădea peste cap vreo audiţie. Nu era prea vorbăreţ, în schimb puzderia de înţepături de pe braţul stâng dispăruse. Barry Grieg încheiase astfel: *A răzbit de partea cealaltă.* Asta era totul. Nimeni nu poate spune ce se petrece între cele două momente, când te transformi dintr-o persoană într-alta. Nimeni nu poate spune cum arată acea porţiune albastră şi singuratică a iadului. Nu există un traseu al schimbării. Pur şi simplu... răzbeşti de cealaltă parte.

Sau nu.

M-am schimbat, întrucâtva, gândi Larry nedesluşit. Şi eu am răzbit de partea cealaltă.

Ea-i spuse:

— Eu sunt Nadine Cross. El este Joe. Mă bucur să te întâlnesc.

— Larry Underwood.

Îşi strânseră mâinile, zâmbind amândoi de absurditatea situaţiei.

— Să ne întoarcem la şosea, îi propuse Nadine.

Porniră alături şi, după câţiva paşi, Larry se uită peste umăr la Joe, care rămăsese cu genunchii strânşi la piept şi cu degetul în gură, lăsând impresia că n-avea habar de plecarea lor.

— Vine el, îl asigură ea.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură.

Ajungând pe taluzul acoperit cu pietriş al şoselei, femeia se împiedică, dar Larry o prinse de braţ. Ea-l răsplăti cu o privire recunoscătoare.

— Vrei să ne aşezăm? întrebă ea.

— Sigur că da.

Se aşezară pe pavaj, faţă în faţă. Peste scurtă vreme, Joe se ridică şi se apropie anevoie, privind la picioarele lui desculţe. Se aşeză la oarecare distanţă de ei. Larry îi aruncă o privire prudentă, apoi i se adresă Nadinei Cross.

— Voi doi eraţi cei care mă urmăreau.

— Ştiai? Da, de fapt mi-am închipuit.

— De cât timp?

— De două zile, mărturisi Nadine. Noi locuiam în casa aceea mare, de la Epsom. Văzând figura lui mirată, adăugă: de lângă pârâu. Ai adormit lângă zidul de piatră.

Larry clătină din cap.

— Iar ieri seară aţi venit să vă uitaţi la mine, când dormeam în veranda aceea. Poate ca să vă convingeţi că n-am coarne sau o coadă lungă şi roşie.

— Din cauza lui Joe, îi explică ea liniştit. Am venit după el, atunci când am descoperit că plecase. Cum ţi-ai dat seama?

— Aţi lăsat urme în iarbă.

— Ah! Se uită la el de aproape, cercetându-l cu atenţie şi, cu toate că şi-ar fi dorit-o, Larry nu-şi coborî privirea. Aş vrea să nu fii supărat pe noi.

Presupun că sună de-a dreptul ridicol, după ce Joe a încercat să te ucidă, dar nu este o fiinţă responsabilă.

— Acesta este numele lui adevărat?

— Nu, aşa îi zic eu.

— Arată ca un sălbatic dintr-o emisiune realizată de *National Geographic.*

— Da, ai dreptate. L-am găsit pe pajiştea din faţa unei case — casa lui, poate, familia se chema Rockway — infectat, cred, de la muşcătura unui şobolan. Nu poate vorbi. Urlă şi mormăie. Până azi-dimineaţă, am reuşit să-l controlez. Dar... sunt obosită, ştii... şi... Ridică din umeri. Noroiul i se usca pe bluză, lăsând în urmă un şir de forme ce aminteau de ideogramele chineze. La început, l-am îmbrăcat. Îşi scotea toate hainele de pe el, cu excepţia chiloţilor. În cele din urmă, am obosit să mai încerc. Căpuşele şi ţânţarii nu-l deranjează. Continuă, după o pauză: aş vrea să mergem împreună cu tine. Cred că n-are nici un rost să vorbim pe ocolite, date fiind condiţiile.

Larry se întrebă ce ar crede dacă i-ar vorbi despre ce i se întâmplase ultimei femei care dorise să-l însoţească. Nu că ar fi vrut s-o facă; episodul avea să rămână îngropat adânc, chiar dacă femeia respectivă nu avusese parte de acelaşi tratament. Era la fel de puţin dispus s-o aducă în discuţie pe Rita pe cât s-ar grăbi un criminal să pomenească numele victimei sale într-o conversaţie de salon.

— Nu ştiu încotro merg, spuse el. Vin de la New York City, însă am ales varianta mai lungă, din câte îmi dau seama. Planul meu era să-mi găsesc o casă frumoasă la malul mării şi să stau acolo cam până prin octombrie. Dar cu cât merg mai departe, cu atât mai mult tânjesc după oameni. Cu cât merg mai departe, cu atât mă simt mai copleşit.

Se exprima prost şi i se părea că nu poate explica mai bine fără să pomenească de Rita sau de visele lui rele, în care i se arăta Omul Întunecat.

— De multe ori mă încearcă frica, mărturisi el cu precauţie, din cauză că sunt singur. Simptome de paranoia. E ca şi cum m-aş aştepta să-mi sară un indian în spate şi să mă scalpeze.

— Cu alte cuvinte, ai încetat să-ţi cauţi o casă, în schimb eşti în căutare de oameni.

— Da, poate.

— Acum ne-ai găsit pe noi. E un început.

— După părerea mea, voi m-aţi găsit pe mine. Iar băiatul îmi provoacă îngrijorare, Nadine. Trebuie să vorbesc foarte direct despre chestiunea asta. Deocamdată a rămas fără cuţit, dar lumea asta e plină de obiecte tăioase şi la îndemână.

— Da.

— N-aş vrea să fiu brutal...

Lăsă propoziţia în suspensie, sperând ca ea să o continue în locul lui, dar femeia nu spuse absolut nimic, îl privi doar cu ochii ei negri.

— Ai fi dispusă să-l părăseşti?

Iată, cuvintele îi ieşiseră pe gură, le scuipase ca pe o bucată de piatră şi nu se comporta nici pe departe ca un om de treabă... dar oare era corect, era cinstit faţă de vreunul dintre ei să agraveze şi mai mult o situaţie neprielnică, luându-şi asupra lor povara unui psihopat în vârstă de zece ani? O prevenise de la bun început că avea de gând să fie brutal, ceea ce şi reuşise. Dar acum trăiau într-o lume nemiloasă.

În acest răstimp, ochii de nuanţa mării ai lui Joe îi sfredeleau pe ai săi.

— N-aş putea face asta, îi răspunse Nadine calm. Înţeleg foarte bine primejdia şi mai înţeleg că tu eşti mai expus. Este gelos. Se teme că vei deveni mai important pentru mine decât el. Este foarte posibil ca el să încerce din nou să... să-ţi facă rău, în cazul în care nu reuşeşti să te împrieteneşti cu el sau cel puţin să-l convingi că n-ai de gând să... Lăsă cuvintele în aer, preferând să nu le dea un contur precis. Dar dacă-l părăsesc, ar fi ca şi cum l-aş ucide. Iar eu nu vreau să fiu

părtaşă la un asemenea gest. Oricum au murit prea mulţi, ce rost are să mai fie comise şi alte crime?

— Dacă-mi taie gâtul în miez de noapte, ai fi părtaşă şi la *acea* crimă.

Femeia îşi lăsă capul în jos.

Vorbind atât de încet încât să poată auzi doar ea (neştiind dacă Joe, care îi urmărea, înţelegea despre ce vorbesc), Larry îi spuse:

— Probabil că ar fi reuşit încă de azi-noapte, dacă n-ai fi venit după el. Este adevărat?

— Vorbeşti despre lucruri care nu s-au petrecut, îi răspunse ea încetişor.

— Oare e vorba de fantoma unui Moş Crăciun ce n-a sosit încă? râse Larry.

Nadine îşi ridică privirile.

— Aş vrea să vin cu tine, Larry, dar nu pot să-l părăsesc pe Joe. Va trebui să iei o hotărâre.

— Mă pui într-o situaţie dificilă.

— Oricum, de la o vreme încoace, viaţa nu mai este deloc uşoară.

Larry se gândi la afirmaţia ei. Joe stătea cu picioarele în şanţul drumului, cercetându-i cu privirea lui ca marea. În spatele lor, marea cea adevărată se izbea fără încetare de stânci, strecurându-se prin canalele secrete pe care le săpase în interiorul pietrei.

— Foarte bine, spuse el. Părerea mea este că te porţi periculos de blajin, dar... foarte bine.

— Îţi mulţumesc. Voi fi răspunzătoare de faptele lui.

— Chestia asta o să mă consoleze, în caz că mă omoară.

— Conştiinţa mea ar fi încărcată pentru tot restul vieţii.

O dată pronunţate aceste cuvinte, Nadine fu copleşită de presentimentul că toate părerile ei despre caracterul sacru al vieţii i se vor părea curând o crudă batjocură, presentiment ce se abătu asupra ei ca un vânt hain şi o făcu să se cutremure. Nu, îşi zise ea. Nu voi ucide. Asta nu. Niciodată.

În noaptea aceea poposiră pe nisipul alb şi fin al plajei publice din Wells. Larry făcu un foc mare dincoace de şirul de ierburi aruncate la mal, care marca linia unde ajunsese ultimul flux, dar Joe se aşeză de cealaltă parte, departe de el şi de Nadine, şi începu să arunce beţigaşe în flăcări. Din când în când, ţinea câte un băţ mai mare în limbile de foc până ce se transforma într-o torţă, după care pornea în fugă pe plajă, ţinând-o ridicată, ca pe o unică şi preţioasă lumânare de tort. Îl văzură cât rămase în bătaia luminii aruncate de foc, după care nu se mai distinse decât torţa mişcătoare, unduindu-se în curentul produs de sprintul lui dement. Se stârnise puţin şi briza mării şi era mai răcoare decât în ultimele zile. Larry îşi aducea aminte, ca prin vis, de ploaia ce căzuse în după-amiaza în care o descoperise pe maică-sa pe moarte, chiar înainte ca supergripa să lovească New Yorkul, ca un tren de marfă lansat în cea mai mare viteză. Îşi aminti de furtuna cu tunete şi de perdeaua albă care flutura barbar în apartament. Îl străbătu un fior uşor, iar vântul făcu o spirală de flăcări să se înalţe din foc şi s-o ia către cerul negru şi înstelat. Scânteile se ridicau încă şi mai sus, pentru a se stingeapoi. Îi veni în minte toamna, care părea încă departe, însă nu chiar atât de departe cât păruse în acea zi de iunie când o găsise pe maică-sa zăcând pe podea şi delirând. Îi era puţin frig. Torţa lui Joe sălta în sus şi în jos, departe, spre nord. Acea unică lumină licărind în întunericul imens şi tăcut îl făcea să se simtă singur şi cu atât mai înfrigurat. Valurile se spărgeau de ţărm, vuind.

— Ştii să cânţi?

Tresări uşor din pricina vocii ei şi se uită la cutia de chitară ce zăcea alături de ei, pe nisip. O găsise rezemată de un pian Steinway în camera de muzică a unei vile în care pătrunseseră, ca să-şi facă rost

de mâncarea pentru cină. Îşi încărcase rucsacul cu atâtea conserve cât să înlocuiască ceea ce mâncaseră în ziua respectivă şi luase şi chitara, dintr-un impuls, fără ca măcar să se uite înăuntru ca să vadă despre ce era vorba — oricum, într-o asemenea casă nu te puteai aştepta să găseşti decât un lucru de calitate. Nu mai cântase de la petrecerea aceea nebună de la Malibu, adică acum vreo şase săptămâni. Într-o altă viaţă.

— Da, mă pricep, îi răspunse el, descoperind că *voia* să cânte, nu pentru ea, ci pentru că uneori îţi face bine să cânţi, te ajută să uiţi de greutăţi. Iar în jurul unui foc, pe plajă, cineva trebuia neapărat să cânte la chitară. Altfel, ar fi fost ca o zi fără soare.

— Hai să vedem ce găsim aici, zise el, desfăcând încuietorile.

Se aşteptase să fie ceva de calitate, însă ceea ce descoperi în interiorul cutiei îl surprinse în cel mai plăcut chip. Era o chitară Gibson cu douăsprezece coarde, un instrument minunat, făcut poate chiar la comandă. Larry nu se pricepea destul de bine la chitare ca să fie sigur. În schimb ştia că intarsiile de pe gâtul ei, care prindeau reflexele de un roşu-portocaliu ale flăcărilor şi le reflectau ca o prismă din sticlă, erau de sidef.

— E minunată, spuse ea.

— Să ştii că e minunată!

Îşi trecu degetele peste coarde şi-i plăcu sunetul, chiar dacă era prea deschis şi nu perfect acordat, sunet mai plin şi mai bogat decât cel obţinut de la o chitară obişnuită, cu şase coarde. Un sunet armonios, însă viguros. Asta-i cel mai grozav la o chitară cu strune de oţel, că scoate un sunet minunat şi viguros. Iar coardele erau marca Black Diamond, din cele înfăşurate şi puţin desuete, în schimb scoteau un sunet cinstit, poate puţin cam dur atunci când treceai de pe o coardă pe cealaltă — *zing!* Zâmbi, aducându-şi aminte de dispreţul lui Barry Grieg faţă de coardele obişnuite pentru chitare, cele netede şi lustruite. Întotdeauna le

zisese "lunecoase de doi bani". Bietul Barry, care dorea să ajungă un al doilea Steve Miller.

— De ce zâmbeşti? se interesă Nadine.

— Mă gândeam la vremurile de demult, îi răspunse el, puţin trist.

Reuşi să acordeze chitara după ureche, gândindu-se mai departe la Barry, Johnny McCall şi Wayne Stuckey. Când termină, ea-l bătu uşor pe umăr, iar Larry îşi ridică privirea.

Joe se aşezase lângă foc, cu un băţ pe jumătate ars uitat în mână. Se uita la el cu ochii săi stranii, în care se citea cea mai sinceră încântare, iar gura îi rămăsese deschisă.

Nadine rosti încet, atât de încet, încât ar fi putut să fie doar un gând de la el din cap:

— Muzica poate vrăji...

Larry începu să ciupească pe strune o melodie vioaie, un vechi blues pe care-l învăţase în adolescenţă, de pe un disc Elektra cu înregistrări folk. Un cântec interpretat pentru prima oară de Koerner, Ray şi Glover, din câte ştia el. Când crezu că intrase bine în melodie, începu să cânte... Avea să rămână întotdeauna mai bun la voce decât la instrument.

Ei, dragă, mă vezi venind din depărtări
Am să fac din noapte zi, draga mea
Pentru că iată, sunt aici
Departe de casa mea
Dar mă auzi venind, draga mea
După cum ţin hangul pe spinarea pisicii negre.

Acum băiatul zâmbea fermecat, ca un om care a descoperit un secret extraordinar. După părerea lui Larry, semăna cu un tip pe care-l chinuia de cine ştie când o mâncărime între omoplaţi, unde nu reuşea în nici un chip să ajungă, iar acum descoperise în sfârşit pe cineva care ştiuse unde să-l scarpine. Scotoci printre rafturile prăfuite ale

memoriei, în căutarea unei alte strofe, pe care o găsi, în fine.

Pot face lucruri, draga mea, de care alţi bărbaţi nu-s în stare
Ei nu-şi găsesc numărul lor, dragă, n-ajung la iarba învingătorului
Dar eu pot, dragă, pentru că sunt departe de casă
Şi tu ştii că ai să mă auzi cum vin
Ţinând hangul pe spinarea pisicii negre.

Surâsul deschis şi încântat al băiatului îi aprinse o lumină în ochi, făcându-i apţi, din câte gândea Larry, să slăbească puţin încordarea din muşchii coapselor oricărei fete. Larry atacă o improvizaţie instrumentală şi se descurcă, şi de această dată, suficient de bine. Degetele lui ştiau să scoată din chitară sunetele cele mai potrivite, dure, pline şi vag stridente, ca o grămadă de podoabe ieftine, probabil furate, vândute într-o pungă de hârtie la colţ de stradă. O făcu să sune puţin arogant, apoi, ca să nu dea totul peste cap, se refugie rapid într-un alt blues în mi, la trei degete, din cele vechi şi bune. Nu reuşi să-şi aducă aminte toată strofa finală, era ceva cu o linie de cale ferată, aşa că repetă prima strofă şi încheie.

Când se aşternu iarăşi tăcerea, Nadine râse şi aplaudă. Joe aruncă băţul cât colo şi ţopăi pe nisip, în toate părţile, scoţând puternice ţipete de bucurie. Lui Larry nu-i venea să creadă ce transformare se petrecuse cu copilul şi încercă să-şi tempereze entuziasmul, evitând riscul unei dezamăgiri.

Muzica poate vrăji o fiară sălbatică.

Se surprinse sperând, neîncrezător, că totul se putea rezolva atât de simplu. Joe îi făcea semne, iar Nadine îi spuse:

— Vrea să-i mai cânţi şi altceva. Ce zici? A fost foarte frumos. Şi eu mă simt mai bine. Mult mai bine.

Prin urmare, interpretă "Goin Downtown", de Geoff Muldaur, "Sally's Fresno Blues", compoziţia lui proprie; apoi "The Springhill Mine Disaster" şi "That's All Right Mamma", scrisă de Arthur Crudup. Pe urmă trecu la nişte rock and rolluri primitive — "Milk Cow Blues", "Jim Dandy", "Twenty Flight Rock" (interpretând ritmul de boogie-woogie şi refrenele cât putea mai bine, deşi degetele începuseră să-i amorţească şi să-l doară) şi, în final, un cântec la care ţinea mult, "Endless Sleep", cântat pentru prima oară de Jody Reynolds.

— Nu mai pot cânta, îi mărturisi el lui Joe, care rămăsese nemişcat în timpul întregului recital. Din cauza degetelor.

Îşi întinse mâna, arătându-i urmele adânci pe care le lăsaseră coardele în degete şi spărturile din unghii.

Băiatul îşi întinse şi el mâinile.

Larry ezită un moment, apoi ridică imperceptibil din umeri. Îi întinse băiatului chitara, cu gâtul înainte.

— E nevoie de foarte mult exerciţiu, adăugă el.

Dar ceea ce urmă fu lucrul cel mai uimitor la care asistase de când era pe lume. Băiatul atacă "Jim Dandy" aproape fără greşeală, urlând cuvintele în loc să le pronunţe, de parcă ar fi avut limba lipită de cerul gurii. Cu toate acestea, era limpede că nu mai cântase niciodată la chitară; nu era în stare să apese suficient de tare pe coarde şi să le facă să sune cum se cuvine, iar schimbările de grif erau lente şi neîndemânatice. Sunetul pe care izbutea sări scoată era estompat şi ciudat — ca şi cum ar fi cântat la un instrument cu cutia de rezonanţă plină de vată — rămânând, totuşi, o copie perfectă a felului în care interpretase Larry melodia.

După ce termină, Joe îşi examină curios degetele, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă cum de reuşeau să recreeze substanţa sonoră a muzicii

interpretate de Larry, însă nu şi sunetele acelea puternice şi limpezi.

Ca şi cum s-ar fi aflat în transă, Larry se auzi spunând următoarele:

— Nu apeşi suficient de puternic, asta-i tot. Trebuie să-ţi formezi bătături — adică nişte suprafeţe dure — la vârfurile degetelor. Şi trebuie să ţi se întărească şi muşchii de la mâna stângă.

Joe îl urmări cu atenţie în timp ce vorbea, dar Larry nu avea cum să ştie dacă băiatul îl înţelegea sau nu. I se adresă Nadinei:

— Ştiai că e-n stare de aşa ceva?

— Nu, sunt la fel de surprinsă ca şi tine. Pare un miracol, nu?

Larry încuviinţă din cap. Băiatul interpretă apoi "That's All Right, Mamma", păstrând aproape toate nuanţele din interpretarea lui Larry. Uneori însă strunele vibrau lemnos, atunci când degetele lui Joe le împiedicau să vibreze, în loc să le lase în voie.

— Lasă-mă să-ţi arăt cum se face, îi propuse Larry, întinzând mâinile după instrument.

Joe îşi lăsă imediat privirile în jos, neîncrezător. Larry se gândi că îşi adusese aminte, probabil, de cuţitul ce-i fusese aruncat în valuri. Băiatul se retrase, ţinându-şi strâns chitara.

— Foarte bine, spuse Larry. E a ta şi numai a ta. Iar dacă ai să vrei o lecţie, te aştept oricând.

Băiatul scoase un ţipăt şi porni în fugă de-a lungul plajei, ţinând chitara ridicată deasupra capului, ca pe un trofeu.

— Are s-o facă ţăndări, zise Larry.

— Nu, îi răspunse Nadine, nu cred că se va întâmpla aşa.

În crucea nopţii, Larry se trezi şi se ridică într-un cot. Din Nadine nu se vedea decât o siluetă vag feminină, înfăşurată în trei pături, ocupând un sfert din circumferinţa din jurul focului mort. Diametral

opus faţă de Larry dormea Joe. Şi el era acoperit cu mai multe pături, dar capul îi rămăsese afară. Îşi ţinea degetul mare la loc sigur, în gură. Îşi trăsese picioarele spre piept, iar în spaţiul liber cuibărise chitara Gibson cu douăsprezece coarde. Cu mâna liberă strângea uşor gâtul instrumentului. Fascinat, Larry rămase cu privirile aţintite asupra lui. Îi luase băiatului cuţitul şi i-l aruncase; iar acum băiatul adoptase chitara. Minunat. Să şi-o păstreze. Nu puteai să înjunghii pe nimeni cu o chitară, deşi te puteai folosi cu destul succes de ea în chip de bâtă. Apoi adormi din nou.

Când se trezi, a doua zi de dimineaţă, Joe stătea pe o stâncă, ţinând chitara în braţe şi picioarele în bătaia valurilor, şi cânta "Sally's Fresno Blues", mai bine decât cu o seară în urmă. Nadine se trezi peste douăzeci de minute şi zâmbi radios. Lui Larry îi trecu prin minte că era o femeie încântătoare şi, în acelaşi moment, îşi aminti de un fragment dintr-un cântec al lui Chuck Berry: *Nadine, scumpa mea, tu eşti?*

— Hai să vedem ce putem mânca la micul dejun, spuse el.

Făcu focul şi se adunară tustrei în jurul lui, ca să-şi alunge frigul nopţii din oase. Nadine prepară o fiertură de ovăz cu lapte praf şi băură ceai tare, fiert într-o conservă, după metoda vagabonzilor. Joe mâncă fără să lase Gibsonul din poală. Şi, în două rânduri, Larry se surprinse zâmbindu-i băiatului, gândind că nu poţi să nu ţii la cineva atât de îndrăgostit de chitara aceea.

Se urcară pe biciclete şi urmară US 1, spre sud. Joe mergea fix pe linia albă din mijlocul şoselei, luându-le-o uneori chiar şi cu doi kilometri înainte. Odată, când îl ajunseră din urmă, băiatul mergea calm pe marginea drumului, ţinându-şi bicicleta de

coarne şi mâncând mure într-un stil amuzant — arunca pe rând murele în sus, prinzându-le fără greş în gură, de fiecare dată. După o oră, îl găsiră aşezat pe un monument comemorativ al Războiului de Independenţă şi cântând "Jim Dandy" la chitară.

Chiar înainte de ora 11, dădură peste un blocaj rutier bizar, înaintea unui oraş numit Ogunquit. Trei camioane pentru gunoi ale municipalităţii, de culoare portocaliu-aprins, fuseseră trase de la un capăt la celălalt al drumului, blocându-i cât era de lat. Într-una din benele de gunoi zăcea cadavrul mâncat de ciori a ceea ce fusese cândva un bărbat. Ultimele zece zile de caniculă îşi lăsaseră urmele asupra lui. Acolo unde trupul nu era acoperit de haine, mişuna o mulţime de viermi. Nadine îşi întoarse privirile şi întrebă:

— Oare unde-o fi Joe?

— Nu ştiu, undeva înaintea noastră.

— Sper să nu fi văzut atrocitatea asta. Crezi că a băgat de seamă?

— Probabil, spuse Larry.

Având în vedere că US 1 era una dintre arterele principale, drumul i se păruse surprinzător de gol de când plecaseră de la Wells; nu întâlniseră decât cel mult douăzeci de maşini rămase în drum. Acum înţelegea cauza. Blocaseră şoseaua. De cealaltă parte a oraşului aveau să găsească sute, poate mii de maşini. Ştia câtă grijă avea Nadine pentru Joe şi era poate preferabil să-l ferească de asemenea experienţe.

— Pentru ce-or fi blocat drumul? îl întrebă ea. La ce credeau ei că le foloseşte?

— Presupun că au încercat să instituie o carantină la ei în oraş. Cred că vom întâlni o asemenea barieră şi de partea cealaltă.

— Mai există şi alte cadavre?

Larry îşi sprijini bicicleta de suport şi se uită:

— Mai sunt trei.

— Bine, n-am să mă uit în direcţia aceea.

Larry dădu din cap. Trecură cu bicicletele pe lângă camioane, apoi încălecară şi plecară mai departe. Şoseaua se apropiase iarăşi de mare şi se făcuse mai răcoare. Căsuţele de vacanţă se înghesuiau una într-alta, în şiruri lungi şi sordide. Oare oamenii chiar îşi petreceau vacanţele in asemenea locuinţe? se întrebă Larry. Păi mai bine se duceau în Harlem şi-şi lăsau copiii să se joace sub jeturile hidrantelor.

— Nu sunt prea frumoase, nu-i aşa? spuse Nadine.

Erau acum înconjuraţi din ambele părţi de elementele esenţiale ale oricărei staţiuni de ultimă speţă: benzinării, chioşcuri pentru grătare, lactobaruri Dairy Treets, moteluri vopsite în cele mai stridente culori pastel, spaţii pentru minigolf.

Larry se simţea afectat de lucrurile acestea în două feluri, foarte deosebite unul de celălalt. O parte din el se revolta împotriva urâţeniei lor triste şi ţipătoare şi a urâţeniei minţilor care transformaseră această magnifică şi sălbatică zonă de coastă într-un nesfârşit parc de distracţii la marginea şoselei, pentru familii venite aici în maşini station wagon. O parte mai profundă şi mai subtilă a lui îi amintea însă despre oamenii care populaseră locurile şi şoseaua asta într-alte veri. Doamne cu pălării de soare şi pantaloni scurţi prea strâmţi pentru respectabilele lor şolduri. Băieţi de colegiu în cămăşi de rugby, cu dungi roşii-negre. Fete în bluze de plajă şi sandale cu barete. Copii mici, urlând cu obrajii plini de îngheţată.. Ei erau americani, în jurul cărora, ori de câte ori se aflau în grup, plana un soi de romantism murdar şi captivant — indiferent dacă grupul respectiv se afla într-o cabană pentru schiori din Aspen sau dacă-şi îndeplinea ritualul prozaic-tainic al fiecărei veri, de-a lungul lui US 1, în Maine. Dar acum, toţi americanii aceia dispăruseră. O furtună rupsese dintr-un copac o ramură, care răsturnase imensa firmă din plastic de la Dairy Treet în parcarea de

lângă cofetărie, unde zăcea într-o rână, ca o tichie de culoare palidă. Iarba crescuse prea mult pe terenul de minigolf. Porţiunea de şosea dintre Portland şi Portsmouth fusese odată un parc de distracţii lung de peste o sută de kilometri, iar acum nu mai rămăsese din el decât un bâlci bântuit de fantome, unde toate maşinăriile încetaseră să mai funcţioneze.

— Nu, nu sunt prea frumoase, recunoscu el, dar au fost odată ale noastre, Nadine. Odată totul a fost al nostru, chiar dacă noi n-am mai pus niciodată piciorul aici. Iar acum s-a terminat.

— Dar nu pentru vecie, îi răspunse ea calm, iar el o privi, admirându-i figura curată şi strălucitoare. Fruntea, de unde pleca spre spate uimitoarea şuviţă de păr alb, radia ca o lumină. Eu nu sunt credincioasă, dar aş numi ceea ce s-a întâmplat judecata lui Dumnezeu. Într-o sută de ani, poate în două sute, toate astea vor fi din nou ale noastre.

— Camioanele alea nu vor fi înlăturate de acolo nici peste două sute de ani.

— Nu, în schimb drumul nu va mai exista. Camioanele vor rămâne în mijlocul unui câmp sau al unei păduri, iar în locul unde se află anvelopele lor vor creşte păducherniţa şi papucul-doam-nei. De fapt, ele nu vor mai fi nişte simple camioane, ci produse ale activităţii umane.

— Cred că n-ai dreptate.

— Cum să n-am dreptate?

— Pentru că acum suntem în căutarea altor oameni, îi răspunse Larry. Ei, de ce crezi tu că facem asta?

Ea îl privi tulburată şi spuse:

— Păi... pentru că acesta este modul corect de a proceda. Oamenii au *nevoie* de alţi oameni. N-ai simţit şi tu la fel? Atunci când erai singur?

— Ba da, răspunse Larry. Dacă suntem singuri, înnebunim din pricina singurătăţii. Iar când ne adunăm mai mulţi, ne apucăm să construim

kilometri întregi de case pentru vacanţă şi ne ucidem unii pe ceilalţi sâmbătă seara, prin baruri. Izbucni în râs. Era un râs rece şi nefericit, lipsit de orice urmă de veselie, care pluti mai multă vreme în văzduhul gol. Nu există vreun răspuns. E ca şi cum ai fi prins în interiorul unui ou. Hai să mergem... Joe se află probabil cu mult înaintea noastră.

Mai rămase lângă bicicletă un moment, urmărindu-i cu privirea ei tulburată pe Larry, care deja pornise. Apoi îl urmă şi ea. Nu se putea să aibă dreptate. *Nu era posibil.* Dacă un lucru atât de monstruos se petrecuse fără să existe un motiv întemeiat, atunci ce rost mai aveau toate? Atunci ei de ce mai rămăseseră în viaţă?

De fapt, Joe nu era chiar foarte departe de ei. Îl descoperiră stând pe bara de protecţie din spate a unui Ford albastru, parcat pe o alee. Se uita la o revistă porno pe care o găsise cine ştie unde, iar Larry constată, cu jenă, că băiatul se afla în plină erecţie. Îi aruncă o privire Nadinei, dar ea se uita într-altă parte, poate dinadins.

Când ajunseră în dreptul aleii, Larry îl întrebă:

— Vii?

Joe lăsă revista deoparte şi, în loc să se ridice, scoase un sunet gutural şi interogativ, arătând în sus. Larry îşi ridică imediat privirile spre cer, crezând pentru o clipă că băiatul văzuse un avion. Atunci auzi strigătul Nadinei:

— Nu pe cer, uite acolo, pe hambarul acela! Vocea îi trăda agitaţia. Pe acoperişul hambarului! Îi mulţumesc Domnului pentru tine, Joe! Noi n-am fi văzut!

Se repezi la Joe şi-l strânse în braţe. Larry se întoarse spre şură, pe acoperişul căreia ieşeau limpede în evidenţă literele albe:

AM PLECAT LA CENTRUL EPIDEMIOLOGIC DIN STOVINGTON, VT.

Dedesubt era indicată ruta. Iar la urmă scria:

AM PORNIT DIN OGUNQUIT PE 2 IULIE 1990
HAROLD EMERY LAUDER
FRANCES GOLDSMITH

— Isuse Cristoase, probabil ultimul rând l-a scris cu curul în vânt, comentă Larry.

— Centrul epidemiologie! zise Nadine, ignorându-l. Eu de ce nu m-am gândit? Am citit un articol despre asta în suplimentul de duminică al ziarului, acum nici trei luni de zile! Ei au plecat într-acolo!

— Dacă mai sunt în viaţă.

— În viaţă? Sigur că sunt. Epidemia se *terminase* pe 2 iulie. Iar dacă au fost în stare să se caţăre pe acoperişul şurii, poţi fi sigur că nu erau bolnavi.

— Unul dintre ei era sigur foarte vioi, se arătă Larry de acord, simţind cum creşte şi în el un entuziasm, altfel temperat, dinspre stomac. Şi dacă stau să mă gândesc că eu am traversat Vermont...

— Stovington este destul de departe spre nord, faţă de Highway 9, îi răspunse Nadine neatentă, privind în continuare spre şură. Cu toate acestea, probabil au ajuns acolo. 2 iulie a fost acum două săptămâni. Ochii femeii erau aprinşi. Crezi că s-ar mai putea afla şi alţi oameni la centrul epidemiologic, Larry? S-ar putea să mai fie, nu eşti de părere? De vreme ce ştiau tot ce se poate şti despre carantine şi echipamente sterile? Şi probabil au lucrat tot timpul la un tratament, nu?

— Nu ştiu, îi răspunse Larry precaut.

— Sigur că aşa s-a întâmplat, spuse ea nerăbdătoare şi puţin exaltată. Larry n-o mai văzuse într-un asemenea hal de agitaţie, nici măcar

atunci când Joe îşi executase nemaipomenitul lui număr de imitaţie la chitară. Pun pariu că Harold şi Frances au găsit *zeci* de oameni, poate chiar *sute.* Plecăm fără întârziere. Cea mai scurtă rută...

— Stai puţin, o potoli Larry, prinzând-o de umăr.

— Adică ce vrei să spui, să stau? Nu pricepi că...

— Înţeleg că mesajul ăsta a aşteptat vreme de două săptămâni trecerea noastră pe aici, prin urmare treaba asta poate să mai aştepte puţin. Până una-alta, hai să mâncăm ceva. Cât despre Joe Chitaristul Nebun, în curând o să adoarmă în picioare.

Se uită în spatele ei. Joe răsfoia din nou revista porno, dar capul stătea să-i cadă în piept şi începuse să clipească des, din ce în ce mai departe de realitate. Sub ochi îi apăruseră cearcăne.

— Spuneai că tocmai a scăpat de-o infecţie, spuse Larry. Şi tu eşti după o perioadă de călătorii grele... ca să nu mai vorbim de Pânda după Chitaristul cu Ochi Albaştri.

— Ai dreptate... nu m-am gândit.

— Nu-i trebuie decât o masă bună şi un pui de somn.

— Desigur, Joe, îmi pare rău. Nu m-am gândit.

Joe scoase un mormăit, din care se ghicea cât de adormit şi dezinteresat era.

Larry simţi un nod de teamă ridicându-i-se spre gât, din cauza a ceea ce neapărat trebuia să spună. Dacă nu o făcea, Nadine avea s-o facă de îndată ce găsea un răgaz cât de mic de gândire... În afară de aceasta, sosise poate şi timpul să vadă dacă el se schimbase pe atât cât avea impresia.

— Nadine, ştii să conduci?

— Să conduc? Vrei să zici, dacă am carnet? Da, însă o maşină nu este practică, din cauza obstacolelor de pe drumuri, nu? Adică...

— Nu mă gândeam la maşină, spuse el.

În spatele pleoapelor îi apăru instantaneu imaginea Ritei alături de misteriosul om negru (reprezentarea simbolică pe care mintea lui o asocia morţii, din câte presupunea), ambii întunecaţi şi palizi, repezindu-se asupra lui, călare pe o monstruoasă motocicletă Harley, ca nişte ciudaţi Cavaleri ai Apocalipsului. Simţi cum i se usucă gura şi-i zvâcnesc tâmplele din cauza acestui gând, dar când continuă, vocea lui era sigură. Nadine păru să nu remarce momentul lui de slăbiciune. Fapt ciudat, cel care se învioră din starea lui de amorţeală, dând semne să observe schimbarea, fu Joe.

— Mă gândeam la nişte motociclete, de un tip sau altul. Am putea să străbatem distanţe mai mari cu efort mai mic şi am ocoli orice... ei, orice obstacole de pe drum. Aşa cum am ocolit cu bicicletele camioanele acelea ale municipalităţii.

Ochii ei se luminară şi se însufleţiră.

— Da, să ştii că am putea proceda aşa. Eu n-am mai mers niciodată pe motocicletă, dar aş putea să învăţ de la tine, nu-i aşa?

La auzul cuvintelor *eu n-am mai mers niciodată pe motocicletă,* teama lui Larry crescu şi mai mult.

— Da, spuse el, dar lucrul cel mai important pe care o să ţi-l spun este să mergi încet, până te obişnuieşti. *Foarte* încet. O motocicletă, chiar şi o motoretă mică, nu iartă eroarea umană, iar eu n-o să te pot duce la doctor, dacă ţi se întâmplă un accident pe şosea.

— Atunci aşa facem. Vom... Larry, ai călătorit cumva pe motocicletă, înainte să te întâlnim? Probabil aşa ai făcut, altfel n-ajungeai aşa de repede de la New York City până aici.

— Am aruncat-o într-un şanţ, îi răspunse el stăpânit. Mersul de unul singur îmi dădea o stare de nervozitate.

— Ei, de acum nu vei mai fi singur, îl asigură Nadine, aproape vesel. Se întoarse spre Joe.

Plecăm spre Vermont, Joe! Ne vom întâlni şi cu alţi oameni! Nu-i grozav? Nu-i *nemaipomenit?*

Joe căscă.

Nadine spuse că e prea agitată ca să se poată odihni, dar că va rămâne cu Joe, până ce acesta va adormi. Larry porni spre centrul oraşului Ogunquit, în căutarea reprezentanţei unei firme de motociclete. Nu exista nici una, în schimb îşi aduse aminte că văzuse un magazin de motociclete când ieşiseră din Wells. Se întoarse la Nadine şi-i găsi dormind pe amândoi la umbra Fordului albastru unde. Joe studiase revista.

Se întinse nu departe de ei, însă nu reuşi să adoarmă. În cele din urmă, traversă şoseaua şi-şi croi drum prin timoftica înaltă până la genunchi către uşa şurii unde fusese pictat anunţul. Mii de cosaşi săreau nebuneşte, ferindu-se din calea lui, iar lui Larry îi trecu prin minte: *Eu sunt epidemia lor. Eu sunt omul lor negru.*

În apropierea uşilor duble ale şurei larg deschise, reperă două cutii goale de Pepsi şi o coajă de pâine dintr-un sandviş. În vremuri normale, pescăruşii ar fi înfulecat de mult rămăşiţele sandvişului, dar vremurile se schimbaseră, iar pescăruşii se obişnuiseră, fără îndoială, cu o hrană mai consistentă. Trase un picior cojii de pâine, apoi uneia dintre cutii.

Sergent Briggs, du astea de urgenţă.în laboratorul criminalistic. Cred că, în cele din urmă, criminalul nostru a comis o greşeală.

Am înţeles, inspectore Underwood. Ziua în care Scotland Yardul a hotărât să te trimită pe dumneata a fost norocoasă pentru Squinchly-on-the-Green.

Mă simt onorat, sergent. Dar eu nu-mi fac decât datoria.

Larry intră în şură, unde era întuneric, cald şi agitaţie, din cauza rândunelelor care-şi făcuseră cuib acolo. Mirosul fânului era dulce. În staule nu

exista nici un animal; decât să le expună unei morţi sigure prin inaniţie, proprietarul preferase să le lase în libertate, să moară de supergripă sau să scape.

Notează toate aceste lucruri, în vederea anchetei judiciare, sergent.

Voi face întocmai, inspectore Underwood.

Se uită pe podea şi descoperi un ambalaj de ciocolată. Îl ridică de jos. Înăuntrul ambalajului fusese odată o ciocolată Payday. Cel ce pictase mesajul avusese curaj, poate. Însă bun gust, în nici un caz. Fiindcă ciocolata Payday stătuse prea mult timp în soarele fierbinte.

Treptele ce urcau spre pod erau prinse în cuie de una dintre bârnele de sprijin. Ud de transpiraţie, neştiind bine de ce se afla aici, Larry începu să urce. În mijlocul podului (mergea încet şi foarte atent, să nu apară cumva vreun şobolan), o nouă scară, de această dată una obişnuită, ale cărei trepte erau stropite cu vopsea albă, urca în luminator.

Cred că am dat peste un nou indiciu, sergent.

Inspectore, sunt mut de uimire — spiritul tău de deducţie nu este depăşit decât de frumuseţea şi de lungimea cu totul excepţională a organului tău de reproducere.

Mă simt onorat, sergent.

Urcă în luminator. Aici era şi mai cald, chiar infernal de cald, şi Larry îşi spuse că, dacă Frances şi Harold ar fi lăsat aici cutia cu vopsea, după terminarea textului, şura ar fi ars până la temelii, încă de acum o săptămână. Ferestrele erau prăfuite, acoperite cu străvechi pânze de păianjen, ţesute de pe când fusese ales preşedinte Gerald Ford. Una dintre aceste ferestre fusese deschisă prin forţare, iar când Larry se aplecă peste pervazul ei, văzu priveliştea minunată a împrejurimilor.

Partea aceasta a şurei dădea spre est şi se afla la o înălţime destul de mare pentru ca monstruoasele

concesiuni de la marginea drumului să nu pară acum decât nişte mici gunoaie nevinovate, risipite la marginea şoselei. Dincolo de autostradă se întindea, magnific, oceanul, ale cărui valuri erau frumos sparte în două de digul ce pornea din zona nordică a portului. Uscatul părea o pictură reprezentând un peisaj de vară, dominat de verde şi de auriu sub perdeaua nemişcată a aburului după-amiezei. Simţea mirosul de sare şi de sărătură. Iar dacă privea în jos, spre panta acoperişului, putea citi mesajul lui Harold, cu susul în jos.

Numai gândul că ar trebui să se plimbe pe acoperiş, la o asemenea înălţime deasupra pământului, îi strânse stomacul. Iar ca să pictezi şi numele fetei, ar trebui să stai cu picioarele atârnate dincolo de streaşină.

Oare de ce şi-a dat atâta silinţă, sergent? Aceasta, cred, este una dintre întrebările asupra cărora trebuie să ne concentrăm.

Aşa trebuie să fie, dacă o spune inspectorul Underwood.

Se întoarse pe aceleaşi scări, coborând încet şi având grijă pe unde calcă. Nu era momentul să-şi rupă un picior. Ajuns jos, atenţia sa fu atrasă de altceva, o crestătură într-unul din stâlpii de susţinere, uimitor de albă şi de nouă, în contrast cu aspectul prăfuit şi întunecat al hambarului. Se apropie de locul respectiv şi privi tăietura de aproape, apoi îşi trecu buricul degetului mare peste ea, în parte amuzându-se, în parte mirându-se că o altă fiinţă omenească lucrase aici chiar în ziua în care el şi Rita porniseră spre nord. Mângâie din nou, de această dată cu unghia, literele săpate în lemn.

(imagine)
H.L.
L

F.G.

Adică Harold Lauder o iubeşte pe Frances Goldsmith. În mijlocul unei inimi. Cu săgeată.

După părerea mea, sergent, individul era îndrăgostit.

— Minunat pentru tine, Harold, rosti Larry, părăsind şura.

Magazinul de motociclete din Wells se dovedi a fi o reprezentanţă Honda şi, după felul cum erau aliniate în vitrină, Larry trase concluzia că lipseau două motociclete. Dar se mândri şi mai tare cu o a doua descoperire — un ambalaj de ciocolată făcut ghem, în apropierea coşurilor de gunoi. Provenind de la o ciocolată Payday. Din câte se putea deduce, persoana în cauză — Harold Lauder cel bolnav de amor, probabil — îşi terminase batonul de ciocolată în timp ce decidea care anume motociclete îi vor face fericiţi pe el şi pe stăpâna inimii lui. Strânsese ambalajul în pumn şi-l aruncase spre coşul de gunoi. Şi ratase.

Nadine fu de părere că deducţiile erau corecte, în schimb nu se lăsă transportată de ele, ca Larry. Prefera să cerceteze celelalte motociclete, dornică să pornească la drum. Joe se aşezase pe treptele din faţa sălii de prezentare, cânta la Gibsonul lui cu douăsprezece coarde şi zbiera mulţumit.

— Ascultă-mă, îi spuse Larry, e ora 5, Nadine. Sub nici un motiv nu putem pleca mai devreme de mâine.

— Dar au mai rămas trei ore bune de lumină! Nu putem să stăm cu braţele încrucişate! E posibil să-i pierdem, din cauza asta!

— Nu face nimic dacă nu-i mai găsim. Harold Lauder a lăsat o dată instrucţiuni în urma lui, până şi despre şoselele pe care aveau de gând să meargă. Iar dacă pleacă mai departe, probabil va proceda la fel.

— Dar...

— Ştiu că eşti nerăbdătoare, îi spuse, punându-şi mâinile pe umerii ei. Simţi cum i se strârneşte vechea nervozitate şi se sili să-şi păstreze controlul. Tu nu te-ai mai suit niciodată pe o motocicletă.

— Dar pe bicicletă ştiu să merg, totuşi. Şi ştiu şi cum să folosesc un ambreiaj, ţi-am zis. *Te rog,* Larry. Dacă nu irosim vremea, putem să facem popas în New Hampshire diseară, iar până mâine noapte am şi străbătut jumătate din drum. Cred...

— Nu este *deloc* ca o bicicletă, fir-ar să fie! izbucni el.

Melodia de pe chitară se frânse. Îl văzu pe Joe cum îi priveşte peste umăr, cu ochii îngustaţi şi, dintr-o dată, neîncrezători. Aoleo! mereu îmi ies lucrurile pe dos, gândi Larry. Chestia asta îl supără şi mai tare.

Nadine îi spuse cu blândeţe:

— Mă doare.

Se uită şi constată că degetele i se îngropaseră în carnea fragedă a umerilor ei; supărarea lui se topi, luându-i locul ruşinea.

— Îmi pare rău, se scuză el.

Joe îl fixa în continuare şi Larry înţelese că pierduse jumătate din terenul pe care reuşise să-l câştige în faţa băiatului. Poate chiar mai mult. Între timp, Nadine spusese ceva.

— Cum?

— Te rugam să-mi spui de ce nu este ca o bicicletă.

Primul impuls a fost să-i strige: *Dacă tot ştii atât de multe, du-te şi încearcă singură să mergi. Ai să constaţi dac-o să-ţi facă plăcere să te uiţi la lume cu capul sucit la spate.* Se abţinu la timp, gândindu-se că nu pierduse teren numai în ceea ce-l privea pe băiat. Pierduse şi o parte a încrederii în el însuşi. Reuşise probabil să iasă de cealaltă parte, dar o dată cu el venise şi o parte din vechiul şi copilărosul Larry, parte care continua să-l

urmărească aidoma unei umbre, redusă la dimensiuni minime în soarele amiezii, dar nu complet anihilată.

— Motocicleta e mai grea, începu el. Dacă te dezechilibrezi, n-o poţi reechilibra la fel de uşor ca pe o bicicletă. Modelul acesta, 360, ajunge la vreo sută şaizeci de kilograme. Vei controla această greutate suplimentară extrem de repede, dar ai nevoie *totuşi* de o perioadă de acomodare. Într-o maşină obişnuită, acţionezi schimbătorul de viteze cu mâna şi acceleraţia cu piciorul. Pe motocicletă este invers: schimbarea de viteze se face cu piciorul, iar acceleraţia cu mâna, şi asta îţi cere *mult* timp ca să te adaptezi. În loc de o frână, ai două. Cu piciorul drept frânezi roata din spate, cu mâna dreaptă roata din faţă. Dacă uiţi şi foloseşti frâna de mână, este posibil să zbori peste ghidon. Şi mai trebuie să te obişnuieşti şi cu pasagerul din spate.

— Joe? Dar mi-am închipuit că va merge cu tine!

— Mi-ar face plăcere să-l pot lua, îi răspunse Larry. Dar în clipa de faţă nu cred că ar accepta el. Tu ce părere ai?

Nadine îl scrută atent pe Joe.

— Nu, zise ea, oftând. S-ar putea să se teamă şi să nu vrea să meargă nici măcar cu mine.

— Dacă acceptă, tu răspunzi de el. Iar eu răspund de amândoi. N-aş vrea să vă văd căzuţi.

— Ţi s-a întâmplat cumva asta chiar ţie, Larry? Erai cu cineva?

— Da, am fost, recunoscu Larry, şi am şi căzut. Dar în momentul respectiv doamna cu care mergeam murise.

— A avut un accident de motocicletă?

Figura Nadinei rămăsese perfect imobilă.

— Nu. Ceea ce s-a petrecut a fost şaptezeci la sută accident şi treizeci la sută sinucidere, aş zice. Tot ceea ce avea ea nevoie să primească din partea mea... prietenie, înţelegere, ajutor... nu primea

suficient. Era foarte emoţionat, tâmplele i se zbăteau puternic, i se pusese un nod în piept şi aproape plângea. O chema Rita. Rita Blakemoor. Aş vrea să mă descurc mai bine alături de tine, asta-i tot. Alături de tine şi de Joe.

— Larry, de ce nu mi-ai spus până acum?

— Pentru că-mi face rău să vorbesc despre asta, îi răspunse el simplu. Îmi face foarte rău.

Acesta era adevărul, însă nu întregul adevăr. Mai erau şi visele. Se surprinse întrebându-se dacă şi Nadine avea vise rele — cu o noapte în urmă, când se trezise pentru o clipă, ea se frământa şi murmura ceva. Dar nu pomenise nimic despre asta. Şi Joe. Avea oare şi Joe coşmaruri? Ei bine, indiferent ce fel de vise aveau *ei,* neînfricatul inspector Underwood de la Scotland Yard se temea de vise... Iar dacă Nadine cădea de pe motocicletă, ele ar fi putut să-i revină.

— Atunci, plecăm mâine, spuse ea. Iar tu ai să mă înveţi să merg în seara asta.

Dar mai întâi se punea problema să umple cu benzină rezervoarele celor două motociclete alese de Larry. Reprezentanţa avea o pompă, însă în lipsa curentului electric, ea nu putea fi pusă în funcţiune. Descoperi încă un ambalaj de ciocolată lângă placa ce acoperea rezervorul subteran şi deduse că fusese ridicată de curând de inventivul Harold Lauder. Indiferent că era îndrăgostit până peste cap şi mare amator de Payday, Harold îşi câştigase, încă de pe acum, mult respect din partea lui Larry şi chiar simpatie. Larry îşi crease chiar şi o imagine mintală a lui Harold. Probabil în jur de treizeci şi cinci de ani, eventual fermier, înalt şi bronzat, tras la faţă, nu foarte inteligent, dar foarte îndemânatic. Surâse. Alcătuirea unei imagini mintale a unei persoane pe care n-ai văzut-o niciodată este un joc prostesc, pentru că întotdeauna se dovedeşte că nu există nici o

legătură între această imagine şi realitate. Toată lumea cunoaşte istoria cu disc-jockeyul de o sută cincizeci de kilograme şi voce ca un fir de subţire.

În timp ce Nadine pregătea o cină rece, Larry scotoci prin împrejurimile reprezentanţei. Pe una dintre laturile clădirii găsi un tomberon mare, din oţel, de care se sprijinea o rangă, iar pe capac, încolăcită, o bucată de furtun de cauciuc.

Iar te-am prins, Harold! Aruncă-ţi o privire, sergent Briggs. Omul nostru a tras nişte benzină din rezervorul subteran, ca să poată porni. Mă surprinde că n-a luat furtunul cu el.

Poate că şi-a tăiat o bucată şi a lăsat doar restul, inspectore Underwood... Îmi cer scuze, dar după aceea a pus-o la gunoi.

Pe toţi zeii, sergent, ai dreptate. Am să te propun spre avansare.

Luă ranga şi furtunul şi le aduse la placa ce acoperea rezervorul.

— Joe, poţi să vii un minut, ca să mă ajuţi?

Băiatul, care mânca biscuiţi cu brânză, îi aruncă o privire bănuitoare.

— Hai, du-te, nu ţi se întâmplă nimic, îl sfătui Nadine calm.

Joe se apropie, târşâindu-şi puţin picioarele.

Larry vârî pârghia în fanta capacului.

— Apasă cu toată greutatea, să vedem dacă reuşim să-l ridicăm, îi zise el.

Pentru o clipă, crezu că băiatul fie nu înţelesese, fie nu voia să se execute. Apoi apucă ranga şi-o împinse în jos. Braţele lui subţiri erau înzestrate cu acel soi de muşchi piperniciţi, dar puternici, pe care aparent îi au toţi muncitorii proveniţi din familii sărace. Placa se mişcă puţin, însă nu suficient pentru ca Larry să-şi poată strecura degetele dedesubtul ei.

— Lasă-te cu totul peste rangă, îl sfătui el.

Băiatul îl studie calm, cu ochii săi pe jumătate sălbăticiţi, apoi se apăsă cu totul pe pârghie, ridicându-şi picioarele de la pământ.

Capacul se ridică ceva mai sus decât prima oară, destul pentru ca Larry să-şi vâre mâinile dedesubt. În timp ce se chinuia să apuce cât mai bine, îi trecu prin minte că, dacă băiatul mai avea aversiune faţă de el, acum era cea mai bună ocazie să şi-o arate. Dacă Joe se ridica de pe pârghie, placa se prăbuşea şi-i reteza toate degetele, în afară de cele mari. Larry constată că şi Nadine era conştientă de acest fapt. Dacă până atunci studiase una dintre motociclete, acum se întorsese şi urmărea atent scena, cu trupul încordat. Ochii ei negri se plimbau de la Larry, care se sprijinea pe un genunchi, la Joe, care-l urmărea pe Larry, apăsând bara. Ochii lui de culoarea apei marine rămâneau impenetrabili. Iar Larry nu reuşea încă să găsească un punct de sprijin.

— Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Nadine, a cărei voce, de obicei calmă, căpătase acum tonuri acute.

Transpiraţia îi intra sub pleoape şi încercă să scape de usturime, clipind des. Fără succes. Simţea în nări mirosul benzinei.

— Cred că ne descurcăm, îi spuse Larry, uitându-se ţintă la ea.

Peste câteva clipe, reuşi să-şi ancoreze degetele într-un canal îngust de pe partea din spate a plăcii. Îşi adună întreaga forţă şi ridică placa până reuşi s-o răstoarne, cu un zgomot surd, peste suprafaţa acoperită cu asfalt. Auzi oftatul de uşurare al Nadinei şi zăngănitul răngii pe pavaj. Se şterse pe frunte şi i se adresă băiatului:

— Ai făcut o treabă minunată, Joe. Dacă lăsai chestia aia să cadă, ar fi trebuit să-mi petrec tot restul zilelor trăgându-mi fermoarul cu dinţii. Îţi mulţumesc.

Nu se aştepta la vreun răspuns (decât poate la un urlet nedesluşit, aruncat de Joe în timp ce s-ar fi întors la motociclete), dar acesta pronunţă chinuit, cu voce ruginită:

— Cu plăcele.

Larry şi Nadine avură un schimb rapid de priviri. Femeia părea încântată şi surprinsă, totuşi avea aerul că se aşteptase — deşi Larry n-ar fi putut preciza ce anume îi sugera aceasta. Era o expresie ce-i amintea ceva, însă îi era imposibil să-şi definească cu exactitate ce.

— Joe, zise el, ai zis cumva "cu plăcere"?

Joe îi confirmă printr-un semn viguros din cap:

— Cu plăcele. Cu plăcele.

Nadine îi zâmbi şi-şi întinse braţele către el.

— Bine, Joe. Foarte, foarte bine.

Joe se apropie de ea şi se lăsă îmbrăţişat. Apoi se întoarse la motocicletele lui, mormăind şi chicotind pentru sine.

— Ştie să vorbească, zise Larry.

— Am bănuit că nu este mut, răspunse Nadine. Dar mă bucur foarte mult să constat că poate fi recuperat. Cred că era nevoie să fim doi. Două jumătăţi. El... vai, nu ştiu.

Larry observă că se înroşise în obraji şi crezu că înţelege de ce. Începuse să introducă furtunul din cauciuc în deschizătura rezervorului şi înţelese, pe neaşteptate, că gestul lui putea fi interpretat drept pantomimă simbolică (şi grosolană). Îşi înălţă iute privirile. Nadine se întoarse, dar nu înainte ca el să remarce cu câtă încordare îl urmărea şi cum i se coloraseră obrajii.

Teama aceea rea îi urcă spre gât şi strigă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Nadine, *fii atentă!*

Ea se concentrase asupra comenzilor de mână, nu se uita pe unde merge şi înainta şovăitor cu Honda direct spre trunchiul unui pin, cu o viteză de vreo opt kilometri pe oră. Atunci îşi ridică privirea şi scoase un mic ţipăt de spaimă. Coti brusc şi căzu de pe motocicletă. Motorul Hondei se opri.

Larry fugi spre ea, cu sufletul la gură.

— Ai păţit ceva? Nadine? Eşti...

Nadine se ridică încet de jos, cercetându-şi zgârieturile de pe mâini.

— Da, sunt întreagă. Ce proastă am fost, să nu mă uit pe unde merg. Am stricat motocicleta?

— Dă-o-ncolo de motocicletă afurisită, vino să mă uit la mâinile tale!

Scoase din buzunarul pantalonilor o sticlă din plastic cu Bactine spray şi-i dădu pe mâini.

— Tremuri, remarcă ea.

— Lasă-l încolo de tremurat! i-o reteză el, mai dur decât ar fi intenţionat. Uite ce-i, mai bine mergem în continuare pe biciclete. E prea periculos...

— Nici respiratul nu este inofensiv, îi răspunse ea calm. Dar cred că e mai bine dacă Joe merge cu tine, cel puţin la început.

— N-o să vrea...

— Ba cred că da, spuse Nadine, privindu-l în faţă. Şi mai cred că şi tu vrei.

— Bine, acuma gata, ne oprim. S-a făcut întuneric, aproape că nu se mai vede.

— Mai încerc o dată. Oare nu se spune că, dacă un cal te aruncă din şa, trebuie să te urci imediat la loc?

Joe apăru agale, mestecând afine adunate într-o cască de motociclist. Găsise nişte tufişuri de afin sălbatic în spatele magazinului şi culesese, în timp ce Nadine învăţa să meargă pe motocicletă.

— Ba da, recunoscu Larry, învins. Dar am să te rog să fii atentă pe unde mergi.

— Da, domnule. Am înţeles, domnule.

Îl salută, apoi îi zâmbi. Avea un zâmbet minunat, care-i lumina întregul chip. Larry îi răspunse şi el cu un surâs; nu era nimic altceva de făcut. Când zâmbea Nadine, până şi Joe îi răspundea cu un zâmbet.

De astă dată, se învârti de două ori în jurul parcării, apoi ieşi în şosea; intră în curbă puţin prea strâns, şi lui Larry i se făcu din nou inima cât un

purice. Dar ea se ajută inteligent de picior, aşa cum o învăţase, şi dispăru curând din vedere. O mai văzu încă trecând cu grijă în treapta a doua şi doar o auzi trecând într-a treia, după ce ajunsese dincolo de prima înălţime a drumului. Motorul motocicletei se auzi din ce în ce mai slab, până se pierdu cu totul. Larry rămase fără astâmpăr în liniştea amurgului, pălmuindu-se din când în când absent după un ţânţar.

Joe trecu din nou prin dreptul lui, mânjit cu albastru pe gură.

— Cu plăcele, zise el, rânjind.

Larry izbuti să-i răspundă cu un zâmbet chinuit. Dacă nu se întorcea curând, avea să plece după ca. Imagini negre, cu Nadine zăcând cu gâtul frânt pe fundul unui şanţ, îi dansau înaintea ochilor.

Tocmai se apropiase de cealaltă motocicletă, cântărind dacă să-l ia sau nu pe Joe cu el, când urechea surprinse din nou vuietul îndepărtat, transformându-se rapid în zgomotul rotund şi regulat al unui motor Honda în viteza a patra. Se relaxă... oarecum, înţelese, cu tristeţe, că nu va fi niciodată absolut liniştit, cât timp o va şti călărind pe monstrul acela.

Curând o văzu şi pe Nadine, care aprinsese farul. Opri chiar lângă el şi stinse motorul.

— Destul de bine, ce părere ai?

— Tocmai mă pregăteam să pornesc după tine. Am crezut că ai avut un accident.

— Într-un fel, am avut. Văzând că Larry se schimbase la faţă, se grăbi să adauge: am mers prea încet când am întors şi am uitat să debreiez. Motorul s-a oprit.

— Aha. Pentru seara asta ajunge, nu?

— Da, se arătă ca de acord. Mă doare şi spatele.

Stătea înfăşurat în pături, gândindu-se dacă ea va veni la el, după ce adoarme Joe, sau dacă s-ar cuveni ca el să se ducă la ea. O dorea şi, judecând

după felul cum reacţionase la acea mică pantomimă absurdă cu furtunul de cauciuc, şi ea îl dorea. După o vreme, adormi.

Visă că se pierduse într-un lan de porumb. De undeva se auzea o muzică de chitară. La chitară cânta Joe. Dacă izbutea să-l găsească pe Joe, totul era în regulă. Prin urmare, se luă după sunet, strecurându-se printre şirurile de porumb şi ajungând în cele din urmă într-o poiană neîngrijită. Acolo se găsea o căsuţă, sau mai degrabă un bordei, a cărui verandă era susţinută de stâlpi hidraulici ruginiţi. Dar nu Joe era cel ce cânta la chitară, cum era posibil aşa ceva? Joe îl ţinea de mâna stângă şi Nadine de dreapta. Se aflau alături de el. La chitară cânta o bătrână, în stil *spiritual* amestecat cu jazz, care-l făcu pe Joe să zâmbească. Bătrâna era de culoare şi stătea în verandă, iar lui Larry îi trecu prin minte că avea înaintea ochilor cea mai bătrână femeie pe care o văzuse vreodată. Exista un anume lucru în această fiinţă care-l făcea să se simtă în largul lui... la fel cum maică-sa îl făcea să se simtă în largul lui odinioară, când era foarte mic, iar ea îl strângea pe neaşteptate în braţe şi-i zicea: *Pe cine avem noi aici, pe cel mai bun băieţel, cel mai bun băieţel al lui Alice Underwood.*

Bătrâna se opri din cântat şi îi privi.

Ei, ia te uită, am musafiri. Veniţi mai aproape, ca să vă văd mai bine, ochii mei nu mai sunt ca pe vremuri.

Se apropiară atunci, ţinându-se tustrei de mână, iar Joe atinse în treacăt un cauciuc vechi atârnat în chip de leagăn, provocând o uşoară mişcare pendulară. Umbra în formă de covrig a cauciucului aluneca încolo şi încoace pe pământul acoperit cu buruieni. Se aflau în mijlocul unei mici poieni, o insulă într-o mare de porumb. Spre nord pornea un drum negru, vizibil doar până la un punct.

N-ai vrea să faci o încercare pe cutia asta veche a mea ? i se adresă femeia lui Joe, iar acesta se

apropie nerăbdător şi primi din mâinile ei noduroase vechea chitară. Începu să cânte melodia pe care o ascultaseră mergând prin lan, dar mai bine şi mai repede decât bătrâna.

Fie binecuvântat, cântă bine. Io sunt prea bătrână. Degetele nu mă mai duc acum atât de repede. Din cauza reumatismului. Dar în 1902 am cântat în County Half. Eu am fost primul negru care a cântat acolo, chiar primul.

Nadine o întrebă cine era. Se aflau într-un loc atins de veşnicie, unde soarele părea să rămână nemişcat într-un punct de unde ar mai fi fost o oră până să se facă întuneric, iar umbra leagănului mişcat de Joe se plimba mereu, înainte şi înapoi, peste curtea năpădită de buruieni. Larry şi-ar fi dorit să rămână aici pentru totdeauna, el şi cu familia lui. Aici era un loc *bun.* Omul fără faţă nu avea să-i descopere niciodată aici, pe el, pe Joe sau pe Nadine.

Mi se spune Mother Abagail. Cred că sunt cea mai bătrână femeie din estul Nebraskăi, dar sunt încă în stare să-mi coc singură pâinea. Să vii să mă vezi cât de repede poţi. Trebuie să plecăm înainte să prindă el de veste.

Un nor acoperi soarele. Leagănul se opri din mişcare. Joe se opri din cântat cu o disonanţă, iar Larry simţi cum i se zburleşte părul în cap. Bătrâna păru să nu bage de seamă.

Înainte să prindă el de veste? întrebă Nadine, iar Larry ar fi dat orice să poată vorbi, s-o poată convinge să-şi ia întrebarea înapoi înainte de a scăpa de sub controlul lor şi a le provoca cine ştie ce rău.

Omul Întunecat. Slujitorul diavolului. Între noi şi el se află Rockies, slavă Domnului, dar munţii nu vor reuşi să-l ţină în loc. De aceea trebuie să fim alături unii de ceilalţi. În Colorado. Dumnezeu mi s-a arătat într-un vis şi mi-a numit locul. Dar trebuie să ne grăbim, să ne grăbim cât putem, în

orice caz. Aşa că să veniţi să mă vedeţi. Mai vin şi alţii.

Nu, îi răspunse Nadine cu o voce rece şi înspăimântătoare. *Noi mergem în Vermont, nu mai departe. Doar până în Vermont... e o călătorie scurtă.*

Călătoria ta va fi mai îndelungată decât a noastră, dacă nu te descotoroseşti de puterile lui, răspunse bătrâna din visul lui Larry. O contempla pe Nadine cu mare tristeţe. *Cel ce se află alături de tine ar putea fi un om bun, femeie. El vrea să se desăvârşească. De ce nu vrei să-i porţi credinţă, în loc să te foloseşti de el?*

Nu! Noi mergem în Vermont, în VERMONT!

Bătrâna se uită la Nadine cu milă. *Ai să ajungi drept în iad dacă nu te păzeşti cu multă grijă, fiică a Evei. Iar când vei ajunge acolo, ai să vezi că iadul este rece.*

Visul se întrerupse chiar atunci, desfăcându-se în bucăţi de întuneric care-l înghiţiră. Dar ceva îl pândea din întuneric. Era rece şi nemilos, iar curând avea să-i vadă şi dinţii rânjiţi.

Însă înainte să se petreacă acest lucru se trezi. În urmă cu o jumătate de oră se luminase de ziuă, dar lumea zăcea învăluită într-o ceaţă albă şi deasă, care avea să dispară de îndată ce soarele mai urca puţin pe cer. Clădirea reprezentanţei Honda se ridica din ceaţă ca prora unei nave stranii, construite din ciment şi nu din lemn.

Lângă el se afla cineva şi constată că nu Nadine era cea care venise alături de el în timpul nopţii, ci Joe. Băiatul stătea întins lângă el, cu degetul mare vârât în gură, tremurând în somn, ca şi cum propriul lui coşmar ar fi pus stăpânire asupră-i. Larry se întrebă dacă visele lui Joe erau chiar atât de diferite de ale lui... Rămase întins pe spate, privind în ceaţa lăptoasă şi gândindu-se la asta până se treziră şi ceilalţi, peste o oră.

Ceaţa dispăruse suficient cât să poată porni la drum imediat după micul dejun. Îşi împachetară

bagajele şi le încărcară pe motociclete. După cum bănuise şi Nadine, Joe nu se împotrivi câtuşi de puţin să călătorească în spatele lui Larry; de fapt, încălecă pe motocicleta lui Larry fără să fie nevoie de invitaţie.

— Încet, repetă Larry pentru a patra oară. Nu trebuie să ne grăbim şi să riscăm să facem un accident.

— Bine, spuse Nadine. Sunt foarte nerăbdătoare. E ca şi cum am pleca într-o aventură!

Îi zâmbi, dar Larry nu reuşi să-i răspundă la fel. Rita Blakemoor spusese ceva asemănător când plecaseră din New York City. Spusese ceva de genul ăsta cu doar două zile înainte să moară.

La prânz, poposiră la Epsom, mâncând şuncă prăjită din conservă şi bând oranjadă cu sifon, chiar sub copacul sub care adormise Larry şi unde Joe venise lângă el, cu cuţitul în mână. Larry constată cu uşurare că mersul pe motocicletă nu era nici pe departe atât de îngrozitor pe cât îşi imaginase el; reuşeau să scoată nişte medii de viteză destul de bune aproape peste tot şi, chiar şi atunci când erau nevoiţi să străbată satele, nu aveau decât să se strecoare pe trotuare, mergând cu motocicletele la pas. Nadine era extrem de precaută şi reducea mult viteza în curbele lipsite de vizibilitate şi nu-l îndemna pe Larry să se grăbească, peste cei patruzeci de kilometri la oră menţinuţi constant, nici măcar când drumul era absolut liber. Îşi făcu socoteala că, dacă nu se strica vremea, puteau ajunge la Stovington pe 19.

Se opriră pentru cină la vest de Concord, unde Nadine susţinu că puteau să aleagă o rută mai directă decât aceea a lui Lauder şi Goldsmith, pornind direct pe autostrada 1-89.

— Vom întâlni multe blocaje de trafic, îi spuse Larry, circumspect.

— Putem să ne croim drum, ocolind obstacolele, îi răspunse ea, încrezătoare, iar dacă va trebui, o luăm prin mijloc. Cel mai rău lucru care ni se poate întâmpla este să fim nevoiţi să ne întoarcem până la următoarea ieşire de pe autostradă şi să parcurgem o bucată pe un drum secundar.

Făcură o încercare în următoarele două ore după cină şi dădură peste un blocaj ce ocupa de la un capăt la celălalt toate firele de circulaţie spre nord. La mică distanţă dincolo de Warner, un automobil şi rulota pe care o tracta se răsuciseră, la un unghi de nouăzeci de grade; şoferul şi soţia lui, morţi de mai multe săptămâni, zăceau ca nişte saci de grâu pe locurile din faţă ale maşinii lor.

Unindu-şi forţele, cei trei reuşiră să treacă motocicletele peste furca de prindere dintre maşină şi rulotă. Apoi, rămaseră pe loc, fiind prea obosiţi ca să plece mai departe; în noaptea aceea, Larry nu se mai gândi dacă să se ducă sau nu la Nadine, care-şi întinsese păturile la câţiva metri distanţă de locul ales de el (băiatul dormea între ei). În noaptea respectivă era atât de obosit, încât nu reuşi decât să adoarmă.

În după-amiaza următoare, întâlniră un blocaj care nu putea fi ocolit. Un camion trăgând după el o remorcă se răsturnase, iar vreo şase maşini îl ciocniseră din spate. Din fericire, nu se aflau decât la şase kilometri dincolo de ieşirea pentru Enfield. Se întoarseră până acolo, coborâră pe rampele de ieşire de pe autostradă şi apoi, simţindu-se obosiţi şi descurajaţi, se odihniră douăzeci de minute în parcul oraşului Enfield.

— Cu ce te-ai ocupat tu înainte, Nadine? se interesă Larry. Avea în gând expresia din ochii ei atunci când Joe vorbise, în sfârşit (băiatul adăugase între timp la vocabularul lui curent "Larry, Nadine, mulţumesc" şi "plec baie"), iar

acum îndrăzni să ghicească pornind chiar de la asta. Ai fost cumva învăţătoare?

Ea îl privi, surprinsă.

— Da, ai intuit foarte bine.

— Copii mici?

— Corect, am predat la copii de clasele întâi şi a doua.

Aceasta explica în parte refuzul ei categoric de a-l părăsi pe Joe. Cel puţin din punct de vedere mintal, băiatul suferise un proces de regres, ajungând la nivelul unui copil de şapte ani.

— *Cum* de ai ghicit?

— Cu un timp în urmă, am fost prieten cu o logopedă din Long Islandei explică Larry. Ştiu că sună exact ca începutul unui banc din acelea complicate, de-ale newyorkezilor, dar e adevărul adevărat. Era angajată în sistemul şcolar Ocean View. Clase mici. Copii cu defect de vorbire, gură de lup, buză de iepure, copii surzi. Ea povestea că a rezolva defectele de vorbire în cazul copiilor mici echivala cu a le oferi un mod alternativ de a pronunţa corect sunetele. Le arăţi, îi pui să pronunţe cuvântul. Le arăţi, îi pui să pronunţe cuvântul. Şi aşa mai departe, până ce în mintea copilului se declanşează un resort. Iar când vorbea despre declanşarea acelui resort, avea exact aceeaşi figură ca a ta, când Joe a spus "cu plăcele".

— Aşa s-a întâmplat? Zâmbi puţin melancolic. Îi iubeam pe micuţi. O parte dintre ei aveau mici probleme psihice, dar la o vârstă fragedă, nimeni nu este în mod irevocabil pierdut. Cei mici sunt singurele fiinţe cu adevărat bune.

— O idee destul de romantică, nu?

Ea ridică din umeri.

— Copiii *sunt* buni. Iar dacă lucrezi cu ei, ajungi inevitabil un romantic. Ceea ce nu este chiar atât de rău. Prietena ta, logopeda, nu era mulţumită de munca ei?

— Ba da, îi plăcea munca aceea, se arătă Larry de acord. Ai fost căsătorită? Înainte?

Iată, pronunţase din nou cuvântul acesta simplu, omniprezent, *înainte.* Deşi nu era compus decât din câteva sunete, devenise atotcuprinzător.

— Căsătorită? Nu. N-am fost căsătorită niciodată. Îşi recăpătase aerul nervos. Sunt o tipică învăţătoare care a rămas fată bătrână, mai tânără decât par, dar mai bătrână decât mă simt eu însămi. Am treizeci şi şapte de ani. Dintr-un reflex pe care nu şi-l putu stăpâni, Larry îşi îndreptă ochii spre păr, iar ea făcu un gest de confirmare a mesajului, ca şi cum el ar fi spus ceva. Părul bunicii mele era complet alb încă înainte să împlinească patruzeci de ani. Eu sper să rezist minimum cinci ani mai mult decât ea.

— Unde ai predat?

— Într-o mică şcoală particulară din Pittsfield. O şcoală exclusivistă. Ziduri cu iederă, cele mai noi echipamente sportive. Nimănui nu-i păsa de recesiune, cuvântul de ordine era cu toată viteza, înainte. Parcul de maşini era alcătuit din două Thunderbirduri, trei Mercedes-Benzuri, câteva Lincolnuri şi un Chrysler Imperial.

— Probabil că erai foarte bună.

— Da, cred că eram, spuse ea simplu, apoi zâmbi. Acum nu mai contează prea mult.

Îşi puse un braţ pe umărul ei. Nadine tresări uşor şi Larry o simţi încordându-se. Mâna şi umărul ei erau calde.

— Aş prefera să nu faci asta, îi spuse ea, jenată.

— Nu vrei să te ating?

— Nu. Nu vreau.

Surprins, îşi retrase braţul. De fapt, ea îl *dorea,* asta era toată chestia; simţea undele slabe, dar foarte elocvente, ale dorinţei ei. Se înroşise foarte tare în obraji şi privirile ei căutau cu disperare în jos, spre poale, unde mâinile i se frământau ca doi păianjeni furioşi. Ochii îi străluceau, ca şi cum ar fi fost doar la un pas de lacrimi.

— Nadine...

(scumpa mea, tu eşti?)

Nadine îşi ridică privirile spre el şi Larry îşi dădu seama că trecuse de pragul lacrimilor. Chiar când Nadine se pregătea să-i vorbească, îşi făcu apariţia Joe, purtându-şi cutia de chitară într-o mână. Îl întâmpinară cu priviri vinovate, de parcă ar fi fost surprinşi asupra unui fapt reprobabil, şi nu susţinând o simplă conversaţie.

— Doamnă, rosti Joe, ca şi cum ar fi dorit să participe şi el la conversaţie.

— Cum? întrebă Larry, uimit şi neînţelegând prea bine ce se întâmplă.

— Doamnă! repetă Joe, arătând cu degetul mare peste umăr.

Larry şi Nadine se uitară unul la celălalt.

Pe neaşteptate, răsună o a patra voce, înaltă şi sugrumată de emoţie, la fel de neaşteptată pe cât ar fi fost vocea lui Dumnezeu.

— Mulţumesc Cerului! striga. Mulţumesc Cerului!

Se ridicară în picioare: o femeie se îndrepta spre ei, aproape fugind, zâmbind şi plângând în acelaşi timp.

— Cât mă bucur să vă văd, spuse ea. Nici nu ştiţi cât mă bucur să vă văd şi mulţumesc Cerului...

Se clătină şi probabil ar fi leşinat dacă Larry nu ar fi susţinut-o, până să-i treacă ameţeala. Părea să aibă în jur de douăzeci şi cinci de ani. Purta bluejeanşi şi o bluză albă şi simplă, din bumbac. Era palidă, iar ochii ei albaştri aveau o privire de o fixitate neobişnuită. Îl privea insistent pe Larry, ca şi cum s-ar fi străduit să se convingă că nu era vorba de o halucinaţie, că se afla cu adevărat înaintea ei.

— Eu sunt Larry Underwood, se prezentă el. Doamna este Nadine Cross, iar băiatului îi spunem Joe. Suntem fericiţi să te întâlnim.

Femeia continuă să-l scruteze câteva clipe, apoi, fără să spună nimic, se îndepărtă de el şi se apropie de Nadine.

— Sunt atât de încântată..., începu ea,... atât de încântată să vă întâlnesc. Se poticni puţin. Vai, Doamne, sunteţi cu adevărat oameni?

— Da, confirmă Nadine.

Femeia o prinse pe Nadine în braţe şi suspină. Nadine o susţinu. Joe rămăsese în mijlocul străzii, lângă un camion, cu chitara într-o mână şi cu degetul mare de la cealaltă mână în gură. În cele din urmă se apropie de Larry şi-şi ridică privirile spre el. Larry îl luă de mână. Rămaseră astfel, într-o postură solemnă, urmărindu-le pe cele două femei. Aşa se desfăşură întâlnirea lor cu Lucy Swann.

Lucy se arătă imediat dornică să-i însoţească atunci când îi spuseră încotro se îndreptau şi că aveau motive să spere că acolo se mai aflau cel puţin alte două persoane în afara lor, poate chiar mai multe. Larry îi găsi un rucsac de dimensiuni medii în magazinul Enfield Sporting Goods, iar Nadine o însoţi la casa ei de la marginea oraşului, ca s-o ajute să împacheteze... două schimburi de haine, lenjerie, o pereche de pantofi de rezervă, o haină de ploaie. Şi fotografii ale soţului şi ale fiicei ei, care muriseră.

Înnoptară într-un oraş numit Quechee, după ce trecuseră graniţa Vermontului. Lucy Swann le spuse povestea ei — scurtă şi simplă —, nu foarte diferită de cele pe care aveau să le audă şi de acum înainte. Le vorbi despre durerea ei şi despre şocul care o târâse până doar la un pas de nebunie.

Soţul ei se îmbolnăvise pe 25 iunie, iar fiica ei cu o zi mai târziu. Se ocupase de ei cât putuse mai bine, aşteptându-se să se îmbolnăvească şi ea de Horcăitură, după cum denumiseră boala în acel colţ din New England. În 27, când soţul ei intrase în comă, Enfield era aproape izolat de lumea din afară. Recepţia posturilor de televiziune se făcea tot mai prost, din cauza petelor şi a ciudăţeniei

imaginilor. Oamenii mureau ca muştele. În ultima săptămână, văzuseră teribile mişcări de trupe în zona autostrăzii, dar nimeni nu se interesa de un loc atât de neînsemnat ca Enfield, New Hampshire. Soţul ei se stinsese în zorii zilei de 28 iunie. Fiica ei avusese o perioadă mai bună în ziua de 29, după care starea ei se înrăutăţise dramatic în aceeaşi scară. Murise în jurul orei 11. Până pe 3 iulie, toată lumea din Enfield murise, cu excepţia ei şi a unui bătrân, Bill Dadds. Şi Bill fusese bolnav, dar aparent se înzdrăvenise. Apoi, în dimineaţa Zilei Independenţei, îl descoperise pe Bill mort, în mijlocul lui Main Street, umflat şi negru, aşa cum se întâmplase cu toţi ceilalţi.

Stăteau toţi patru în jurul focului şi Lucy povestea.

— Atunci i-am înmormântat pe ai mei şi pe Bill. Mi-a luat o zi întreagă, dar i-am dus pe toţi la locul de odihnă. După care m-am gândit că aş face bine să plec la Concord, unde locuiau mama şi tatăl meu. Dar pur şi simplu... n-am mai ajuns s-o fac. Se uită rugător la ceilalţi. Credeţi că am făcut rău? Credeţi că i-aş mai fi găsit în viaţă?

— Nu, îi răspunse Larry. Este exclus ca imunitatea să fi fost direct ereditară. Mama mea...

Rămase cu privirea aţintită în foc.

— Wes şi cu mine am fost nevoiţi să ne căsătorim, spuse Lucy. Asta s-a întâmplat în vara de după absolvirea liceului, în 1984. Mama şi cu tata s-au opus. Ei ar fi vrut să plec undeva şi să nasc fetiţa, apoi s-o las să fie adoptată. Dar eu n-am vrut. Mama a zis că totul se va sfârşi printr-un divorţ. Tata a zis că Wes n-a fost niciodată bun de nimic şi va rămâne mereu un leneş. Eu nu le-am răspuns decât atât: "S-ar putea să aveţi dreptate, dar trebuie să vedem ce se va întâmpla." Pur şi simplu am vrut să-mi încerc norocul. Înţelegeţi?

— Da, îi răspunse Nadine.

Stătea chiar lângă Lucy, privind-o cu multă compătimire.

— Aveam o casă mică şi frumoasă; nu mi-am imaginat vreodată că se va sfârşi în acest fel, spuse Lucy oftând, gata să izbucnească în lacrimi. Am făcut casă bună, noi trei. Marcy a fost aceea care l-a făcut pe Wes să se aşeze. Se uita la copil ca la soare. După el...

— Stai cuminte, o potoli Nadine. Toate astea s-au petrecut înainte.

Iar îmi iese în cale cuvântul ăsta, se gândi Larry. Un cuvânt mic, format doar din câteva sunete.

— Da, acum mi-a trecut. Şi cred că aş fi reuşit să ies la suprafaţă. Oricum, eram pe calea cea bună, înainte să înceapă să mă chinuie visele alea rele.

— Ce vise? tresări Larry.

Nadine îl urmărea pe Joe. Cu o clipă mai devreme, băiatul moţăia în apropierea focului. Acum o privea ţintă pe Lucy, cu ochi strălucitori.

— Vise rele, coşmaruri, spuse Lucy. Nu sunt întotdeauna la fel. De obicei se face că mă urmăreşte un bărbat, dar nu pot niciodată să-mi dau seama exact cum arată, pentru că este înfăşurat într-o, cum îi zice, într-o mantie. Şi stă ascuns printre umbre şi în locuri tainice. Se cutremură. Am ajuns în asemenea hal, încât mi-era şi teamă să mă mai culc. Dar de acum poate că...

— Omul niegrru! strigă Joe pe neaşteptate, atât de aprig că tuturor le săltă inima din loc. Apoi sări în picioare şi-şi întinse braţele, cu degetele transformate în gheare. Omul niegrru! Vise rele! Urmăreşte! Mă urmăreşte! Mă sparie!

Se strânse lângă Nadine, privind speriat în întuneric.

Se aşternu liniştea.

— Mi se pare o nebunie, zise Larry, apoi se opri.

Toţi se uitau la el. Pe neaşteptate, întunericul deveni compact, iar Lucy căpătă iar o privire rătăcită.

Larry făcu un efort să continue:

— Lucy, visezi vreodată... ei bine, visezi un loc din Nebraska?

— Într-o noapte, am avut un vis cu o negresă bătrână, mărturisi Lucy, dar n-a ţinut prea mult. Îmi zicea ceva de felul că să mă duc s-o văd. După aceea se făcea că mă întorsesem la Enfield şi că... individul ăla îngrozitor mă fugărea. Apoi m-am trezit.

Larry o privea cu o asemenea insistenţă, încât ea se îmbujoră şi-şi coborî privirile. Atunci Larry i se adresă lui Joe:

— Joe, tu visezi vreodată... hm, porumb? O bătrână? O chitară?

Joc se uita la el din braţele Nadinei, fără să răspundă.

— Lasă-l în pace, îl indispui şi mai tare, interveni Nadine, deşi tocmai ea avea aerul că s-a indispus.

Sau aşa i se păru lui Larry.

— O casă, Joe? O căsuţă cu veranda susţinută de nişte stâlpi?

I se păru că vede o licărire în ochii lui Joe.

— Încetează, Larry! strigă Nadine.

— Un leagăn, Joe? Un leagăn făcut dintr-un cauciuc?

Deodată, Joe se zvârcoli în braţele Nadinei, îşi trase degetul din gură. Nadine încercă să-l ţină, dar Joe se smulse.

— Leagănul! strigă Joe exaltat. Leagănul! Leagănul! Arătă cu degetul întâi spre Nadine, apoi spre Larry. Ea! Tu! Mulţi!

— Mulţi? îl iscodi Larry, dar Joe se potolise din nou.

Lucy Swann era uluită.

— Leagănul, spuse ea. Şi eu mi-aduc aminte de un leagăn. I se adresă lui Larry. Oare de ce avem aceleaşi vise cu toţii? Oare ne transmite cineva ceva anume?

— Nu ştiu. Dar tu n-ai avut asemenea vise? o întrebă el pe Nadine.

— Eu nu visez, îi răspunse ea tăios, pentru a-şi coborî apoi imediat privirile.

Minţi. Dar oare din ce cauză? gândi Larry.

— Nadine, dacă tu..., începu el.

— Ţi-am spus doar că nu *visez!* strigă Nadine ascuţit, aproape isteric. De ce nu mă laşi în pace? Trebuie neapărat să mă necăjeşti?

Se ridică în picioare şi plecă de lângă foc, aproape în fugă.

Lucy se uită nesigur în urma ei, apoi se ridică şi ea.

— Mă duc după ea.

— Da, n-ai face rău. Joe, rămâi cu mine, okay?

— Kay, spuse Joe, începând să desfacă încuietorile cutiei în care se afla chitara.

După zece minute, Lucy şi Nadine se întoarseră. Larry îşi dădu seama că plânseseră amândouă, dar acum păreau împăcate.

— Îmi pare rău, se scuză Nadine. Mi se întâmplă din cauză că sunt tot timpul nervoasă. Răbufnesc în cele mai neaşteptate momente.

— Nu face nimic.

Subiectul n-a mai fost reluat. Îl ascultară în schimb pe Joe interpretându-şi repertoriul. Începuse să cânte cu adevărat foarte bine, iar printre ţipete şi mormăituri se auzeau şi fragmente de versuri pronunţate corect.

În cele din urmă adormiră, Larry într-o parte, Nadine în partea opusă, iar Joe şi Lucy între ei.

Lui Larry i se arătă în vis mai întâi Omul Întunecat, pe o înălţime, apoi bătrâna negresă, în veranda ei. Doar că în acest al doilea vis ştia că omul cel negru vine — călcând cu paşi mari peste porumb, croindu-şi drum cu coasa lui strâmbă, arborând teribilul lui rânjet imobil, care parcă îi fusese lipit pe faţă — şi se apropie tot mai mult.

Larry se trezi în miez de noapte, cu respiraţia tăiată, încremenit de spaimă. Ceilalţi dormeau ca

nişte pietre. Într-un fel sau altul, bănuise în vis felul cum avea să se termine. Omul Întunecat nu venise cu mâna goală. Pe braţele lui, purtat ca o ofrandă printre tulpinile de porumb, se afla trupul descompus al Ritei Blakemoor; cadavrul era acum ţeapăn şi umflat, cu pielea smulsă de marmote şi de nevăstuici. O acuzaţie mută ce urma să-i fie azvârlită la picioare pentru ca să-i cunoască şi ceilalţi vinovăţia, să se afle fără vorbe că el, Larry, nu era un băiat de treabă, că-i lipsea ceva, că era păgubos şi profitor.

Într-un târziu îl fură din nou somnul şi dormi fără vise până a doua zi la ora 7, când se sculă ţeapăn, îngheţat, flămând şi simţind nevoia stringentă să meargă la toaletă.

— Vai, Doamne, rosti Nadine inexpresiv.

Larry îi adresă o privire, constatând că disperarea ei era atât de mare că nu mai lăsa loc şi lacrimilor. Obrajii îi erau palizi, iar ochii ei frumoşi se înneguraseră şi-şi pierduseră strălucirea.

Era ora 7.15, în ziua de 19 iulie, iar umbrele erau foarte lungi. Călătoriseră, nu făcuseră decât pauze de câte cinci minute, iar prânzul, pe care îl luaseră la Randolph, nu durase decât o jumătate de oră. Nici unul dintre ei nu se plânsese, deşi, după şase ore petrecute pe motocicletă, Larry amorţise şi simţea dureri şi înţepături în tot corpul.

Acum se înşiraseră cu toţii înaintea unui gard din fier forjat. Dedesubtul şi în spatele lor se întindea Stovington, care nu se schimbase prea mult faţă de cum îl ştia Stu Redman din ultimele zile pe care le petrecuse în Centrul Epidemiologic. Dincolo de gard şi de peluza ce fusese bine îngrijită odinioară, dar care acum se sălbăticise şi era presărată cu beţe şi frunze aduse de furtuni, se afla instituţia însăşi; pe lângă parter şi cele două

etaje, o parte a ei se afla îngropată sub pământ, presupuse Larry.

Locul se înfăţişa pustiu, tăcut şi gol.

În mijlocul gazonului se afla un indicator, pe care se putea citi:

CENTRUL DE CONTROL EPIDEMIOLOGIC
STOVINGTON
INSTITUŢIE GUVERNAMENTALĂ!
VIZITATORII TREBUIE SĂ SE PREZINTE LA BIROUL DE RECEPŢIE

Lângă acesta se afla un al doilea anunţ, pe care-l cercetară cu mult mai mult interes:

US 7 SPRE RUTLAND
US 4 SPRE SCHUYLERVILLE
US 29 SPRE 1-87
1-87 SUD SPRE 1-90
1-90 VEST

TOŢI CEI DE AICI SUNT MORŢI
PORNIM CĂTRE VEST SPRE NEBRASKA
VENIŢI PE URMELE NOASTRE
FIŢI ATENŢI VOM LĂSA ŞI ALTE MESAJE

HAROLD EMERY LAUDER
FRANCES GOLDSMITH
STUART REDMAN
GLENDON PEQUOD BATEMAN

8 IULIE 1990

— Harold, băiete, murmură Larry. De-abia aştept să-ţi strâng mâna şi să-ţi fac cinste cu o berc... sau cu o ciocolată Paydey.

— Larry! ţipă Lucy.

Nadine leşinase.

CAPITOLUL 45

FEMEIA ieşi anevoie pe verandă la ora 10.40, în dimineaţa de 20 iulie, ducându-şi cu ea cafeaua şi pâinea prăjită, aşa cum făcea în fiecare zi în care termometrul Coca-Cola din fereastră arăta peste zece grade. Era miez de vară, cea mai frumoasă vară din 1955 până acum, din câte îşi amintea Mother Abagail, 1955 fiind anul când mama ei murise la venerabila vârstă de nouăzeci şi trei de ani. Păcat că în jur n-au mai rămas prea mulţi oameni care să se bucure de splendoarea asta, cugetă ea, în timp ce se aşeza grijuliu în balansoarul fără cotiere. Dar oare se bucuraseră, vreodată? Unii da, desigur; tinerii îndrăgostiţi, şi bătrânii, ale căror oase îşi amintesc prea bine coasa îngheţată a iernii. Însă cei mai mulţi dintre oameni, tineri, între două vârste ori bătrâni, se stinseseră. Dumnezeu aruncase o osândă aspră asupra stirpei omeneşti.

Unii ar putea să pledeze împotriva unei judecăţi atât de nemiloase, dar Mother Abagail nu făcea parte dintre ei. Dumnezeu mai făcuse asta odinioară, cu apa, iar într-o bună zi, o va face şi cu focul. Nu era căderea ei să-l judece pe Cel de Sus, deşi i-ar fi convenit ca El să nu-i fi dat să bea din cupa aceea amară. Iar când era vorba de judecată, se mulţumea cu răspunsul dat de Dumnezeu lui Moise din para de foc, atunci când Moise considerase că se cuvine să-L întrebe. Cine eşti *Tu?* întrebase Moise, iar Domnul îi răspunsese, din para aceea, cât se poate de dezinvolt: Eu *sunt* Cel ce *sunt.* Cu alte cuvinte, ia nu mai pierde vremea pe aici, măi, Moise, pune-te pe roate şi ia-o din loc.

Râse cu respiraţia întretăiată, clătină din cap şi-şi înmuie bucata de pâine prăjită în ceaşca mare de cafea până ce se făcu suficient de moale să o poată mesteca. Trecuseră şaisprezece ani de când îşi

luase bun rămas de la cel din urmă dinte. Ieşise din pântecele maicii ei fără un dinte în gură şi tot aşa avea să se întoarcă în pământ. Molly, strănepoata ei, şi soţul acesteia îi făcuseră cadou un set de dinţi falşi de Ziua Mamei, exact după un an, când împlinise şi ea însăşi nouăzeci şi trei de ani, dar dinţii aceştia o jenau la gingii şi nu-i purta decât atunci când ştia că o vizitează Molly şi Jim. Atunci îi scotea din cutia lor ascunsă într-un sertar, îi spăla bine şi-i punea în gură. Iar dacă îi rămânea timp, înainte de sosirea celor doi, se strâmba în oglinda pătată de la bucătărie, mormăia printre cele două şiruri de dinţi falşi, mari şi albi, şi râdea de se prăpădea. Arăta ca un aligator din aceia negri şi bătrâni de la Everglades.

Era sleită de puteri şi bătrână, dar mintea-i rămăsese limpede. O chema Abagail Freemantle, născută în 1882, aşa cum o dovedea şi certificatul de naştere. Văzuse nu puţine lucruri la viaţa ei, însă nimic nu se compara cu întâmplările din ultima lună. Nu, aşa ceva nu mai pomenise, şi se apropia vremea ca să fie şi ea prinsă în vârtej, lucru care o nemulţumea profund. Era bătrână. Nu dorea decât să se odihnească şi să se bucure de trecerea anotimpurilor până în clipa când Dumnezeu se va plictisi s-o mai vadă învârtindu-se prin jurul casei şi o va chema înapoi, la Ceruri. Dar ce se întâmpla atunci când îi puneai o întrebare lui Dumnezeu? Răspunsul pe care-l primeai era Eu *sunt* Cel ce *sunt,* şi cu asta, basta. Când propriul Lui Fiu s-a rugat să-i fie luată cupa de la buze. Domnul nici măcar nu I-a răspuns... iar de ea ce să mai zică, situaţia nu se putea compara în nici un fel. Ea nu era decât o păcătoasă de duzină, iar noaptea, când se stârnea vântul şi bătea prin porumb, se înfiora la gândul că Dumnezeu privise din tărie către bebeluşul care ieşise dintre picioarele maică-sii pe la începutul lui 1882 şi îşi zisese: *Trebuie s-o ţin pe pământ până la o vârstă*

venerabilă. Are o misiune în 1990, după ce se vor întoarce nenumărate file de calendar.

Răgazul petrecut aici, la Hemingford Home, se apropia de sfârşit, apoi avea să înceapă ultima ei lucrare, în Vest, lângă Rocky Mountains. El îl pusese pe Moise să se caţăre pe munţi, iar pe Noe să construiască arca; îl văzuse pe propriul Lui Fiu răstignit pe Cruce. Cât putea Lui să-l pese de spaima teribilă ce i-o provoca lui Abby Freemantle omul fără faţă, cel ce o pândea din vise?

De văzut nu-l vedea niciodată; nici nu avea nevoie. Era o umbră trecând prin lanul de porumb pe la prânz, o adiere de vânt rece, un cârd de corbi holbându-se la tine de pe sârmele de telefon. În vocea lui se strecurau toate sunetele ce-o înspăimântau — când îi vorbea încet, glasul îi semăna cu rosul carilor în lemnul scărilor, anunţând că în curând va muri cineva drag; iar când vorbea tare, ai fi zis că este bubuitul tunetului, rostogolindu-se printre norii veniţi dinspre vest ca furia clocotitoare a Armaghedonului. Alteori nu se auzea nici un fel de zgomot în afara şuieratului pustiu al vântului de noapte printre frunzele porumbului, iar atunci era cel mai rău, pentru că atunci omului fără faţă îi lipsea doar puţin ca să pară Dumnezeu Atotputernic; în clipele acelea îi părea că ar fi fost destul să întindă mâna ca să atingă îngerul negru ce zburase tăcut deasupra Egiptului, ucigându-i pe primii născuţi din toate casele al căror toc de uşă nu era mânjit cu sânge. Asta o înspăimânta mai mult decât orice. Teama o făcea să se întoarcă la vârsta copilăriei şi atunci înţelegea că, în vreme ce alţii ştiau că există şi se temeau de *el,* numai ea avea viziunea limpede a puterilor lui infernale.

— Vai de mine şi de mine! se văită ea.

Îşi vârî ultima bucată de pâine prăjită în gură. Se balansă cu scaunul, bându-şi cafeaua. Era o zi senină, minunată, şi trupul nu-i dădea o bătaie de cap deosebită; înălţă o scurtă rugăciune de

mulţumire pentru ceea ce avea. Dumnezeu e mare, Dumnezeu e bun; chiar şi cel mai mic copil putea învăţa aceste cuvinte, care cuprindeau întreaga lume şi tot ceea ce exista pe lume, bun şi rău.

— Dumnezeu e mare, spuse Mother Abagail, Dumnezeu e bun. Îţi mulţumesc pentru lumina soarelui. Pentru cafea. Pentru că am reuşit să mă uşurez ieri seara, ai avut dreptate, curmalele mi-au făcut bine, Doamne, dar tare nu-mi plac. Mai am şi pretenţii! Dumnezeu e mare...

Cafeaua ei aproape se terminase. Lăsă ceaşca jos şi se legănă, cu faţa ridicată către soare, aidoma cine ştie cărei roci vii şi stranii, brăzdate cu vine de cărbune. Aţipi, apoi adormi de-a binelea. Inima femeii, cu pereţi măcinaţi, ajunşi aproape la fel de subţiri ca foiţa, continua să bată ca un ceasornic, aşa cum făcea de treizeci şi nouă de mii şase sute treizeci de zile. Ca un copil stând în pătuţul lui, ar fi trebuit să-ţi lipeşti palma de pieptul ei ca să fii sigur că, de fapt, respiră.

Dar zâmbetul nu-i dispăruse de pe faţă.

Lucrurile se schimbaseră mult în toţi anii ăştia, care se scurseseră de când fusese ea copil. Membrii familiei Freemantle erau sclavi eliberaţi, care veniseră în Nebraska, iar Molly, strănepoata lui Abagail, râdea răutăcios şi cinic şi zicea că banii de care se folosise tatăl lui Abby ca să cumpere căminul natal — adică suma primită de la Sam Freemantle din Lewis, South Carolina, ca salariu pentru cei opt ani cât tatăl şi fraţii săi munciseră în continuare, după terminarea războiului civil — fuseseră "bani plătiţi pentru uşurarea conştiinţei". Abagail se abţinuse ori de câte ori zicea Molly asta — Molly, Jim şi ceilalţi erau tineri şi nu înţelegeau mai nimic, exceptând lucrurile cele mai bune şi pe cele mai rele — dar în adâncul sufletului se mira şi-şi spunea în sinea ei:

Bani plătiţi pentru uşurarea conştiinţei? Ei bine, oare există bani mai curaţi decât aceştia?

Prin urmare, familia Freemantle se aşezase la Hemingford Home, iar Abby, mezina, se născuse chiar aici, în casa aceasta. Tatăl ei i-a biruit atât pe cei care nu voiau să cumpere de la cioroi, cât şi pe cei care nu voiau să le vândă; cumpărase pământul pe bucăţele mici, ca să nu-i pună în alertă pe cei care erau îngrijoraţi din pricina "împuţiţilor ăia de negri care s-au aciuat pe drumul către Columbus"; el fusese primul fermier din Polk County care încercase rotaţia culturilor; primul care folosise îngrăşămintele chimice; iar în martie 1902, Gary Sites venise la ei acasă pentru a-i comunica lui John Freemantle că fusese primit în Grange, prin vot. A fost cel dintâi negru primit în Grange din tot statul Nebraska. Anul 1902 a fost un an extraordinar.

După cum socotea ea, oricine ar fi putut să-şi treacă viaţa în revistă, să aleagă un an şi să spună: "A fost cel mai bun." Pentru fiecare există un moment special când toate se leagă în chipul cel mai liniştit, măreţ şi minunat. De-abia mai târziu îţi dădea prin gând să te întrebi cum de se putuse întâmpla aşa. Era ca şi cum ai fi pus laolaltă zece mâncăruri aromate în cămară, fiecare dintre ele împrumutând câte ceva din savoarea celorlalte; ciupercile aveau gust de şuncă, iar şunca mirosea a ciuperci; căprioara avea un uşor parfum de potârniche, iar potârnichea prinsese un foarte uşor iz de castraveţi. Mai târziu, în cursul vieţii, te trezeai că ţi-ai fi dorit ca toate lucrurile bune ce ţi s-au întâmplat într-un singur an special să se fi petrecut într-o perioadă mai lungă de vreme, ba chiar ai fi vrut să fii în stare să iei una dintre întâmplările acelea de aur şi să o muţi în mijlocul unei perioade de trei ani în care nu-ţi aduci aminte să se fi întâmplat ceva foarte bun sau foarte rău. Adică o perioadă în care lucrurile se desfăşuraseră după cum fuseseră ele rânduite într-o lume creată

de Dumnezeu şi pe care Adam şi Eva o nimiciseră, însă doar pe jumătate — rufele plecaseră la spălătorie, podelele fuseseră frecate, copiii fuseseră îngrijiţi, hainele fuseseră cusute; trei ani în care nu se întâmplase nimic deosebit, care să coloreze scurgerea cenuşie a timpului, întreruptă de Paşti, 4 Iulie, Thanksgiving şi Crăciun. Dar căile Domnului sunt necunoscute atunci când El vrea să-şi facă minunile, în orice caz 1902 rămăsese un an extraordinar atât pentru Abby Freemantle, cât şi pentru tatăl ei.

Abby considera că este singura din familie — bineînţeles, în afară de tatăl ei — care înţelege ce lucru mare, aproape nemaiîntâlnit, era să fii invitat în Grange. În Nebraska, tatăl său avea să fie primul negru acceptat în Grange, ba foarte probabil primul negru ajuns în vreo organizaţie Grange din Statele Unite. El nu-şi făcea nici o iluzie cu privire la preţul pe care avea să-l plătească, împreună cu familia lui, suportând bancurile proaste şi mizeriile rasiste din partea celor care se împotriviseră ideii, dintre care cel mai vehement se dovedise Ben Conveigh. Era conştient, pe de altă parte, că i se oferea mai mult decât şansa de a supravieţui: Gary Sites îi dădea şansa de a prospera împreună cu restul comunităţii cultivatorilor de porumb.

În calitate de membru în Grange, avea să-şi poată cumpăra fără probleme seminţe de bună calitate. Nu avea să mai fie nevoit să-şi care recoltele tocmai în Omaha, ca să-şi găsească un cumpărător. Era posibil să înceteze şi certurile legate de dreptul asupra apei, pe care le avea cu Ben Conveigh, care vedea roşu înaintea ochilor când auzea de cioroi ca John Freemantle sau de iubitori de cioroi ca Gary Sites. Sau chiar şi nesfârşitele potlogării la care îl supunea agentul fiscal al ţinutului. Prin urmare, John Freemantle a acceptat invitaţia, iar votul a decurs în favoarea lui (şi la o diferenţă confortabilă), dar nu au întârziat

să apară ironiile usturătoare şi bancurile despre cum a fost prins un raton în podul de la Grange Hall şi despre bebeluşii negri care, dacă ajung în cer şi primesc nişte aripi mici şi negre, nu se numesc îngeri, ci lilieci, iar Ben Conveigh răspândise zvonul că singurul motiv pentru care Mystic Tie Grange îl primise pe John Freemantle în rândurile ei era acela că vor avea curând nevoie pentru Bâlciul Copiilor de un cioroi care să joace rolul urangutanului african. John Freemantle se prefăcea că nu aude lucrurile acestea, iar acasă cita din Biblie — "Răspunsul blând alungă mânia" şi "Fraţilor, ceea ce semeni, aceea vei culege", şi pilda lui favorită, pe care o pronunţa nu cu umilinţă, ci cu o cruntă speranţă în priviri: "Pământul va fi al celor blajini."

Încetul cu încetul, îşi dăduse vecinii pe brazdă. Desigur, nu chiar pe toţi, nu şi pe turbaţii ca Ben Conveigh şi frate-său vitreg, George, nici pe cei din familiile Arnold şi Deacon. În 1903 fuseseră invitaţi şi luaseră masa în salonul lui Gary Sites, împreună cu toată familia lui, de-ai fi jurat că sunt albi.

Iar în 1902, Abagail cântase la chitară în Grange Hall, şi asta nu oricum, în trupa de artişti deghizaţi în negri; apăruse în spectacolul cu cei mai talentaţi albi, de la sfârşitul anului. Maică-sa se împotrivise din răsputeri; a fost una dintre puţinele ocazii când şi-a exprimat de faţă cu copiii împotrivirea faţă de o idee de-a soţului ei (atât doar că băieţii erau deja oameni în toată firea, iar John însuşi avea părul aproape alb).

— Înţeleg eu foarte bine cum de s-a întâmplat, îi spusese ea, printre lacrimi. Tu şi cu Sites şi cu Frank Fenner, voi aţi pus totul la cale. Lor le convine, John Freemantle, dar tu ce-oi avea în cap? Ei sunt *albi!* Poţi să te duci şi să stai de vorbă cu ei despre arat cât pofteşti, în curtea din dos! Ba poţi chiar şi să ieşi în centru şi să bei cu ei un pahar cu bere, dacă Nate Jackson te lasă la ei în

crâşmă. Foarte bine! Eu ştiu perfect prin ce-ai trecut tu în ultimii ani — nimeni nu ştie mai bine decât mine. Ştiu că ai rămas cu un zâmbet pe buze chiar dacă ardea inima în tine de durere. *Dar acum este altceva!* Este vorba de *propria ta fiică!* Ce-ai de gând să zici dacă apare pe scenă, în rochia ei albă şi frumoasă, iar ei încep să râdă de ea? Ce-ai de gând să faci dacă aruncă în ca cu roşii stricate, aşa cum a păţit Brick Sullivan, când a vrut să cânte în spectacolul în travesti? Şi ce ai de gând să-i spui dacă vine la tine plină de bulion din cap până-n picioare şi te întreabă: "De ce, tată? Pentru ce au făcut-o şi pentru ce i-ai *lăsat* să o facă?"

— Păi, Rebecca, îi răspunsese John, cred că cel mai bine ar fi să-i lăsăm să hotărască pe ea şi pe David.

David fusese primul ei soţ; în 1902, Abagail Freemantle devenise Abagail Trotts. David Trotts era negru şi lucra într-o fermă tocmai spre Valparaiso; bătea cale de cincizeci de kilometri dus şi cincizeci întors ca să-i poată face curte. John Freemantle îi zisese odată Rebeccăi despre tânărul Davy că intrase în săptămâna oarbă şi că ar fi fost în stare să pornească chiar şi spre capătul pământului de dragul fiică-sii. Se găsiseră mulţi care să râdă de primul ei soţ şi să zică tot felul de lucruri, de exemplu, "se vede bine cine poartă pantalonii în familia *aceea"*.

Dar David nu fusese un neisprăvit, ci doar un om liniştit şi serios. Atunci când el le răspunsese lui John şi Rebeccăi Freemantle: "După părerea mea, Abagail trebuie să procedeze exact cum consideră ea că se cuvine", ei bine, ea îl binecuvântase în sinea ei şi le spusese părinţilor că are de gând să accepte propunerea.

Pe 27 decembrie 1902, deja însărcinată în trei luni cu cel dintâi copil, se urcase pe scena de la Grange Hall în liniştea de mormânt ce se lăsase după anunţarea numelui ei de către maestrul de ceremonii. Chiar înaintea sa, Gretchen Tilyson

executase un dans franţuzesc îndrăcit, dezgolindu-şi gleznele şi juponul în strigătele răguşite, fluierăturile şi tropăitul bărbaţilor din sală.

Stătea înconjurată de liniştea grea, conştientă de cât de negri arătau probabil obrajii şi gâtul ei, în contrast cu albul rochiei noi, inima i se zbătea nebuneşte în piept şi se gândea: *Am uitat toate versurile, nu mai ştiu nici măcar un singur cuvânt, i-am promis lui tata că n-am să plâng, indiferent ce se întâmplă, că n-am să plâng, dar Ben Convcigh e şi el în public, şi dacă ţipă CIOARA, atunci cred că o să mă podidească plânsul, vai, de ce m-am vârât eu în chestia asta? Mama avea dreptate, am urcat mai sus decât s-ar fi cuvenit şi voi plăti pentru cutezanţa mea...*

Sala era o mare de feţe albe ridicate spre ea, ca s-o privească. Absolut toate scaunele erau ocupate, iar în spate mai erau două şiruri de oameni care stăteau în picioare. Lămpile cu kerosen aruncau o lumină strălucitoare. Cele două jumătăţi ale cortinei din catifea roşie fuseseră trase de-o parte şi de alta şi legate cu frânghii aurii.

Sunt Abagail Freemantle Trotts, cânt bine la chitară şi din voce, iar lucrurile astea nu mi le poate contesta nimeni, gândi ea.

Începu să cânte "The Old Rugged Cross" în tăcerea absolută, iar degetele ei de-abia atingeau strunele. Apoi, luând o pană, cântă "How I Love My Jesus", ceva mai tare, şi pe urmă, cu şi mai mult avânt, "Camp Meeting in Georgia". Oamenii se legănau acum încolo şi încoace, aproape fără voie. Câţiva zâmbeau şi-şi ţineau ritmul pe genunchi.

Interpretă apoi un potpuriu de melodii din Războiul Civil: "When Johnny Comes Marching Home", "Marching Through Georgia" şi "Goober Peas" (acesta din urmă stârnind mai multe zâmbete; nu puţini dintre bărbaţii de faţă, veterani ai Marii Armate Republicane, mâncaseră de nenumărate ori arahide în timpul campaniilor

militare). Încheie cu "Tenting Tonight on the Old Campground", iar când ultimul acord porni în zbor spre liniştea din jur — acum plină de nostalgie şi de tristeţe — ea îi înfruntă cu gândul: Şi *dacă aveţi poftă să aruncaţi cu roşii sau cine mai ştie cu ce, nu vă împiedică nimeni. Eu am cântat cum m-am priceput mai bine şi n-a fost rău defel.*

Când ultimul acord porni în zbor spre liniştea din jur, liniştea aceea mai dură o clipă nesfârşită, aproape fermecată, ca şi cum oamenii care stăteau jos şi cei care rămăseseră în picioare fuseseră transportaţi undeva, departe, atât de departe, încât le venea greu să-şi găsească drumul de întoarcere cu toţii în acelaşi timp. Apoi se dezlănţui un teribil val de aplauze, lung şi susţinut, făcând-o să se îmbujoreze, să se zăpăcească, cuprinsă de fierbinţeală şi de tremur, din cap până în picioare. O văzu pe maică-sa, care plângea, iar taică-său şi cu David radiau de fericire.

Încercă să iasă din scenă, dar izbucniră nenumărate strigăte de *Bis! Bis!* şi atunci, zâmbind, cântă "Digging My Potatoes". Cântecul respectiv avea mica lui doză de risc, dar, îşi făcu Abby socoteala, dacă Gretchen Tilyson putea să-şi arate gleznele în public, atunci ea de ce să nu zică o melodie puţintel deşucheată? Pe deasupra, era şi femeie măritată.

Cineva mi-a săpat cartofii
Mi i-a lăsat în poală,
Şi acum persoana a plecat
În mare belea m-a lăsat.

Mai erau încă şase strofe ca aceasta (ba unele chiar mai rele), iar ea le cântă pe toate, însoţită la sfârşitul fiecăreia de strigăte tot mai puternice de aprobare. Mai târziu se gândise că, dacă făcuse în seara respectivă vreun lucru rău, acela fusese interpretarea respectivă, fiind vorba exact de genul

de melodie la care probabil se aşteptau să fie interpretată de un negru.

Încheie în mijlocul unor noi ovaţii răsunătoare şi a altor strigăte de *Bis!* Se urcă iarăşi pe scenă şi, după ce mulţimea se potoli, spuse: "Vă mulţumesc tuturor foarte mult. Sper că nu veţi considera că sunt îndrăzneaţă dacă vă voi cere să mai ascultaţi încă un singur cântec, pe care l-am învăţat ca pe un lucru deosebit, dar nu mă aşteptam să-l cânt aici. Însă este cel mai frumos cântec pe care-l ştiu, ţinând cont de ceea ce a făcut preşedintele Lincoln şi ţara aceasta pentru mine şi ai mei, înainte de a mă naşte eu."

Acum erau foarte tăcuţi şi ascultau cu atenţie. Ai ei stăteau smirnă, strânşi cu toţii în apropierea intervalului din partea stângă, ca un strop de gem de mure pe o batistă albă.

— Mulţumită celor ce s-au petrecut în timpul Războiului Civil, continuă ea netulburată, familia mea a putut să se mute aici şi să locuiască alături de vrednicii noştri vecini.

Apoi interpretă la chitară şi voce "The Star-Spangled Banner" şi toată lumea se ridică în picioare şi ascultă, iar o parte dintre batiste ieşi iarăşi la iveală; când sfârşi, aplaudară de-ai fi zis că o să se ridice acoperişul de deasupra lor.

A fost cea mai mândră zi a vieţii ei.

Bătrâna în vârstă de o sută opt ani se mişcă şi se trezi la scurt timp după prânz; se ridică, clipind des în lumina soarelui. Dormise prost, pe spate, ceea ce-i dădea o teribilă senzaţie de disconfort. Ştia, din experienţă, că avea să se chinuie tot restul zilei.

— Vai de mine, se văită ea, ridicându-se cu grijă.

Porni să coboare treptele verandei, ţinându-se bine de balustrada şubredă, tresărind din pricina junghiurilor din spate şi a înţepăturilor din

picioare. Circulaţia ei nu mai era ca pe vremuri... şi de ce ar fi fost? În nu ştiu câte rânduri îşi pusese în minte să nu mai adoarmă cumva în balansoarul acela. Începea să picotească şi atunci vremurile de demult îi reveneau în memorie şi asta era nemaipomenit, o, într-adevăr nemaipomenit, mai frumos chiar decât o piesă de teatru transmisă la televizor, în schimb la trezire trebuia să plătească un preţ amarnic. Putea să-şi aducă oricâte mustrări poftea, pentru că se purta tot ca un câine bătrân, care se întinde în faţa căminului. Dacă stătea la soare, o lua somnul, şi basta. În privinţa asta, îşi pierduse şi ultima urmă de voinţă.

Ajunse la capătul scării, făcu o pauză, "ca să aibă şi picioarele timp s-o ajungă din urmă", apoi tuşi, horcăi şi scuipă în ţărână. Când începu să se simtă ca de obicei (cu excepţia durerii de spate), o porni încet în direcţia privatei construite în spatele casei de nepotul ei, Victor, în 1931. Intră, închise uşa cu grijă şi puse cârligul — de parcă afară ar fi pândit-o o mulţime de oameni şi nu doar câteva mierle — apoi se aşeză. Peste câteva clipe începu să facă pipi şi oftă mulţumită. Ăsta era încă unul dintre acele lucruri legate de bătrâneţe despre care nimănui nu-i trecea prin cap să-ţi vorbească (sau poate erai tu însăţi vinovată, pentru că nu ştiuseşi să asculţi?) — nu prea îţi mai dădeai seama când trebuie să faci pipi. S-ar fi zis că-ţi pierdeai toate senzaţiile venite de jos, de la vezică şi, dacă nu aveai grijă, te trezeai că trebuie să-ţi schimbi hainele. Nu-i stătea în caracter să umble murdară, prin urmare bătea drumul ăsta de câte şase, şapte ori pe zi, iar noaptea îşi ţinea oala lângă pat. Jim a' lu' Molly îi zisese o odată că este ca un câine care nu poate trece pe lângă un copac fără măcar să ridice piciorul ca să-l salute, iar chestia asta o făcuse să râdă până ce-i răsăriseră lacrimi în ochi şi i se scurseseră pe obraji. Jim a' lu' Molly era director la o firmă de publicitate din Chicago şi era foarte bun de gură... adică fusese, oricum. Din câte

presupunea, se dusese împreună cu ceilalţi. Ca şi Molly. Fie-le ţărâna uşoară, ei se aflau acum alături de Isus.

De vreun an încoace, Molly şi Jim erau cam singurii care mai veneau în vizită pe la ea. Ceilalţi păreau să fi uitat că mai este în viaţă, dar ea înţelegea lucrul acesta. Trecuse de momentul până la care s-ar fi cuvenit să trăiască. Era în postura unui dinozaur care n-ar mai trebui să existe în carne şi oase, o fiinţă al cărei loc este într-un muzeu (sau într-un cimitir). Înţelegea de ce nu-i trăgea inima să vină şi s-o vadă pe ea, ceea ce nu putea pricepe însă era de ce nu-şi doreau să vadă *pământul.* Nu, mare lucru nu mai rămăsese din întinsul domeniu iniţial, doar câţiva acri. Cu toate acestea, era *pământul lor.* Dar negrilor nu prea le mai păsa de ţarină, constatase ea. Ba existau unii care păreau chiar ruşinaţi. Plecaseră la oraş ca să-şi facă un rost acolo şi majoritatea se descurcaseră foarte bine, ca şi Jim... dar câtă jale se aduna în inima ei când se gândea la toţi negrii aceia care-şi întorseseră faţa de la pământ!

Molly şi Jim doriseră să-i monteze o toaletă modernă, cu doi ani în urmă, şi se arătaseră jigniţi când îi refuzase. Încercase să le explice în aşa fel încât să înţeleagă, dar singurul lucru pe care Molly îl repetase, de nu ştiu câte ori, fusese: "Mother Abagail, ai o sută şase ani. Cum îţi închipui că mă simt eu, gândindu-mă că tu te duci afară acolo şi în zile când termometrul arată minus zece grade? Nu ştii c-ai putea să ai un atac de inimă din cauza frigului?"

— Dumnezeu are să mă cheme atunci când va crede de cuviinţă, spuse Abagail, croşetând, prin urmare cei doi crezură că ea la asta se uită şi nu-i vede cum îşi fac semne, dându-şi ochii peste cap.

Existau lucruri la care nu trebuia să renunţi. Acesta era un alt aspect pe care tinerii nu-l ştiau. În 1982, când împlinise o sută de ani, Cathy şi David îi oferiseră un televizor, pe care-l acceptase cu dragă inimă. Televizorul este o maşinărie minunată, care te ajută să treacă vremea, când eşti singur. Dar când Christopher şi Susie au venit şi i-au zis să o treacă pe reţeaua de apă a oraşului, i-a refuzat, la fel cum îi refuzase pe Molly şi Jim, când au vrut să-i monteze W.C.-ul. Încercaseră s-o convingă, spunându-i că puţul ei nu era prea adânc şi exista riscul să sece dacă mai venea încă o vară ca a lui 1988, când a dat seceta. Era adevărat, dar ea continuase să se împotrivească. Desigur, după părerea lor o luase razna, pe mintea ei se aşternea, strat după strat, senilitatea, ca straturile de spoială pe un perete, în schimb părerea ei era că avea mintea aproape la fel de ageră ca întotdeauna.

Se ridică de pe tronul privatei, presără nişte var prin gaură şi, încetinel, ieşi din nou la soare. Îşi ţinea closetul în curăţenie, dar locurile acestea rămâneau neplăcute, indiferent cât de frumos mirosea în ele.

Atunci când Chris şi Susie se oferiseră să se ocupe să-i tragă apă-n casă, fusese ca şi cum vocea Domnului i-ar fi şoptit în ureche... Şi tot vocea Domnului o ascultase când Molly şi Jim voiseră să-i aducă tronul acela din porţelan, cu butonul pentru tras apa într-o parte. Dumnezeu *le vorbeşte* oamenilor; oare nu-i vorbise El lui Noe despre arcă, povăţuindu-l cât de lungă, de adâncă şi de lată s-o construiască? Ba da. Era convinsă că-i vorbise şi ei, nu dintr-o pară de foc sau dintr-un stâlp arzător, ci îi spusese astfel, încet şi potolit: *Abby, vei avea nevoie de pompa manuală pentru apă. Poţi să te bucuri de electricitate cât vrei tu, Abby, dar să ţii lămpile tale cu gaz pline şi cu fitilele tăiate cum se cuvine. Cămara s-o păstrezi exact aşa cum a ţinut-o mama ta, înainte. Şi să te îngrijeşti ca să nu laşi pe vreunul dintre cei tineri*

să te ispitească şi să faci vreun lucru despre care ştii că este împotriva voinţei Mele, Abby. Ei îţi sunt rude, în schimb Eu sunt Tatăl tău.

Se opri în mijlocul curţii, privind peste marea de porumb, întreruptă doar de drumul negru mergând către nord, spre Duncan şi Columbus. La vreo cinci kilometri de casă începea asfaltul. Recolta din anul acesta avea să fie foarte bună; ce păcat că nu se va găsi nimeni s-o strângă, cu excepţia ciorilor de câmp. O întrista gândul că maşinile cele mari şi roşii pentru recoltat aveau să rămână încremenite în şoproanele lor în septembrie, că nu vor mai exista clăci pentru curăţatul ştiuleţilor şi nici seri de dans. O întrista gândul că, pentru prima oară după o sută şi opt ani, ea nu se va mai afla aici, la Hemingford Home, să asiste la acea perioadă de schimbări, când vara lăsa locul toamnei păgâne şi vesele. Avea să se bucure de această vară, cu atât mai mult cu cât pentru ea va fi cea din urmă — lucrul acesta îl simţea prea limpede. Iar locul ei de veşnică odihnă nu avea să fie aici, ci departe, spre vest, într-o regiune străină. Amarnică soartă.

Se apropie de leagănul făcut dintr-o anvelopă şi-l puse în mişcare. Era un cauciuc vechi, de tractor, pe care Lucas, fratele ei, îl atârnase aici în 1922. Frânghia fusese schimbată de multe ori de atunci, în schimb anvelopa niciodată. Pânza cauciucată se găurise în mai multe locuri, iar pe inelul interior se vedea adâncitura unde se aşezaseră generaţii după generaţii de popouri de copii. Sub cauciuc se vedea un şanţ adânc, săpat în ţărână, unde iarba renunţase de mult să mai crească, iar pe craca unde era legată frânghia scoarţa se tocise, dezvelind osul gol al crengii. Frânghia gemu încetişor, iar de această dată Mother Abagail vorbi cu voce tare.

— Doamne, Doamne, Te rog, dacă nu e neapărată nevoie să sorb din cupa aceasta, ia-o de la buzele mele, dacă poţi. Sunt bătrână şi speriată şi tare mi-ar plăcea să rămân aici, în căminul meu,

unde m-am născut. Sunt gata să plec chiar acum, dacă Tu vrei să mă chemi la Tine. Facă-se voia Ta, Doamne, dar Abb nu-i decât o negresă bătrână şi obosită, care de-abia-şi târăşte picioarele. Facă-se voia Ta.

Nu se auzea decât scârţâitul frânghiei pe ramură şi croncănitul ciorilor din porumb. Îşi lipi fruntea zbârcită de coaja bătrână şi brăzdată a mărului sădit de tatăl ei, acum atâta vreme, şi plânse amar.

În noaptea aceea visă că urca din nou treptele scenei din Grange Hall, în chip de Abagail tânără şi frumoasă, însărcinată în luna a treia, semănând cu o bijuterie etiopiană întunecată în rochia ei albă, ţinându-şi chitara de partea subţire şi urcând, urcând în liniştea din jur, cu gândurile învolburate, agăţându-se de o singură idee: *Sunt Abagail Freemantle Trotts, cânt bine la chitară şi din voce, iar lucrurile astea nu mi le poate contesta nimeni.*

În vis se întoarse încet către feţele acelea albe, ridicate spre ea ca nişte luni, către sala atât de puternic luminată de lămpi şi de răsfrângerea lor suavă în ferestrele întunecate şi uşor aburite, către draperiile din catifea roşie, cu frânghie aurie.

Se agăţă cu putere de acest unic gând şi începu să cânte "Rock of Ages".

Începu să cânte, iar vocea ei nu suna nervos şi încordat, ci exact ca în timpul repetiţiilor, bogată şi cristalină, ca lumina galbenă a lămpii, şi cugetă astfel: *Am să-i aduc de partea mea. Cu ajutorul lui Dumnezeu am să-i cuceresc. O, voi, oameni buni, dacă vă este sete, oare nu vă voi da eu apă din stânca goală? Îi voi cuceri, îl voi face pe David să fie mândru de mine, şi pe mama şi tata să fie mândri de mine, am să fac aşa ca să mă mândresc cu mine, voi scoate muzică din aer şi apă din stâncă...*

Atunci îl văzu pentru prima oară. Stătea departe, într-un colţ al sălii, în spatele tuturor scaunelor, cu

braţele încrucişate la piept. Purta jeanşi şi o jachetă tot din bumbac, cu insigne prinse de buzunare. În picioare avea cizme negre cu tocurile tocite, cizme care arătau ca şi cum ar fi bătut cu ele mulţi kilometri de drum prăfuit şi mohorât. Fruntea lui era albă ca flacăra de gaz, obrajii i se congestionaseră de valul de sânge clocotitor, ochii lui aruncau fulgere albastre, de diamant, animaţi de o bună dispoziţie infernală, ca şi cum un Vlăstar al Satanei luase locul lui Moş Crăciun. Un rânjet furios şi batjocoritor îl făcu să-şi dezvelească dinţii albi, ascuţiţi şi curaţi, ca dinţii de nevăstuică.

Îşi ridică amândouă mâinile în sus. Ambele erau făcute pumn, strânse şi tari ca nodurile de pe un măr. Rânjetul era în continuare vesel şi absolut hidos. Din pumni începură să i se scurgă picături de sânge.

Versurile i se uscară în creier. Degetele uitară să mai atingă strunele; după o ultimă notă jalnică, urmă tăcerea.

Doamne! Doamne! strigă ea, dar Dumnezeu îşi întorsese faţa de la ea.

Atunci se ridică în picioare Ben Conveigh, cu obrajii roşii şi congestionaţi, scânteind din ochii mici, ca de porc. *Căţea neagră!* urlă el. *Ce caută căţeaua aia neagră pe scena noastră? Nici o căţea neagră nu a fost vreodată în stare să aducă muzica din aer! Nici o căţea neagră nu a fost în stare să scoată apă din stâncă!*

Strigăte sălbatice de aprobare. Oameni care se reped înainte. Îl văzu pe soţul ei ridicându-se şi încercând să urce pe scenă. Un pumn îl lovi în gură, răsturnându-l pe spate.

Duceţi-i pe ratonii ăştia mizerabili în spatele sălii! urlă Bill Arnold, iar cineva o împinse pe Rebecca Freemantle în perete. Altcineva — Chet Deacon, după cum arăta — o înfăşură pe Rebecca într-una dintre perdelele de catifea roşie din dreptul ferestrelor şi apoi o legă cu o frânghie

aurie. Ţipa din răsputeri: *Ia uitaţi-vă! Un raton înţolit! Un raton înţolit!*

Alţii alergară spre locul unde se afla Chet Deacon şi se porniră cu toţii să izbească cu pumnii în femeia care se zbătea sub draperia de catifea.

Mamă! strigă Abby.

Chitara îi fu smulsă din degetele amorţite şi sfărâmată în aşchii şi coarde de marginea scenei.

Îl căută cu disperare din ochi pe Omul întunecat, dar acesta, o dată ce pusese în mişcare maşinăria lui infernală, plecase într-altă parte, cine ştie unde.

Mamă! ţipă ea încă o dată, şi imediat se simţi smulsă de pe scenă de mâini brutale, o pipăiau pe sub rochie, pişcând-o de fund şi de unde nimereau. Cineva o trase cu toată puterea de mână, răsucindu-i braţul. Simţi că atinge un lucru tare şi fierbinte.

Auzi vocea lui Ben Conveigh în ureche: *Ei, ce părere ai de stânca MEA, boarfă ce eşti?*

Camera se învârtea în jurul ei. Îl văzu pe tatăl ei zbătându-se să ajungă lângă trupul inert al soţiei sale şi, în aceeaşi clipă, o mână albă izbind o sticlă de marginea unui scaun rabatabil, de campanie. Urmă zgomotul de spargere şi zornăitul cioburilor, apoi gâtul strălucitor al sticlei, licărind în lumina caldă a lămpilor, fu înfipt în faţa tatălui ei. Văzu ochii lui mari şi holbaţi spărgându-se ca nişte struguri.

Ţipă prelung, iar forţa ţipătului ei păru să spargă sala aceea în bucăţi, lăsând să pătrundă bezna, iar ea era din nou Mother Abagail, în vârstă de o sută opt ani, prea bătrână, Doamne, prea bătrână (dar facă-se voia Ta), şi mergea prin porumb — porumbul mistic ale cărui rădăcini erau înfipte superficial în pământ, dar cuprinzând, fiecare, o suprafaţă considerabilă —, pierdută în lanul scăldat în lumina argintie a lunii şi năpădit de umbre; vântul blând al nopţii de vară îl făcea să foşnească uşor; simţea în nări mirosul tot mai intens şi viu al plantelor, pe care-l ştia

dintotdeauna. (De multe ori se gândise că porumbul trebuie să fie planta cea mai apropiată de esenţa vieţii, iar mirosul lui era însuşi mirosul vieţii, al începutului vieţii, vai, ea se căsătorise de trei ori şi îngropase trei soţi, pe David Trotts, Henry Hardesty şi Nate Brooks, şi avusese trei bărbaţi, pe care îi întâmpinase în pat aşa cum trebuie o femeie să-l întâmpine pe un bărbat, dăruindu-i-se cu totul, şi de fiecare dată trăise acea imensă dorinţă şi plăcere, se gândise *O, Doamne, cât de minunat este să-l drăgostesc pe bărbatul meu şi cât de minunat este ca el să mă dragostească pe mine atunci când îmi dă ceea ce-mi dă, ceea ce sădeşte în mine,* şi uneori, în clipa orgasmului, se gândea la porumb, la porumbul suav, cu rădăcini înfipte nu adânc, ci pe suprafaţă întinsă, se gândea la trup şi apoi la porumb, atunci când ajungea la capăt şi soţul ei stătea întins lângă ea, mirosul dragostei se răspândea în încăpere, mirosul focului pe care bărbatul îl sădise în ea, mirosul sevelor ei care-i îndulciseră drumul, iar mirosul acela era ca al porumbului depănuşat, blând şi dulce, un miros bun.)

Cu toate acestea se simţea speriată, ruşinată chiar de această stare de intimitate cu pământul, cu vara şi cu lucrurile care cresc, pentru că nu era singură. *El* se afla aici, împreună cu ea, la distanţă de două rânduri la stânga sau la dreapta, puţin în urma ei sau înaintea ei. Omul Întunecat se afla aici, scurmând cu cizmele lui prăfuite în carnea pământului şi lăsându-l în neorânduială, rânjind în noapte ca o lampă pentru furtună.

Apoi vorbi, pentru prima oară vorbi cu voce tare şi ea îi văzu umbra lungă, cocoşată şi grotescă în lumina lunii, căzând asupra şirului pe care mergea ea. Vocea lui suna aidoma vântului ce începe să se tânguie printre strujenii bătrâni şi descărnaţi de porumb în nopţile de octombrie, aidoma zgomotelor seci ale acestor tulpini albe şi sterpe,

vorbind parcă despre sfârşitul lor. Era o voce înceată. Vocea osândei.

Iată ce spunea: *Sângele tău este la mine în pumni, Mamă bătrână. Dacă te rogi lui Dumnezeu, roagă-te să te ia înainte să apuci să auzi paşii mei urcând pe treptele tale. N-ai fost tu cea care ai iscat muzică din aer, nu tu ai scos apă din piatră seacă, iar sângele tău se află în aceşti pumni ai mei.*

Atunci se trezi, cu o oră înaintea zorilor, şi la început crezu că udase patul, dar nu era decât transpiraţia acelei nopţi, grea precum roua de mai. Trupul său firav începu să tremure necontrolat; fiecare părticică a corpului femeii tânjea după odihnă.

Doamne, Dumnezeul meu, ia cupa asta de la buzele mele.

Dumnezeul ei nu-i răspunse. Ascultă doar bătaia lina a vântului în ferestre, care vibrau în giurgiuvelele lor pe care chitul se scorojise. În cele din urmă, se sculă şi aţâţă focul în străvechea sobă cu lemne, apoi puse cafeaua la fiert.

Avea o groază de treabă de făcut în următoarele zile, pentru că urma să primească oaspeţi. Indiferent de vise şi de oboseală, ea fusese întotdeauna bucuroasă de companie şi nu avea intenţia să-şi schimbe obiceiul tocmai acum. Dar trebuia să se mişte foarte încet, altfel ar fi uitat o mulţime de lucruri — i se întâmpla foarte des să uite, în ultima vreme — şi le-ar fi încurcat, iar până la urmă ar fi ajuns să se învârtă în jurul propriei sale cozi.

În primul rând trebuia să se ducă până la crescătoria de găini a lui Addie Richardson, şi era cale lungă, şase sau şapte kilometri. Se trezi întrebându-se dacă nu cumva Dumnezeu avea să-i trimită un vultur ca s-o poarte în zbor cei şase kilometri, sau pe Sfântul Ilie, în carul lui de foc.

— Blasfemie, îşi zise ea, mulţumită de sine, Dumnezeu îţi dă puteri, nu taxiuri.

După ce spălă cele câteva vase, îşi trase pantofii cei grei şi-şi luă bastonul. Chiar şi acum nu folosea decât rar bastonul, dar astăzi avea nevoie de el. Şase kilometri la dus, şase kilometri la întors. Când era de şaisprezece ani, străbătea în fugă tot drumul, dar asta fusese demult.

Porni la ora 8 de dimineaţă, sperând să ajungă la ferma Richardson până în prânz şi să doarmă acolo cât ţinea partea cea mai fierbinte a zilei. Spre sfârşitul după-amiezei avea să taie puii şi apoi, către asfinţit, se întorcea. Nu putea ajunge înainte de căderea întunericului, ceea ce-o făcu să-şi aducă aminte de visul din noaptea trecută, dar omul acela se afla încă departe. Oaspeţii ei se găseau mult mai aproape.

Mergea foarte încet, chiar mai încet decât simţea ea c-ar fi fost cazul, pentru că soarele bătea cu putere chiar şi la ora 8.30. Nu transpiră prea mult — pe oasele ei nu mai rămăsese suficientă carne din care să iasă sudoarea —, dar când ajunse în dreptul cutiei poştale a familiei Goodell simţi nevoia să se odihnească puţin. Se puse la umbra arborelui de piper şi mancă smochinele de pe câteva beţigaşe. Cât vedeai cu ochii, nici urmă de vultur sau de taximetru. Chicoti la gândul acesta, îşi scutură firimiturile şi-o porni mai departe. Nici vorbă de taxiuri. Dumnezeu îi ajută pe cei care ştiu să-şi poarte singuri de grijă. Cu toate acestea, simţea cum toate încheieturile i se acordează, în vederea concertului de diseară.

Pe măsură ce înainta, se cocârja tot mai tare peste baston, deşi încheieturile o dureau îngrozitor. Îşi târa prin ţărână ghetele din piele galbenă neargăsită, cu şireturi. Soarele o bătea fără milă şi, pe măsura trecerii timpului, umbra i se scurta tot mai mult. Văzu în dimineaţa aceea mai multe animale sălbatice decât văzuse din anii douăzeci şi până acum: vulpi, ratoni, porci ţepoşi, pescăruşi

albaştri. Ciori mişunau peste tot locul, ţipând, croncănind şi dând roată pe cer. Dacă ar fi fost de faţă să-i asculte pe Stu Redman şi pe Glen Bateman discutând despre felul capricios — lor, în orice caz, li se părea capricios — în care Supergripa lovise anumite animale, lăsându-le pe altele în pace, ar fi râs din toată inima. Fuseseră cruţate unele specii de animale domestice, dar, de regulă, flagelul îi luase pe oameni şi pe cei mai buni prieteni ai lor. Îi luase pe câini dar nu şi pe lupi, fiindcă lupii erau animale sălbatice, iar câinii nu.

Câte un ghem de durere i se instalase în fiecare şold, în spatele genunchilor, în glezne, în încheieturile pe care le forţa din cauza bastonului. Mergea şi vorbea cu Dumnezeul ei, uneori pe muteşte, alteori cu voce tare, fără să fie conştientă de vreo osebire. În cele din urmă, începu să se gândească iarăşi la trecut. Anul 1902 fusese cel mai bun an, corect. După aceea avusese impresia că timpul luase viteză, iar paginile din calendarele cele groase căzuseră de-a valma, fără să facă pauză. Viaţa trupească trecea atât de uşor... Cum de era posibil ca trupul să obosească în aşa hal din cauza vieţii?

Cu Davy Trotts avusese cinci copii; unul dintre ei, Maybelle, se înecase cu o bucăţică de măr şi murise în curtea din spate a Casei Vechi. Abby atârna rufele pe frânghie, iar când îşi întorsese capul văzuse fetiţa zăcând pe spate, purpurie la faţă şi scurmându-se cu degetele la gât. Până la urmă, reuşise să-i scoată bucăţica de măr din gâtlej, dar în momentul acela micuţa Maybelle era deja rece şi inertă; a fost unica ei fată şi singurul copil, dintre cei mulţi pe care-i născuse, mort într-un accident.

Acum stătea la umbra unui ulm din curtea familiei Naugler, iar la două sute de metri mai încolo vedea punctul în care drumul începea să fie asfaltat — de aici, Freemantle Road se transforma

în Polk County Road. Fierbinţeala zilei producea un soi de tremur al aerului pe deasupra suprafeţei de bitum, iar la orizont era argint viu, sclipind ca apa într-un vis. Pe o zi caldă vedeai întotdeauna argintul acela viu exact la limita maximă unde îţi băteau privirile, dar de ajuns nu reuşeai niciodată să ajungi până acolo. Sau *ea,* cel puţin, nu ajunsese.

David murise în 1913, de o gripă nu foarte deosebită de aceasta, care îi ucisese pe atâţia. În 1916, când avea treizeci şi patru de ani, se măritase cu Henry Hardesty, un fermier negru din Wheeler County, în nord. Venise special să-i facă curte. Henry era văduv, cu şapte copii, dintre care cinci crescuseră şi-şi văzuseră de drumul lor. Era cu şapte ani mai mare decât Abagail. Îi dăruise doi băieţi înainte ca propriul lui tractor să se răstoarne peste el şi să-l omoare, la sfârşitul verii lui 1925.

Un an mai târziu se căsătorise cu Nate Brooks, iar oamenii începuseră să cleveteascâ — vai, oamenii se dau în vânt după cleveteală, uneori îţi vine să crezi că nici n-au altceva de făcut. Nate fusese angajatul lui Henry Hardesty; iar ei i-a fost un soţ bun. Nu atât de curtenitor ca David, poate, şi fără îndoială nu atât de tenace ca Henry, totuşi un soţ bun, care de cele mai multe ori nu-i ieşise din vorbă. Când începi să te apropii de vârsta maturităţii, e o mângâiere pentru tine, ca femeie, să ştii că ţii frâiele în mână.

Cei şase băieţi ai ei îi aduseseră o recoltă de treizeci şi doi de nepoţi. Cei treizeci şi doi de nepoţi îi aduseseră, la rândul lor, nouăzeci şi unu de strănepoţi de care avea ea ştiinţă, iar în momentul izbucnirii Supergripei, avea şi trei stră-strănepoţi. Ar fi avut mai mulţi, dacă n-ar fi existat pilulele alea pe care le luau fetele ca să nu facă bebeluşi. Pentru copiii ăştia, drăgăleala nu era decât un joc nou. Lui Abagail îi era milă de ei şi de obiceiurile lor moderne, dar de vorbit nu vorbea niciodată despre asta. Dumnezeu era cel ce trebuia

să hotărască dacă folosirea pilulelor acelea era sau nu un păcat (şi nu băşina aia bătrână şi cheală de la Roma — Mother Abagail ţinuse de Biserica Metodistă de când se ştia ea şi era foarte mândră că nu avusese nimic de-a face cu meschinii de catolici), dar Abagail ştia ce anume pierdeau: extazul acela care te cuprinde când te afli pe buza Văii Umbrelor, extazul ce te cuprinde când te dăruieşti bărbatului şi Dumnezeului tău şi când spui facă-se voia ta şi facă-se voia *Ta;* extazul ultim al dragostei sub ochii Domnului, când un bărbat şi o femeie retrăiesc păcatul cel vechi al lui Adam şi Eva, cu deosebirea că acum este spălat şi sfinţit de Sângele Mielului.

Vai de mine şi de mine...

Ar fi vrut să bea o gură de apă, ar fi vrut să fie la ea acasă, în balansoar, ar fi vrut să fie lăsată în pace. De acum vedea strălucirea acoperişului de la ferma de păsări, înaintea ei şi pe stânga. La cel mult o milă. Era 10.15, prin urmare se mişcase suficient de vioi pentru o doamnă de vârsta ei. Avea să intre sub acoperiş şi să doarmă până ce se lăsa răcoarea scrii. Ăsta nu era un păcat. La vârsta ei. Se mişca încet, de-a lungul şanţului, iar ghetele ei grele se acoperiseră de colbul drumului.

Ei da, avea o mulţime de urmaşi care să-i lumineze bătrâneţile, ceea ce reprezenta ceva. Mai erau, dintre ei, şi unii, ca Linda şi comis-voiajorul ăla de nimic pe care-l luase de bărbat, care nu se osteneau s-o viziteze, dar erau şi din cei buni, ca Molly şi Jim sau David şi Cathy, destul ca să ţină locul la o mie de Linde şi comis-voiajori netoţi, mergând din uşă în uşă şi oferind spre vânzare oale de fiert fără apă. Ultimul ei frate, Luke, murise în 1949, la peste optzeci de ani, iar ultimul ei copil, Samuel, în 1974, la vârsta de cincizeci şi patru de ani. Ea le supravieţuise tuturor copiilor ei, ceea ce nu era în ordinea firească, însă, din câte se părea, Dumnezeu avea cu ea nişte planuri deosebite.

În 1982, când împlinise o sută de ani, poza ei apăruse în ziarul din Ornaha şi-l trimiseseră şi pe un reporter de televiziune care să facă un reportaj. "Cărui fapt atribuiţi etatea la care aţi ajuns?" o întrebase tânărul, părând dezamăgit de răspunsul ei scurt, aproape telegrafic: "Lui Dumnezeu." Ar fi preferat s-o audă povestind că mănâncă ceară de albine, sau că se fereşte de porc prăjit, sau cum îşi ţine picioarele ridicate pe o pernă când doarme. Dar dacă ea nu făcea nici unul dintre lucrurile acestea, ar fi trebuit să mintă? Domnul dă viaţa şi tot El o ia atunci când crede de cuviinţă.

Cathy şi David îi dăduseră televizorul, ca să se poată vedea la buletinele de ştiri şi primise şi o scrisoare din partea preşedintelui Reagan (care nu mai era nici el prea tânăr), felicitând-o pentru "vârsta ei înaintată" şi pentru faptul că votase cu republicanii de când se bucura de dreptul de a vota. Păi, cu cine altcineva ar fi putut să voteze? Roosevelt şi banda lui fuseseră cu toţii comunişti. Şi tot când împlinise un veac, primăria din Hemingford Home o scutise de impozite "pe vecie", datorită aceleiaşi "vârste înaintate" pentru care o felicitase şi Ronald Reagan. Primise un act prin care se certifica faptul că este cea mai în vârstă persoană din Nebraska, ca şi cum ar fi fost vorba de un statut la care să aspiri încă de când te naşti. Pe de altă parte, scutirea de impozite fusese bine venită, chiar dacă toate celelalte fuseseră nişte simple prostii — dacă nu i-ar fi acordat această înlesnire, ar fi pierdut şi restul de pământ ce-i mai rămăsese. Majoritatea se dusese, oricum, de mult; proprietăţile familiei Freemantle şi forţa organizaţiei Grange atinseseră nivelul maxim în acel an magic, 1902, iar de atunci se aflaseră într-un declin continuu. Nu mai rămăseseră decât patru acri".

Restul fusese fie luat, în schimbul impozitelor, fie vândut pe bani gheaţă, de-a lungul anilor... iar

cele mai multe vânzări fuseseră făcute de propriii ei fii, trebuia să recunoască, spre ruşinea ei.

Cu un an în urmă primise o scrisoare din partea unei societăţi din New York care îşi zicea American Geriatrics Society. Prin acel act i se comunica faptul că era a şasea cea mai în vârstă persoană din Statele Unite şi a treia pe lista femeilor. Cel mai bătrân dintre toţi era un tip din Santa Roşa, California. Respectivul avea o sută douăzeci şi doi de ani. Îl rugase pe Jim să pună scrisoarea aceea într-o ramă şi s-o atârne lângă scrisoarea din partea preşedintelui. Jim nu apucase s-o facă decât anul acesta, în februarie. Acum, că îi reveniseră toate în minte, realiză că atunci îi văzuse pentru ultima oară pe Molly şi pe Jim.

Ajunsese la ferma Richardson. Aproape epuizată, se sprijini pentru o clipă de stâlpul din gard cel mai apropiat de hambar şi se uită cu jind spre casă. Înăuntru era probabil răcoare, răcoare şi plăcut. Simţea că ar fi dormit un secol. Înainte de asta însă, trebuia să mai facă un lucru anume. Multe dintre animale muriseră de boală — cai, câini şi şobolani — şi trebuia să afle dacă şi găinile pieriseră. Ar fi putut descoperi, cu amărăciune, că bătuse atâta drum ca să găsească nişte pui morţi.

Îşi târî picioarele spre coteţele lipite de hambar, oprindu-se când auzi cotcodăcitul venind dinăuntru. Apoi auzi şi cotcodăcitul iritat al unui cocoş.

— Minunat, murmură ea. Pe asta am rezolvat-o cu bine.

Tocmai se pregătea să se întoarcă, dar văzu un cadavru întins lângă grămada de lemne, cu o mână încercând să-şi acopere faţa. Era Bill Richardson, cumnatul lui Addie. Fusese ciugulit cât se poate de tare de animale în căutare de hrană.

— Bietul om, zise Abagail. Bietul, bietul de el. Cetele de îngeri să cânte la locul tău de odihnă, Billy Richardson.

Se îndreptă spre locuinţa ce o chema cu răcoarea ei. Părea să se afle la kilometri întregi distanţă, deşi nu avea decât să traverseze curtea. Nu era sigură că reuşeşte să ajungă de cealaltă parte, fiind stoarsă până la ultima picătură de energie.

— Facă-se voia Domnului, spuse ea, pornind la drum.

Soarele bătea în fereastra camerei de oaspeţi, unde se aşezase în pat şi adormise de îndată ce lepădase încălţările. Multă vreme nu reuşi să-şi explice de ce lumina era atât de puternică; un sentiment ca acela pe care-l avusese Larry Underwood când se trezise la poalele zidului de piatră, în New Hampshire.

Se sculă, cu dureri în fiece muşchi suprasolicitat şi în toate oasele ei fragile.

— Dumnezeule Atotputernic, am dormit toată după-amiaza şi toată noaptea, pe deasupra!

Dacă era aşa, înseamnă că fusese cu adevărat obosită. O copleşeau asemenea dureri, încât avu nevoie de aproape zece minute ca să se dea jos din pat şi să străbată holul, până la baie, şi de alte zece ca să se încalţe. Mersul era un chin, însă ştia că trebuie să meargă. Dacă nu se mişca, înţepeneala aceea ar fi cuprins-o ca o cămaşă de fier.

Şchiopătând şi şontâcăind, traversă curtea şi intră în coteţ, tresărind din pricina temperaturii infernale, a duhorii de pasăre şi a inevitabilului miros specific al descompunerii organice. Alimentarea cu apă se făcea automat, apa venind din fântâna arteziană a Richardsonilor printr-o pompă gravitaţională, în schimb hrana se terminase, iar căldura omorâse multe păsări. Cele mai slabe pieriseră de mult, de inaniţie sau ciugulite de suratele lor, zăcând pe podeaua presărată cu urme de hrană şi găinaţi ca nişte mici pete de zăpadă înainte de a se topi definitiv.

Majoritatea puilor rămaşi fugiră din calea ei fluturând din aripi, doar cloştile rămaseră nemişcate, urmărind cu ochii lor stupizi apropierea ei înceată şi şovăielnică. Existau atâtea boli care ucideau găinile, încât se temuse că epidemia de gripă le terminase şi pe ele; însă păsările păreau să fie în formă. Domnul se îngrijise de asta.

Alese trei dintre cele mai dolofane şi le împinse capetele sub aripi, făcându-le să adoarmă pe loc. Le vârî într-un sac şi apoi descoperi că era prea ţeapănă ca să poată ridica sacul. Se văzu nevoită să-l târască pe jos.

Celelalte găini o urmăriră atente din punctele înalte unde se refugiaseră până ce plecă, apoi se întoarseră la gâlcevile lor continue pe hrana din ce în ce mai puţină.

Se făcuse aproape ora 9 dimineaţa. Se aşeză pe banca de stejar montată jur-împrejurul curţii, ca să se gândească. Îşi făcu socoteala că ideea ei iniţială, de a se întoarce acasă în amurg, rămânea cea mai bună. Pierduse o zi, dar cei care aveau s-o viziteze se aflau încă pe drum. Putea să folosească această zi ca să se ocupe de pui şi de toate celelalte.

Muşchii ei se comportau ceva mai bine, iar sub stern o încerca o senzaţie necunoscută, dar altfel plăcută. Avu nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama despre ce era vorba... Îi era foame! în dimineaţa asta îi era cu adevărat *foame,* slavă Domnului; oare de cât timp nu mai mâncase împinsă de altceva decât de forţa obiceiului? Se purtase exact ca un fochist care aruncă cărbuni în locomotivă şi nimic mai mult. Dar după ce va tăia capetele celor trei pui, avea să vadă ce lăsase Addie prin cămară şi, pe Dumnezeul ei, avea să se *bucure* de ceea ce va descoperi. Vezi? se dojeni ea. Dumnezeu ştie cel mai bine. Binecuvântată fie credinţa ta, Abagail, binecuvântată fie credinţa ta.

Mormăind şi gâfâind, trase sacul până la butucul aflat între hambar şi magazia de lemne. Agăţată de uşa magaziei, în interior, găsi securea lui Billy

Richardson, cu mănuşa de cauciuc prinsă cu grijă de lamă. O luă şi ieşi afară.

— Doamne, spuse ea şi, stând lângă sac în ghetele ei de lucru, galbene şi prăfuite, îşi ridică privirile spre cerul senin al miezului de vară. Mi-ai dat puterea să vin până aici şi cred că tot de la Tine voi avea puterea să mă şi întorc. Isaia, profetul Tău, spune că dacă o femeie sau un bărbat crede în Dumnezeu Savaot, se va ridica la Cer purtat de aripi, ca un vultur. Prea multe lucruri nu cunosc despre vulturi, Doamne, în afară că sunt nişte păsări cu un caracter infect, în stare să vadă până foarte departe, dar eu am aici în sac trei orătănii cărora aş vrea să le tai capetele, fără să-mi tai şi mâna. Facă-se voia Ta, amin.

Apucă sacul, îl deschise la gură şi aruncă o privire înăuntru. Una dintre găini rămăsese cu capul sub aripă şi dormea dusă. Celelalte două se îngrămădiseră una în cealaltă şi nu prea se mişcau. În sac era întuneric, iar păsările credeau că s-a lăsat noaptea. Singurele fiinţe mai idioate decât cloştile sunt democraţii din New York.

Abagail o culese pe una dintre ele şi o puse cu capul pe butuc, înainte ca pasărea să apuce să-şi dea seama ce i se întâmplă. Izbi cu toată puterea, tresărind, ca de fiecare dată, la zgomotul surd, de moarte, al tăişului ce pătrundea până la lemn. Capul se rostogoli în ţărână, pe o parte a butucului. Găina decapitată începu să salte în curtea fermei, lovind cu aripile şi împroşcând în jur picături de sânge. După o vreme constată că a murit şi se potoli, cuviincios. Cloştile şi democraţii din New York, Doamne, Doamne.

Termină repede toată treaba şi teama ei că ar putea să nu se descurce sau să se rănească se risipi ca fumul. Dumnezeu îi ascultase rugăciunea. Pusese mâna pe trei pui foarte buni, iar acum nu-i mai rămăsese decât să ajungă acasă cu ei.

Puse păsările la loc, în sac, apoi atârnă securea lui Billy Richardson la locul ei. După aceea se

întoarse în casă, ca să-şi caute ceva de mâncare.

Aţipi în prima parte a după-amiezei şi visă că oaspeţii ei se apropiaseră şi mai mult; ajunseseră până la sud de York, călătorind într-o camionetă veche. Erau în număr de şase, dintre care un băiat surd şi mut. Cu toate acestea, era o persoană puternică. El era unul dintre cei cu care trebuia să vorbească.

Se trezi pe la 3.30, puţin ţeapănă, dar altfel odihnită şi înviorată. Următoarele două ore şi jumătate jumuli puii, odihnindu-se atunci când degetele ei chinuite de artrită nu mai suportau durerile, apoi o lua de la capăt. În timp ce muncea, cântă imnuri religioase — "Seven Gates to the City (My, Lord Hallelu')", "Trust and Obey", şi cântecul ei favorit, "In the Garden".

Când termină cu ultimul pui, toate degetele ei aveau "migrene" la vârfuri, iar lumina zilei începuse să capete acea tentă nemişcată, aurie, care este primul semn al amurgului. De acum era sfârşit de iulie, iar zilele se scurtau iarăşi.

Intră în casă şi mai luă o îmbucătură. Pâinea era veche, însă nu mucegăită — nici un soi de mucegai nu îndrăznea să-şi arate faţa lui verde în bucătăria lui Addie Richardson — şi mai găsi şi un borcan cu unt de arahide, plin pe jumătate. Mâncă un sandviş cu unt din acela şi-şi pregăti încă unul, pe care şi-l puse în buzunarul rochiei, pentru cazul în care i se făcea foame mai târziu.

Se făcuse 6.40. Ieşi din casă, îşi strânse iarăşi sacul şi coborî cu atenţie treptele verandei. Avusese grijă şi jumulise găinile într-un alt sac, dar câteva pene scăpaseră totuşi şi pluteau dincolo de gardul viu al Richardsonilor, care se usca din lipsă de apă.

Abagail oftă din greu şi zise:

— Am pornit la drum, Doamne. Am luat-o spre casă. Voi merge încet, nu cred c-am s-ajung până

la miezul nopţii, dar în Biblie scrie să nu te temi nici de grozăvia nopţii şi nici de grozăvia care bântuie în miezul zilei. Vreau să împlinesc voia Ta cum m-oi pricepe mai bine. Mergi alături de mine, Te rog. În numele Fiului, amin.

Când ajunse în punctul unde asfaltul se termina şi începea drumul negru, întunericul era deplin. Greierii cântau şi broaştele orăcăiau adunate într-un loc umed, probabil adăpătoarea pentru vaci a lui Cal Goodell. Pe cer avea să apară curând şi luna, mare şi sângerie, până când să urce mai sus pe cer.

Se aşeză jos ca să se odihnească şi să mănânce jumătate din sandvişul ei cu unt de arahide (ce n-ar fi dat să aibă şi nişte gem de agrişe negre, care să taie gustul acela cam cleios, dar Addie îşi păstra conservele în beci, şi până acolo erau prea multe scări). Sacul se afla lângă ea. Avea din nou dureri, iar puterile păreau s-o fi lăsat, şi asta la patru kilometri de casă... În schimb simţea o veselie ciudată. Oare de cât timp nu se mai aflase afară după căderea întunericului, sub baldachinul înstelat? Stelele străluceau mai puternic ca oricând, iar cu puţin noroc avea să vadă şi o stea căzătoare, semn că-i va fi îndeplinită o dorinţă. Noaptea caldă, stelele, luna, din care se ivise doar o mică porţiune roşie deasupra orizontului, toate acestea îi aduceau aminte de vremea când nu era decât o fetişcană, cu toate năbădăile şi trăirile vârstei, cu splendida vulnerabilitate pe care ţi-o dă apropierea de Mister. Da, da, fusese şi ea fetişcană. Existau şi oameni care nu vroiau să creadă aşa ceva, tot aşa cum n-ar fi fost în stare să accepte că giganticul sequoia fusese odată un vlăstar verde. Fusese şi ea o fetişcană şi pe vremea aceea teama copilărească de întuneric se mai potolise, iar spaimele adultului, care vin noaptea, când totul este tăcut şi poţi auzi vocea sufletului tău etern, aceste spaime nu aveau să apară decât mai târziu. În acel scurt răstimp, noaptea fusese o taină

înmiresmată, o vreme când, dacă te uitai la cerul presărat de stele şi ascultai adierea ce aducea cu sine parfumurile îmbătătoare, te simţeai aproape de inima universului, de dragoste şi de viaţă. Ţi se părea că vei fi veşnic tânăr şi că...

Sângele tău este la mine în pumni.

Pe neaşteptate, simţi o smucitură bruscă în sac, iar inima îi sări din loc.

— Tii! ţipă ea, cu o voce speriată şi spartă, de femeie bătrână.

Trase spre ea sacul, pe fundul căruia apăruse o crestătură mică. Auzi un mârâit gros. Ghemuită pe porţiunea de pietriş dintre marginea drumului şi lanul de porumb, o pândea o nevăstuică mare şi maronie. O ţintuia cu privirile, iar pupilele ei căpătau pâlpâiri roşietice în razele lunii. I se alătură alta. Apoi încă una. Şi încă una.

Se uită de cealaltă parte a drumului şi constată că se aliniasera şi acolo, măsurând-o cu ochii lor răi. Adulmecaseră puii din sac. Cum de se adunaseră atât de multe, jur-împrejurul ei? se întrebă ea, din ce în ce mai înfricoşată. Odată, fusese muşcată de o nevăstuică; îşi vârâse mâna sub veranda de la Casa Mare, ca să scoată o minge roşie, de cauciuc, care se rostogolise într-un cotlon, şi ceva, ca o mie de ace la un loc, îi înhăţase mâna. Agresiunea neaşteptată, spărgând ordinea senină şi monotonă, cumplita durere ţâşnind fierbinte din braţul ei, o făcuseră să ţipe cât o ţinea gura. Îşi retrăsese braţul, cu nevăstuica agăţată de el. Picături din sângele ei împodobeau ca nişte mărgele blana netedă, maronie a animalului, iar trupul lui, zbătându-se, biciuia aerul în toate direcţiile. Ea striga şi-şi scutura braţul, dar nevăstuica nu-i dădea drumul, ca şi cum ar fi fost acum parte din trupul său.

Micah şi Matthew, fraţii ei, se aflau în curte; taică-său răsfoia în verandă un catalog de mărfuri care puteau fi comandate prin poştă. Se apropiaseră cu toţii în fugă şi, pentru o clipă,

încremeniseră privind-o pe Abagail, care pe atunci nu avea decât doisprezece ani, cum alerga înnebunită prin poiana unde curând avea să fie înălţat hambarul, cu nevăstuică maronie atârnându-i de braţ ca o eşarfă, animalul încercând zadarnic să-şi găsească un punct de sprijin cu ghearele din spate. Stropii de sânge îi săriseră pe rochie, pe picioare şi pe pantofi.

Tatăl ei se dezmeticise primul. John Freemantle pusese mâna pe o bucată de lemn de foc de lângă butucul de tăiat lemne şi urlase: *Stai nemişcată, Abby!* Vocea lui, pe care o recunoştea drept supremă poruncă încă din leagăn, răzbătuse prin confuzia şi bălmăjeala produse de panică în mintea ei, încât, năucită cum era, probabil că nimic altceva n-ar fi făcut-o să reacţioneze. Rămăsese neclintită, iar bucata de lemn coborîse şuierând; o durere teribilă îi săgetase braţul până la umăr (în clipa aceea fusese convinsă că-i fusese smulsă mâna din loc), apoi obiectul maroniu care-i provocase şocul şi atâta suferinţă căzuse la pământ, cu blana vârstată năclăită de sânge şi lipsită de luciu. Atunci Micah sărise asupra animalului, strivindu-l cu ambele picioare, şi se auzise un pârâit groaznic, ca sunetul care-ţi ajunge în ţeastă când spargi între dinţi nişte bomboane tari şi, dacă animalul nu apucase să moară până atunci, e sigur că nu supravieţuise după acea lovitură. Abagail nu leşinase, dar începuse să plângă şi să ţipe isteric. Între timp, palid şi speriat, sosise în goană şi Richard, fratele ei cel mare. Îngrijoraţi, el şi cu taică-său schimbară o privire.

— De când sunt eu n-am văzut o nevăstuică să facă aşa ceva, zicea John Freemantle, ţinând-o pe după umeri pe fiica lui, care bocea din răsputeri. Mulţumesc lui Dumnezeu că mamă-ta era plecată după fasolea aia.

— Dar, dacă animalul era..., începu Richard.

— Ţine-ţi gura, i-o tăie scurt taică-său, înainte ca Richard să pronunţe cuvântul.

În vocea lui se citea, simultan, răceală, furie şi spaimă. Iar Richard îşi ţinu *cu adevărat* gura — ba şi-o închise cu asemenea viteză şi putere, încât Abby auzi chiar zgomotul respectiv. Apoi tatăl i se adresă ei:

— Hai să mergem la pompa de apă, Abagail, draga mea, şi să ne spălăm bine.

De-abia după un an, Luke îi mărturisise ce anume nu dorise taică-său să pronunţe Richard cu voce tare: că nevăstuica fusese pesemne turbată ca să atace în felul acela, iar dacă ar fi fost turbată, Abby, ai fi avut parte de una dintre cele mai cumplite morţi, dacă facem abstracţie de tortură. Dar nevăstuica nu fusese turbată; rana se închisese fără complicaţii. Cu toate acestea, începând de atunci, nevăstuicile o speriau de moarte, aşa cum pe alţii îi sperie şobolanii sau păianjenii. Vai, ce bine ar fi fost dacă gripa le-ar fi luat pe *ele,* şi nu pe câini! Dar nu se întâmplase astfel, iar ea...

Sângele tău este la mine în pumni.

O nevăstuică se repezi şi muşcă din ţesătura aspră a sacului.

— *Tii!* o alungă ea.

Nevăstuica se îndepărtă, parcă rânjind, cu o bucată de sfoară atârnată de fălci.

El le trimisese — Omul Întunecat.

Groaza începu să pună stăpânire asupra ei. Acum se adunaseră sute: cenuşii, maronii, negre, atrase toate de mirosul puilor. Stăteau pe ambele părţi ale drumului, unele peste altele, înghesuindu-se în zelul lor de a ajunge la ceea ce adulmecau.

Trebuie să le dau. Totul a fost zadarnic. Dacă nu le dau ce vor, au să mă sfâşie în bucăţi. A fost zadarnic.

În bezna din mintea ei reuşea să desluşească rânjetul Omului Întunecat, îi vedea mâinile întinse şi sângele ce i se scurgea din pumni.

Încă o smucitură în sacul ei. Şi apoi încă una.

Nevăstuicile de pe cealaltă parte a drumului traversau acum de-a valma către ea, târându-se cu

pântecele lipit de ţărână. Ochii lor mici şi sălbatici sclipeau ca nişte ţurţuri de gheaţă în lumina lunii.

Dar cel ce are credinţă în Mine nu va pieri... pentru că Eu l-am însemnat cu semnul Meu şi nimic nu-l va atinge... acela este al Meu, spune Domnul...

Femeia se ridică în picioare, îngrozită încă, dar ştiind foarte bine ce are de făcut.

— Plecaţi de aici! ţipă ea. Am pui, sigur că da, dar sunt pentru oaspeţii mei! Acum *dispăreţi* dinaintea mea!

Animalele se retraseră din calea ei. Ochii lor mici părură să se umple de nelinişte. Pe neaşteptate, se risipiră ca fumul. Un *miracol,* îi trecu femeii prin minte, iar sufletul ei se umplu de încântare şi laudă pentru Dumnezeu. Apoi, năprasnic, încremeni de spaimă.

Undeva, departe, către vest, dincolo de Rocky Mountains, care nici măcar nu se vedeau la orizont, simţi un ochi — un Ochi scânteietor — care se deschise larg şi se întoarse spre ca, căutând-o. Îl auzi limpede, ca şi cum cuvintele ar fi fost pronunţate cu adevărat: *Cine-i acolo? Eşti chiar tu, bătrâno?*

— Ştie că sunt aici, şopti ea în noapte. Vai, Doamne, ajută-mă. Ajută-mă acum, ajută-ne pe noi toţi.

Târând sacul după ea, o porni din nou spre casă.

Sosiră două zile mai târziu, pe 24 iulie. Nu reuşise să-i întâmpine cum ar fi dorit; ajunsese din nou în ultimul hal de oboseală, aproape oloagă, şontâcăind dintr-un loc într-altul, şi doar cu sprijinul bastonului, incapabilă până şi să-şi pompeze apă din puţ. A doua zi după ce tăiase puii şi alungase nevăstuicile, adormise buştean după-amiaza, fiind complet epuizată. Visase că se află într-o trecătoare înaltă şi îngheţată, în creierul munţilor, în Rocky Mountains, la vest de cumpăna

apelor. Highway 6 se strecura printre pereţii înalţi de piatră care-şi aruncau umbra asupra acestui defileu cât era ziua de lungă, cu excepţia intervalului cuprins aproximativ între 11.45 şi 12.50. Dar în visul ei nu era zi, ci miez de noapte, învăluit în beznă. De undeva, se auzea urletul lupilor. Deodată, în întuneric se deschise un Ochi, mişcându-se sinistru dintr-o parte în cealaltă a orbitei, în timp ce vântul sufla a pustiu printre pinii şi molizii albaştri ai muntelui. Era chiar el, pornit s-o caute.

Se trezise din somnul ei lung şi greu mai puţin odihnită decât era când se culcase, şi atunci se rugă din nou la Dumnezeu să-i dea pace, sau cel puţin să schimbe direcţia în care El dorea s-o trimită.

Spre nord, sud sau est, Doamne, şi voi pleca din Hemingford Home înălţându-ţi imnuri de slavă. Dar nu către vest, spre Omul Întunecat. Rocky Mountains nu sunt o adevărată stavilă în calea lui. Nici Anzii nu i-ar ajunge.

Însă acesta nu era un argument. Mai devreme sau mai târziu, când omul acela avea să se simtă destul de puternic, îi va căuta pe cei care îndrăzneau să i se împotrivească. Dacă nu anul acesta, atunci la anul. Câinii pieriseră din cauza epidemiei, în schimb lupii, ascunşi în zona muntoasă, supravieţuiseră, iar acum erau gala să slujească acestui Vlăstar al Satanei.

Iar lupii nu aveau să fie singurii lui slujitori.

În dimineaţa zilei în care sosiră, în sfârşit, oaspeţii ei, se pusese pe treabă încă de la ora 7, făcând câteva drumuri cu câte două bucăţi de lemn de fiecare dată, până ce reuşi să umple lada şi să încingă plita. Mulţumită lui Dumnezeu avea parte de o zi noroasă, cu vreme răcoroasă, prima de acest fel de săptămâni întregi. Era posibil să şi plouă, înainte de căderea întunericului. Cel puţin

aşa o anunţa şoldul, la care avusese o fractură în 1958.

Mai întâi puse la cuptor plăcintele, făcute cu dulceţurile din cămară, dar şi cu rubarbă şi căpşune din grădină. Slavă Domnului, căpşunele tocmai se copseseră şi se bucura să ştie că nu fusese zadarnic. Chiar şi faptul că gătea o făcea să se simtă mai bine, pentru că a găti înseamnă viaţă. O plăcintă cu afine, două cu căpşune şi rubarbă şi una cu mere. Mireasma lor umplu întreaga bucătărie în acea dimineaţă. Apoi le puse pe pervazul ferestrelor, la răcit, aşa cum făcuse de când se ştia.

Cum-necum, pregătise aluatul, deşi nu-i venise prea uşor, în lipsa ouălor proaspete — şi doar ajunsese la ferma de păsări, numai ea era vinovată că uitase să ia de acolo. În schimb, pe la începutul după-amiezei, mica bucătărie cu podeaua denivelată, acoperită cu un linoleum spălăcit, se umpluse de mirosul puilor prăjiţi. Cum acolo stăruia încă mirosul de prăjit, urcă şchiopătând în verandă, ca să-şi citească lecţia, aşa cum făcea în fiecare zi, folosindu-se, ca să-şi facă vânt, de ultimul exemplar din *The Upper Room,* cu foile ferfeniţite.

Puii se prăjiră cât se poate de frumos. Avea să-l trimită pe unul dintre oaspeţi să culeagă vreo două duzini de ştiuleţi fragezi şi dulci, iar pe urmă puteau mânca pe cinste, sub cerul liber.

După ce aranjă puii pe şerveţele de hârtie, ieşi pe veranda din spate, cu chitara, se aşeză şi începu să cânte. Interpretă imnurile ei preferate, vocea ei înaltă şi tremurătoare risipindu-se în aerul încremenit.

Suntem copleşiţi de încercări sau de ispite,
De un munte de griji împovăraţi?
Nu trebuie să ne lăsăm descurajaţi.
Ci Domnului rugăciune să-l înălţăm.

Muzica i se păru atât de frumoasă (chiar dacă auzul o lăsase atât de mult, încât nu mai putea fi niciodată sigură că vechea ei chitară ei este perfect acordată), încât mai cântă un imn, şi încă unul, şi încă unul.

Tocmai ataca "We Are Marching to Zion", când auzi un zgomot de motor dinspre nord, apropiindu-se de ea de-a lungul lui County Road. Se opri în mijlocul versurilor, dar degetele ei continuară să mângâie absent corzile. Îşi aplecă urechea şi ascultă atent. O, Doamne, veneau, se descurcaseră perfect, acum distingea şi trâmba de praf pe care o ridica maşina părăsind asfaltul şi intrând pe porţiunea de drum negru care ducea până la poarta ei. Intră în febra celui care curând îşi va întâmpina oaspeţii şi se bucură că avusese ideea să se îmbrace în hainele ei cele mai bune. Îşi sprijini chitara de genunchi şi-şi puse mâna streaşină la ochi, chiar dacă soarele nu se ivise încă.

Sunetul motorului se distingea acum mult mai limpede şi, peste o clipă, în locul unde porumbul lăsa locul adăpătorii pentru vite a lui Cal Goodell...

Da, acum se vedea, un vechi camion Chevrolet din cele folosite la ferme, înaintând încet. Cabina era plină; din câte vedea ea (chiar dacă avea o sută opt ani, vedea perfect la distanţă), înăuntru se îngrămădiseră patru persoane, iar alte trei stăteau pe platformă, privind pe deasupra cabinei. Distinse un bărbat blond şi subţire, o fată cu părul roşcat, iar în mijloc... da, era chiar el, un băiat care tocmai învăţase ce înseamnă să fii bărbat. Păr închis la culoare, figură prelungă, frunte înaltă. El o văzu cum îi priveşte de pe verandă şi începu să-i facă semne cu amândouă mâinile. Îl imită apoi şi bărbatul blond. Fata cu părul roşcat doar se uita. Mother Abagail îşi înălţă şi ea mâna şi le răspunse la salut.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că i-a adus teferi, murmură ea răguşit. Lacrimi fierbinţi începură să i

se scurgă pe obraji. Doamne, Dumnezeul meu, din inimă îţi mulţumesc.

Curând, camioneta intră în curte, duduind şi zdruncinându-se. Bărbatul de la volan purta o pălărie de pai, cu o panglică din catifea albastră şi o pană mare înfiptă în ea.

— *Iiiii-haaa!* strigă el, fluturând din mână. Bine te-am găsit, Mother! Nick ne-a spus că s-ar putea să te găsim aici şi chiar aşa s-a întâmplat! *Iiiii-haaa!*

Începu să claxoneze. Alături de el stăteau un bărbat de vreo cincizeci de ani, o femeie cam de aceeaşi vârstă şi o fetiţă, într-o jachetă de catifea reiată. Copilul îi făcu un semn timid din mână; degetul cel mare al celeilalte mâini stătea bine înfipt în gură.

Nick, tânărul cu petic pe ochi şi păr negru, sări peste oblonul camionetei chiar înainte ca aceasta să se oprească. Se reechilibra şi se apropie încet de ea. Figura lui era solemnă, dar ochiul îi era luminat de bucurie. Se opri în faţa treptelor verandei şi se uită în jur, surprins... la curte, la casă, la bătrânul copac cu leagănul făcut dintr-o anvelopă. Cel mai mult însă părea să-l intereseze persoana ei.

— Bine-ai venit, Nick, îl întâmpină ea. Mă bucur să te văd. Fii binecuvântat.

Îi răspunse cu un zâmbet, apoi începură să-i curgă şi lui lacrimile. Urcă treptele şi-i prinse mâinile într-ale sale. Femeia îi întinse obrazul zbârcit, pe care el îl sărută încet. Între timp, din camionetă coborâse toată lumea. Cel care şofase o ţinea în braţe pe fetiţa cu jacheta roşie, care avea piciorul drept în gips. Braţele ei se agăţau cu toată nădejdea de gâtul bronzat al bărbatului. Lângă el se aflau femeia de cincizeci de ani, apoi roşcata şi băiatul blond, cu barbă. Nu, nu-i băiat, stabili Mother Abagail; e doar mai slab. Ultimul din şir era celălalt bărbat care călătorise în cabină, şi care-şi lustruia acum lentilele ochelarilor cu ramă din sârmă.

Nick o privea cu o insistenţă oarecum interogativă, iar ea îi făcu un semn afirmativ din cap.

— Ai făcut cum se cuvine, spuse. Domnul te-a călăuzit aici, iar acum Mother Abagail are să vă ospăteze... Fiţi bine veniţi cu *toţii!* adăugă, ridicând vocea. Nu putem zăbovi prea mult, dar, înainte de a pleca, trebuie să ne odihnim, să gustăm împreună din pâine şi să stăm puţin de vorbă.

Fetiţa i se adresă din locul unde se cuibărise şi unde se simţea în siguranţă absolută:

— Eşti cea mai bătrână doamnă din lume?

— Şşşt, Gina! o mustră doamna de cincizeci de ani.

Dar Mother Abagail îşi puse o mână în şold şi râse:

— Poate că sunt, copila mea. Poate că sunt.

Îi puse să întindă faţa ei roşie de masă de cealaltă parte a mărului, iar cele două femei, Olivia şi June, pregătiră masa, în timp ce bărbaţii se duseră să culeagă nişte porumb. Îl fierseră cât ai clipi din ochi şi adăugară, căci bătrâna nu avea, unt, margarină şi sare.

Se discută foarte puţin în timpul mesei — se auzeau, în schimb, plescăituri şi mici exclamaţii de plăcere. Îi făcea bine să vadă oameni înfulecând sănătos, iar oaspeţii ei nu erau dintre cei care se codesc la mâncare. Considera că meritase cu prisosinţă drumul până la ferma Richardson şi confruntarea cu nevăstuicile. Nu că ar fi fost hămesiţi, dar după o lună întreagă când n-ai mâncat decât alimente din conservă, ai o poftă teribilă de mâncare proaspătă, gătită special. Ea însăşi mancă pe săturate — trei porţii de friptură, un ştiulete de porumb şi o bucăţică de plăcintă cu căpşunc şi rubarbă.

Curând îşi turnară cafea şi se aşezară comod şi atunci şoferul, un om plăcut, cu figura deschisă, pe nume Ralph Brentner, i se adresă astfel:

— A fost o masă pe cinste, doamnă dragă. De mult nu mi-a mai mers mâncarea la suflet atât de bine. Se cuvine să mulţumim.

Ceilalţi murmurară aprobativ. Nick zâmbi şi făcu un semn din cap.

Fetiţa o întrebă:

— Pot să vin să mă aşez la tine în poală, bunicuţo?

— Cred că eşti prea grea, scumpo, spuse Olivia Walker, femeia mai în vârstă.

— Nici vorbă, interveni Abagail. Ziua în care n-oi mai fi în stare să ţin puţin un copil în poală va fi şi cea din urmă zi a mea. Vino la mine, Gina.

Ralph o purtă pe sus şi i-o aşeza în braţe.

— Când nu mai poţi s-o ţii, îmi spui.

Îi gâdilă Ginei obrajii cu pana de la pălărie. Fetiţa îşi ridică mânuţele şi chicoti.

— Nu mă gâdila, Ralph! Nu care cumva să îndrăzneşti să mă gâdili!

— N-ai nici o teamă, o asigură Ralph, înduioşat. Am mâncat cam mult şi nu prea-mi arde de joacă.

Ralph se aşeză pe locul lui.

— Ce-ai păţit la picior, Gina? se interesă Abagail.

— Mi l-am rupt când am căzut din pod, răspunse Gina. Dick mi-a pus piciorul în gips. Ralph zice că Dick mi-a salvat viaţa.

Îi trimise o bezea bărbatului cu ochelari, care se îmbujoră puţin, tuşi şi zâmbi.

Nick, Tom Cullen şi Ralph îl întâlniseră pe Dick Ellis după ce traversaseră aproximativ jumătate din Kansas, mergând pe marginea drumului, cu un rucsac în spate şi cu un alpenştoc în mână. Era de meserie medic veterinar. Ziua următoare, trecând prin orăşelul Lindsborg, se opriseră să prânzească şi auziseră nişte ţipete stinse venind din zona

sudică a oraşului. Dacă vântul ar fi bătut în direcţie opusă, n-ar fi auzit nicicum apelurile acelea.

— Mila Domnului, observă Abby cu mulţumire, mângâind părul fetiţei.

Gina rămăsese singură de trei săptămâni. Cu o zi sau două înainte, se jucase în podul unchiului ei, podeaua din lemn putred cedase, iar ea căzuse de la o înălţime de zece metri peste căpiţa de fân de dedesubt. În cădere, rostogolindu-se de pe căpiţă, se alesese cu o fractură. În primă instanţă, Dick Ellis nu-i dădu prea multe şanse. Îi administră un anestezic local, ca să-i poată aşeza piciorul la loc; pierduse atât de mult din greutate, iar starea ei fizică generală era atât de proastă, încât se temuse că o anestezie generală i-ar fi putut fi fatală (cuvintele cele mai tari ale conversaţiei erau pronunţate pe litere, ca să nu fie înţelese de Gina McCone, care se juca fără grijă cu nasturii lui Mother Abagail). Gina îşi recăpătase tonusul cu o viteză care-i mirase pe toţi. Fetiţa se ataşase imediat de Ralph şi de pălăria lui fercheşă. Vorbind pe un ton scăzut şi sfios, Ellis îşi exprimă opinia că problema ei se datora în mare măsură singurătăţii zdrobitoare prin care trecuse.

— Fireşte, se arătă Abagail de acord. Dacă n-o auzeaţi, s-ar fi stins curând.

Gina căscă. Ochii ei erau mari şi obosiţi.

— Am s-o duc la culcare, spuse Olivia Walker.

— În cămăruţa de la capătul holului, o sfătui Abby. Poţi să dormi cu ea, dacă vrei. Cealaltă fată... cum ziceai că te cheamă, draga mea? Numele tău mi-a ieşit din minte.

— June Brinkmeyer, spuse roşcata.

— Păi, poţi dormi cu mine, June, dacă nu te deranjează. Patul nu este destul de mare pentru două persoane, şi nu cred că ţi-ar plăcea să dormi cu o legătură de beţe uscate ca mine, nici dacă patul ar fi încăpător, dar este o saltea, pusă la păstrare în podul casei, care ar fi taman bună, dacă

nu cumva au intrat gândacii în ea. Sper să vrea unul dintre bărbaţii ăştia să ţi-o coboare, nu?

— Desigur, se oferi Ralph.

Olivia o duse pe Gina în pat, căci între timp adormise. Întunericul se lăsa asupra bucătăriei, unde domnea o animaţie cum nu mai fusese de mulţi ani încoace. Gemând, Mother Abagail se ridică în picioare şi aprinse trei lămpi cu gaz, una pe masă, una pe sobă (un model Blackwood, din fontă, care acum se răcea, ticăind încet) şi una pe pervazul ferestrei din verandă. Întunericul se trase puţin înapoi.

— Poate că tot obiceiurile vechi sunt cele mai bune, spuse Dick deodată şi toţi îşi îndreptară privirile spre el.

El tuşi şi se înroşi din nou, dar Abagail începu să chicotească.

— Vreau să spun, continuă Dick puţin defensiv, că asta e prima masă gătită... ei bine, din 30 iunie şi până acum, cred. Adică din ziua în care s-a oprit curentul electric. Iar atunci am gătit chiar eu. Ceea ce fac eu nu prea poate fi numit gătit. Nevastă-mea, acum... era o gospodină extraordinară. Ea...

Îşi lăsă propoziţia neterminată.

— A adormit buştean, le spuse Olivia întorcându-se în bucătărie. Era extrem de obosită.

— Pâinea o coci în casă? o întrebă Dick pe Mother Abagail.

— Sigur că da, dintotdeauna. Însă asta nu e pâine făcută cu drojdie, pentru că drojdia s-a stricat. Dar merge şi aşa.

— Mă dau în vânt după pâinea asta, îi mărturisi el simplu. Helen... soţia mea... făcea pâine de două ori pe zi. În ultima vreme, mi se pare că este singurul lucru după care tânjeam. Dacă-mi dai trei felii de pâine şi nişte gem de căpşune, pot să mor fericit.

— Tom Cullen e obosit, declară Tom pe neaşteptate. Oboseală să-ţi cadă ochii.

Căscă de-i trosniră fălcile.

— Poţi să-ţi faci culcuşul în grajd, îi spuse Abagail. Miroase puţin a mucegai, dar este uscat.

O vreme, ascultară freamătul continuu al ploii, care începuse să cadă de mai mult de o oră. Dacă era singură, ar fi fost un zgomot dezolant. Acum însă, într-o asemenea companie, acelaşi zgomot era un acompaniament plăcut, discret, care-i făcea să se simtă mai apropiaţi. Apa şiroia prin jgheaburile din tablă galvanizată şi cădea în butoiul pentru apă de ploaie pe care Abby îl mai păstra încă lângă un perete al casei. Ecoul tunetului venea de foarte departe, de deasupra Iowei.

— Presupun că aveţi echipament de tabără? îi întrebă ea.

— Avem tot ce ne trebuie, o asigură Ralph, ridicându-se în picioare. Ne vom descurca. Haide, Tom.

— Nu vreţi să mai rămâneţi puţin amândoi, tu şi Nick? zise Abagail.

În tot acest răstimp, ea-l observase pe Nick, aşezat la masă, în partea opusă balansoarului. Îşi spunea că într-o încăpere unde sunt atâţia oameni, vorbind şi mişcându-se, prezenţa unui surdomut, în mod normal, abia dacă s-ar face simţilă. Ceea ce nu era cazul cu Nick. El stătea perfect nemişcat şi urmărea conversaţia, iar pe figura lui se citeau reacţii la tot ce se spunea. Avea o figură deschisă şi inteligentă, dar în pofida tinereţii lui, grijile prin care trecuse lăsaseră urme. De mai multe ori, pe măsură ce dialogul se desfăşura, îi văzu pe ceilalţi aruncându-i priviri, ca şi cum Nick ar fi trebuit să confirme sau să infirme spusele lor. Erau cu toţii conştienţi de prezenţa lui. Apoi, îl văzuse privind — cu o mină îngrijorată — de mai multe ori pe fereastră, în beznă.

— Puteţi să-mi aduceţi salteaua aceea? întrebă June calm.

— Nick şi cu mine o vom aduce, spuse Ralph, ridicându-se în picioare.

— Nu vreau să dorm singur în grajdul din spate, spuse Tom. Doamne, nu!

— Vin şi eu cu tine, îl linişti Dick, ridicându-se în picioare. Aprindem lampa Coleman şi ne facem culcuşul. Mulţumesc încă o dată, doamnă. Nici nu pot să-ţi spun cât de mult bine mi-au făcut toate astea.

Ceilalţi îi mulţumiră şi ei. Nick şi Ralph aduseră salteaua, în care se dovedi că nu existau insecte. Tom şi Dick plecară spre grajd, unde peste scurt timp se aprinse lanterna Coleman. Curând, Nick, Ralph şi Mother Abagail rămaseră singuri în bucătărie.

— Pot să fumez, doamnă? întrebă Ralph.

— Doar dacă nu dai scrum pe covor. Găseşti o scrumieră chiar în dulapul din spatele tău.

Ralph se ridică să şi-o ia, în timp ce Abby îl cerceta în continuare pe Nick. Purta o cămaşă kaki, jeanşi şi o vestă spălăcită din doc. Ceva din persoana lui îi lăsa sentimentul că-l mai întâlnise înainte, sau că-i fusese menit să-l întâlnească. Privindu-l, avea sentimentul liniştitor pe care ţi-l dă cunoaşterea şi împlinirea, ca şi cum ar fi fost sortită să trăiască această clipă. Ca şi cum la un capăt al vieţii ei ar fi existat tatăl, John Freemantle, înalt, negru şi mândru, iar bărbatul acesta tânăr, alb şi mut, cu un singur ochi, expresiv şi strălucitor, pe o faţă copleşită de griji, la celălalt capăt.

Se uită pe fereastră şi văzu o rază a lămpii Coleman cu baterii ieşind pe fereastra grajdului şi luminând o mică bucată din curte. Se întrebă dacă staulul mai păstra mirosul animalelor; nu mai intrase acolo de aproape trei ani. Nu avusese de ce. Ultima ei vacă, Daisy, fusese vândută în 1975, dar în 1987 duhoarea încă persista. Probabil că şi astăzi. Nu contează, sunt şi mirosuri mai rele.

— Doamnă?

Se uită în spate. Ralph stătea acum lângă Nick, ţinând în mână o foaie de hârtie şi străduindu-se să citească la lumina lămpii. Nick avea un blocnotes

şi un pix; ţinându-le, o privea pe Abagail cu cea mai mare atenţie.

— Nick spune..., începu Ralph, apoi îşi drese glasul, încurcat.

— Mergi mai departe.

— În bilet zice că-i vine greu să citească pe buzele dumitale, pentru că...

— Cred că ştiu de ce, îl opri ea. Nu te sfii.

Se ridică şi se duse la dulap. Pe cel de-al doilea raft, într-un vas din plastic, aidoma unor exponate medicale într-un lichid tulbure, pluteau două plăci dentare.

Le pescui şi le clăti cu un polonic de apă.

— Doamne Dumnezeule, ce suferinţă, spuse Mother Abagail îndurerată, punându-şi plăcile pe gingii. Trebuie să stăm de vorbă. Voi doi sunteţi şefii şi trebuie să punem la punct nişte lucruri.

— Păi, nu sunt eu acela, o lămuri Ralph. Eu n-am fost decât muncitor cu normă întreagă şi fermier cu jumătate de normă. La viaţa mea, am reuşit mai degrabă să fac bătături decât să născocesc idei. Din câte îmi dau eu seama, Nick e şeful şi ştie mai bine ce e de făcut.

— Aşa este? se interesă ea, cătând spre Nick.

Nick scrise câteva cuvinte în grabă, iar Ralph le citi, ceea ce făcu şi în continuare.

"A fost ideea mea să venim aici, da. Cât despre faptul că eu aş fi şeful, nu ştiu."

— Le-am întâlnit pe June şi pe Olivia cam la o sută cincizeci de kilometri sud de aici, îi explică Ralph. Alaltăieri, Nick, aşa-i?

Nick făcu semn că da.

— Dar şi atunci ne aflam tot în drum spre tine, Mother. Şi femeile mergeau spre nord. La fel şi Dick. N-am făcut decât să ne unim.

— Aţi mai văzut şi alţi oameni?

"Nu", scrise Nick. "Dar am avut senzaţia — ca şi Ralph, de altfel — că mai există şi alţi oameni care se ascund şi ne urmăresc. Le e teamă, cred eu.

Mai au nevoie de timp până să treacă peste şocul suferit."

Femeia făcu un semn din cap.

"Dick zice că în ziua dinaintea întâlnirii noastre a auzit o motocicletă, undeva, spre sud. Prin urmare, mai există şi alţi oameni. Ceea ce cred eu că-i sperie este întâlnirea cu un grup destul de mare, gata format."

— De ce-aţi venit aici?

Ochii femeii, prinşi în reţeaua lor deasă de riduri, îl cercetau până-n adâncuri.

Nick scrise: "Eu te-am visat. Şi Dick Ellis zice că te-a visat o dată. Iar fetiţa, Gina, îţi zicea «bunicuţa» cu mult timp înainte de a ajunge aici. A descris locul unde stai. Leagănul făcut din anvelopă."

— Să fie binecuvântat copilul, spuse ea absentă, apoi i se adresă lui Ralph. Şi tu?

— O dată sau de două ori, doamnă, spuse Ralph. Îşi umezi buzele. Dar de mai multe ori l-am visat doar... doar pe celălalt individ.

— Care alt individ?

Nick scrise. Încercui cu creionul ceea ce scrisese. Îi întinse foaia direct. Ochii ei nu prea mai erau în stare să vadă să citească fără ochelari sau fără lupa cu lumină pe care o cumpărase de la Hemingford Center cu un an în urmă, dar asta putea citi. Era scris cu litere mari, cum scrisese Dumnezeu pe zidul palatului lui Beltşaţar. O trecea un fior rece chiar şi numai privind hârtia cu acele cuvinte încercuite. Se gândi la nevăstuicile care traversau drumul târându-se pe burtă şi trăgând de sac cu dinţii lor de ucigaşi, ascuţiţi ca nişte ace. Se gândi la acel unic ochi roşu, deschizându-se, trădându-şi prezenţa în întuneric, privind, cercetând, de acum văzând nu numai o biata bătrână, ci un întreg grup de bărbaţi şi femei... şi o fetiţa.

Cele două cuvinte încercuite erau următoarele: *Omul Întunecat.*

— Mi s-a spus, începu ea, împăturind hârtia, trăgând cu degetul peste muchie, apoi împăturind-o iarăşi, ignorând pentru moment durerile pe care i le provoca artrita, că trebuie să mergem spre vest. Domnul Dumnezeul nostru mi-a spus asta, în vis. Eu n-am vrut să ascult. Sunt o femeie bătrână şi nu-mi doresc altceva decât să mor pe bucăţica asta de pământ. A fost proprietatea familiei mele vreme de o sută doisprezece ani, dar mi-e dat să nu mă sting aici, după cum nici lui Moise nu i-a fost dat să intre în Canaan, cu Fiii lui Israel.

Făcu o pauză. Cei doi bărbaţi o urmăreau cu seriozitate, în lumina lămpii; afară continua să plouă, încet şi monoton. Tunetele încetaseră. Vai, Doamne, protezele astea mi-au rănit gura, îi trecu femeii prin minte. Aş vrea să le pot scoate şi să mă duc la culcare.

— Am început să am vise ciudate cu doi ani înainte să se abată flagelul ăsta asupra noastră. De visat am visat întotdeauna, şi uneori visele mele s-au adeverit. Profeţia este darul lui Dumnezeu, din care fiecare are parte de o fărâmă. Bunica mea obişnuia să numească asta lampa strălucitoare a lui Dumnezeu sau pur şi simplu *strălucirea.* În visele mele, mă vedeam mergând spre vest. La început doar cu puţini oameni, apoi cu câţiva în plus, apoi cu mulţi. Spre vest, mereu spre vest, până ce puteam vedea Rocky Mountains. Se făcea că între timp se formase o adevărată caravană, de peste două sute de oameni. Apoi, vedeam semne... nu, nu semne de la Domnul, ci din cele obişnuite, de circulaţie, pe fiecare din ele scriind cam aşa: BOULDER, COLORADO, 906 KILOMETRI sau PE AICI SE AJUNGE LA BOULDER.

Se opri din nou.

— Visele acelea m-au speriat. N-am povestit nimănui despre ele, atât de speriată am fost. Mă simţeam cam cum trebuie să se fi simţit Iov, atunci

când Dumnezeu i-a vorbit din mijlocul vârtejului. Ba chiar am încercat să-mi spun că nu erau decât nişte simple vise, despre o femeie bătrână şi proastă care fuge de Dumnezeu, la fel ca Iona. Şi totuşi chitul ne-a înghiţit, vedeţi bine! Iar dacă Dumnezeu îi spune lui Abby: *Trebuie să povesteşti,* atunci mie nu-mi rămâne decât să spun tot. Pe urmă, am simţit că va veni cineva la mine, cineva deosebit, şi că astfel voi afla că a sosit vremea.

Îl măsură pe Nick, care stătea la masă şi o privea solemn, cu ochiul lui cel bun, prin fumul ţigării lui Ralph Brentner.

— Am ştiut de cum te-am văzut, spuse ea. Eşti chiar tu, Nick, acela. Domnul şi-a pus degetul Lui pe inima ta. Dar El are mai multe degete, şi mai sunt şi alţii, slavă Domnului, cărora El le-a făcut acest semn. Îl visez şi pe *celălalt* cum ne caută chiar şi în clipa asta şi, Dumnezeu să mă ierte pentru păcatul meu, îl blestem în inima mea.

Începu să plângă şi se ridică să bea o gură de apă şi să se spele pe ochi. Lacrimile dezvăluiau partea ei cea mai omenească, stăpânită de neputinţă şi slăbiciune.

Când se întoarse spre Nick, acesta scria. Într-un târziu rupse fila din carnet şi i-o întinse lui Ralph.

— Habar n-am care-i rolul lui Dumnezeu, dar înţeleg foarte bine că există nişte forţe care lucrează. Toţi cei pe care i-am întâlnit mergeau spre nord. Ca şi cum dumneata ai fi avut soluţia. Ai mai visat şi pe alţii? Pe Dick? Pe June sau pe Olivia? Poate pe fetiţă?

— Pe nimeni dintre cei de aici. Dar am visat un bărbat zgârcit la vorbă. O femeie însărcinată. Un bărbat cam de aceeaşi vârstă cu tine, care are şi el o chitară. Şi pe tine, Nick.

— Şi crezi că mersul la Boulder este soluţia corectă?

— Aşa ne este *menit* să facem, răspunse Mother Abagail.

Nick se jucă nehotărât câteva clipe cu pixul pe blocnotes, apoi scrise: "Ce ştii despre Omul Întunecat? Ai idee cine este?"

— Ştiu doar ce este cu el, nu şi cine este. El reprezintă răul în stare pură rămas pe pământ. Răufăcătorii de tot felul sunt departe de acest soi de rău. Spărgători de magazine, violatori şi tipi care abia aşteaptă să-şi folosească pumnii. Dar el îi va chema pe toţi aceştia. Deja a început să-i strângă. Şi o face mult mai repede decât reuşim noi să ne strângem. Înainte să facă prima mişcare, în jurul lui vor fi grămadă. Nu numai cei răi, asemenea lui, dar şi oameni slabi... singuri... şi cei ce l-au alungat pe Dumnezeu din inima lor.

"Poate că nu există cu adevărat", scrise Nick. "Poate că nu este decât..." Se opri, muşcă uşor din capătul pixului şi căzu pe gânduri. În cele din urmă, adăugă: "...acea parte speriată, păcătoasă, din noi toţi. Poate că visăm lucruri pe care ne temem că le vom face noi înşine."

Citind cu voce tare, Ralph se încruntă, dar Abby înţelese de la bun început ce voia Nick să zică. Felul lui de a vorbi nu se deosebea prea mult de al noilor pastori care apăruseră cam în ultimii douăzeci de ani. Satana nu există cu adevărat, asta propovăduiau ei. Există răul, venind din păcatul originar, probabil, dar se află în noi toţi, iar extirparea lui este un gest la fel de imposibil ca scoaterea gălbenuşului din ou fără să spargi coaja. Dacă te luai după predicatorii ăştia de modă nouă, Satana este ca un soi de puzzle — fiecare bărbat, femeie sau copil de pe pământ reprezentând o infimă părticică din întreg. Da, da, ideile lor lăsau impresia că sunt moderne şi solide; partea proastă este că nu exprimau adevărul. Iar dacă Nick continua să gândească în felul acesta, Omul Întunecat avea să-l înghită cu uşurinţă.

— Tu m-ai visat pe mine. Nu sunt eu reală? Nick făcu semn că da.

— Şi eu te-am visat pe tine. Nu eşti tu real? Slavă Domnului, stai la masă, cu foile alea de hârtie pe genunchi. Cel despre care vorbim, Nick, este la fel de real ca şi tine.

Da, îşi spuse Abagail, este real. Se gândi la nevăstuici şi la ochiul roşu ce se deschidea în întuneric. Iar când vorbi din nou, vocea ei era răguşită:

— Nu este Satana, spuse ea, dar el şi Satana se cunosc şi ţin sfat de când lumea. În Biblie nu scrie ce s-a întâmplat cu Noe şi cu familia lui după ce apele s-au retras. Dar n-aş fi câtuşi de puţin surprinsă dacă aş afla că s-a dat o luptă pe viaţă şi pe moarte pentru sufletele acelor câţiva oameni — pentru sufletele, pentru trupurile lor, *dar şi pentru modul lor de a gândi.* Şi nu m-ar surprinde dacă şi pe noi ne-ar aştepta acelaşi lucru... El se află acum la vest de Rockies. Mai curând sau mai târziu va veni spre est. Poate nu anul acesta, nu, ci atunci când va fi pregătit. Iar noi avem datoria să i ne împotrivim.

Nick clătină din cap, tulburat de cuvintele ei.

— Da, continuă ea cu glas potolit. Ai să vezi. Ne aşteaptă zile grele. Moarte şi teroare, trădare şi lacrimi. Şi nu vom fi cu toţii de faţă la deznodământ.

— Nu-mi place deloc treaba asta, mormăi Ralph. Lucrurile stau şi-aşa destul de prost, fără individul ăsta despre care vorbeşti dumneata cu Nick. Avem şi-aşa suficiente probleme — fără doctori, fără electricitate, fără nimic. De ce-a fost nevoie să mai avem pe cap şi pacostea asta?

— Nu ştiu, căile Domnului sunt necunoscute. Iar El nu dă explicaţii uneia ca Abby Freemantle.

— Dacă aşa ştie El să se poarte, spuse Ralph, ei bine, după mine, ar trebui să iasă la pensie şi să lase pe cineva mai tânăr să-i ia locul.

"Dacă Omul Întunecat se află la vest", scrise Nick, "poate ar fi mai bine să nu riscăm şi să ne îndreptăm spre est." Femeia clătină încet din cap.

— Nick, toate lucrurile îi slujesc lui Dumnezeu. Nu crezi că şi Omul acesta Întunecat îi slujeşte tot Lui? Ba chiar aşa se întâmplă, indiferent cât de misterioasă ar putea să pară lucrarea Sa. Omul Întunecat te va urmări, oriîncotro vei fugi tu, pentru că el serveşte hotărârea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu doreşte ca tu să-l înfrunţi. N-are nici un rost să ocoleşti voinţa lui Dumnezeu Savaot. Bărbatul sau femeia care au această îndrăzneală sfârşesc în burta fiarei.

Nick scrise câteva cuvinte. Ralph studie biletul şi se frecă la nas; ar fi preferat să nu fie nevoit să citească. Doamnele în vârstă nu prea înghit chestii de genul celei pe care Nick tocmai o scrisese. Va considera cele scrise o blasfemie şi va spune acest lucru destul de tare ca să-i trezească pe toţi din casă.

— Ce spune? întrebă Abagail.

— Spune... Ralph îşi drese glasul, iar pana înfiptă în panglica pălăriei se clătină. Zice că nu crede în Dumnezeu.

Mesajul o dată transmis, Ralph îşi coborî privirile în pământ, aşteptând furtuna.

Dar ea se mulţumi să râdă, se ridică în picioare şi se duse lângă Nick. Ii prinse una din mâini şi-l mângâie.

— Fii binecuvântat, Nick, asta nici nu contează. *El* crede în *tine.*

Îşi petrecură ziua următoare la ferma lui Abby Freemantle, cu părerea unanimă că fusese cea mai plăcută zi pe care o trăise fiecare dintre ei de când Supergripa se trăsese înapoi, tot aşa cum apele potopului se retrăseseră de pe Muntele Ararat. Ploaia se oprise în primele ore ale dimineţii, iar pe la ora 9 cerul se prezenta sub forma unui frumos tablou mural specific Midwestului, cu soare şi nori zdrenţuiţi. Foile de porumb reflectau razele soarelui în toate direcţiile, ca o grămadă de

smaralde. Era răcoare, cum nu mai fusese de săptămâni de zile.

Tom Cullen îşi petrecu întreaga dimineaţă alergând în sus şi-n jos printre şirurile de porumb, cu braţele întinse în lături, speriind cârdurile de ciori. Gina McCone se jucă fericită în ţărâna de lângă leagăn, cu o mulţime de păpuşi din hârtie, pe care Abagail le descoperise pe fundul unei valize, în dulapul din dormitorul ei. Ceva mai devreme, fetiţa şi Tom se jucaseră cu maşinile şi camioanele din jurul garajului Fisher-Price, pe care Tom îl luase de la magazinul de mărunţişuri din May, Oklahoma. Tom făcu ceea ce-i ceru Gina să facă fără prea multe împotriviri.

Dick Ellis, veterinarul, veni timid la Mother Abagail şi o întrebă dacă ţinuse cineva porci prin apropiere.

— Sigur, familia Stoner avea întotdeauna porci, îi răspunse ea.

Abby stătea pe verandă, în balansoarul ei, mângâind corzile chitarei şi urmărind joaca Ginei, care stătea în curte cu piciorul în gips întins ţeapăn înaintea ei.

— Crezi că mai trăieşte vreunul?

— Trebuie să te duci acolo şi să vezi. S-ar putea. Dar nu-i exclus să fi scăpat din cocină şi să fi plecat în sălbăticie. Ochii ei sclipiră. Cineva a visat azi-noapte cotlete de porc, mă înşel oare?

— S-ar putea să nu te înşeli, îi răspunse Dick.

— Ai tăiat vreodată un porc?

— Nu, doamnă, recunoscu el, rânjind cu gura până la urechi. De mâncat am mâncat, dar n-am tăiat niciodată. Am fost întotdeauna ceea ce se numeşte un om paşnic.

— Ralph şi cu tine aţi putea accepta o femeie ca şef de echipă?

— De ce nu? răspunse el.

Peste nici douăzeci de minute, cei trei porniseră la drum, Abagail aşezată între cei doi bărbaţi, în cabina Chevyului, ţinându-şi cu demnitate

bastonul între genunchi. În cocina din curtea familiei Stoner găsiră doi porci de câte un an, sănătoşi şi în formă bună. Din câte se putea constata, când se terminase mâncarea, se hrăniseră cu tovarăşii lor de cocină mai slabi şi mai puţin norocoşi.

Ralph montă scripetelc cu lanţ al lui Reg Stoner în şură şi, urmând indicaţiile lui Abagail, Dick reuşi în cele din urmă să lege zdravăn o frânghie de piciorul din spate al unuia dintre porci. Guiţând şi zbătându-se, animalul fu tras în şură şi atârnat cu capul în jos cu ajutorul scripetelui.

Ralph aduse din casă un cuţit de măcelărie lung de peste o jumătate de metru. Ăsta nici nu mai e cuţit, îi trecu prin minte lui Abby, ci sabie în toată regula, lăudat fie Domnul.

— Ştii, nu cred că sunt în stare să-l omor, mărturisi el.

— Bine, atunci dă-mi mie, îi răspunse Abagail, întinzând mâna.

Ralph îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Dick. Acesta ridică din umeri. Atunci Ralph îi întinse cuţitul.

— Doamne, mulţumim Ţie pentru darul pe care suntem pe cale să-l primim prin bunătatea Ta. Binecuvântează porcul acesta, ca să ne hrănească, amin. Daţi-vă la o parte, băieţi, îi îndemnă ea apoi, cu altă voce, o să împroaşte în toate părţile.

Tăie gâtul porcului cu o mişcare a cuţitului ce trăda multă experienţă — există lucruri pe care nu le uiţi niciodată, indiferent cât de bătrân eşti —, apoi se trase deoparte cât de repede putu.

— Ai aprins focul sub cazan? îl întrebă pe Dick. Un foc mare şi frumos, în mijlocul curţii?

— Da, doamnă, răspunse Dick plin de respect, incapabil să-şi dezlipească privirile de la porc.

— Ai adus periile? îl întrebă pe Ralph.

Ralph îi prezentă două perii mari de curăţat, cu ţepi puternici, de culoare galbenă.

— Foarte bine, atunci duceţi-l şi aruncaţi-l în cazan. După ce fierbe puţin, o să-l puteţi curăţa foarte uşor. Pe urmă o să scoateţi şoriciul de pe bătrânul domn Porc ca de pe o banană.

Feţele celor doi se lungiră puţin la această perspectivă.

— Hai, mai vioi, îi îndemnă ea. Nu puteţi să-l mâncaţi cu haina pe el. Mai întâi trebuie dezbrăcat.

Ralph şi Dick Ellis se uitară unul la altul, înghiţiră în sec şi începură să coboare porcul din scripete. Pe la 3 după-amiază terminară toată treaba, iar la 4 erau acasă, cu maşina plină de carne; la cină avură cotlete proaspete de porc. Cei doi bărbaţi nu avură prea multă poftă de mâncare, în schimb Abagail mâncă singură două cotlete, încântată de gustul minunat al cărnii grase şi bine prăjite. Nimic nu e mai bun decât carnea proaspătă, mai ales atunci când ai contribuit şi tu ca să fie pe masă.

Trecuse de ora 9 seara. Gina adormise, iar Tom Cullen aţipise în balansoarul lui Mother Abagail din verandă. Spre vest, în depărtare, se vedea pe cer scânteierea mută a unor fulgere. Se adunaseră cu toţii în bucătărie, cu excepţia lui Nick, care ieşise la plimbare. Abagail cunoştea prea bine gândurile cu care pesemne că se muncea băiatul, iar inima ei căuta să-l ajute, de la distanţă.

— Spune-mi, de fapt n-ai chiar o sută opt ani, este? o întrebă Ralph, aducându-şi aminte de un cuvânt pe care ea îl aruncase în treacăt, în expediţia de tăiere a porcului.

— Ba da, stai aici şi aşteaptă-mă. Ai să vezi, omule. Se întoarse din dormitor şi-i întinse scrisoarea din partea preşedintelui Reagan, pe care o ţinea, înrămată, în sertarul de sus al dulapului. Citeşte *asta,* fiule, îi spuse ea triumfător.

— "...cu ocazia celei de a o suta aniversări a zilei de naştere", citea Ralph cu voce tare, "...una

dintre cele şaptezeci şi două de persoane din Statele Unite ale Americii atestate că au împlinit centenarul... pe locul al cincilea în rândul celor mai bătrâni membri ai Partidului Republican din Statele Unite ale Americii... salutări şi felicitări din partea preşedintelui Ronald Reagan, 14 ianuarie 1982." O privi cu ochi mari. Păi fir-aş al... Se opri, încurcat, şi se îmbujoră la faţă. Te rog să mă ierţi, doamnă.

— Câte lucruri grozave trebuie să fi văzut! se minună Olivia.

— Mai nimic, în comparaţie cu ce-am văzut cam în ultima lună, oftă ea. Şi cu ceea ce mă aştept să mai văd.

Uşa se deschise şi apăru Nick, iar conversaţia se întrerupse ca şi cum toţi n-ar fi vrut decât să treacă timpul, în aşteptarea lui. Abagail îşi dădu seama imediat că tânărul luase o hotărâre şi crezu că ştie care era acea hotărâre. Băiatul îi întinse un bilet pe care-l scrisese pe verandă, lângă Tom. Femeia ţinea hârtia cât mai departe, ca să poată citi fără ochelari.

"Cred c-ar fi bine să pornim mâine spre Boulder", scrisese Nick.

Ea îşi ridică privirea de pe foaia de hârtie, o îndreptă spre Nick şi înclină încet din cap. Îi trecu biletul lui June Brinkmeyer, care i-l întinse Oliviei.

— Aşa cred şi eu c-ar fi bine, spuse Abagail. Nici eu nu-mi doresc această călătorie, dar cred că trebuie s-o facem. Cum de te-ai hotărât?

El ridică din umeri aproape enervat şi făcu un semn către ea.

— Aşa să fie, zise Abagail. Credinţa mea este în Domnul.

Nick gândi: *Ce bine ar fi să pot crede şi eu.*

În dimineaţa următoare, pe 26 iulie, după o scurtă consultare, Dick şi Ralph porniră cu camionul spre Columbus.

— Îmi pare rău că trebuie să renunţ la maşină, spuse Ralph, dar dacă aşa vrei tu, Nick, e-n regulă.

"Întoarceţi-vă cât mai repede cu putinţă", scrise Nick.

Ralph râse scurt şi aruncă o privire jur-împrejurul curţii. June şi Olivia spălau rufe într-o copaie mare, cu o scândură de frecat prinsă la un capăt. Tom speria ciorile în porumb, o ocupaţie în care părea să-şi găsească o neîntreruptă distracţie. Gina se jucă, iar bătrâna dormita în balansoar, sforăind uşor.

— Prea te grăbeşti să-ţi vâri capul în gura leului, Nicky.

Nick îi răspunse: "Avem alt loc mai bun unde să mergem?"

— Asta-i drept. La ce bun să hălăduim aşa, fără rost? Până la urmă, te simţi inutil. Un om nu se simte bine dacă nu are un ţel şi-o speranţă, ai observat?

Nick aprobă cu un semn din cap.

— Okay, îl asigură Ralph pe Nick, bătându-l pe umăr, apoi i se adresă lui Dick: Eşti gata de drum, Dick?

Tom Cullen ieşi fugind din lan, cu mătase de porumb agăţată de cămaşă, de pantaloni şi în părul lui lung şi blond.

— Şi io! Tom Cullen vrea să meargă şi el la plimbare cu maşina! Doamne, da!

— Atunci, hai, spuse Ralph. Ia uită-te în ce hal eşti, cu mătasea asta de porumb pe tine. Măcar să fi prins şi tu vreo cioară! Vino să te curăţ puţin.

Rânjind prosteşte, Tom îi permise lui Ralph să-i scuture cămaşa şi pantalonii. Din punctul de vedere al lui Tom, reflectă Nick, aceste ultime două săptămâni fuseseră probabil cele mai fericite din viaţa lui. Se afla lângă oameni care-l acceptau şi ţineau la tovărăşia lui. Şi de ce n-ar fi făcut-o? Chiar dacă era un fel de copil înapoiat, o fiinţă omenească vie era încă relativ o raritate în această lume nouă.

— Pe curând, Nicky, zise Ralph, urcându-se la volan.

— Pe curând, Nicky, repetă şi Tom Cullen, rânjind în continuare.

Nick urmări camioneta până ce dispăru din raza lui vizuală, apoi se duse în şură, unde descoperi o ladă veche şi o cutie cu vopsea. Rupse una dintre tăbliile lăzii şi o prinse în cuie de o prăjină lungă pentru gard. Luă semnul astfel obţinut şi vopseaua şi ieşi cu ele în curte; se apucă să o picteze cu grijă, în timp ce Gina se uita cu interes peste umărul lui.

— Ce zice acolo? se interesă ea.

— Zice: "Noi am plecat spre Boulder, Colorado. Vom merge pe drumuri secundare, pentru a evita blocajele de circulaţie. Canalul 14 al lungimii de undă a cetăţenilor (CB)"', citi Olivia.

— Ce înseamnă asta? întrebă June, apropiindu-se.

O ridică pe Gina în braţe şi urmăriră amândouă cum Nick plantează cu atenţie semnul astfel încât să stea cu faţa spre locul unde drumul negru se transforma în aleea din faţa casei lui Mother Abagail. Îngropă în pământ un metru din lungimea prăjinii. Doar un vânt extrem de puternic ar fi reuşit să scoată indicatorul de acolo. Sigur că da, în această parte a lumii existau *cu adevărat* vânturi extraordinar de puternice; îşi aduse aminte de tornada care fusese la un pas să-i ia pe sus pe el şi pe Tom şi la sperietura pe care o trăseseră în pivniţa aceea.

Scrise un bilet şi i-l întinse lui June:

"Unul dintre lucrurile ce trebuie aduse de Dick şi Ralph, de la Columbus, este un radio CB. Cineva va trebui să urmărească tot timpul canalul 14."

— Aha, comentă Olivia, foarte inteligent.

Nick se bătu pe frunte cu un aer grav, apoi zâmbi.

Cele două femei se întoarseră la rufele lor, pe care acum le întindeau pe sârmă. Gina reveni la jucării, ţopăind sprinten într-un picior. Nick traversă curtea, urcă treptele verandei şi se aşeză nu departe de bătrâna care dormea. Îşi aruncă privirea peste lanul de porumb, întrebându-se ce avea să se aleagă din toate acestea.

Dar dacă vrei tu aşa, Nick, e-n regulă.

Au făcut ce-au făcut şi iată că devenise liderul lor şi nu putea pricepe în ruptul capului de ce. Era imposibil să primeşti ordine de la un surdomut, chestia asta suna ca un banc prost. Dick ar fi trebuit să fie şeful. Iar el, Nick, ar fi fost purtătorul de lance, al treilea din stânga, de neam prost, recunoscut doar de maică-sa. Dar de când îl întâlniseră pe Ralph Brentner, care-şi irosea vremea pe şosea cu camionul lui, fără să aibă vreo ţintă precisă, acesta începuse să se uite la Nick ori de câte ori zicea câte ceva, ca şi cum ar fi căutat o confirmare din partea lui. O aură de nostalgie începuse deja să se aştearnă asupra celor câteva zile de drum între Shoyo şi May, înainte să-l întâlnească pe Tom şi să înceapă răspunderile. Nu-i era greu să uite cât de singur fusese şi cum îl chinuia teama ca nu cumva visele rele ce-l bântuiau tot timpul să nu fie un semn că înnebuneşte. În schimb îşi amintea că atunci nu trebuia să se îngrijească de nimeni altcineva decât de el însuşi, un simplu purtător de lance, al treilea din stânga, un actor de duzină în această piesă teribilă.

Am ştiut de cum te-am văzut. Eşti chiar tu, Nick, aceia. Domnul a pus degetul Lui pe inima ta...

Nu, nu accept. Nu-l accept nici pe Dumnezeu, de altfel. Bătrâna n-are decât să se agaţe liniştită de Dumnezeul ei, Dumnezeu le e necesar femeilor în vârstă ca spălaturile intestinale sau punguţele cu ceai Lipton. El se va concentra rând pe rând asupra obstacolelor ce aveau să le iasă în cale, fără să se grăbească. Mai întâi trebuia să-i ducă la Boulder şi

pe urmă mai vedea ce rămâne de făcut. Bătrâna spunea că Omul Întunecat era un bărbat în carne şi oase, nu un simplu simbol născut din teama lor, şi nici asta nu voia să creadă... deşi în inima lui ştia că este adevărat. În inima lui credea tot ceea ce auzise de la ea, şi era speriat. Nu dorea să fie liderul lor.

Eşti chiar tu, Nick, acela.

O mână îl atinse pe umăr. Sări în sus, apoi se uită în spate. Dacă bătrâna dormise cu adevărat, între timp se trezise. Îi zâmbea din balansoarul ei fără rezemătoare pentru mâini.

— Stăteam aici şi mă gândeam la marea criză, spuse ea. Ştii că tatăl meu a stăpânit odată tot pământul ăsta, kilometri întregi, în toate direcţiile? E purul adevăr. Pentru un negru, n-a fost deloc simplu. Iar eu cântam la chitară şi din voce la Grange Hall, în 1902. Acum multă vreme, Nick. Acum multă, multă vreme.

Nick făcu un semn din cap.

— Au fost nişte zile foarte bune, Nick — cele mai multe dintre ele, în orice caz. Dar nimic nu ţine o veşnicie. Doar dragostea lui Dumnezeu. Tata a murit, iar pământul a fost împărţit între fiii lui, o bucată primind-o şi primul meu soţ, adică şaizeci de acri, nu foarte mult. Casa asta a fost clădită chiar pe o parte din cei şaizeci de acri, ştii? Patru acri, asta-i tot ce-a mai rămas. O, acum aş putea să ridic din nou pretenţii asupra întregii suprafeţe, dar parcă n-ar mai fi acelaşi lucru, dintr-un anumit punct de vedere.

Nick o bătu uşor peste mâna uscăţivă, iar ea oftă din fundul inimii.

— Fraţii nu se înţeleg întotdeauna foarte bine între ei; ba aproape mereu se ceartă. Gândeşte-te numai la Cain şi Abel! Toţi voiau să fie şefi, nimeni nu dorea să pună osul la treabă! în 1931, ne-am trezit acasă cu hârtia de la bancă. De-abia atunci s-au gândit să tragă toţi în aceeaşi direcţie, dar era prea târziu. Până în 1945 se topise tot

pământul, cu excepţia celor şaizeci de acri ai mei şi a încă patruzeci sau cincizeci, unde se află acum lotul familiei Goodell.

Gânditoare, se scotoci în buzunarul rochiei şi scoase o batistă, cu care se şterse încet la ochi.

— În cele din urmă, n-am mai rămas decât eu, fără un ban, fără nimic. În fiecare an, când era de plătit impozitul, îmi mai luau câte o bucăţică drept compensaţie, iar eu veneam aici şi mă uitam la părticica aceea care nu-mi mai aparţinea şi plângeam aşa cum plâng şi acum. Câte puţin în fiecare an, aşa s-a întâmplat. O palmă de ici, o palmă de colo. Am dat în arendă ce mai rămăsese, dar niciodată nu scoteam destul ca să acopăr suma pe care mi-o cereau ei pentru taxele lor afurisite. Apoi, când am împlinit o sută de ani, m-au scutit de taxe pe viaţă. Da, au renunţat după ce-au luat totul, în afară de peticul ăsta de aici. Mărinimos din partea lor, nu?

El îi strânse uşor mâna şi o privi în ochi.

— Vai, Nick, continuă Mother Abagail, am tăinuit în inima mea ură faţă de Domnul. Orice bărbat sau femeie care Îl iubeşte, Îl şi urăşte, pentru că El este un Dumnezeu necruţător, un Dumnezeu intolerant, El este Cel ce *este,* iar pe lumea asta El e în stare să răsplătească prin durere pe cei care-L slujesc, în timp ce răufăcătorii se plimbă în Cadillacuri. Chiar şi bucuria de a-L sluji este amară. Eu fac voia Lui, dar partea omenească din mine L-a blestemat, în inima mea. "Abby", îmi spune Domnul, "tu ai de împlinit o lucrare, peste multă vreme. Aşa că te voi lăsa să trăieşti şi să tot trăieşti, până ce ţi se amărăşte carnea pe oase. Te voi lăsa să-ţi vezi toţi copiii murind înaintea ta, iar tu vei călca mai departe pe pământ. Te voi lăsa să vezi ogorul părintelui tău luat bucată cu bucată. Iar la urmă, răsplata ta va fi că vei fi silită să te îndepărtezi, alături de nişte străini, de toate lucrurile pe care le iubeşti cel mai mult, şi vei muri într-o ţară străină, fără să fi apucat să-ţi termini

lucrarea. Aceasta este voia Mea, Abby", îmi spune El, iar eu îi răspund: "Da, Doamne. Facă-se voia Ta", dar în inima mea îl blestem şi mă întreb: "De ce, de ce, de ce?" şi singurul răspuns cu care mă aleg este: "Unde ai fost când am făcut lumea?"

Valul amar al lacrimilor se revărsă acum din ea, scurgându-i-se pe obraji şi udându-i pieptul rochiei, iar Nick se minună că puteau să se adune atâtea lacrimi într-o femeie atât de bătrână, de-ai fi zis că-i o creangă uscată.

— Ajută-mă pe calea pe care o urmez, Nick, îl rugă ea. Eu nu vreau să fac decât ceea ce se cuvine făcut.

El îi strânse mâna cu putere. În spatele lor, Gina chicotea şi înălţa spre cer una dintre maşinile de jucărie, în care razele soarelui străluceau şi scânteiau.

Dick şi Ralph se întoarseră la amiază, cu Dick la volanul unui furgon Dodge nou şi Ralph conducând o maşină roşie pentru intervenţii speciale, cu plug în faţă şi o macara cu cârlig în partea din spate. Tom stătea lângă macara, făcând gesturi largi din mână. Traseră înaintea verandei, iar Dick coborî din furgon.

— În maşina specială există un CB nemaipomenit, îi spuse el lui Nick. Are patruzeci de canale. Din câte-mi dau seama, Ralph s-a îndrăgostit de el.

Nick zâmbi. Între timp se apropiaseră şi femeile şi se uitau la maşini. Abagail înregistră felul în care Ralph o conduse pe June până la camion, ca să-i arate echipamentul radio, bucurându-se de ceea ce vedea. Femeia era înzestrată cu o pereche de şolduri impresionante, iar între ele exista probabil o poartă de toată frumuseţea. Ar fi putut să aibă câţi plozi dorea.

— În concluzie, când plecăm? întrebă Ralph.

"De îndată ce mâncăm", scrise Nick. "Ai încercat CB-ul?"

— Mda, îi răspunse Ralph. L-am lăsat să meargă pe tot drumul de întoarcere. Paraziţi îngrozitori; există şi un buton pentru eliminarea lor, dar nu funcţionează prea bine, din câte se pare. Dar, să ştii, cred că am auzit totuşi ceva, cu toţi paraziţii ăia. Venind de foarte departe. Poate că nici nu erau voci. Dar am să-ţi spun adevărul, Nick, nu mi-a păsat prea mult de chestia asta. Cum nu-mi pasă nici de vise.

Între ei se aşternu tăcerea.

— Ei, sparse Olivia liniştea, am să pun ceva la fiert. Sper să nu se supere nimeni dacă mâncăm porc două zile la rând.

Nimeni nu se arătă deranjat. Până la ora 1 tot calabalâcul pentru camping — la care se adăugaseră balansoarul şi chitara lui Abagail — fusese aranjat în furgonetă şi porniră la drum, cu maşina specială în frunte, care să înlăture din calea lor tot ceea ce bloca şoseaua. Se îndreptară spre vest, pe US 30. Abagail stătea pe bancheta din faţă a furgonetei. Nu plângea. Stătea cu bastonul între genunchi. Se sfârşise vremea plânsului. Asta era voinţa Domnului, iar voinţa Lui avea sa se împlinească. Voinţa lui avea să se împlinească, dar ea se gândea la acel ochi roşu, deschizându-se în inima întunecată a nopţii, şi se temea.

CAPITOLUL 46

ERA spre sfârşitul zilei de 27 iulie. Îşi ridicaseră tabăra chiar în apropierea indicatorului — acum pe jumătate distrus de furtunile acelei veri — care anunţa că se aflau pe terenul iarmarocului Kunkle. Kunkle propriu-zis, oraşul Kunkle, Ohio, se afla la sud de ei. Din câte se vedea, acolo izbucnise un incendiu, care răsese de pe faţa pământului

aproape toată localitatea. Stu era de părere că oraşul se aprinsese de la un trăsnet. Ca de obicei, Harold făcu din asta o întreagă discuţie. Dacă Stu Redman afirma, de exemplu, că o maşină de pompieri e de culoare roşie, Harold Lauder sărea imediat şi, pe baza faptelor şi cifrelor, demonstra că majoritatea maşinilor de pompieri, de la o vreme încoace, sunt verzi.

Fran oftă şi se întoarse pe partea cealaltă. Nu reuşea să doarmă. Se temea de vise.

La stânga, cele cinci motociclete ale lor stăteau aliniate, fiecare pe suportul ei, iar ţevile de eşapament şi ornamentaţiile sclipeau în lumina lunii. Ai fi zis că o bandă de Hell's Angels hotărâse să facă tabără chiar în locul acela. Asta nu înseamnă că Hell's Angel s-ar fi pretat să meargă pe nişte motociclete atât de gingaşe ca Honda şi Yamaha, se gândi ea. Ei călăreau pe "scroafe"... sau, nu cumva asta era o chestie cu care rămăsese de la vechile filme cu motociclişti turnate de American-International Pictures, pe care ea le văzuse la televizor? *The Wild Angels. The Devil's Angels. Hell's Angels on Wheels.*

Când era liceană, contempla imensele imagini ale motocicletelor de pe panourile publicitare din faţa cinematografelor în aer liber, la Wells Drive-In, la Sanford Drive-In, sau la South Portland Twin, unde dai banii şi, dacă ai noroc, te şi distrezi. Dar acum se sfârşise cu toate acestea, cinematografele erau la pământ, ca să nu mai vorbim despre Hell's Angels şi American-International Pictures.

Să treci asta în jurnalul tău, Frannie, îşi zise, răsucindu-se iarăşi în culcuş. Nu în seara asta. Acum avea de gând să doarmă, fără să-i mai pese dacă o să viseze sau nu.

La douăzeci de paşi de locul unde se afla, îi vedea pe ceilalţi, nemişcaţi în sacii lor de dormit, ca Hell's Angels după un chef cu bere, în filmul acela în care toţi se drogau, cu excepţia lui Peter

Fonda şi Nancy Sinatra. Harold, Stu, Glen Bateman, Mark Braddock, Perion McCarthy. Ia o pilulă de Sominex şi *dormi...*

De fapt, înghiţiseră cu toţii câte o jumătate de pastilă de Veronal, nu Sominex. Fusese ideea lui Stu, când visul acela începuse să-i chinuie cu adevărat şi deveniseră cu toţii nervoşi şi insuportabili. Îl luase mai întâi pe Harold deoparte, înainte de a le vorbi şi celorlalţi despre ideea lui, pentru că, dacă voiai să-l flatezi pe Harold, cea mai bună metodă era să-i ceri părerea cu cea mai mare seriozitate; şi apoi, Harold ştia cu *adevărat* tot soiul de lucruri. Era foarte bine că ştia, dar pe de altă parte îţi lăsa o impresie cam stranie, ca şi cum alături de ei ar fi călătorit un zeu de mâna a cincea, atoateştiutor, dar instabil din punct de vedere emoţional şi din partea căruia te-ai fi putut aştepta la absolut orice. Harold luase cu sine o a doua armă în Albany, acolo unde îi întâlniseră pe Mark şi pe Perion, iar acum purta cele două pistoale pe şolduri, ca un Johnny Ringo de modă nouă. Fran nutrea o anumită afecţiune pentru Harold, dar începuse s-o şi sperie. Îşi punea serios problema dacă nu cumva băiatul avea s-o ia razna într-o noapte şi să înceapă să tragă la întâmplare cu revolverele lui. Se surprindea adesea gândindu-se la ziua în care-l găsise pe Harold în curtea din spatele casei lui, cu întreg sistemul de apărare emoţională distrus, doar în costum de baie, tăind gazonul şi bocind.

Îşi imagina cu uşurinţă cum îi vorbise Stu despre subiectul respectiv, foarte calm şi cu un aer aproape conspirativ: *Harold, visele astea devin o problemă. Am o idee, dar nu ştiu foarte bine cum s-o duc la îndeplinire... un sedativ slab... dar trebuie neapărat să dozăm corect cantitatea. Dacă luăm prea mult, nu s-ar mai trezi nimeni în caz că apare vreun bucluc. Tu ce părere ai?*

Harold fusese de părere să încerce cu o pastilă întreagă de Veronal, de găsit în orice farmacie, iar

dacă reuşeau astfel să scape de vise, reduceau doza la trei sferturi şi apoi la jumătate. Stu obţinuse o părere similară şi de la Glen, şi experimentul fusese aplicat, în cele din urmă. La un sfert de pastilă, visele începuseră să apară iarăşi, prin urmare rămăseseră la doza de o jumătate de pastilă.

Era vorba de ceilalţi.

Frannie îşi primea doza de medicament în fiecare seară, dar n-o înghiţea. Nu ştia dacă Veronalul i-ar fi făcut sau nu rău copilului, dar nu era dispusă să-şi asume vreun risc. Se spune că până şi aspirina ar putea rupe lanţul de cromozomi. Prin urmare, ea continua să sufere visele — da, să le *sufere,* acesta era cuvântul corect. Un vis rămânea predominant; dacă celelalte păreau diferite la început, mai curând sau mai târziu se contopeau cu acesta. Se afla la ea acasă, în Ogunquit, iar Omul Întunecat o urmărea. Străbătea coridoare pline de umbre, urcând şi coborând, trecea prin salonul mamei ei, unde ceasul continua să măsoare anotimp după anotimp, într-un veac sterp... Era conştientă că ar fi putut să scape de el, dacă n-ar fi fost silită să poarte trupul. Era trupul tatălui ei, înfăşurat într-un cearşaf, iar dacă I-ar fi lăsat la pământ, Omul întunecat i-ar fi făcut ceva foarte rău, I-ar fi pângărit în chip infernal. Ea fugea cât putea, ştiind că el se află tot mai aproape; în cele din urmă, îi simţea atingerea mâinii pe umăr, mâna lui fierbinte şi scârboasă. Atunci îşi pierdea toată energia şi i se muiau oasele, corpul învăluit al tatălui ei îi aluneca din braţe şi se întorcea, pregătită să spună: *Ia-l, fă ce vrei, nu-mi pasă, numai lasă-mă şi nu mă mai urmări.*

Iată-l, îmbrăcat într-un strai oarecare, asemănător unei rase călugăreşti cu glugă, prin care nu i se vedea nimic din trăsături, cu excepţia zâmbetului său imens şi fericit. Iar într-o mână ţinea un umeraş de haine strâmb şi îndoit. În clipa aceea se simţea lovită de teroare ca de un pumn

înmănuşat şi se lupta să scape din somn"cu pielea udă de transpiraţie, cu inima zbătându-i-se în piept şi dorindu-şi să nu mai adoarmă niciodată.

Pentru că el nu dorea cadavrul tatălui ei, ci copilul viu din pântecele său.

Se răsuci din nou. Dacă tot nu adoarme, mai bine să-şi scoată jurnalul şi să scrie. Începuse să ţină un jurnal din data de 5 iulie, într-un fel, îl scria pentru copil. Era vorba de un act de credinţă — credinţa că acest copil va trăi. Dorea ca el să ştie cum a fost înainte. Cum se abătuse flagelul asupra unei localităţi numite Ogunquit, cum ea şi cu Harold scăpaseră şi ce se întâmplase cu ei. Dorea ca acest copil să ştie cum se petrecuseră lucrurile.

Putea să scrie la lumina lunii, şi două sau trei pagini de jurnal îi aduceau întotdeauna somnul. Ceea ce, îşi spunea, nu-i un semn prea bun în ceea ce priveşte talentul ei literar. Cu toate acestea, oferea astfel somnului încă o şansă.

Închise ochii, continuând să se gândească la Harold.

Situaţia s-ar fi putut detensiona o dată cu sosirea lui Mark şi a lui Perion, dacă între cei doi n-ar fi existat deja o legătură. Perion avea treizeci şi trei de ani, cu unsprezece mai mult decât Mark, dar în lumea aceasta asemenea amănunte nu prea aveau vreo importanţă. Se găsiseră unul pe celălalt, se îngrijiseră unul pe celălalt şi erau bucuroşi că erau împreună. Perion îi mărturisise lui Frannie că aveau de gând să facă un copil. Slavă Domnului că luam pastile şi nu aveam montat un sterilet, îi zisese Peri. Cum aş mai fi reuşit să-l extrag de acolo?

Frannie fusese la un pas să-i mărturisească şi ea despre copilul din pântecele ei (sarcina ei parcursese de acum peste o treime din drum), dar ceva anume o reţinuse. Se temu că ar putea

transforma o situaţie proastă într-una şi mai proastă.

Prin urmare, grupul lor cuprindea acum şase persoane, în loc de patru (Glen refuza cu tărie să încerce să conducă singur o motocicletă, mergând întotdeauna în spatele lui Stu sau al lui Harold), dar situaţia nu se schimbase prin apariţia încă unei femei.

Dar *tu,* Frannie? *Tu* ce anume îţi doreşti?

Dacă *trebuie* să-şi ducă existenţa într-o lume ca aceasta, gândea ea, cu un ceas biologic pornit înlăuntrul ei şi care avea să se declanşeze peste şase luni de zile, şi-ar fi dorit de bărbat o persoană ca Stu Redman — nu, de fapt nu cineva ca el. Îl vroia *pe el.* Iată, reuşise să exprime adevărul cât se poate de limpede.

O dată cu dispariţia civilizaţiei, de pe scena societăţii omeneşti dispăruseră toate jucărelele cromate şi celelalte nimicuri. Glen Bateman purta adesea discuţii pe această temă, ceea ce părea să-i facă o nemăsurată plăcere lui Harold.

Mişcarea de eliberare a femeii, stabili Frannie (socotind că dacă tot se pornise să spună adevăruri, cel mai bine era să meargă până la capăt), nu era nici mai mult nici mai puţin decât o excrescenţă a societăţii tehnologice. Femeile erau dependente de trupurile lor mai plăpânde. Ele erau mai mici. Şi mai slabe, în general. Un bărbat nu poate să nască, în schimb o femeia, da — asta ştie până şi un copii de patru ani. Iar o femeie însărcinată este o fiinţă vulnerabilă. Civilizaţia pusese la dispoziţia ambelor sexe o umbrelă de normalitate, sub care să se poată adăposti. *Eliberare* — cuvântul acesta spunea totul. Înaintea apariţiei civilizaţiei, cu sistemul ei grijuliu şi milostiv de protecţie, femeile fuseseră adevărate sclave. Nu trebuie să ne facem iluzii deşarte; erau nişte biete sclave şi nimic mai mult, gândi Fran. Apoi s-au sfârşit zilele cele rele. Iar Crezul Femeilor, care ar fi trebuit să stea atârnat în toate birourile revistei *Ms.,* preferabil în

piuneze, ar fi fost acesta: *Vă mulţumim, Bărbaţi, pentru căile ferate. Vă mulţumim, Bărbaţi, pentru că aţi inventat automobilul şi aţi ucis pieile roşii, care considerau potrivit să ţină încă o vreme cu dinţii de America, de vreme ce ei au fost primii aici. Vă mulţumim, Bărbaţi, pentru spitale, poliţie şi şcoli. Acum aş vrea să votez, vă rog, şi să am dreptul să stabilesc ce am de făcut şi să-mi croiesc propriul destin. Am fost odată sclavă, dar lucrul acesta s-a demodat între timp. Zilele sclaviei mele au ajuns la capăt; nu mai am de ce să fiu sclavă, tot aşa cum nu mai trebuie să traversez Oceanul Atlantic într-o măruntă navă cu pânze. Avioanele cu reacţie sunt mai sigure şi mai rapide decât navele cu pânze, iar libertatea este mai logică decât sclavia. Mie nu mi-e frică să zbor. Vă mulţumesc, Bărbaţi.*

Şi ce anume mai rămânea de zis? Nimic. Bădăranii puteau să mormăie ceva legat de punerea pe foc a sutienelor, reacţionarii puteau să joace mici jocuri intelectuale, dar adevărul avea tot atâta forţă cât un zâmbet. Acum toate acestea se schimbaseră, în doar câteva săptămâni — iar cât de departe mersese această schimbare doar timpul urma să arate. Stând singură în noapte, ştia câtă nevoie are de un bărbat. O, Doamne, avea mare nevoie de un bărbat.

Nu era vorba doar de siguranţa ei şi a copilului. Stu o atrăgea, cu atât mai mult cu cât avea o experienţă cu Jess Rider. Stu era un om potolit şi eficient şi, mai presus de orice, nu era ceea ce tatăl ei ar fi numit "douăzeci de kile de rahat într-o pungă de zece kile".

Şi el la rândul lui se simţea atras de ea. Fran ştia asta perfect de bine, o ştiuse încă de pe 4 iulie, când dejunaseră împreună în restaurantul acela pustiu. Pentru o clipă — şi numai pentru o clipă — privirile lor se întâlniseră şi atunci se ridicase un val de căldură, ca o forţă uriaşă, din cele care dau peste cap acele tuturor indicatoarelor. Presupunea

că şi Stuart simţea cum stau lucrurile, dar aştepta un semnal din partea ei, pentru ca el să ia o hotărâre atunci când va crede ea de cuviinţă. El o găsise cu Harold, prin urmare era un soi de posesiune a lui Harold. Idee stupidă, de *macho,* dar se temea că lumea aceasta, cel puţin pentru o vreme, avea să fie dominată de împuţitul spirit *macho.*

Ce bine ar fi fost să mai existe şi altcineva, care să aibă grijă de Harold; dar acea persoană nu exista, iar ea nu mai putea aştepta prea mult. Îşi aminti de ziua când Harold încercase să facă dragoste cu ea, în felul lui timid, pentru ca pretenţiile lui asupra lui Fran să devină irevocabile. Când se întâmplase asta? Acum două săptămâni? Parcă trecuse mai multă vreme de atunci. Întreg trecutul părea acum să se fi îndepărtat. Se estompase, dispăruse ca vata de zahăr a lui Bonomo. Între grijile ei legate de Harold — şi temerile că băiatul va avea o reacţie necontrolată dacă se apropia de Stuart — şi spaima de vise, nu avea să mai adoarmă până la ziuă.

Gândindu-se la aceasta, somnul o prinse în vârtejul lui.

Când se trezi, întunericul nu se risipise încă.

Cineva o scutura. Murmură câteva proteste — somnul ei era odihnitor şi fără vise, pentru prima oară de o săptămână încoace — apoi renunţă fără prea mult chef, crezând că se făcuse dimineaţă şi trebuie să se pună în mişcare. Dar oare ce le venise să plece când încă nu se luminase de ziuă? Când se ridică, văzu că apusese până şi luna.

Harold era cel care o scutura. Şi părea speriat.

— Harold? S-a întâmplat ceva?

Stu era şi el treaz. Şi Glen Bateman. Perion stătea îngenuncheată de cealaltă parte a locului unde îşi aprinseseră focul lor mic de tabără.

— Da, Mark e bolnav, o lămuri Harold.

— Bolnav? se miră Fran.

Atunci auzi un geamăt slab venind de dincolo de tăciunii stinşi ai focului; tot acolo îngenunchease şi Perion, iar cei doi bărbaţi stăteau în picioare. Frannie simţi spaima urcând în ea ca o coloană neagră. Boala era lucrul de care ei se temeau cel mai mult.

— Nu cumva este... gripă, Harold?

Dacă Mark se îmbolnăvea tocmai acum de Captain Trips, înseamnă că asta i se putea întâmpla oricăruia dintre ei. Nu-i exclus ca virusul încă să mai bântuie. Poate suferise şi vreo mutaţie. Ca să muşte mai bine din tine, draga mea.

— Nu, nu e gripă. Simptomele sunt absolut diferite. Fran, tu ai mâncat aseară din stridii? Sau poate la prânz?

Încercă să se concentreze, cu mintea încâlcită, încă nedezmeticită din somn.

— Da, am mâncat. Şi la prânz şi seara, au fost gustoase. Îmi plac foarte mult stridiile. A mâncat ceva care nu i-a priit? Asta s-a întâmplat?

— Am pus doar o întrebare, Fran. Nimeni dintre noi *nu ştie* ce este. Nu avem doctor în casă. Tu cum te simţi? E totul în regulă?

— Mă simt minunat, sunt doar puţin somnoroasă.

De fapt, îi trecuse toropeala. Nu era timp de asta. Un alt geamăt ajunse la ea din partea cealaltă a taberei, ca şi cum Mark i-ar fi reproşat că se simte bine, în timp ce lui îi este rău.

— Glen este de părere că ar fi apendicită.

— *Cum?*

Harold se mulţumi să zâmbească strâmb şi să-i confirme printr-un gest.

Fran se ridică în picioare şi se apropie de locul unde stăteau adunaţi ceilalţi. Harold o urmă ca o umbră nefericită.

— Trebuie să-l ajutăm, spuse Perion.

Vorbea mecanic, ca şi cum ar mai fi rostit aceleaşi cuvinte de nenumărate ori. Privirile ei se

plimbau fără odihnă de la unul la celălalt, iar în ochii lor se citea atâta frică şi neajutorare, încât Frannie se simţi din nou ca şi cum ar fi fost vinovată. Gândurile ei se îndreptau, egoist, spre copilul pe care-l purta; încercă să le alunge. Dar ele refuzau s-o părăsească, şi Frannie nu-şi dădea seama dacă faptul era sau nu normal. *Îndepărtează-te de el,* striga o parte a ei. *Fugi de lângă el chiar în clipa asta, s-ar putea să fie molipsitor.* Se uită la Glen, care părea palid şi bătrân în lumina lămpii.

— Harold mi-a spus că are apendicită, tu ce zici? se interesă ea.

— Nu ştiu prea bine, răspunse Glen, speriat şi supărat. În orice caz, asta ar indica simptomele; are febră, abdomen umflat şi tare, dureros la atingere...

— Trebuie să-l ajutăm, repetă Perion, izbucnind în lacrimi.

Glen îi atinse pântecele şi Mark deschise larg ochii, până atunci pe jumătate acoperiţi de pleoape şi sticloşi. Ţipă. Glen îşi retrase mâna, de parcă ar fi atins o sobă fierbinte, apoi se uită pe rând la Stu şi la Harold, cuprins de o panică de-abia stăpânită.

— Voi doi ce părere aveţi, domnilor?

Lui Harold i se mişcau convulsiv muşchii de la gât, ca şi cum ceva i-ar fi rămas înţepenit acolo, sufocându-l. În cele din urmă reuşi să bolborosească:

— Să-i dăm nişte aspirină.

Perion, care până atunci îl privise printre lacrimi pe Mark, se răsuci şi-şi aţinti privirile asupra lui Harold.

— Aspirină? întrebă ea cu o mirare în care se ghicea furia. *Aspirină?* ţipă ea. Asta-i *tot* ce eşti în stare să propui cu fanfaronadă, cu gura aia mare a ta? *Aspirină?*

Harold îşi înfipse mâinile în buzunare şi se uită la ea ruşinat, acceptându-i reproşurile.

Stu interveni, extrem de calm:

— Dar Harold are dreptate, Perion. În momentul de faţă, aspirina este singurul medicament pe care i-l putem administra. Cât e ceasul?

— *Nu ştiţi* ce să-i faceţi! le aruncă ea în faţă. De ce nu recunoaşteţi?

— E 2.45, spuse Frannie.

— Şi dacă *moare!*

Peri îşi trase o buclă de păr castaniu închis de pe faţa ei umflată de atâta plâns.

— Lasă-i în pace, Peri, se auzi vocea surdă şi obosită a lui Mark, făcându-i pe toţi să tresară. Vor face tot ce pot. Dacă mă doare în continuare la fel de rău, oricum prefer să mor. Daţi-mi nişte aspirină. Orice.

— Aduc eu, se oferi Harold, dornic să facă un serviciu. Am nişte pilule în rucsac. Extra Strength Excedrin, adăugă el, ca şi cum ar fi sperat să audă vreo aprobare din partea lor, apoi fugi s-o aducă.

— Trebuie să-l ajutăm, zise Perion, vorbind din nou ca în transă.

Stu îi trase pe Glen şi pe Frannie deoparte.

— Aveţi idee ce-am putea face? îi întrebă el încet. *Eu, unul,* nu am, trebuie să vă mărturisesc. Ideea lui Harold cu aspirina e singura bună până acum. Degeaba s-a supărat.

— E şi ea speriată, încercă să explice Fran!

Glen oftă.

— Poate că răul vine de la stomac. O fi o indigestie. După ce dă afară, se linişteşte.

Frannie clătină din cap.

— Nu cred. O simplă indigestie nu provoacă o asemenea febră. Şi nici nu-ţi umflă stomacul în asemenea hal.

Ai fi zis că-i crescuse o tumoare, peste noapte. Doar acest gând era suficient ca să-i facă rău. Nu îşi aducea aminte s-o fi speriat ceva atât de rău (cu excepţia viselor acelea). Cum se exprimase Harold. Nu există doctor în casă. Mare adevăr. Teribil adevăr. Doamne, toate se prăbuşeau deodată în jurul ei. Cât de îngrozitor de singuri

erau. Ca nişte acrobaţi care s-au aventurat să pornească pe sârmă, la mare înălţime, fără să aibă dedesubt o plasă de protecţie. Se uită pe rând la figurile încordate ale lui Glen şi Stu. Pe ambele se citea îngrijorarea, însă nici măcar umbra vreunei soluţii.

În spatele lor, Mark răcni iarăşi, iar Perion ţipă şi ea, ca şi cum ar fi chinuit-o aceleaşi dureri. Într-un fel, chiar aşa şi era, îi trecu lui Fran prin minte.

— Ce putem face? se întrebă Fran, disperată.

Se gândea la copil, iar întrebarea ce-şi croia obsesiv şi copleşitor drum spre mintea ei era următoarea: *Şi dacă va fi nevoie de o cezariană? Şi dacă va fi nevoie de o cezariană? Şi dacă...*

În spatele ei, Mark strigă iarăşi, ca un profet al spaimelor, iar ea simţi că-l urăşte.

Se uitară unul la celălalt, în întunericul şovăielnic.

Din jurnalul lui Fran Goldsmith
6 iulie 1990

După oarece discuţii, domnul Bateman s-a lăsat convins să meargă cu noi. A zis că după toate articolele publicate de el ("Folosesc o mulţime de cuvinte pompoase, ca să nu-şi dea seama nimeni cât de simpliste sunt de fapt") şi douăzeci de ani în care i-a plictisit de moarte pe elevii din SY-1 şi SY-2, ca să nu mai pomenească de Sociologia Comportamentului Deviaţionist în Sociologia Rurală, a ajuns la concluzia că nu-şi poate permite să refuze o asemenea ocazie.

Stu a dorit să afle despre ce ocazie era vorba.

— Mi se pare limpede ca lumina zilei, zice Harold în nesuferitul lui stil OBRAZNIC (uneori Harold poate să fie un dulce, dar la fel de bine reuşeşte să se poarte de-a dreptul ca un *nesuferit,* aşa ca astă-seară). Domnul Bateman...

— Te rog să-mi spui Glen, zice el, calm, deşi judecând după cum se holba Harold la el, ai fi zis

că băiatul fusese acuzat că are o boală ruşinoasă.

— Glen, ca sociolog, continuă Harold, consideră că are ocazia să studieze formarea unei societăţi prin contact nemijlocit, cred. Doreşte să constate în ce mod faptele se aseamănă cu teoria.

Ei bine, ca să nu lungesc vorba, Glen (aşa am să-l numesc de acum înainte, de vreme ce aşa preferă el) a fost de acord, spunând că era vorba chiar despre asta, adăugând însă:

— Am şi eu nişte teorii ale mele, pe care le-am şi scris, şi acum sper să pot ajunge la o concluzie categorică. Eu nu sunt de părere că omul ce se ridică din cenuşa Supergripei va arăta la fel ca omul ce s-a înălţat din leagănul Nilului, cu un os în nas şi ţinând o femeie de păr. Cam asta ar fi una dintre teorii.

Stu îi zice, în felul acela calm al lui:

— Pentru că totul zace la îndemână, aşteptând să fie folosit în continuare.

Avea un aer atât de sumbru spunând acestea, încât am fost surprinsă şi până şi Harold l-a învrednicit cu o privire ciudată. Doar Glen a dat din cap şi a zis:

— Chiar aşa. Societatea tehnologică a ieşit de pe terenul de joc, ca să spunem aşa, în schimb coşurile de baschet au rămas la locul lor. O să apară cineva care-şi aduce aminte de joc şi-i învaţă din nou şi pe ceilalţi. Sună destul de sugestiv, nu? Ar trebui să notez totul, mai târziu.

(Dar acum am notat chiar eu povestea, pentru orice eventualitate. Cine ştie? Doar Umbrele, hii-hii.)

Şi atunci Harold zice:

— După cum vorbeşti, s-ar spune că eşti de părere că toate o vor lua din nou de la capăt — cursa înarmărilor, poluarea şi aşa mai departe. Asta este o altă teorie de-a ta? Sau doar corolarul celei dintâi?

— Nu chiar, începu Glen să explice.

Însă, înainte să apuce să continue, Harold a ţinut neapărat să se vâre şi el în vorbă. Nu pot să repet cuvânt cu cuvânt, pentru că, atunci când se înfierbântă, Harold vorbeşte repede, dar, pe scurt, a afirmat că, deşi are o părere foarte proastă despre oameni în general, nu-şi închipuie că pot fi chiar în *halul* ăla de idioţi. Că de data asta speră să se facă anumite legi. Că nu va mai fi permisă joaca cu tot felul de porcării, cum ar fi fisiunea nucleară şi florocarbonul (nu sunt sigură că am scris corect cuvântul, asta-i situaţia), spray uri şi alte chestii de genul acesta. Îmi aduc *bine* aminte de un lucru pe care l-a spus, pentru că imaginea este foarte puternică: "Dacă nodul Gordian a fost tăiat, nu există nici un motiv ca noi să ne apucăm să-l înnodăm la loc."

Mi-am dat seama că ardea de nerăbdare să intre într-o dispută — unul dintre lucrurile care-l fac pe Harold greu de înghiţit este tocmai insistenţa cu care doreşte să facă paradă de cât de multe cunoaşte el (desigur, chiar ştie foarte multe lucruri, asta nu-i pot contesta, şi este superinteligent) —, dar Glen nu i-a răspuns decât atât: "Timpul ne va demonstra, nu?"

Toate acestea s-au petrecut în urmă cu o oră, iar acum mă aflu într-unul dintre dormitoarele de la etaj, cu Kojak, care stă lungit pe podea. Minunat câine! Este multă tihnă aici, ceea ce-mi aminteşte de casă, dar încerc să nu mă gândesc prea mult la asta, pentru că mă face să plâng. Ştiu că sună îngrozitor, dar îmi doresc cu adevărat pe cineva care să-mi încălzească patul. Ba chiar am în vedere un candidat.

Scoate-ţi asta din minte, Frannie!

Prin urmare, mâine pornim spre Stovington şi ştiu că lui Stu nu-i prea surâde ideea. Îi este teamă de locul respectiv. Îmi place de Stu *foarte mult* şi mi-aş dori ca şi Harold să fie mai apropiat de el. Harold reuşeşte să complice totul peste măsură, dar nu cred că poate să-şi schimbe firea.

Glen s-a hotărât să-l lase pe Kojak aici. Îi pare rău că e nevoit s-o facă, deşi în privinţa hranei nu-şi face griji. Însă nu avea altă soluţie. Ar fi trebuit să găsească o motocicletă cu ataş, dar şi aşa bietul Kojak ar fi putut să se sperie şi să sară afară, rănindu-se sau chiar murind.

Oricum, mâine pornim la drum.

Lucruri pe care trebuie să le ţinem minte: Texas Rangers (echipă de baseball) avea un aruncător cu numele de Nolan Ryan; el servea cu efect o mulţime de mingi pe care nu le mai putea returna nimeni şi mai ştia şi alte lovituri de maestru. Existau comedii de televiziune cu râsete pe banda de sunet; râsetele ţîşneau de pe bandă la poante şi se presupunea că în felul acesta te distrai şi mai bine văzând filmul. Apoi găseai la supermagazin prăjituri şi plăcinte congelate, pe care nu trebuia decât să le dezgheţi ca să le poţi mânca. Cel mai mult îmi plăcea, mie personal, prăjitura cu brânză şi căpşune Sara Lee.

7 iulie 1990

Nu pot scrie prea mult. Am mers pe motocicletă toată ziua. Îmi simt popoul umflat ca un hamburger, iar spinarea de parcă aş fi cărat pietre. Azi-noapte am avut iarăşi visul acela rău. Harold l-a visat şi el pe bărbatul acela şi-l scoate din minţi că nu poate să explice cum se face că, practic, avem amândoi acelaşi vis.

Stu zice că încă are visul acela cu Nebraska şi cu bătrâna negresă de acolo. Ea îi spune mereu că ar trebui să-i facă o vizită. Stu crede că locuieşte într-un oraş numit Holland Home, sau Hometown, sau ceva de genul ăsta şi că probabil ar fi în stare să găsească locul. Harold a râs de el şi a început o poliloghie cum că visele ar fi nişte manifestări psihofreudiene ale unor lucruri la care nu îndrăznim să ne gândim în stare de veghe. Din câte mi-am dat seama, Stu s-a enervat, dar şi-a ţinut

firea. Mi-e teamă ca antipatia dintre ei să nu izbucnească într-o zi, MI-AŞ DORI TARE MULT SĂ NU SE ÎNTÂMPLE AŞA!

Oricum, Stu l-a întrebat:

— Atunci cum se face că tu şi cu Frannie aveţi acelaşi vis?

Harold a mormăit ceva despre coincidenţă şi s-a îndepărtat demn.

Stu ne-a spus lui Glen şi mie că ar vrea să mergem în Nebraska, după ce ajungem la Stovington. Glen a ridicat din umeri:

— De ce nu? Undeva tot trebuie să mergem.

Harold se va opune, desigur, invocând cine ştie ce principii. Fir-ar să fie, oare de ce nu te maturizezi şi tu odată, Harold?

Lucruri pe care trebuie să le ţinem minte: Pe la începutul anilor optzeci au fost crize de benzină, pentru că în America fiecare ins conducea o maşină şi ne consumasem aproape toate rezervele de petrol, iar arabii ne aveau la mână. Arabii aveau atâţia bani, încât pur şi simplu nu reuşeau să-i cheltuiască. Exista un grup de muzică rock numit The Who, care obişnuia să-şi termine concertele prin distrugerea chitarelor şi a amplificatoarelor. Acest lucru era cunoscut sub denumirea de "consum exorbitant".

8 iulie 1990

E târziu şi sunt iarăşi obosită, dar ar trebui să încerc să notez cât mai multe cu putinţă înainte să mi se ÎNCHIDĂ PLEOAPELE. Harold a terminat de confecţionat indicatorul cu anunţ cam acum o oră (fără pic de bunăvoinţă, trebuie spus) şi l-a fixat în peluza din faţa complexului de la Stovington. Stu l-a ajutat s-o facă păstrându-şi calmul, în pofida micilor înţepături infame ale lui Harold.

Încercasem să mă pregătesc pentru dezamăgirea pe care am suferit-o. N-am crezut nici o clipă că

Stu minte şi, după mine, nici Harold n-a pus la îndoială afirmaţiile lui. Prin urmare, am fost convinsă că toţi cei din Stovington erau morţi, şi totuşi am fost foarte necăjită şi am plâns. N-am reuşit să mă abţin.

Dar n-am fost singura afectată. Când Stu a dat cu ochii de locul acela, s-a făcut alb ca varul la faţă. Era îmbrăcat într-o cămaşă cu mâneci scurte şi aşa am văzut cum i se face pielea de găină pe tot braţul. Ochii lui albaştri căpătaseră culoarea ardeziei, ca oceanul într-o zi cenuşie. Ne-a arătat o fereastră de la etajul al treilea şi ne-a spus:

— Acolo a fost camera mea.

Harold s-a întors spre el şi l-am văzut cum se pregăteşte să-i aplice una dintre replicile lui obraznice şi ironice, dar când a dat cu ochii de faţa lui s-a abţinut. Consider că a fost spre norocul lui, de fapt.

După o vreme, Harold ne-a propus să intrăm şi să aruncăm o privire.

— Şi la ce ne-ar folosi? a întrebat Stu.

Vocea lui suna aproape isteric, deşi era evident că se stăpâneşte. M-am speriat, cu atât mai mult cu cât de obicei e calm ca un sloi de gheaţă. Ca să vezi cât de puţin a reuşit Harold să-l cunoască.

— Stuart..., începe, dar Stu l-a întrerupt imediat.

— *Pentru ce* am face-o? Nu vezi că e un loc mort? Nu există fanfare, soldaţi, nimic. Credeţi-mă, dacă ar mai fi fost cineva în viaţă, până în clipa asta s-ar fi şi repezit asupra noastră şi acum am fi deja în camerele acelea albe, ca o turmă de cobai scârboşi. Trase o înjurătură urâtă după care-şi ridică privirile spre mine şi-şi ceru scuze: Fran... n-am vrut să vorbesc în felul ăsta. Probabil fiindcă sunt foarte tulburat.

— *Eu unul* intru, declară Harold, cine mai vine cu mine?

Dar mi-am dat seama că, deşi încerca să se DEA MARE, de fapt Harold se speriase şi el.

Glen a zis că merge, iar Stu a adăugat:

— Intră şi tu, Fran. Aruncă o privire. Ca să-ţi satisfaci curiozitatea.

Aş fi vrut să-i zic că prefer să rămân afară, cu el, pentru că părea atât de încordat (şi pentru că, ştii, chiar nu-mi doream să intru), dar asta ar fi însemnat alte probleme cu Harold, aşa că am acceptat.

Dacă noi — adică Glen şi eu — am fi avut vreun dubiu faţă de relatarea lui Stu, încă de când am deschis uşa ne-am fi dat seama că am greşit. Ne-a întâmpinat duhoarea. Aceeaşi pe care o întâlneam în toate oraşele mai mari pe care le străbăteam, un miros de roşii stricate, vai, Doamne, *iar* m-a podidit plânsul, dar ţi se pare corect ca oamenii nu numai să moară, dar după aceea să şi pută ca nişte

Stai puţin

(mai târziu)

Uite, am tras a doua repriză de PLÂNS ZDRAVĂN a zilei. Oare ce s-a petrecut cu viteaza noastră Fran Goldsmith, care era în stare să mestece cuie şi să scuipe ţinte de tapiţer, ha-ha, după cum e vechea zicală? Gata, îţi promit că s-a terminat cu lacrimile pe seara asta.

Cert e că am intrat înăuntru, din curiozitate morbidă, presupun. Nu ştiu de ceilalţi, dar eu îmi doream să văd camera unde l-au ţinut prizonier pe Stu. Nu era doar mirosul, ci şi *răcoarea* de acolo, în comparaţie cu afară. Foarte mult granit şi marmură şi, probabil, o izolaţie absolut fantastică. Era ceva mai cald la ultimele două etaje, dar mai jos dădeai peste miros... şi frig... te simţeai ca-ntr-un mormânt. PFUI.

Pe urmă, era sinistru, ca într-o casă bântuită de fantome — noi trei mergeam aproape unul de celălalt, ca oile, şi mă bucuram că luasem arma cu mine, chiar dacă nu era decât o puşcă de 22. Ecoul paşilor ne însoţea ca şi cum după noi s-ar fi strecurat cineva, urmărindu-ne, ştii, iar eu am început să mă gândesc din nou la visul acela, în

care rolul principal este jucat de bărbatul în rasă întunecată. Nu-i de mirare că Stu a refuzat să vină cu noi.

În cele din urmă am descoperit lifturile şi am urcat până la etajul al doilea. Nimic în afară de birouri... şi mai multe cadavre. Cel de-al treilea etaj era conceput ca un spital, dar toate uşile erau prevăzute cu uşi cu ecluze pneumatice (Harold şi Glen au căzut de acord că despre asta e vorba) şi geamuri speciale pentru urmărit ce se petrecea în camere. Aici existau *o mulţime* de cadavre, atât în saloane, cât şi pe culoare. Foarte puţine femei. Mă întreb dacă au încercat să le evacueze înainte de sfârşit? Există foarte multe lucruri pe care nu le vom şti niciodată. Dacă stai şi te gândeşti, de ce-am dori să le cunoaştem?

Oricum, la capătul sălii ce pornea din coridorul principal, unde se aflau lifturile, am descoperit o cameră cu uşa pneumatică deschisă. Înăuntru se afla un cadavru, dar acesta nu era unul dintre pacienţi (ei purtau haine albe specifice) şi cu siguranţă nu murise de gripă. Zăcea într-o băltoacă imensă de sânge uscat şi părea că ar fi vrut să se târască afară din cameră, înainte de a muri. Se mai vedea şi un scaun rupt, iar lucrurile erau în dezordine, ca şi cum s-ar fi dat o luptă.

Glen privi multă vreme în jur, apoi zise:

— Mai bine să nu-i vorbim lui Stu despre încăperea asta. Cred că aici el s-a aflat doar la un pas de moarte.

M-am uitat la trupul acela fără viaţă şi m-au trecut toţi fiorii.

— Ce vrei să zici?

Întrebarea lui Harold suna ca şi cum ar fi fost până şi el impresionat. A fost una dintre puţinele daţi când l-am auzit pe Harold vorbind normal, iar nu ca şi cum spusele lui urmau să fie difuzate pe un sistem de comunicare public.

— După părerea mea, domnul acesta venise ca să-l ucidă pe Stuart, spuse Glen, iar Stu a reuşit să-

l înfrângă, într-un fel sau altul.

— Oare de ce? am întrebat eu. De ce-ar fi vrut să-l omoare pe Stu, dacă era *imun?* Nu are nici o raţiune!

Glen m-a privit speriat. Privirile lui erau aproape moarte, ca ale unui peşte.

— *Asta* nu mai contează, Fran, răspunse el. Raţiunea nu prea are de-a face cu locul acesta, după cum arată. Există o anumită mentalitate privind păstrarea secretului. Ei cred în asta cu sinceritatea şi fanatismul cu care membrii anumitor grupuri religioase cred în esenţa divină a lui Isus. Prin urmare, pentru unii oameni, necesitatea de a continua să păstreze secretul chiar şi după ce răul a fost produs are o importanţă absolută. Mă întreb acum câte persoane imune au pierit în Atlanta, în San Francisco şi la Topeka Viral Center înainte ca şi ei să moară de gripă, împiedicându-i să-şi continue măcelul. Ticălosul ăsta? Mă bucur că a murit. Nu-mi pare rău decât pentru Stu, care-şi va petrece probabil tot restul vieţii având coşmaruri legate de el.

Şi ştii ce-a făcut după aceea Glen Bateman? Omul ăsta drăguţ, care pictează tablouri oribile? S-a apropiat de cadavru şi i-a tras un şut în figură. Harold a scos un soi de geamăt, de parcă el primise lovitura. Apoi Glen s-a pregătit să mai lovească o dată.

— Nu! a intervenit Harold.

Dar Glen nu a ţinut cont, şi a izbit din nou. Apoi s-a întors cu spatele şi s-a şters la gură cu dosul palmei, dar cel puţin nu mai avea privirea aceea sinistră, de peşte mort.

— Hai să plecăm de aici, ne-a îndemnat. Stu a avut dreptate. Locul ăsta e un loc mort.

Am ieşit din clădire, iar Stu stătea cu spatele spre poarta de fier din zidul înalt ce înconjura tot locul, şi eu aş fi vrut să... vai, Frannie, mergi mai departe, dacă nu poţi să mărturiseşti jurnalului, atunci *cui* ai putea? Aş fi vrut să alerg la el, să-l

sărut şi să-i spun că mă simt ruşinată, în numele nostru, al tuturor, pentru că nu l-am crezut. Ruşinată şi pentru că vorbeam tot timpul despre ororile prin care trecusem *noi,* cât bântuise flagelul, iar el nu spunea nimic, deşi e sigur că trăise mereu sub ameninţarea acelui bărbat.

Vai de mine, simt că mă îndrăgostesc nebuneşte de el, aş fi în stare să mă reped la el şi să-l strivesc în braţe, dacă n-ar fi Harold, şi aş risca orbeşte totul!

Totuşi (există întotdeauna un "totuşi", chiar dacă în clipa asta degetele mi-au amorţit atât de tare, încât aproape nu mă mai pot servi de ele), tot atunci Stu ne-a spus pentru prima oară că doreşte să mergem în Nebraska, ca să verifice veridicitatea visului. Pe faţa lui se citea îndârjire, dar şi un soi de stinghereală, poate la gândul că va mai trebui să suporte cine ştie ce aere de superioritate din partea lui Harold, dar acesta era prea turtit de "turul" instituţiei Stovington ca să opună mai mult decât o rezistenţă simbolică. Renunţă repede până şi la asta, atunci când Glen ne destăinui, altfel foarte reţinut, că o visase şi el pe bătrână, cu o noapte în urmă.

— Desigur, aş fi putut să fiu influenţat de faptul că Stu ne-a vorbit despre visul *lui,* completă el, roşu la faţă, altfel însă, similitudinile sunt *cu adevărat* remarcabile.

Harold profită, exprimându-şi părerea că sigur aşa se întâmplase, dar Stu îl opri:

— Stai puţin, Harold... am o idee.

Ideea lui era să luăm fiecare câte o foaie de hârtie şi să notăm pe ea tot ce ne aduceam aminte despre visele noastre din ultima săptămână, după care să le comparăm. Soluţia părea ştiinţifică, şi Harold a acceptat-o, după câteva proteste.

Singurul vis pe care l-am avut este cel pe care l-am relatat deja, şi nu-l voi repeta. Nu voi spune decât că l-am povestit, menţionând partea aceea cu

tatăl meu, dar renunţând la episodul cu copilul şi nelipsitul umeraş pentru haine.

Am comparat notele noastre, iar rezultatele au fost de-a dreptul uimitoare.

Harold, Stu şi cu mine îl visaserăm, toţi trei, pe "Omul Întunecat", cum îi zic eu. Atât Stu cât şi eu îl vedeam ca pe un bărbat înveşmântat în haine de călugăr, din care nu i se ghiceau trăsăturile — figura lui rămânând întotdeauna în umbră. Harold scrisese că-l vedea în vis într-un intrând întunecat, poftindu-l acolo "ca un proxenet". Uneori putea să-i vadă picioarele şi strălucirea privirilor — "nişte ochi ca de nevăstuică" fiind expresia pe care o folosise.

Visele lui Stu şi Glen în care apare bătrâna sunt aproape identice. Punctele de similitudine sunt prea numeroase ca să le mai înşir (de fapt, este modul meu "literar" de a spune că scriu tot mai greu). Oricum, ei au căzut de acord că se află în Polk County, Nebraska, chiar dacă n-au reuşit să stabilească precis numele oraşului — Stu spune Hollingford Home, Glen, Hemingway Home. Deci, denumiri foarte apropiate. Amândoi sunt destul de convinşi că ar putea să găsească drumul într-acolo. (Ţine cont, jurnalule: după mine, corect este "Hemingford Home".)

Glen a spus următoarele:

— Mi se pare remarcabil. Din câte s-ar zice, trecem cu toţii printr-o adevărată experienţă psihică.

Bineînţeles, Harold a pufnit dispreţuitor, dar dacă e să-l judec după figură, căzuse pe gânduri. N-a fost de acord să ne-ndreptăm într-acolo decât în ideea că "undeva tot trebuie să mergem". Mâine de dimineaţă pornim. Sunt speriată, tulburată şi foarte fericită că părăsim Stovington, care este un adevărat loc al morţii. Iar pe bătrână o prefer oricând omului negru.

Lucruri pe care trebuie să le ţinem minte: "Hang loose" înseamnă să nu te enervezi. "Rad" şi

"gnarly" sunt moduri de a exprima că un lucru este excelent. "No sweat" vrea să spună să nu-ţi faci griji. "To boogie down" înseamnă să te distrezi, iar o mulţime de persoane purtau tricouri pe care era imprimat textul SHIT HAPPENS, ceea ce era valabil... şi a rămas şi în prezent.

"I got grease", o expresie devenită uzuală (eu am auzit-o pentru prima oară chiar în anul ăsta, cu sensul că totul merge bine). "Digs", o veche expresie britanică, era pe cale să înlocuiască "pad" sau "crashpad", adică locuinţa proprie, chiar înainte să ne lovească Supergripa, era foarte la modă să zici "I dig your digs". O prostie, nu? Dar aşa era viaţa.

Tocmai trecuse de prânz.

Extenuată, Perion adormise lângă Mark, pe care-l mutaseră cu grijă la umbră, cu două ore în urmă. Acesta îşi pierdea adesea cunoştinţa; le era tuturor mult mai uşor când era inconştient. Rezistase peste noapte durerilor, dar după ce se crăpase de ziuă cedase, şi când îşi revenea, urletele lui făcşau să le îngheţe sângele în vine. Se uitau unii la alţii, neajutoraţi. Nimeni nu avusese chef să mănânce.

— E o criză de apendicită, spuse Glen. Nu cred că încape vreo îndoială.

— Poate că ar trebui să încercăm... ei bine, să-l operăm, zise Harold, adresându-i-se lui Glen. Nu cumva tu...

— L-am ucide, îi replică Glen sec. Asta ştii şi tu, Harold. Chiar dacă am fi în stare să-l deschidem Iară să piardă tot sângele, n-am reuşi să deosebim apendicele de pancreas. Chestiile alea dinăuntru nu au etichete. Ştiai?

— Va muri şi dacă nu încercăm, spuse Harold.

— Vrei tu să încerci? i-o întoarse Glen iritat. Câteodată mă mir de tine, Harold.

— După cum văd, nici *tu* nu eşti de mare ajutor în situaţia asta, îl repezi Harold, înroşindu-se.

— Ei, haide, potoliţi-vă, spuse Stu. N-are nici un rost să discutaţi în felul ăsta. Presupun că nici unul dintre voi n-are de gând să-l opereze cu un briceag.

— *Stu!* sări Fran, sufocându-se de indignare.

— Păi cum? zise el, ridicând din umeri. Cel mai apropiat spital ar fi cel din Maumee, până unde mi se pare exclus să-l putem transporta. Nu cred că am ajunge cu el nici măcar până la intrarea pe autostradă.

— Ai dreptate, sigur că da, mormăi Glen, trecându-şi mâna peste obrazul ţepos. Harold, îmi cer scuze. Sunt foarte necăjit. Ştiam că lucruri de felul acesta se pot întâmpla — scuză-mă, că se *vor* întâmpla — dar, după cum se vede, mă gândeam la asta ca la ceva abstract. Situaţia asta diferă radical de visatul cu ochii deschişi.

Harold îi răspunse cu un mârâit din care nu răzbătea vreo urmă de gratitudine şi se îndepărtă cu mâinile înfundate în buzunar. Ai fi zis că este un băiat — supradezvoltat — în vârstă de doar zece ani şi foarte morocănos.

— De ce nu putem să-l transportăm? întrebă Frannie disperată, uitându-se când la Stu, când la Glen.

— Din cauză că apendicele lui s-a umflat foarte mult, îi explică Glen. Dacă perforează, în sistemul lui sanguin va pătrunde otravă cât să omoare zece bărbaţi.

— Peritonită, confirmă Stu.

Frannie simţi că i se învârte capul. Apendicită? În mod obişnuit, asta era un fleac. Un *fleac.* Ba uneori, dacă te aflai în spital pentru calculi biliari sau ceva de genul ăsta, îţi scoteau şi apendicele, dacă tot îţi făceau operaţia respectivă. Îşi aminti că unul dintre prietenii ei din şcoala generală, Charley Biggers, căruia toţi îi spuneau Biggy, îşi scosese apendicele în timpul vacanţei dintre clasele a

cincea şi a şasea. Nu stătuse în spital decât două sau trei zile. Operaţia de apendicită nu era decât un fleac, din punct de vedere medical.

După cum şi naşterea unui copil tot un fleac era, din punct de vedere medical.

— Dar dacă-l lăsaţi în pace, întrebă ea, nu se sparge oricum?

Stingheriţi, Stu şi Glen avură un schimb de priviri şi tăcură mâlc.

— Atunci înseamnă că Harold nu exagerează câtuşi de puţin! izbucni ea cu mânie. Trebuie să faceţi *ceva,* chiar dacă folosiţi ca instrument un simplu briceag! *Trebuie* neapărat!

— De ce tocmai *noi?* o întrebă Glen supărat. De ce nu tu? Nu avem nici măcar un manual de medicină, pentru numele lui Dumnezeu!

— Dar tu... el... nu se poate să se termine aşa! *Operaţia de apendicită nu-i decât un fleac!*

— O fi fost valabil pentru vremurile dinainte, însă acum este altceva, zise Glen, dar între timp ea se îndepărtase, plângând.

Se întoarse pe la ora 3, ruşinată de ceea ce făcuse şi pregătită să-şi ceară scuze. Dar Glen şi Stu nu se aflau în tabără. Deprimat, Harold şedea pe trunchiul unui copac prăbuşit. Perion stătea turceşte lângă Mark, ştergându-i obrajii cu o cârpă. Era palidă, dar părea liniştită.

— Frannie! exclamă Harold, ridicându-şi privirile şi luminându-se la faţă.

— Bună, Harold. Se apropie de Peri şi se interesă: Ce face?

— Doarme, îi răspunse Perion.

De fapt nu dormea, până şi Fran constată asta dintr-o privire, ci îşi pierduse cunoştinţa.

— Unde au plecat ceilalţi, Peri? Ai idee?

Cel care îi răspunse fu Harold. Se apropiase de ea din spate, iar Fran simţea că el ar fi dorit să-i atingă părul sau să-i pună o mână pe umăr, lucru

care îi repugna. Harold ajunsese s-o deranjeze aproape tot timpul, într-un mod insuportabil.

— S-au dus la Kunkle, să caute un cabinet medical.

— Speră să poată aduce şi nişte cărţi, completă Peri. Şi nişte... nişte instrumente.

Femeia îşi înghiţi cu greu un nod. Continuă să-i răcorească obrajii lui Mark, înmuind din când în când cârpa într-un vas cu apă şi apoi storcând-o.

— Ne pare foarte rău, spuse Harold stânjenit. Presupun că sună ca dracu', dar este purul adevăr.

Peri îşi ridică privirile şi-i zâmbi lui Harold.

— Ştiu asta şi-ţi mulţumesc. Nu e vina nimănui. Decât dacă există un Dumnezeu, bineînţeles. Iar dacă există un Dumnezeu, atunci este vina *Lui.* Iar atunci când îl voi vedea, am de gând să-l trag un şut în boaşe.

Femeia avea o faţă vag cabalină şi trup gros, de ţărancă. Fran, care vedea la toţi cei din jur trăsăturile cele mai bune cu mult înainte de a le depista pe cele rele (Harold, de exemplu, avea mâini foarte frumoase pentru un bărbat), observă că părul lui Peri, de un castaniu deschis, era aproape nemaipomenit şi că ochii ei închişi, indigo, erau frumoşi şi trădau inteligenţă. Predase antropologia la New York University, le mărturisise ea, de asemenea se implicase activ în mai multe mişcări politice, printre care lupta pentru drepturile femeii şi ale bolnavilor de SIDA. Nu fusese căsătorită. Îi spusese odată lui Frannie că Mark se purtase mai bine cu ea decât s-ar fi aşteptat din partea unui bărbat. Ceilalţi pe care-i cunoscuse fie o ignoraseră, fie o încadraseră, fără discernământ, în categoria "boarfe" sau "mironosiţe". Recunoştea că, într-o situaţie normală, Mark probabil că ar fi ignorat-o, dar acest lucru nu se întâmplase. Se întâlniseră la Albany, unde Perion îşi petrecea vacanţa alături de părinţii ei, în cea din urmă zi a lui iunie şi, după ce stătuseră de vorbă o vreme, luaseră hotărârea să

plece din oraş, înainte ca mulţimea de viruşi ce incubau în cadavrele intrate în descompunere să desăvârşească ceea ce nu reuşise Supergripa.

Prin urmare plecaseră, iar noaptea următoare făcuseră amor, mai degrabă din cauza disperării şi a singurătăţii decât mânaţi de vreun sentiment profund (vorbea ca o adolescentă, de aceea Frannie considera că nu merită să consemneze relatarea în jurnalul ei). Se purta frumos cu ea, îi povesti Peri lui Fran în stilul acela blând şi uşor mirat al tuturor femeilor şterse, care au descoperit un bărbat amabil într-o lume necruţătoare. Începuse să-l iubească; pe zi ce trecea îl iubea mai tare.

Iar acum apăruse nenorocirea asta.

— Mi se pare ciudat, spuse ea. Toţi cei de aici, cu excepţia lui Stu şi Harold, sunt absolvenţi de colegiu, ceea ce ai fi reuşit şi tu, dacă lucrurile îşi urmau cursul lor normal, Harold.

— Da, presupun că aşa s-ar fi întâmplat.

Peri se întoarse către Mark şi începu din nou să-l şteargă pe frunte, încet şi cu dragoste. Lui Frannie asta îi amintea de o imagine colorată din Biblia lor de familie, desenul reprezentând trei femei care pregăteau trupul lui Isus pentru înmormântare — îl ungeau cu uleiuri şi miresme.

— Frannie studia engleza, Glen era profesor de sociologie, Mark studia pentru doctoratul în istorie americană, Harold, tu aveai de gând să studiezi tot engleza, dorind să ajungi scriitor. Am putea organiza între noi nişte seminare foarte interesante. De altfel, cred că am şi făcut acest lucru, nu?

— Da, se arătă Harold de acord.

Vocea lui, de obicei penetrantă, acum abia se mai auzea.

— Educaţia în spiritul artelor liberale te învaţă cum să gândeşti — am citit lucrul acesta undeva. Disciplinele propriu-zise pe care le urmezi sunt de importanţă secundară. Cel mai important lucru pe care îl iei cu tine din şcoală este cum să gândeşti inductiv şi deductiv în chip constructiv.

— Corect, comentă Harold. Îmi place ideea asta.

Mâna lui coborî acum cu *adevărat* pe umărul lui Fran. Ea nu-l respinse de-a dreptul, deşi atingerea o deranja cât se poate de tare.

— De fapt, *nu* este bine, continuă Peri aprig.

Luat prin surprindere, Harold îşi luă mâna de pe umărul lui Frannie, care se simţi mult mai uşurată.

— Nu? întrebă el, timid.

— El *moare!* spuse Peri, nu tare, dar pe un ton necăjit şi neputincios. Moare, pentru că noi ne-am pierdut timpul învăţând cum să discutăm steril în cămine şi în saloanele apartamentelor ieftine din oraşele universitare. Vai, aş putea să vorbesc despre indienii *midi* din Noua Guinee, iar Harold ar putea să explice tehnica literară a poeţilor englezi moderni, dar la ce-i servesc toate astea lui Mark?

— Dacă am fi avut pe cineva care a urmat învăţământul medical..., încercă Fran s-o împace.

— Da, dacă am fi avut. Dar nu avem. Nu avem cu noi nici măcar un mecanic auto sau pe cineva care să fi urmat studii agricole şi măcar să fi *fost de faţă* când trata veterinarul o vacă sau un cal. Se uită spre ei, iar ochii indigo se făcură parcă şi mai întunecaţi. Oricât de dragi mi-aţi fi, cred că în clipa asta aş fi în stare să vă dau pe toţi în schimbul unui tip care să se priceapă. Vă e teamă să-l atingeţi, cu toate că ştiţi ce se va întâmpla, dacă nu interveniţi. Nu mă exclud nici pe mine — şi eu mă port la fel.

— Cel puţin cei doi...

Fran se opri. Era pe cale să spună *Cel puţin cei doi bărbaţi au plecat după instrumente,* apoi îşi dădu seama că formularea ar putea fi nefericită, având în vedere că Harold rămăsese pe loc.

— Cel puţin Stu şi cu Glen au făcut o mişcare. Şi asta e ceva, nu?

Peri oftă.

— Mda... şi asta e ceva. Dar hotărârea de a pleca a fost a lui Stu, aşa-i? Singurul dintre noi

care a hotărât, în cele din urmă, că este mai bine să încerci ceva decât să stai şi să-ţi frângi mâinile. Continuă, adresându-i-se lui Frannie: ţi-a spus cum şi-a câştigat existenţa înainte?

— A muncit într-o fabrică, răspunse Fran prompt. Nu remarcă încruntarea lui Harold, pricinuită tocmai de viteza cu care reuşise să ofere această informaţie. Monta circuite în calculatoarele electronice. S-ar putea spune că era tehnician computerist.

— Ha! făcu Harold, zâmbind acru.

— Este singurul dintre noi care se pricepe să desfacă lucrurile în bucăţi, spuse Peri. Ceea ce vor face el şi domnul Bateman o să-l ucidă pe Mark, sunt convinsă de asta, dar e mai bine să moară fiindcă cineva a încercat să-l salveze decât să moară în timp ce noi stăm şi ne uităm la el... ca la un câine pe care l-a călcat maşina şi a rămas în mijlocul străzii.

Harold şi Fran nu găsiră nici o replică. Rămaseră tăcuţi în spatele ei, urmărind figura palidă şi imobilă a lui Mark. După o vreme, Harold îşi aşeză iarăşi palma transpirată pe umărul lui Fran. Fata se abţinu cu greu să nu urle.

Stu şi Glen se întoarseră la 3.45. Pe portbagajul motocicletei era prinsă o geantă neagră, cu instrumente medicale şi mai multe volume mari şi negre.

— Vom face o încercare, au fost singurele cuvinte ale lui Stu.

Peri îşi ridică privirile spre ei. Era palidă şi încordată, dar reuşi să se exprime cu mult calm:

— Vreţi? Vă rog. Amândoi dorim acest lucru.

— Stu..., spuse Perion.

Era ora 4.10. Stu stătea îngenuncheat pe un covor de cauciuc întins sub copac. Râuri de

transpiraţie i se scurgeau pe obraji. Ochii îi străluceau, înnebuniţi, bântuiţi de imense temeri. Frannie ţinea o carte deschisă înaintea lui, dând pagina între două planşe colorate ori de câte ori Stu îşi ridica privirea şi-i făcea semn. Alături de el stătea Glen Bateman, îngrozitor de alb, ţinând în mână un mosor cu aţă subţire. Instrumentele erau acum stropite cu sânge.

— Am găsit! strigă Stu triumfător. Vocea lui căpătă deodată tonuri acute şi dure. Ochii i se îngustară, ca două lame. Uite-l pe păcătos! Aici! Chiar aici!

— Stu..., spuse Perion.

— Fran, arată-mi iarăşi cealaltă planşă! Repede! Repede!

— Poţi să-l scoţi? îl întrebă Glen. Isuse, Stu, chiar crezi că eşti în stare?

Harold dispăruse. Plecase dintre ei încă de la început, ţinându-şi mâna în dreptul gurii. De cincisprezece minute încoace stătea într-un mic crâng de copaci dinspre răsărit, cu spatele la ei. Acum se întoarse, cu speranţa zugrăvită pe figura lui mare şi rotundă.

— Nu ştiu, spuse Stu, dar s-ar putea. Cred că s-ar putea.

Cercetă planşa colorată pe care i-o ţinea Fran dinainte. Avea sânge până la coate, ca şi cum ar fi purtat nişte mănuşi de seară stacojii.

— Stu..., spuse Perion.

— Este separat de rest, atât deasupra, cât şi dedesubt, şopti Stu, iar ochii îi sclipiră teribil. Apendicele. E o mică piesă de sine stătătoare. Este... şterge-mi fruntea, Frannie, Isuse, năduşesc ca o vită... mulţumesc... Doamne, n-aş vrea să-l tai mai rău decât ar fi nevoie... aicea-s intestinele... pentru numele lui Dumnezeu, trebuie. N-am ce face.

— Stu..., spuse Perion.

— Dă-mi foarfecele, Glen. Nu... nu alea. Perechea mai mică.

— *Stu.*

Îi acordă în sfârşit atenţie.

— Nu mai este nevoie, spuse ea, cu voce calmă şi blândă. A murit.

Stu se uită la ea, cu ochi din ce în ce mai mari.

— Acum aproape două minute, întări ea. Dar îţi mulţumesc foarte mult. Îţi mulţumesc pentru că ai încercat.

Stu rămase încremenit multă vreme.

— Eşti sigură? şopti el apoi.

Femeia îi făcu din nou semn, în tăcere. Lacrimile i se scurgeau pe obraji.

Stu se îndepărtă de ei, lăsând să-i scape din mână micul scalpel, şi-şi duse mâinile la ochi, cuprins de disperare. Glen se ridicase deja şi plecase, fără să se uite înapoi, cu umerii lăsaţi, ca şi cum ar fi primit o lovitură teribilă.

Frannie se apropie de Stu şi-l îmbrăţişă.

— Asta este, zise el. Repetă cele două cuvinte la nesfârşit, pronunţându-le încet şi monoton, într-un fel care o speria. Asta este. S-a terminat. Asta este. Asta este.

— Ai făcut tot ce ai putut, îl consolă ea, strângându-l şi mai tare, ca şi cum s-ar fi temut să nu-şi ia zborul.

— Asta este, repetă el pentru ultima oară, deprimat.

Frannie nu-l slăbea din strânsoare. În ciuda tuturor gândurilor ei din ultimele trei săptămâni şi jumătate, în ciuda faptului că se "îndrăgostise nebuneşte", nu făcuse nici măcar o singură mişcare făţişă. Se ferise cu cea mai mare grijă să nu-şi dezvăluie sentimentele. Din cauza lui Harold, situaţia era pe muchie de cuţit. De fapt, ea nu-şi arătase adevăratele ei simţăminte faţă de Stu nici măcar acum. Nu-l îmbrăţişa ca o iubită, ci mai degrabă ca un supravieţuitor care se agaţă de altul. Tot aşa păru şi Stu să înţeleagă gestul. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o strânse cu putere, lăsând urme însângerate pe bluza ei kaki, semne care

păreau să pecetluiască faptul că fuseseră complici într-o crimă nefericită. Undeva, o gaiţă croncăni strident; lângă ei, Perion începu să plângă.

Harold Lauder, care nu putea deosebi îmbrăţişarea dintre o pereche de supravieţuitori de aceea dintre doi îndrăgostiţi, îi privea cu un început de bănuială şi teamă. După câteva clipe, porni furios şi dispăru în desiş; nu se întoarse decât târziu, cu mult după cină.

Dimineaţa următoare, Fran se trezi în zori. Cineva o scutura. Am să deschid ochii şi am să-l văd pe Glen sau pe Harold, îi trecu prin minte, adormită. Vom parcurge din nou aceeaşi poveste, de *nenumărate* ori, până ce vom proceda cum se cuvine. Cei ce nu învaţă din istorie... Dar era Stu. Se crăpase de ziuă; aurora se insinua învăluită în ceaţa începutului de zi ca o bijuterie din aur acoperită cu un strat subţire de vată. Ceilalţi păreau nişte movile adormite.

— Ce este? întrebă ca, ridicându-se. S-a întâmplat ceva?

— Am visat iarăşi. Nu pe bătrână, ci... pe celălalt. Pe Omul Întunecat. M-am speriat şi...

— Stai, îl opri ea, speriată de ceea ce se putea citi pe figura lui. Spune-mi ce s-a întâmplat, *te rog.*

— E vorba de Perion. Veronal. A luat Veronalul din bagajul lui Glen.

Fran respiră din greu.

— Vai, Doamne, continuă Stu şovăielnic. E moartă, Frannie. Ce nenorocire!

Ea încercă să spună ceva, însă constată că nu reuşeşte.

— Cred că ar fi mai bine să-i trezesc şi pe ceilalţi, zise Stu absent.

Îşi frecă obrazul, aspru din cauza bărbii nerase. Fran îşi amintea încă atingerea aceea înţepătoare de ieri, când îl îmbrăţişase. Bărbatul i se adresă din nou, tulburat:

— Oare când se va sfârşi totul?

— Nu cred că se va sfârşi vreodată, îi răspunse ea blând.

Privirile lor se întâlniră, în acel început de zi.

Din jurnalul lui Fran Goldsmith
12 iulie 1990

Ne-am făcut tabăra chiar la vest de Guilderland (NY) în seara asta, am ajuns în fine la Şoseaua cea Mare, US 80/90. Entuziasmul întâlnirii cu Mark şi Perion (nu eşti de părere că e un nume drăguţ? eu da) de ieri după-amiază s-a mai domolit, mai mult sau mai puţin. Au fost de acord să meargă cu noi... de fapt, chiar ei ne-au făcut propunerea, înainte să apucăm noi.

Nu sunt foarte sigură că Harold le-ar fi făcut propunerea respectivă. Ştii cum este el. Harold ezitase puţin (şi cred că şi Glen) din cauza mulţimii de arme pe care o cărau după ei, inclusiv puşti semiautomate (două). În primul rând însă, Harold ţine foarte mult să aibă rolul lui... să fie băgat în seamă, înţelegi cum vine chestia.

Cred că am umplut nenumărate pagini cu PSIHOLOGIA LUI HAROLD, iar dacă n-aţi reuşit să-l cunoaşteţi până acum, nu o veţi face niciodată. Sub fanfaronada şi sentinţele lui pompoase se ascunde un băieţel foarte nesigur pe el. Harold nu poate să creadă că lucrurile s-au schimbat cu adevărat. Parte din el — şi nu una neglijabilă — crede probabil în continuare că toţi cei care îl chinuiseră în liceu se vor ridica din mormintele lor într-o bună zi şi vor începe din nou să tragă în el cu biluţe de hârtie îmbăloşate sau să strige după el Lauder Nebunu', aşa cum îmi povestea Amy că se întâmpla. Uneori mă gândesc că ar fi fost mai bine pentru el (şi poate şi pentru mine) dacă n-am fi hotărât să plecăm împreună din Ogunquit. Eu fac parte din viaţa lui de dinainte, am fost odată foarte bună prietenă cu sora lui şi aşa mai departe. Ceea

ce încununează relaţia asta stranie cu Harold este că, oricât ar părea de ciudat, ştiind ceea ce ştiu acum, l-aş prefera drept prieten pe *Harold* în locul lui Amy, care se dădea în vânt după tipi cu maşini frumoase, după haine de la Sweetie's şi care era (să mă ierte Dumnezeu că-i vorbesc de rău pe cei morţi, dar este purul adevăr) o adevărată snoabă de Ogunquit, de felul celor cum nu pot ajunge decât orăşencele get-beget. Harold, în schimb, în felul lui ciudat, este un băiat pe cinste. Dar numai atunci când nu-şi concentrează toată energia mintală ca să se facă de rahat. Problema este că Harold nu poate concepe cum l-ar putea considera cineva un băiat pe cinste. Parte din el insistă *enorm* să fie consecvent. E ferm decis să poarte după sine toate obsesiile lui în această lume nouă, nu chiar atât de minunată. Cel mai bine ar fi fost să renunţe la ele, ca şi la ciocolatele acelea Payday, după care se dădea în vânt.

Vai, Harold, chiar că nu ştiu prea bine ce să zic.

Lucruri pe care trebuie să le ţinem minte: Papagalul Gilette. "Vă rugăm să nu-l stoarceţi pe Prinţul Fermecat." Ulciorul umblător, plin de Kool-Aid, care zicea: *Oh... YEAAAAHHH!* "Tampoanele O.B.... create de o doctoriţă, specialistă în ginecologie." Ce înseamnă All-Stars? *Noaptea Morţilor Vii.* Brrr! Chestia asta nu mai sună deloc a glumă. O las baltă.

14 iulie 1990

Astăzi la prânz am avut o discuţie lungă şi serioasă despre visele astea, oprindu-ne în loc probabil mai mult decât s-ar fi cuvenit. Apropo, nu am ajuns decât până la nord de Batavia, New York.

Harold ne-a propus ieri într-un chip foarte timid (pentru el) să începem să ne facem un stoc de Veronal şi să luăm doze foarte mici, ca să vedem dacă nu cumva este posibil să "întrerupem ciclul de vise", după cum s-a exprimat el. Eu am fost de

acord cu ideea, ca să nu-şi închipuie nimeni că ar fi ceva în neregulă cu mine, dar am de gând să nu iau pastilele respective, ca nu cumva să-i facă rău lui Lone Ranger" (sper că este singuratic; nu sunt convinsă că m-aş putea descurca cu gemeni).

O dată adoptată propunerea cu Veronalul, Mark a făcut un comentariu:

— Ştiţi, la chestii de genul ăsta nu e bine să te gândeşti prea mult. Altfel, riscăm să ne trezim convinşi că am fi Moise ori Iosif şi că primim telefoane de la Dumnezeu.

— Omul Întunecat nu sună din Rai, zice Stu. Dacă e o convorbire interurbană, consider că mai degrabă vine din străfunduri.

— Adică Stu vrea să spună că însuşi Scaraoţchi s-a pus pe urmele noastre, ciripeşte Frannie.

— Mi se pare o explicaţie cât se poate de bună, zice Glen, la care am devenit cu toţii atenţi. Ei bine, a continuat el, codindu-se puţin, din câte mi-am dat eu seama, dacă priveşti problema din punct de vedere teologic, parcă ne-am afla în centrul unei lupte dintre Rai şi Iad, nu sunteţi de părere? Dacă există cumva iezuiţi care au supravieţuit Supergripei, cu siguranţă că şi-au ieşit pur şi simplu din minţi.

Poanta asta l-a făcut pe Mark să râdă în hohote. Eu nu prea m-am prins, dar mi-am ţinut gura.

— *Mie* unul, toată situaţia mi se pare ridicolă, a intervenit Harold. În ritmul ăsta, o să ajungem să vorbim despre Edgar Cayce şi metempsihoză.

Pronunţase Cayce *Cheis,* iar atunci când l-am corectat (se pronunţă de fapt *Cheisi),* m-a învrednicit cu o privire încruntată, de tipul HAROLD-CEL-CUMPLIT. Nu e Harold genul care să-ţi mulţumească atunci când îi atragi atenţia asupra micilor lui defecte, dragul meu jurnal!

— Ori de câte ori se petrece ceva indiscutabil paranormal, zise Glen, singura explicaţie cu adevărat potrivită şi care susţine logica interioară este cea teologică. De aceea supranaturalul şi

religia au mers întotdeauna mână în mână, până la vindecătorii prin credinţă din zilele noastre.

Harold bodogăni ceva, dar Glen nu-l luă în seamă şi continuă:

— Sentimentul meu este că toţi posedăm puteri metapsihice... iar lucrul acesta face atât de intim parte din noi, încât nu-l observăm decât rareori. Talentul respectiv poate avea în mare măsură un rol preventiv, ceea ce îl face şi mai greu de remarcat.

— De ce? am întrebat eu.

— Pentru că este un factor negativ, Fran. A citit careva dintre voi studiul lui James D.L. Staunton din 1958 asupra accidentelor feroviare şi aviatice? A apărut iniţial într-un jurnal de sociologie, dar ziarele de senzaţie îl reactualizează când şi când.

Am clătinat cu toţii din cap.

— Nu v-ar fi stricat. James Staunton a fost ceea ce elevii mei de acum douăzeci de ani ar fi numit "un cap cu adevărat strălucit" — un analist sociolog, al cărui hobby era ocultismul. A scris un mare număr de articole despre interferenţele celor două domenii, după care a trecut de cealaltă parte şi a început efectuarea unor cercetări directe.

Harold pufni dispreţuitor, în vreme ce Stu şi Mark zâmbeau. Mi-e teamă că şi eu făceam la fel.

— De-abia aşteptăm să auzim cum e cu trenurile şi cu avioanele, a zis Peri.

— Ei bine, Staunton a adunat datele statistice despre douăzeci şi cinci de prăbuşiri de avioane, începând cu 1925, şi peste două sute de accidente feroviare, începând din 1900. A introdus toate datele în computer. În esenţă, a stabilit corelaţiile dintre trei factori: numărul celor prezenţi la bordul unui asemenea mijloc de transport care a suferit dezastrul, numărul celor ucişi şi *capacitatea* vehiculului.

— Nu-mi dau seama ce încerca el să demonstreze, comentă Stu.

— Ca să ne dăm seama de asta, trebuie să ţinem cont că a mai introdus în computer o a doua serie de cifre — respectiv un număr egal de avioane şi trenuri cărora *nu* li s-a întâmplat nimic.

Mark făcu un semn din cap.

— Un lot de control şi unul experimental. Mi se pare corect.

— Ceea ce a descoperit el pare foarte simplu, dar implicaţiile sunt fantastice. E o jale că trebuie să te strecori anevoios printre şaisprezece tabele ca să ajungi la adevărul statistic dezvăluit.

— *Ce* adevăr? am sărit eu.

— Avioanele şi trenurile pline nu suferă accidente decât rareori, veni răspunsul.

— N-am pomenit un *căcat* mai mare! strigă Harold.

— Câtuşi de puţin, i-a răspuns Glen calm. Exact asta era şi teoria lui Staunton, pe care computerul l-a ajutat s-o demonstreze. În cazurile în care avioanele sau trenurile sunt implicate în accidente, vehiculele respective nu sunt ocupate decât la 61% din capacitate, în ceea ce priveşte numărul de pasageri. În restul cazurilor, vehiculele circulă cu 76% din capacitate. Asta reprezintă o diferenţă de 15%, demonstrată pe baza unui număr mare de date, prelucrate pe computer, iar o deviaţie de un asemenea ordin este *semnificativă.* Staunton are dreptate când ne atrage atenţia că, din punct de vedere statistic, şi o diferenţă de 3% ar trebui să ne pună pe gânduri. E o anomalie mare cât Texasul. De aici, Staunton a tras concluzia că oamenii *ştiu* care anume avioane şi trenuri vor fi implicate în accidente... că ei prevăd viitorul, în mod inconştient... Pe mătuşa Sally o apucă pântecăraia exact înainte de plecarea Cursei 61 de la Chicago spre San Diego. Iar atunci când avionul se prăbuşeşte în deşertul Nevada, toată lumea spune: "Vai, mătuşă Sally, durerea aia de burtă a fost un semn al lui Dumnezeu." Dar până la apariţia lui James Staunton, nimeni nu băgase de seamă că au

existat *treizeci* de persoane cu dureri de stomac... sau de cap... sau pur şi simplu având senzaţia aceea ciudată din picioare, atunci când trupul încearcă să-i comunice capului că un lucru anume este pe cale s-o ia razna *rău de tot.*

— Eu pur şi simplu refuz să cred aşa ceva, a zis Harold, foarte pătruns.

— Stai să-ţi povestesc, a continuat Glen. Cam la o săptămână după ce citisem articolul lui Staunton pentru prima oară, un avion al lui Majestic Airlines s-a prăbuşit lângă Logan Airport. N-a rămas nici un supravieţuitor. Ei bine, am sunat la biroul Majestic din Logan, după ce lucrurile se mai liniştiseră puţin. Le-am spus că sunt reporter la *Union-Leader* din Manchester — o mică minciună pentru o cauză nobilă. I-am informat că pregătim un raport despre accidentele aviatice şi lc-am cerut să-mi spună, dacă doresc, câte persoane nu s-au prezentat la zbor. Bărbatul respectiv a părut surprins, spunându-mi că angajaţii liniei aeriene fuseseră frapaţi de acest aspect. Era vorba de şaisprezece persoane. Şaisprezece neprezentări. L-am întrebat care era media pentru zborurile avioanelor 747 dintre Denver şi Boston, iar el mi-a răspuns că este de trei.

— Trei, a repetat Perion, minunându-se.

— Chiar aşa. Dar funcţionarul a mers şi mai departe. Mi-a spus că au mai avut şi cincisprezece *renunţări,* media fiind de opt. Prin urmare, chiar dacă ziarele au urlat atunci că ACCIDENTUL AVIATIC DE LA LOG AN UCIDE 94 DE PERSOANE, la fel de bine ar fi putut scrie că 31 DE PERSOANE EVITĂ MOARTEA ÎN DEZASTRUL DE LA AEROPORTUL LOGAN.

Ei... discuţiile despre fenomenele astea paranormale au continuat foarte mult, dar ne-am abătut destul de tare de la tema viselor *noastre* şi dacă ele ne vin sau nu de la Atotputernicul din Ceruri. Un lucru interesant a apărut (după ce

Harold ne părăsise, cuprins de un dezgust total) atunci când Stu l-a întrebat pe Glen:

— Dacă posedăm asemenea capacităţi, cum se face că nu ştim când o persoană iubită a murit, sau că ne-a fost măturată casa de o tornadă, sau ceva de genul ăsta?

— Există şi asemenea cazuri, l-a asigurat Glen, dar trebuie să recunosc că nu sunt nici pe departe la fel de comune... sau la fel de uşor de dovedit cu ajutorul unui computer. E un aspect foarte interesant. Eu am o teorie...

(Dar când nu are el, jurnalule?)

— ... legată de evoluţie. Ştii, pe vremuri, oamenii — sau strămoşii lor — aveau coadă şi întregul corp acoperit cu păr, precum şi simţuri mult mai ascuţite decât ale noastre, celor de acum. Oare de ce nu le mai avem şi acum? Repede, Stu! Ai şansa să treci în fruntea clasei, primeşti şi o tocă din cele pătrate şi tot ce se mai cuvine.

— Păi exact din motivul pentru care oamenii nu mai poartă ochelari speciali şi impermeabile atunci când conduc maşina, din câte presupun. Uneori se întâmplă să renunţi la anumite lucruri, tocmai pentru că atingi punctul în care nu mai simţi nevoia de ele.

— Exact. La ce bun un simţ, dacă nu răspunde nici unei cerinţe de ordin practic? La ce bun să stai la tine în birou şi deodată să ştii că nevastă-ta a fost omorâtă într-un accident de maşină, când se întorcea de la piaţă? Oricum cineva are să te sune la telefon ca să-ţi comunice, nu? Simţul respectiv s-a atrofiat cu mult timp în urmă, asta dacă l-am posedat vreodată cu adevărat. Probabil că s-a pierdut, o dată cu coada şi cu blana. Ceea ce-mi stârneşte interesul, continuă el, este că aceste vise par să prevestească o luptă viitoare. Din câte se pare, vedem imagini vagi ale unui protagonist... şi ale unui antagonist. Un adversar, dacă vreţi. Dacă este aşa, mi se pare că e ca şi cum am vedea un avion cu care urmează să călătorim... şi ne-ar

apuca durerea de burtă. Poate că ni se oferă mijloacele cu ajutorul cărora putem să dăm formă propriului nostru viitor... Un soi de liberă voinţă cvadri-dimensională: şansa de a putea alege înainte ca evenimentele să se declanşeze.

— Dar nu ştim care este *semnificaţia* viselor, am zis eu.

— Nu, într-adevăr n-o cunoaştem. Dar poate vom reuşi. Nu ştiu dacă un strop de abilitate metapsihică înseamnă că am fi divini; există mulţi oameni care pot să accepte miracolul premoniţiei fără să creadă că el dovedeşte existenţa lui Dumnezeu, dintre ei făcând şi eu parte; în schimb cred că aceste vise reprezintă o forţă constructivă, în ciuda faptului că ne sperie. Prin urmare, m-am răzgândit în ceea ce priveşte Veronalul. Gestul mi se pare mult prea asemănător cu cel de a lua Pepto-Bismol ca să-ţi potoleşti durerile de stomac şi apoi să te sui totuşi în avion.

Lucruri pe care trebuie să le ţinem minte: Recesiune, lipsuri, prototipul Ford Growler, care era în stare să parcurgă nouăzeci de kilometri pe autostradă cu mai puţin de cinci litri de benzină. O maşină-minune. Asta-i totul; am terminat. Dacă nu fac notiţe mai scurte, jurnalul ăsta va arăta curând ca *Pe aripile vântului,* înainte să vină pe lume Lone Ranger (rugămintea mea ar fi să nu apară pe un cal alb, numit Silver). A, da, încă un lucru pe care să nu-l uit. Edgar Cayce. Nici nu poate fi uitat. Din câte se zice, vedea viitorul în vis.

16 iulie 1990

Doar două note, ambele în legătură cu visele (vezi însemnarea de acum două zile). În primul rând, Glen Bateman a fost foarte palid şi tăcut de două zile încoace, iar în seara aceasta l-am văzut înghiţind o doză foarte mare de Vcronal. Bănuiala mea este că nu şi-a luat ultimele două doze şi, prin urmare, a avut nişte vise FOARTE proaste. Asta

mă îngrijorează. Mi-ar plăcea să-l pot aborda cumva, dar nu-mi vine nici o idee.

În al doilea rând, propriile mele vise. Nimic, alaltăieri (adică în noaptea de după discuţie); am dormit ca un copil şi nu mi-am adus aminte nimic. Azi-noapte am visat-o pentru prima oară pe bătrână. Nu am nimic de adăugat peste ce s-a spus deja, cu excepţia faptului că ea pare să emane BUNĂTATE şi BLÂNDEŢE. Acum cred că înţeleg de ce Stu era atât de dornic să mergem în Nebraska, în ciuda sarcasmelor lui Harold. În dimineaţa asta m-am trezit absolut reconfortată, gândindu-mă că dacă am reuşi să ajungem la bătrână, la Mother Abagail, totul ar fi mai mult decât în ordine. Sper să se afle cu adevărat acolo. (Apropo, sunt sigură că numele oraşului este Hemingford Home.)

Lucruri pe care trebuie să le ţinem minte: Mother Abagail!

CAPITOLUL 47

Când a fost să se întâmple, totul s-a petrecut fulgerător. Era în jur de 9.45, pe 30 iulie, iar ei nu se aflau pe drum de mai mult de o oră. Înaintau încet, pentru că noaptea trecută plouase tare, iar drumul era încă lunecos. Nu discutaseră prea mult între ei de ieri dimineaţa, când Stu îi trezise — mai întâi pe Frannie, apoi pe Harold şi pe Glen — spunându-le de sinuciderea lui Perion. Se considera răspunzător, acuzându-se pentru ceva de care nu era mai vinovat decât de o furtună, se gândea Fran cu jale.

I-ar fi făcut plăcere să-i poată aduce la cunoştinţă gândul ei, în parte pentru că trebuia mustrat, în parte pentru că-l iubea. Acest din urmă fapt nu mai putea să şi-l ascundă. Ar fi vrut să-l poată convinge că moartea lui Peri nu era din vina

lui... dar afirmându-şi această convingere ar fi însemnat să-şi dezvăluie adevăratele sentimente faţă de el. De fapt, ar fi trebuit să-i destăinuie toate tainele inimii ei. Din nefericire, aceste taine ar fi ajuns astfel şi la cunoştinţa lui Harold. Prin urmare, era exclus... pentru moment, cel puţin. Dar va trebui s-o facă, şi încă foarte repede, indiferent de Harold. Nu exista nici o metodă de a-l proteja. Apoi, se cădea să afle şi el... şi să accepte sau nu realitatea. Îi era teamă că Harold va alege cea de a doua cale. O astfel de hotărâre putea duce la lucruri îngrozitoare. Colac peste pupăză, cărau cu ei şi o groază de arme de foc.

Întorcea aceste gânduri pe toate feţele când, după ieşirea dintr-o curbă, le răsări înaintea ochilor o rulotă răsturnată în mijlocul drumului, blocându-i pe toată lăţimea. Peretele lateral, roz, atacat de rugină, strălucea încă de pe urma ploii din noaptea trecută. Şi surpriza nu se oprea aici — trei maşini station şi un camion mare pentru transportul maşinilor accidentate fuseseră parcate pe laturile drumului. Printre vehicule se aflau şi oameni, cel puţin zece sau douăsprezece persoane

Luată prin surprindere, frână brusc, iar Honda ei derapa pe drumul ud şi fu cât pe ce s-o arunce din şa, înainte ca ea s-o poată controla. În acel moment constată că se opriseră tuspatru aproape în linie, miraţi să vadă un asemenea grup de oameni încă în viaţă.

— Okay, descălecaţi, le porunci unul dintre bărbaţi.

Era înalt, cu o barbă de culoarea nisipului şi purta ochelari de soare întunecaţi. Călătorind pentru o clipă prin timp, Fran îşi aminti de întâmplarea de la Mâine Turnpike, când o oprise o patrulă de poliţie pentru depăşirea vitezei.

Acum o să pretindă să ne vadă permisele de conducere, îi trecu prin minte. Dar de data asta nu era vorba de cine ştie ce State Trooper singuratic, vânând vitezomani şi amendându-i. Din grupă

făceau parte patru bărbaţi, ceilalţi trei aflaţi într-un soi de linie de bătaie, în spatele celui cu barbă. Restul erau femei. Cel puţin opt. Arătau palide şi speriate şi se adunaseră în grupuri mici, în jurul maşinilor parcate.

Bărbosul ţinea în mână un pistol. Ceilalţi aveau puşti. Doi dintre ei purtau rămăşiţe din ceea ce fusese un echipament militar.

— *Descălecaţi,* fir-aţi voi să fiţi, porunci bărbosul.

Unul dintre bărbaţii din spatele lui acţionă sistemul de încărcare al armei din mâna sa. În aerul uşor înceţoşat al dimineţii, zgomotul era puternic şi imperativ.

Glen şi Harold erau uimiţi şi speriaţi. Atât şi nimic mai mult. *Stau ca nişte animale duse la tăiere,* îi trecu lui Frannie prin minte. Din ce în ce mai îngrijorată, nu înţelegea nici ea foarte bine situaţia, dar ştia că ecuaţia nu iese. *Patru bărbaţi, opt femei,* îşi zise, apoi îşi repetă, din ce în ce mai tare şi alarmat: *Patru bărbaţi, opt femei!*

— Harold, începu Stu pe ton calm. Ceva se ivise în ochii lui. O sclipire, semn că înţelesese. Harold, să nu care cumva...

Atunci se declanşă totul.

Stu avea arma prinsă peste spate. Îşi lăsă un umăr în jos, astfel încât cureaua alunecă şi puşca îi ajunse în mâini.

— Să nu faci aşa ceva! urlă furios bărbosul. Garvey! Virge! Ronnie! Pe ei! Nu trageţi în femeie!

Harold încercă să tragă pistoalele, uitând la început că erau bine prinse în tocuri.

Glen Bateman rămăsese în spatele lui Harold, încremenit de uimire.

— *Harold!* strigă Stu din nou.

Frannie încercă şi ea să-şi pregătească puşca. Părea că aerul din jurul ei se umpluse de o melasă neagră, de o materie vâscoasă prin care nu avea

cum să mai răzbată. Se gândea că aveau să-şi găsească sfârşitul aici.

— ACUM! ţipă una dintre fete.

Frannie îşi îndreptă privirile către ea, continuând să se lupte cu arma. De fapt, nu era o fată; avea cel puţin douăzeci şi cinci de ani. Părul ei, blond-cenuşiu, îi stătea pe cap ca o cască neregulată, de parcă de-abia I-ar fi retezat cu o pereche de foarfece pentru grădinărit.

Nu toate femeile se mişcară la apelul ei; câteva păreau să se fi transformat în stană de piatră, atât de înfricoşate erau. Dar blonda şi încă trei intrară în acţiune.

Toate acestea se petrecură în şapte secunde.

Bărbosul îşi ţinea pistolul îndreptat către Stu. Când tânăra blondă strigase *Acum!,* ţeava se îndreptase uşor spre ea, ca varga de alun când simte apă în apropiere. Se declanşă, făcând un zgomot puternic, ca o bucată de oţel ce trece printr-un carton. Stu căzu de pe motocicletă, iar Frannie îi strigă numele.

Apoi Stu se sprijini pe ambele coate (în cădere şi le julise, iar un picior îi fusese prins sub motocicletă) şi trase. Bărbosul execută nişte mişcări de dans, ca o paiaţă de vodevil părăsind scena, după un bis. Cămaşa lui în carouri spălăcite păru să se umfle brusc. Pistolul automat i se smuci spre cer şi zgomotul acela ca de oţel ce trece prin carton se repetă de încă patru ori. Apoi se prăbuşi pe spate.

Doi dintre cei trei bărbaţi din spatele lui se răsuciseră la strigătul blondei. Unul apăsă pe ambele trăgace ale armei lui — un Remington demodat, de calibru 12. Patul armei nu se sprijinea pe nimic — o ţinea la oarecare distanţă de şoldul drept — iar atunci când se declanşă, cu zgomotul unui tunet stârnit într-o încăpere de mici dimensiuni, îi zbură din mână, zdrelindu-i şi pielea de pe degete. Puşca de vânătoare se rostogoli zăngănind pe asfalt. Faţa uneia dintre femeile care

nu reacţionase la ţipătul blondei se dizolvă pur şi simplu sub un incredibil val de sânge şi, pentru o clipă, Frannie auzi chiar lichidul şiroind pe pavaj, ca o rafală bruscă de ploaie. Singurul ochi rămas întreg se căsca de sub masca de sânge a femeii. În el nu se citea decât uluirea şi lipsa oricărei înţelegeri. Apoi femeia căzu şi rămase cu faţa în jos. Maşina din spatele ei, un station Country Squire, fusese străpunsă de o mulţime de alice mari, iar pe una dintre ferestre apăruse o reţea de crăpături, ceea ce-i dădea un aspect lăptos şi opac, de ochi cu cataractă.

Blonda se luă la luptă cu celălalt bărbat. Puşca pe care o ţinea el se declanşă chiar între trupurile lor. Una dintre fete porni târâş după arma de vânătoare căzută.

Cel de al treilea bărbat, care *nu* se întorsese către femei, începu să tragă în direcţia lui Fran. Frannie rămăsese călare pe motocicletă, cu puşca în mână, şi se uita la el ca o proastă. Bărbatul avea pielea măslinie şi părea italian de origine. Fran simţi un plumb trecându-i foarte aproape de tâmpla stângă.

Harold reuşise în sfârşit să-şi degajeze un pistol. Îl înălţă şi trase în bărbatul cu pielea măslinie. Distanţa dintre ei era cam de cinci metri. Nu-şi nimeri ţinta. O gaură de glonţ apăru în tabla rulotei roz, puţin la stânga capului celui vizat. Bărbatul cu pielea măslinie se uită crunt la Harold şi-i zise:

— Acum am să te ucid, pui de căţea ce eşti.

— Să *nu faci una ca asta!* ţipă Harold, lăsând pistolul să-i scape din mână şi arătându-i palmele desfăcute.

Bărbatul trase trei focuri spre Harold. Nu-l nimeri. Cel de-al treilea glonţ reuşi totuşi să smulgă ţeava de eşapament a motocicletei lui. Yamaha se răsturnă, aruncându-i pe Harold şi Glen la pământ.

Nu se scurseseră decât douăzeci de secunde. Harold şi Stu erau întinşi la pământ. Glen şedea

turceşte în mijlocul drumului, părând să nu ştie foarte exact unde se află şi ce se întâmplă. Frannie se străduia cu disperare să-l împuşte pe bărbatul cu piele măslinie înainte ca el să-i poată ţinti pe Harold sau pe Stu, dar arma ei refuza să se declanşeze, nici măcar nu reuşea să apese trăgaciul, pentru că uitase să tragă piedica. Blonda continua să se bată cu cel de-al doilea bărbat, iar femeia care se dusese după arma căzută se lupta acum cu o altă femeie, care revendica şi ea puşca de vânătoare.

Blestemând, fără doar şi poate în italiană, bărbatul măsliniu îl ochi iarăşi pe Harold; în clipa aceea Stu trase, fruntea bărbatului dispăru şi trupul lui se prăbuşi ca un sac de cartofi.

În încăierarea dezlănţuită în jurul armei de vânătoare se aruncase acum o a treia femeie. Bărbatul care o pierduse încercă s-o arunce într-o parte. Ea-i vârî mâna între picioare, îl apucă zdravăn şi strânse. Fran văzu cum i se încordează tendoanele, de la antebraţ şi până la umăr. Omul urlă şi-şi pierdu brusc interesul pentru arma de vânătoare. Se prinse de părţile intime şi o luă din loc, încovoiat.

Harold se strecură până la locul unde zăcea pistolul lui abandonat, îl ridică şi trase în direcţia celui lovit în pântece, irosind zadarnic trei focuri.

Parc-am fi în Bonnie şi Clyde, îi trecu prin minte lui Frannie. *Doamne, peste tot numai sânge!*

Blonda cu părul tăiat aiurea pierduse lupta cu bărbatul al doilea. Acesta îşi smulse puşca şi o izbi cu bocancul lui greu în coapsă, deşi probabil urmărise s-o lovească în stomac. Blonda făcu câţiva paşi repezi înapoi, încercând să-şi recapete echilibrul prin mişcări ale braţelor, şi căzu în fund, pe suprafaţa umedă.

Acum are s-o împuşte, gândi Frannie, dar omul se roti ca un soldat beat care execută stânga-mprejur şi începu să tragă rapid în grupul de trei

femei care stăteau încă ghemuite lângă Country Squire.

— Ahaaa! Putorilor! le strigă el. Ahaaa! Putorilor!

Una dintre femei căzu şi începu să se zbată, ca un peşte prins în harpon, pe asfaltul dintre automobilul station şi rulota răsturnată. Celelalte două o luară la fugă. Stu trase în el, fără succes. Cel de al doilea bărbat trase spre femeile care încercau să se pună la adăpost. Una dintre ele îşi ridică braţele în sus şi se prăbuşi. Cealaltă o coti brusc spre stânga şi se ascunse în spatele rulotei roz.

Al treilea bărbat, cel care-şi pierduse puşca şi nu reuşise să şi-o recupereze, se clătina încă încolo şi-ncoace, ţinându-se de locul vătămat. Una dintre femei îşi îndreptă arma către el şi apăsă ambele trăgace, aşteptând bubuitura cu ochii închişi şi gura strâmbată. Dar tunetul nu se produse. Arma era descărcată. O prinse invers, de ţevi, şi se folosi de ea ca de un par, izbind cu toată forţa. Nu-i nimeri capul, în schimb îl pocni în punctul dintre gât şi umărul drept. Omul căzu în genunchi şi începu să se târască. Tânăra, purtând un tricou albastru, pe care scria KENT STATE UNIVERSITY şi bluejeanşi zdrenţuiţi, se ţinu în urma lui lovindu-l necruţător cu patul armei. Bărbatul continua să înainteze, cu sângele curgând din el în şiroaie, în timp ce ea îl vâna nemilos.

— Ahaaaa, *putori* ce sunteţi! urlă bărbatul numărul doi, vrând s-o împuşte pe femeia între două vârste, care mormăia ceva, năucită. Distanţa dintre gura ţevii şi ea era de cel mult un metru, aproape ar fi putut să înfunde ţeava cu unul din degetele ei rozalii, dacă şi-ar fi întins mâna. Dar glonţul nu o nimeri. Omul apăsă încă o dată trăgaciul, dar arma, rămasă fără muniţie, nu scoase decât un zgomot sec.

Harold îşi ţinea acum pistolul cu ambele mâini, cum îi văzuse făcând pe poliţişti, în filme. Apăsă

trăgaciul şi glonţul zdrobi cotul bărbatului numărul doi. Acesta scăpă puşca la pământ şi începu să ţopăie, emiţând sunete nedesluşite. Lui Frannie îi aduse întrucâtva aminte de Roger Rabbit, atunci când zicea *P-P-Pleeeeze!*

— L-am atins! strigă Harold, în extaz. L-am atins! Pe toţi sfinţii, l-am atins!

Frannie îşi aduse în sfârşit aminte de piedica puştii. Se pregătea s-o acţioneze chiar în clipa în care Stu trase din nou. Bărbatul numărul doi se prăbuşi, de această dată ţinându-se de stomac şi ţipând neîntrerupt.

— Doamne, Doamne, spuse Glen cu blândeţe, prinzându-şi faţa în mâini şi începând să plângă.

Harold mai trase un foc. Trupul bărbatului numărul doi tresări, apoi ţipetele încetară.

Femeia îmbrăcată în tricoul Kent State University izbi din nou cu patul armei de vânătoare, de această dată nimerind din plin ţeasta celui care se târa cu ultimele puteri. Sunetul amintea de cel al mingii de baseball lovite cu forţă şi măiestrie de Jim Rice. La impact, se sfărâmară atât patul din lemn de nuc, cât şi ţeasta.

Urmară câteva clipe de linişte, tulburate doar de cântecul unei păsări: *cipcirip... cipcirip... cipcirip.*

Atunci fata îmbrăcată în tricou încălecă trupul bărbatului numărul trei şi scoase un strigăt de triumf prelung, venit parcă de la începutul timpurilor, ţipăt care avea s-o obsedeze pe Fran Goldsmith tot restul zilelor ei.

Blonda era Dayna Jurgens, din Xenia, Ohio. Fata îmbrăcată în tricou Kent State era Susan Stern. Pe cea de a treia, care-l prinsese de părţile ruşinoase pe Puşcă de Vânătoare, o chema Patty Kroger. Celelalte două păreau mai în vârstă. Cea mai mare dintre ele, le explicase Dayna, era Shirley Hammet. Numele celeilalte, care părea în jur de treizeci şi cinci de ani, nu-l cunoşteau;

rătăcea fără ţintă, în stare de şoc, atunci când Al, Garvey, Virge şi Ronnie o întâlniseră în oraşul Archbold, cu două zile în urmă.

Grupul, format acum din nouă persoane, părăsi şoseaua şi poposi într-o fermă, puţin la vest de Columbia, după ce traversase graniţa de stat a Indianei. Erau cu toţii sub impresia evenimentelor; peste ani, Fran avea să fie convinsă că procesiunea lor de-a lungul câmpului, pornind de la rulota roz răsturnată, trecând peste ieşirea din şosea şi până la fermă, i-ar fi putut părea unui observator un soi de excursie organizată de azilul de nebuni din localitate. Pantalonii li se udaseră foarte repede, din cauza ierburilor înalte până la brâu şi încă ude de ploaie. Fluturi albi, al căror zbor era îngreunat de aripile îmbibate cu apă, năvăleau asupra lor, pentru ca apoi să se îndepărteze în cercuri şi figuri complicate, de parcă ar fi fost drogaţi. Soarele se străduia să răzbată prin nori, însă deocamdată nu reuşise; acum nu se ghicea din el decât o pată luminoasă, aruntand raze palide asupra unei perdele albe şi uniforme ce se întindea de la un orizont la celălalt. În ciuda norilor, ziua era deja fierbinte şi încărcată de umezeală, iar deasupra lor apăruseră cârduri imense de ciori care le dădeau roată, cârâind răguşit. Sunt mai multe ciori decât oameni, constată Fran uluită. Dacă nu băgăm de seamă, cu ciocurile lor, ar putea să ne radă de pe faţa pământului. Răzbunarea păsărilor negre. Oare ciorile sunt carnivore? Din păcate, se pare că da.

De sub acest şir continuu de banalităţi răzbătea, de-abia vizibil, aidoma soarelui de dincolo de vălul tot mai subţire al norilor (altfel plin de putere, aşa cum era astrul în această teribilă şi umedă dimineaţă a zilei de 30 iulie 1990), răzbătea mereu gândul la bătălia de-abia încheiată. Faţa femeii dezintegrându-se sub ploaia de plumbi. Prăbuşirea lui Stu. Clipa de cumplită groază, când fusese convinsă că el a murit. Un bărbat care urla *Ahaa, putorilor!* şi care mai apoi, după ce-l împuşcase

Harold, căpătase vocea lui Roger Rabbit. Sunetul de oţel-care-străpunge-carton al pistolului bărbosului. Strigătul primitiv de victorie al Susanei Stern, stând călare pe trupul inamicului ei, în timp ce creierul lui, cald încă, i se scurgea încet din ţeasta despicată.

Glen mergea alături de ea; figura lui uscăţivă, sardonică, era acum răvăşită şi părul încărunţit şi rar i se zbătea pe cap, ca şi cum ar fi vrut să imite fluturii. Îi ţinea mâna şi i-o mângâia cu stăruinţă, spre neplăcerea ei.

— Nu trebuie să pui la inimă, îi spuse el. Asemenea orori... se întâmplă. Cea mai bună formă de protecţie este coexistenţa a cât mai mulţi. Societatea, înţelegi. Societatea este piatra de boltă a structurii pe care o denumim civilizaţie şi ea constituie singurul antidot valabil împotriva fărădelegilor. Trebuie să iei... lucrurile... lucrurile de felul acesta... ca şi cum ar fi normale. A fost o întâmplare izolată. Iar pe ăştia trebuie să-i consideri nişte căpcăuni. Da! Căpcăuni. Cu alte cuvinte, nişte monştri. Asta o accept. După părerea mea, adevărul respectiv este evident, el ţine de etica socio-constituţională, s-ar putea afirma. Ha! Ha!

Râsul lui semăna mai degrabă a geamăt. Ea puncta fiecare dintre propoziţiile lui eliptice cu câte un "Da, Glen", dar el părea să n-o audă. Bărbatul mirosea vag a vomă. Fluturii veneau până foarte aproape de ei, apoi îşi vedeau din nou de treburile lor de fluturi. Ajunseseră aproape de fermă. Bătălia durase mai puţin de un minut. Mai puţin de un minut, dar începea să se teamă că se va mai desfăşura de nenumărate ori în mintea ei. Glen îi mângâia mâna. Ar fi vrut să-l roage frumos să înceteze, dar se temea că l-ar fi făcut să plângă. Mângâiatul îl suporta, cum-necum. În schimb nu era deloc convinsă că ar fi suportat plânsul lui Glen Bateman.

Stu mergea alături de Harold de o parte, iar blonda, Dayna Jurgens, de cealaltă. Susan Stern şi Patty Kroger o flancau pe femeia aceea catatonică şi fără nume, care fusese culeasă din Archbold. Shirley Hammet, femeia care nu fusese nimerită de la o distanţă minimă de bărbatul care-l imitase pe Roger Rabbit înainte de a muri, mergea în stânga lor, la oarecare distanţă, murmurând ceva şi încercând uneori să prindă un fluture. Grupul se mişca încet, dar Shirley Hammet tot nu ţinea ritmul. Părul încărunţit îi atârna în dezordine peste faţă, iar ochii ei năuciţi priveau lumea aidoma unor şoricei speriaţi căutând printre gratiile cursei.

Harold privi stingherit la Stu.

— I-am ras, nu-i aşa, Stu? I-am făcut praf, este? I-am belit.

— Aşa s-ar zice, Harold.

— Dar n-am avut *încotro,* domnule, continuă Harold serios, de parcă Stu ar fi susţinut contrariul. A fost care pe care!

— V-ar fi terminat, spuse Dayna Jurgens calm. Eu eram împreună cu doi tipi când s-a întâmplat. I-au împuşcat pe Rich şi pe Damon într-o ambuscadă. După aceea le-au mai tras câte un glonţ în cap, ca să fie siguri. Sigur că nu aveaţi încotro. În mod normal, acum ar trebui să fiţi morţi.

— În mod normal, acum ar trebui să fim morţi! exclamă Harold, adresându-i-se lui Stu.

— Nu face nimic, îi răspunse Stu. Nu-i reproşa nimic, Harold.

— Desigur! Mă trec toate sudorile! zise Harold din toată inima.

Scotoci neglijent prin bagajul lui, scoase o ciocolată Payday, pe care aproape o scăpă din mână în timp ce-i scotea ambalajul. O blestemă amar şi apoi începu să înfulece din ea, ţinând-o cu amândouă mâinile, ca pe o bucată de candel pe băţ.

Aşa ajunseră la fermă. În timp ce-şi mânca ciocolata, Harold se tot pipăia pe furiş — trebuia să se asigure că scăpase neatins. Se simţea extrem de rău. Se ferea să se uite în jos, spre pantaloni.

Era aproape convins că se udase la scurt timp după ce festivităţile de la rulota roz atinseseră punctul lor maxim.

Dayna şi Susan susţinură cea mai mare parte a conversaţiei în timpul mesei, la care câţiva dintre ei ciuguliră câte ceva, însă nimeni nu mancă cu poftă. Patty Kroger, care avea şaptesprezece ani şi era absolut încântătoare, adăuga din când în când un cuvânt. Femeia fără nume se strecură în cel mai izolat ungher al bucătăriei prăfuite a fermei. Shirley Hammet se aşezase la masă, ronţăia biscuiţi Nabisco Honey Grahams râncezi şi mormăia.

Dayna plecase din Xenia însoţită de Richard Darliss şi Damon Bracknell. Câţi mai rămăseseră în viaţă la Xenia după gripă, în afară de ei? Doar trei persoane mai văzuse ca, o femeie foarte bătrână, altă femeie şi o fetiţă. Dayna şi prietenii ei le propuseseră să li se alăture, dar bătrâna le făcuse semn să le dea pace, zicând ceva de genul "am o treabă în deşert".

Cam pe 8 iulie, Dayna, Richard şi Damon începuseră să aibă vise rele, în care li se arăta un fel de om negru. Vise înfricoşătoare. Rich ajunsese chiar la concluzia că sperietoarea există cu adevărat, le povesti Dayna, şi că locuia în California, îi mai trecuse prin minte că femeile pe care le întâlniseră îl căutau de fapt pe omul acela, dacă era cu adevărat om, atunci când spuneau că au o treabă în deşert. Ea şi Damon începuseră să se teamă că Rich o luase razna. Pe bărbatul din vis îl numea *Turul* şi le spunea despre el că aduna o adevărată *armată* de "penali". Mai spunea că armata aceasta se va porni curând dinspre vest şi-i

va supune pe toţi cei rămaşi în viaţă, mai întâi în America, apoi în tot restul lumii. Dayna şi Damon începuseră să discute între ei ideea de a-l părăsi într-o noapte pe Rich, ba chiar începuseră să-şi închipuie că visele lor nu erau decât efectul puternicei iluzii ce pusese stăpânire asupra lui Rich Darliss.

Ajunşi la Williamstown, imediat după o curbă o şoselei, întâlniseră un baraj, format dintr-o maşină de gunoi răsturnată în mijlocul drumului, alături de care fuseseră parcate o maşină station şi un camion pentru transportul maşinilor avariate.

— Am presupus că era un blocaj banal, povesti Dayna, sfărâmând cu mişcări nervoase un biscuit graham între degete, adică am reacţionat exact aşa cum îşi doriseră desigur şi ei.

Coborâseră de pe motociclete, ca să ocolească maşina pentru gunoi, împingându-le de coarne, dar în clipa aceea cei patru penali — ca să folosim expresia lui Rich — deschiseseră focul din şanţ. Îi uciseseră pe Rich şi pe Damon, iar pe Dayna o luaseră prizonieră. Ea devenise cea de a patra achiziţie a lor pentru ceea ce denumeau uneori "grădina zoologică" şi alteori "haremul". Una dintre celelalte era Shirley Hammet, care la vremea respectivă părea încă aproape normală, cu toate că fusese de nenumărate ori violată, sodomizată şi supusă la toate perversiunile posibile de toţi patru bărbaţii.

— Iar odată, continuă Dayna, când nu mai reuşise să reziste până ce-i venea unuia dintre ei cheful să o ducă în tufişuri, Ronnie a bătut-o peste fund cu un mănunchi de sârmă ghimpată. După aceea, rectul i-a sângerat trei zile.

— Isuse Cristoase, zise Stu. Care dintre ei a fost?

— Individul cu arma de vânătoare, îi răspunse Susan Stern. Cel pe care l-am lovit în cap. Cât mi-aş dori să-l am aici, pe podea, ca să-l ucid încă o dată.

Pe bărbatul cu barbă de culoarea nisipului şi ochelari de soare nu-l cunoscuseră decât sub numele de Doc. El şi cu Virge făcuseră parte din detaşamentul armatei trimis la Akron după izbucnirea gripei. Misiunea lor fusese să se ocupe de "relaţiile cu mediile de informare", termen eufemistic folosit de armată cu sensul de "suprimare a mediilor de informare". După ce îndepliniseră foarte bine acest ordin, trecuseră la "controlul asupra mulţimii", care era un alt eufemism militar pentru împuşcarea prăduitorilor care fugeau şi spânzurarea celor pe care puneau mâna. Până pe 27 iunie, le relatase Doc, structura de comandă se prăbuşise total. O bună parte dintre oamenii lor erau prea bolnavi ca să mai fie în stare să patruleze, dar în momentul respectiv nu mai conta foarte mult, pentru că şi cetăţenii din Akron erau prea slăbiţi şi nu mai puteau să citească sau să scrie ştirile, cât despre prădat bănci şi magazine de bijuterii, nici vorbă.

Pe 30 iunie, unitatea practic dispăruse — soldaţii fiind morţi, muribunzi sau fugari. Ca să respectăm adevărul, Doc şi Virge fuseseră singurii doi fugari, iar aceasta se întâmplase atunci când îşi începuseră cariera lor cea nouă, de paznici ai "grădinii zoologice". Garvey li se alăturase pe 1 iulie, iar Ronnic pe 3. În momentul respectiv, hotărâseră să nu mai primească noi membri în micul şi ciudatul lor club.

— Dar după o vreme aţi devenit probabil mai numeroase decât ei, interveni Glen.

Surprinzător, Shirley Hammet fu cea care-i răspunse.

— Tablete, pronunţă ea, cu ochii ei de şoricel prins în cursă aţintiţi asupra lor printre şuviţele de păr încărunţit. Tablete în fiecare dimineaţă, ca să ne trezim, şi tablete în fiecare seară, ca să adormim. Barbiturice şi somnifere.

Vocea ei se stingea tot mai tare, iar ultimele cuvinte de-abia dacă se mai auziră. Făcu o pauză,

apoi începu iarăşi să mormăie.

Susan Stern reluă firul povestirii ei. Ea şi Rachel Carmody, una dintre femeile care muriseră, fuseseră culese pe 17 iulie, lângă Columbus. Grupul călătorea în momentul acela într-o caravană formată din două automobile station şi maşina specială pentru accidente. Bărbaţii se foloseau de camion ca să înlăture maşinile distruse din calea lor sau ca să blocheze şoseaua, după cum era cazul. Doc ţinea un soi de farmacie ambulantă legată la brâu, într-o burtiera din cele mari. Somnifere puternice pentru seara; tranchilizante pentru drum; pilule roşii pentru trezit din toropeală.

— Mă trezeam de dimineaţă, mă violau de două sau de trei ori, după care aşteptam să ne dea Doc tabletele, explică Susan pe cel mai normal ton. Tabletele pentru ziua, adică. Cam în cea de a treia zi, aveam rosături în... înţelegeţi, în vagin, şi mă durea foarte rău de câte ori o făceam normal. Ajunsesem să mi-l doresc pe Ronnie, pentru că el nu avea plăcere decât în gură. Dar după ce înghiţeam pastilele, deveneam foarte calmă. Nu adormită, pur şi simplu calmă. După ce luai câteva tablete din acelea albastre, nu-ţi mai păsa de nimic. Nu-ţi mai venea decât să stai cu mâinile în poală şi să te uiţi cum trece peisajul pe lângă tine sau cum înlătură din cale cine ştie ce epavă. Într-o zi, pe Garvey l-au apucat furiile pentru că o fetiţă — nu cred să fi avut mai mult de doisprezece ani — nu a vrut să... păi, n-am de gând să intru în amănunte. Atât de rău a fost. Atunci i-a zburat creierii. Habar n-am avut. Pur şi simplu am stat... calmă. După o vreme aproape că încetai să te mai gândeşti la evadare. Ajungeai să-ţi doreşti mai mult tabletele albastre decât libertatea.

Dayna şi Patty Kroger confirmară, încuviinţând din cap.

Din câte se pare, îşi dăduseră seama că nu pot să ţină mai mult de opt femei. Patty le povesti că pe

22 iulie, când o capturaseră pe ea, după ce-l omorâseră pe bărbatul cam de cincizeci de ani cu care călătorea, o lichidaseră şi pe o femeie foarte în vârstă, care făcuse parte din "grădina zoologică" aproape o săptămână. Când o găsiseră pe fata fără nume, din colţ, în apropiere de Archbold, o tânără de şaisprezece ani, cu strabism, fusese împuşcată şi părăsită într-un şanţ.

— Doc făcea bancuri, le explică Patty. Zicea: "Eu nu trec pe sub scări, mă feresc din calea pisicilor negre şi n-am de gând să călătoresc într-un grup de treisprezece oameni."

Pe data de 29 îi văzuseră pentru prima dată pe Stu şi compania. Grădina zoologică făcea popas într-o zonă rezervată picnicurilor, chiar de lângă autostradă, când cei patru trecuseră pe lângă ei.

— Lui Garvey i-a plăcut foarte mult de tine, îi spuse Susan, făcând semn spre Frannie, care se cutremură.

Dayna se aplecă spre ei şi vorbi cu voce scăzută:

— Şi a ţinut să precizeze limpede al cui loc aveai să-l iei.

Îşi însoţi cuvintele cu un gest aproape imperceptibil în direcţia lui Shirley Hammet, care mormăia în continuare şi mesteca biscuiţi de graham.

— Biata femeie, zise Frannie.

— Dayna a fost cea care a hotărât că voi aţi putea fi cea mai bună şansă a noastră, interveni Patty. Sau poate ultima noastră şansă. În grupul vostru existau trei bărbaţi — lucru văzut atât de ea, cât şi de Helen Roget. Trei bărbaţi *înarmaţi.* Pe deasupra, Doc căpătase o încredere deja puţin exagerată în figura cu remorca răsturnată în mijlocul drumului. Era suficient ca ei să joace rolul unei oficialităţi oarecare pentru ca bărbaţii din celelalte grupuri — asta dacă *existau* bărbaţi — să se supună imediat. Pentru a fi imediat împuşcaţi. A funcţionat mereu perfect, ca prin farmec.

— Dayna ne-a cerut să nu ne luăm pastilele în dimineaţa asta, pe cât posibil, continuă Susan. Bărbaţii deveniseră oarecum neglijenţi cu verificarea noastră, dacă le înghiţim sau nu, iar noi ştiam că în dimineaţa asta vor fi ocupaţi până peste cap cu tractarea şi răsturnarea rulotei în şosea. Nu le-am spus tuturor. Au ştiut doar Dayna, Patty, Helen Roget... una dintre fetele pe care le-a împuşcat Ronnie. Şi eu, bineînţeles. Helen ne-a prevenit: "Dacă ne prind scuipând pastilele în palmă, au să ne ucidă." Dar Dayna ne-a spus că oricum aveau să ne ucidă, mai curând sau mai târziu, adică dacă eram norocoase mai curând, iar noi ştiam la fel de bine că avea dreptate. Aşa că am ascultat-o.

— Eu a trebuit să-mi ţin pastila în gură destul de mult, spuse Patty. Începuse să se dizolve până să apuc s-o scuip. Cred că Helen a trebuit s-o înghită, până la urmă, i se adresă ea Daynei. Cred că de aceea s-a mişcat atât de încet.

Dayna făcu semn că este de acord. Îl privea pe Stu cu o căldură de netăgăduit, ceea ce o nelinişti pe Frannie.

— Prin urmare, ar fi mers chiar dacă nu te deşteptai tu, voinicule.

— Din câte se vede, nu m-am deşteptat chiar la vreme, îi răspunse Stu Daynei. Dar data viitoare am să ţin seama. Se ridică în picioare, se apropie de fereastră şi se uită afară, apoi continuă: Dacă vreţi să ştiţi, jumătate din temerile mele de aici se trag — cât de deştepţi devenim cu toţii!

Lui Frannie nu-i făcea nici o plăcere simpatia cu care se uita Dayna în urma lui. Nu avea nici un drept să-i arunce asemenea priviri, după toate prin câte trecuse. Şi *este cu mult mai frumoasă decât mine, după câte toate,* îi trecu prin minte lui Fran. *Apoi, mă îndoiesc că ar fi însărcinată.*

— E o lume în care trebuie să fii deştept, spuse Dayna. Dacă nu te deştepţi, eşti sortit pieirii.

Stu se întoarse să o privească, ca şi cum ar fi văzut-o acum pentru prima oară, iar Fran simţi cum o fulgeră un junghi de gelozie pură. *Am aşteptat prea mult,* gândi ea. *Vai, Doamne, uite ce am făcut, am aşteptat prea mult.*

Din întâmplare se uită către Harold, şi văzu că Harold zâmbea pe furiş, ascunzându-şi bucuria, cu mâna ridicată la gură. Părea un rânjet de uşurare. Ar fi fost în stare să se ridice, să se apropie de Harold ca din întâmplare şi să-i scoată ochii din cap cu unghiile.

Niciodată, Harold! i-ar fi strigat între timp. *Niciodată!*

Niciodată?

Din jurnalul lui Fran Goldsmith
19 iulie 1990

Vai, Doamne! S-a întâmplat tot ce putea fi mai rău. Cel puţin în cărţi, atunci când se întâmplă, înseamnă că totul s-a terminat sau cel puţin se *schimbă* ceva, dar în viaţă totul merge în continuare, ca o piesă de teatru proastă, în care nimic nu se leagă. Poate că ar trebui să-mi fac curaj şi să limpezesc lucrurile, să-mi încerc şansa, dar mi-este cumplit de teamă că s-ar putea întâmpla ceva între ei şi. Nu se poate să închei o propoziţie cu "şi", dar mi-este teamă să pun pe hârtie ceea ce ar putea urma după conjuncţie.

Hai să-ţi povestesc totul, dragul meu jurnal, deşi nu-mi face nici o plăcere. Ba chiar urăsc să mă gândesc la asta.

Glen şi Stu au plecat în oraş (în seara asta este vorba, întâmplător, de Girard, Ohio) înainte de amurg ca să caute ceva de-ale gurii, sperând că vor găsi nişte concentrate sau alimente deshidratate prin frig. Sunt uşor de cărat, iar unele concentrate sunt cu adevărat gustoase, în schimb mâncarea congelată, după părerea mea, are o singură savoare, şi anume aceea de găinaţ uscat de curcan.

Dar oare tu ai mâncat vreodată găinaţ uscat de curcan, ca să ai un termen de comparaţie? De fapt, nu contează, jurnalule, există lucruri care vor rămâne de-a pururi neformulate, ha-ha.

Ne-au întrebat, pe mine şi pe Harold, dacă vrem să mergem şi noi, dar eu am zis că mă săturasem de motocicletă pe ziua aceea şi că se puteau descurca şi fără mine, iar Harold a refuzat, el va aduce nişte apă şi o va pune la fiert. Probabil îşi pregătise deja planul. Îmi pare rău că-l fac să pară un uneltitor, dar din păcate chiar aşa este.

(Aş vrea să fac aici o remarcă: ne-am săturat cu toţii îngrozitor de apă fiartă, care are gust fad şi este ABSOLUT LIPSITA de oxigen, dar atât Mark, cât şi Glen sunt de părere că uzinele etc. nu s-au închis de suficientă vreme pentru ca râurile şi fluviile să fi avut suficient răgaz să se purifice, şi asta mai ales în nord-estul industrializat şi în ceea ce este cunoscut sub numele de Rust Belt", prin urmare fierbem apa de fiecare dată, pentru siguranţă. Sperăm toţi să întâlnim în cale un depozit mare de apă minerală îmbuteliată, într-o bună zi, fapt care ar fi trebuit să se întâmple — cel puţin aşa susţine Harold — dar acest produs pare să fi dispărut în chip misterios. Stu e de părere că mulţi oameni şi-au închipuit că răul le vine de la apa de robinet şi că au consumat mari cantităţi de apă minerală înainte de a muri.)

Ei bine, Mark şi Perion dispăruseră pe undeva, chipurile ca să găsească fructe de pădure, care să ne completeze dieta, dar ei plecaseră probabil în cu totul alte scopuri — se comportă extrem de decent, ceea ce, zic eu, este foarte frumos din partea lor —, aşa că eu am adunat mai întâi lemne, apoi am aprins focul, pregătindu-l pentru ceainicul cu apă pe care urma să-l aducă Harold... ceea ce s-a şi întâmplat curând (era limpede că petrecuse suficientă vreme la râu ca să aibă timp să facă o baie şi să se spele pe cap). Atârnă vasul pe chestia aia, cum i-o zice, de deasupra focului. După care

vine & se aşează alături, pe buşteanul unde şedeam.

Stăteam aşa, discutând despre una şi alta, când deodată mă prinde în braţe şi încearcă să mă sărute. Spun că a încercat, dar de fapt a şi reuşit, cel puţin în primă instanţă, din cauză că m-a luat prin surprindere. Apoi m-am smuls de lângă el — acum, privind înapoi, mi se pare destul de comic, dar de durut mă mai doare încă — şi am căzut pe spate. Scoarţa buşteanului mi-a tras în sus bluza şi mi-a zgâriat aproape toată pielea de pe spinare. Am tras un ţipăt. Nu degeaba se spune că istoria se repetă, iar acum îmi venise în minte că întâmplarea asta seamănă foarte bine cu plimbarea de pe dig, împreună cu Jess, când mi-am muşcat limba... Semăna prea tare ca să-mi pice bine.

Într-o clipită, Harold s-a lăsat într-un genunchi lângă mine, întrebându-mă dacă sunt teafără, roşu până la rădăcinile părului său curat. Uneori, Harold se străduieşte să pară glacial şi sofisticat — întotdeauna îmi face impresia unui tânăr scriitor surmenat, aflându-se în căutarea acelei foarte speciale Sad Cafc de pe Coasta de Vest, unde să poată lenevi în voie, discutând despre Jean-Paul Sartre şi bând poşircă ieftină —, dar în spatele acestei faţade se ascunde, bine camuflat, un adolescent nutrind vise care-i trădează imaturitatea. Cel puţin aşa îmi închipui eu. Marea majoritate a eroilor lui sunt culeşi probabil din filme văzute sâmbăta la matineu: Tyrone Power în *Captaine from Castile,* Humphrcy Bogart în *Dark Passage,* Steve McQueen în *Bullitt.* Iar în momente de tensiune tocmai această latură a lui pare să iasă întotdeauna la iveală, poate tocmai din cauză că şi-a reprimat-o cu atâta duritate pe când era copil, nu ştiu ce să zic. În orice caz, atunci când se întoarce la rolul de Bogie, nu reuşeşte decât să-mi aducă aminte de tipul care l-a întruchipat pe Bogie în filmul lui Woody Allen, *Play It Again, Sam.*

Drept pentru care, atunci când a îngenuncheat în faţa mea şi mi-a zis: "Te simţi bine, draga mea?", am început să râd. Să mai spui că istoria nu se repetă! Dar nu era numai umorul situaţiei, trebuie să înţelegi. Dacă era numai asta, aş fi putut să mă abţin. Nu, era mai degrabă un acces de isterie. Visele rele, grija pentru copil, frământarea legată de sentimentele mele faţă de Stu, călătoria cea de toate zilele, înţepeneala, durerile, pierderea părinţilor mei, toate se transformară în ceva mult diferit de râsul propriu-zis... La început un fel de chicotit, apoi nişte hohote isterice pe care nu mi le mai puteam stăpâni.

— Ce-ai găsit de râs? m-a întrebat Harold, ridicându-se.

Presupun că intenţia lui fusese să declame pe tonul lui cel mai sentenţios, dar în momentul respectiv încetasem să mă mai gândesc la Harold, îmi venise în minte imaginea dementă a lui Donald Duck. Donald Duck bălăbănindu-se printre ruinele civilizaţiei occidentale şi măcăind supărat: *Ce-ai găsit de râs, ha? Ce-ai găsit de râs? Ce naiba ai găsit de râs?* Mi-am pus mâinile la faţă & am râs & am suspinat & am râs până când Harold trebuie să-şi fi închipuit că înnebunisem chiar de tot.

După încă o vreme, am reuşit să mă opresc. Mi-am şters lacrimile de pe obraz şi am vrut să-l rog să se uite pe spatele meu ca să vadă cât de grave erau zgârieturile. Dar n-am făcut-o, de teamă să nu o interpreteze drept o LIBERTATE pe care i-o acord. Libertate, fericire, şi-a lui Frannie cucerire, oh-ho, nu mi se pare prea vesel.

— Fran, zice Harold, vreau să-ţi spun ceva şi îmi vine foarte greu.

— Atunci poate mai bine nu-mi zici.

— Trebuie neapărat, îmi răspunde el, iar atunci mi-am dat seama că nu va accepta nici un fel de refuz decât în forma cea mai directă cu putinţă. Frannie, zice, te iubesc.

Cred că am ştiut tot timpul, în sinea mea, că asta era. Ar fi fost mai uşor dacă n-ar fi vrut decât să se culce cu mine. Dragostea e mai periculoasă decât futaiul. Eram acum la mare ananghie. Cum să-i spun lui Harold nu? Cred că nu există decât o singură cale, indiferent despre cine-ar fi vorba.

— Eu nu te iubesc pe tine, Harold.

Uite aşa i-am zis, şi am văzut cum faţa lui se sfărâmă în bucăţi.

— Despre el e vorba, nu-i aşa? întrebă el, iar pe figură îi apăru o grimasă urâtă. Stu Rcdman, nu?

— Nu ştiu.

Acum, eu am un temperament pe care nu sunt în stare să mi-l controlez întotdeauna — un dar primit din partea maică-mii, cred. Dar m-am luptat cu el cum numai o femeie poate, în ceea ce-l priveşte pe Harold. Îl simţeam însă cum se smucea în lesă.

— Dar eu ştiu, a rostit el cu o voce stridentă, autocompătimitoare. Ştiu prea bine. Din ziua în care ne-am întâlnit, de-atunci am ştiut. N-am vrut să vină cu noi, pentru că *am ştiut.* Iar el a zis...

— Ce-a zis?

— Că nu are nevoie de tine! Că poţi să fii a mea!

— Ca şi cum ţi-ar fi dat o pereche nouă de pantofi, nu, Harold?

N-a răspuns, înţelegând poate că mersese prea departe. Cu un mic efort, mi-am readus în memorie ziua aceea, în Fabyan. Reacţia de moment a lui Harold faţă de Stu a fost aceea a unui câine atunci când un câine străin apare în curtea lui. Pe domeniul lui. Doar că nu i se zburliseră firele de pe ceafă. Am înţeles că Stu urmărea, prin ceea ce afirmase, să ne scoată din categoria câinilor şi să ne aducă la loc, în aceea a oamenilor. Şi oare nu de asta se întâmplă ceea ce se întâmplă? Lupta de iad pe care o dăm acum, vreau să zic! Dacă nu ar fi aşa, de ce ne-am mai da silinţa să încercăm să ne purtăm decent?

— Nimeni nu mă are în stăpânire, Harold.

El a mormăit ceva.

— Cum?

— Am zis că s-ar putea să fii nevoită să te răzgândeşti.

Îmi venise în minte un răspuns caustic, dar nu i-am dat drumul. Privirea lui Harold se pierduse în depărtări, iar figura lui rămăsese nemişcată şi calmă. A spus:

— Cunosc prea bine genul ăsta de indivizi. Te sfătuiesc să mă crezi pe cuvânt, Frannie. El este conducătorul liniei de trei sferturi a echipei de fotbal a şcolii, dar care în clasă nu face decât să scuipe biluţe de hârtie cu ţeava şi gesturi obscene cu degetul, deoarece ştie că profesorul trebuie să-l treacă, ca el să joace în continuare. Ala care se plimbă mereu cu cea mai frumoasă dintre conducătoarele de galerie şi ea crede că el este cel mai tare din parcare. Ăla care băşeşte atunci când profesorul de limba engleză te pune să-ţi citeşti compunerea, fiind cea mai bună din clasă. Da, da, îi cunosc eu bine pe afurisiţii ca el. Mult noroc, Fran.

Apoi a plecat. Sunt convinsă că nu a fost chiar MĂREAŢA, COPLEŞITOAREA IEŞIRE DIN SCENĂ pe care şi-o gândise el. Toată chestia arăta mai degrabă ca şi cum avusese un vis secret al lui, pe care eu îl umplusem de găuri, dintr-o singură împuşcătură — visul fiind că lucrurile se schimbaseră, deşi în realitate totul rămăsese la fel. Mă simţeam teribil de prost din pricina lui, Dumnezeu mi-este martor, din cauză că atunci când plecase nu juca rolul cinicului, ci era stăpânit de o criză REALĂ de cinism, ascuţită şi pătrunzătoare ca o lamă de cuţit. Ca şi cum ar fi fost biciuit. Vai, ceea ce Harold nu va înţelege niciodată este că mai întâi trebuie să se petreacă la el în *cap* o mică schimbare şi că lumea va rămâne neschimbată atât timp cât nici *el* nu se schimbă. Dar el preferă să adune eşecuri, tot aşa cum piraţii adună comori...

Bine. Între timp s-a întors toată lumea, am cinat, am fumat, s-a împărţit Veronalul (pastila mea am pus-o la păstrare în buzunar, în loc să o înghit), fiecare s-a cuibărit la locul lui. Harold şi cu mine am trecut printr-o înfruntare dureroasă, care mie mi-a lăsat sentimentul că nimic nu a fost rezolvat, exceptând că el rămâne cu ochii pe Stu şi pe mine, ca să vadă cum evoluează lucrurile. Simplul fapt că trebuie să scriu cuvintele astea mă scârbeşte şi mă scoate din sărite. Cine-i dă dreptul să ne urmărească? Cine-i dă dreptul să complice situaţia asta mizerabilă în care ne aflăm?

Lucruri pe care trebuie să le ţinem minte: îmi pare rău, jurnalule. Probabil că mă aflu într-o stare de spirit proastă. Nu izbutesc să-mi mai aduc aminte nimic.

Când se apropie Frannie de el, Stu stătea pe o piatră şi fuma o ţigară de foi. Scobise cu tocul cizmei o gaură mică în pământ, de care se folosea în chip de scrumieră. Stătea cu faţa spre vest, acolo unde soarele tocmai apunea. Prin spărturile norilor se strecura discul roşu al astrului zilei. Deşi întâlnirea cu cele patru femei şi cooptarea lor în grup nu se petrecuse decât cu o zi în urmă, i se părea că a trecut multă vreme de atunci. Scoseseră destul de uşor una dintre maşinile station din şanţ, iar acum, împreună cu motocicletele, deplasându-se încet, spre vest, caravana avea o înfăţişare destul de respectabilă.

Mirosul ţigării de foi îi aduse aminte lui Frannie de taică-său şi de pipa lui. O dată cu amintirea o cuprinse şi durerea, acum estompată, transformată într-un fel de nostalgie. Mi-a trecut suferinţa pentru că te-am pierdut, tată, gândi ea. Nu cred să te superi din cauza asta.

Stu se răsuci şi o întâmpină, cu bucurie neprefăcută:

— Frannie. Ce mai faci?

— Fac foarte bine.

— Nu vrei să te aşezi lângă mine, să privim împreună cum apune soarele?

Ea consimţi, ascultându-şi bătăile înteţite ale inimii. Dar oare nu pentru asta venise până aici? Ştia prea bine pe unde ieşise Stu din tabără şi ştia la fel de bine că Harold, Glen şi două dintre fete plecaseră la Brighton, ca să caute un radio CB (de astă dată fusese ideea lui Glen, nu a lui Harold). Patty Kroger rămăsese în tabără, îngrijindu-se de cele două paciente care sufereau de nevroză de pe urma luptei. Shirley Hammet dădea unele semne că iese din toropeala ei, dar trezise pe toată lumea cam pe la ora 1 noaptea, ţipând în somn, apărându-se de un duşman invizibil prin gesturi dezordonate, cu degetele încovoiate, ca nişte gheare. Celeilalte femei, care nu avea un nume, părea în schimb să-i meargă din rău în mai rău. Stătea nemişcată. Dacă i se dădea să mănânce, mânca. Îşi îndeplinea şi celelalte funcţiuni fiziologice. Nu răspundea la întrebări. Nu părea să se trezească cu adevărat la viaţă decât în somn. Chiar dacă i se dădea o doză considerabilă de Veronal, se tânguia adesea, iar uneori striga. Frannie era convinsă că ştie ce anume visează biata femeie.

— Mai avem un drum lung înaintea noastră, nu? spuse ea.

Stu nu-i răspunse decât după câteva clipe:

— E mai departe decât am crezut noi. Bătrâna aceea nu se mai află în Nebraska.

— Ştiu..., începu ea, apoi se opri.

Bărbatul o privi cu un zâmbet uşor.

— Nu v-aţi luat medicamentul, doamnă.

— Secretul meu a ieşit la lumină, mărturisi ea, vinovată.

— Nu numai noi procedăm astfel, îi spuse Stu. Discutam cu Dayna în după-amiaza asta, şi am aflat că ea şi Susan nu vor medicament.

Fran simţi din nou junghiul acela de gelozie... şi teamă, din cauza felului foarte familiar în care Stu

pomenea numele Daynei.

— Tu de ce ai întrerupt? Nu cumva te-au drogat... în locul acela?

Bărbatul scutură scrumul în scrumiera lui din pământ.

— Sedative uşoare seara, nimic mai mult. Nu era nevoie să mă înfunde cu droguri. Nu aveai cum să scapi din fortăreaţa aceea. Nu, m-am oprit cu trei seri în urmă, simţind că... am pierdut contactul. Medită câteva clipe, apoi începu să explice: Mi se pare o idee minunată că Harold şi Glen s-au dus după radioul acela. La ce bun un sistem de emisie-recepţie? Ca să nu te rupi de lume. În Arnette aveam un prieten, Tony Leominster, el îşi cumpărase aşa ceva pentru Scoutul lui. Minunată maşinărie. Puteai să stai de vorbă cu alţi oameni sau să ceri ajutor, dacă erai prins într-un blocaj de trafic sau aveai alt necaz. Visele astea sunt ca şi cum am avea un CB în cap, doar că emisia pare a fi stricată şi nu mai funcţionează decât recepţia.

— Nu este exclus să şi transmitem, replică Fran.

O privi mirat.

O vreme, rămaseră tăcuţi. Soarele le aruncă o ultimă privire printre nori, de parcă ar fi vrut să-şi ia rămas-bun înainte de a se cufunda dincolo de orizont. Fran începea să înţeleagă de ce-l divinizau popoarele primitive. Pe măsură ce se aduna asupra ei liniştea gigantică a spaţiului aproape pustiu, pecetluindu-şi mesajul esenţial prin simpla greutate, soarele — ca şi luna, de altfel — începuseră să pară mai mari şi mai importante. Mai personale. Cele două strălucitoare nave cereşti redeveneau în ochii tăi la fel cum fuseseră pe când erai copil.

— Oricum, am încetat să mai iau, continuă Stu. Azi-noapte l-am visat iarăşi pe omul negru. A fost cel mai rău vis de până acum. S-a stabilit undeva în deşert. În Las Vegas, cred. Frannie... am impresia că-i crucifică pe oameni. Pe cei care-l supără.

— Ce-ai zis că le face?

— Asta am visat. Şiruri de cruci de-a lungul lui Highway 15, înălţate din lemnăria fermelor şi stâlpi de telefon. Şi oameni atârnând de ele.

— E doar un vis, îi spuse ea, neliniştită.

— Poate. Trase din ţigară şi privi spre vest, la norii cu marginile tivite cu roşu. Dar în celelalte două nopţi, înainte să dăm peste maniacii ăia care le luaseră ostatice pe femei, am visat-o pe ea, pe femeia care-şi zice Mother Abagail. Stătea în cabina unui camion cu macara, tras la marginea lui Highway 76. Eu eram pe drum, cu un braţ sprijinit de fereastra maşinii, vorbind cu ea la fel de firesc cum stau de vorbă cu tine. Îmi zice: "Trebuie să-i mişti încă şi mai repede, Stuart; dacă o doamnă atât de bătrână ca mine poate, înseamnă că o să poată şi un tip mare şi puternic din Texas, aşa ca tine."

Stu râse, aruncă mucul ţigării de foi la pământ şi-l călcă sub cizmă. Absent, ca şi cum habar n-ar fi avut ce face, îşi puse braţul pe umărul lui Frannie.

— Se duc spre Colorado, spuse ea.

— Păi, da, cred că într-acolo se duc.

— Oare... Dayna sau Susan au visat-o şi ele?

— Amândouă. Iar azi-noapte Susan a visat crucile. La fel ca mine.

— Alături de bătrână sunt acum mulţi oameni.

— Douăzeci, poate chiar mai mulţi, confirmă Stu. Ştii, trecem pe lângă oameni aproape în fiecare zi. Se ascund şi aşteaptă să trecem mai departe. De noi se tem, dar ea... la ea vor veni, din câte-mi dau seama. Fiecare la vremea lui.

— Sau se vor duce la celălalt, spuse Frannie.

— Da, sau la el. Fran, tu de ce n-ai mai luat Veronal?

Fran oftă, tremurând în sinea ei şi întrebându-se dacă să-i mărturisească. Dinspre partea ei, ar fi vrut, dar se temea de posibila lui reacţie.

— Gesturile femeilor nu prea sunt previzibile, spuse ea în cele din urmă.

— Nu, se arătă ci de acord. Dar există căi de a afla ce anume gândesc, poate.

— Cum..., începu ea, dar el o împiedică să continue, cu un sărut.

Stăteau întinşi pe iarbă, în ultimele raze ale amurgului. Roşul ţipător lăsase locul unui purpuriu mai rece în timpul cât făcură dragoste, iar acum Frannie distingea cele dintâi stele printre ultimele rămăşiţe ale norilor. Mâine avea să fie vreme bună pentru motocicletă. Cu puţin noroc, vor traversa aproape tot statul Indiana.

Stu alungă leneş un ţânţar ce bâzâia deasupra pieptului său. Cămaşa lui atârna într-un tufiş din apropiere. Fran avea bluza pe ea, însă descheiată. Sânii îi împungeau materialul. *M-am mai îngroşat, nu foarte tare, dar vizibil... pentru mine, cel puţin,* se gândi ea.

— Te doream de multă vreme, îi spuse Stu fără să se uite direct la ea. Presupun că ai ştiut asta.

— Am vrut să ocolesc un bucluc cu Harold, îi explică ea. Şi mai este ceva care...

— Harold mai are multe de învăţat, spuse Stu, dar undeva în el există lucruri bune, care vor ieşi la iveală dacă se va maturiza. Îţi place de el, nu?

— Nu acesta este cuvântul potrivit. De fapt, nu există un cuvânt în engleză care să exprime ce simt eu faţă de Harold.

— Dar faţă de mine ce simţi?

Se uită la el şi constată că nu putea să-i spună că-l iubeşte, nu putea să-i comunice direct acest lucru, oricât de mult şi-ar fi dorit-o.

— Nu, continuă tot el, ca şi cum ea l-ar fi contrazis. Nu vreau decât să punem lucrurile la locul lor. Presupun că deocamdată ai prefera ca Harold să nu afle nimic. N-am dreptate?

— Ba da, îi răspunse ea cu recunoştinţă.

— Mi se pare corect. Dacă avem grijă să ne ferim, lucrurile s-ar putea aranja de la sine. L-am văzut uitându-se după Patty. Ea este cam de vârsta lui.

— Nu ştiu...

— Consideri cumva că-i datorezi recunoştinţă?

— Cred că da. Noi doi am fost singurii supravieţuitori din Ogunquit şi...

— Asta nu înseamnă decât că ai avut noroc, şi atât, Frannie. Dar nu are nici un rost să permiţi cuiva să aibă asupra ta vreun ascendent pentru un lucru ce ţine doar de norocul fiecăruia.

— Presupun că ai dreptate.

— Cred că te iubesc, zise el. Nu-mi vine prea uşor să-ţi spun asta.

— Cred că şi eu te iubesc. Dar mai este ceva...

— Am ştiut.

— M-ai întrebat de ce am încetat să mai iau tabletele. Îşi potrivea bluza, neîndrăznind să-l privească în ochi, şi-şi simţea buzele teribil de uscate. Am considerat că ar putea să-i facă rău copilului, şopti ea.

— Să-i facă rău. Se opri brusc, apoi o prinse şi o întoarse cu faţa spre el. Eşti *însărcinată?*

Îi făcu semn că da.

— Şi nu ai spus nimănui?

— Nu

— Harold. Harold ştie?

— Nimeni în afară de tine.

— Dumnezeule Atotputernic!

O cercetă de aproape şi concentrat, într-un fel care o sperie. Ea se gândise că existau două posibilităţi: fie avea s-o părăsească imediat (după cum ar fi procedat Jess, fără doar şi poate, descoperind că rămăsese însărcinată cu un alt bărbat), fie o va îmbrăţişa, îi va spune să nu se teamă de nimic şi că el se va ocupa de totul. Dar la acest studiu uimit şi amănunţit nu se aşteptase; se surprinse gândindu-se la seara când îi mărturisise tatălui ei, în grădină. Privirea lui se asemăna foarte

tare cu felul de a o privi al lui Stu. Acum regretă că nu-i spusese lui Stu înainte de a face dragoste. Poate că atunci nu s-ar mai fi întâmplat, dar cel puţin el nu ar mai fi avut cum să se simtă oarecum înşelat, din cauză că ea era... oare cum suna expresia aceea veche? Stricată. Oare gândea astfel? Pur şi simplu nu-şi dădea seama ce se petrece în mintea lui.

— Stu? i se adresă ea, cu voce temătoare.

— Nu ai spus nimănui, repetă el.

— Nu am ştiut cum.

Acum era doar la un pas de lacrimi.

— Şi când vine sorocul?

— În ianuarie, spuse ea, plângând.

O prinse în braţe şi o făcu să înţeleagă că totul era bine fără a-i spune nimic. Nu i-a spus că nu trebuie să se teamă sau că el se va ocupa de toate, ci o iubi încă o dată, făcând-o mai fericită decât fusese ea vreodată.

Nici unul dintre ei nu-l văzu pe Harold stând printre tufişuri şi urmărindu-i, la fel de spectral şi tăcut ca Omul Întunecat în persoană. Nici unul dintre ei nu avu cunoştinţă cum ochii lui se transformă în două triunghiuri mici, ucigătoare, atunci când Fran îşi strigă plăcerea ei supremă, la sfârşit, înfiorată de orgasm.

Întunericul se înstăpânise deplin când ei terminară.

Harold se îndepărtă pe nesimţite.

Din jurnalul lui Fran Goldsmith
1 august 1990

Ieri seara nu am mai scris nimic, am fost prea agitată, prea fericită. Stu şi cu mine suntem împreună.

A fost de acord să păstrez secretul lui Lone Ranger cât mai mult cu putinţă, sperând că între timp ne-am fi stabilit undeva. De va fi Colorado, nu am nimic împotrivă. După cum mă simt eu

acum, aş fi de acord şi cu munţii de pe lună. Oare par o şcolăriţă ameţită? Păi... dacă o şcolăriţă nu poate să pară ameţită nici în jurnalul ei propriu, atunci *unde?*

Dar înainte de a părăsi subiectul Lone Ranger, trebuie să mai spun un lucru. Este vorba despre "instinctul matern". Oare *există* aşa ceva? Cred că da. Probabil ţine de hormoni. De câteva săptămâni încoace mă simt altfel decât de obicei, dar este foarte greu să separi schimbările provocate de sarcină de cele cauzate de teribilul dezastru care s-a abătut asupra lumii. EXISTĂ totuşi un anume sentiment de precauţie ("precauţie" este departe de a fi cuvântul potrivit, dar în seara asta nu găsesc altul mai nimerit), sentimentul că te-ai mai apropiat puţin de centrul universului şi că trebuie să-ţi protejezi poziţia dobândită. De aceea Veronalul mi se pare a reprezenta un risc mai mare decât coşmarurile, chiar dacă, raţional cântărind lucrurile, cred că Veronalul nu i-ar face nici un rău micuţului, mai ales dacă aş fi rămas la dozele foarte scăzute folosite şi de ceilalţi. Mai cred că precauţia face şi ea parte din dragostea faţă de Stu Redman. Am sentimentul că iubesc, aşa cum mănânc, pentru două persoane.

Trebuie să închei repede. Am nevoie de somn, indiferent ce vise au să mă viziteze. Nu am reuşit să traversăm Indiana atât de repede pe cât sperasem, un teribil talmeş-balmeş de vehicule de lângă răscrucea Elkhart ne-a întârziat. O mare parte dintre maşini au aparţinut armatei. Erau şi mulţi soldaţi morţi. Glen, Susan Stern, Dayna şi Stu au strâns câte arme au putut, vreo două duzini de puşti, nişte grenade şi... da, oameni buni, e purul adevăr, un lansator de rachete. Chiar acum, când scriu, Harold şi Stu încearcă să vadă cum funcţionează lansatorul, pentru care există şaptesprezece sau optsprezece rachete. Mă rog la Dumnezeu să nu li se întâmple vreun accident.

Că veni vorba de Harold, trebuie să-ţi spun, dragul meu jurnal, că el NU BĂNUIEŞTE ABSOLUT NIMIC (sună ca o replică dintr-un film vechi, cu Bette Davis). Când vom ajunge din urmă grupul lui Mother Abagail, cred că va trebui să afle; nu ar fi corect să ne ascundem în continuare, indiferent de consecinţe.

Dar astăzi a fost mai senin şi mai vesel decât l-am văzut eu vreodată. A zâmbit aşa de mult, încât mă gândeam să nu-i apară cumva crăpături pe obraji! Tot el a avut ideea să-l ajute pe Stu cu lansatorul ăla periculos de rachete şi

Iată, se întorc. Voi termina mai târziu.

Frannie se scufundă într-un somn greu şi fără vise. La fel şi toţi ceilalţi, cu excepţia lui Harold Lauder. La un moment dat, cu puţin după miezul nopţii, se ridică şi se apropie pe furiş de locul unde dormea Frannie şi o privi îndelung. Zâmbetul pe care-l arborase întreaga zi i se şterse acum de pe faţă. De mai multe ori simţise că zâmbetul avea să-i crape capul în două, lăsând să se reverse creierii lui tulburaţi. Poate că aşa şi-ar fi găsit pacea.

O privi îndelung, ascultând târâitul greierilor de vară. *Ne aflăm în zilele câinelui,* îi trecu prin minte. Zilele câinelui, dintre 25 iulie şi 28 august, potrivit dicţionarului Webster's. Denumite astfel pentru că, după cum se zice, atunci ar apărea cel mai adesea câinii turbaţi. O privi îndelung pe Fran, care dormea dulce, folosindu-şi puloverul drept pernă. Alături se afla rucsacul fetei.

Fiecărui câine îi vine ziua lui, Frannie.

Îngenunche, îngheţând la pocnetul propriilor lui încheieturi, dar nimeni nu se mişcă. Desfăcu clapeta rucsacului şi-şi vârî mâna înăuntru. Îndreptă raza subţire a unei lanterne asupra conţinutului. Din adâncul somnului ei, Frannie mormăi ceva, se mişcă, iar Harold îşi ţinu respiraţia. Descoperi ceea ce-l interesa aproape de

fund, sub trei bluze curate şi un mic atlas al drumurilor, hărtănit. Un carnet de însemnări marca Spiral. Îl extrase, îl deschise la prima pagină şi lumină scrisul mărunt dar citeţ al lui Frannie.

6 iulie 1990 — După oarece eforturi de a-l convinge, domnul Bateman a fost de acord să vină cu noi...

Harold închise caietul şi se întoarse cu el la sacul lui de dormit. Se simţea în acest moment din nou ca atunci când era mic, un băiat cu puţini prieteni (se bucurase de o scurtă copilărie fericită, cam până la vârsta de trei ani, iar începând de atunci viaţa lui nu fusese decât o glumă groasă şi urâtă) dar mulţi duşmani, un băiat pe care părinţii lui mai degrabă îl neglijaseră — toate energiile lor se concentrau asupra lui Amy, care pornise pe lungul drum ce ar fi urmat s-o poarte pe traseul Miss America/Atlantic City —, un băiat care-şi găsise consolarea în cărţi, un băiat care reuşise să nu fie niciodată ales în echipa de baseball, care fusese întotdeauna omis din School Patrol pentru a deveni, în schimb, Long John Silver, sau Tarzan, sau Philip Kent... un băiat care se transformase în toate aceste personaje noaptea târziu, ascuns sub pături, ţinând lanterna cu raza îndreptată asupra paginilor tipărite, cu ochii măriţi de fiorul aventurilor, atât de transportat, încât nici nu-şi mai simţea mirosul băşinilor; acelaşi băiat se strecura acum cu capul înainte în sacul de dormit, ţinând în mână jurnalul lui Frannie şi lanterna.

Punând spotul luminos pe coperta caietului, avu un moment de normalitate. Pentru o clipită, dintr-o parte a minţii lui se auzi un strigăt — *Harold! Opreşte-te!* — atât de puternic, încât se simţi cutremurat până la tălpi. Fu la un pas să se conformeze. Timp de o fracţiune de secundă, păru *posibil* să se oprească, să pună jurnalul la locul lui, de unde-i luase, să renunţe la Frannie şi să-i lase pe cei doi să meargă pe propriul lor drum, înainte să apuce să se petreacă ceva teribil şi irevocabil. În

acea fracţiune de timp, păru că ar fi putut cu adevărat să arunce băutura amară, să o răstoarne din pocal şi să-l umple din nou cu ceea ce i s-ar fi cuvenit şi lui pe lumea asta. *Renunţă, Harold,* îl ruga vocea aceea rezonabilă, dar poate că era deja prea târziu.

La şaisprezece ani renunţase la Burroughs, Stevenson şi Robert Howard în favoarea altor fantezii, pe care le iubea tot atât de mult pe cât le ura — nu despre rachete sau piraţi, ci în care invoca fete în pijamale din mătase transparentă îngenunchind înaintea lui pe perne din atlaz, în timp ce Harold cel Mare stătea tolănit pe tronul lui, pregătit să le pedepsească cu bice mici din curele, cu bastoane având măciulie de argint. Fantezii amare, care-i aduseseră prin faţă, rând pe rând, pe fiecare dintre fetele mai frumoase din Ogunquit High School, la un moment sau altul. Aceste năluciri ale lui se încheiau invariabil prin răzvrătirea tot mai pronunţată a prisosului din coapsa lui, culminând cu explozia de lichid seminal, mai degrabă un blestem decât o plăcere. Apoi adormea, cu sperma uscându-i-se pe pântece, ca un strat de solzi. Fiecărui câine îi vine ziua lui.

Acum se iveau din nou acele fantezii amare, vechile dureri, pe care le aduna în jurul lui ca pe nişte cearşafuri îngălbenite, vechii prieteni ce nu piereau niciodată, ai căror dinţi nu se toceau niciodată, a căror afecţiune mortală nu slăbea niciodată.

Se întoarse iarăşi la acea primă pagină, îndreptă raza de lumină asupra cuvintelor şi începu să citească.

Cu o oră înainte de zori, puse jurnalul la locul lui, în rucsacul lui Fran şi încheie din nou catarama. Nu-şi luă nici un soi de precauţiune specială. Iar dacă se trezeşte, cugetă el rece, o s-o omor şi apoi fug. Încotro? Spre vest. Dar nu avea

să se oprească în Nebraska şi nici măcar în Colorado. O, nu!

Fata nu se trezi din somn.

Se întoarse la sacul lui de dormit. Se masturbă amarnic. Apoi îl învălui un somn subţire. Visă că murea undeva, pe o coastă prăpăstioasă, acoperită cu stânci şi bolovani, ca într-un peisaj lunar. Foarte sus, deasupra capului, plutind pe curentul cald ascendent, se vedea un nor de ulii călători, aşteptând să se ospăteze din el. Nu era lună, nici stele...

Şi atunci un înfricoşător ochi roşu se căscă în întuneric: şiret şi înfiorător. Ochiul îl înspăimânta şi totodată îl atrăgea.

Ochiul îi făcea semn.

Spre vest, acolo unde acum se strângeau umbrele, în dansul lor crepuscular de moarte.

Când făcură popas, pe înserate, se aflau la vest de Joliet, Illinois. Au stat de vorbă şi au râs, în jurul unei lăzi de bere. O dată ieşiţi din Indiana, lăsaseră ploile în urma lor. Tuturor le atrase atenţia Harold, mai vesel ca niciodată.

— Ştii ceva, Harold, îi spuse Frannie mai târziu, când petrecerea începuse să se spargă. Nu cred că te-am văzut vreodată într-o formă aşa de bună. Oare de ce?

El îi făcu ştrengăreşte cu ochiul.

— *Fiecărui câine îi vine ziua lui, Fran.*

Ea îi răspunse tot cu un zâmbet, puţin mirată. Presupuse însă că era doar o nouă exprimare eliptică dc-a lui Harold. Nu conta absolut deloc. Singurul lucru care conta era că în sfîrşit lucrurile intrau în normal.

În seara aceea, Harold îşi începu propriul său jurnal.

CAPITOLUL 48

STRĂBĂTEA clătinându-se şi bălăbănind din braţe un suiş lung; arşiţa soarelui făcea să-i fiarbă stomacul şi-i cocea creierii. Autostrada tremura în căldura radiată de asfalt. El fusese odată Donald Merwin Elbert, acum era Trashcan Man, pururi şi pentru veşnicie, şi contempla Cetatea legendară Cibola, Şapte Oraşe într-Unul. De cât timp călătorea el spre vest? Cât trecuse de când cu The Kid? Doar Dumnezeu ştia; Trashcan Man nu avea habar. Trecuseră zile. Nopţi. Vai, de nopţi îşi aducea cel mai bine aminte!

Rămase în loc, legănându-se în zdrenţele lui şi privind în jos spre Cibola, Oraşul Făgăduit, Oraşul Viselor. Omul arăta într-un hal fără de hal. Încheietura pe care şi-o fracturase sărind peste balustrada fixată în bolţuri de rezervorul de la Cheery Oil nu se vindecase cum trebuie; rana se transformase într-o umflătură grotescă, înfăşurată într-un bandaj Ace murdar şi prost legat. Toate oasele degetelor acelei mâini se contorsionaseră cumva, transformând-o într-un fel de gheară, ca aceea a lui Quasimodo. Celălalt braţ era, de la cot şi până la umăr, o masă de ţesut ars, ce se vindeca încet. Acum nu mai putea şi nu mai supura, în schimb pielea cea nouă era roză şi lipsită de păr, ca aceea a unei păpuşi ieftine. Faţa lui rânjită, de nebun, era pârlită de soare, şi se cojea sub barba neîngrijită şi plină de cojile rănilor rămase de pe urma căzăturii în cap, atunci când roata din faţă a bicicletei se desprinsese din furcă. Purta o cămaşă de lucru J.C. Penney, de un albastru decolorat, pătată de inele concentrice de sudoare, şi o pereche de pantaloni murdari, din catifea reiată. Rucsacul, care fusese nou nu cu mult în urmă, căpătase între timp înfăţişarea stăpânului — una dintre curele se rupsese, Trash se străduise s-o lege cum ştia el mai bine, iar acum îi atârna pe spate într-o parte, ca un oblon pe o casă bântuită de spirite. Era plin de

praf, iar printre cute se insinuase nisipul din deşert. În picioare purta o pereehe de pantofi Kcds legaţi cu bucăţi de sfoară, din care ieşeau gleznele goale, zgâriate şi iritate de nisip.

Privi oraşul, situat departe, sub nivelul la care se găsea el. Îşi ridică ochii către cerul crunt, de culoarea cenuşie a metalului din care se toarnă tunurile, şi către soarele ce-l bătea nemilos, învăluindu-l într-o arşiţă de furnal. Urlă. Era un urlet sălbatic şi triumfător, foarte asemănător cu acela al Susanci Stern, atunci când îi crăpase ţeasta lui Roger Rabbit cu patul propriei lui arme de vânătoare.

Începu să execute un dans târşâit şi victorios pe suprafaţa fierbinte a autostrăzii 1-15; sirocco, vântul pustiului, aducea nisip peste şosea, iar vârfurile albastre ale culmilor Pahranagat şi Spotted îşi îndreptau, indiferente, colţii lor de ferăstrău spre cerul strălucitor, aşa cum făceau de mii de ani. De cealaltă parte a autostrăzii, un Lincoln Continental şi un T-Bird fuseseră aproape îngropate în nisip, iar în spatele geamurilor speciale se vedeau, mumificaţi, ocupanţii lor. Pe partea pe care mergea Trashcan, ceva mai încolo, o camionetă răsturnată fusese aproape complet înghiţită de nisip, cu excepţia roţilor şi a arcurilor.

Dansa. Picioarele lui, încălţate în pantofi legaţi în sfori şi lălâi, săltau pe asfalt, într-un soi de beţie de marinar. Marginile zdrenţuite ale cămăşii îi fluturau în vânt. Bidonul i se izbea de rucsac. Capetele bandajului Ace se zbăteau în suflarea fierbinte a deşertului. Ţesutul roz, crescut pe locurile arsurii, strălucea crud. Vinele groase i se zbăteau la tâmple, ca nişte arcuri de ceasornic. Se găsea de o săptămână întreagă în tigaia Domnului, traversase Utah spre sud-vest, extremitatea Arizonei şi apoi Nevada; în acest răstimp, înnebunise complet.

Îşi însoţea dansul de un cântec monoton, ale cărui cuvinte le repeta mereu, pe o melodie care

fusese la modă când el se găsea la instituţia de la Terre Haute, intitulată "Down to the Nightclub" şi interpretată de un grup de negri, Tower of Power. Dar textul îi aparţinea lui. Lălăia:

— Ci-a-bo-la, Ci-a-bo-la, tâcî-tâm, tâcî-tâm, *banii* Ci-a-bo-la, Ci-a-bo-la, tâcî-tâm, tâcî-tâm, *bam!*

După fiecare *bam* final executa o mică săritură zburdalnică în căldura care făcea să plutească totul în jur, iar când cerul nemilos se coloră în cenuşiul crepusculului, se prăbuşi în mijlocul drumului, pe jumătate leşinat, cu inima lui suprasolicitată zbătându-i-se în pieptul uscat. Cu o ultimă rămăşiţă de energie, bolborosind şi rânjind, se târî peste oblonul camionetei răsturnate şi rămase în umbra tot mai îngustă, tremurând şi gâfâind în zăpuşeală.

— Cibola! croncăni el. Tâcâtâm-tâcâtâm-bam!

Îşi trase stângaci bidonul de pe umăr cu mâna transformată în gheară şi-l scutură. Bidonul era aproape gol. Nu conta. Avea să soarbă până la ultima picătură de apă şi să se odihnească aici până la apus, după care va porni mai departe şi va intra în Cibola, Cetatea legendară, Şapte Oraşe într-Unul. Diseară avea să-şi potolească setea din fântânile veşnice, acoperite cu aur. Dar asta nu înainte de apusul soarelui ucigaş. Dumnezeu era cel mai mare incendiator din câţi există. În urmă cu amar de vreme, un băiat, pe numele lui Donald Merwin Elbert, dăduse foc ceculuí de pensie al bătrânei doamne Semple. Acelaşi băiat pusese foc şi Bisericii Metodiste din Powtanville, iar dacă mai rămăsese vreo rămăşiţă din Donald Merwin Elbert în acel trup, cu siguranţă dispăruse în vâlvătaia rezervoarelor de ţiţei din Gary, Indiana. Fuseseră peste o sută la număr şi săriseră în aer ca un şirag colosal de artificii. Unde mai pui că se întâmplase chiar în cinstea zilei de 4 Iulie. Minunat. Iar în miezul pojarului nu mai rămăsese decât Trashcan Man, cu braţul stâng fracturat şi fierbând ca o

tocană, iar în trupul lui izbucnise un alt foc, ce nu avea să se mai stingă vreodată... decât poate atunci când din el nu va mai rămâne decât o grămăjoară de materie carbonizată.

Iar diseară avea să se adape din apa Cibolei, da, care va avea gust de vin.

Ridică bidonul şi înghiţi ultima gură de apă călduţă. Apoi azvârli bidonul gol în deşert. Broboane de sudoare îi răsăriseră pe frunte, mari cât picăturile de rouă. Rămase locului, tremurând, savurând crampele pe care i le provoca lichidul.

— Cibola! mormăi. Cibola! Am sosit! Am sosit! Voi face tot ce-mi porunceşti! Îmi dau şi viaţa pentru tine! Tâcâtâm-tâcâtâm-bam!

Începuse să-l cuprindă toropeala, acum, că-şi mai potolise cât de cât setea. Aproape adormise, când un gând sinistru străpunse învelişul minţii lui ca lama de gheaţă a unui stilet:

Şi dacă Cibola nu-i decât un miraj?

— Nu, mârâi el. Nu, ah-ah, nu.

Dar o simplă negaţie nu era suficientă ca să alunge gândul. Lama izbea şi scormonea, ţinând somnul la distanţă. Nu cumva băuse ultima duşcă de apă în onoarea unei năluciri? în felul lui, îşi recunoştea nebunia şi ştia că unui descreierat i se poate întâmpla un lucru ca acesta. Dacă fusese cu adevărat un miraj, era sortit să piară aici, în pustiu, şi păsările de pradă se vor înfrupta din el.

În cele din urmă, incapabil să mai suporte starea de oribilă nesiguranţă, se ridică de jos clătinându-se şi-şi croi anevoios drum până la şosea, luptându-se cu valurile de ameţeală şi de greaţă care aproape că-l puneau la pământ. Ajuns pe creasta dealului, îşi îndreptă privirea avidă spre câmpia netedă şi întinsă de la poale, presărată cu yucea, ciulini şi mantaua diavolului. Respiraţia i se opri în gât, apoi oftă prelung.

Oraşul era la locul lui!

Cibola, vechea legendă, tărâm de mulţi căutat, descoperit în sfârşit de Trashcan Man!

Departe, în inima deşertului, înconjurat de munţi albaştri, oraşul azuriu din cauza aburului depărtării, cu turnurile şi bulevardele licărind în lumina pustiului... Existau şi palmieri... vedea şi palmieri... şi mişcare... şi *apăl*

— O, Cibola..., cârâi el.

Se întoarse, nesigur pe mişcări, la umbra camionetei. Îşi dădea seama că este mai departe decât părea la prima vedere. Diseară, după ce torţa Domnului va dispărea de pe cer, avea să meargă cum nu mai mersese în viaţa lui. O dată ajuns la Cibola, întâi şi întâi avea să plonjeze cu capul înainte în cea dintâi fântână ce-i ieşea în cale. Pe urmă avea să-l găsească pe *acela,* bărbatul care-l invitase să vină aici. Bărbatul care-l ademenise să traverseze câmpii, munţi şi în cele din urmă deşertul, totul în numai o lună şi în pofida oribilei arsuri de la mână.

Cel ce *Este* — Omul Întunecat şi Dur. Îl aştepta pe Trashcan Man la Cibola; ale *lui* erau oştile nopţii, ai *lui* călăreţii morţii, cu feţe albe, care urmau să năvălească dinspre vest şi să nu se mai oprească până nu se vor găsi faţă în faţă cu soarele, la răsărit. Aveau să iasă la bătaie cuprinşi de delir, rânjind, puţind a sudoare şi a praf de puşcă. Aveau să se audă urlete, dar Trashcan nu dădea doi bani pe urlete, aveau să se comită violuri şi înrobiri, lucruri pe care nu dădea nici măcar doi bani, crime, care-l lăsau absolut indiferent...

... Şi avea să mai fie un Mare Incendiu.

Lucru la care ţinea foarte mult. În visele lui, Omul Întunecat i se arăta pe un loc înalt, îşi desfăcea larg braţele şi-i arăta lui Trashcan o ţară cuprinsă de flăcări. Oraşe explodând ca nişte bombe. Terenuri cultivate măturate de perdele de foc. Până şi apele fluviilor ce scăldau Chicago, Pittsburgh, Detroit şi Birmingham, cu straturi de petrol aprins plutind deasupra lor. Omul întunecat îi spusese un lucru foarte simplu în vis, care îl făcuse să se grăbească cât putea el mai tare: *Vei*

primi un rang de frunte la mine în artilerie. Eşti omul de care am nevoie.

Se rostogoli pe o parte, cu obrajii şi pleoapele iritate de nisipul spulberat. Îşi pierduse speranţa — da, de când îi căzuse roata de la bicicletă începuse să-şi piardă speranţa. Dumnezeu, Dumnezeul şerifilor ucigaşi de taţi, Dumnezeul lui Carley Yates era până la urmă mai puternic decât Omul întunecat, din câte se vedea. Cu toate acestea, îşi păstrase credinţa şi mersese mai departe. Şi iată, atunci când se părea că va fi transformat în scrum, în pustiu, chiar înainte de a ajunge la Cibola, unde îl aştepta omul negru, văzuse oraşul departe, în vale, visând în soare.

— Cibola! mai şopti el înainte de a adormi.

Cel dintâi vis îl avusese la Gary, acum mai bine de o lună, după ce-şi arsese braţul. În noaptea aceea adormise convins că va muri; nimeni nu putea supravieţui unor arsuri atât de grave.

Un refren îşi croise drum în capul lui: *Cine trăieşte cu torţa, de torţă va pieri. Trăieşti cu ea, mori cu ea.*

În părculeţul oraşului, picioarele refuzaseră să-l poarte mai departe şi se prăbuşise la pământ, cu braţul stâng întins cât mai departe de el, ca şi cum ar fi fost un obiect fără de viaţă, şi cu mâneca de la cămaşă arsă. Durerea era imensă, incredibilă. Nici nu visase că pe lumea asta poate exista o asemenea durere. Nu cu mult mai devreme, alergase vesel de la un grup de rezervoare la altul şi montase sisteme simple de declanşare a incendiului, concepute dintr-o ţeavă de oţel şi un amestec inflamabil de parafină, separată de un strop de acid printr-o tablă tot din oţel. Introducea aceste dispozitive în ţevile de preaplin de pe acoperişurile rezervoarelor. Când acidul îşi croia drum prin tablă, parafina se aprindea, declanşând astfel incendiul. Plănuise să traverseze oraşul prin partea de vest, cea dinspre

păienjenişul de şosele ducând spre Chicago sau Milwaukee, înainte de explozia rezervoarelor. Ce plăcere ar fi fost să urmărească spectacolul unic al oraşului cuprins în întregime de o furtună de flăcări.

Dar cel din urmă dispozitiv fusese prost conceput sau greşit construit. Se declanşase în timp ce desfăcea capacul de pe ţeavă de preaplin cu o cheie. În clipa aceea parafina arzândă răbufnise şi se produsese o văpaie albă, orbitoare, acoperindu-i tot braţul stâng cu flăcări. Acum nu era vorba de o simplă mănuşă de foc, dintr-acelea provocate de inflamarea unui fluid mai uşor, pe care-l poţi stinge prin scuturarea mâinii, ca pe un chibrit uriaş. Trecea printr-o suferinţă îngrozitoare, ca şi cum braţul i-ar fi fost cufundat în magma unui vulcan.

Pornise în fugă dezordonată pe acoperişul rezervorului, dărâmând balustradele.înalte până la brâu ca în jocul de pinball, în care el îndeplinea rolul unei bile umane. În lipsa acelor balustrade, s-ar fi prăbuşit peste margine, în gol, răsucindu-se prin aer ca o torţă aruncată într-o fântână. Nu-şi salvase viaţa decât accidental; se împiedicase şi căzuse peste propriul lui braţ, înăbuşind astfel flăcările.

Se ridicase, pe jumătate înnebunit de durere. Mai târziu avea să-i treacă prin minte că numai norocul orb — sau lucrarea Omului Întunecat — îl salvase să nu ardă de viu. Cea mai mare parte a jetului de parafină trecuse pe lângă el. Prin urmare ar fi trebuit să fie recunoscător — dar acest sentiment nu-l încercă decât mai târziu. În clipa respectivă nu putea decât să ţipe ascuţit şi să se clatine în toate părţile, ţinându-şi braţul copt, pe care pielea fumega, pocnea uşor şi se strângea, cât mai departe de restul trupului.

Pe măsură ce lumina dispărea de pe cer, începuse să-şi dea seama, nedesluşit, că montase deja o duzină de dispozitive, care se puteau

declanşa în orice moment. Ar fi fost minunat să moară şi să scape de calvar; dar a pieri în flăcări i se părea culmea ororii.

Reuşise, nu prea ştia cum, să coboare de pe rezervor şi sa se îndepărteze şovăielnic, făcând un adevărat slalom printre vehiculele încremenite, ţinându-şi braţul rănit cât mai departe de corp.

Ajunsese într-un mic parc din apropierea centrului oraşului când soarele apunea. Se aşezase în iarba dintre două terenuri de sport, străduindu-se să-şi aducă aminte cum se tratau arsurile. Trebuie să te ungi cu unt, aşa ar fi zis mama lui Donald Merwin Elbcrt. Dar asta nu era valabil decât în cazul în care te opăreai puţin cu apă fierbinte sau cu un strop de grăsime sărit din tigaie. Nu-şi imagina cum ar putea să dea cu unt peste grozăvia crăpată şi înnegrită dintre cot şi umăr; nici măcar nu-şi putea imagina.

Să se omoare. Asta era situaţia, până aici îi fusese. Avea să scape de toate necazurile, aidoma unui câine bătrân...

Deodată se produsese o explozie gigantică în partea de est a oraşului, de parcă întreg mecanismul existenţei s-ar fi frânt în două. Un stâlp de foc lichid se înălţase brusc pe fundalul indigo-închis al amurgului. Ochii îi lăcrimau şi protestau cu atâta vehemenţă, încât se văzuse silit să-i închidă.

În ciuda durerilor agonice, incendiul îi făcea plăcere... mai mult, îl încânta, îi dădea sentimentul împlinirii. Focul era cel mai bun medicament, chiar mai bun decât morfina pe care o descoperise în ziua următoare (pe când era deţinut model al închisorii, lucrase la infirmerie — ca şi în bibliotecă şi în atelierul mecanic — şi cunoştea ce înseamnă morfină, Elavil sau Darvon Complex). Nu făcea legătura între chinurile lui şi stâlpul de foc. Nu ştia decât că focul este bun şi frumos, că focul este un lucru de care are nevoie, acum şi totdeauna. Focul era extraordinar!

Peste doar câteva momente, un al doilea rezervor de ţiţei explodase şi chiar şi aici, la distanţă de cinci kilometri, se făcuse simţit şocul cald al valului de aer. Urmase încă un rezervor, şi apoi încă unul. Un scurt răgaz, apoi bubuiseră şase la rând, ca într-un răpăit; continuase să se uite cu încăpăţânare într-acolo, deşi nimeni altul n-ar mai

fi fost în stare, rânjind, sorbind din ochi flăcările galbene, uitând de braţul rănit, uitând de gândurile sinucigaşe.

Durase mai bine de două ore până ce săriseră toate în aer; ar fi trebuit să se lase întunericul, dar noaptea împrumutase de la flăcări nuanţe demente, galbene şi portocalii. Întreg arcul răsăritean al orizontului era o horă de foc. Îi aducea aminte de o carte distractivă din colecţia Classic, pe care se uita când era copil, o adaptare după *Războiul lumilor* de H.G. Wells. Dar acum, după atâţia ani, băiatul care răsfoia cartea aceea dispăruse, în schimb Trashcan Man era aici şi ştia secretul minunat şi cumplit al razei morţii mânuite de marţieni.

Venise vremea să plece din parc. Temperatura crescuse cu vreo zece grade. Cel mai bine ar fi fost să pornească spre vest, să păstreze o oarecare distanţă faţă de frontul focului, la fel cum procedase şi la Powtanville, fugind din calea dezastrului din ce în ce mai întins. Dar halul în care ajunsese nu-i permitea să plece. Adormise în iarbă; flăcările continuau să danseze pe obrazul lui de copil obosit şi hăituit.

Omul Întunecat i s-a arătat din nou în vis, înveşmântat în mantia cu glugă, care nu lăsa să i se ghicească faţa... şi cu toate astea, Trashcan Man avea impresia că-l mai văzuse. Poate la Powtanville, stând tăcut, pe gânduri, printre trântorii din cofetărie sau berărie care-i strigau măscări. Poate la spălătoria Scrubba-Dubba (spumă pe faruri, desfaci ştergătoarele, spumă pe aripi, hei, domnule, doriţi şi un lustru cu ceară caldă?) unde purta mănuşa din buret ore în şir până ce mâna dreaptă ajungea să-i semene cu un peşte mort şi unghiile i se albeau ca fildeşul nou — poate atunci să fi văzut chipul acesta, rânjind fioros şi cu bucurie dementă de sub şuvoiul neted al apei scurgându-se pe parbriz. Când îl expediase şeriful la casa de nebuni din Terre Haute, această

faţă fusese a asistentului psihiatric care se aplecase rânjind asupra lui în cabinetul unde îi făceau tratament cu electroşocuri, stând cu mâinile pe tabloul de comandă *(am să-ţi prăjesc creierii, băiete, te ajut să te preschimbi din Donald Merwin Elbert în Trashcan Man, n-ai vrea şi un lustru cu ceară caldă?)* pregătit să-i împuşte vreo mie de volţi în cap. Îl cunoştea prea bine pe Omul Întunecat, cu faţa lui, pe care nu reuşeai să o vezi niciodată ca lumea, cu degete care împărţeau toate pieile dintr-un pachet de cărţi, cu ochi pe care-i bănuiai dincolo de flăcări, cu rânjet pe care-l ghiceai dincolo de mormântul lumii.

— Voi face tot ce vrei tu, îi spunea în vis, plin de recunoştinţă, îmi dau şi viaţa pentru tine!

Omul Întunecat şi-a ridicat braţele înăuntrul mantiei, transformând-o într-un zmeu negru. Stăteau pe o culme înaltă, iar America ardea la picioarele lor.

Vei primi un rang de frunte la mine în artilerie. Eşti omul de care am nevoie.

Apoi a văzut o armată alcătuită din zece mii de lepădături, femei şi bărbaţi proscrişi, mergând spre est, traversând deşertul şi pătrunzând în munţi, armata-bestie căreia-i sosise în sfârşit sorocul să iasă la iveală; călătoreau în camioane, jeepuri, furgoane, rulote şi tancuri; fiecare bărbat sau femeie purta la gât o piatră întunecată; adânc încrustată într-unele dintre pietrele acestea se distingea o formă roşiatică, care ar fi putut fi un Ochi sau poate o Cheie. Călare pe o maşină-cisternă uriaşă, cu anvelope late, s-a văzut pe el însuşi; ştia că rezervorul este plin cu napalm gelificat... iar în urma lui, în coloană, veneau camioane încărcate cu bombe cu vid, mine Teller, explozivi din plastic; aruncătoare de flăcări, rachete de semnalizare, rachete ghidate de energia calorică a ţintei; grenade, mitraliere, lansatoare de rachete. Dansul morţii era gata să înceapă, corzile chitarelor şi ale viorilor începuseră să fumege şi

văzduhul se umpluse de mirosul sulfului şi al corditei.

Omul Întunecat şi-a ridicat iarăşi braţele, iar când le-a lăsat în jos, totul a încremenit şi a tăcut, focurile au dispărut, până şi cenuşa lor s-a răcit şi, pentru o clipă, Trashcan Man a devenit din nou Donald Merwin Elbert cel mic, speriat şi derutat. În clipa aceea a bănuit că nu era decât un biet pion în imensa partidă de şah a Omului Întunecat şi că fusese tras pe sfoară.

Apoi a constatat că figura Omului Întunecat nu mai era pe de-a-ntregul ascunsă; doi tăciuni roşii străluceau în cavităţile unde ar fi trebuit să se găsească ochii, luminând un nas subţire ca o lamă de cuţit.

— Voi face tot ce vrei tu, i-a spus în vis, plin de recunoştinţă, îmi dau şi viaţa pentru tine! Îmi dau şi sufletul pentru tine!

— Am să te pun să dai foc, i-a comunicat Omul Întunecat, solemn. Trebuie să vii la mine în oraş şi acolo vom limpezi totul.

— Unde? Unde?

Speranţele şi aşteptările lui atinseseră punctul culminant.

— La vest, i-a mai spus Omul Întunecat, dispărând. La vest. Dincolo de munţi.

Atunci se trezise. Era încă noapte şi lumină. Flăcările se apropiaseră. Căldura devenise înăbuşitoare. Casele explodau. Stelele dispăruseră, învăluite de o perdea groasă de fum uleios. Ploua cu funingine. Terenurile de sport erau acoperite cu zăpadă neagră.

Ştiind că are un scop, constatase că poate să meargă. Pornise şchiopătând spre vest; din când în când vedea şi alţi câţiva care fugeau din Gary, uitându-se peste umăr la uriaşul incendiu. Nişte proşti, gândise Trash, aproape cu afecţiune. O să ardeţi. La timpul potrivit o să ardeţi. Nimeni nu-l băga în seamă pe Trashcan Man; pentru ei, nu era decât un alt supravieţuitor. Curând, dispăruseră

printre trâmbele de fum. Imediat după ivirea zorilor, Trashcan Man traversase graniţa în Illinois. Chicago se afla la nord, Joliet la sud-vest, iar focul rămânea ascuns privirilor de perdeaua ce acoperea întreg orizontul. Asta se întâmpla în dimineaţa de 2 iulie.

Uitase de visul lui de a face să ardă Chicago până la temelii — de gândul lui la alte rezervoare cu ţiţei, garnituri de tren încărcate de carburanţi, trase pe linii feroviare secundare, şi case uscate ca iasca. Puţin îi păsa lui de Windy City. În după-amiaza aceea pătrunsese în cabinetul unui medic din Chicago Heights şi furase o cutie cu fiole de morfină. Morfina îi mai potolise puţin durerea, având însă un efect secundar cu mult mai important: îl ajutase să ignore durerile pe care *nu* i le alungase.

În aceeaşi seară îşi făcuse rost de un borcan uriaş de Vaseline dintr-o farmacie şi-şi împachetase zona arsă a braţului sub un centimetru de gelatină. Era foarte însetat; încontinuu ar fi vrut să bea ceva. Tot felul de fantasmagorii despre Omul Întunecat i se năpusteau în cuget, ca nişte muşte enervante. La amurg, când se prăbuşise răpus de oboseală, în mintea lui încolţise deja ideea că oraşul spre care îl îndreptase Omul Întunecat era probabil Cibola, Şapte Oraşe într-Unul, Cetatea Făgăduită.

În noaptea aceea, Omul Întunecat i se înfăţişase din nou în vis şi-i confirmase gândul, cu un zâmbet sardonic.

Trashcan Man se trezi din aceste vise-amintiri confuze în amarnicul ger al pustiului. În deşert domneşte întotdeauna sau gheaţa sau focul; stare intermediară nu există.

Gemând uşor, se ridică, încercând să se încălzească pe cât posibil. Scăldând pustiul în lumina lor rece şi spectrală, deasupra străluceau

milioane de stele, atât de aproape, încât ai fi crezut că le poţi atinge cu mâna.

Se întoarse în şosea, înfiorat de nenumărate usturimi şi junghiuri. Dar acum nu prea mai băga în seamă durerile. Rămase o vreme să contemple oraşul (ici şi colo se vedeau mici scântei de lumină, ca nişte focuri de tabără electrice). Apoi porni la drum.

Câteva ore mai târziu, când zorii începuseră să dea culoare cerului, Cibola părea tot atât de departe ca atunci când văzuse oraşul pentru prima oară, de pe înălţime. În plus, făcuse prostia să bea toată apa, uitând că aici lucrurile lăsau impresia că sunt mai mari şi mai aproape decât în realitate. Nu îndrăzni să mai meargă mult după răsărit, temându-se de deshidratare. Trebuia să-şi găsească un adăpost, înainte ca soarele să bată cu toată puterea.

La o oră după revărsatul zorilor găsi un Mercedes-Benz tras în afara drumului, cu partea dreaptă acoperită de nisip până la jumătatea portierelor. Deschise maşina pe partea stângă şi-i trase afară pe cei doi pasageri zbârciţi ca nişte maimuţe — o bătrână purtând o grămadă de bijuterii şi un bătrân cu părul alb, ceea ce-i dădea un aer teatral. Mormăind, Trash scoase cheile din contact şi deschise portbagajul din spate. Valizele nu erau încuiate. Atârnă un braţ de haine peste ferestrele Mercedesului, fixându-le cu bolovani. Îşi făcu astfel o grotă răcoroasă şi întunecată.

Se strecură înăuntru şi adormi. La mai multe mile spre vest, cetatea Las Vegas strălucea în razele soarelui de vară.

Nu ştia să conducă maşina, asta nu-l învăţase nimeni în închisoare, în schimb ştia să meargă pe bicicletă. Pe 4 Iulie, ziua în care Larry Underwood descoperise că Rita Blakemoor murise în somn, din cauza unei supradoze de tranchilizante,

Trashcan Man îşi făcuse rost de o cursieră cu zece viteze. La început nu înaintase decât foarte încet, pentru că braţul stâng nu-i era de prea mare ajutor. În prima zi căzu de două ori, o dată chiar pe arsură, ceea ce-i provocă usturimi şi dureri infernale. De o vreme, rana îi supura prin stratul de gelatină şi putea insuportabil. Uneori îi trecea prin minte că poate făcuse cangrenă, dar evita să se lase apăsat de asemenea gânduri. Începuse să amestece vaselina cu un unguent antiseptic, fără să ştie dacă îl ajuta, dar făcându-şi totuşi socoteala că nu avea cum să-i facă rău. Compoziţia se prezenta sub forma unei materii lăptoase şi vâscoase, asemănătoare spermei.

Încetul cu încetul, se obişnuise să meargă pe bicicletă cu o singură mână şi descoperi că reuşea să înainteze cu viteză tot mai mare. Pătrunsese într-un ţinut de şes şi în general putea goni fără teamă. Nu-şi îngăduia nici un răgaz, în pofida arsurii şi a senzaţiei de plutire pe care i-o lăsa morfina. Consuma cantităţi uriaşe de apă şi de mâncare. Avea mereu în gând promisiunea Omului Întunecat: *Vei primi un rang de frunte la mine în artilerie. Eşti omul de care am nevoie.* Cât de minunat sunau aceste cuvinte — oare mai avusese cineva nevoie de el până acum? Cuvintele i se răsuceau neîncetat în gând şi pedala cu sârg sub soarele fierbinte din Midwest. Începuse apoi să fredoneze încet melodia unui cântec, "Down to the Nightclub". Versurile ("Ci-a-bola! Tâcâ-tâm-tâcâtâm-*bam!*") aveau să-i vină la timpul lor. În momentul acela nu era atât de nebun pe cât avea să devină, dar boala lui avansa.

Pe 8 iulie, ziua în care Nick Andros şi Tom Cullen văzuseră bizoni păscând în Comanche County, Kansas, Trashcan Man traversase Mississippi în dreptul celor Patru Oraşe, Davenport, Rock Island, Bettendorf şi Moline. Se afla în Iowa.

Pe 14, ziua în care Larry Underwood se trezea în apropierea casei mari şi albe din estul statului New Hampshire, Trashy traversa Missouri la nord de Council Bluffs şi pătrundea în Nebraska. Începuse să-şi poată folosi întrucâtva braţul stâng, muşchii picioarelor se întăriseră şi înainta, simţind un uriaş impuls să se grăbească, să se grăbească.

Pe când se afla pe malul vestic al lui Missouri, pe Trash îl încercă pentru prima oară bănuiala că Dumnezeu Atotputernicul ar putea să se interpună între Trashcan Man şi destinul său. În Nebraska era ceva în neregulă, absolut în neregulă. Acel ceva îl făcea să se teama. Altfel totul arăta cam la fel ca în Iowa... dar de fapt nu era la fel. De când intrase în Nebraska, omul negru, care i se arătase în fiecare noapte până atunci, nu-i mai apărea în vis.

În schimb, începu să aibă vise cu o bătrână. Se făcea că stă întins pe burtă într-un lan de porumb, încremenit, plin de ură şi de frică. Era o dimineaţă frumoasă. Se auzea croncănitul unui cârd de ciori. Înaintea lui se găsea un paravan verde, format din frunzele de porumb late, ca nişte săbii. În ciuda voinţei lui, dădea la o parte frunzele cu o mână tremurătoare incapabil să se oprească, şi privea dincolo, unde se vedea o casă veche în mijlocul unei poieni. Casa era sprijinită pe nişte capre sau nişte stâlpi hidraulici. Mai exista şi un măr, cu un leagăn atârnat de o creangă. Iar pe verandă şedea o bătrână negresă şi cânta acompaniindu-se la chitară, cine ştie ce vechitură de *spiritual.* Cântecul era altul în fiecare vis, dar Trashcan le recunoştea pe cele mai multe, deoarece cunoscuse odată o femeie, mama unui băiat pe care-l chema Donald Merwin Elbert, care fredona multe dintre aceste cântece, în timp ce-şi vedea de gospodărie.

Visul ăsta era un coşmar, dar nu numai din cauză că la sfârşitul lui se petrecea un fapt de-a dreptul infernal. La început, ai fi zis că nu există în el nimic de temut. Porumb? Cer albastru? Bătrână?

Leagăn făcut dintr-o anvelopă? Păi de ce să te fi temut de lucrurile astea? Babele nu aruncă bolovani şi nu se strâmbă la tine, mai ales acelea care cântă melodii străvechi cu Isus, ca "În the Great Getting-Up Morning" şi "Bye-and-Bye, Sweet Lord, Bye-and-Bye". Pe lumea asta, indivizii de teapa lui Carley Yates dau cu pietre.

Însă, cu mult înainte ca visul să se încheie, paraliza de groază, când începea să i se arate că nu se uită câtuşi de puţin la o bătrână oarecare, ci la o lumină secretă, de-abia ascunsă, ce părea gata să se reverse în jurul femeii, să o înconjoare cu o strălucire de foc înaintea căreia rezervoarele aprinse la Gary păleau ca nişte biete lumânări bătute de vânt — o lumină atât de mare, încât ochii lui să se prefacă în scrum. În această parte a visului nu gândea decât atât: *Te implor să mă scapi de ea, vai, nu vreau s-o mai văd pe hoaşca asta coclită, te implor, vai, te implor, vreau să ies repede din Nebraska!*

Atunci, cântecul pe care tocmai îl interpreta se termina brusc, într-o notă discordantă şi dogită. Femeia se uita ţintă spre locul de unde privea el pe furiş prin minuscula deschizătură din zidul de frunze. Faţa ei era bătrână şi brăzdată de riduri, părul destul de rar ca să i se vadă ţeasta maronie; avea, în schimb, ochi scânteietori ca diamantele, plini de lumina de care el se temea.

Striga atunci cu vocea ei bătrână şi spartă, dar puternică: *Nevăstuici în porumb!,* iar el simţea pe dată transformarea care se petrecea cu el, se uita în jos şi constata că se metamorfozase cu adevărat într-o nevăstuică, într-un animal îmblănit, negru-maroniu şi furişat, cu botul lung şi ascuţit, cu ochii ca nişte mărgele mici şi negre, cu gheare în loc de degete. Era o nevăstuică, fiinţă laşă şi nocturnă, alegându-şi prada dintre cei slabi şi mici.

Atunci începea să zbiere, zbiera până ce se trezea, leoarcă de sudoare şi cu ochii ieşiţi din orbite. Se pipăia repede, ca să se asigure că-şi

păstrase toate însuşirile omeneşti. La sfârşitul cercetării făcute în panică îşi prindea capul, să se convingă că încă era un cap *omenesc* şi nu unul lung şi ascuţit, îmblănit şi cu formă aerodinamică, de glonţ.

Traversase cele patru sute de mile ale statului Nebraska în trei zile, mânat de cea mai pură teamă. Pătrunsese în Colorado' lângă Julesburg, iar visul începuse să se estompeze şi să capete nuanţe sepia.

(În ceea ce o priveşte pe Mother Abagail, ea se trezi în noaptea de 15 iulie — la scurt timp după ce Trashcan Man trecuse pe la nord de Hemingford Home — teribil de înfrigurată şi cu un sentiment în care se amesteca frica şi mila; milă faţă de cine sau ce nu ştia. Bănui că-l visase pe Anders, nepotul ei care fusese omorât absurd, într-un accident de vânătoare, când nu avea decât şase ani.)

La 18 iulie, aflându-se la sud-vest de Sterling, Colorado, şi la doar câteva mile de Brush, îl întâlnise pe The Kid.

Trash se trezi la lăsarea amurgului. Cu toate că atârnase hainele la geamuri, Mercedesul se înfierbântase. Îşi simţea gâtul ca un puţ uscat, căptuşit cu glaspapir. Tâmplele îi zvâcneau şi i se băteau. Îşi scoase limba din gură şi, când o mângâie cu degetul, avu impresia că atinge scoarţa moartă a unui copac. Ridicându-se, se sprijini cu mâna de volanul limuzinei, apoi şi-o retrase brusc, sâsâind de durere. Fu nevoit să pună colţul cămăşii în jurul mânerului de la uşă, ca să poată ieşi. Crezu că poate să *păşească* afară din maşină, dar îşi supraestimase puterile şi subestimase halul de deshidratare în care ajunsese în acea seară de august: picioarele refuzară să-l susţină şi se prăbuşi pe şoseaua încinsă. Gemând, se târî până în umbra Mercedesul ui, ca o şopârlă şotângă. Rămase acolo gâfâind, cu braţele şi capul bălăbănindu-i-se între genunchii depărtaţi. Se

holbă fioros la cele două cadavre pe care le trăsese din maşină — ca cu zorzoanele atârnate de braţele descărnate, el cu şuviţa teatrală de păr alb căzută pe faţa mumificată, ca de maimuţă.

Trebuia să ajungă la Cibola înainte ca soarele să răsară, a doua zi de dimineaţă. Dacă nu reuşea, trebuia să moară... şi asta cu ţinta sub ochi! Omul întunecat nu putea fi atât de crud... bineînţeles că nu!

— Îmi dau şi viaţa pentru tine, şopti Trashcan Man.

După ce soarele coborâse dincolo de culmile munţilor, se puse pe picioare şi porni spre turnurile, minaretele şi bulevardele Cibolei, unde se aprindeau iarăşi sclipirile de lumină.

Pe măsură ce căldura zilei lăsa loc răcorii nopţii de deşert, păşea din ce în ce mai vioi. Pantofii de sport, rupţi şi legaţi cu sfoară, tropăiau înăbuşit pe asfaltul de pe 1-15. Mergea greoi, capul îi atârna ca o turtă de floarea soarelui pe moarte şi nu băgă de seamă când trecu pe lângă indicatorul reflectorizant, de culoare verde, pe care scria LAS VEGAS 40.

Se gândea la The Kid. Judecând drept, The Kid ar fi trebuit să se afle acum alături de el. Ar fi trebuit să-şi facă apariţia în Cibola împreună, stârnind ecouri bubuitoare din ţevile de eşapament ale cupeului sport al lui The Kid. Dar The Kid se dovedise nevrednic, iar lui Trash îi fusese menit să-şi continue de unul singur drumul prin pustiu.

Tălpile lui băteau ritmic drumul.

— Ci-a-bola! croncăni el. Tâcâtâm-tâcâtâm-*bam*!

Pe la miezul nopţii se răsturnă la marginea drumului şi căzu într-un somn agitat. Oraşul era acum mai aproape. Avea să ajungă.

Era absolut sigur că va ajunge.

Îl auzise pe The Kid cu mult înainte de a da cu ochii de el. Era urletul greu şi spart al unui eşapament fără amortizoare, pângărind acea zi şi apropiindu-se de el ca o furtună, dinspre răsărit. Zgomotul venea de-a lungul lui Highway 34, din direcţia Yuma, Colorado. Primul lui impuls fusese să se ascundă, aşa cum se ascunsese şi de ceilalţi câţiva supravieţuitori pe care-i văzuse de la Gary şi până aici. De această dată însă, ceva îl împinsese să rămână pe loc, la marginea drumului, cu bicicleta între picioare şi privind cu teamă peste umăr.

Tunetul creştea tot mai mult, apoi îl ajunsese o rază reflectată de suprafaţa cromată şi

(??INCENDIU??)

de ceva strident şi portocaliu.

Şoferul îl văzuse. Redusese viteza, cu o răpăială ca de mitralieră. Cauciuc Goodyear desprins de pe anvelope şi lipit pe şosea sub formă de brazde fierbinţi. Apoi maşina oprise alături de el, dar fără să toarcă încetişor, ci gâfâind ca un animal înverşunat, despre care nu poţi fi sigur că ar putea fi îmblânzit, şi şoferul coborâse. Dar în momentul acela, Trashcan nu avea ochi decât pentru maşină. Se pricepea la maşini, îi plăceau maşinile, deşi nu ajunsese niciodată nici măcar în posesia unui permis de începător. Era o adevărată splendoare, o maşină la care cineva muncise ani de zile, investise mii de dolari în ea, genul de automobil pe care nu-l vezi decât la expoziţii de ciudăţenii automobilistice şi realizat cu chinurile de care nu e capabil decât un îndrăgostit.

Era un Ford coupe model 1932, dar proprietarul nu se mulţumise şi nici nu se limitase la obişnuitele inovaţii şi bricolaje ce se aplică unei asemenea maşini sport. Mersese dincolo de orice limită, transformând-o într-un soi de parodie a tuturor maşinilor americane, un strălucitor vehicul coborât dintr-un scenariu science fiction, cu flăcări pictate în zona eşapamentului. Culoarea de bază

era auriul. Ţevile cromate, care se întindeau aproape pe întreaga lungime a maşinii, îţi luau ochii cu strălucirea lor. Parbrizul avea formă convexă, futuristă. Anvelopele din spate erau nişte uriaşe Goodyear Wide Oval, protejate de aripi exagerat de înalte şi de adânci, pentru a le putea cuprinde. Deasupra capotei fusese montat un' turbocompresor, iar în mijlocul acoperişului, vopsit în negru şi stropit cu picături de culoarea chihlimbarului, se vedea o nervură din oţel. Pe fiecare latură stăteau scrise două cuvinte, THE KID, înclinate spre spate, ca să sugereze viteza.

— Bă, ăsta lungu', slabu' şi urâtu', rosti el tărăgănat, iar Trash renunţă să mai contemple flăcările pictate şi-i acordă toată atenţia şoferului acestei adevărate bombe pe roţi.

Era înalt cam de un metru şaizeci. Părul şi-l purta într-o claie formată din şuviţe date cu pomadă şi briantină din belşug. Frizura îi adăuga încă şapte centimetri la înălţime. Şuviţele se întâlneau deasupra gulerului, formând nu o simplă coadă, ci o culme a tuturor frizurilor cu coadă afişate vreodată de poponarii şi derbedeii de pe lumea asta. Purta cizme negre cu vârfuri ascuţite. Părţile laterale erau prinse în material elastic. Tocurile îl înălţau pe The Kid cu încă şapte centimetri, aducându-i la un respectabil total de un metru şaptezeci şi cinci. Jeanşii decoloraţi şi cu ţinte erau suficient de strâmţi ca să poţi citi prin ei ce monede ţinea în buzunare şi scoteau perfect în evidenţă bucile rotunjoare, făcându-le să pară nişte sculpturi albastre, cât despre partea din faţă, ai fi zis că şi-a vârât acolo o pungă din piele de căprioară plină cu mingi de golf marca Spalding. Purta o cămaşă din mătase stil Western, într-o nuanţă decolorată de roşu de Burgundia, decorată cu şaten galben şi nasturi imitaţie de safir. Butonii de la manşetă păreau din os şlefuit, ceea ce era purul adevăr, din câte află Trash mai târziu. The Kid avea două perechi, una confecţionată dintr-o

pereche de molari de om, cealaltă din incisivii unui Doberman pinscher. Peste minunea de cămaşă, în ciuda zilei fierbinţi, îmbrăcase o haină de motociclist din piele neagră, cu un vultur pe spate, prevăzută cu o mulţime de fermoare, ai căror dinţi sclipeau ca diamantele. De la epoleţi şi din cordonul de pe talie îi atârnau trei labe de iepure. Una albă, una maro, iar cea de a treia verde aprins, cum se arborează de St. Paddy's Day. Haina, care arăta chiar mai uimitor decât cămaşa, scârţâia fercheş sub stratul gros de unsoare. Deasupra vulturului, de această dată brodate cu mătase albă, se puteau citi cuvintele: THE KID. Faţa ce se iţea către Trashcan Man din coama înaltă de păr strălucitor şi din gulerul întors al sclipitoarei jachete de motociclist era micuţă şi palidă, ca de păpuşă, cu buze groase şi îmbufnate, altfel impecabil sculptate, cu ochi cenuşii, inerţi, cu fruntea înaltă, fără cusur sau vreo cicatrice, şi obraji umflaţi în chip straniu. Semăna cu Baby Elvis.

Peste pântecele slab i se încrucişau două centuri de care erau prinse două gigantice revolvere calibru 45, atârnând pe şolduri în tocuri din piele.

— Ei, băiete, ia zi, *ce părere* ai? rosti The Kid tărăgănat.

Iar *singurul* lucru care-i trecu prin minte lui Trashcan fu următorul:

— Îmi place maşina ta.

Era răspunsul corect. Poate *singurul* corect. Peste nici cinci minute, Trash era aşezat în scaunul pasagerului, iar cupeul accelera spre viteza de croazieră a lui The Kid, adică vreo sută cincizeci de kilometri la oră. Bicicleta pe care Trash străbătuse toată calea din estul Illinoisului şi până aici dispăru curând la orizont.

Trashcan Man îi sugeră timid lui The Kid că, la o asemenea viteză, nu va fi în stare să vadă vreo epavă sau barieră din mijlocul drumului, dacă se întâmpla cumva să apară aşa ceva. (De fapt,

întâlniseră mai multe asemenea obstacole, dar The Kid pur şi simplu executase un slalom printre ele, în protestele stridente ale anvelopelor.)

— Hei, băiete, îi răspunse The Kid. Cu reflexele stau bine, cu sincronizarea la fel dă bine. Trei cincimi dă secundă, nu am nevoie dă mai mult. Ce zici, mă crezi?

— Da, domnule, îi răspunse Trash cu voce stinsă.

Se simţea ca un om pe cale să stârnească un cuib de şerpi cu un băţ.

— Îmi place dă tine, băiete, îi comunică The Kid, cu vocea lui ciudată şi monotonă.

Ochii lui de păpuşă priveau fix pe deasupra volanului oranj metalizat la asfaltul cu luciri înşelătoare de dinaintea lui. O pereche de zaruri mari, din spumă de stiren expandat, cu puncte în chip de capete de mort, pendulau şi se zbăteau agăţate de oglinda retrovizoare.

— Ia-ţi o bere dă pă scaunul dân spate, îl îndemnă el.

Cutiile de bere Coors erau calde, iar Trashcan Man nu putea suferi berea; dădu repede una pe gât şi se arătă cât se poate de mulţumit de gustul ei.

— Hei, băiete, i se adresă The Kid, pentru mine nici că *există* altă bere în afară dă Coors. Îmi vine să beau până mă *piş* pă mine. Sau poate că nu mă crezi?

Trashcan îl asigură de faptul că-l credea întru totul.

— Mi să zice The Kid. Vin din Shreveport, Looscyana. Ai înţeles? Animalu' ăsta a luat toate premiile dă la cele mai importante expoziţii dă maşini dân sud. Sau poate că nu mă crezi?

Trashcan Man confirmă, apoi îşi luă încă o bere caldă. În circumstanţele respective, i se părea cea mai bună mişcare.

— Ţie cum îţi zice, băiete?

— Trashcan Man.

— *Cum ai* spus?Ochii lui de păpuşă moartă zăboviră o clipă asupra feţei lui Trashcan. Îţi baţi joc dă mine, băiete? Nimeni nu face mişto dă The Kid. Ai face bine să mă crezi pă cuvânt.

— Ba să ştii că te cred, îi răspunse Trashcan cu toată seriozitatea, dar aşa îmi zice. Pentru că pe vremuri aprindeam focul în tomberoanele, în cutiile de scrisori ale oamenilor şi pe unde mai nimeream. I-am aprins cecul de pensie bătrânei doamne Scmple. Pentru asta m-au trimis la şcoala de corecţie. Pe urmă am incendiat şi biserica metodistă din Powtanville, Indiana.

— *Pă bune?* exclamă The Kid, încântat. Băiete, tu-mi pari nebun dă legat. Mi se pare corect. Mă dau în vânt după nebuni. Nici io nu prea sunt întreg. Am cam sărit dă pă fix. Trashcan Man, hm? Să ştii că-mi place. Facem o pereche dă nemaipomenit. Afurisitu' dă Kid şi afurisitu' dă Trashcan Man. Bate laba, Trash.

The Kid îi întinse mâna, iar Trash i-o strânse cât de repede putu, pentru ca The Kid să poată ţine din nou volanul cu ambele mâini. Străbătură o curbă în trombă şi înaintea lor apăru un camion Bekins cu semiremorcă, blocând aproape întreaga şosea, iar Trashcan îşi duse mâinile la ochi, pregătit să facă neîntârziat tranziţia în planul astral. Lui The Kid nu i se clinti un muşchi pe faţă. Cupeul se strecură dc-a lungul marginii stângi a şoselei ca un peşte, lăsând o urmă de vopsea pe cabina maşinii.

— Am fost la un pas, zise Trashcan când simţi că poate vorbi fără să i se ghicească tremurul.

— Bă, băiete, pronunţă The Kid în felul lui placid şi închizându-şi solemn un ochi. Nu-mi spune nimic... stai să-ţi zic io. Cum e berea? E dată-n paşte, este? Te loveşte taman la locul potrivit, după o fază ca asta!

— Păi să ştii, îi replică Trashcan Man, trăgând un gât zdravăn din berea caldă.

Era el nebun, însă nu într-atât încât să-l contrazică pe The Kid, cât se afla la volan. Nici

vorbă de aşa ceva.

— Păi, io zic că nu are nici un farmec să ne dăm după deget, îl luă The Kid pe departe, întinzându-se în spate, să-şi ia şi el o cutie. Din câte-mi dau seama, avem acelaşi drum.

— Se prea poate, îi răspunse Trash precaut.

— Mă bag şi io în chestia asta, continuă The Kid. Acolo, în vest. Vreau să văd care-i treaba. Sau poate că nu mă crezi?

— Ba cum să nu.

— L-ai visat şi tu pă sperietoare ăla în costum dă aviator, este?

— Preotul, vrei să spui.

— Io zic întotdeauna exact ce vreau să zic, îi replică The Kid sec. Aşa că nu-mi spune nimic, amărâtule, stai să-ţi spun io. E-nţolit într-un costum negru dă pilot şi poartă ochelari mari. Ca-ntr-un film despre Războiu' doi cu John Wayne. Aşa dă mari, că nu poţi să-i vezi afurisita aia a lui de moacă. Un labagiu bătrân, este?

— Mda, îi confirmă Trashcan, sugând din berea caldă.

Capul începuse să-i uruie.'The Kid se aplecă asupra volanului portocaliu şi prinse să imite un pilot de vânătoare, în timpul Războiului doi, din câte se putea ghici, aflat în plină acţiune de luptă. Maşina sport executa şerpuiri primejdioase de la o margine a şoselei la cealaltă, imitând lupinguri, coborâri în picaj, rafale de mitralieră şi lovituri de tun.

— *Niiiiiaaaauuuu... eheheheheheh... poc-poc-poc...* să vă săturaţi, nemţi afurisiţi... Căpitane! Bandiţi la ora douăşpe!... Pune tunu' ăla răcit cu aer pă ei, sulă bleagă... *tacă... tacă... taca-taca-taca!* I-am terminat, sir! Totu-n regulă... *Huuuu-BUUUM! Capetele jos, băieţi! Huuuu-BUUUUUUUM!*

Figura nu i se însufleţi câtuşi de puţin cât timp dură întreaga scenetă fantezistă; nu i se clinti nici măcar unul din firele de păr pomădate; aduse din

nou maşina pe calea cea bună, cu o ultimă smucitură. Inima lui Trashcan Man bătea mai-mai să-i spargă pieptul. Trupul îi era scăldat în sudoare. Îşi termină berea şi se temea să nu facă pe el.

— Dar pă mine nu mă sperie, reluă The Kid firul conversaţiei, ca şi cum între timp nu s-ar fi întâmplat nimic. Nici cât negru sub unghie. O fi el o piatră tare, dar cu alde d-ăştia a mai avut The Kid de-a face şi până acum. Mai întâi le închid gura şi p-ormă-i întorc cum vrea muşchii mei, aşa cum ziBe The Boss. Sau poate că nu mă crezi?

— Ba sigur că da.

— Îţi place The Boss?

— Sigur că da.

Trash habar n-avea cine era sau fusese The Boss.

— Nici nu te-aş sfătui să nu-ţi placă dă el. Ascultă, ştii ce-o să fac?

— Te duci în vest? spuse Trashcan Man, sperând că nu riscă prea mult.

The Kid făcu un gest de nerăbdare.

— *După* ce ajung acolo, adică. *După.* Ştii ce-o să fac după aia?

— Nu. Ce?

— O să stau cu capu' la cutie. Mă lămuresc ce şi cum. Înţelegi cum dăvine cazul?

— Sigur că da.

— Minunat. Să nu-mi zici, stai că-ţi spun io. Pur şi simplu vreau să mă lămuresc. Cum stă treaba cu barosanu'. Pă ormă...

The Kid căzu în muţenie, cugetând aplecat asupra volanului portocaliu.

— Pe urmă ce? întrebă Trashcan ezitant.

— Pă ormă îi vin dă hac. Îl fac să lepede potcoavele. Îl trimit pă păşunile veşnice ale Cadillacurilor. Ce zici, mă crezi în stare?

— Da, sigur că da.

— Am să preiau comanda, declară The Kid plin de încredere. Am să-i dămontez pistoanele şi o să-l trimit la Ferma Cadillacurilor. Ţin-te-aproape dă

mine, Trashcan sau cum mă-ta-ţi zice. S-a terminat cu necazurile, o să ne lăfăim ce n-ai pomenit tu.

Cupeul urla, înghiţind şoseaua cu flăcările lui roşii pictate în dreptul ţevilor de eşapament. Trashcan Man stătea pe locul din dreapta, cu o bere caldă în poală şi cu minţile tulburate.

Aproape se crăpa de ziuă, în dimineaţa zilei de 5 august, când Trashcan Man îşi făcu intrarea în Cibola, cunoscut şi sub numele de Vegas. Undeva, pe ultimii kilometri, îşi pierduse pantoful stâng, iar acum, în timp ce străbătea ultima curbă a rampei ce cobora de pe şosea, paşii lui răsunau astfel: *lip*-BUF, *lip*-BUF, *lip*-BUF. Zgomotul semăna cu acela făcut de o anvelopă rămasă pe jantă.

Era aproape terminat, totuşi în sufletul lui se strecură un strop de uimire atunci când străbătu Sunset Strip, sufocat de maşini încremenite şi nu de puţine cadavre, majoritatea bine ciugulite de ulii. Reuşise. Se afla în Cibola. Fusese supus unei încercări şi reuşise s-o treacă.

O sută de cabarete se înfăţişară privirilor lui. Anunţuri pe care se putea citi JOCURI PENTRU TOATE GUSTURILE, anunţuri pe care scria CAPELA PENTRU CĂSĂTORII BLUEBELL şi CUNUNIE ÎN 60 DE SECUNDE DAR VA DURA O VIAŢĂ ÎNTREAGĂ! Un Rolls-Royce Silver Ghost, intrat pe jumătate prin vitrina unei librării cu cărţi pentru adulţi. O femeie dezbrăcată, atârnând de-un felinar, cu capul în jos. Două foi din *Las Vegas Sun* rostogolindu-se purtate de vânt. Titlul care ieşea mereu la iveală la fiecare nouă fâlfâire şi răsucire a ziarului ' suna astfel: EPIDEMIA FACE *RAVAGII* WASHINGTON E MUT. Un panou gigantic ce anunţa NEIL DIAMOND! THE AMERICANA HOTEL 15 IUNIE - 15 AUGUST! Cineva scrijelise cuvintele SĂ MORI PENTRU PĂCATELE TALE, LAS VEGAS! pe vitrina unui magazin de bijuterii

specializat, din câte se putea ghici, exclusiv pe inele de logodnă şi verighete. Un pian de concert, răsturnat în mijlocul străzii, ca un imens cal de lemn. Ochii i se umpleau de toate aceste minuni.

Continuându-şi marşul, începu să vadă şi alte reclame, al căror neon era pentru prima oară stins în acest miez de vară, pentru prima oară, de ani şi ani. Flamingo. The Mint. Duncs. Sahara. Glass Slipper. Imperial. Dar unde erau oamenii? Unde era apa?

Abia conştient de ceea ce făcea şi lăsându-se purtat de picioare încotro voiau ele, Trashcan străbătea Strip. Capul îi cădea în faţă şi bărbia i se sprijinea în piept. Dormita. Picioarele i se împiedicară de marginea trotuarului, căzu şi nasul începu să-i sângereze, dar când îşi ridică din nou privirea şi văzu ceea ce era de văzut, nu-i veni să creadă. Nu băga de seamă sângele ce i se scurgea pe cămaşa albastră, zdrenţuită. Oare mai dormea încă, oare nu era decât un vis?

O clădire înaltă şi albă se înălţa până la cerul deşertului — un monolit în mijlocul deşertului, un obelisc, un monument, cu nimic mai prejos decât Sfinxul sau Piramida cea Mare. Ferestrele de pe faţada dinspre est reflectau focul soarelui răsărind ca o Bună Vestire. De-o parte şi de alta a intrării în acest edificiu de un alb imaculat se înălţau două uriaşe piramid-e de aur. Deasupra baldachinului era un medalion mare din bronz, în care fusese modelat în basorelief capul unui leu ce-şi arată colţii.

Iar pe medalie, săpată în bronz, inscripţia simplă, dar cu atât mai impresionantă: MGM GRAND HOTEL". Dar întreaga lui atenţie fusese captată de fapt de ceea ce se afla pe patrulaterul cu iarbă dintre parcare şi intrarea în hotel. Trashcan se holba într-acolo, străbătut de un fior orgasmic de o asemenea intensitate, încât pentru un moment nu fu în stare decât să se sprijine pe mâinile însângerate, cu un capăt al bandajului atârnând

între ele: se holba la fântână cu ochii lui de un albastru-spălăcit, ochi de acum pe jumătate orbiţi de vipia de foc. Un mârâit scurt îi scăpă printre buze.

Fântâna funcţiona. Era o construcţie magnifică, din piatră şi fildeş, gravată şi încrustată în aur. Lumini colorate se jucau în jetul de apă, împrumutându-i, pe rând, nuanţe galben-purpurii, roşii, verzi. Răpăitul sacadat şi neîncetat al apei ce cădea în bazin era foarte puternic.

— Cibola, mormăi el.

Se ridică anevoie, cu sângele picurându-i încă din nas.

Clătinându-se, porni către fântână. Impleticeala se transformă în trap. Trapul în fugă, fuga în sprint, sprintul într-o goană nebună. Genunchii acoperiţi de cruste se ridicau aproape până la gât, ca nişte pistoane. Un cuvânt prinse să-i zboare din gură, un cuvânt lung ca o serpentină din hârtie ce se înălţa spre cer; la ferestre se iviră oameni (pe care cine-i vedea? Dumnezeu, poate, sau dracul, dar în nici un caz Trashcan Man). Sunetul se înălţă şi deveni tot mai strident, tot mai lung, pe măsură ce se apropia de fântână:

— CIIIIIIIIBOLAAAAAAAA!

Vocala finală se întinse la nesfârşit, iar sunetul părea să fi înglobat plăcerile pe care le cunoscuseră toţi oamenii care trăiseră vreodată pe pământ şi nu se încheie decât atunci când se izbi cu pieptul de buza fântânii şi izbuti să se cătare şi să sară în baia incredibil de răcoroasă şi plăcută. Îşi simţi porii deschizându-se ca un milion de guri şi sorbind apa ca un burete. Ţipă. Îşi coborî capul, trase o duşcă, pe care o împroşcă spre peretele bazinului într-o combinaţie de strănut şi tuşit, amestecată cu sânge şi muci. Apoi bău apă ca o vită.

— Cibola! Cibola! urlă Trash frenetic. Îmi dau şi viaţa pentru tine!

Înotă câineşte în jurul bazinului, bău iarăşi, apoi se ridică peste margine şi se prăbuşi greoi în iarbă. Toată zbaterea lui meritase, meritase al naibii. Cuprins de crampe din cauza lichidului băut, vărsă cu un grohăit puternic. Până şi borâtul avea ceva măreţ.

Se ridică în picioare şi, agăţându-se de buza fântânii cu mâinile făcute gheare, sorbi din nou. De această dată, stomacul acceptă darul cu recunoştinţă.

Doldora de apă ca un burduf din piele de capră, se apropie clătinându-se de treptele din alabastru care urcau spre uşile fabulosului palat, trecând printre piramidele aurii. La jumătatea scării, o nouă crampă îl făcu să se încovoaie. Când accesul trecu, porni mai departe, clătinându-se vitejeşte. Trebui să-şi adune toate puterile ca să împingă uşa turnantă. Se pomeni pe mocheta pluşată a unei săli de recepţie care i se păru lungă de mai mulţi kilometri. Covorul gros şi bogat de sub picioare era de culoarea merişorului. Exista un birou de înregistrare, altul pentru poştă, pentru chei şi un ghişeu de casierie. Toate pustii. La dreapta lui, dincolo de un grilaj cu gratii ornamentale, era cazinoul. Trashcan Man îl contemplă cu veneraţie — şirurile compacte de maşini cu fise, ca nişte soldaţi pregătiţi de paradă, dincolo de ele mesele de ruletă şi zaruri, balustradele din marmură înconjurând mesele de bacara.

— E cineva acolo? croncăni Trash, fără a primi vreun răspuns.

Atunci începu să se teamă, pentru că locul acesta i se părea bântuit de fantome şi de monştri la pândă, în cele din urmă însă, oboseala se dovedi mai puternică decât frica. Cobori scările spre cazino, trecând pe lângă Cub Bar, unde Lloyd Henreid stătea retras în umbra de nepătruns, urmărindu-l; în mână ţinea un pahar de apă Poland.

Ajunse la o masă îmbrăcată în postav verde, pe care era înscris textul mistic CRUPIERUL TREBUIE SĂ TRAGĂ 16 ŞI SĂ ŢINĂ ÎN MÂNĂ 17. Trash se urcă pe ea şi adormi instantaneu. La scurt timp, vreo şase bărbaţi se strânseră în jurul zdrenţărosului adormit.

— Ce facem cu ăsta? întrebă Ken DeMott.

— Lasă-l să doarmă, îi răspunse Lloyd. Flagg are nevoie de el.

— Da? Apropo, pe unde naiba umblă Flagg? se interesă un altul.

Lloyd se întoarse şi-l măsură pe respectivul, ehelios şi cu un cap mai înalt decât Lloyd. Cu toate acestea, căutătura lui Lloyd îl făcu să se retragă cu un pas. Piatra de la gâtul lui Lloyd era singura neconfecţionată din gagat simplu; în mijlocul ei strălucea neliniştitor o mică fisură roşie.

— Ţii neapărat să dai ochii cu el, Hec? îl chestionă Lloyd.

— Nu, răspunse cheliosul. Hei, Lloyd, doar ştii că n-am vrut...

— Desigur, îl linişti Lloyd, îndreptându-şi atenţia spre omul care dormea pe masa de şaisprezece-douăzeci şi unu. O să apară şi Flagg. Îl aştepta pe individul ăsta. Se pare că e un tip mai aparte.

Trashcan Man dormea nestingherit, orb şi surd la ceea ce se petrecea în jurul lui.

Trash şi The Kid îşi petrecuseră noaptea de 18 iulie într-un motel din Golden, Colorado. The Kid alesese două camere cu uşă de legătură între ele. Uşa respectivă era încuiată. Fiind suficient de cherchelit, The Kid rezolvă această problemă minoră distrugând broasca, cu trei focuri de revolver, apoi îşi ridică piciorul şi izbi uşa cu cizma lui micuţă. Calea se deschise, învăluită în ceaţa fină, albăstruie, a prafului de puşcă.

— Nemaipomenit, comentă el. Care-o vrei? Alege-ţi camera, Trashy.

Trashcan Man optă pentru camera din dreapta şi, pentru o vreme, rămase de capul lui. The Kid plecase, nu se ştie unde. Trashcan Man cugeta molcom la ideea de a dispărea pur şi simplu în întuneric, înainte să se întâmple ceva ireparabil — punând în balanţă această posibilitate şi faptul că astfel nu s-ar mai fi bucurat de un transport rapid —, când The Kid se întoarse. Spre îngrijorarea lui Trashcan Man, împingea un cărucior încărcat cu pachete de câte şase beri Coors. Ochii păpuşii erau de acum injectaţi de sânge şi marcaţi de cercuri roşii. Coafura stil pompadour se desfăcuse ca arcul rupt al unui ceasornic şi bucle de păr unsuros atârnau acum peste urechile şi obrajii lui The Kid, făcându-l să pară un om al cavernelor periculos (deşi absurd) care descoperise o jachetă de piele uitată de un călător prin timp şi o îmbrăcase. Picioruşele de iepure prinse la cureaua jachetei săreau încolo şi încoace.

— E caldă, zise The Kid, dar cui îi pasă dă chestia asta, corect?

— Absolut corect.

— Ia cu bere, găoază, îl îndemnă The Kid, aruncându-i o cutie.

Când Trashcan trase de inelul din tablă, o pală de spumă îi sări în ochi, iar The Kid izbucni într-un şir de hohote mărunte şi ciudate de râs, ţinându-şi pântecele plat cu amândouă mâinile. Trash zâmbi stins. Se decise s-o şteargă mai târziu, după ce pe micuţul monstru l-ar fi furat somnul. Se săturase până peste cap. Cât despre cele zise de The Kid la adresa preotului negru... temerile lui Trashcan Man erau atât de năprasnice, încât nici măcar nu reuşeau să prindă o formă limpede. A spune lucruri de felul acesta, chiar şi în glumă, era ca şi cum te-ai fi căcat în altarul unei biserici sau ca şi cum ai fi stat cu faţa spre cer în plină furtună şi te-ai fi rugat să te lovească trăsnetul.

Dar cel mai rău era că, din câte-şi dădea el seama, The Kid nu glumise.

Trashcan Man nu avea intenţia să urce pe şosele de munte cu serpentine în ac de păr cu piticul ăsta nebun, care bea toată ziua (şi toată noaptea, aparent) şi care vorbea despre supunerea Omului Întunecat şi preluarea puterii.

Între timp, The Kid golise două beri în două minute, strivise cutiile şi le aruncase indiferent într-unul din paturile identice din cameră. Contemplă morocănos televizorul RCA Chromacolor, cu o altă cutie de Coors în mâna stângă şi cu revolverul calibru 45, de care se servise ca să deschidă uşa, în dreapta.

— Dacă nu-i electricitate, nu-i nici televizor, futu-i, zise el. Pe măsură ce se îmbăta, accentul lui din sud devenea tot mai pronunţat şi mai greu inteligibil. M-apucă toţi dracii. Pă d-o parte, mă bucur c-am scăpat de toţi găozarii, dar unde mă-sa e HBO? Unde-s meciurile alea dă lupte? Unde-i Playboy Channel? După ăsta mă dădeam în vânt, Trashy. Dă fapt, n-arătau tipi care să morfolească pă bune la chestia aia cu păr sau să dea la buci, mă-nţelegi, da' câteva dân individele-alea aveau picioare până la *gât,* pricepi ce vreau să-ţi zic?

— Sigur că da.

— Eşti nemaipomenit. Nu-mi spune nimic, stai că-ţi spun io.

The Kid se holbă la aparatul mort.

— Pizdă bleagă, spuse el şi trase în televizor

Tubul cinescopic făcu implozie, însoţită de o bubuitură seacă. Cioburile se răspândiră pe mochetă. Trashcan Man îşi ridică braţul, ca să-şi ferească ochii, iar berea din cutie gâlgâi pe ţesătura din nailon verde.

— Ia tă uită, sulă moartă ce eşti! exclamă The Kid.

Din tonul lui se ghicea cât este de indignat. Îşi îndreptă brusc arma spre Trash, căruia gura ţevii i se păru mare şi neagră ca un coş de vapor.

Trashcan simţi că amorţeşte de la brâu în jos. Îi trecu prin minte că poate s-a pişat pe el, dar nu avea cum să fie sigur.

— O să-ţi crăp capu' pă chestia asta, îl ameninţă The Kid. Ai vărsat berea. N-aş face-o dac-ar fi orş'care altă marcă, dar ai risipit nişte *Coors.* Io mă dau în vânt dă nemaipomenit după Coors, poate nu vrei să mă crezi!

— Cum de nu, şopti Trashcan.

— Şi tu crezi că acum mai face careva Coors, Trash? Crezi că mai există şansa asta, futu-i?

— Nu, îngăimă Trashcan. Presupun că nu.

— Păi să ştii c-ai dreptate. E o specie pe cale dă dispariţie, mă!

Ridică încet arma. Trashcan Man fu sigur, absolut sigur că i-a bătut ceasul. Atunci The Kid îşi coborî arma... Încet. Pe figura lui nu se citea absolut nimic. Trashcan îşi zise că expresia lui indica un proces profund de gândire.

— Uite care-i treaba, Trash. Mai primeşti încă o cutie şi o frigi. Dacă eşti în stare s-o frigi pă toată, nu te trimit pă lumea ailaltă. Ei, ce părere ai?

— Adică... cum s-o frig?

— Doamne, băiete, chiar atât dă *idiot* eşti!? Adică să bei toată cutia *dintr-o dată,* asta înseamnă s-o frigi! Dă unde mă-ta vii tu, mă, din Africa? Să nu mă faci să ţi-o trag, Trashy. Dacă-i musai, te împuşc drept în ochi. Magazia e plină de dum-dumuri. Te fac praştie. O să fii hrană rece pentru gândacii din magherniţa asta.

Făcu un gest cu revolverul, ţintuindu-l pe Trash cu ochii lui roşii. Pe buza de sus rămăsese un strop de spumă din bere.

Trashcan se duse la cutia din carton, îşi alese o bere şi-i deschise capacul.

— Dă-i drumu'. Pân' la ultimu' strop. Şi dacă o borăşti, dai imediat în primire.

Trashcan Man ridică berea cu fundul în sus. Lichidul începu să gâlgâie. Înghiţi convulsiv, iar mărul lui Adam i se plimba în sus şi-n jos, ca o

maimuţă pe băţ. După ce goli cutia, o lăsă să-i cadă printre picioare, se luptă aparent la nesfârşit cu burta, câştigându-şi dreptul la viaţă cu un râgâit lung şi răsunător. The Kid îşi lăsă pe spate capul lui mititel şi se prăpădi de râs. Trash se clătină pe picioare, zâmbind strâmb. Nu mai era puţin ameţit, ci de-a dreptul beat.

The Kid îşi puse arma în toc.

— Okay, n-a fost rău deloc, Trashcan Man. Deloc rău, futu-i.

The Kid îşi vedea de băut. Cutiile strivite se adunau pe pat. Trash ţinea o cutie de Coors între genunchi, din care sorbea ori de câte ori i se părea că este privit dezaprobator. The Kid continua să mormăie, cu vocea tot mai scăzută şi cu accent tot mai pronunţat, pe măsură ce se adunau cutiile goale. Vorbea despre locurile pe care le vizitase. Despre cursele pe care le câştigase. Despre un transport de droguri pe care-l trecuse peste graniţă, din Mexic, într-un camion pentru spălătorie, cu un motor imens sub capotă. Periculoasă marfă, explică el. Toate drogurile erau o porcărie. El însuşi nu se atinsese vreodată de drăcia asta, dar, băi băiete, după ce cărai câteva încărcături din astea, puteai să te ştergi la cur cu foiţă de aur. Într-un târziu începu să moţăie, ochii mici şi roşii i se închideau pentru perioade din ce în ce mai lungi, pentru ca apoi să se deschidă, în silă, doar pe jumătate.

— Pun io mâna pă el, Trashy, murmură The Kid. Ajung acolo, văd care-i situaţia şi-l pup în cur până mă lămuresc. Încă nu s-a născut ăla să-i dea ordine lui The Kid. Absolut nimeni, futu-i. Nu durează mult. Io nu las treaba făcută pă jumate. Dacă mă apuc d-o treabă, o duc până la capăt. Ăsta-i stilu' meu. Nu ştiu nici cine e, nici dă unde vine şi cum naiba poa' să ne transmită idei la cutiuţe, da' o să-l — un căscat uriaş — dau afară dân oraş. Îi vin dă hac. Îl trimit pă lumea ailaltă. Ţine-aproape, Crash, sau cine mă-ta oi fi tu.

Se prăvăli încet pe spate, în pat. Cutia cu bere, de-abia deschisă, îi căzu din mână. Pe mochetă apăru încă o pată de Coors. Lada se terminase şi, după socoteala lui Trashcan, The Kid golise singur douăzeci şi patru de cutii. Trashcan Man nu înţelegea cum putea să toarne un omuleţ atâta bere în el, în schimb *ştia* prea bine că venise timpul s-o ia din loc. Dar nu era suficient să *ştie;* se simţea beat, slăbit şi bolnav. Nu-şi mai dorea decât să doarmă puţin. Era vreun rău în asta? The Kid avea să doarmă buştean toată noaptea, ba poate şi mâine dimineaţă, până spre prânz. Îi rămânea şi lui destul timp să tragă un pui de somn.

Prin urmare, se duse în camera vecină (mergând în vârful picioarelor, cu toate că The Kid părea în stare de comă) şi închise uşa de acces cât putu mai bine — adică doar aproximativ. Gloanţele o deformaseră, oarecum. Pe măsuţa de toaletă era un ceas deşteptător mecanic. Trash îl întoarse şi-l potrivi la miezul nopţii, de vreme ce nu ştia (şi nu-i păsa) cât era ora de fapt, după care-l puse să sune la ora 5. Se întinse pe unul dintre paturile identice, fără ca măcar să-şi scoată pantofii. Peste cinci minute, dormea profund.

Se trezi mai târziu, în mormântul întunecat al dimineţii, înconjurat de o puternică duhoare de bere şi de vărsătură. În pat, alături de el, se afla ceva fierbinte, calm şi încolăcit. În panica primei clipe, îşi închipui că o nevăstuică venise, nu se ştie cum, din visul său din Nebraska şi se strecurase în realitate. Lăsă să-i scape un mic geamăt, ca un scâncet, când îşi dădu seama că animalul de lângă el, altfel nu prea dezvoltat, era prea mare ca să fie o nevăstuică. Îl durea capul de la bere, iar tâmplele-i zvâcneau nemilos.

— Apucă-mă, îi şopti The Kid în întuneric.

Trashcan îşi simţi mâna prinsă şi condusă spre un obiect cilindric şi tare, care pulsa ca o vietate.

— Fă-mi laba. Haide, rezolvă-mă, doar ştii ce ai de făcut, mi-am dat seama dă când te-am văzut.

Haide, labagiu nenorocit, rezolvă-mă odată.

Trashcan Man se pricepea la operaţiunea asta. Din multe puncte de vedere, era o uşurare. Ştia din lungile nopţi petrecute la pârnaie. Se zicea că ar fi un lucru rău, pe care-l practică perverşii, dar ceea ce făceau ei era mai bine decât ce făceau alţii, care-şi pierdeau nopţile ascuţind cozi de linguri, sau care zăceau pur şi simplu pe paturi, îşi trosneau încheieturile, se holbau la tine şi rânjeau.

The Kid îi dăduse lui Trashcan o treabă la care era iscusit. Prinse lucrul acela în mână şi începu. După ce termina, The Kid avea să adoarmă la loc. Atunci îşi lua şi el tălpăşiţa.

The Kid începuse să respire precipitat şi să-şi mişte coapsele în ritm cu mângâierile lui Trashcan. Trash nici nu-şi dădu seama la început că The Kid îi desfăcea în acelaşi timp cureaua şi-i dădea jos jeanşii şi izmenele până la genunchi. Îl lăsă să facă ce voia. Nu contează dacă The Kid are chef să i-o tragă. Lui Trash i se mai întâmplase şi asta. Nu mureai din atâta lucru, nici otrăvitor nu era.

Apoi simţi că îngheaţă. Nu, ceea ce simţea el apăsându-i pe anus nu era carne, ci oţel rece.

Un gând îl străfulgeră.

— Nu, şopti el.

Ochii i se căscară de groază în bezna din jur. Acum reuşea să distingă vag faţa păpuşii ucigaşe în oglindă, aplecându-se asupra umărului său cu părul căzut în ochii roşii.

— Ba da, îi răspunse The Kid, tot în şoaptă. Şi nu care cumva să slăbeşti mişcarea, Trashy. Să n-o slăbeşti *deloc*. Dacă nu, s-ar putea să apăs trăgaciul. Îţi fac cura' arşice. Sunt gloanţe dum-dum, Trashy, sper că m-ai înţeles!

Scâncind, Trashcan îşi reîncepu dezmierdările. Scâncetele i se transformară în mici gemete de durere, pe măsură ce ţeava calibru 45 pătrundea încet în el, rotindu-se, îmboldindu-l şi rupându-i carnea. Oare era posibil să-l excite? Ba da, chiar asta se întâmpla.

În cele din urmă, bănui şi The Kid freamătul lui.

— Îţi cam place, este? gâfâi The Kid. Ştiam io c-aşa o să se-ntâmple, sac de căcat ce eşti. Îţi place s-o iei în cur, nu? Spune da, că dacă nu, o să te trezeşti drept în iad.

— Da, bâigui Trashcan Man.

— Vrei să te-ajut?

Nu dorea. Indiferent cât era de excitat, nu dorea. Însă învăţase că se cuvine să nu se dezvăluie.

— Da.

— N-aş pune mâna pă sula ta nici dac-ar fi dân diamant. Freacă-te singur. Dă ce crezi că ţi-a dat Dumnezeu două mâini?

Cât timp a trecut? Poate Domnul să fi ştiut; Trashcan Man în nici un caz. Un minut, o oră, un mileniu — ce importanţă mai avea? Era convins că, o dată cu orgasmul lui The Kid, avea să simtă simultan două lucruri: jetul fierbinte al spermei micuţului monstru la el pe burtă şi trecerea fulgerătoare a glonţului dum-dum prin maţe. Cea din urmă clismă.

Apoi coapsele lui The Kid înţepeniră şi penisul începu să ejaculeze în mâna lui Trashcan Man. Suprafaţa pumnului deveni lunecoasă, ca o mănuşă din cauciuc. După o clipă, pistolul fu îndepărtat. Lacrimi tăcute de uşurare începură să i se scurgă pe obraji. Nu-i era teamă să moară, cel puţin nu în slujba Omului Întunecat, dar nu voia să-şi găsească sfârşitul în camera asta împuţită de hotel, de mâna unui psihopat. Nu înainte de a apuca să vadă Cibola. S-ar fi rugat lui Dumnezeu, dar ştia instinctiv că El nu şi-ar fi aplecat urechea la cei care-şi arătaseră supunerea faţă de celălalt. În definitiv, făcuse oare Dumnezeu ceva spre binele lui Trashcan Man? Sau pentru Donald Merwin Elbert, dacă-i vorba?

În tăcerea întreruptă doar de respiraţii, vocea lui The Kid se înălţă într-un soi de incantaţie falsă şi spartă, pe măsură ce se lăsa furat de somn:

— Io şi prietenii mei ne-am făcut o faimă dă nemaipomenit... da, da, băieţii duri ne cunosc şi ne lasă-n pace...

Se puse pe sforăit.

Acum am să plec, îi trecu prin gând lui Trashcan Man, dar se temu că foiala îl va trezi din somn pe tovarăşul lui. *O iau din loc imediat ce sunt sigur că doarme de-a binelea. Cinci minute. Nu e nevoie de mai mult.*

Dar nimeni nu cunoaşte cât durează cinci minute în întuneric; se poate afirma, fără teama de a greşi, că, în beznă, nici nu există cinci minute. Aşteptă. Se lăsă furat de moţăială, fără veste. Nu peste mult alunecase pe toboganul somnului.

Se afla pe un drum cufundat în penumbre, la mare altitudine. Ai fi zis că poţi atinge stelele cu mâna, că le poţi culege şi pune într-un borcan, ca pe licurici. Era ger amar şi întuneric, întrezărea cu greu feţele golaşe ale stâncilor printre care fusese tăiată şoseaua în luciul îngheţat al stelelor.

Ceva se apropia de el.

Şi atunci vocea *lui,* venind de nicăieri, venind de peste tot: *Am să-ţi trimit un semn, în munţi. Am să-ţi fac dovada puterilor mele. Am să-ţi arăt ce li se întâmplă celor ce vor să mi se pună împotrivă. Aşteaptă. Fii treaz.*

Ochi roşii începură să se caşte în întuneric: ca şi cum cineva ar fi adus zeci de lanterne de avertizare cu huse pe ele şi acum îndepărta husele, două câte două. Erau într-adevăr ochi, care îl înconjuraseră pe Trashcan Man într-un cerc. La început crezu că sunt ochi de nevăstuică, dar când cercul se strânse în jurul lui văzu că erau ai unor lupi cenuşii, din cei mari, de munte, cu urechile ciulite şi cu bale picurându-le din boturile negre.

Îi era teamă.

Ei nu te caută pe tine, bunul şi credinciosul meu slujitor. Vezi?

Fiarele dispărură. Lupii cenuşii de pădure, cu respiraţia lor grea, dispăruseră ca şi cum n-ar fi

fost.

Fii treaz, spuse vocea.

Aşteaptă, spuse vocea.

Visul se sfârşi şi se trezi. Soarele se revărsa prin fereastra camerei de motel. The Kid stătea în faţa ei, aparent neatins de urmările chefului cu produsul de acum defunctei Adolph Coors Company din noaptea trecută. Îşi coafase iarăşi părul în obişnuitele volute şi învolburări, iar acum îşi admira imaginea reflectată în sticlă. Haina din piele şi-o atârnase de spătarul scaunului. Picioruşele de iepure se bălăbăneau de curea, ca nişte mici cadavre spânzurate.

— Bă, sac de puroi! Gândeam că trebuie să te ung iar la mână ca să te trezeşti. Haide, avem o zi măreaţă înaintea noastră. Astăzi o să se-ntâmple o groază de chestii, n-am dreptate?

— Să ştii că ai, făcu Trashcan Man, cu un zâmbet straniu.

În seara de 5 august, când Trashcan Man se dezmetici din somn, se afla încă pe masa de şaisprezece-douăzeci şi unu din cazinoul lui MGM Grand Hotel. Înaintea lui stătea, pe scaunul pus cu speteaza în faţă, un tânăr cu părul lins, blond ca paiul, şi ochelari de soare cu oglindă. Primul lucru remarcat de Trash fu piatra de la gâtul lui, atârnând în decolteul cămăşii sport, descheiate. Neagră, cu o fisură roşie în centru. Ca un ochi de lup în noapte.

Încercă să spună că-i era sete, dar nu reuşi să scoată din el decât un sunet jalnic.

— Ai stat prea mult la soare, cred, începu Lloyd Henreid.

— Tu eşti *el!* şopti Trash. Tu eşti...

— Barosanul? Nu, nu sunt eu. Flagg e plecat la LA. Dar ştie că eşti aici. Am discutat cu el prin radio, astăzi după-amiază.

— Şi se întoarce?

— Cum, doar ca să te vadă pe *tine?* Pe naiba! Vine şi el, la momentul cuvenit. Tu şi cu mine, băiete, suntem doar nişte persoane neînsemnate. Vine şi el, la momentul cuvenit. Şi repetă întrebarea pe care i-o pusese de dimineaţă bărbatului înalt, nu la multă vreme după ce apăruse Trashcan Man: ţii neapărat să dai cu ochii de el?

— Da... nu... habar n-am.

— Păi, indiferent cum va fi atunci, de văzut ai să-l vezi.

— Mi-e sete...

— Sigur că da. Poftim.

Îi întinse un termos mare, plin de Kool-Aid de cireşe. Trashcan îl goli dintr-o dată, apoi se aplecă într-o parte, ţinându-se de pântece şi gemând. După ce-i trecură crampele, îl privi pe Lloyd cu mulţumire tâmpă.

— Crezi c-ai vrea să mănânci ceva?

— Da, cred că da.

Lloyd se întoarse spre un tip care aştepta în picioare. Omul învârtea alene o roată de ruletă, apoi arunca bila mică şi albă, care sărea cu zgomot.

— Roger, du-te şi zi-i lui Whitney sau lui Stephanie-Ann să pregătească omului ăsta nişte cartofi prăjiţi cu doi hamburgeri. Ei, fir-ar să fie, ce-mi trece prin minte? O să umple tot locul de borâtură. Supă. Adu-i nişte supă. E-n regulă?

— Orice, se arătă Trash recunoscător.

— Avem un tip aici, îi explică Lloyd, Whitney Horgan îl cheamă, a fost măcelar de meserie. E un sac de rahat, gras, şi cu gura mare, dar găteşte nemaipomenit! Isuse! Au aici tot ce le trebuie. Frigiderele încă mai funcţionau când ne-am mutat noi şi cămările sunt pline. Al dracului Vegas! Ai văzut de când eşti tu un loc mai minunat decât ăsta?

— Nu, recunoscu Trash. Deşi nu ştia nici măcar cum îl cheamă pe tip, îi plăcea deja de el. Asta-i Cibola.

— Cum ai zis?

— Cibola. Cetatea pe care mulţi o caută.

— Mda, nu puţini au ţinut morţiş să ajungă aici de când se ştiu, dar cei mai mulţi pleacă cu coada între picioare şi le pare rău că au găsit-o. Foarte bine, îi zici cum vrei tu, prietene... se vede că ai fost la un pas să ţi se frigă creierii pe drum. Cum te cheamă?

— Trashcan Man.

Lloyd nu lăsă să se vadă că l-ar considera un nume straniu.

— Cu aşa o poreclă, pun pariu că ai fost motociclist. Îi întinse mâna. Vârfurile degetelor sale purtau încă urmele slabe din vremea când stătuse în puşcăria din Phoenix şi fusese la un pas să moară de inaniţie. Eu sunt Lloyd Henreid. Mă bucur să te cunosc, Trash. Bun venit la bordul minunatei noastre nave.

Trashcan Man îi strânse mâna, luptându-se să nu izbucnească în lacrimi de recunoştinţă. Din câte-şi aducea el aminte, era pentru prima oară în viaţa lui când cineva îi întindea mâna. Se afla aici. Fusese acceptat. În sfârşit se *vedea inclus în ceva coerent.* Ar fi fost în stare să meargă încă pe-atât prin deşert, şi-ar fi ars şi celălalt braţ şi ambele picioare, pe deasupra, doar pentru un moment ca acesta.

— Mulţumesc, murmură el. Îţi mulţumesc, domnule Henreid.

— Ce-i cu prostia asta, frate?... dacă nu-mi spui Lloyd, va trebui să aruncăm supa.

— Lloyd, atunci. Îţi mulţumesc, Lloyd.

— Sună mai bine. După ce mănânci, te duc la etaj şi te pun într-o cameră, doar a ta. Mâine o să-ţi dăm ceva de lucru. Barosanul are un plan al lui special cu tine, cred, dar până atunci ai altele de făcut. Am reuşit să punem iarăşi în funcţiune multe, dar mai avem destule de pus pe roate. Există o echipă la Barajul Boulder, care încearcă să aducă centrala la cota normală de curent. Alt

grup lucrează la aprovizionarea cu apă. Am trimis pe teren nişte echipe de pionieri, aducem aici câte şase sau opt oameni pe zi, dar deocamdată nu te interesează amănuntele. Mi se pare că te-a bătut soarele cât să-ţi ajungă o lună.

— Mi-e teamă că aşa este, spuse Trashcan Man cu un zâmbet moale. Ar fi fost în stare să-şi dea şi viaţa pentru Lloyd Henreid. Adunându-şi întreg curajul, arătă spre piatra din scobitura gâtului lui Lloyd.

— Asta...

— Mda, noi, ăştia, care suntem un soi de şefi, le purtăm cu toţii. E ideea *lui.* E din gagat. De fapt, nici nu este o piatră, ştii? Mai degrabă o bulă de ţiţei.

— Vreau să zic... lumina roşie. Ochiul.

— Ei, şi ţie ţi se pare că seamănă? E o fisură, de fapt. Cadou special din partea *lui.* Nu sunt cel mai deştept băiat al lui, nici măcar cel mai inteligent din bătrânu' Lost Wages, nici pe departe. Dar eu sunt... rahat, cred că s-ar putea zice că sunt favoritul lui. Îl cercetă atent pe Trash. Poate că şi tu, cine ştie? Eu nu, poţi să fii sigur. Flagg e un om foarte discret. În orice caz, noi am auzit despre tine. Adică eu şi cu Whitney. În mod normal, procedura e cu totul alta. Vin prea mulţi ca să faci o primire deosebită fiecăruia. Continuă, după o pauză: Deşi bănuiesc că ar putea, dac-ar ţine morţiş. Cred că *el* ar putea să aibă grijă de fiecare în parte.

Trashcan Man făcu din cap.

— E-n stare să facă vrăji, continuă Lloyd, cu voce puţin răguşită. Am văzut cu ochii mei. Nu mi-ar conveni deloc să fiu în cealaltă tabără.

— Da, răspunse Trashcan, cutremurând-se. Am fost martor la ce i s-a întâmplat lui The Kid.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Tipul cu care am mers până am ajuns în munţi. Nu vreau să discut despre asta.

— Foarte bine. Uite, vine supa ta. Whitney a pregătit şi un burger, până la urmă. O să vezi ce-o să-ţi mai placă. Face nişte burgeri minunaţi, dar te rog să nu verşi, okay?

— Okay.

— Trebuie să mă ocup de-ale mele. Dacă m-ar vedea acum prietenul meu, Poke, nu i-ar veni să creadă. Alerg în toate părţile, ca o albină. Ne vedem mai încolo.

— Sigur că da, spuse Trashcan, apoi adăugă, aproape timid: Mulţumesc. Îţi mulţumesc pentru toate.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti *mie,* îi răspunse Lloyd amical. *Lui* trebuie să-i mulţumeşti.

— Chiar aşa şi fac. În fiecare seară.

Dar constată că vorbea singur. Lloyd străbătuse deja jumătate din holul recepţiei, discutând cu bărbatul care-i adusese supa şi hamburgerul. Trashcan Man îi urmări cu drag până ce dispărură din raza lui vizuală şi de-abia apoi începu să mănânce, înfulecând cu lăcomie până ce aproape terminase. Totul ar fi fost în regulă, dacă nu s-ar fi uitat în fundul bolului de supă. Era supă de roşii şi avea culoarea sângelui.

Împinse bolul deoparte, simţind că pofta îi trecuse cu totul. Îi venea uşor să-i spună lui Lloyd Henreid că nu dorea să vorbească despre The Kid, în schimb nu-i era deloc simplu să evite să se *gândească* la cele petrecute.

Se apropie de roata ruletei, sorbind din paharul de lapte ce-i fusese adus o dată cu mâncarea. Împinse uşor platanul şi lăsă să cadă bila albă. Aceasta se roti jur-împrejurul marginii, apoi ajunse pe şanţurile de dedesubt şi se zbătu dezordonat. Se gândea la The Kid. Se întreba dacă avea să se arate careva şi să-i spună unde era camera lui. Se gândea la The Kid. Se întreba dacă bila avea să se oprească pe un număr roşu sau pe unul negru... dar în primul şi în primul rând se gândea la The Kid. Bila rămase în cele din urmă definitiv fixată într-

unul dintre spaţii. Roata se opri. Bila se afla sub dublul zero verde.

Potul revenea casei.

Porniră din Golden spre vest pe o vreme senină şi caldă, urmând Interstate 70 direct în Rockies; The Kid renunţase la Coors, preferând de astă dată o sticlă de whisky Rebel Yell. Alte două sticle îşi aşteptau rândul aşezate între ei, în spaţiul de lângă schimbătorul de viteze, grijuliu împachetate în cutii goale de lapte, ca să nu se rostogolească şi să se spargă. The Kid sorbea din când în când din sticlă, apoi spăla whiskyul cu o înghiţitură de Pepsi-Cola, după care urla *Fir-aş al* naibii! sau *ahoi!* sau *sex-machine!* cât îl ţinea gura. Făcu de mai multe ori observaţia că ar fi fost în stare să bea Rebel Yell până se *pişa* pe el şi-l întrebă pe Trashcan Man dacă îl crede. Pierit de frică şi încă mahmur din pricina celor trei beri băute cu o seară în urmă, Trashcan Man îi dădea toate asigurările posibile.

Nici măcar The Kid nu era în stare să gonească cu o sută la oră pe drumurile acestea. O lăsă la doar optzeci şi mormăi ceva despre munţii ăştia nenorociţi. Apoi se lumină la faţă.

— Da' ajungem noi în Utah şi-n Nevada şi recuperăm ce-am pierdut aici, Trashy. Pă teren drept, scumpa asta merge cu o sută şaizeci. Poate că nu mă crezi!

— Păi să ştii că-i o maşină nemaipomenită, îi răspunse Trashcan cu zâmbetul lui de câine bolnav.

— Pă bune.

Trase un gât de Rebel Yell. Se clăti cu o gură de Pepsi. Urlă *ahoi!* cât îl ţineau rărunchii.

Trash se holba strâmb la peisajul ce-i fugea înaintea ochilor, scăldat în soarele dimineţii. Şoseaua fusese săpată direct în coasta muntoasă şi străbăteau porţiuni închise între stânci uriaşe. Identice cu cele pe care le văzuse în visul de azi-

noapte. După ce se va lăsa întunericul, aveau oare să se deschidă iarăşi ochii aceia roşii?

Se cutremură.

Nu peste mult timp, constată că viteza scăzuse de la optzeci la şaizeci. Apoi la patruzeci. Aproape în şoaptă, The Kid înjura monoton, dar cumplit. Maşina sport se strecura cu greu prin traficul tot mai dens, format din maşini încremenite.

— Ce *mă-sa* mai e şi asta? izbucni The Kid cu furie. Ce mă-sa a fost în capu' lor? S-au hotărât cu toţii să moară la trei mii de metri? *Hei, băi, idioţilor, daţi-vă la o parte! M-aţi auzit? Daţi-vă dracu' din calea mea!*

Trashcan Man se făcu mic.

Trecură de o curbă şi se treziră în faţă cu o teribilă grămadă de fiare formată din epavele a patru maşini, care blocau total benzile lui 1-70 pe direcţia lor de mers. Un mort acoperit de glazura neregulată şi crăpată a unei cruste de sânge de mult uscate zăcea cu faţa în jos în mijlocul asfaltului. Lângă el se afla o păpuşă Chatty Cathy ruptă. Pe partea stângă a accidentului, calea era blocată de o balustradă din oţel cu stâlpi înalţi de şase picioare. Pe dreapta, povârnişul cobora abrupt, pierzându-se printre neguri.

The Kid mai înghiţi nişte Rebel Yell şi îndreptă cupeul spre prăpastie.

— Ţin-te bine, Trashy, îi şopti el, ocolim pă aici.

— Dar nu e suficient spaţiu, îi răspunse Trashcan Man răguşit, cu senzaţia că i se înţepenise o pilă din fier în gâtlej.

— Ba da, exact cât este nevoie.

Ochii lui The Kid străluceau. Scoase maşina din şosea. Roţile din dreapta stârneau deja ţărâna de la marginea drumului.

— Pe mine să nu contezi, spuse Trashcan Man grăbit, apucând mânerul portierei.

— Rămâi la locul tău, altfel te pupă mă-ta rece.

Trash se întoarse şi se trezi cu ţeava revolverului de calibru 45 sub nas. The Kid chicotea nervos.

Trashcan Man se lipi cu spatele de scaun. Încercă să închidă ochii, dar fără succes. Pe partea lui, dispărură şi ultimii zece centimetri până la marginea prăpastiei. Acum nu mai avea înaintea lui decât priveliştea largă asupra pinilor albastru-cenuşii şi imensele stânci prăbuşite. Îşi imagina anvelopele Wide Oval ale cupeului la cinci centimetri de hău... acum doar la doi...

— Încă un centimetru, fredona The Kid, cu ochii holbaţi şi rânjind cu gura până la urechi. Pe fruntea lui palidă, de păpuşă, apăruseră picături de transpiraţie perfect conturate. Un centimetru... un *singur*... centimetru.

Totul se sfârşi fulgerător. Trashcan Man simţi partea din spate a maşinii derapând şi căzând brusc. Auzi căderea unei cascade, mai întâi de pietricele, apoi de bolovani din cei mari. Trase un ţipăt. The Kid înjură oribil, trecu în viteza întâi şi apăsă acceleraţia până la podea. Dinspre stânga, unde se strecurau pe lângă epava răsturnată a unui microbuz VW, veni scrâşnetul de metal frecat pe metal.

— *Zboară!* strigă The Kid. *Ca o pasăre, fir-ar târtiţa ta să fie! Zboară! Zboară, fir-ai alvrisită!*

Roţile din spate ale maşinii sport se rotiră dement. O clipă, căderea în gol păru iminentă. Apoi cupeul se smuci înainte, se săltă cu greu şi se treziră pe şosea, de cealaltă parte a stavilei, lăsând în urma lor un strat subţire de cauciuc.

— *Ţi-am zis io că izbutim!* strigă The Kid triumfător. *Futu-i! Este c-am reuşit? Nu ţi-am zis eu ţie, Trashy, fir-ar mă-ta a dracu'?*

— Am reuşit, îi răspunse Trashcan Man în şoaptă.

Tremura din toate încheieturile. Nu reuşea cu nici un chip să se controleze. Apoi, pentru a doua oară de când îl întâlnise pe The Kid, pronunţă, fără să-şi dea seama, singurul lucru în stare să-i salveze viaţa pentru că, dacă n-ar fi avut inspiraţia să

reacţioneze astfel, este sigur că The Kid l-ar fi curăţat, sărbătorindu-şi reuşita în felul lui ciudat:

— Ai fost nemaipomenit, *champ.*

Nu se mai adresase nimănui cu apelativul "champ", de când era el.

— Ei... nici chiar aşa, îi replică The Kid, cu un aer de superioritate. *Există* cel puţin încă doi băieţi în ţara asta în stare d-aşa ceva. Sper că mă crezi, nu?

— Daca zici tu aşa, Kid.

— Să nu-mi zici nimic, iubitule, lasă-mă să-ţi spun io. Gata, la drum. Azi mâncăm nori.

Dar n-au înaintat prea mult. După nici cincisprezece minute, cupeul lui The Kid se opri din nou, cam la trei mii de kilometri de unde pornise, adică de la Shrevcnsport, Louisiana.

— Să nu-ţi crezi ochilor, comentă The Kid. Pur şi simplu... băga-mi-aş... aşa ceva NU SE POATE!

Deschise portiera şi sări afară, ţinând încă în mâna stângă sticla de Rebel Yell, în care mai rămăsese un sfert.

— DĂ-TE DIN CALEA MEA! urlă The Kid, agitându-se în toate părţile pe cizmele lui cu tocuri grotesc de înalte — o minusculă forţă distructivă a naturii, ca o furtună într-un pahar de apă. DĂ-TE LA O PARTE DIN DRUM, NENOROCIŢILOR, SUNTEŢI MORŢI, LOCUL VOSTRU ESTE LA CIMITIR, N-AVEŢI CE CĂUTA ÎN CALEA MEA!

Azvârli sticla de whisky, care se răsuci în aer, risipind stropi de culoarea chihlimbarului. Apoi se izbi de un Porsche vechi şi se sfărâmă într-o mie de cioburi. The Kid amuţi, gâfâind şi clătinându-se uşor pe picioare,

De această dată nu mai era vorba de un simplu blocaj format din patru maşini, ci de o insurmontabilă problemă de trafic. Benzile pe direcţia răsăriteană erau separate de cele către vest de o fâşie lată cam de zece iarzi, pe care creştea iarbă, şi cupeul ar fi reuşit probabil să treacă de pe

un sens pe celălalt, însă situaţia se prezenta identic pe ambele direcţii: pe cele patru benzi marcate se aglomeraseră şase şiruri nesfârşite de maşini, bară în bară şi portieră lângă portieră. Şi culoarele de refugiu erau la fel de aglomerate ca şi cele pentru circulaţia normală. Câţiva şoferi încercaseră chiar să se folosească de zona mediană, cu toate că era plină de hârtoape şi denivelări, iar din stratul subţire şi cenuşiu de sol se iţeau pietre ascuţite, ca dinţii unui balaur. Poate doar nişte maşini de teren înalte, cu transmisie integrală, ar fi reuşit să răzbată pe acolo, dar Trashean nu vedea pe fâşia dintre sensuri decât un vast cimitir de conserve de Detroit lovite, răsturnate şi îndoite. Ai fi zis că şoferii fuseseră cuprinşi de o nebunie în masă şi se hotărâseră deodată să organizeze o cursă apocaliptică şi distrugătoare sau o petrecere de demenţi chiar aici, în zona înaltă a lui 1-70. Sus, pe Colorado Mountain e-un mister, plouă Chevyuri din cer, îi trecu prin minte lui Trashean Man. Reuşi să-şi acopere gura la timp, înainte de a chicoti. Dacă The Kid îl auzea cumva râzând în clipa asta, putea să-şi ia adio de la viaţă.

The Kid se întoarse călcând cu paşi mari, în cizmele înalte. Sub părul lucios, coafat cu grijă, figura lui te ducea cu gândul la un vasilisc. Ochii îi ieşeau din cap de furie.

— Nu-mi las aici afurisita asta de maşină. M-ai auzit? Nici vorbă. N-o las aici. Pun-te pe drum, Trashy. Du-te şi cercetează până unde mă-sa se întinde blocajul ăsta. Poate că s-a pus un camion de-a curmezişul, nu ştiu. De ocolit, nu putem. Aici nu mai există şanţ. Ne-am rostogoli în prăpastie. Dar dacă nu e decât un camion, mă doare-n cur. O să sar peste curvele astea una câte una şi le împing peste margine. Sunt în stare, sper că mă *crezi.* Hai, întinde-o, băiete.

Trash nu mai stătu pe gânduri. Porni la drum, strecurându-se cu grijă printre maşini. Era pregătit să se aplece şi s-o rupă la fugă, dacă The Kid

începea să tragă. Dar acesta se abţinu. După ce străbătuse o distanţă suficientă ca să se simtă în siguranţă (adică se afla dincolo de bătaia pistolului), se căţără pe un camion cisternă şi privi în urmă. The Kid, miniaturalul nemernic diabolic, redus acum cu adevărat la dimensiuni de păpuşă din cauza distanţei de mai multe sute de metri, stătea sprijinit de portiera maşinii sport şi trăgea din sticlă. Lui Trashcan Man îi trecu prin gând să-i facă semn, apoi, precaut, se răzgândi.

Trashcan Man pornise la drum pe la 10.30 dimineaţa. Înainta cu greu — fiind adesea nevoit să treacă peste capotele şi acoperişurile maşinilor şi camioanelor, atât de mare era aglomeraţia — şi, când ajunse la primul indicator pe care scria TUNEL ÎNCHIS, se făcuse deja ora 3.15 după-amiază. Străbătuse cam douăzeci de kilometri. Douăzeci de kilometri nu însemna cine ştie ce — mai ales pentru cineva care traversase o cincime din ţară pe bicicletă — dar, ţinând cont de obstacole, distanţa era totuşi considerabilă. Ar fi putut să se întoarcă de mult şi să-i spună lui The Kid că era imposibil... asta dacă ar fi avut cea mai mică intenţie să facă cale întoarsă. Bineînţeles că nu avea. Trashcan Man nu prea citise istorie la viaţa lui (după terapia cu elcctro-şocuri, îi venea foarte greu să mai citească), dar nu avea nevoie să ştie că, pe vremuri, regii şi împăraţii îi ucideau de multe ori pe solii veniţi cu veşti proaste, fără să stea pe gânduri. Însă apucase să vadă suficient şi ştia suficient despre The Kid ca să nu-şi mai dorească să dea ochii cu el vreodată.

Se opri să cântărească textul anunţului, zugrăvit în litere negre pe un fond portocaliu, de forma unui diamant. Fusese dat la pământ şi zăcea sub roata a ceea ce părea cel mai vechi Yugo din lume. TUNEL ÎNCHIS. *Care* tunel? Scrută înaintea lui, cu mâna făcută streaşină, şi i se păru că distinge *ceva.* Mai merse o sută de metri, căţărându-se peste maşini atunci când era nevoie, şi ajunse în

dreptul unei cumplite învălmăşiri de cadavre şi maşini distruse. O parte dintre maşini şi camioane arseseră până la schelet. Multe aparţinuseră armatei. Multe dintre trupuri erau înveşmântate în kaki. Dincolo de scena bătăliei — Trash era convins că despre asta era vorba — începea iarăşi o porţiune de trafic dens. Ceva mai încolo, pe ambele sensuri, marea de maşini dispărea în perechea de guri uriaşe: după cum anunţa placa fixată pe stânca goală, aici era intrarea în THE EISENHOWER TUNNEL.

Se apropie cu inima strânsă, neştiind prea bine ce avea de făcut. Găurile gemene forate în stâncă îl intimidau şi, pe măsură ce se apropia, se simţea cuprins de o cumplită groază. Ar fi înţeles acum foarte bine sentimentul lui Larry Underwood faţă de Lincoln Tunnel; în clipa aceea, fără s-o ştie, cei doi deveniseră fraţi de suflet, legaţi de unul şi acelaşi fior.

Principala diferenţă era că, în timp ce trotuarul din Lincoln Tunnel era plasat la înălţime, aici se găsea la nivelul drumului, iar unii şoferi încercaseră să-şi strecoare maşinile pe acolo, urcând cu două roţi peste bordură. Tunelul avea lungimea de două mile. Ca să-l străbată, nu exista altă metodă decât să se prelingă de-a lungul lui, de la o maşină la cealaltă, prin beznă. Traversarea avea să dureze ore întregi.

Trashean Man simţi cum îl apucă pântecăraia.

Rămase în faţa tunelului multă vreme. Cu peste o lună în urmă, Larry Underwood îşi învinsese temerile şi intrase în tunel. După o îndelungată contemplare, Trashean Man se întoarse şi porni spre The Kid, cu umerii căzuţi şi cu un tremur la colţurile gurii. Nu atât lipsa unui spaţiu prin care să poată merge în largul lui şi nici lungimea tunelului (Trash, care nu ieşise din Indiana toată viaţa lui, nu avea habar de lungimea lui Eisenhower Tunnel) au fost cauza renunţării lui. Larry Underwood fusese împins (şi poate

controlat) de urma de egoism din el şi de logica simplă a supravieţuirii: New York se afla pe o insulă, şi el trebuia să plece de acolo. Tunelul era calea cea mai simplă. Prin urmare, avea să-l străbată cât mai repede cu putinţă, ca şi cum şi-ar fi ţinut nasul şi ar fi înghiţit repede un medicament, ştiind că avea gust rău. Trashean Man, în schimb, era o biată fiinţă învinsă, obişnuită să accepte loviturile venind atât din partea sorţii, cât şi a firii lui inexplicabile... cu fruntea plecată. Apoi, întâlnirea lui de coşmar cu The Kid îl deprimase şi mai tare şi-i spălase aproape total creierul. Fusese purtat cu viteze destul de mari ca să se îmbolnăvească de nervi. Fusese ameninţat cu moartea dacă nu se dovedea în stare să bea o cutie de bere până la capăt şi apoi să n-o borască. Fusese sodomizat cu ţeava unui pistol. Nu lipsise decât un fir de păr să nu se prăbuşească într-o prăpastie adâncă de trei sute de metri. Şi peste toate astea, mai era el în stare să-şi adune curajul ca să se târască printr-o gaură, săpată chiar prin inima muntelui, unde putea întâlni în întuneric cine ştie ce orori? Nu mai era. Alţii poate erau, însă nu şi Trashcan Man. Iar în ideea lui de a se întoarce exista o anumită logică. Este adevărat, logica unui om învins şi pe jumătate dement, însă nu lipsită de un farmec pervers. El *nu* se afla pe o insulă. Dacă era nevoie să meargă înapoi tot restul zilei de azi, ba chiar şi mâine, doar ca să descopere un drum care mergea peste munţi şi nu prin ei, avea s-o facă. Adevărat, trebuia să pornească iarăşi în direcţia unde îl lăsase pe The Kid, dar îşi făcea socoteala că acesta se răzgândise şi o luase deja din loc, în ciuda promisiunii. Sau se îmbătase criţă între timp. Sau poate (deşi Trash avea îndoieli serioase că i-ar putea fi hărăzit un asemenea noroc nemaipomenit) îl găsea mort, pur şi simplu, în cel mai rău caz, dacă The Kid se afla încă în acelaşi loc, stând treaz şi aşteptând, Trashcan era în stare

să-l pândească până ce se lăsa întunericul şi apoi să se furişeze pe lângă el ca

(o nevăstuică)

un animal mic, oarecare, prin tufişuri. După care îşi va continua calea spre est până ce va întâlni drumul acela.

Ajunse din nou la camionul cisternă din vârful căruia îl văzuse ultima oară pe The Kid şi maşina lui de poveste, reuşind să parcurgă drumul de întoarcere în timp mai scurt. De această dată, nu se urcă până în locul unde silueta lui s-ar fi conturat limpede pe cer, ci se târî de la o maşină la cealaltă în patru labe, încercând să nu facă zgomot. Poate The Kid îşi păstrase atenţia şi vigilenţa. Cu unul ca el, nu ştiai niciodată... Nu avea nici un rost să rişti. Regreta acum că nu luase cu el arma unui soldat, cu toate că nu se folosise niciodată de o puşcă. Se târî mai departe, iar pietricelele de pe drum îi sfâşiau nemilos mâna transformată în gheară. Se făcuse ora 8, iar soarele coborâse dincolo de munţi,

Trashcan se opri în spatele capotei Porscheului în care azvârlise The Kid sticla de băutură şi se înălţă cu grijă. Da, iată cupeul, cu vopseaua lui auriu-metalizată, parbrizul umflat şi aripioara de rechin sfâşiind cerul de culoare vineţie. The Kid zăcea prăbuşit în spatele volanului Day-Glo, cu ochii închişi şi gura căscată. Inima lui Trashcan Man bătea în ritmul unui marş victorios. *Beat mort!* îi pulsa inima, marcând cele două silabe. *Beat mort! Slavă Domnului! Beat mort!* Putea să ajungă la treizeci de kilometri depărtare înainte ca The Kid să se trezească din mahmureală.

Cu toate astea, nu-şi slăbi atenţia. Se fofilă de la o maşină la alta ca un gândac traversând suprafaţa nemişcată a unui lac, ocoli cupeul prin stânga şi traversă în grabă spaţiile tot mai mari dintre maşini. Maşina se afla acum în stânga lui, la ora nouă, acum la şapte, acum la şase, chiar în spatele

lui. Nu-i mai rămânea decât să se îndepărteze cât mai mult de nebunul...

— Rămâi pe loc, puţă tâmpită ce eşti.

Trash încremeni, sprijinit pe mâini şi pe picioare. Se pişă pe el şi mintea i se dizolvă, transformându-se într-o pasăre neagră, fluturând dement din aripi.

Se întoarse extrem de încet, iar tendoanele gâtului îi scârţâiau ca balamalele uşii unei case bântuite de stafii. Iată-l pe The Kid în toată splendoarea lui, cu o cămaşă răspândind irizaţii de un verde-auriu şi o pereche de pantaloni din catifea reiată decoloraţi de soare. Ţinea câte un revolver în fiecare mână, iar pe faţă i se zugrăvise o cumplită grimasă de ură şi de furie.

— Verificam c-cum e drumu-n partea asta, se auzi Trashcan Man zicând. Să văd dac-că e l-l-liber.

— Păi sigur că da... verificai în patru labe, neisprăvitule. Vezi tu acu' eliberare pe dracu'. Ia saltă-n picioare.

Trashcan reuşi să se ridice şi să-şi menţină echilibrul doar sprijinindu-se de mânerul portierei din dreapta. Ţevile gemene ale revolverelor lui The Kid i se păreau la fel de mari ca şi cele două guri ale lui Eisenhower Tunnel. În clipa aceea, îşi vedea moartea cu ochii. Era mai mult decât conştient de acest fapt. De data asta, nu existau cuvinte potrivite cu ajutorul cărora s-o abată din cale.

Se rugă pe tăcute Omului Întunecat: *Te rog... dacă aceasta e voia ta... Îmi dau şi viaţa pentru tine!*

— Ce se-ntâmpl-acolo? îl interogă The Kid. Un camion răsturnat?

— În faţă e un tunel. Plin ochi. De-asta am venit, ca să-ţi spun. Te rog...

— Un tunel, gemu The Kid. Futu-i mama mă-sii! Se încruntă iarăşi. Nu cumva mă minţi, bă, poponar nenorocit?

— *Nu!* Jur că nu! Pe placă scria că-i Eeesenhoover Tunnel. Cred că aşa era, dar eu nu prea mă descurc la cuvintele mai lungi. Am...

— Tacă-ţi fleanca. Cât e pân-acolo?

— Doisprezece kilometri. Poate chiar mai mult.

The Kid rămase tăcut pentru o clipă şi se uită lung pe şosea, spre vest. Apoi îl fixă pe Trashcan Man cu o privire scânteietoare.

— Adică vrei să-mi vinzi mie că blocajul ăsta e *lung de doisprezece kilometri!* Căcăcios mincinos ce eşti!

The Kid apăsă uşor pe trăgaciul revolverelor. Trashcan, care nu ştia exact cum funcţionează o armă, ţipă ca o femeie şi-şi duse mâinile la ochi.

— *Pă bune!* ţipă el. *Pă bune! Mă jur! Mă jur!*

The Kid îl măsură o bună bucată de vreme. În cele din urmă coborî piedicile armelor.

— Am dă gând să te omor, Trashy, îi comunică el, zâmbind. Am dă gând să-ţi curm viaţa aia afurisită. Dar mai întâi mergem până la maşinile alea, pă lângă care ne-am strecurat azi-dimineaţă. Ai să împingi microbuzul în prăpastie. Dup-aia o pornesc înapoi şi găsesc un drum ocolit. Nu-mi las io maşina aici, adăugă nervos. Nu să *există* una ca asta.

— Te rog să nu mă omori, îi şopti Trashcan. Te implor.

— Dacă eşti în stare să înlături VW-ul în mai puţin dă cinşpe minute, poate că te cruţ. Sper că mă crezi, nu?

— Da, îl asigură Trash.

Dar apucase să se uite adânc în ochii aceia ce licăreau nefiresc şi nu-i dădea crezare defel.

Porniră pe jos spre locul cu pricina, Trashcan Man mergând înaintea lui The Kid, nesigur, ca şi cum ar fi avut picioare din cauciuc. The Kid păşea mărunt şi afectat, haina din piele scârţâind moale la fiecare mişcare. Pe buzele lui de păpuşă se ivise un zâmbet vag, aproape dulce.

Ultimele licăriri ale apusului dispăruseră aproape cu totul înainte ca ei să ajungă la locul unde şoseaua era gâtuită. Microbuzul VW zăcea pe o parte, iar corpurile celor trei sau patru ocupanţi, încâlceala de mâini şi picioare era dificil de distins în lumina scăzută. The Kid trecu dincolo de maşină şi se opri pe marginea şoselei, cercetând locul pe unde se strecuraseră cu zece ore în urmă. Una dintre urmele de cauciuc se mai vedea încă, în schimb cealaltă dispăruse o dată cu o bucată din taluz.

— Nici vorbă, se pronunţă The Kid. Pe-aici nu mai trecem în nici un caz, dacă nu facem puţin loc. Ascultă-mă pe mine, că ştiu.

Lui Trashcan Man îi trecu prin minte, pentru o clipă doar, să se repeadă la partenerul lui şi să încerce să-l împingă în prăpastie. Apoi The Kid se întoarse spre el. Îşi trăsese revolverele şi le ţinea îndreptate spre Trashcan.

— Ia ascultă, Trashy. Te treceau nişte gânduri necurate. Nu-ncerca să mă duci. Citesc în tine ca-ntr-o carte deschisă.

Trashcan scutură din cap, protestând.

— Nu care cumva să faci vreo greşeală cu mine, Trashy. E ultimul lucru din lume pă care să-l încerci. Ia, treci la microbuzu' ăla şi împinge-l! Ai cinşpe minute.

Pe fâşia dintre cele două sensuri era parcat un Austin. The Kid deschise uşa din dreapta a maşinii, aruncă afară cu nepăsare cadavrul umflat al unei adolescente (în primă instanţă smulsese braţul fetei din umăr şi-l aruncase cât colo, cu aerul absent al cuiva care tocmai a terminat de ros un copan de curcan) şi se aşeză pe scaun, rămânând cu picioarele pe asfalt. Gesticulă vesel cu revolverele spre silueta cocârjată şi tremurândă a lui Trashcan Man.

— Timpul trece, amice. Îşi lăsă capul pe spate şi începu să cânte: Hei... iată-l pă Johnny cu puţa-n

mână, băiatu' cu un coi a plecat la *răz-BOI*... aşa, Trashy, băiatule, sulă bleagă ce eşti, pune-ţi spinarea la bătaie, n-au mai rămas dăcât douăşpe minute... iupai-dia, iupai-da, haide, mumie împuţită, bagă osu'...

Trash se propti în microbuz. Îşi încordă picioarele şi împinse. Maşina se clinti poate cu vreo cinci centimetri spre prăpastie. În inima lui, speranţa — această buruiană de nestârpit a sufletului omenesc — începuse iarăşi să înflorească. The Kid era iraţional şi impulsiv; Carley Yates şi ceilalţi prieteni ai lui de la crâşma cu biliard i-ar fi hărăzit apelativul de şobolan de latrină. Cu toate acestea, dacă reuşea într-adevăr să înlăture microbuzul şi să facă loc pentru nepreţuitul cupeu al lui The Kid, nebunul avea poate să-i cruţe viaţa.

Poate.

Îşi lăsă fruntea în jos, apucă marginea caroseriei VW-ului şi împinse din răsputeri. Durerea izbucni în braţul lui de curând rănit şi-şi dădu seama că pielea nouă şi fragilă avea să plesnească acuş-acuş. Şi atunci durerea va fi fără margini.

Microbuzul se mai clinti zece centimetri. Sudoarea picura din sprâncenele lui Trashcan şi i se scurgea în ochi, înţepându-l ca uleiul cald de maşină.

— Hei... iată-l pă Johnny cu puţa-n mână, băiatu' cu un coi a plecat la răz-BOI! fredona The Kid. Păi, iupai-dia, iupai-d...

Cântecul se frânse ca o creangă uscată. Trashcan Man tresări, neliniştit. The Kid se ridicase de pe scaunul Austinului. Stătea pe jumătate întors de la Trash, scrutând peste benzile şoselei ce duceau spre răsărit. Dincolo de ele se ridica o coastă stâncoasă, cu tufăriş des, care acoperea jumătate din bolta cerească.

— Ce *mă-sa* a fost asta? şopti The Kid.

— N-am auzit ni...

Clipă în care *auzi* şi el. De cealaltă parte a şoselei cădea o mică avalanşă de pietricele şi bolovani. Ca prin farmec, îşi aduse aminte cu limpezime tot visul; simţi că-i îngheaţă sângele în vine şi i se usucă gura.

— *Cine-i acolo?* ţipă The Kid. *Fă bine şi răspunde-mi! Răspunde, fir-ai să fii, dacă nu, trag!*

Răspunsul nu întârzie, într-adevăr, însă sunetul respectiv nu era omenesc. Un urlet sfâşie noaptea ca o sirenă dogită, mai întâi înălţându-se, apoi coborând şi transformându-se într-un mârâit gutural.

— Isuse Dumnezeule! spuse The Kid, cu voce subţire, dintr-o dată.

Coborând panta de pe cealaltă parte a şoselei şi traversând banda mediană, se apropia o haită de lupi, lupi cenuşii şi supli de pădure, cu ochi roşii, cu fălcile căscate şi băloase. Erau peste douăzeci de fiare. Într-o criză de teroare, Trashcan se scăpă din nou pe el.

The Kid se retrase în spatele portbagajului Austinului, îşi ridică revolverele şi începu să tragă. Din ţevi ţâşniră flăcări; sunetul împuşcăturilor se răsfrânse de nenumărate ori din pereţii munţilor, ca şi cum s-ar fi dezlănţuit o adevărată canonadă de artilerie. Trashcan Man ţipă în gura mare şi-şi înfipse arătătoarele în urechi. Briza înserării zdrenţui norişorii fierbinţi de fum. Adulmecă aroma iute a corditei, care-i înţepa nările.

Lupii veneau către ei în pas iute, netulburaţi. Ochii fiarelor... Trashcan Man constată că nu-şi poate dezlipi privirile de ale lor. Nu, ochii lor nu păreau ai unor lupi obişnuiţi; de asta nu se îndoia câtuşi de puţin. Erau de fapt ochii Stăpânului lor, socoti el. Ai Stăpânului lor, care era şi Stăpânul *lui.* Deodată, îşi aduse aminte de rugăciune şi nu se mai temu deloc. Îşi trase degetele din urechi. Nu băgă în seama pata udă de pe pantaloni. Se trezi zâmbind.

The Kid îşi golise ambele revolvere, reuşind să doboare trei lupi. Îşi puse armele în teacă fără să încerce să le încarce iarăşi, apoi se răsuci spre vest. Nu făcu mai mult de zece paşi şi se opri în loc. Alte fiare veneau tăcut, apărând şi dispărând printre epavele întunecate ale maşinilor încremenite, ca nişte petice iluzorii de negură. Una dintre ele îşi înălţă botul la cer şi începu să urle. Îl urmă a doua, apoi a treia, pentru ca în cele din urmă să se stârnească un adevărat cor. Acum se apropiau din nou.

The Kid se retrase, încercând să-şi încarce unul dintre revolvere, dar cartuşele se risipiră printre degetele lui amorţite. Pe neaşteptate, renunţă. Arma se rostogoli zuruind pe şosea. Ca la un semnal, lupii se năpustiră spre el.

The Kid începu să ţipe ascuţit, se întoarse şi alergă la Austin. În plină fugă, cel de-al doilea revolver ieşi din toc şi se rostogoli pe asfalt. Cu un mârâit profund şi ameninţător, lupul aflat cel mai aproape de el făcu un salt exact în clipa în care The Kid se adăpostea în maşină şi trântea uşa în urma lui.

Scăpase ca prin minune. Animalul se izbi de portieră şi sări înapoi, mârâind mai departe, rotindu-şi sinistru ochii roşii în toate direcţiile. I se alăturară şi ceilalţi şi, curând, Austinul era înconjurat de întreaga haită. Faţa celui din interior se vedea ca o lună mică şi albă.

Atunci, unul dintre lupi se apropie de Trashcan Man, ţinându-şi capul triunghiular aplecat în jos, cu ochii lucind ca nişte lămpi de furtună.

Îmi dau şi viaţa pentru...

Trash îi ieşi în întâmpinare calm şi fără teamă. Îşi întinse mâna arsă, iar fiara îl linse. Apoi se ghemui la picioarele lui, încolăcindu-şi coada flocoasă şi stufoasă pe spate.

The Kid se holba la scenă cu gura căscată.

Privindu-l drept în ochi, Trashcan Man îi zâmbi şi-l sfidă, ridicând degetul mijlociu în sus.

Ambele degete mijlocii.

Şi-i strigă:

— Să te fut! Eşti în găleată! Mă auzi? POŢI SĂ CREZI CHESTIA ASTA, CĂCĂCIOSULE? ÎN GĂLEATĂ! NU-MI SPUNE NIMIC, CĂ ŞTIU IO MAI BINE!

Lupul apucă blând mâna nevătămată a lui Trashcan între fălci. Omul se uită spre el. Fiara se ridicase şi-l trăgea uşor de braţ. Spre vest.

— Foarte bine, consimţi Trashcan senin. Foarte bine, băiete.

Porni la drum, iar lupul îl urmă imediat, păşind chiar la piciorul lui, ca un câine bine dresat. Alte cinci fiare ieşiră dintre maşinile încremenite şi li se alăturară. Acum mărşăluia cu un lup înaintea lui, unul în spate şi câte doi de fiecare parte, ca un demnitar însoţit de escortă.

Se opri o dată şi privi peste umăr. Nu avea să uite niciodată scena aceea: un cerc de lupi cenuşii, aşteptând cu răbdare în jurul micului Austin, şi conturul palid al figurii lui The Kid, care privea afară şi mişca din gură, în spatele sticlei. S-ar fi zis că lupii rânjesc spre The Kid, cu limbile atârnând din boturi. Păreau să-l întrebe cam cât mai dura până să-l alunge pe Omul Întunecat din Lost Wages, cu un şut în fund. Cât mai dura până atunci?

Trashcan Man îşi punea întrebarea cât va zăbovi haita lângă micul Austin, împresurându-l într-un cerc de colţi. Atât cât avea să fie nevoie, era răspunsul logic. Două zile, trei, poate chiar patru. The Kid avea să stea acolo, privind afară. Nimic de mâncat (asta dacă nu cumva adolescenta avea vreun pasager, adică), nimic de băut, temperatura avea să urce după-amiaza în interiorul strâmt al maşinii până la peste cincizeci de grade, din cauza efectului de seră. Căţeluşii Omului Întunecat urmau să aştepte până ce The Kid murea de inaniţie sau până ce, înnebunit, ar fi deschis portiera ca să încerce să scape cu fuga. Trashcan

Man chicoti în întuneric. The Kid nu era prea voinic. Nu avea să le ajungă nici pe-o măsea. Nu era exclus ca lupii să se otrăvească, mâncându-l.

— N-am dreptate? strigă, hohotind spre stelele luminoase. Să nu-mi zici *mie* dacă mă crezi sau nu, căcăciosule! Stai să-ţi spun IO!

Însoţitorii lui cenuşii şi fantomatici înaintau solemn şi fără zgomot, fără să bage în seamă urletele lui Trashcan Man. Când ajunseră în dreptul maşinii sport a lui The Kid, lupul de la piciorul lui se apropie, adulmecă una dintre anvelopele Wide Oval şi apoi, rânjind sardonic, ridică laba şi se pişă pe ea.

Chestia asta îl amuză teribil pe Trash. Râse până ce din ochi îi ieşiră lacrimi şi se scurseră pe obrajii lui ţepoşi, brăzdaţi de cicatrice. Nebunia lui, aidoma unei bucăţi de carne prăjite la tigaie, nu mai avea nevoie ca să se desăvârşească, ca să obţină acea ultimă nuanţă subtilă de gust, decât de soarele deşertului.

Trashcan Man îşi văzu mai departe de drum, însoţit de escortă. Pe măsură ce creştea aglomeraţia, lupii fie se târau pe sub maşini, cu burţile lipite de asfalt, fie ţopăiau peste acoperişuri şi capote — companioni sângeroşi şi muţi, cu ochi roşii şi colţi strălucitori. Ajunşi la Eisenhower Tunnel, târziu, după miezul nopţii, Trashcan pătrunse fără şovăire prin deschiderea acestuia. Cum să se mai fi temut acum? Cum să se mai fi temut, însoţit de nişte paznici ca aceştia?

Drumul era lung, iar el pierduse noţiunea timpului aproape chiar de la început. Bâjbâia orbeşte, de la o maşină la următoarea, într-un rând căzu într-o materie umedă şi scârbos de moale, auzind în acelaşi timp şuieratul înfiorător al unui gaz puturos. Nici măcar atunci nu ezită. Din când în când vedea ochi roşii în întuneric, întotdeauna în faţa lui, călăuzindu-l mereu înainte.

Peste o vreme simţi o boare proaspătă de aer şi începu să se grăbească; o dată îşi pierdu echilibrul,

plonjând de pe capota unei maşini în portbagajul celei din faţă şi lovindu-se rău la cap. Peste puţin timp privi în sus şi văzu iarăşi stele, de astă dată palide, vestind apariţia zorilor. Era din nou afară. Escorta lui se făcuse nevăzută. Dar Trashcan căzu în genunchi şi rosti o rugăciune de mulţumire lungă, dezlânată şi plină de divagaţii. Văzuse puterea Omului Întunecat, o văzuse cât se poate de limpede.

În pofida tuturor întâmplărilor prin care trecuse de când se trezise, cu o dimineaţă în urmă, şi dăduse cu ochii de The Kid admirându-şi coafura în oglinda din camera de la Golden Motel, Trash se simţea cu mult prea agitat ca să poată dormi. Preferă să meargă mai departe şi să lase tunelul în urma lui. Traficul se blocase şi în partea de vest a acestuia, dar peste nici două mile se putea din nou înainta lejer. Dincolo de linia mediană, pe benzile mergând spre est, şirul de maşini se întindea până dincolo de orizont.

La prânz începu să coboare din Trecătoarea Vail Pass spre oraşul cu acelaşi nume, străbătând o zonă de blocuri şi cartierele de case. Acum era răpus de oboseală. Sparse un geam, deschise o uşă, îşi găsi un pat. Nu-l mai tulbură nimic până a doua zi de dimineaţă.

Frumuseţea oricărui bigotism constă în aceea că are capacitatea de a explica totul. O dată ce Dumnezeu (sau Satana) a fost acceptat drept primă cauză a tot ceea ce se petrece în lumea muritorilor, nimic nu rămâne la voia întâmplării... sau a schimbării. O dată ce ajungi să mânuieşti sigur formulări cu valoare de incantaţie, cum ar fi "am reuşit să vedem prin vălul întunecat" şi "necunoscute sunt căile Domnului", logica nu mai are nici o valoare. Bigotismul este una dintre puţinele căi infailibile de a înfrunta capriciile acestei lumi, deoarece elimină cu desăvârşire

caracterul accidental al evenimentelor. Adevăratului habotnic i se pare că *toate* au rostul lor.

Probabil acesta a fost şi motivul pentru care Trashcan Man s-a oprit în drum, la vest de Vail, şi i-a vorbit unei ciori vreme de aproape douăzeci de minute, convins că are de-a face fie cu un emisar... fie chiar cu Omul Întunecat în persoană. Cioara l-a contemplat multă vreme, de pe vârful unui stâlp înalt de telefon, zburând de-abia după ce se plictisise sau i se făcuse foame... sau poate după ce Trashcan îşi terminase şuvoiul de laude şi de promisiuni de credinţă.

Îşi făcu rost de altă bicicletă în apropiere de Grand Junction, iar până la 25 iulie traversase Utahul de vest de-a lungul lui Route 4, care face în est legătura dintre 1-89 şi marea autostradă din sud-vest, 1-15, care porneşte de la nord de Salt Lake City şi merge, hăt, până la San Bernardino, California. Iar când se întâmplă ca roata din faţă a bicicletei lui noi să se despartă brusc de rest, plecând pe cont propriu prin deşert, Trashcan Man se văzu aruncat peste ghidon şi aterizând în cap, o lovitură care în mod normal ar fi trebuit să-i crape capul (mergea cam cu patruzeci de kilometri la oră când se întâmplă, iar cască de protecţie nu purta). Totuşi, fu în stare să se ridice după nici cinci minute, cu sângele scurgându-i-se pe obraji dintr-o mulţime de tăieturi şi lovituri, să se strâmbe şi să-şi execute micul lui dans târşâind din picioare, cântând: *Cii-a-bo-la, îmi dau şi viaţa pentru tine, Ci-a-bo-la, tâcâtâm-tâcâtâm-bum!*

Pentru cei lipsiţi de minte sau cu capul spart nu există leac mai bun decât o doză zdravănă de "Facă-sc voia Ta."

La 7 august, Lloyd Henreid intră în camera în care fusese instalat cu o zi în urmă Trashcan Man, deshidratat şi aproape în delir. Era o încăpere

luxoasă, la cel de-al treisprezecelea etaj al lui MGM Grand. Patul rotund, cu cearşafuri din mătase, era dublat de o oglindă ce părea de aceleaşi dimensiuni, fixată în tavan.

Trashcan Man îl măsură pe Lloyd.

— Cum te simţi, Trash? se interesă acesta.

— Bine. Mai bine.

— N-ai nevoie decât de mâncare, apă şi odihnă. Ţi-am adus nişte haine curate. Măsurile a trebuit să le ghicesc.

— Par bune.

Trash nu fusese niciodată în stare să ţină minte ca lumea măsurile lui. Luă perechea de jeanşi şi cămaşa pe care i le oferea Lloyd.

— După ce te-ai îmbrăcat, coboară la micul dejun. Îi spuse Lloyd aproape respectuos. Majoritatea mâncăm împreună, în braserie.

— Desigur, foarte bine.

Când auzi murmurul conversaţiei din braserie, rămase afară şi se trase după un colţ, cuprins dintr-o dată de teamă. Toţi ochii se vor îndrepta asupra lui, când va intra. Apoi vor izbucni râsetele. Întâi va chicoti cineva mai din spatele sălii, urmat de alţii şi alţii, până ce toată lumea hohotea cu gura până la urechi şi-l arăta cu degetul.

Hei, ascundeţi-vă chibriturile, a sosit Trashcan Man!

Hei, Trash! Ce-a zis bătrâna Sempie când i-ai dat foc la cecul de pensie?

Te pişi pe tine în pat, Trash ?

Broboane de sudoare i se iviră pe piele şi se simţi soios, cu toate că făcuse duş, după plecarea lui Lloyd. Îşi aminti de faţa pe care o descoperise în oglinda băii, acoperită de crustele rănilor vechi, trupul descărnat, ochii prea mici pentru orbitele căscate. Da, vor râde. Ascultă murmurul conversaţiei, clinchetul tacâmurilor, şi-şi făcu socoteala să se retragă pe furiş.

Apoi îşi aminti felul în care lupul îl prinsese cu blândeţe de mână şi-l dusese departe de coşciugul

din tablă al lui The Kid. Trase aer în piept şi intră.

Câteva persoane ridicară în treacăt privirile, apoi îşi văzură mai departe de mâncat şi de conversaţie. Lloyd, care stătea la masa mare din mijloc, ridică un braţ şi-i făcu semn să se apropie. Trash îşi croi drum printre mese, trecând pe dedesubtul unui panou electronic Keno, pentru înregistrarea pariurilor, care nu funcţiona. La masă mai stăteau trei bărbaţi. Toţi aveau înaintea lor omlete cu şuncă.

— Ia-ţi şi tu, îl îndemnă Lloyd. E cu autoservire.

Trashcan Man puse mâna pe o tavă şi se duse la tejgheaua din spatele căreia îl urmărea un bărbat masiv, în haine murdare de bucătar.

— Sunteţi domnul Horgan? îl întrebă Trashcan Man timid.

Horgan îi zâmbi, dezvăluindu-şi dinţii cu strungăreaţă.

— Mda, însă dacă mă iei aşa, nu ajungem nicăieri, flăcăule. Whitney mi se zice. Te simţi ceva mai în formă? Când ai apărut, păreai urgia Domnului.

— Mult mai bine, sigur că da.

— Pune-ţi ouă, cât pofteşti. Însă fereşte-te de cartofii prăjiţi. Cel puţin eu aşa aş face. Barabulele-astea sunt vechi şi tari. Mă bucur c-ai venit la noi, băiete.

— Îţi mulţumesc, îi răspunse Trash.

Se întoarse la masa lui Lloyd.

— Trash, el este Ken DeMott. Tipul cu chelie este Hector Drogan. Iar puştiul ăsta, care nădăjduieşte să-i crească şi pe obraji tuleie ca-n cur, îşi zice Ace High.

Îl întâmpinară cu gesturi de salut.

— Iar el este băiatul cel nou, explică Lloyd. Îl cheamă Trashcan Man.

Trash strânse mâinile tuturor, apoi se înfipse în omletă. I se adresă, cu voce coborâtă şi politicoasă, tânărului cu barba rară:

— Eşti bun să-mi dai şi mie sarea, domnule High?

Urmă un moment de surpriză, se uitară unii la alţii, apoi izbucniră în râs. Trash se holbă la ei, simţind cum îl gâtuie frica, şi atunci auzi râsul, îl percepu cu *adevărat,* cu urechile, dar şi cu mintea, şi înţelese că nu exista în el nici o undă de batjocură. Nimeni de aici nu avea să-l întrebe de ce arsese biserica şi nu şcoala. Nimeni nu avea să-l sâcâie cu cecul de pensie al bătrânei doamne Semple. Dacă avea chef, putea să zâmbească şi el. Ceea ce şi făcu.

— Domnul *High,* chicoti Hector Drogan. Vai, Ace, să ştii că te-a avut la faza asta. Domnul *High,* sună nemaipomenit. *Dooomnul Haaaai.* De mult n-am mai auzit aşa o poantă bună.

Ace High îi întinse sarea şi zise:

— Spune-mi Ace şi o să reacţionez întotdeauna, omule. Dacă nu mă strigi Domnul High, n-am să te strig nici eu pe tine Domnul Man, s-a făcut?

— Okay, se arătă Trashcan Man de acord, zâmbind în continuare. Mi se pare corect.

— Vai, domnule *Haini!* repetă Heck Drogan în falset, izbucnind apoi încă o dată în hohote. Ace, ai să rămâi afectat de chestia asta pe veci. Pe cuvântul meu.

— Treaba ta ce crezi, dar eu sunt sigur că nu, replică Ace High.

Tânărul se ridică şi se duse să-şi mai umple farfuria. În trecere, mâna lui se lăsă pentru o clipă pe umărul lui Trashcan Man. O mână caldă şi puternică. O mână prietenoasă, care nu strângea sau ciupea.

Trashcan Man începu să înfulece din toată inima, cu un sentiment de căldură şi pace în inimă. Căldura şi pacea erau atât de străine firii lui, încât le simţea aproape ca pe o boală. Mâncând, încercă să înţeleagă ce se petrece cu el. Îşi ridică nasul din farfurie, cercetă feţele celor din jur şi crezu că înţelege.

Fericire.

Ce grup de oameni minunaţi, gândi el.

Şi imediat după aceea: *Sunt acasă.*

În ziua respectivă l-au lăsat de capul lui, să doarmă, dar în următoarea a fost dus cu autobuzul, împreună cu mulţi alţii, la Boulder Dam. Acolo au bobinat până seara sârmă din cupru pe turbinele arse. Muncea la un banc cu vederea spre apă — Lacul Mead — fără să fie supravegheat de nimeni. Trashcan Man presupuse că în jur nu exista nici un supraveghetor sau şef de echipă, pentru că toată lumea muncea din pură convingere, ca şi el.

Ziua următoare avea să constate că se înşelase.

Era ora 10.15 dimineaţa. Trashcan Man stătea la bancul lui, înfăşurând sârma din cupru, cu mintea zburdându-i la depărtări de milioane de kilometri, în timp ce degetele îşi îndeplineau munca. Compunea în mintea lui un psalm de mulţumire adresat Omului Întunecat. Îi venise ideea că ar trebui să-şi facă rost de o carte mare (de o Carte, de fapt) în care să-şi treacă o parte din gândurile lui despre *el.* Poate că oamenii vor dori să citească odată o asemenea Carte. Oamenii care aveau faţă de *el* aceleaşi sentimente.

Ken DeMott veni la bancul lui, aparent palid şi speriat, în ciuda faptului că soarele deşertului îi bronzase chipul.

— Haide, îl îndemnă el. Munca s-a terminat. Ne întoarcem la Vegas. Toată lumea. Autobuzele aşteaptă afară.

— Cum? De ce?

Trashcan îl măsură, clipind des din ochi.

— Nu ştiu. Este ordinul *lui.* Lloyd a răspândit ştirea. Mişcă-ţi fundul, Trashy. În situaţii ca asta, e mai bine să nu pui întrebări.

Se conformă sfatului primit. Afară, pe Hoover Drive, aşteptau parcate trei autobuze ale Serviciului Şcolar Public din Las Vegas, cu motoarele torcând în ralanti. Bărbaţi şi femei se urcau în ele. Nu schimbau între ei nici o vorbă; călătoria aceasta, la jumătatea dimineţii, se deosebea radical de cele obişnuite, către şi dinspre şantier. Veselia lipsea cu desăvârşire, ca şi conversaţia şi micile glume obişnuite, din grupul de douăzeci de femei şi treizeci de bărbaţi. Toţi căzuseră în muţenie şi-şi urmăreau propriile gânduri.

Aproape de oraş, Trashcan Man îl auzi pe unul dintre bărbaţii care stăteau vizavi de el spunându-i în şoaptă vecinului său de banchetă:

— E Heck. Heck Drogan. Fir-ar să fie, de unde află stafia aia tot ce se întâmplă?

— Ţine-ţi gura, îl sfătui celălalt, aruncându-i lui Trashcan Man o privire neîncrezătoare.

Trash se întoarse şi începu să contemple deşertul ce defila pe lângă ei. Dar în mintea lui se strecurase din nou tulburarea.

— Isuse, murmură una dintre femei când coborau în ordine din autobuz, dar un alt comentariu nu se mai auzi.

Trashcan privi mirat în juru-i. Se părea că toată lumea din Cibola se adunase acolo. Fuseseră chemaţi înapoi de pe unde se aflau, cu excepţia câtorva cercetaşi, care se puteau afla oriunde, din peninsula Mexic şi până în vestul Texasului. Se adunaseră într-un semicerc larg în jurul fântânii, în şiruri de câte şase şi şapte oameni, în total peste patru sute de persoane. O parte din cei din spate se urcaseră pe scaune de-ale hotelului ca să vadă şi, până să se apropie, Trash crezu că se uitau la fântână. Întinzându-şi gâtul, crezu că distinge ceva întins pe gazonul din faţa fântânii, fără să-şi dea seama ce anume.

Se simţi apucat de cot. Era Lloyd, alb la faţă şi nervos.

— Te-am căutat. *El* vrea să te vadă mai târziu. Intre timp, avem altceva de făcut. Doamne, cât urăsc treaba asta. Haide. Am nevoie de ajutor, iar tu ai fost ales.

Trashcan Man simţea că i se rotesc toate în cap. *El* dorea să-l vadă! *El!* Între timp însă, urma... să se întâmple ceva.

— Ce anume, Lloyd? Ce este?

Lloyd nu-i răspunse. Ţinându-l în continuare uşor de braţ, îl conduse pe Trashcan Man spre fântână. Mulţimea le făcu loc, s-ar fi zis că aproape se ferea din calea lor. Culoarul îngust prin care treceau părea izolat cu un strat rece şi neclintit de dezgust şi de teamă.

În faţa mulţimii se afla Whitney Horgan, trăgând dintr-o ţigară. Unul dintre asistenţii lui se sprijinea de obiectul pe care Trash nu reuşise să-l distingă prea bine până atunci. Era o cruce din lemn. Partea ce urma să stea pe verticală era lungă de vreo patru metri. Semăna cu un *t* mic.

— E aici toată lumea? întrebă Lloyd.

— Da, îi comunică Whitey, cred că da. Winky a strigat toată lista. Nouă tipi sunt plecaţi din stat. Flagg a zis că nu face nimic. Cum te descurci, Lloyd?

— O să fie bine. Ei... nu chiar bine, dar ştii... am să mă descurc.

Whitey făcu un semn din cap către Trashcan Man.

— Cât ştie puştiul?

— Habar n-am de nimic, interveni Trashcan, mai încurcat ca oricând. În el se dădea o luptă surdă între speranţă, veneraţie şi groază. Ce se întâmplă? Cineva zicea ceva despre Heck...

— Da, despre Heck este vorba, confirmă Lloyd. S-a înfruptat din droguri. Teribilă lovitură, îmi vine să urlu când mă gândesc ce lovitură afurisită. Haide, Whitey, spune-le să-l scoată afară.

Whitey se îndepărtă de Lloyd şi de Trash, păşind peste o gaură rectangulară în pământ.

Orificiul fusese căptuşit cu ciment. Judecând după dimensiune şi adâncime, părea pregătit pentru ca acolo să fie introdus capătul crucii. Whitney "Whitey" Horgan urca deja treptele largi, dintre piramidele aurii, iar Trashcan Man simţi cum îi seacă toată saliva din gură. Se răsuci brusc, mai întâi către mulţimea tăcută ce aştepta în semicerc sub cerul azuriu, apoi spre Lloyd, care — palid şi tăcut — cerceta crucea şi-şi rupea cu unghiile vârful alb al unui coş din bărbie.

— Voi... noi... trebuie să-l ţintuim în piroane? reuşi Trashcan să îngaime. De-asta ne-am adunat aici?

Deodată, Lloyd îşi vârî mâna în buzunarul cămăşii lui uzate.

— Ştii, am ceva pentru tine. Este de la *el,* pentru tine. Nu pot să te oblig s-o primeşti, dar cel puţin mă bucur că n-am uitat să ţi-o ofer. O accepţi?

Extrase din buzunar un lanţ subţire din aur cu un gagat negru la capăt. În piatră, întocmai aceleia pe care o purta Lloyd, se vedea un punct mic şi roşu. O făcu să penduleze înaintea ochilor lui Trashcan Man, ca şi cum ar fi fost o amuletă de hipnotizator.

Adevărul se putea citi în ochii lui Lloyd, prea limpede ca să nu fie recunoscut, iar Trashcan Man înţelese că nu avea vreun rost să plângă sau să-şi frângă mâinile — nici înaintea *lui,* nici a nimănui altcineva, dar mai ales în nici un caz înaintea *lui* — pretinzând că n-a înţeles. *Dacă accepţi asta, accepţi totul,* îi spuneau ochii lui Lloyd. *Ce anume implică totul? Păi, Heck Drogan, sigur că da. Heck şi cu gaura cimentată din pământ, făcută în aşa fel încât acolo să se potrivească perfect crucea lui Heck.*

Încet, întinse mâna. Se opri chiar înainte ca degetele să poată atinge lanţul din aur.

Aceasta este ultima mea şansă. Cea din urmă şansă de a fi Donald Merwin Elbert.

Interveni însă o altă voce, care-i vorbea cu mai mare autoritate (dar şi cu o anumită blândeţe, ca o

mână aducând răcoarea pe o frunte cuprinsă de febră), spunându-i că vremea unei alegeri trecuse de mult. Dacă acum prefera să fie Donald Merwin Elbert, trebuia să plătească cu viaţa. Îl căutase pe Omul Întunecat din proprie iniţiativă (dacă există aşa ceva pentru Gunoierii acestei lumi) şi acceptase favorurile Omului Întunecat. Omul Întunecat îl salvase de la moarte sigură, scăpându-l din mâinile lui The Kid (că tot Omul Întunecat îl *trimisese* pe The Kid, chiar cu acest scop, nu-i mai trecu prin minte lui Trashcan Man), prin urmare, asta însemna că-şi datora viaţa aceluiaşi Om Întunecat... cel pe care unii dintre cei de aici îl numeau uneori Momâia Ambulantă. Viaţa lui! Oare nu şi-o oferise chiar el, într-atâtea rânduri?

Dar sufletul... *Ţi-ai oferit oare si sufletul?*

Dacă tot intru în rahat, mai bine intru de tot, gândi Trashcan Man şi prinse cu gingăşie lanţul cu o mână şi piatra cu cealaltă. Piatra era rece şi netedă. O strânse câteva clipe în pumn, ca să vadă dacă o poate încălzi. Îi trecu prin minte că nu avea nici un rost, ceea ce era purul adevăr. Şi-o puse la gât, iar piatra i se lipi de piele, ca un minuscul bulgăre de gheaţă.

Dar răceala ei nu-l deranja.

Răceala aceea îi potolea focul ce ardea mereu în mintea lui.

— Este suficient să-ţi spui că nu-l cunoşti, îl sfătui Lloyd. Despre Heck vorbesc. Aşa procedez eu, întotdeauna. Îmi vine mai uşor...

Două dintre uşile uriaşe ale hotelului se deschiseră cu zgomot. Urlete frenetice şi înspăimântătoare ajunseră până la urechile lor. Mulţimea oftă într-un glas.

Un grup de nouă oameni coborî scările. Hector Drogan se afla în mijloc. Se lupta ca un tigru prins într-o plasă. Obrajii îi erau palizi ca moartea, cu excepţia a două pete viu colorate de pe pomeţi. Sudoarea îi curgea în şuvoaie din toţi porii. Fusese dezbrăcat până la piele. Cinci bărbaţi se străduiau

să-l ţină. Unul dintre ei era Ace High, puştiul pe care Heck îl necăjise din pricina numelui.

— Ace! bolborosi Hector. Hei, Ace, ce spui? Nu vrei să-mi dai o mână de ajutor? Spune-le să renunţe la toată chestia asta, băiete — sunt în stare să mă lecuiesc, jur pe Dumnezeul meu că pot să mă curăţ de păcat. Ce spui? Nu vrei să-mi dai o mână de ajutor? *Te implor,* Ace!

Ace High nu-i răspunse; strânse doar şi mai tare braţul lui Heck, care se zbătea din răsputeri. Nici nu era nevoie de alt răspuns. Hector Drogan începu iarăşi să urle. Asta nu-i servea la nimic, pentru că-l târau mai departe, traversând pavilionul şi apropiindu-se de fântână.

În spatele lui veneau trei bărbaţi, cu solemnitatea unor ciocli: Whitney Horgan, cărând o geantă mare de voiaj, un tip pe care-l chema Roy Hoopes, cu o scară şi Winky Winks, un bărbat chel, ai cărui ochi clipeau neîncetat. Winky avea în mână o placă de care era prinsă cu o clamă o foaie de hârtie bătută la maşină.

Heck fu purtat până la picioarele crucii. Din el radia teribila duhoare a fricii; îşi rotea ochii, al căror alb noroios semăna cu acela al cailor lăsaţi afară, în plină furtună.

— Hei, Trashy, rosti el răguşit, în timp ce Roy Hoopes fixa scara în spatele lui. Trashcan Man. Spune-le s-o lase baltă, prietene. Spune-le că pot să mă vindec. Spune-le că o sperietură ca asta face cât zece cure de dezintoxicare. Spune-le, omule!

Trashcan îşi coborî privirile în pământ. Când îşi îndoi gâtul, piatra neagră pendulă, intrându-i în raza vizuală. Ochiul cel roşu părea să-l fixeze.

— Nu te cunosc, mormăi el.

Cu coada ochiului îl văzu pe Whitey, lăsat într-un genunchi, cu ţigara atârnând din colţul gurii şi cu ochiul stâng închis, ca să nu-i intre fumul. Deschidea geanta de voiaj şi scotea din ca pene ascuţite din lemn. Spre groaza lui Trashcan Man, erau lungi şi fioroase ca nişte ancore pentru cort.

Aşează obiectele în iarbă şi apoi scoase la iveală şi un ciocan mare, tot din lemn.

În ciuda murmurului de voci din jur şi a panicii şi derutei din mintea lui Hector Drogan, cuvintele lui Trashcan Man ajunseseră până la el.

— Adică ce *vrei* să spui, cum nu mă cunoşti? ţipă el înnebunit. Am luat micul dejun împreună, chiar alaltăieri! I te-ai adresat puştiului de acolo cu "domnule High". *Cum adică nu mă cunoşti, mincinos afurisit?*

— Ba nu te cunosc deloc, repetă Trash, ceva mai limpede, de aceasta dată.

Acum nu mai simţea decât o imensă uşurare. Înaintea lui se afla acum un străin, care aducea puţin cu Carley Yates. Cu un gest inconştient, prinse piatra în mână şi o strânse. Răceala ei îi dădu şi mai multă siguranţă.

— *Mincinos ce eşti!* urlă Heck. *Mincinosule! Mă cunoşti prea bine! Mă cunoşti foarte bine, mincinosule!*

Începuse să se zbată iarăşi, încordându-şi muşchii din răsputeri, iar sudoarea i se scurgea pe pieptul şi pe braţele dezgolite.

— Nu, nu te cunosc. Nu te cunosc şi nici nu *vreau* să te cunosc.

Heck începu să urle din nou. Cei patru bărbaţi îl ţineau cu toată forţa, gâfâind, cu respiraţia tăiată.

— Începeţi, le porunci Lloyd.

Heck fu tras spre spate. Unul dintre oameni întinse un picior şi-i puse piedică, iar Heck ateriză jumătate pe cruce, jumătate lângă. Între timp, Winky începuse să citească textul bătut la maşină cu o voce înaltă, care reteza ţipetele lui Heck ca uruitul unui gater.

— Atenţiune, atenţiune, atenţiune! Din ordinul lui Randall Flagg, Conducător al Poporului şi Prim Cetăţean, acest om, Hector Alonzo Drogan pe numele lui, va fi executat prin crucificare, pentru că a comis delictul de folosire a drogului.

— *Nu! Nu! Nu!* urlă Heck isteric. Braţul lui stâng, unsuros din cauza sudorii, îi scăpă lui Ace High şi, instinctiv, Trash îngenunche şi fixă mâna la loc, lipindu-i încheietura de braţul crucii, în secunda următoare, Whitey se lăsă pe vine, lângă Trashcan, aducând ciocanul din lemn şi două piroane. Cu ţigara atârnând încă din colţul buzelor, ai fi zis că tocmai a ieşit în curtea din spate, ca să facă o mică lucrare de tâmplărie.

— Mda, bine, ţine-l aşa, Trash, până-l prind în piron. Termin imediat.

— Utilizarea drogurilor nu este permisă în Societatea Poporului, deoarece afectează capacitatea celui ce le utilizează de a contribui plenar în cadrul Societăţii Poporului, proclamă Winky.

Vorbea repede, ca şi cum ar fi fost la o licitaţie, iar ochii i se strângeau, clipeau şi tremurau tot timpul.

— Revenind la cazul în speţă, acuzatul Hector Drogan a fost prins cu accesoriile de rigoare şi cu o mare cantitate de cocaină.

Ţipetele lui Heck atinseseră acum nivelul la care ar fi fost în stare să spargă cristalul, dacă ar fi existat asemenea obiecte prin preajmă. Capul i se bălăbănea dintr-o parte în cealaltă. La buze îi apăruse spumă. Din braţe îi curgeau panglici de sânge. Şase bărbaţi, printre care şi Trashcan Man, ridicară crucea şi o fixară în postamentul din ciment. Silueta lui Hector Drogan se profila pe cer, cu capul lăsat pe spate şi cu un rictus de durere întipărit pe chip.

— ... este spre binele Societăţii Poporului, striga Winky mai departe. Comunicatul se încheie cu un avertisment solemn şi salutări către Poporul din Las Vegas. Fie ca acest act oficial să fie prins în cuie deasupra creştetului ticălosului. Actul este marcat cu sigiliul Primului Cetăţean, *RANDALL FLAGG* pe numele lui.

— *Vai, Dumnezeul meu, mă DOARE!* se înălţă strigătul lui Hector Drogan. *Vai, Doamne, Doamne, Doamne Dumnezeul meu!*

Mulţimea nu se clinti din loc încă aproape o oră, fiecare temându-se să nu se bage de seamă că ar fi plecat primul. Pe multe figuri se citea dezgustul, pe multe altele un soi de însufleţire amorţită... În schimb, dacă ar fi fost să cauţi un numitor comun, acela era spaima.

Şi totuşi, Trashcan Man nu se temea. De ce-ar fi fost speriat? Nu-l cunoscuse pe omul acela.

Nu-l cunoscuse deloc.

Ceasul arăta 10.15 în seara aceea, când Lloyd apăru în camera lui Trashcan Man. Îi aruncă o privire şi-i zise:

— Eşti îmbrăcat. Bine. Credeam că poate te-ai culcat.

— Nu, îi răspunse acesta. Sunt treaz. De ce?

Lloyd îi răspunse cu voce scăzută:

— A sosit momentul, Trashy. Vrea să te vadă. Flagg.

— El?...

— Chiar el.

Trashcan Man simţi că pluteşte.

— Unde se află? Îmi dau şi viaţa pentru el, vai, da...

— La ultimul etaj. A venit imediat după ce-am terminat incinerarea trupului lui Drogan. Fusese pe ţărm. De-abia sosise înainte ca Whitey şi cu mine să ne întoarcem de la groapa de gunoi. Nimeni nu-l vede venind sau plecând, Trash, dar ştim întotdeauna când pleacă. Sau când vine. Haide, să mergem.

Peste doar patru minute, liftul ajunse la ultimul etaj şi Trashcan Man coborî, cu faţa luminată şi cu

ochii ieşiţi din cap de emoţie. Lloyd rămase în lift. Trash se întoarse spre el:

— Tu nu?...

Lloyd reuşi să-şi compună un zâmbet strâmb.

— Nu, vrea să fie singur cu tine. Mult noroc, Trash.

Înainte să mai poată spune ceva, uşa se închise şi liftul porni. Trashcan Man se afla într-un hol mare şi somptuos. Existau două uşi... iar cea din capătul opus se deschidea încet. Acolo domnea întunericul. Trash distinse totuşi o siluetă în cadrul uşii. Şi nişte ochi. Ochi de culoare roşie.

Cu inima bătându-i tare în piept, cu gura uscată, Trashcan Man porni spre forma aceea. Pe măsură ce se apropia, aerul părea să devină din ce în ce mai rece. Pe braţele lui arse de soare i se făcu piele de găină. Undeva, în străfundurile fiinţei lui, cadavrul lui Donald Merwin Elbert se răsucea în mormânt şi se tânguia.

Apoi se lăsă din nou liniştea.

— Trashcan Man, se auzi o voce înceată şi fermecătoare. Cât de bine îmi pare că te afli printre noi. Nici nu ştii cât de bine îmi pare.

Cuvintele îi ieşiră din gură ca nişte fire de praf:

— Îmi... Îmi dau şi viaţa pentru tine.

— Da, rosti mângâietor umbra din pragul uşii. Îi zâmbi apoi, iar printre buzele întredeschise văzu un şirag de dinţi albi. Dar nu cred că se va ajunge până acolo. Poftim înăuntru. Vreau să te privesc.

Cu ochii strălucind nefiresc, cu faţa vlăguită a unui noctambul, Trashcan Man pătrunse în încăpere, unde domnea semiobscuritatea. Uşa se închise în urma lui. O mână teribil de fierbinte prinse mâna de gheaţă a lui Trashcan Man... şi, ca prin farmec, se simţi împăcat.

— Ai de împlinit o lucrare, în mijlocul deşertului. O lucrare măreaţă, Trash. Dacă vrei să o faci.

— Orice, şopti Trashcan Man. Orice.

Randall Flagg îşi lăsă braţul pe umerii lui scheletici şi-i spuse:

— Am să te pun să dai foc. Haide, să bem ceva şi să stăm de vorbă.

Avea să se aprindă un foc cum nu s-a mai văzut.

CAPITOLUL 49

CÂND SE TREZI, Lucy Swann constată că era ora 11.45, după ceasul marca Pulsar pe care-l purta la mână. Văzu fulgere tăcute la vest, unde se înălţau munţii — *Rocky* Mountains, se corectă ea, aproape cu respect. Înainte de călătoria aceasta nu trecuse niciodată la vest de Philadelphia, unde locuia cumnatul ei. Adică locuise.

Cealaltă jumătate a sacului de dormit dublu era goală; de fapt, asta o trezise. Se gândi să se răsucească pe cealaltă parte şi să adoarmă la loc — se întorcea el şi singur în pat când termina — apoi se sculă şi se îndreptă liniştită spre locul unde bănuia că avea să-l găsească, în partea apuseană a taberei. Păşea vioi, fără să tulbure pe nimeni. Cu excepţia judecătorului, bineînţeles; la ora 11.50 era încă în timpul plantonului său, iar pe Judele Farris nu-l prindea nimeni moţăind în timpul serviciului. Judecătorul avea şaptezeci de ani şi li se alăturase la Joliet. Acum grupul număra nouăsprezece persoane, cincisprezece adulţi, trei copii şi Joe.

— Lucy? o chemă judecătorul în şoaptă.

— Da. Nu l-ai văzut...

Judecătorul râse pe înfundate.

— Sigur că da. A ieşit lângă şosea. La fel ca ieri şi ca alaltăieri noapte.

Lucy se apropie şi văzu Biblia deschisă.

— Ai să-ţi strici ochii dacă citeşti la lumina asta.

— Prostii. Lumina stelelor este cea mai bună pentru Biblie. Poate singura lumină. Ce zici de asta? *Oare omul pe pământ nu este ca într-o slujbă ostăşească şi zilele lui nu sunt ca zilele unui simbriaş? El este asemenea robului care suspină după umbră, asemenea năimitului care-şi aşteaptă simbria. Astfel şi cu am avut parte de luni de durere, şi mi-au fost date nopţi de suferinţă. Dacă mă culc, zic: Când va veni ziua? Dacă mă scol, întreb: Când va veni seara? Şi sunt năpădit de fel de fel de arătări până la asfinţit.*

Cartea lui Iov, 7, 1-4.

— Nemaipomenit, zise Lucy nu foarte entuziasmată. Foarte drăguţ.

— Nu este drăguţ, e Iov. Nimic nu este foarte drăguţ în Cartea lui Iov, Lucy. Închise Biblia. *Sunt năpădit de fel de fel de arătări până la asfinţit.* Iată omul tău, Lucy: leit Larry Underwood, din cap până-n picioare.

— Ştiu, îi mărturisi ea, oftând. Ce n-aş da să aflu ce anume îl frământă.

Judecătorul, care avea bănuielile lui, rămase tăcut.

— Nu poate fi vorba de vise, continuă ea. Nimeni nu le mai are, poate doar Joe. Iar Joe... este altfel.

— Da, aşa este. Bietul băiat.

— Şi toată lumea este sănătoasă. Cel puţin după moartea doamnei Vollman.

La două zile după apariţia judecătorului, o pereche care se prezentase drept Dick şi Sally Vollman hotărâse să rămână alături de Larry şi de grupul lui pestriţ de supravieţuitori. Lucy fu de părere că existau şanse infime ca gripa să fi cruţat un soţ şi o soţie, bănuind că mariajul lor era încheiat pe baza legii naturale şi era de dată recentă. Aveau peste patruzeci de ani şi erau foarte îndrăgostiţi unul de celălalt, se vedea limpede. Apoi, cu o săptămână în urmă, când se aflau în casa bătrânei din Hemingford Home, Sally

Vollman se îmbolnăvise. Făcuseră popas timp de două zile, aşteptând neputincioşi să se facă mai bine sau să moară. Murise. Dick Vollman rămăsese alături de ei, dar acum era cu totul alt om — tăcut, îngândurat, tras la faţă.

— A pus la inimă, nu? îl întrebă ea pe Judele Farris.

— Larry este un om care s-a regăsit pe sine relativ târziu, îi spuse judecătorul, dregându-şi glasul. Cel puţin aşa mi se pare mie. Bărbaţii care suferă târziu acest proces de clarificare nu sunt niciodată siguri pe ei. Ei posedă toate calităţile unui cetăţean model de care ne vorbesc cărţile despre teoria drepturilor şi îndatoririlor cetăţeneşti: partizani, dar niciodată habotnici, respectă adevărul faptelor din jurul oricărei situaţii şi nu le deformează niciodată, devin incomozi în postura de conducători, dar sunt rareori în stare să refuze o responsabilitate ce le-a fost oferită... sau vârâtă pe gât. În sistemele democratice, ei sunt cei mai buni lideri, pentru că nu se îndrăgostesc de putere. Ba dimpotrivă. Dacă lucrurile merg prost, în schimb... când moare o doamnă Vollman oarecare... Oare s-a întâmplat din cauza diabetului? se întrerupse judecătorul pe sine însuşi. Probabil ca da. Cianoză a pielii, căderea rapidă în stare de comă... posibil, foarte posibil. Dar dacă este aşa, unde era insulina? Poate că a vrut să moară? Deci să fi fost o sinucidere?

Judecătorul se cufundă într-o pauză de gândire, cu mâinile adunate sub bărbie. Ai fi zis că este o imensă pasăre neagră de pradă, clocind în cuib.

— Spuneai ceva despre momentele în care lucrurile nu merg bine, îi sugeră Lucy cu blândeţe.

— Când merge prost — când moare Sally Vollman, de exemplu, din cauza diabetului, sau a unei hemoragii interne, sau cine ştie de ce — un om ca Larry se consideră vinovat. Bărbaţii pe care-i idolatrizează cărţile despre ştiinţele cetăţeneşti nu au decât rareori un sfârşit cumsecade. Melvin

Purvis, acel super G-man din anii treizeci, s-a împuşcat cu pistolul de serviciu, în 1959. Când a fost asasinat, Lincoln nu era decât un bărbat îmbătrânit înainte de vreme, la un pas de a suferi o prăbuşire nervoasă. Obişnuiam să vedem cum decad preşedinţii sub ochii noştri, de la o lună la alta, ba chiar de la o săptămână la alta, pe televiziunea naţională — ce excepţia lui Nixon, desigur, care era la fel de însetat de putere pe cât este un vampir însetat de sânge, şi cu excepţia lui Reagan, care arăta puţin prea prost ca să mai apuce să îmbătrânească. Presupun că şi Gerald Ford era cam în aceeaşi situaţie.

— Cred că mai este ceva, în afară de asta, îi spuse Lucy cu tristeţe.

El o privi cercetător.

— Cum sunau cuvintele acelea? Sunt năpădit de fel de fel de arătări până la asfinţit?

El îi confirmă printr-un gest.

— Nu ţi se pare o descriere destul de potrivită pentru un bărbat îndrăgostit? întrebă Lucy.

O privi, surprins de faptul că ea ştia de la bun început lucrul pe care el nu dorise să-l spună. Lucy ridică din umeri, zâmbi — un rictus amar al buzelor.

— Femeile ştiu, îi mărturisi ea. Femeile ştiu aproape întotdeauna.

Înainte ca el să-i răspundă, Lucy porni — ca şi cum ar fi fost purtată de o forţă nevăzută — spre şosea, unde stătea Larry, gândindu-se la Nadine Cross.

— Larry?

— Aici, îi răspunse el scurt. De ce mă cauţi?

— Mi s-a făcut frig, îi spuse ea. Bărbatul stătea cu picioarele încrucişate, la marginea drumului, meditând. E puţin loc şi pentru mine?

— Desigur.

Îi făcu loc. Pământul mai păstra un strop din căldura zilei ajunsă acum la sfârşit. Se aşeză lângă el. Bărbatul îşi trecu un braţ peste umărul ei. Potrivit estimării lui Lucy, se aflau acum la şaptezeci şi cinci de kilometri est de Boulder. Dacă reuşeau să pornească la drum mâine înainte de ora 9, puteau să ajungă în Boulder Free Zone înainte de prânz.

Bărbatul cu care vorbiseră prin radio folosise denumirea de Boulder Free Zone; pe el îl chema Ralph Brentner şi le mărturisise (oarecum jenat) că Boulder Free Zone era mai ales un semnal de apel radio, dar lui Lucy îi plăcea foarte mult şi aşa, pentru felul cum suna acest nume. Sugera perfect ideea unui nou început. Iar Nadine Cross adoptase denumirea cu un zel aproape religios, ca şi cum ar fi fost un talisman.

La trei zile după ce Larry, Nadine, Joe şi Lucy ajunseseră la Stovington şi descoperiseră că centrul epidemiologie este pustiu, Nadine avusese ideea să-şi facă rost de un radio CB şi să înceapă să urmărească cele patruzeci de canale. Larry îi acceptase ideea din toată inima, aşa cum accepta majoritatea ideilor ei, îi trecu lui Lucy prin minte. N-o înţelegea câtuşi de puţin pe Nadine Cross. Larry era îndrăgostit de ea, asta putea să constate oricine, dar Nadine nu părea să aibă prea mult de-a face cu el în particular, în afara rutinei zilnice.

Oricum, ideea cu CB-ul fusese foarte bună, chiar dacă creierul ce o produsese părea încremenit în gheaţă (cu excepţia clipelor când era vorba de Joe). Era cel mai uşor mod de a descoperi şi alte grupuri, zisese Nadine, şi de a stabili o întâlnire.

De aici se stârnise o discuţie destul de încurcată în cadrul grupului, care în momentul respectiv avea o jumătate de duzină de membri, punându-i la socoteală şi pe Mark Zellman, un sudor din nordul Statului New York, şi pe Laurie Constable, o asistentă medicală în vârstă de douăzeci şi şase de

ani. Iar din discuţia respectivă se pornise o ceartă destul de neplăcută, în legătură cu visele.

Laurie începuse printr-un protest, afirmând că ştiau *exact* încotro se îndreaptă. Îl urmau pe Harold Lauder cel inventiv şi grupul lui, spre Nebraska. Ce altceva ar fi putut face, ţinând cont că existau motive atât de puternice. Forţa viselor era mult prea puternică spre a putea fi negată.

După mai multe replici schimbate pe tema asta, Nadine devenise isterică. Ea nu avusese nici un vis — apoi sublinie: *nici un fel de afurisit de vis de felul ăsta.* Dacă ceilalţi doreau să practice hipnoza, unii asupra celorlalţi, foarte bine. Atâta vreme cât exista o bază raţională de a continua drumul spre Nebraska, cum fusese mesajul de la Stovington, totul era în regulă. Dar dorea să se înţeleagă foarte bine că ca nu mergea din cauza a tot felul de prostii metafizice. Dacă lor le era indiferent, din punctul ei de vedere prefera să aibă încredere în radiouri şi nu în închipuiri .

Mark încercase să-i potolească încordarea cu un zâmbet prietenos şi deschis, spunându-i:

— Dacă n-ai avut nici un vis, cum se face că m-ai trezit azi-noapte, pentru că vorbeai în somn?

Nadine se făcuse albă ca varul.

— Cumva mă faci mincinoasă? întrebă ea aproape ţipând. Pentru că dacă asta vrei să spui, unul dintre noi trebuie să plece de aici chiar acum!

Joe se strânse lângă ea, scâncind.

Larry aplanase conflictul incipient, arătându-se de acord cu ideea unui CB. Iar de o săptămână încoace începuseră să recepţioneze mesaje, nu din Nebraska (părăsită încă înainte să poată ajunge ei acolo — lucru pe care îl aflaseră din vise, chiar dacă în vremea aceea visele îşi mai pierduseră din consistenţă şi păreau mai puţin stringente), ci de la Boulder, Colorado, situat la nouă sute de kilometri vest — semnale transmise prin puternicul emiţător al lui Ralph.

Lucy îşi amintea de feţele bucuroase, aproape extatice ale celorlalţi la auzul cuvintelor pronunţate de Ralph Brentner, tărăgănat şi nazalizat, cu accent de Oklahoma: "Aici Ralph Brentner, Boulder Free Zone. Dacă mă auziţi, răspundeţi pe Canalul 14. Repet, pe canalul 14."

Îl auzeau bine pe Ralph, dar atunci nu aveau încă un emiţător suficient de puternic să-i confirme. Intre timp se apropiaseră, iar de la prima transmisie încoace aflaseră încă o mulţime de lucruri, că bătrâna aceea, Abagail Freemantle pe numele ei (deşi Lucy nu avea să i se adreseze în gândurile ei decât cu Mother Abagail) şi grupul ei ajunseseră cei dintâi, dar că, începând de atunci li se alăturaseră grupuri răzleţe, formate din câte doi sau trei şi până la cete de câte treizeci de persoane. Când Brentner intrase pentru prima oară în legătură cu ei, existau două sute de oameni la Boulder; în seara aceasta, când reuşeau să converseze cu uşurinţă între ei, propriul lor CB funcţionând perfect de la această distanţă — erau peste trei sute cincizeci. Adăugând şi grupul lor, numărul total avea să se apropie binişor de patru sute de oameni.

— Îţi dau un bănuţ pentru gândul tău, îi spuse Lucy lui Larry, aşezându-şi mâna pe braţul lui.

— Mă gândeam la ceasul acesta şi la moartea capitalismului, îi răspunse el, arătând spre Pulsarul lui Lucy. Regula era că dacă nu dădeai din rât cât puteai, mureai — iar porcul care râma cel mai tare se alegea cu Cadillacul roşu-alb-albastru şi ceasul Pulsar. Acum trăim într-o adevărată democraţie. Oricare doamnă din America îşi poate permite un Pulsar digital şi o haină din vizon albastru.

Izbucni în râs.

— Poate ai dreptate. Dar am să-ţi zic ceva, Larry. Eu poate nu ştiu prea multe despre capitalism, în schimb am aflat ceva despre ceasul ăsta de o mie de dolari. Ştiu că nu este bun de nimic.

— Nu? exclamă el, zâmbindu-i mirat. Era un model dintre cele mici, dar părea absolut autentic. Ea se bucură să-l vadă zâmbind — zâmbetul fiindu-i adresat doar ei. De ce nu?

— Pentru că nimeni nu ştie cât este ora, îi răspunse Lucy obraznic. Acum patru sau cinci zile v-am întrebat pe domnul Jackson, pe Mark şi pe tine, unul după celălalt. Mi-aţi spus o altă oră, fiecare dintre voi, şi că ceasurile voastre se opriseră cel puţin o dată, la un moment dat... Ţi-aduci aminte de locul acela unde măsurau ora lumii? Am citit odată un articol despre asta într-o revistă, aşteptând să-mi vină rândul la un doctor. Mi s-a părut extraordinar. Socoteau până şi micro-microsecundele. Aveau pendule şi ceasuri solare, ce vrei şi ce nu vrei. Uneori îmi vine în minte locul acela şi simt că înnebunesc. Toate ceasurile de acolo s-au oprit, probabil, iar eu port la mână un ceas Pulsar de o mie de dolari pe care I-am şutit dintr-un magazin de bijuterii, care nu este în stare să măsoare timpul cu precizie de o secundă, după cum s-ar cuveni. Din cauza gripei. A afurisitei de gripă.

Ea căzu în muţenie şi o vreme rămaseră amândoi tăcuţi. Apoi Larry îi arătă spre cer.

— Ia uită-te acolo!

— Cum? Unde?

— La ora 3. Şi acum la 2.

Se uită în sus, dar nu reuşi să vadă punctul pe care Larry încerca să i-l arate decât atunci când îi prinse obrajii între palmele calde şi o îndreptase spre sectorul de cer respectiv. O lumină strălucitoare, ca a unei stele, însă mai puternică şi mai stabilă, străbătând repede bolta cerească de la est spre vest.

— Doamne Dumnezeule, strigă ea, este un avion, nu-i aşa, Larry? Un avion?

— Nu, este un satelit al pământului. Probabil că se va mai roti acolo vreme de şapte sute de ani.

Îl urmăriră cu privirea până ce dispăru dincolo de masa întunecată a Munţilor Rockies.

— Larry? întrebă ea încet. De ce nu vrea Nadine să recunoască? Mă refer la vise.

Simţi o abia perceptibilă încordare a lui şi regretă că provocase o asemenea discuţie. Dar acum, că apucase s-o facă, era hotărâtă să meargă până la capăt... dacă el nu i-o reteza.

— Ea susţine că nu are nici un vis.

— Şi totuşi visează. Mark avea dreptate. Şi de vorbit vorbeşte în somn. Într-o noapte bolborosea atât de tare, încât m-a trezit şi pe mine.

Acum o privea ţintă. După o vreme, o întrebă:

— Şi ce anume spunea?

Lucy se gândi mai întâi, încercând să-şi aducă aminte cu exactitate.

— Se zbătea în sacul ei de dormit şi repeta mereu aşa: "Nu, nu face asta, e foarte rece, nu, nu pot să suport, e atât de rece, atât de rece." Apoi a început să-şi smulgă părul. A început să-şi smulgă părul în somn. Şi să geamă. M-au trecut toţi fiorii.

— Oamenii au coşmaruri, Lucy. Asta nu înseamnă neapărat că li se arată... ei bine, *el.*

— E mai bine să nu prea vorbeşti despre el după lăsarea întunericului, nu?

— Da, e mai bine să nu.

— Se poartă ca şi cum s-ar deşira, Larry, înţelegi ce vreau să spun?

— Da.

În ciuda pretenţiilor ei că nu visează, sub ochi îi apăruseră pungi maronii înainte de a ajunge la Hemingford Home. Bucla ei minunată de păr alb şi greu se albise vizibil. Iar dacă o atingeai, tresărea. *Ca arsă.*

— O iubeşti, greşesc cumva?

— Vai, Lucy, îi răspunse el pe ton de reproş.

— Nu, n-aş vrea decât să ştii că... Lucy clătină cu putere din cap, la vederea expresiei lui. Trebuie neapărat să-ţi spun lucrul acesta. Eu văd cum te uiţi tu la ea... şi cum se uită uneori ca la tine, când

eşti ocupat cu altceva şi se simte... în siguranţă. Ea te iubeşte, Larry. Dar îi este teamă.

— Teamă de ce? Teamă *de* ce?

Prin mintea lui trecu încercarea de a face dragoste cu ea, la trei zile după eşecul de la Stovington. De atunci devenise tăcută — uneori se arăta chiar veselă, dar era lesne de ghicit că veselia ei era *chinuită.* Joe adormise. Larry se aşezase alături de ea şi pentru o vreme conversaseră, nu despre situaţia de acum, ci despre vremurile cele vechi şi sigure. Larry încercase să o sărute. Ea-l respinsese, întorcându-şi capul, dar nu înainte ca el să simtă exact lucrul despre care-i vorbea Lucy acum. Încercase din nou, purtându-se aspru şi blând în acelaşi timp, dorind-o îngrozitor de tare. Şi, pentru doar o clipită, ea cedase, îi arătase cum *ar fi,* dacă...

Apoi se desprinsese de el şi se îndepărtase, cu faţa palidă, cu braţele încrucişate pe piept, prinzându-şi coatele în palme şi cu fruntea plecată.

Să *nu mai faci asta vreodată, Larry. Te rog să nu mai faci. Dacă nu, va trebui să-l iau pe Joe şi să plec.*

De ce? De ce, Nadinc? De ce trebuie să faci din asta atâta caz?

Nu-i răspunsese. Rămăsese în postura aceea, cu capul plecat, iar sub ochi i se ghiceau deja pungile acelea maronii, ca nişte vânătăi.

Dacă aş putea, ţi-aş spune, îi răspunsese ea în cele din urmă, şi se îndepărtase fără să se uite înapoi.

— Am avut o prietenă care se purta la fel, într-o măsură oarecare, îi povesti Lucy. Eram în ultimul an de liceu. Pe ea o chema Joline. Joline Majors. Joline nu era la liceu. Renunţase la şcoală ca să se mărite cu prietenul ei. El era în Navy. Ea era însărcinată când s-au căsătorit, dar pe urmă a pierdut copilul. Soţul ei era multă vreme plecat, iar Joline... ei îi plăcea să se distreze. Se dădea în vânt după chestia asta, iar bărbat-su era un adevărat urs

gelos. I-a pus în vedere că dacă descoperă vreodată că mişculează ceva în spatele lui, îi rupe amândouă braţele şi-i distruge faţa. Poţi să-ţi imaginezi ce viaţă mai era şi aia? Vine bărbatul acasă şi-ţi zice: "Păi, ştii ceva, eu acum plec cu nava mea, iubito. Dă-mi un sărut şi pe urmă ne tăvălim puţin în fân şi, apropo, dacă vin acasă şi-mi zice careva că ţi-ai făcut de cap, am să-ţi rup mâinile şi-o să-ţi fac moaca praf."

— Mda, nu prea mi se pare o chestie plăcută.

— După o vreme, face cunoştinţă cu un tip, continuă Lucy. El era profesor asistent de educaţie fizică la Burlington High. Se ascundeau cât puteau, privind mereu peste umăr, şi nu ştiu exact dacă bărbat-su pusese pe careva s-o spioneze, dar după o vreme, nici nu mai avea vreo importanţă dacă pusese sau nu, iar Joline o luase puţin razna. De exemplu, îşi închipuia că un individ care aştepta autobuzul la colţ era unul dintre prietenii soţului ei. Sau dacă nu acela, comis-voiajorul care sosea imediat în urma ei şi a lui Herb la motelul de două parale unde trăgeau. Ba gândul acesta îi venea chiar dacă motelul respectiv se afla undeva, într-un colţ din New York State. Sau îl bănuia până şi pe poliţistul care-i îndrepta spre un teren de picnic, atunci când se aflau împreună. În cele din urmă ajunsese să ţipe dacă o uşă era trântită de vânt şi tresărea ori de câte ori cineva urca scările la ea acasă. Şi curr locuia într-o casă împărţită în şapte mici apartamente, cineva urca pe scări mai tot timpul. Herb se sperie şi o părăsi. Nu se speriase de soţul Jolinei — se speriase de ea. Chiar înainte ca bărbatul ei să vină acasă, în permisie, Joline a suferit un şoc nervos. Şi toate astea fiindcă se dădea puţin prea mult în vânt după iubit... şi din cauză că el era turbat de gelozie. Nadine mi-aduce aminte de fata aceea, Larry. Îmi pare rău pentru ea. Din câte îmi dau seama, nu ţin foarte mult la ea, dar mi-este totuşi milă. Arată îngrozitor.

— Vrei să spui că Nadinei îi este teamă de mine la fel cum acelei fete îi era frică de soţul ei?

Lucy îi răspunse astfel:

— Poate. Am să-ţi spun următorul lucru — indiferent unde s-o afla soţul Nadinei, aici nu este.

El râse puţin neliniştit.

— Să mergem la culcare, mâine ne aşteaptă o zi grea.

— Da, zise ea, închipuindu-şi că nu înţelesese un singur cuvânt din ce-i spusese, apoi izbucni în lacrimi.

— Hei, hei, exclamă el, încercând s-o atingă şi s-o potolească.

Ea se scutură de atingerea lui:

— Nu-i nevoie de asta, din partea mea obţii tot ce vrei!

În el mai dăinuia suficient din Larry cel de odinioară ca să-şi pună problema dacă vocea ei nu ajungea cumva până în tabără.

— Lucy, eu nu ţi-am forţat mâna în nici un fel, îi spuse el întunecat.

— Vai, cât de *prost* eşti! strigă ea, lovindu-l peste picior. De ce-or fi bărbaţii aşa de proşti, Larry? Nu sunteţi în stare să vedeţi decât ceea ce este alb sau negru. Nu, nu mi-ai forţat mâna în nici un fel. Eu nu sunt ca *ea.* Ei ai putea să-i forţezi mâna oricât şi tot o să te scuipe în ochi şi o să-şi ţină picioarele încrucişate. Bărbaţii au născocit tot felul de denumiri pentru tetele de teapa mea; am auzit că le scriu pe pereţii toaletelor. De fapt, nu-i decât atât: îţi doreşti pe cineva cald, care să simtă şi el nevoia *să fie cald.* Simţi nevoia de dragoste. Ţi se pare un lucru condamnabil?

— Nu, nu mi se pare. Dar, Lucy...

— Dar nu crezi în asta, completă ea plină de dispreţ. Prin urmare, te ţii în continuare după fustele domnişoarei Fudula şi între timp te consolezi la orizontală cu Lucy, după ce scapătă soarele.

El clătină din cap şi nu scoase nici o vorbă. Era adevărat totul, până la ultima iota. Se simţea prea obosit, prea zdrobit ca să mai caute vreun argument în favoarea lui. Femeia păru să simtă acest lucru; vocea i se îmblânzi şi-l mângâie pe braţ.

— Dacă poţi să pui mâna pe ea, Larry, eu voi fi prima care să-ţi arunce un buchet. N-am fost ranchiunoasă în viaţa mea. Numai... ai grijă să nu fii prea dezamăgit.

— Lucy...

Vocea ei se ridică deodată cu o forţă şi o duritate neaşteptate, iar el simţi pentru o clipă că i se face pielea de găină.

— După părerea mea, dragostea este foarte importantă şi numai dragostea şi bunele relaţii dintre noi ne vor ajuta să răzbim prin toate; iar împotriva noastră luptă ura, mai rău, neantul. Vocea ei coborî. Ai dreptate. S-a făcut târziu. Eu am plecat. Vii şi tu?

— Da, îi răspunse el. Se ridicară în picioare, iar el o luă în braţe, fără să mai facă nici un calcul, şi o sărută cu foc. Te iubesc atât cât pot, Lucy.

— Ştiu asta, îi răspunse ea, cu un zâmbet obosit. Ştiu asta, Larry.

De data asta, îi permise s-o îmbrăţişeze. Se întoarseră împreună în tabără, făcură amor, timid, şi apoi adormiră.

Nadine se trezi ca o pisică în întuneric, cam la douăzeci de minute după ce Larry Underwood şi Lucy Swann se întorseseră în tabără şi cam la zece după ce actul lor sexual se consumase şi fuseseră furaţi de somn.

Prin vinele ei treceau fiori de teamă.

Cineva mă vrea, cugetă ea, ascultând cum bătăile inimii ei îşi domoleau ritmul. Ochii ei, căscaţi şi plini de întunecime, căutau spre punctul unde ramurile aplecate ale unui ulm brodau cerul

cu umbre. *Asta-i tot. Cineva mă vrea. E purul adevăr.*

Dar... este atât de rece.

Părinţii şi fratele ei muriseră într-un accident de maşină, pe când avea doar şase ani; ea rămăsese acasă să se joace cu o prietenă din vecini în ziua aceea, nu mersese în vizită la unchiu' şi la mătuşa. Oricum, ei îl iubeau mai mult pe fratele ei, de asta îşi aducea aminte. Frate-său nu fusese ca *ea,* biată copilă smulsă din leagănul orfelinatului la vârsta de patru luni şi jumătate. Originile fratelui erau limpezi. Fratele ei fusese — alămurile, vă rog — *Al Lor Propriu.* Nadine, în schimb, nu-i aparţinuse întotdeauna şi pururi decât Nadinei. Ea era copilul pământului.

După accident, se mutase la unchiul şi la mătuşa ei, pentru că ei erau singurele rude. Locuiau la White Mountains, la est de New Hampshire. Îşi amintea că, atunci când împlinise opt ani, o duseseră într-o excursie de-a lungul lui Cog Railway, pe Mount Washington; din cauza altitudinii, începuse să-i curgă sânge din nas, iar ei se supăraseră pe ea. Mătuşa şi unchiu' erau prea bătrâni, aveau în jur de cincizeci şi cinci de ani când ea împlinea şaisprezece, anul în care alergase sprinten prin iarba încărcată de rouă, sub razele lunii — noaptea vinului, când visele se condensaseră din aerul subţire, aidoma unui lapte nocturn al fanteziei. O noapte de dragoste. Iar dacă băiatul ar fi ajuns-o din urmă, i-ar fi cedat toate premiile pe care ar fi putut să i le acorde, şi oare ce importanţă ar fi avut dacă ar fi prins-o? Alergaseră, nu era acesta lucrul care conta cu adevărat?

Dar băiatul nu reuşise s-o prindă. Un nor se aşternuse peste lună. Roua îi lăsa o impresie lipicioasă, neplăcută, care o speria. Gustul de vin din gură i se transformase, nu ştia cum, în senzaţia de vagă acreală pe care ţi-o lasă curentul electric. Se petrecuse un fel de metamorfoză, sentimentul că ar fi bine, că *trebuie* să aştepte.

Unde se afla el atunci, logodnicul ci, întunecatul ei mire? Pe ce străzi, pe ce uliţe, lăturalnice, măsurând timpul cu bătaia tocurilor în bezna mahalalelor, în timp ce în case murmurul fragil al conversaţiei de cocteil rânduia lumea în părţi ordonate şi raţionale? Ce vânturi reci stârnea el? Câte batoane de dinamită căra în rucsacul lui uzat? Cine ştia ce nume purta atunci când ea împlinea şaisprezece ani? Cât de bătrân era? Unde fusese casa lui? Ce fel de mamă îl ţinuse la piept? Nu era sigură decât că fusese orfan, ca ea, şi că vremea lui avea să vină. El mergea mai ales pe drumuri ce nu fuseseră încă trasate, în vreme ce ea nu stătea decât cu un singur picior pe drumurile acelea. Punctul unde căile lor aveau să se unească se găsea undeva, departe. Era american, atâta lucru ştia, un bărbat căruia îi plăceau laptele şi plăcinta cu mere, un bărbat care preţuia frumuseţea nepretenţioasă a bujorilor din obraji şi a pânzei de bumbac în carouri. Căminul lui era în America, iar căile lui erau secrete — şoselele ascunse, drumurile ferate subpământene unde indicaţiile sunt scrise în rune. El era celălalt om, cealaltă faţă, penalul, Omul Întunecat, Momâia Ambulantă, iar tocurile lui tocite măsurau timpul pe drumurile parfumate ale nopţii de vară.

Cine ştie când va veni mirele?

Îl aşteptase, cu ulciorul neatins. La şaisprezece ani aproape cedase, apoi încă o dată, în colegiu. Ambii plecaseră supăraţi şi nedumeriţi, exact cum era acum Larry, simţind că în ea exista o răscruce, un punct de întâlnire dinainte rânduit şi mistic.

Boulder era locul unde căile lor se despărţeau.

Bătuse ceasul. *El* o chemase, îi spusese să vină.

După terminarea colegiului se înmormântase în munca ei; împărţea o casă închiriată împreună cu alte două fete. Ce fel de fete? Păi, se perindau pe acolo diverse tinere. Doar Nadine rămânea, purtându-se frumos cu bărbaţii pe care diversele ei colege de apartament îi aduceau acasă, fără ca ea

să fie vizitată de un tânăr bărbat al ei. Bănuia că vorbeau despre ca, îi ziceau fată bătrână în devenire, ba poate chiar le trecea prin minte că ar putea fi o foarte precaută lesbiană. Nu era adevărat. Ea era pur şi simplu...

Neatinsă.

În aşteptare.

Uneori i se părea că vine o schimbare. I se întâmpla să pună jucăriile la locul lor la sfârşitul unei zile, în clasa pustie, şi deodată să facă o pauză, cu ochii strălucitori şi atenţi, cu un drăcuşor din cei cu arc pe jumătate uitat în mână. Şi atunci îi trecea prin minte: *Vine o schimbare... va bate un vânt mare de tot.* Uneori, când o încerca un asemenea gând, se surprindea uitându-se peste umăr, ca şi cum s-ar fi aflat cineva acolo. Apoi părerea aceea îi trecea şi râdea, neliniştită.

Părul începuse să-i încărunţească în cel de-al şaisprezecelea an, anul în care fusese fugărită, dar nu fusese prinsă — la început doar câteva şuviţe, extraordinar de vizibile pe fondul negru; de fapt nu erau cărunte, nu, cuvântul acela era nepotrivit... *albe,* firele erau *albe.*

Peste mai mulţi ani, participase la o petrecere în sala de la subsolul unui club de fraternitate studenţească. Lumina era scăzută şi, după o vreme, tinerii dispăruseră pe rând, doi câte doi.

Multe dintre fete — şi Nadine, printre ele — anunţaseră că nu se vor mai întoarce în dormitoare în seara respectivă. Intenţionase cu tot dinadinsul să termine odată cu situaţia asta... dar o reţinuse ceva, ascuns încă dedesubtul anilor şi al lunilor. Iar a doua zi dimineaţa, în lumina rece de la ora 7, se contemplase într-unul dintre lungile şiruri de oglinzi de la spălătoarele dormitoarelor şi constată că albul mai avansase puţin, ca şi cum asta s-ar fi petrecut peste noapte, deşi era imposibil, fără doar şi poate.

Aşa îi trecuseră anii, unul după celălalt, ca nişte anotimpuri ale unei epoci sterpe, iar uneori o

vizitau simţiri, da, *simţiri,* iar alteori, în mormântul tăcut al nopţii, se scula scăldată în sudori calde şi reci, extraordinar de trează şi de conştientă în brazda patului ei, gândind şi trăind scene de amor întunecat şi straniu, într-un soi de extaz de rigolă. Se rostogolea într-un lichid fierbinte. Binefăcător şi totodată respingător. Iar în dimineaţa ce urma se ducea la oglindă şi-şi imagina că numărul firelor albe a sporit iarăşi.

De-a lungul acelui noian de ani, văzută din afară, părea a fi doar Nadine Cross şi nimic mai mult: amabilă, bună cu copiii, competentă în slujba ei, nemăritată. O asemenea femeie ar fi stârnit în alte vremuri comentarii şi curiozitate, dar timpurile se schimbaseră. Iar frumuseţea ei era atât de deosebită, încât părea oarecum un lucru natural să fie exact aşa cum era.

Acum vremurile erau din nou pe cale să se schimbe.

Acum venea o altă schimbare, iar în visele ei începuse să-şi cunoască mirele, să-l înţeleagă puţin, chiar dacă figura nu i-o văzuse niciodată. El era cel pe care-l aşteptase. Dorea să se ducă la el... pe de altă parte nu voia. Îi era sortită lui, dar o îngrozea.

Apoi apăruse Joe, şi după el, Larry. Din acel moment, lucrurile se complicaseră teribil. Începuse să se simtă ca un premiu într-un meci de tras cu frânghia. Ştia că puritatea, virginitatea ei era importantă pentru Omul Întunecat. Că dacă i s-ar fi dăruit lui Larry (sau oricărui altuia), farmecele întunecate s-ar fi destrămat. Iar ea se simţea atrasă de Larry. Hotărâse, în deplină cunoştinţă de cauză, să i se dea — încă o dată avusese intenţia să meargă până la capăt. Să o aibă, dacă vrea, şi să termine cu povestea asta. Era obosită, iar Larry avea dreptate. Îl aşteptase prea mult pe celălalt, trecuseră prea mulţi ani sterpi.

Dar Larry *nu* era omul potrivit... sau cel puţin aşa îi păruse, la început. Ea îi respinsese cele dintâi

avansuri cu un soi de dispreţ, cam în felul în care o iapă alungă o muscă, mişcând din coadă. Îşi aducea aminte că gândise astfel: *Dacă doar atât e de capul lui, cine m-ar putea acuza pentru că-i resping curtea?*

Cu toate acestea, îl urmase. Asta nu putea fi tăgăduit. Dar îşi dorise mai mult decât orice să întâlnească alţi oameni, nu numai din cauza lui Joe, ci pentru că ajunsese la un pas să-l părăsească pe băiat şi să pornească spre vest, de capul ei, în căutarea aceluia. Numai anii îndelungaţi de răspundere adânc înrădăcinată faţă de copiii a căror îngrijire îi fusese încredinţată o împiedicară să procedeze astfel... şi faptul că ştia că, lăsat de capul lui, Joe ar fi murit.

Într-o lume în care au murit atât de mulţi, să provoci cu bună ştiinţă şi alte pierderi de vieţi este, desigur, păcatul cel mai grav.

Prin urmare, mersese alături de Larry, care era, dacă stăteai să judeci, mai bun decât nimic sau nimeni.

Dar între timp se dovedise că Larry însemna cu mult mai mult decât atât — el se comporta exact ca o iluzie optică (poate chiar şi în propriii lui ochi) unde apa pare mică, adâncă de doar câteva palme, dar dacă îţi scufunzi braţul în ea, constaţi că te uzi până la umăr. În primul rând, era vorba de felul în care se apropiase de Joe. În al doilea rând, de felul în care Joe se apropiase de el, şi în al treilea, de propria ei reacţie de gelozie faţă de relaţia tot mai strânsă dintre Joe şi Larry. La reprezentanţa de motociclete din Wells, Larry pariase degetele de la ambele mâini pe băiat, şi câştigase.

Dacă nu şi-ar fi concentrat întreaga atenţie asupra capacului de deasupra rezervorului de benzină, ar fi văzut cum rămăsese pur şi simplu cu gura căscată de mirare. Rămăsese incapabilă să se mai mişte, urmărind concentrată bara strălucitoare de metal folosită drept pârghie, aşteptând

momentul în care începea să tremure şi apoi să se prăbuşească. Nu-şi dădu seama decât după ce totul se terminase că aşteptase să înceapă ţipetele...

Dar capacul fu ridicat şi apoi răsturnat, iar ea se trezi faţă în faţă cu propria-i eroare de judecată, o eroare atât de profundă, încât devenea fundamentală. În situaţia de faţă el dovedise că-l cunoaşte pe Joe mai bine decât ea, fără să fi avut vreo pregătire specială şi după foarte scurt timp. Doar gândind retrospectiv înţelesese cât de important fusese episodul cu chitara, cât de repede şi de fundamental definise relaţia lui Larry cu Joe. Şi ce anume se afla în centrul acelei relaţii?

Păi, dependenţa, desigur — ce altceva ar fi reuşit să-i provoace ei un asemenea val brusc şi violent de gelozie? Dacă Joe ar fi depins de Larry, ar fi fost o chestie normală şi acceptabilă. Ceea ce o tulburase a fost că şi Larry depindea de Joe, avea nevoie de Joe într-un fel diferit de ea... *iar Joe ştia asta.*

Oare se înşelase atât de mult atunci când judecase caracterul lui Larry? În momentul de faţă, era de părere că răspunsul nu putea fi decât afirmativ. Faţada lui formată din nervozitate şi egoism se eroda extrem de repede. Numai faptul că reuşise să menţină unitatea grupului în lunga călătorie spunea foarte mult despre firea lui hotărâtă.

Concluzia părea limpede. Dincolo de hotărârea de a-i permite lui Larry să se culce cu ea, o parte din ea îi era încă devotată celuilalt bărbat... iar ducerea la împlinire a hotărârii ar fi însemnat să ucidă pentru totdeauna acea parte. Nu era convinsă că ar putea comite gestul acesta.

Iar acum nu mai era singura care-l visa pe Omul Întunecat.

Acest fapt o tulburase la început, apoi o speriase. Când nu exista decât Joe şi Larry cu care să-şi compare observaţiile, era încă vorba de teamă; dar după ce-o întâlniseră pe Lucy Swann şi

ea afirmase că avea acelaşi gen de vise, teama i se transformă într-un fel de teroare frenetică. Nu mai era posibil să-şi spună că visele celorlalţi *păreau* doar asemănătoare cu ale ei. Ce-ar fi fost ca toţi supravieţuitorii să se găsească în aceeaşi situaţie? Ce-ar fi fost dacă vremea Omului întunecat ar fi sosit, în fine — nu doar pentru ea, *ci pentru toţi cei rămaşi pe planetă?*

Acest gând stârni în ea, mai mult decât oricare altul, sentimente total opuse de groază şi de puternică atracţie totodată. Se agăţase de ideea de a ajunge la Stovington mânată de o stare vecină cu panica. Instituţia de acolo era, prin natura funcţiei îndeplinite, un simbol al normalităţii şi raţiunii opus valului de magie neagră pe care-l simţea ridicându-se jur-împrejurul ei. Dar Stovington, ca într-o parodiere a limanului de refugiu pe care încercase să-l conceapă în mintea ei, se dovedi părăsit. Simbolul normalităţii şi raţiunii se dovedi un sălaş al morţii.

Pe măsură ce se îndreptau spre vest, culegându-i în drumul lor pe supravieţuitori, speranţa că ar putea să evite o confruntare din punctul ei de vedere pierise încetul cu încetul. Pierea pe măsură ce Larry creştea în ochii ei. Acum se culca cu Lucy Swann, dar ce importanţă avea asta? Ea rămânea aleasa lui. Toţi ceilalţi aveau vise cu două persoane opuse: Omul Întunecat şi bătrâna. Bătrâna părea să reprezinte o forţă esenţială oarecare, la fel ca Omul Întunecat. Bătrâna era nucleul în jurul căruia se adunau treptat ceilalţi, din câte îşi dădea seama.

Nadine nu o visase niciodată.

Doar pe Omul întunecat. Iar când visele celorlalţi dispăruseră brusc, la fel de inexplicabil cum apăruseră, propriile ei vise deveniseră mai puternice şi mai limpezi.

Ea cunoştea multe lucruri de care ceilalţi nu erau conştienţi. Omul Întunecat se numea Randall Flagg. Persoanele din vest care i se împotriviseră sau care doriseră să facă lucrurile altfel decât el

fuseseră fie crucificate, fie scoase cumva din minţi şi expediate să rătăcească în cazanul de foc din Death Valley.

Existau mici grupuri de tehnicieni la San Francisco şi Los Angeles, dar acesta nu era decât un aranjament temporar; curând aveau să se mute la Las Vegas, unde se afla principala concentrare umană. El nu se grăbea câtuşi de puţin. Vara era de acum pe sfârşite. Curând trecătorile din Rocky Mountains aveau să se umple de zăpadă şi, chiar dacă existau pluguri care s-o înlăture, nu existau destui oameni care să mânuiască aceste pluguri, în gerul ce domnea la înălţimi. Urma o iarnă lungă, în care se puteau întări. Iar anul viitor, în aprilie... ori mai...

Nadine stătea în întunericul nepătruns, privind spre cer.

Boulder era cea din urmă speranţă a ei. Bătrâna era ultima ei speranţă. Normalitatea şi raţiunea pe care spera să le descopere la Stovington începuseră să capete un nou contur la Boulder, în mintea ei. Aceştia sunt cei buni, gândea ea, ei reprezintă binele; dacă i-ar fi şi ei la fel de simplu să ia o decizie, prinsă în păienjenişul dement de dorinţe ce se bat cap în cap!

Dar coarda dominantă ce se făcea mereu auzită era tocmai credinţa ei fermă că a ucide, în această lume decimată, reprezenta cel mai grav păcat, iar inima ei îi spunea limpede şi fără vreo şovăială că Randall Flagg era un specialist al morţii. Vai, însă cât îşi dorea sărutul lui rece — mai mult decât îşi dorise sărutările băiatului din liceu, sau cele ale băiatului din colegiu... se temea că mai mult chiar decât sărutul şi îmbrăţişarea lui Larry Underwood.

Mâine vom ajunge la Boulder, îi trecu prin minte. *Poate mâine voi afla dacă această călătorie s-a sfârşit sau dacă...*

O stea căzătoare zgârie cu focul ei de-a curmezişul cerului şi, ca un copil, Nadine îşi puse o dorinţă în gând.

CAPITOLUL 50

LA EST, zorii începuseră să coloreze cerul în roz-palid. Stu Redman şi Glen Bateman se aflau cam la jumătatea urcuşului pe Flagstaff Mountain din West Boulder, unde cele dintâi culmi ale Munţilor Rockies se înalţă din câmpia netedă, aidoma unei năluci a preistoriei. În lumina începutului de zi, lui Stu îi trecu prin minte că pinii ce se căţărau printre feţele stâncoase goale şi aproape perpendiculare arătau ca vinele mâinii unui uriaş ce se iţise din pământ. Undeva, la est, Nadine Cross era în sfârşit cuprinsă de un somn subţire şi neîndestulător.

— Spre după-amiază o să mă apuce durerea de cap, zise Glen. Nu cred c-am mai stat să beau o noapte întreagă de când eram student.

— Răsăritul te va face să uiţi, îl consolă Stu.

— Da, ai dreptate, este nemaipomenit de frumos. Ai mai fost în Rockies?

— Nu, dar mă bucur că am ajuns aici. Înălţă sticla de vin şi trase o înghiţitură. M-am cam ameţit. Contemplă peisajul câteva secunde, apoi se întoarse către Glen cu un zâmbet pieziş. Şi acum ce se va întâmpla?

— Ce să se întâmple? zise Glen, ridicându-şi sprâncenele.

— Ba sunt sigur. De asta am şi insistat să urci până aici. I-am zis lui Frannie: "Am să-l îmbăt şi pe urmă am să văd ce-are în cap." Şi ea a spus că foarte bine.

Glen îi zâmbi:

— Nu există frunze de ceai pe fundul unei sticle de vin.

— Aşa-i, dar am aflat de la ea ce ai fost tu înainte. Te ocupai de sociologie. Studiul

interacţiunii dintre grupuri. Prin urmare, te rog să faci nişte aprecieri de specialist.

— Pune-mi o cruce de argint în palmă, o, tu, cel ce vrei să te iniţiezi în ştiinţă.

— Las-o jos cu argintul, cheliosule. Mâine cobor cu tine la First National Bank din Boulder şi-ţi dau un milion de dolari. Ce zici de asta?

— Acum, discutând serios — ce anume vrei să ştii?

— Din câte-mi dau eu seama, aceleaşi lucruri pe care doreşte să le afle şi băiatul ăla mut, Andros. Ce se va întâmpla de acum înainte. Nu ştiu cum să mă exprim mai bine de atât.

— Se va forma o societate, îi răspunse Glen măsurat. Ce fel de societate? Este imposibil să spunem în momentul acesta. Acum există aici aproape patru sute de oameni. Apreciind după numărul celor care sosesc — în fiecare zi mai mulţi — presupun că la 1 septembrie vom fi cam o mie cinci sute. Patru mii cinci sute până la 1 octombrie şi poate opt mii până în noiembrie, când începe să ningă şi drumurile sunt blocate. Poţi să notezi asta, drept prezicerea numărul unu.

Spre amuzamentul lui Glen, Stu scoase cu adevărat un carnet de notiţe din buzunarul de la spate al jeanşilor lui şi notă repede cuvintele.

— Îmi vine greu să cred, îi mărturisi Stu. Şi noi am străbătut toată ţara şi nu am văzut mai mult de o sută de persoane în total.

— Da, dar de venit, vin, nu-i aşa?

— Da... câte-un pic, câte-un poc.

— Cum ai zis? îl întrebă Glen, râzând.

— Câte-un pic, câte-un poc. Aşa zicea maică-mea. Adică ai ceva împotriva felului de a vorbi al lu' mama?

— Ziua în care să-mi pierd respectul faţă de propria-mi piele în aşa hal încât să mă leg de mama unui texan nu va veni niciodată, Stuart.

— Ei, cert este că sosesc mereu. Ralph se află în legătură cu cinci sau şase grupuri chiar în

momentul ăsta, împreună cu care vom ajunge la cinci sute chiar la sfârşitul săptămânii.

Glen zâmbi iarăşi.

— Mda, iar Mother Abagail stă lângă el în "postul de radio", dar nu vrea cu nici un preţ să vorbească pe CB. Zice că-i este teamă să nu fie electrocutată.

— Frannie o iubeşte pe bătrână, zise Stu. În parte pentru că se pricepe atât de bine să moşească, pe de altă parte... pur şi simplu o iubeşte. Ştii?

— Da. Aproape toată lumea are acelaşi sentiment faţă de ea.

— Opt mii de oameni până la iarnă, reveni Stu la subiect. Păi asta înseamnă ceva, domnule!

— Nu-i decât o socoteală aritmetică simplă. Să admitem că gripa a şters de pe faţa pământului nouăzeci şi nouă la sută din populaţie. Poate că n-a fost chiar atât de rău, dar hai să plecăm de la cifra asta, ca să avem o bază de discuţie. Dacă gripa a provocat un indice de mortalitate de nouăzeci şi nouă la sută, ar însemna că a ucis aproape două sute optsprezece milioane de oameni numai la noi în ţară. Se uită posomorât la figura şocată a lui Stu şi-i confirmă ştirea şi printr-un gest. Poate că n-a fost într-atât de rău, în orice caz cifra avansată este pe-aproape de adevăr. Naziştii nu par decât nişte bieţi copii nevinovaţi, prin comparaţie, este?

— Doamne Dumnezeule, îi răspunse Stu cu voce uscată.

— Dar chiar şi aşa mai rămân peste două milioane de persoane, o cincime din populaţia din Tokio dinainte de epidemie, o pătrime din populaţia dinainte de epidemie din New York. Şi asta doar la noi în ţară. Acum, după părerea mea, zece la sută din aceste două milioane nu au supravieţuit, probabil, perioadei de după epidemie. Oamenii ăştia au căzut pradă fenomenului pe care eu l-aş denumi postşoc. Oameni ca bietul Mark Braddock, care a murit din cauza apendicitei, dar au fost şi accidente, sinucideri şi, desigur, crime.

Nu mai rămân decât un milion opt sute de mii. Dar mai presupunem că există şi un Adversar, nu-i aşa? Omul întunecat, care ne-a apărut în vise. La vest de nu se ştie unde. De cealaltă parte a munţilor există şapte state, pe care el le-ar putea considera de drept propriul lui teritoriu... *dacă* există cu adevărat.

— Din câte cred eu, există cu adevărat.

— Şi eu am acelaşi sentiment, spuse Glen. Dar oare îi domină el pe toţi oamenii de dincolo? Nu-mi vine să cred, după cum nici Mother Abagail nu se află automat la conducerea oamenilor din toate celelalte patruzeci şi unu de state continentale americane. Consider că, până în momentul de faţă, evenimentele s-au desfăşurat lent, dar de acum încolo lucrurile sunt pe cale să se schimbe. Oamenii se adună. Când am discutat noi doi pentru prima oară subiectul acesta în New Hampshire, îmi imaginam că se vor coagula foarte multe societăţi de buzunar. În acel moment n-am ţinut cont de forţa de atracţie, practic irezistibilă, a celor două vise opuse, din cauză că nici nu aveam cunoştinţă de existenţa lor. Este vorba de un element nou, pe care nimeni nu I-ar fi putut prevedea.

— Adică vrei să spui că noi ne vom alege cu nouă sute de mii de oameni şi *el* tot cu atâţia?

— Nu. În primul rând, iarna ce vine va face şi ea victime. Şi aici, dar situaţia va fi cu mult mai grea pentru micile grupuri care nu vor ajunge aici înainte de căderea primei zăpezi. Îţi dai seama că deocamdată nu avem nici măcar un doctor în Free Zone? Personalul nostru medical constă dintr-un veterinar şi Mother Abagail însăşi, care a apucat să uite mai multă medicină populară valoroasă decât vom învăţa noi doi vreodată. Cu toate astea, cum le-ar sta să încerce să-ţi monteze o placă din oţel în scăfârlie, după ce ai căzut şi ţi-ai distrus ceafa, ei, ce părere ai? Stu începu să chicotească:

— Păi cel mai bine ar fi dacă bătrânul Rolf Danncmont şi-ar scoate Remingtonul lui şi mi-ar

face de petrecanie.

— După părerea mea, întreaga populaţie americană nu se va ridica decât la un milion şase sute de mii până la primăvară — şi estimarea mi se pare oarecum generoasă. Dintre aceştia, vreau să sper că un milion vor veni la noi.

— Un milion de oameni, repetă Stu, îngrozit. Aruncă o privire spre întinsul oraş Boulder de la picioarele lor, pustiu în cea mai mare parte a lui, luminat acum de soarele ce începuse să se ridice peste marginea netedă a orizontului, în dreptul răsăritului. Nu pot să-mi imaginez chestia asta. Întreg oraşul ar începe să plesnească pe la cusături.

— Boulder nu i-ar putea cuprinde. Te doare mintea, dacă te plimbi pe străzile pustii din centru şi dinspre Table Mensa, dar pur şi simplu nu este posibil. Va trebui să înfiinţăm şi alte aşezări, jur-împrejurul nostru. Vom forma o singură comunitate uriaşă, iar tot restul ţării, la est de aici, va rămâne pustiu.

— Ce te face să crezi că majoritatea vor veni la noi?

— Un argument foarte neştiinţific, răspunse Glen, zburlindu-şi tunsura scurtă cu o mână. Îmi place să cred că majoritatea oamenilor sunt buni. Şi mai cred că cel ce conduce ostilităţile la vest de noi este rău cu adevărat. Dar mă încearcă o bănuială...

Se opri.

— Haide, spune mai departe.

— O voi face pentru că sunt beat. Dar rămâne între noi, Stuart.

— Perfect.

— Îmi dai cuvântul tău?

— Îţi dau cuvântul meu, îl asigură Stu.

— Sunt de părere că se va alege cu majoritatea tehnicienilor, spuse Glen în cele din urmă. Să nu mă întrebi de ce; este o simplă bănuială. Mă gândesc doar că tehnicienilor le place să muncească într-o atmosferă de disciplină strictă şi

având ţeluri clare, în general vorbind. Le place ca trenurile să vină la timp. În schimb aici, la Boulder, este o confuzie în masă, fiecare făcând în felul lui cam ce-i trece prin minte... prin urmare, trebuie "să ne-adunăm căcatul", aşa cum s-ar fi exprimat studenţii mei, adică să ne organizăm. Pe când individul acela... pun pariu că trenurile *lui* merg după plan şi că toate sunt orânduite cum se cuvine. Tehnicienii sunt şi ei oameni, ca şi noi: se duc acolo unde este mai multă nevoie de ei. Mă bate gândul că Adversarul nostru doreşte cât mai mulţi dintre ei. Ce-i trebuie lui fermieri, mai degrabă pune mâna pe câţiva băieţi care ştiu să şteargă praful de pe silozurile alea cu rachete din Idaho şi pot să le pună în funcţiune. Idem tancuri, elicoptere şi poate şi un bombardier B-52 sau două, aşa, de distracţie. Mă îndoiesc că a ajuns până acolo — ca să fiu drept, sunt sigur că nu. Oricum, o vom afla. În clipa de faţă se străduieşte încă să repună în funcţiune curentul electric, să restabilească comunicaţiile... ba poate a fost obligat să recurgă la o epurare a celor slabi de înger. Roma n-a fost construită într-o singură zi, ceea ce probabil ştie şi el. Dispune de timp. Dar eu când văd cum apune soarele seara — nu vorbesc prostii, Stuart — mi se face frică. Nu mai am nevoie de coşmaruri ca să mă sperii. Este suficient să mă gândesc la ei, cei de pe cealaltă parte a Stâncoşilor, muncind ca un roi de albine.

— Ce-ar trebui să facem?

— Să-ţi dau o listă? zise Glen, zâmbind.

Stuart făcu un gest spre carnetul lui hărtănit. Pe coperta lui roz-aprins se vedeau siluetele a doi dansatori şi cuvintele BOOGIE DOWN!

— Păi sigur, îi răspunse.

— Glumeşti?

— Da' de unde! Tu singur ai spus-o, Glen, trebuie să începem să ne-adunăm rahatul de undeva. Şi eu simt la fel. Cu fiecare zi pierdută devine mai greu. Nu putem să stăm aici arzând

gazul şi ascultând la CB. Ne putem trezi într-o bună dimineaţă cu penalul intrând în Boulder în fruntea unei coloane blindate, sprijinită de forţe aeriene.

— Nu trebuie să te aştepţi să se întâmple mâine, remarcă Glen.

— Nu. Oare în mai, anul viitor?

— Posibil, spuse Glen aproape în şoaptă. Da, foarte posibil.

— Şi ce crezi că se va întâmpla cu noi?

Glen nu-i răspunse prin cuvinte. Făcu un mic gest concludent, ca şi cum ar fi apăsat un trăgaci cu arătătorul mâinii drepte, apoi bău repede ultima rămăşiţă de vin din sticlă.

— Mda, zise Stu. Hai să vedem ce-i de făcut. Te ascult.

Glen îşi închise ochii. Lumina zilei scotea tot mai mult la iveală ridurile de pe obrajii şi fruntea lui.

— Prea bine. Uite ce este, Stu. În primul rând: să recreăm America. Mica Americă. Prin orice mijloace, permise şi nepermise. Organizarea şi forma de guvernământ sunt pe primul loc. Dacă începem acum, putem să concepem guvernarea aşa cum ne dorim noi. Dacă aşteptăm până ce se triplează populaţia, ne vom lovi de piedici grave. Să spunem că vom convoca o întrunire de acum într-o săptămână, adică pe 18 august. Toată lumea să fie prezentă. Înainte de întrunire va trebui să existe un Comitet de Organizare ad-hoc. Să spunem, format din şapte persoane. Tu, eu, Andros, Fran, Harold Lauder, poate, şi încă doi. Treaba comitetului va fi să alcătuiască o agendă pentru întrunirea din 18 august. Pot să-ţi spun încă de pe acum ce fel de lucruri trebuie să apară pe agenda respectivă.

— Dă-i drumul.

— Mai întâi, citirea şi aprobarea Declaraţiei pentru Independenţă, în al doilea rând, citirea şi aprobarea Constituţiei. În al treilea, citirea şi

aprobarea Declaraţiei Drepturilor Omului. Aprobarea se va face prin vot exprimat prin viu grai.

— Doamne, Glen, dar suntem cu toţii americani...

— Uite, aici greşeşti tu, îi spuse Glen, deschizându-şi ochii înfundaţi în orbite şi injectaţi. Noi suntem o ceată de supravieţuitori care nu are cârmuire. Suntem o colecţie pestriţă, în care este reprezentată fiecare categorie de vârstă, religie, clasă şi rasă. Cârmuirea este o *idee,* Stu. Atât rămâne din ea, dacă înlături birocraţia şi toate celelalte prostii. Voi merge mai departe. Nu este decât ceva ce a rămas înrădăcinat, o potecă de-a memoriei croită prin creier. Noi trecem acum printr-un proces de regres al culturii sociale. Majoritatea acestor oameni mai cred încă în guvernarea prin reprezentare — în Republică —, în ceea ce ei denumesc "democraţie". Dar acest decalaj cultural nu dăinuie niciodată foarte mult. După o vreme vor începe să aibă reacţii viscerale: preşedintele e mort, Pentagonul de închiriat, nimeni nu dezbate nimic în Cameră şi în Senat, poate cu excepţia termitelor sau a gândacilor. Oamenii noştri de aici se vor pomeni în curând că vechea ordine s-a dus pe apa sâmbetei şi că ei pot restructura societatea cum doresc. Noi vrem — de fapt, *trebuie* — să acţionăm înainte ca ei să se trezească şi să facă vreun gest necugetat, îşi îndreptă degetul spre Stu.

— Dacă se ridică cineva în timpul întrunirii din 18 august şi propune ca Mother Abagail să primească puteri absolute, iar tu, eu şi cu Andros să fim numiţi în funcţia de consilieri ai ei, oamenii ar adopta hotărârea cu aclamaţii, total inconştienţi că tocmai au votat cea dintâi dictatură americană reală de la Huey Long încoace.

— Vai, nu pot să cred una ca asta. Printre noi există absolvenţi de colegii, avocaţi, activişti politici...

— Asta au fost, poate. Acum n-a mai rămas decât o adunătură de oameni obosiţi şi speriaţi, care n-au habar ce se va întâmpla cu ei. Unii ar putea să murmure, însă s-ar abţine de îndată ce le-ai promite că Mother Abagail şi consilierii ei vor renunţa la prerogativele lor peste şaizeci de zile. Nu, Stu, este foarte important ca, în primul rând, să adoptăm *spiritul* vechii societăţi. La asta mă refeream atunci când spuneam să recreăm America. Aşa trebuie să se petreacă lucrurile, atât timp cât ne aflăm sub ameninţarea directă a omului pe care-l numim Adversarul.

— Continuă.

— Foarte bine. Următorul punct al agendei va fi să alcătuim un guvern după modelul municipalităţilor din New England, adică în spiritul unei democraţii perfecte. Atât timp cât rămânem la dimensiuni relativ mici, sistemul va funcţiona perfect. Numai că în locul unui comitet de înalţi funcţionari municipali vom avea şapte... reprezentanţi, presupun. Reprezentanţi ai Zonei Libere. Ce părere ai?

— Mi se pare foarte bine.

— Sunt de aceeaşi părere. Şi vom avea grijă ca oamenii aleşi să fie tot cei care au făcut parte din comitetele ad-hoc. O să băgăm viteză în toată lumea şi vom trece la vot înainte să apuce unul sau altul să ţină cine ştie ce discursuri bombastice în favoarea amicilor lor. Putem vorbi cu nişte oameni care să ne propună şi apoi să ne susţină. În felul acesta, alegerile or să meargă trăsnet.

— Bine ticluit, spuse Stu plin de admiraţie.

— Păi sigur că da, îi răspunse Glen ursuz. Dacă vrei să scurtcircuitezi un proces democratic, sfătuieşte-te cu un sociolog.

— Şi după asta ce urmează?

— Următorul punct se va bucura de aprecierea generală. Prevederea respectivă va suna astfel: "Hotărâre: Mother Abagail va avea drept de veto asupra oricărei acţiuni propuse de Comitet."

— Isuse! Crezi că va fi de acord?

— Consider că da. În schimb, nu cred că-şi va exercita vreodată dreptul de veto, cel puţin eu nu reuşesc să-mi imaginez vreo situaţie în care să se întâmple asta. În momentul de faţă, aici nu poate fi instalat un sistem de guvernare eficient, fără ca în fruntea lui să nu fie ea. Mother Abagail este acel element care ne leagă pe toţi. Am avut cu toţii o experienţă paranormală ce gravitează în jurul ci. Iar ca este înconjurată... de un fel de aură. Când vorbesc despre ea, oamenii folosesc cam aceleaşi adjective: bună, amabilă, bătrână, înţeleaptă, inteligentă, pătrunzătoare. Au avut un vis care i-a înspăimântat de moarte şi un altul care i-a făcut să se simtă în siguranţă. Acum iubesc şi au încredere în sursa visului bun cu atât mai mult cu cât a existat şi un vis care i-a băgat în sperieţi. Dar noi putem să-i explicăm foarte clar că este conducătoarea noastră pur formal. Presupun că asta-şi doreşte şi ea. E bătrână, obosită...

Stu clătină din cap.

— O fi bătrână şi obosită, dar priveşte problema Omului Întunecat ca pe o cruciadă religioasă, Glcn. Şi nici nu este singura. Doar ştii asta.

— Vrei să spui că ar fi dispusă să ia taurul de coarne?

— Poate nici n-ar fi cel mai rău lucru, remarcă Stu. Dacă stai să te gândeşti, pe ea am visat-o noi, nu un Consiliu al Reprezentanţilor.

Glen clătină din cap.

— Nu, nu pot accepta ideea că suntem cu toţii nişte pioni într-un soi de joc postapocaliptic dintre bine şi rău, cu sau fără vise. Să fie-al naibii, mi se pare iraţional!

Stu ridică din umeri.

— Bine, hai să nu ne împotmolim în chestia asta. Ideea ta de a-i acorda dreptul de veto mi se pare foarte bună. De fapt, consider că nu merge suficient de departe. Ar trebui să-i dăm şi puterea de a propune, nu numai aceea de a dispune.

— Însă în nici un caz puteri absolute dinspre partea asta, sări Glen imediat.

— Sigur că nu, ideile ei va trebui să fie ratificate de Consiliul Reprezentanţilor, zise Stu, apoi adăugă cu şiretenie: dar s-ar putea să ne trezim că am devenit un soi de ştampilă a ei, în loc să se întâmple invers.

Între ei se lăsă o lungă tăcere. Glen îşi sprijinise fruntea în palmă. În cele din urmă, spuse:

— Mda, ai dreptate. Ea nu poate să rămână un simplu om de paie... trebuie să acceptăm cel puţin posibilitatea ca ea să aibă ideile ei proprii. Iar eu mă văd nevoit să pun deoparte globul meu de cristal neclar, texanule. Pentru că ea face parte dintre cei pe care noi ăştia, care ne îndeletnicim cu sociologia, îi numim manipulaţi'.

— Şi cine îi manipulează?

— Dumnezeu? Thor? Allah? Pee-wee Herman? Nu contează. Ce vreau să spun este că ideile ei nu vor decurge neapărat din nevoile acestei societăţi sau din cum se vor dovedi căpeteniile. Ea îşi pleacă urechea la o cu totul altă voce. Ca şi Ioana d'Arc. Tu m-ai ajutat să-mi dau seama că nu-i exclus să ne trezim pe cap cu o teocraţie.

— Teoc... cum?

— Adică să picăm în bigotism, îi explică Glen, fără să pară prea fericit de perspectivă. Când erai tu mic, Stu, ai visat vreodată c-ai putea să devii unul dintre cei şapte mari preoţi şi/sau preoţesc ale unei bătrâne negrese de o sută opt ani, din Nebraska, de felul ei?

Stu se holbă la el şi, într-un târziu, îi răspunse:

— N-a mai rămas nici un strop din vinul ăla?

— S-a dus tot.

— Fir-ar să fie.

— Mda, făcu Glen.

Se priviră în tăcere şi apoi, brusc, izbucniră amândoi în râs.

Era, fără îndoială, cea mai frumoasă casă în care locuise vreodată Mother Abagail şi, stând aici, în veranda închisă cu geamuri, îşi aduse aminte de un comis-voiajor care trecuse prin Hemingford prin 1936 sau '37. Nu întâlnise în viaţa ei un om mai bun de gură, în stare să farmece până şi păsările cerului cu vorba lui dulce. Îl întrebase pe tânărul acela, domnul Donald King pe numele lui, ce treabă avea cu Abby Freemantle, iar el îi răspunsese: "Stimată doamnă, eu mă ocup de confort. De confortul *dumneavoastră,* adică. Vă place să citiţi? Să urmăriţi programul la radio, poate? Sau să vă sprijiniţi picioarele ostenite pe un scăunel şi să ascultaţi pur şi simplu cum se rostogoleşte lumea pe pista de popice a universului?"

Recunoscuse că toate acestea îi făceau plăcere, nu şi că aparatul de radio Motorola fusese vândut în urmă cu o lună, ca să poată cumpăra nouăzeci de baloturi de fân.

— Ei bine, exact acestea sunt lucrurile pe care vi le pot eu vinde, îi spusese comis-voiajorul cel priceput la vorbă. Chiar dacă pe obiect scrie aspirator Electrolux, prevăzut cu toate accesoriile, el reprezintă, de fapt, timp liber. Este suficient să-l puneţi în priză, şi înaintea dumneavoastră se deschid nebănuite perspective de relaxare. Cât despre rate, ele vor fi aproape la fel de uşor de achitat pe cât va deveni mai lesne de îndeplinit munca dumneavoastră în gospodărie.

Se aflau atunci în momentele cele mai grele ale Crizei, când nu era în stare să facă rost nici măcar de câte douăzeci de cenţi pentru panglicile de legat părul pe care să le dea în dar nepoatelor ei, de ziua lor, cât despre Electroluxul ăla, nici vorbă nu putea fi. Dar ce dulce vorbea domnul Donald King din Peru, Indiana! Doamne! Nu-l mai revăzuse, dar numele nu i-l uitase, însă ar fi pus rămăşag că, până la urmă, reuşise să frângă inima unei doamne albe. Ea n-a avut propriul ei aspirator decât la

sfârşitul războiului cu naziştii, când, pe neaşteptate, toată lumea părea să-şi poată permite orice şi până şi cei mai săraci şi prăpădiţi albi aveau câte un Mercury ascuns în şopronul din spate.

Dar în casa asta, despre care Nick îi spusese că se află în cartierul Mapleton Hill din Boulder (Mother Abagail ar fi băgat mâna în foc că doar foarte puţini negri locuiseră *aici* înainte de cumplita epidemie), se găseau toate aparatele de care auzise ea, ba încă şi altele pe deasupra. *Două* aspiratoare, dintre care unul numai pentru curăţenia de la etaj. Aparat pentru preluarea gunoiului. Cuptor cu microunde. Maşină de spălat şi de uscat rufe. Mai exista un alt aparat în bucătărie, pe dinafară arăta ca o cutie din oţel, dar Ralph Brentner, prietenul lui Nick, îi explicase că era o "maşină pentru lături", în care puteai să arunci cinci sute de kilograme de resturi şi să scoţi de acolo un mic bloc compact de gunoi solid. Şirul minunilor nu mai contenea.

Ba, dacă se gândea mai bine la asta, unele încetaseră totuşi.

Stând şi legănându-se în balansoar, pe verandă, ochii îi căzură din întâmplare pe o priză montată în perete. Probabil ca oamenii să poată asculta vara radioul sau chiar să se uite la meciurile de baseball la televizorul acela mic şi frumos. Nu exista un lucru mai banal decât plăcuţele acelea negre, cu orificii rotunde, pe care le găseai în orice punct al ţării. Exista una până şi în toaleta ei de la Hemingford. Nici nu băgai în seamă prizele astea... decât atunci când nu mai funcţionau. De-abia atunci îţi dădeai seama că o mare parte a vieţii unei persoane izvora chiar din ele. Tot acel timp liber, plăcerile pe care i le ridicase odinioară în slăvi Don King... proveneau din plăcuţele montate în perete. O dată ce li se luase puterea, nu-ţi mai rămânea decât să foloseşti toată aparatura aceea

complicată, cuptorul cu microunde şi cel pentru gunoaie, doar ca să-ţi agăţi de ele pălăria şi haina.

Acum să fim cinstiţi! Propria ei căsuţă fusese mai bine pregătită ca să facă faţă morţii prizelor decât aceasta. Aici trebuia să-i aducă cineva apă, tocmai de la râul Bouldcr Creek şi trebuia s-o fierbi înainte s-o bei, pentru orice eventualitate. Acasă avea pompa ei proprie. Aici, a trebuit ca Nick şi Ralph să-i aducă cu camionul, nu se ştie de unde, o toaletă mobilă urâtă, din cele numite Port-O-San, pe care i-o montaseră în curtea din spate. Acasă la ea avusese privata ei. Ar fi schimbat la orice oră, fără să se gândească, maşina de spălat şi uscat Maytag pe copaia pentru rufe; oricum, îl pusese pe Nick să-i găsească alta, iar Brad Kitchner îi adusese de undeva o scândură de frecat şi o bucată de săpun de rufe din cel mai bun. Ei o considerau, probabil, o pacoste, care ţine morţiş să-şi spele cu mâna ei — în definitiv, era treaba ei —, dar ea ştia bine că evlavia şi curăţenia merg mână în mână, nu-şi dăduse niciodată rufele la spălat, de când se ştia ea, şi nu avea de gând să înceapă tocmai acum. Păţea mici accidente din când în când, după cum li se întâmplă tuturor bătrânilor, dar atât timp cât era în stare să spele cu mâinile ei, micile incidente nu interesau pe nimeni în afara ei.

Fără îndoială, aveau să pună din nou în funcţiune cantralele de curent electric. Era unul dintre lucrurile pe care Dumnezeu i le dezvăluise în vis. Ştia destul de multe despre ce avea să se întâmple aici — unele din vise, altele prin propria ei judecată. Cele două lucruri se împleteau prea strâns ca să poată fi deosebite între ele.

Curând, toţi oamenii aceştia aveau să înceteze să mai fugă în toate părţile, ca nişte pui cu capul tăiat, adunându-se la un loc. Ea nu era sociolog, ca Glen Bateman (care o măsura întotdeauna aşa cum un agent de pariuri măsoară o bancnotă falsă de zece dolari), dar ea ştia că oamenii se adună

întotdeauna, după o vreme. Blestemul şi binecuvântarea rasei omeneşti este tocmai că se arată prietenoasă. Păi, dacă şase oameni plutesc la vale pe Mississippi pe un acoperiş de biserică luat de inundaţii, o să-i vezi făcând o partidă de bingo de îndată ce acoperişul s-ar împotmoli într-un banc de nisip.

Mai întâi vor dori să alcătuiască o formă oarecare de guvernare, în centrul căreia să se afle ea. Ea nu putea permite aşa ceva, fără doar şi poate, oricât de mult şi-ar fi dorit; ar fi încălcat astfel voia Domnului. Ei erau cei care trebuia să se ocupe de toate lucrurile lumeşti. Vroiau să repună în funcţiune centrala electrică? Foarte bine. Primul lucru pe care avea ea de gând să-l facă era să încerce aparatul ăla pentru gunoaie. Să dea drumul la gaze, ca să nu le înţepenească fundurile în iarna ce venea. Trebuia să-i lase să ia hotărâri şi să facă planuri, foarte bine. Ea nu-şi vâra nasul în treburile acelea. Nu-i rămânea decât să insiste ca Nick să fie şi el implicat în treburile obştii şi poate că şi Ralph. Texanul părea băiat de treabă, ştia să-şi ţină gura atunci când simţea că nu-l mai ajută mintea. Probabil că şi-l vor dori printre ei pe grăsan, Harold; ea nu urmărea să-i împiedice, dar de plăcut nu-i plăcea de el. Harold îi transmitea o stare de nervozitate. Rânjea tot timpul, dar zâmbetul lui nu ajungea până în priviri. Era un om plăcut, găsea întotdeauna cuvântul cel mai potrivit, dar ochii lui erau ca două bucăţi de cremene rece, ivindu-se din pământ.

După părerea ei, Harold avea un secret al lui. Un lucru puturos şi urât, învelit într-o cataplasmă împuţită, şi ascuns chiar în mijlocul inimii. Nu avea nici cea mai mică idee despre ce era vorba; nu era pe voia Domnului ca ea să ştie, prin urmare secretul nu avea influenţă asupra planurilor Lui cu această comunitate. Totuşi, o tulbura că grăsanul va face parte din înaltele lor consilii... dar de zis nu avea de gând să zică nimic.

Lucrarea ei, gândi împăcată cu sine, legănându-se în balansoar, participarea în consiliile şi la sfaturile lor avea să se limiteze la cele ce-l priveau pe Omul Întunecat.

Acela nu avea nume, deşi îi făcea plăcere să-şi spună Flagg... cel puţin pentru moment. De cealaltă parte a munţilor, întreprinderea lui era pe cale de a fi pusă pe roate. Nu-i cunoştea planurile; rămâneau la fel de ascunse privirilor ei ca secretele ce zăceau în inima grăsanului de Harold. Dar ca nu avea nevoie să cunoască amănunte. Scopul lui era limpede şi simplu, anume acela de a-i distruge pe toţi.

Modul în care-l înţelegea femeia era surprinzător de sofisticat. Oamenii care fuseseră atraşi către Free Zone veneau s-o viziteze aici, iar ea îi primea pe toţi, deşi uneori o oboseau... iar ei ţineau morţiş să-i explice că o visaseră pe ca şi pe *el.* Erau speriaţi de moarte din cauza lui, iar ea accepta spusele lor, îi potolea şi-i consola cât se pricepea mai bine, dar în sinea ei se gândea că majoritatea nu I-ar recunoaşte pe Flagg ăsta dacă l-ar întâlni pe stradă, decât dacă el *dorea* să fie remarcat. Nu era exclus să-l *simtă* — sub forma unui fior rece, de felul celui pe care-l simţi când îţi trece o gâscă peste mormânt, a unui val cald, ca un acces de febră, sau a unei dureri ascuţite, sfredelitoare, în urechi sau în tâmple. Dar oamenii aceştia greşeau crezând că avea două capete sau şase ochi, sau coarne mari şi ascuţite, crescând de la tâmple. Probabil nu se deosebea aproape prin nimic de lăptar sau de poştaş.

Din câte ghicea ea, în spatele răului conştient exista o obscuritate inconştientă. Aceasta era trăsătura distinctivă a vlăstarelor de întuneric ale pământului: nu erau în stare să facă ceva, ci doar să strice. Dumnezeu Atotputernicul îl crease pe ora după chipul şi asemănarea Lui, ceea ce însemna că fiecare bărbat sau femeie care trudeau sub lumina Domnului era un creator de un fel oarecare, o

persoană dornică să pună mâna şi să dea lumii o formă raţională. Omul Întunecat nu dorea — şi nu era capabil — decât să strice forme. Anticrist? La fel de bine ai fi putut spune anti-creaţie.

Nu era de mirare că avea adepţii lui; nimic *nou* în asta. Era un mincinos, iar taică-său, Tatăl Minciunilor. Acestora, el avea să le apară ca un imens semn de neon, înălţându-se spre cer, orbindu-i cu nebunia jocurilor de artificii. Nu aveau să fie în stare să bage de seamă — ei, discipolii distrugerii — că, aidoma unui panou de neon, nu reuşea decât să repete mereu şi mereu aceleaşi formule simple. Nu aveau să fie în stare să-şi dea seama că, dacă dai drumul gazului ce umple reţeaua complexă de tuburi, cu ajutorul căreia era realizat şirul de formule simple, el avea să se risipească tăcut, nelăsând în urma lui absolut nimic, nici măcar o urmă de miros.

Unii aveau să tragă concluzia logică după o vreme — anume că în împărăţia lui nu va domni niciodată pacea. Santinelele şi sârma ghimpată de la graniţele ţării lui nu vor avea doar rolul de a-i ţine departe pe invadatori, ci şi de a-i împiedica să plece pe prozeliţi.

Avea el oare să învingă?

Nu putea să fie sigură că nu. Mai ştia că el trebuie să fie la fel de conştient de existenţa ei pe cât ea de a lui şi că nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere decât să vadă trupul său negru şi chircit înălţat sus, pe o cruce făcută din stâlpi de telefon, ciupită de ciori. Era conştientă că doar câţiva în afara ei visaseră despre crucificări. Cei care visaseră îi spuseseră şi ei, nimănui altcuiva, din câte îşi putea da seama. Dar nimic din toate acestea nu dădea un răspuns la întrebarea:

Oare avea să învingă?

Nici asta nu-i era dat să ştie. Dumnezeu lucra discret şi pe căile care-l făceau Lui plăcere. Fusese voia Lui ca Fiii lui Israel să geamă şi să se istovească sub jugul egiptean timp de mai multe

generaţii. Fusese voia Lui să-l trimită pe Iosif în sclavie, după ce straiul lui multicolor îi fusese smuls cu de-a sila. Fusese voia Lui ca asupra nefericitului Iov să se abată o sută de nenorociri şi a fost voia Lui să lase ca singurul Lui Fiu să fie ridicat pe Cruce, cu o glumă proastă scrisă deasupra capului Său.

Dumnezeu era un jucător — dacă ar fi fost un muritor de rând, l-ai fi văzut mereu aplecat asupra tablei de dame, în faţa magazinului universal Pop Mann's din Hemingford Home, jucând cu roşul împotriva negrului, cu albul împotriva negrului. Se gândi că, pentru El, jocul acesta era mai important decât orice altceva. La timpul potrivit, El avea să câştige. Dar asta nu avea să se întâmple neapărat în anul acesta, poate nici într-o mie de ani... şi ea nu avea de gând să supraestimeze dibăcia sau capacitatea de a amăgi a Omului Întunecat. Dacă el era un nor de neon, atunci ea avea să fie minuscula particulă de praf în jurul căreia se adună un nor mare de ploaie deasupra pământului uscat. Doar un simplu soldat — e adevărat, cu mult peste vârsta la care ar fi trebuit să fie lăsat la vatră! — în slujba Domnului.

— Facă-se voia Ta, spuse ea cu voce tare, vârându-şi mâna în buzunarul şorţului după pachetul de alune Planters. Ultimul ei medic, doctorul Staunton, o sfătuise să se ţină departe de mâncarea sărată, dar ce ştia el? Ea le supravieţuise ambilor medici care-şi închipuiseră că-i dau cele mai bune sfaturi de sănătate începând cu cea dc-a optzeci şi patra aniversare a ei, prin urmare avea să mănânce câteva alune, dacă aşa avea chef. O răneau teribil la gingii, dar, Doamne, ce gust minunat!

Pe când se muncea să le morfolească, pe poteca din faţa casei apăru Ralph Brentner, cu pana înfiptă vitejeşte la pălărie. Când bătu la uşa verandei, îşi scoase şi pălăria din cap.

— Nu dormi, Mother?

— Nu, îi răspunse ea, cu gura plină de alune. Intră, Ralph, alunele nu le mestec, ci le strâng între gingii până le omor.

Ralph râse şi intră.

— Sunt nişte oameni la poartă care ar dori să te salute, dacă nu eşti prea obosită. N-au sosit decât de-abia acum vreo oră. O echipă destul de bună, aş zice. Băiatul care-i conduce e unul din ăia cu părul lung, dar altfel pare la locul lui. Underwood îi zice.

— Foarte bine, Ralph, adu-i aici.

— Imediat, spuse Ralph, pregătindu-se să plece.

— Unde-i Nick? îl întrebă bătrâna. Nu l-am văzut nici azi, nici ieri. Nu-i mai pasă de noi, ăştia, care stăm pe acasă?

— S-a dus până la baraj. El şi cu electricianul acela, Brad Kitchner, au vrut să vadă în ce stare se află centrala electrică. Se frecă la nas. M-am dus şi eu, azi-dimineaţă. Mi-am zis că atâţia şefi or avea nevoie şi de un om de rând, căruia să-i dea ordine.

Mother Abagail chicoti. Ralph îi plăcea *cu adevărat.* Era un om simplu, dar isteţ. Părea înzestrat cu un simţ tehnic special. Nu o surprindea câtuşi de puţin că el fusese cel ce pusese în funcţiune ceea ce acum toată lumea numea Radioul Zonei Libere. Era genul de om care nu se temea să încerce să-ţi lipească bateria de tractor cu o răşină, atunci când a început să se fisureze, iar dacă răşina îşi făcea cu adevărat treaba, să te ţii, îşi scotea pălăria lui diformă, se scărpina pe ţeasta aproape pleşuvă şi rânjea cu gura până la urechi, de parcă ar fi fost un puşti de unsprezece ani cu temele de şcoală pregătite, cu undiţa în mână, gata să plece la pescuit. Era acel gen de om foarte potrivit să-l ai în preajmă atunci când lucrurile nu merg chiar strălucit şi care, nu se ştie cum, ajungea să trăiască din ajutor social când vremurile erau prospere pentru toţi ceilalţi. Era în stare să-ţi monteze ventilul potrivit la pompa de bicicletă atunci când nu reuşeai s-o fixezi de un cauciuc mai mare decât cel al bicicletei tale şi se prindea ce

anume provoacă bâzâitul acela ciudat la aragazul tău aruncând o simplă privire, în schimb atunci când era obligat să aibă de-a face cu ceasul de pontaj al unei firme, începea să întârzie dimineaţa şi să plece prea devreme seara, trezindu-se concediat în scurt timp. Ştia cum să amestece gunoiul de porc, ca să facă un îngrăşământ de porumb valabil, şi se mai pricepea să pună castraveţi la murat, în schimb nu va fi niciodată în stare să priceapă un contract de închiriere a unei maşini sau cum de reuşeau mereu şmecherii să-l tragă în piept. Un formular de cerere de serviciu completat de Ralph Brentner arăta de parcă ar fi trecut printr-un mixer Hamilton-Beach... plin de greşeli de ortografie, îndoit pe la colţuri, presărat cu picături de cerneală şi urme de grăsime lăsate de degete. Lista serviciilor pe unde mai trecuse arăta ca foaia de bord a unui vapor care făcuse înconjurul lumii. Dar atunci când ţesătura lumii începuse să se sfâşie, tocmai oamenilor de felul lui Ralph Brentner nu le era frică să spună: "Ia să lipim noi aici cu puţină răşină şi să vedem dacă ţine." Şi, de cele mai multe ori, chiar ţinea.

— Eşti un tip de toată isprava, Ralph, ştii? Chiar că eşti.

— Să ştii că şi tu eşti, Mother. Adică nu eşti un tip, înţelegi tu ce vreau să spun. În orice caz, Redman a trecut pe acolo în timp ce lucram. Voia să stea de vorbă cu Nick despre nu ştiu ce fel de comitet.

— Şi Nick ce a zis?

— Păi, a scris vreo două pagini. Iar dacă Mother Abagail va fi de acord, atunci nici eu n-o să am nimic împotrivă. Nu-i corect?

— Păi ce fel de cuvânt ar avea de spus o femeie bătrână ca mine despre astfel de lucruri?

— Foarte important, răspunse Ralph pe un tot extrem de serios, aproape şocat. Tu eşti motivul pentru care ne aflăm aici. Cred că vom proceda aşa cum vei vrea tu.

— Ceea ce vreau eu este să trăiesc mai departe în libertate, ca orice american. Vreau să pot să-mi spun cuvântul atunci când consider potrivit. Ca orice american.

— Ei bine, vei avea toate acestea.

— Şi ceilalţi gândesc la fel, Ralph?

— Poţi să fii sigură.

— Atunci e-n regulă. Se legănă senină în scaunul ei. A sosit vremea să ne punem în mişcare. Oamenii cam stau de pomană. Cei mai mulţi aşteaptă să le spună careva ce să facă, ce să dreagă.

— Atunci pot să-i dau bătaie?

— Cu ce anume?

— Păi, Nick şi cu Stu mi-au zis să caut o maşină de imprimat şi poate s-o şi pun în funcţiune, dacă-mi pun ei la dispoziţie nişte curent electric. Eu le-am răspuns că n-am nevoie de electricitate, nu trebuie decât să mă duc la liceu şi să-mi aleg cel mai mare mimeograf acţionat manual de acolo. Au nevoie de nişte manifeste. Clătină din cap. Şi încă ce nevoie! De şapte sute de bucăţi. Iar noi nu suntem aici decât vreo patru sute şi ceva.

— Şi încă nouăsprezece la poartă, care probabil fac insolaţie, în timp ce noi stăm aici şi trăncănim. Te rog să-i aduci înăuntru.

— Imediat îi aduc.

— Ralph, ştii ceva? îl opri bătrâna.

Bărbatul se opri în uşă.

— Tipăreşte o mie, îl îndemnă ea.

Păşiră unul câte unul prin poarta deschisă de Ralph, iar ea îşi simţi păcatul, cel pe care îl considera mama tuturor celorlalte păcate. Tatăl păcatului era furtul; esenţa fiecăreia din cele Zece Porunci era "Să nu furi." Crima era furtul unei vieţi, adulterul furtul unei soţii, lăcomia furtul secret, furişat, care avea loc în fundul inimii. Blasfemia era furtul numelui lui Dumnezeu, târât din Casa Domnului şi trimis să bată trotuarele, ca o

curvă ţanţoşă. Hoaţă nu fusese în viaţa ei; poate doar câte o mică găinărie comisese din când în când, în cel mai rău caz.

Mama păcatului era mândria.

Mândria era partea femeiască a lui Satan în rasa omenească, oul tăcut al păcatului, care se dovedea întotdeauna fertil. Mândria îl împiedicase pe Moise să intre în Canaan, unde strugurii erau atât de mari, încât trebuia ca oamenii să care ciorchinii pe pârghie".

Cine a scos apă din piatră seacă, când am fost însetaţi? I-au întrebat Fiii Israelului, iar Moise le răspunsese: *Eu am scos.*

Ea fusese întotdeauna o femeie mândră. Mândră de podeaua pe care o spăla cu mâinile, stând în genunchi (dar Cine îi dăduse mâinile, genunchii, chiar şi apa cu care spăla?), mândră că toţi copiii ei se dovediseră buni — nici unul nu intrase vreodată la închisoare, nici unul nu fusese prins cu droguri sau alcool, nici unul cu pofte pidosnice —, dar mamele copiilor sunt fiicele Domnului. Era mândră de viaţa ei, dar nu ea fusese cea care-şi clădise viaţa. Mândria era blestemul voinţei şi, aidoma unei femei, mândria avea vicleşugurile ei. La vârsta ei venerabilă nu reuşise încă să-i afle toate amăgirile, nici să-i stăpânească toate farmecele.

Şi, pe când ei intrau unul câte unul pe poartă, ea se gândi: *Pe mine au venit să mă vadă.* Iar pe urmele acelui păcat, în minte îi răsăriră, pe nepoftite, mai multe blasfemii metaforice: cum se apropiau pe rând, ca nişte oameni veniţi la împărtăşanie; tânărul lor conducător stătea mai tot timpul cu privirile în pământ, cu o femeie blondă alături de el; imediat în spatele lui un băieţel, lângă o femeie cu ochi de tăciune, al cărei păr negrii se împletea cu' şuviţe cenuşii. Ceilalţi veneau în urma lor, în şir indian.

Tânărul urcă scările verandei, dar femeia lui se opri jos. Părul îi era lung, după cum îi povestise

Ralph, dar arăta îngrijit. Avea şi o barbă de lungime considerabilă, în nuanţe roşcate şi aurii. Avea o figură puternică, pe care se distingeau riduri proaspete, săpate de griji, în jurul gurii şi pe frunte.

— Exişti cu adevărat, i se adresă el încet.

— Ei, cel puţin aşa mi-am închipuit, de când mă ştiu. Sunt Abagail Freemantle, dar cei mai mulţi îmi spun Mother Abagail, pur şi simplu. Bine aţi venit la noi.

— Îţi mulţumesc, îi răspunse el cu voce gâtuită, iar ea observă că bărbatul se lupta cu lacrimile. Sunt... foarte bucuros că mă aflu aici. Mă numesc Larry Underwood.

Îi întinse mâna, iar el i-o prinse delicat, cu veneraţie, iar ca simţi iarăşi tresărirea aceea de mândrie şi orgoliu. Era ca şi cum ei ar fi crezut că în femeie există un foc care-l va arde.

— Eu... te-am visat, îi spuse cu stângăcie.

Îi zâmbi şi-i făcu semn, iar el se răsuci ţeapăn pe călcâie, aproape împiedicându-se. Coborî treptele, cu umerii aplecaţi. Are să se îndrepte din nou, îi trecu ei prin minte. Acum, că ajunsese aici, avea să descopere că nu trebuia să poarte întreaga povară a lumii pe umerii lui. Un bărbat care se îndoieşte de sine însuşi nu este bine să fie pus la încercări prea grele şi prea îndelungate înainte de a fi pe deplin călit, iar Larry Underwood era întrucâtva necopt şi predispus încă să fie îngenuncheat. Dar îi plăcea de el.

Îl urmă femeia lui, o fiinţă măruntă şi drăguţă, cu ochii ca nişte violete. O măsură curajos, însă nu obraznic pe Mother Abagail.

— Eu sunt Lucy Swann. Mă bucur să te cunosc.

Cu toate că purta pantaloni, îşi însoţi gestul de o mică reverenţă.

— Mă bucur c-ai trecut pe aici, Lucy.

— Te-ar supăra dacă te-aş întreba... cum să spun...

Privirile fetei coborâră în pământ şi începu să se îmbujoreze foarte repede.

— O sută opt ani, la ultima aniversare, îi răspunse ea cu blândeţe. Dar într-unele zile mă simt ca şi cum aş avea două sute şaisprezece.

— Eu te visez, mai spuse Lucy, apoi se retrase, cuprinsă parcă de încurcătură.

Urmară femeia cu ochii negri şi băiatul. Femeia o măsură grav şi fără să clipească; pe figura băiatului se citea cea mai sinceră uimire. Băiatul era în regulă. În schimb, ceva anume din femeie îi provoca un fior rece ca un cavou. *El este aici,* îi trecu prin minte. *A venit aici sub întruchiparea femeii... vezi bine, el se înfăţişează sub mai multe forme decât cele ştiute... lupul... cioara.., şarpele.*

Ea nu era scutită de teamă pentru propria ei persoană şi, pentru o singură clipă, avu sentimentul că femeia asta stranie, cu şuviţa albă în păr, îşi va întinde braţele, aproape ca din întâmplare, şi-i va frânge gâtul. În clipa aceea, Mother Abagail îşi închipui cu adevărat că faţa femeii dispăruse şi că privea într-o gaură în spaţiu şi în timp, o gaură din care o ţintuiau doi ochi, întunecaţi şi blestemaţi — cu priviri pierdute, sălbatice şi disperate.

Dar nu era vorba de *el,* ci doar de o femeie. Omul Întunecat nu va îndrăzni vreodată să se apropie de ea aici, chiar şi într-o ipostază în care nu era de recunoscut. Înaintea ei se afla o femeie — chiar foarte frumoasă, pe deasupra — cu o figură expresivă şi delicată, ţinându-şi un braţ pe umărul băiatului. Probabil se lăsase furată de o viziune. Desigur, nu era nimic serios la mijloc.

Şi Nadine Cross trecuse printr-un moment de confuzie. Totul fusese în regulă când intraseră pe poartă. Se simţise perfect până ce Larry îşi începuse conversaţia cu bătrâna. După care pusese stăpânire pe ea un val atât de puternic de silă şi teamă, încât fusese la un pas de leşin. Bătrâna era în stare să... să ce?

Să vadă.

Da. Îi era teamă că bătrâna reuşea să vadă în ea, acolo unde întunecimea fusese săditä şi-i mergea foarte bine. Se temea că bătrâna se va ridica de pe scaunul ei din verandă şi o va denunţa, pretinzându-i să-l părăsească pe Joe şi să se ducă la *el,* cel care-i fusese menit.

Cele două femei, fiecare cu propria ei temere obscură, se măsurară una pe alta. Cu toate că dură foarte puţin, momentul îi păru fiecăreia nesfârşit.

El — Vlăstarul Diavolului — se află în ea, cugetă Abby Frecmantle.

Întreaga lor forţă se allă aici, gândi Nadine, la rândul ei. *Ea este tot ceea ce au, chiar dacă în mintea lor ar putea să-şi închipuie altfel.*

Joe devenise nervos şi o trăgea de mână.

— Bună, spuse ea cu o voce subţire şi pierită. Eu sunt Nadine Cross.

— Ştiu cine eşti tu, îi răspunse bătrâna.

Cuvintele neaşteptate rămaseră suspendate în aer, făcându-i pe ceilalţi să-şi întrerupă conversaţia. Miraţi, oamenii deveniră atenţi, aşteptând să vadă dacă se întâmplă ceva.

— Chiar ştii? răspunse Nadine liniştit.

Deodată, îşi dădu seama că Joe era protecţia ei unică. Îl aduse încetişor pe băiat înaintea ei, ca pe un ostatic. Ochii stranii ai lui Joe, de culoarea apei de mare, se ridicară spre Mothcr Abagail.

— El este Joe, îl prezentă Nadine. Şi pe el îl cunoşti?

Ochii lui Mother Abagail rămaseră aţintiţi asupra femeii ce-şi spunea Nadine Cross, dar ceafa îi transpirase puţin.

— Nu-l cheamă pe el Joe cum nu mă cheamă pe mine Cassandra, îi replică ea, şi nu cred că tu eşti mama lui.

Îşi coborî privirile asupra copilului ca într-o uşurare, însă fără să-şi poată stăpâni sentimentul straniu că, într-un fel sau altul, femeia câştigase partida — că îl pusese pe micuţ între ele, se

folosise de el ca să o împiedice să-şi facă datoria, indiferent care ar fi fost acea datorie... vai, dar totul se petrecuse atât de brusc, iar ea nu fusese pregătită!

— Cum te cheamă pe tine, băiete? i se adresă ea copilului.

Băiatul se zbătu, ca şi cum i-ar fi rămas un os în gât.

— Nu-ţi va spune, interveni Nadine, punând o mână pe umărul băiatului. Nu poate să-ţi spună. Nu cred că-şi aminteş...

Joe îi îndepărtă mâna şi asta păru să înlăture piedica.

— *Leo!* pronunţă el, cu forţă neaşteptaţi, şi cu o mare claritate. Leo Rockway sunt eu. Eu sunt Leo!

Sări râzând în braţele lui Mother Abagail. Ceea ce stârni râsete şi câteva aplauze din mulţime. Nadine scăpă efectiv neremarcată, iar Abby simţi încă o dată că un moment vital, o şansă vitală trecuse din nou.

— Joe, strigă Nadine.

Avea un aer inaccesibil, perfect controlat. Băiatul se retrase puţin de lângă Mother Abagail şi o privi.

— Să plecăm de aici, spuse Nadine, uitându-se fără să clipească la Abby şi adresându-i-se nu copilului, ci direct ei. E bătrână. Nu-i face bine. E foarte bătrână şi... nu foarte puternică.

— Vai, cred că am suficientă putere ca să-l iubesc puţin pe un flăcău ca el, spuse Mother Abagail, dar vocea ei suna bizar de nesigur în propriile ei urechi. Din câte s-ar zice, a avut o călătorie grea.

— Da, acum este obosit. Şi tu eşti obosită, s-ar zice. Haide, Joe.

— Eu o iubesc, spuse băiatul, fără să se mişte din loc.

Nadine păru să se cutremure. Vocea ei deveni mai ascuţită.

— Haide să plecăm, Joe!

— *Pe mine nu mă cheamă aşa! Leo! Leo! Acesta-i numele meu!*

Mica ceată de noi pelerini se potoli din nou, conştienţi că erau martorii unui fapt neaşteptat care se petrecuse sau urma poate şă se petreacă, incapabili însă de a înţelege cu exactitate ce anume.

Cele două femei îşi încrucişară iarăşi privirile ca pe nişte săbii.

Ştiu cine eşti, grăiau ochii lui Abby.

Nadine răspundea: *Da. Şi eu te cunosc pe tine.*

Dar de această dată, Nadine cedă prima.

— Foarte bine, spuse ea. Leo, sau cum vrei tu. Numai haide să mergem înainte s-o oboseşti şi mai tare.

Plecă, în silă, din braţele lui Mother Abagail.

— Să vii să-mi faci vizite ori de câte ori vrei, spuse Abby, dar nu-şi ridică privirile, ca să o includă şi pe Nadine.

— Okay, spuse băiatul, trimiţându-i o bezea.

Figura Nadinei era ca săpată în piatră. Nu mai scoase nici un cuvânt. Coborând treptele verandei, braţul aşezat de Nadine pe umărul lui părea mai degrabă un lanţ decât o mângâiere. Mother Abagail îi urmări cu privirea, conştientă că îşi pierdea încă o dată capacitatea de a se concentra. O dată ce figura femeii dispăruse din raza ei vizuală, sentimentul că avusese o revelaţie începu să se piardă. Deveni nesigură pe ceea ce crezuse că simte. De fapt, se întâlnise cu o altă femeie şi nimic mai mult... oare?

Tânărul acela, Underwood, aştepta la capătul treptelor, negru la faţă ca un nor de furtună.

— De ce te-ai purtat aşa? o întrebă pe femeie şi, deşi rostise cuvintele cu voce scăzută, Mother Abagail îl auzi perfect.

Femeia nu-l băgă în seamă. Trecu pe lângă el nctulburată. Băiatul se uită rugător înspre Underwood, dar femeia era stăpână pe situaţie, cel

puţin pentru moment, iar copilul o lăsă să-l tragă după ea, îndepărtându-l din locul acela.

Se aşternu liniştea pentru o clipă, iar ea se simţi pusă în încurcătură, dacă s-o întrerupă sau nu, deşi era conştientă că s-ar fi cuvenit să spună ceva...

...oare?

Nu era de *datoria* ei să spună ceva?

Iar o voce o întrebă în şoaptă: *Oare? Asta este treaba ta? De asta te-a adus Dumnezeu aici, femeie? Ca să devii Întâmpinător Oficial la porţile Zonei Libere?*

Nu pot să gândesc, protestă ea. *Femeia avea dreptate: sunt cu ADEVĂRAT obosită.*

El se înfăţişează sub mai multe forme decât cele ştiute, insistă mica voce interioară. *Lup, cioară, şarpe... femeie.*

Ce însemna asta? Ce se petrecuse aici? Ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Stăteam aici, mulţumită de mine, aşteptând să se prosterneze oamenii înaintea mea — da, chiar asta făceam, n-are nici un rost să mă ascund — şi acum a apărut femeia asta şi s-a întâmplat ceva, iar cu nu-mi dau seama ce-a fost. Dar exista ceva anume în femeie... oare? Eşti sigură? Eşti sigură?

Urmă un moment de tăcere, când toată lumea părea să se uite spre ea, aşteptând ca ea să dovedească ce poate. Iar ea nu făcea nimic. Femeia şi băiatul dispăruseră din vedere; plecaseră ca şi cum ei ar fi fost adevăraţii credincioşi, iar ca doar un Sanhedrin rânjind prefăcut, pe care aceia îl cântăriseră de la bun început câte parale face.

Vai, dar sunt bătrână! Nu este cinstit!

Dar replica veni imediat din partea unei voci scăzute şi lucide, o voce care nu-i aparţinea ei: *Nu suficient de bătrână ca să nu-ţi dai seama că femeia este...*

Dar acum se apropiase de ea un alt bărbat, într-un fel ezitant şi respectuos.

— Bună, Mother Abagail, i se adresă el. Mă cheamă Zellman. Mark Zellman. Din Lowville,

New York. Te-am visat.

Iar ea se văzu pusă pe neaşteptate în faţa unei decizii care nu i se înfăţişă limpede decât pentru o clipă minţii ei ce dibuia în întuneric. Putea să răspundă la salutul acestui om, să discute puţin cu el ca să-i redea pacea (însă nu total; nu asta urmărea ea de fapt), pentru ca apoi să continue cu următorul şi următorul şi aşa mai departe, primind omagiul lor ca pe nişte frunze de laur, sau îl putea ignora pe el şi pe ceilalţi. Ar fi avut astfel ocazia să-şi urmeze firul gândului până în străfundurile ei, în căutarea acelui lucru pe care Domnul dorise ca ea să-l cunoască.

Femeia este...

... ce?

Oare avea vreo importanţă? Femeia plecase.

— Am avut un strănepot care a locuit o vreme în nordul statului New York, îi spuse ea volubil lui Mark Zellman. Oraşul se numeşte Rouse's Point. Se învecinează cu Vermontul, care-i dincolo de Lacul Champlain. Probabil n-ai auzit de localitatea asta, nu?

Mark Zellman îi răspunse că era de la sine înţeles că auzise de ea; nu era om din tot statul New York care să nu fi auzit de oraş. Fusese vreodată acolo? Figura lui căpătă trăsături tragice. Nu, nu a fost niciodată. Dar întotdeauna îşi dorise.

— Din câte-mi scria Ronnie în scrisori, n-ai pierdut prea mult, îl asigură ea, iar Zellman se îndepărtă strălucind de mulţumire.

Apoi veniră pe rând şi ceilalţi ca să se prezinte, la fel cum procedaseră şi celelalte grupuri înaintea lor şi la fel cum aveau să procedeze şi alţii în zilele şi săptămânile următoare. Un adolescent numit Tony Donahue. Un tip, Jack Jackson, care era de meserie mecanic auto. O tânără infirmieră, Laurie Constable — care le putea fi de mare folos. Un bătrân, purtând numele de Richard Farris, căruia toată lumea îi spunea Judele; o măsurase cu o privire profundă, care o făcuse din nou să nu se

simtă la largul ei. Dick Vollman. Sandy DuChiens — frumos nume, franţuzesc. Harry Dunbarton, care, cu doar trei luni în urmă, îşi câştiga existenţa din vânzarea ochelarilor. Andrea Terminello. Un Smith. O Rennett. Şi mulţi alţii. Le vorbi tuturor, le zâmbi şi îi linişti pe toţi, dar plăcerea pe care o trăia într-alte zile dispăruse acum şi nu mai simţea decât durerea din încheieturi, degete şi genunchi şi, în plus, bănuiala chinuitoare că trebuia să meargă la toaleta Port-O-San şi că, dacă nu ajungea acolo cât se poate de repede, avea să-şi păteze rochia.

Peste toate acestea, o stăpânea şi gândul din ce în ce mai vag (care avea să-i iasă cu totul din minte spre seară) că-i scăpase ceva de mare importanţă şi că va regreta amarnic mai târziu.

Gândea mai bine când scria, prin urmare îşi notă un rezumat al tuturor lucrurilor care i se păreau însemnate, utilizând două creioane cu vârful din pâslă: unul negru şi celălalt albastru. Nick Andros se afla în biroul din casa de pe Baseline Drive în care locuia împreună cu Ralph Brentner şi prietena acestuia, Elise. Se lăsase întunericul. Era o frumuseţe de casă, aşezată chiar la poalele lui Flagstaff Mountain, dar deasupra oraşului Boulder propriu-zis; de la fereastra mare a salonului se vedeau străzile şi uliţele oraşului întinse ca o gigantică tablă de joc. Pe suprafaţa exterioară a geamului respectiv fusese aplicată o substanţă de culoare argintie, prin care stăpânul putea să se uite afară, în care trecătorii nu vedeau, în schimb, decât o imagine reflectată. După presupunerea lui Nick, clădirea valora cam 450 până la 500 de mii de dolari... iar proprietarul şi familia lui dispăruseră în mod misterios.

În lunga lui călătorie de la Shoyo la Boulder, mai întâi singur, apoi alături de Tom Cullen şi de ceilalţi, trecuse prin zeci şi sute de orăşele şi oraşe,

fără excepţie transformate în imense cavouri rău mirositoare. În mod normal, Boulder n-ar fi trebuit să constituie o excepţie... aşa cum era. Şi aici se găseau cadavre, da, cu miile, în legătură cu care trebuia făcut ceva înainte să se termine zilele fierbinţi şi uscate şi să înceapă ploile de toamnă, provocând descompuneri mai rapide şi eventual boli... dar numărul cadavrelor era *insuficient.* Nick se întrebă dacă mai remarcase cineva acest lucru, în afară de el şi de Stu Redman... Lauder, poate. Lauder observa aproape orice.

La fiecare casă sau clădire publică pe care le găseai înţesate de cadavre existau zece altele absolut pustii. La un moment dat, în timpul ultimului spasm al flagelului, majoritatea cetăţenilor din Boulder, bolnavi sau sănătoşi, plecaseră din oraş. De ce? Păi, de fapt nu avea importanţă şi probabil nu aveau să afle vreodată ce se petrecuse. Faptul extraordinar rămânea că Mother Abagail, nu se ştie cum, reuşise să-i călăuzească spre unicul orăşel din Statele Unite unde exista un număr infim de victime ale epidemiei. Chiar şi un agnostic ca el se vedea silit să se întrebe în cel mai serios mod cam de unde-şi lua ea informaţiile de felul acesta.

Nick îşi rezervase trei camere la parterul casei; încăperile erau frumoase, cu mobilă din pin noduros. Nici un îndemn din partea lui Ralph nu-l convinsese să-şi aleagă un spaţiu de locuit mai generos — deja se simţea un intrus, însă îi plăcea de ei... şi, până la călătoria din Shoyo şi până la Hemingford Home, încă nu-şi dăduse seama în ce măsură ducea dorul prezenţei altor oameni. Iar până în clipa de faţă nu ieşise din această pasă.

Iar el nu locuise, oricum, şi nici nu-şi dorea un loc mai frumos decât acesta. Avea intrarea lui separată, prin spate, şi-şi ţinea bicicleta cu zece viteze parcată sub cornişa joasă dinaintea uşii, unde stătea îngropată până la butuc în generaţii de frunze putrezite şi aromate de plop. Aici avea

începutul unei biblioteci, un lucru pe care şi-l dorise din suflet şi nu reuşise să-l aibă în anii de pribegie. În zilele acelea fusese un cititor pasionat (acum, în schimb, nu avea decât rareori răgaz să poarte o lungă conversaţie cu un volum), iar unele dintre cărţile de pe rafturi — rămase goale, în cea mai mare parte — erau prieteni vechi, pe care pe vremuri le împrumuta de la biblioteci, în schimbul a doi cenţi pe zi; în ultimii câţiva ani nu petrecuse niciodată destul timp într-un oraş ca să poată obţine un permis obişnuit de cititor. Altele erau cărţi pe care încă nu le citise, cărţi spre care îl îndrumaseră cele luate cu împrumut şi citite. Chiar şi acum, pe lângă hârtia şi creioanele pe care le avea în faţă, lângă mâna dreaptă se afla *Set This House on Fire* de William Styron. În loc de semn de carte, pusese o bancnotă de zece dolari găsită pe stradă. Pe drumuri puteai găsi mulţi bani, suflaţi de vânt de-a lungul rigolelor; surprinzător şi amuzant, foarte mulţi oameni — nici el nu făcea excepţie — se aplecau încă şi-i culegeau de la pământ. Oare de ce? Cărţile erau acum gratis. *Ideile* erau gratis. Uneori acest gând îl înveselea. Alteori îl speria.

Foile pe care scria proveneau dintr-un caiet cu inele de prindere a hârtiilor, în care-şi rânduia toate, gândurile — caietul era pe jumătate jurnal, pe jumătate listă de cumpărături. Îşi descoperise o plăcere profundă în alcătuirea de liste; începuse să aibă bănuiala că unul dintre strămoşii lui fusese contabil. Din câte descoperise el, când avea o tulburare, cel mai bun leac era să alcătuiască o listă oarecare.

Se concentră din nou asupra foii albe de dinaintea lui, mâzgălindu-i un colţ.

I se părea că toate lucrurile din viaţa veche pe care şi le doreau sau de care aveau nevoie stăteau ascunse în uzina electrică East Boulder, aidoma unei comori prăfuite în fundul unui sipet întunecat. Oamenii care se adunaseră la Boulder erau urmăriţi de un sentiment neplăcut, pe care reuşeau

cu greu să şi-l ascundă, ca nişte copii speriaţi, porniţi să cerceteze casa cu stafii, după ce s-a lăsat întunericul. În multe privinţe, Boulder era chiar un rânced oraş al fantomelor. Domnea sentimentul că şederea lor acolo era strict provizorie. Printre ei exista un tip, numit Impening, care la un moment dat locuise la Boulder şi făcuse parte din echipa de pază a uzinei IBM de pe Boulder-Longmont Diagonal. Ai fi zis că Impening era hotărât să stârnească nelinişte. Se învârtea peste tot şi le spunea oamenilor că în 1984 zăpada era la Boulder deja de cinci centimetri pe 14 septembrie şi că în noiembrie gerul era atât de mare, încât le îngheţau boaşele până şi statuilor. Nick dorea să pună foarte repede capăt acestui soi de discuţii. Ce contează că, dacă Impening ar fi făcut parte din cadrele armatei, ar fi fost trecut în rezervă pentru genul acesta de discuţii; logica unui asemenea gând, dacă exista, era găunoasă. Nu conta decât faptul că vorbele lui Impening nu aveau nici o greutate atât timp cât oamenii se puteau muta în nişte case în care luminile funcţionau şi aerotermele suflau aer fierbinte printr-o simplă apăsare de buton. Dacă asta nu se întâmpla până la primul îngheţ, Nick se temea că oamenii vor începe pur şi simplu s-o ia din loc, fără să le mai pese de toate întrunirile, aleşii şi ratificările din lume.

După cum credea Ralph, uzina electrică nu suferise stricăciuni prea mari, sau cel puţin defecţiunile vizibile nu erau esenţiale. Echipele care lucraseră aici opriseră o parte din utilaje; alte utilaje se opriseră singure. Două sau trei dintre turbinele principale explodaseră, poate din cauza unei mari creşteri de tensiune. Ralph susţinea că o parte din cablaje vor trebui să fie înlocuite, dar că o echipă de vreo doisprezece oameni, în frunte cu el şi cu Brad Kitchner, s-ar putea descurca. Era nevoie de o echipă de lucru cu mult mai mare ca să demonteze sârma de cupru topită şi arsă de pe generatoarele turbinelor ieşite din funcţiune,

pentru ca apoi să le rebobineze. În depozitele de la Denver exista suficientă sârmă de cupru pentru această întreprindere; Ralph şi Brad făcuseră ei înşişi un drum acolo, săptămâna trecută, ca să se convingă. Dacă dispuneau de forţa de muncă necesară, considerau că pot să aprindă luminile din nou înainte de Labor Day.

— Şi după aia organizăm cea mai straşnică petrecere pe care a cunoscut-o vreodată oraşul ăsta, spusese Brad.

Lege şi Ordine. Un alt lucru care-l frământa. Oare va reuşi să-l convingă pe Stu Redman să se ocupe de asta? Nu avea să-i convină, dar Nick spera să-l poată convinge, totuşi... iar dacă presiunea se dovedea prea mare, putea să-l convingă şi pe Glen, prietenul lui Stu, să-i dea o mână de ajutor. Ceea ce-l deranja de fapt era amintirea, cu mult prea proaspătă şi dureroasă ca să zăbovească asupra ei, a scurtei şi teribilei perioade cât fusese temnicer la Shoyo. Vince şi Billy murind, Mike Childress ţopăind pe ceea ce primise de mâncare şi urlându-i jalnic şi sfidător: *Greva foamei! Sunt în greva foamei, ţi-am zis!*

Îl durea gândul că s-ar putea să aibă nevoie de judecătorii şi de închisori... poate chiar şi de un călău. Doamne, doar ei erau oamenii lui Mother Abagail, nu ai Omului Întunecat! Omul Întunecat însă, îşi zicea Nick, nu avea să-şi bată capul cu asemenea mărunţişuri, judecătorii şi închisori. Pedepsele lui erau probabil hotărâte în grabă, fără şovăială şi, cu siguranţă, grele. Nu avea nevoie de ameninţarea cu puşcăria, atât timp cât cadavrele atârnau pe stâlpii de telefoane de-a lungul lui 1-15, unde să le poată ciuguli păsările.

Nick spera ca majoritatea infracţiunilor să fie dintre cele neînsemnate. Câteva cazuri de beţie şi tulburarea liniştii se petrecuseră deja. Un copil, cu mult prea mic ca să conducă, se suise într-un camion mare, de tractare, şi se plimbase în sus şi-n jos pe Broadway, speriindu-i pe oameni şi

făcându-i să fugă din calea lui. În cele din urmă, intrase într-o maşină de pâine oprită în drum şi se rănise la frunte — după părerea lui Nick, era un adevărat noroc că se alesese doar cu atât. Cei care-l văzuseră ştiau că era prea mic să se suie la volan, însă nimeni nu crezuse că ar avea autoritatea de a-l opri.

Autoritate. Organizare. Îşi notă cuvintele pe carnet şi le înconjură cu un cerc dublu. Faptul că erau oamenii lui Mother Abagail nu le conferea nici un fel de imunitate faţă de slăbiciuni, prostie sau companii de proastă calitate. Nick nu ştia dacă şi aceştia sunt sau nu copiii Domnului, însă în orice caz era sigur că, atunci când Moise coborâse de pe Munte, cei care nu se ocupau cu închinatul la viţelul de aur jucau barbut. Prin urmare, nu trebuia exclusă posibilitatea ca, după un joc de cărţi, să se işte o bătaie cu cuţite sau cineva să fie împuşcat, din pricina vreunei femei.

Autoritate. Organizare. Făcu încă un cerc în jurul cuvintelor, care acum arătau ca nişte prizonieri în spatele unui şir triplu de fortificaţii. Cât de bine mergeau împreună... şi ce muzică tristă emanau.

Nu peste mult timp, intră Ralph.

— Mâine mai sosesc şi alţi oameni, Nicky, iar poimâine vine o adevărată procesiune. Peste treizeci, în cel de-al doilea grup.

"Bine", scrise Nick. "Pun pariu că în curând vom avea şi un medic. Aşa susţine legea probabilităţii."

— Mda, devenim un oraş în toată puterea cuvântului.

Nick îi răspunse cu un gest afirmativ.

— Am avut o discuţie cu tipul care conduce grupul sosit astăzi. Îl cheamă Larry Underwood. Îmi pare un om deştept, Nick. Foarte vioi la minte.

Nick îşi ridică sprâncenele şi desenă în aer un semn de întrebare.

— Păi, să vedem, îi răspunse Ralph. Ştia că semnul de întrebare însemna "dă-mi mai multe informaţii, dacă poţi". E mai mare decât tine cam cu şase sau şapte ani, cred, şi cu opt sau nouă decât Redman. Dar face parte din categoria aceea de oameni despre care tu ai zis că trebuie să-i căutăm. Pune întrebările cuvenite.

— ?

— Cine conduce aici, în primul rând. Care este următorul pas, în al doilea rând. Şi cine îl îndeplineşte, în al treilea rând.

Nick încuviinţă din cap. Da — întrebările erau cele cuvenite. Dar era el oare omul potrivit? Ralph putea să aibă dreptate sau nu, în această privinţă.

"Voi încerca să mă întâlnesc cu el mâine şi să stăm puţin de vorbă", scrise el pe o altă foaie de hârtie.

— Da, da, aşa ar fi bine să faci. Mi se pare un tip în regulă. Ralph îşi târşâi picioarele şi continuă: Înainte să apară Underwood şi cu oamenii lui ca să fie prezentaţi lui Mother, am stat puţin de vorbă cu ca. Am vorbit cu ea, aşa cum m-ai îndemnat tu.

— ?

— A zis că să-i dăm drumul. Să ne punem pe treabă. Zicea că sunt oameni care se învârt fără rost şi că au nevoie de alţii care să le spună ce şi cum să facă.

Nick se rezemă de spătarul scaunului şi râse tăcut. Apoi scrise: "Eram convins că va reacţiona în felul aceasta. Mâine am să vorbesc cu Stu şi cu Glen. Ai tipărit afişele?"

— A, alea? Păi sigur că da, îl asigură Ralph. Acolo am stat mai toată după-amiaza, pe Dumnezeul meu.

Îi arătă lui Nick un exemplar de poster. Mirosind încă puternic a cerneală, tipăritura era de dimensiuni mari şi-ţi atrăgea privirea. Ralph se ocupase şi de aspectul grafic:

ADUNARE GENERALĂ!!!
NOMINALIZAREA ŞI ALEGEREA CONSILIULUI REPREZENTANŢILOR!

18 august 1990, ora 20.30
Locul de desfăşurare:
Parcul Canyon Boulevard & Chioşcul dacă este FRUMOS
Sala Chautauka din Parcul Chautauka dacă este URÂT

DUPĂ ÎNTRUNIRE SE VOR SERVI BĂUTURI RĂCORITOARE

Sub acest text, fuseseră desenate două hărţi rudimentare pentru nou-veniţi şi pentru cei care nu exploraseră foarte atent oraşul Boulder. Dedesubt, cu literă destul de mică, apăreau numele asupra cărora căzuseră de acord el, Stu şi Glen, după ce discutaseră în dimineaţa respectivă:

Comitetul ad-hoc

Nick Andros
Glen Bateman
Ralph Brentner
Richard Ellis
Fran Goldsmith
Stuart Redman
Susan Stern

Nick arătă rândul referitor la băuturile răcoritoare de pe afiş şi-şi ridică sprâncenele.

— A, da, păi a trecut Frannie şi a zis că sunt şanse mai mari să-i adunăm pe toţi dacă menţionăm textul respectiv. Ea şi cu prietena ei, Patty Kroger, au să se ocupe şi de asta. Prăjituri şi Za-Rex. Ralph făcu o faţă lungă. Dac-ar fi să aleg

între Za-Rex şi pişat de vacă, nu ştiu, zău, ce-aş alege. Îţi cedez porţia mea, Nicky.

Acesta îi zâmbi.

— Singura chestie, continuă Ralph pe un ton mai serios, este că voi m-aţi băgat şi pe mine în comitet, băieţi, ştiu eu ce înseamnă asta. Cu alte cuvinte, "Felicitări, ai să te ocupi de toată munca grea". Nu că m-ar deranja munca grea, pentru că asta am făcut de când sunt. Dar comitetele trebuie să aibă nişte idei, iar eu nu prea sunt un om cu idei.

Nick desenă rapid pe blocnotesul lui un sistem de radio CB, iar în fundal un turn de radio, din al cărui vârf ieşeau săgeţi de electricitate.

— Mda, dar aia-i cu totul altceva, îi replică Ralph posomorât. "Ai să te descurci", îi scrise Nick. "Crede-mă."

— Bine, Nicky, dacă zici tu. Am să fac o încercare. Cu toate astea, cred că v-aţi descurca mai bine cu Underwood ăla.

Nick clătină din cap şi-l bătu pe Ralph pe umăr. Ralph îi ură noapte bună şi urcă la etaj.

După plecarea lui, Nick cercetă gânditor posterul, vreme îndelungată. Dacă Stu şi Glen îl văzuseră şi ei — ceea ce era foarte sigur că se întâmplase, până la ora aceea —, ştiau că ştersese, fără să-i consulte, numele lui Harold Lauder de pe lista membrilor ad-hoc ai comitetului. Nu-şi dădea seama cum vor primi această veste, dar faptul că nu se prezentaseră încă la uşa lui trebuia considerat un semn bun. Poate că şi ei ar fi dorit sa se tocmească şi să obţină altceva din partea lui în schimb, iar el avea de gând să facă concesii, dacă era nevoie, doar ca să-l ţină pe Harold departe. Dacă era musai, renunţa la Ralph. Ralph nu ţinea oricum la poziţia respectivă, deşi, fir-ar să fie, Ralph poseda o considerabilă inteligenţă nativă şi capacitatea de-a dreptul nepreţuită de a descoperi cele mai ascunse aspecte ale unei probleme. Avea să se dovedească util în comitetul permanent, dar pe de altă parte, avea sentimentul că Stu şi Glen

aduseseră deja destui prieteni de-ai lor în comitet. Dacă el, Nick, dorea să fie eliminat Lauder, nu aveau decât să se conformeze. Ca să le reuşească lovitura şi să preia puterea, între ei nu trebuia să apară nici un fel de disensiune. Ascultă, Ma, cum a făcut omul acela de-a scos un iepuraş din pălărie? Păi, fiule, nu sunt sigură, dar *s-ar putea* să se fi folosit de vechea şmecherie — i-a dus de nas cu prăjiturele şi Za-Rex. Reuşeşte în nouăzeci la sută din cazuri.

Se reîntoarse la pagina pe care o mâzgălea atunci când intrase Ralph. Studie cuvintele pe care le încercuise nu o dată, ci de trei ori, ca şi cum ar fi vrut să nu scape de acolo. *Autoritate. Organizare.* Scrise deodată încă unul dedesubtul lor — în locul rămas, care era suficient ca să-l încapă. Iată cuvintele care se găseau acum în cercul triplu:

Autoritate. Organizare. Politică.

Dar el nu încerca să-l elimine pe Lauder din cauză că ar fi avut sentimentul că Stu şi Glen Bateman încearcă să-i fure jocul. Fără doar şi poate, se simţea puţin atins. Ar fi fost ciudat să nu se întâmple aşa. Într-un fel, el, Ralph şi cu Mother Abagail *fondaseră* Boulder Free Zone.

Există sute de oameni aici şi încă vreo câteva mii pe drum, dacă Bateman nu greşeşte, gândi el, bătând cu creionul în cuvintele încercuite. Cu cât se uita mai mult la ele, cu atât i se păreau mai urâte. *Dar când am ajuns aici, Ralph şi cu mine, Mother şi Tom Cullen, împreună cu tot restul grupului, singurele fiinţe vii din Boulder erau pisicile şi căprioarele care fugiseră din rezervaţia statului ca să-şi caute de mâncare în grădinile oamenilor... ba chiar şi în magazine. Ţi-aduci aminte de aceea care intrase în Table Mesa Supermarket şi nu mai reuşise să găsească ieşirea? Parcă înnebunise, fugea încolo şi-ncoace pe culoare, răsturnând lucrurile în calea ei, cădea, se ridica şi o lua din nou la goană.*

Nici noi nu suntem aici de o veşnicie, sigur că da, n-a trecut nici măcar o lună de când am sosit, în schimb am fost primii. *Prin urmare, chestiunea ţine şi de amorul-propriu, dar nu din cauza amorului-propriu vreau ca Harold să nu facă parte din listă. Vreau să-l scot pentru că nu am încredere în el. Zâmbeşte tot timpul, dar între gura şi ochii lui există o zonă lipsită de zâmbet. Au fost nişte fricţiuni între el şi Stu, la un moment dat, din cauza lui Frannie; toţi trei declară că s-a terminat, dar eu mă întreb dacă lucrurile s-au încheiat cu adevărat. Uneori o văd pe Frannie uitându-se la Harold, iar privirea ei este neliniştită. Ca şi cum ar încerca să-şi dea seama cât de bine încheiate sunt lucrurile. Nu-i prost deloc, dar îmi lasă impresia de instabilitate.*

Nick clătină din cap. Nu era numai asta. În mai multe rânduri se întrebase dacă nu cumva Harold Lauder era nebun.

Mai ales din pricina zâmbetului acela. Nu-mi doresc să împărtăşesc secrete cu o persoană care zâmbeşte astfel şi arată ca şi cum n-ar dormi prea bine noaptea.

Fără Lauder. Trebuie să se împace cu gândul.

Nick îşi închise caietul şi-l puse la loc sigur, în sertarul de jos al biroului său. Apoi se ridică şi începu să se dezbrace. Îşi dorea un duş. Avea sentimentul nu foarte lămurit că este murdar.

Lumea, gândi el, nu după modelul lui Garp, ci după acela stabilit de Supergripă. Această minunată lume nouă. Deşi lui nu i se părea nici minunată şi nici foarte nouă. Avea sentimentul că cineva plasase o petardă mare în cutia cu jucării a unui copil. Urmase o explozie imensă şi toate se răspândiseră peste tot locul. Jucăriile se împrăştiaseră dintr-un capăt al camerei dejoacă până în celălalt. Unele dintre lucruri erau ireparabil distruse, din altele se mai putea face totuşi ceva, dar majoritatea fuseseră risipite, şi atât. Acestea din urmă erau încă puţin prea fierbinţi ca să te

atingi de ele, dar o dată ce se răceau, nu mai exista nici o problemă.

Până una-alta, obligaţia principală era să ordonezi lucrurile la locul lor. Să le arunci pe cele stricate. Să pui deoparte jucăriile care se mai puteau repara. Să faci un inventar al tuturor lucrurilor încă valabile. Să faci rost de o nouă cutie de jucării în care să-ţi pui lucrurile, o cutie frumoasă şi nouă. O cutie de jucării *solidă.* Uşurinţa cu care lucrurile pot fi risipite este înspăimântătoare şi dezgustătoare — dar şi fascinantă, faptul nu poate fi tăgăduit. Greu este să aduni din nou lucrurile. Să Ic categoriseşti. Să le repari. Să le inventariezi. Şi să le arunci pe cele nefolositoare, desigur.

Numai că... oare *reuşeşti* vreodată să ajungi în starea de a arunca lucrurile inutile?

Nick se opri la jumătatea drumului spre baie, dezbrăcat, ţinându-şi hainele sub braţ.

O, noaptea era atât de tăcută... oare nu erau de fapt toate nopţile lui nişte simfonii ale tăcerii? Oare de ce i se făcuse piele de găină peste tot trupul?

Ei bine, pentru că-şi dădu seama deodată că acest comitet nu avea menirea să adune jucării, nu, câtuşi de puţin. Din senin îi venise ideea că se înscrisese într-un soi de cerc bizar de cusut spiritul omenesc — din care făceau parte alături de el Redman, Bateman şi Mothcr Abagail, da, ba până şi Ralph cu radioul lui cel mare şi echipamentul de amplificare, care transmiteau semnalele din Free Zone departe, peste continentul mort. Fiecare dintre ei avea un ac şi poate că munceau împreună ca să facă o pătură călduroasă, cu ajutorul căreia să alunge frigul iernii... sau poate că se porniseră din nou — după un foarte scurt răgaz — să ţească un giulgiu încăpător pentru rasa omenească, începându-şi munca de la picioare şi înaintând în sus.

După ce făcuseră amor, Stu adormise. În ultima vreme dormise puţin, iar noaptea trecută stătuse treaz, împreună cu Glen Bateman, bând şi făcând planuri de viitor. Frannie îşi pusese halatul şi ieşise în balcon.

Clădirea în care locuiau era situată în centru, la intersecţia dintre Pearl Street şi Broadway. Apartamentul lor se afla la etajul al treilea, iar dedesubt se vedea intersecţia dintre Pearl pe direcţia est-vest şi Broadway pe cea nord-sud. Îi plăcea chestia asta. Era ca şi cum ar fi avut o busolă, întotdeauna la îndemână. Noaptea era caldă şi fără nici o adiere, iar lespedea neagră a cerului era presărată cu un milion de stele. În licărirea lor slabă şi îngheţată, Fran reuşea să distingă culmile cenuşii ale Munţilor Flatiron, ridicându-se spre vest.

Îşi trecu mâna de la gât în jos, spre coapse. Cămaşa de noapte din mătase, iar dedesubt nimic. Îşi mângâie uşor sânii trecându-şi palma peste ei, apoi, coborând, în loc să străbată un teritoriu neted până la uşoara ridicătură a pubisului, mâna descoperi pântecele bombat, urmând o curbă ce nu fusese nici pe departe atât de pronunţată cu doar două săptămâni în urmă.

Începuse să se vadă, deocamdată nu foarte mult. Stu făcuse totuşi un comentariu în seara aceea. Întrebarea lui sunase degajat, aproape comic: *Cât putem să o mai facem fără ca eu să-l, hm, strivesc?*

Poate e vorba de o ea, îi răspunsese, amuzată. *Patru luni, Şefule, ce părere ai?*

Foarte bine, îi răspunsese el, pătrunzând-o cu blândeţe şi desfătare.

Discuţia avută mai devreme fusese cu mult mai serioasă. Nu la mult timp după ce ajunseseră la Boulder, Stu îi spusese că discutase despre copil cu Glen, iar acesta îi sugerase, pe ocolite, că exista posibilitatea ca germenele sau virusul Supergripei

să bântuie încă în jurul lor. Şi dacă era aşa, copilul putea să moară. Un gând neliniştitor (dacă aveai chef de un Gând Neliniştitor sau de două, puteai conta pe Glen Bateman, îi trecu fetei prin minte), dar, desigur, dacă mama era imună, copilul?...

Cu toate acestea, existau printre ei foarte mulţi care-şi pierduseră copiii din cauza epidemiei.

Bine, dar asta ar fi însemnat că...

Ce ar fi însemnat?

Ei bine, în primul rând, ar fi însemnat că ei toţi nu reprezentau decât un epilog al rasei omeneşti, o scurtă înfloritură finală. Ea nu voia să creadă aşa ceva, pur şi simplu *nu putea* crede. Dacă era adevărat, atunci...

Cineva venea pe stradă, întorcându-se într-o parte ca să se poată strecura prin spaţiul dintre camionul de gunoi, care se oprise cu două roţi pe trotuar, şi peretele restaurantului purtând firma Pearl Street Kitchen. Ţinea o jachetă uşoară pe un umăr, iar într-o mână ceva de forma fie a unei sticle, fie a unui pistol cu ţeava lungă. În cealaltă avea o bucată de hârtie, probabil cu o adresă trecută pe ea, după felul cum verifica numerele caselor, în cele din urmă se opri chiar înaintea clădirii lor. Se uita la uşă ca şi cum ar fi cântărit ce avea de făcut. Frannie se gândi că semăna oarecum cu detectivii particulari din unele vechi seriale de televiziune. Stătea la mai puţin de şase metri deasupra capului lui, perfect conştientă că se afla într-o situaţie penibilă. Dacă îl striga, risca să-l sperie. Dacă nu, el putea să se apuce să bată, trezindu-l pe Stuart. Şi oare de ce umbla cu o armă în mână... dacă, bineînţeles, era cu *adevărat* o armă?

Îşi lăsă deodată capul pe spate şi privi în sus, probabil ca să vadă dacă era lumină. Frannie continua să se uite în jos, drept pentru care se treziră uitându-se direct ochi în ochi.

— Sfinte Dumnezeule! ţipă omul de pe trotuar.

Fără să vrea, făcu un pas înapoi, călcă în rigolă şi căzu cu toată greutatea.

— Vai! ţipă uşurel Frannie, retrăgându-se şi ea cu un pas pe balcon.

În spatele ei, pe un postament, se afla o plantă cățărătoare, într-un vas mare din lut. Frannie atinse vasul, care ezită, hotărât parcă să mai vieţuiască puţin, după care se răsturnă, zdrobindu-se cu mare zgomot, pe plăcile de ardezie ale balconului.

În dormitor, Stu mormăi, se întoarse pe cealaltă parte şi apoi se linişti.

Frannie nu reuşi să se abţină din râs. Îşi duse amândouă mâinile la gură şi se ciupi de buze, cât putea mai tare, însă zadarnic, pentru că se puse să chicotească, răguşit şi în şoaptă. Veselia ne revine, îi trecu prin minte, hohotind nebuneşte în pumni. Ce-ar fi fost să fi apărut cu o chitară, iar eu să-i scap glastra aia în cap. *O sole mio... BUF!* O durea burta din cauza sforţării de a-şi ascunde râsul.

De jos ajunse la ea o şoaptă conspirativă.

— Hei, tu... de pe balcon... *pssst!*

— *Pssst,* repetă Frannie aparte. *Psst,* vai, nemaipomenit.

Trebuia să se retragă înainte de a începe să ragă ca o măgăriţă. Nu fusese niciodată în stare să se abţină, o dată ce râsul punea stăpânire pe ea. Traversă în fugă dormitorul întunecat, smulse un capot mai gros — şi mai sobru — din spatele uşii de la baie şi străbătu salonul luptându-se să-l îmbrace, cu faţa mobilă ca o mască din cauciuc. Ieşi pe palier şi coborî un etaj înainte să dea drumul râsului nebun. Străbătu celelalte două etaje hohotind din toată inima.

Bărbatul — tânăr, din câte constata ea acum — se ridicase de pe jos şi-şi scutura hainele. Era suplu şi bine clădit, cea mai mare parte a feţei fiindu-i acoperită de o barbă care avea să se dovedească la lumina zilei, mai mult ca sigur, blondă sau roşcată. Avea cearcăne mari, şi totuşi zâmbea, dar puţin trist.

— Ce-ai răsturnat? o întrebă el. S-ar zice că un pian.

— Era un vas de pământ. A... a... Apoi veselia puse din nou stăpânire pe ea şi nu mai fu în stare

decât să arate cu un deget spre el şi să râdă în hohote, clătinând din cap şi prinzându-şi în cele din urmă din nou pântecele, care o durea. Lacrimile i se scurgeau pe obraji. Chiar arătai caraghios... ştiu că nu-i frumos să-i spui asta unui om pe care de-abia îl întâlneşti... vai de mine! Dar să ştii, chiar *arătai* cum îţi zic!

— Dac-am fi fost în vremurile bune, îi spuse el, zâmbind, următoarea mea mutare ar fi fost să te dau în judecată şi să cer daune în valoare de cel puţin un sfert de milion. Atac la persoană. Domnule judecător, eu ara privit în sus şi această tânără doamnă se uita la mine de la balcon. Da, cred că se strâmba. În orice caz, făcea o grimasă. Reclamantul este acest biet băiat. Luăm o pauză de zece minute.

Râseră puţin împreună. Tânărul purta o pereche de jeanşi decoloraţi, dar curaţi, şi o cămaşă de. culoare albastru-închis. Noaptea de vară era caldă şi plăcută, iar Frannic începu să se bucure că avusese ideea să iasă.

— Nu cumva se întâmplă să te cheme Fran Goldsmith?

— Ba chiar aşa. Dar cu nu te cunosc pe tine.

— Sunt Larry Underwood. Noi am ajuns de-abia astăzi. De fapt, îl căutam pe Harold Lauder. Mi s-a spus că locuieşte la 261 Pearl, împreună cu Stu Redman, Frannie Goldsmith şi alţi câţiva.

Lui Frannie îi pieri orice urmă de veselie.

— Harold stătea şi el aici, când am ajuns în Boulder, dar s-a mutat acum destul de multă vreme. Loeuieşte pe Arapahoe Street, în partea de vest a oraşului. Pot să-ţi dau adresa lui, dacă doreşti, şi indicaţii cum să ajungi la el.

— Ţi-aş fi recunoscător. Dar cred că am să-l vizitez de-abia mâine. Nu mai am curaj pentru încă o tentativă de genul ăsta.

— Îl cunoşti pe Harold?

— Îl cunosc şi nu... la fel ca pe tine. Deşi trebuie să fiu cinstit şi să mărturisesc că nu eşti aşa

cum mi-am imaginat eu. În mintea mea, erai o blondă tip Valkyrie, ca dintr-o pictură de Frank Frazetta, şi cu câte un revolver de 45 la fiecare şold. Oricum, îmi face plăcere să te cunosc.

Întinse mâna, iar Frannie i-o strânse, cu un mic zâmbet de încurcătură.

— Mi-e teamă că n-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti.

— Stai jos pe bordură şi în câteva minute îţi explic.

Făcu aşa cum i se spusese. Stafia unei adieri însufleţi strada, clintind din loc fragmente de hârtie şi făcând să fremete ulmii bătrâni din curtea judecătoriei, situată la doar trei blocuri de ei.

— Am aici un cadou pentru Harold Lauder. Dar vreau să fie o surpriză, prin urmare te rog să nu-i spui nimic, dacă-l întâlneşti înaintea mea.

— O.K., sigur că da, îi răspunse Frannie, mai dezorientată ca oricând.

Bărbatul ridică pistolul cu ţeava lungă, care se dovedi a fi cu totul altceva: o sticlă de vin cu gâtul subţire. Ea înclină sticla în aşa fel încât să stea în bătaia luminii stelelor şi reuşi cu greu să descifreze literele mari — BORDEAUX din partea de sus şi ceva mai jos data: *1947.*

— Cea mai bună recoltă de Bordeaux din secolul acesta, explică el. Cel puţin aşa spunea un vechi prieten de-al meu. Numele lui era Rudy. Dumnezeu să-l iubească şi să-l odihnească în pace.

— 1947... asta înseamnă de acum patruzeci şi trei de ani. Oare nu cumva... cum să spun, s-a stricat?

— Rudy zicea că la noi n-a ajuns niciodată vreun Bordeaux cu adevărat de soi. Oricum, eu l-am cărat tot drumul din Ohio şi până aici. Dacă este un vin prost, cel puţin se poate zice că a fost plimbat destul.

— Şi sticla este pentru Harold?

— Da, împreună cu astea.

Scoase ceva din buzunarul hainei şi-i întinse fetei. De această dată, Fran nu avu nevoie să citească la lumina stelelor. Izbucni în râs şi exclamă:

— Payday! Ciocolata lui favorită... dar cum de-ai ştiut?

— Păi e o poveste întreagă.

— Vreau s-o ştiu!

— Prea bine, atunci. A fost odată ca niciodată un tip pe care-l chema Larry Underwood şi care a venit din California la New York, ca să-i facă o vizită bătrânei lui mame. Acesta nu era unicul motiv pentru care făcuse călătoria, iar celelalte motive erau mai puţin plăcute, dar hai să ne oprim la versiunea băiat-bun, de acord?

— De ce nu? consimţi Fran.

— Şi, ce să vezi, Vrăjitoarea cea Rea a Occidentului, sau cine ştie ce găozar de la Pentagon, a abătut asupra ţării un cumplit flagel şi, până să apuci să zici "Uite-l pe Captain Trips", a murit cam toată lumea din New York. Inclusiv mama lui Larry.

— Condoleanţe. La fel şi mama, şi tatăl meu.

— Mda... mamele şi taţii tuturor. Dacă ne-am fi trimis unii altora cărţi poştale în care să ne exprimăm compasiunea, cred că am fi terminat tot stocul. Dar Larry a fost unul dintre puţinii norocoşi. A părăsit oraşul împreună cu o doamnă pe caro o chema Rita, care nu era prea bine dotată ca să înfrunte realitatea. Şi, din nefericire, nici Larry nu era suficient de dotat ca s-o ajute.

— Nimeni nu avea dotarea necesară.

— Dar unii au dobândit-o mai repede. În orice caz, Larry cu Rita s-au îndreptat spre litoralul Maineului. Ajunseseră în Vermont, când doamna a decedat din cauza unei supradoze de somnifere.

— Vai, Larry, îmi pare foarte rău.

— Larry a suferit o lovitură serioasă. De fapt, a interpretat cele petrecute ca pe o pedeapsă mai mult sau mai puţin divină atrasă de slăbiciunea

caracterului său. Apoi, unul sau doi oameni care-l cunoşteau foarte bine îi spuseseră că trăsătura lui de caracter cea mai puternică era viguroasa lui vână de egoism, care ieşea în evidenţă ca o madonă din material plastic reflectorizant Day-Glo pe bordul unui Cadillac model '59.

Frannie se mişcă puţin pe locul ei de pe trotuar.

— Sper că nu te simţi prost din cauza mea, dar toate lucrurile acestea m-au apăsat de multă vreme încoace şi au cu *adevărat* o relaţie cu acea parte a poveştii legată de Harold. Bine?

— Bine.

— Îţi mulţumesc. Cred că de când am făcut astăzi cunoştinţă cu bătrâna şi până acum am tot căutat o figură prietenoasă, căreia să-i spun toate acestea. Am crezut că va fi Harold. În fine. Larry a mers mai departe, spre Maine, pentru că nu i se arăta nici o altă ţintă valabilă. În acel moment avea vise foarte rele, dar, fiind singur, nu avea de unde să ştie că ele li se arătau şi altora. A presupus, pur şi simplu, că nu erau decât un nou simptom al prăbuşirii lui mintale constante. În cele din urmă, a ajuns la un mic oraş de pe litoral, numit Wells, unde a întâlnit o femeie cu numele de Nadine Cross şi un băieţel straniu, al cărui nume s-a dovedit a fi Leo Rockway.

— Wells, se miră ea în şoaptă.

— Cei trei călători au dat cu banul, hotărând astfel în ce direcţie a autostrăzii US 1 s-o apuce şi sorţii au hotărât să meargă spre sud, unde în cele din urmă au întâlnit...

— Ogunquit! exclamă Frannie, încântată.

— Chiar aşa. Şi acolo, pe un hambar, scris cu litere uriaşe, am făcut pentru prima oară cunoştinţă cu Harold Lauder şi Frances Goldsmith.

— Semnul lăsat de Harold! Vai, Larry, să ştii că-i va face *multă* plăcere!

— Am urmat indicaţiile înscrise pe hambar până la Stovington, apoi v-am urmat din Stovington până în Nebraska şi, în fine, după indicaţiile lăsate

acasă la Mother Abagail, până la Bouldcr. Ne-am întâlnit şi cu alte persoane de-a lungul drumului. Una dintre ele este Lucy Swann, prietena mea. Mi-ar face plăcere să faceţi cunoştinţă. Cred că o să-ţi placă de ea.

Continuă după o pauză:

— Între timp însă, se întâmplase un lucru absolut nedorit de Larry. Micul lui grup de patru a crescut la şase. Cei şase au întâlnit alţi patru în nordul statului New York, grupul nostru înglobându-l pe al lor. În momentul în care am ajuns la mesajul lăsat de Harold în uşa casei lui Mother Abagail, eram şaisprezece la număr, şi am mai cules încă trei, chiar când plecam de acolo. Larry era şeful temerarei trupe. Nu a existat vreun vot sau altceva de genul acesta. Pur şi simplu aşa a fost să fie. Iar el nu-şi dorea o asemenea responsabilitate. Era o pacoste. Noaptea nu putea dormi de grijă. Începuse să înghită pastile Tunis şi Rolaid. Însă e foarte ciudat cum mintea reuşeşte să se biciuiască singură. Nu am putut să renunţ. A ajuns un lucru de care depindea respectul faţă de mine însumi. Iar eu — *el* — se temea tot timpul că o va da de-a dreptul în bară, că se va trezi într-o bună dimineaţă şi va descoperi pe careva mort în sacul de dormit, aşa cum se întâmplase cu Rita, în Vermont, şi că toţi îl vor arăta cu degetul şi vor spune: "E vina ta. Nu te-ai priceput mai bine, e doar vina ta." Despre acest lucru n-am putut vorbi cu nimeni, nici măcar cu Judele...

— Cine-i Judele?

— Judele Farris. Un bătrân din Peoria. Cred că a fost cu adevărat judecător la un moment dat, pe la începutul anilor cincizeci, judecător de circumscripţie sau ceva de genul acesta, dar ieşise la pensie de un amar de ani când a izbucnit gripa. Cu toate acestea, este foarte ascuţit la minte. Când te măsoară cu privirea, juri că-ţi face o radiografie. În orice caz, Harold este important pentru mine. Importanţa lui creştea, pe măsură ce sporea şi

numărul celor din grup. În raport direct, s-ar putea spune. Râse scurt, apoi continuă: Când îmi amintesc de hambarul acela... Doamne! Ultimul rând al textului, cel care cuprindea numele tău, era atât de jos, încât mi-am făcut socoteala că a stat într-o poziţie absolut periculoasă atunci când l-a pictat.

— Da. Eu dormeam când s-a întâmplat, altfel l-aş fi oprit.

— Am început să aflu mai multe despre el. Am găsit un ambalaj de Payday în acoperişul hambarului din Ogunquit, apoi şi crestătura din bârnă...

— Ce crestătură?

Simţi că Larry o cercetează în întuneric şi-şi strânse veşmântul mai bine în jurul trupului... nu din sfială, pentru că nu se simţea câtuşi de puţin ameninţată, ci din nervozitate.

— Doar iniţialele lui, spuse Larry în treacăt. H.E.L. Dar dacă ar fi fost numai atât, nu m-aş afla acum aici. După aceea însă, la reprezentanţa de motociclete din Wells...

— E adevărat, am trecut pe acolo!

— Ştiu că aţi fost. Am observat dispariţia a două motociclete. Ceea ce mi-a lăsat o impresie chiar mai puternică a fost că Harold a pompat benzină dintr-un rezervor subteran. Probabil I-ai ajutat şi tu, Fran. Eu era să-mi pierd degetele acolo, fir-ar să fie.

— Nu, n-a fost nevoie. Harold a dat târcoale până ce a descoperit o chestie, căreia el îi zicea ventil de aerisire.

Larry gemu şi-şi trase o palmă peste frunte.

— Ventil de aerisire! Isuse! Mie nu mi-a dat prin minte să caut locul prin care aeriseau rezervorul! Vrei să spui că pur şi simplu a căutat... a tras de un cep... şi în locul acela a montat furtunul?

— Păi... da.

— O, Harold! exclamă Larry cu un ton de admiraţie pe care Fran nu-l mai auzise niciodată, cel puţin nu în legătură cu numele lui Harold Lauder. În orice caz, este una dintre şmecheriile care mi-a scăpat. În fine, am ajuns la Stovington. Iar Nadine a fost atât de tulburată, încât a leşinat.

— Eu am plâns, îi mărturisi Fran. Am bocit de ziceai că n-o să mai termin vreodată. Eram absolut convinsă că, o dată ajunşi acolo, cineva ne va ieşi în întâmpinare şi ne va spune: "Bine aţi venit! Poftiţi înăuntru, despăducherea e pe dreapta, cafeteria pe stânga." Clătină din cap şi apoi continuă: Acum pare un gând de-a dreptul prostesc.

— Eu nu m-am simţit descurajat. Neînfricatul Harold trecuse pe acolo înaintea mea, lăsase mesajul şi plecase mai departe. Mă simţeam ca un pionier novice, urmărindu-i pe indian în *The Pathfinder. (Calauza)*

Punctul lui de vedere referitor la Harold o fascină şi o uimi. Oare nu cumva Stu conducea deja grupul atunci când plecaseră din Vermont în direcţia Nebraska? Foarte cinstit, nu reuşea să-şi amintească. În zilele acelea erau cu toţii preocupaţi de vise. Larry îi trezea acum în amintire lucruri pe care le uitase... sau, mai rău, pe care le considerase de la sine înţelese. Harold riscându-şi viaţa ca să picteze anunţul acela pe hambar — ei i se păruse că riscase prosteşte, dar se dovedise că gestul lui avusese un rost. Şi extragerea benzinei din rezervorul acela subteran... pentru Larry fusese o operaţie nemaipomenită, se vedea, în schimb pentru Harold un simplu gest de rutină. Începuse să aibă sentimentul de micime şi de vinovăţie. Toată lumea îl considera pe Harold — mai mult sau mai puţin — un figurant care nu făcea decât să rânjească. Dar în ultimele şase săptămâni, lui Harold îi izbutiseră nu puţine lucruri minunate. Oare era atât de îndrăgostită de Stu încât trebuia ca un străin să-i atragă atenţia asupra unor adevăruri

legate de Harold? Ceea ce-i lăsa o senzaţie de şi mai mare jenă era faptul că, o dată ce se pusese pe propriile lui picioare, Harold se purtase ca o persoană matură cu ea şi cu Stuart.

— Cum spuneam, dăm peste alt semn la Stovington, inclusiv cu şoselele pe care să le urmăm, corect? Iar în iarbă, alături, încă un ambalaj de ciocolată Payday. Ca şi cum, în loc să iau urma după beţe rupte şi fire de iarbă smulse, aş fi urmat dâra de ciocolate Payday lăsată în urmă de Harold. E adevărat, nu v-am urmat chiar pas cu pas. Am ocolit Gary, Indiana, pe la nord, pentru că avusese loc un incendiu teribil, care nici nu se stinsese definitiv, ici şi colo. Din câte se vedea, săriseră în aer toate rezervoarele de ţiţei ale oraşului. În orice caz, datorită ocolului l-am cules şi pe judecător, am poposit la Hemingford Home — între timp aflasem că nu mai e acolo, din vise, înţelegi ce vreau să spun, dar ţineam totuşi neapărat să vedem *locul.* Porumbul... leagănul din anvelopă... ştii la ce mă refer?

— Da, îi răspunse Frannie în şoaptă. Da, sigur că da.

— Iar eu simţeam tot timpul că înnebunesc, tot gândindu-mă că se va întâmpla ceva, că vom fi atacaţi de o bandă de motociclişti, că o să rămânem fără apă şi cine mai ştie câte altele. Avea maică-mea o carte, moştenită de pe la bunică-mca. *In His Steps,* aşa se chema. Era cu nişte mici povestiri despre oameni cu probleme îngrozitoare. De natură etică, cele mai multe. Iar individul care scrisese cartea zicea că, pentru a rezolva treaba respectivă, nu aveai decât să pui întrebarea "Ce ar face Isus în locul tău?" Şi necazul dispărea ca prin farmec. Ştii care-i părerea mea? E un fel de formulă zen, adică nu o întrebare în adevăratul înţeles al cuvântului, ci o metodă de a-ţi limpezi mintea, ca şi cum ai prpnunţa Om şi te-ai uita la vârful nasului.

Fran zâmbi, gândindu-se la ce-ar fi avut de replicat maică-sa dacă ar fi auzit o asemenea bazaconie.

— Prin urmare, atunci când dădeam cu adevărat de greu, Lucy — ea este prietena mea, nu ştiu dacam apucat să-ţi spun?— Lucy îmi zicea: "Repede, Larry, pune întrebarea aceea."

— Ce ar face Isus în locul tău? interveni Fran, amuzată.

— Nu, ce ar face *Harold în* locul tău? îi răspunse Larry cu toată seriozitatea.

Fran rămase aproape cu gura căscată. Îşi dorea acum foarte mult să fie martoră la întâlnirea celor doi. Oare ce reacţie va avea Harold?

— Într-o seară am poposit în curtea unei ferme şi rămăsesem cu adevărat aproape fără apă. Exista un puţ, dar nu aveai cum să faci ca apa să urce, pentru că nu exista curent electric, iar pompa nu funcţiona fără. Iar Joe — Leo, scuză-mă, numele lui adevărat este Leo —, Leo tot trecea pe lângă mine şi-mi zicea: "Sete, Larry, sete rău." Pur şi simplu mă scotea din minţi. Simţeam cum fierbe sângele în mine şi probabil că dacă mai venea încă o dată, l-aş fi lovit. Ce om drăguţ, nu? Gata să lovească un copil cu minţile tulburate. Dar un om nu se poate transforma dintr-o dată. Am avut destul timp ca să descopăr subterfugiul acesta.

— Bine, dar ai reuşit să-i aduci pe toţi neatinşi, din Maine şi până aici, îi atrase Frannie atenţia. Dintre ai noştri, unul a murit. A făcut o infecţie la apendice. Stu a încercat să-l opereze, dar nu i-a ajutat cu nimic. Una peste alta, Larry, aş zice că te-ai descurcat foarte bine.

— Harold şi cu mine ne-am descurcat foarte bine, o corectă el. Atunci, Lucy m-a îndemnat: "Repede, Larry, pune întrebarea aceea." Aşa am făcut. La ferma respectivă exista şi o moară de vânt, care ridica apa până la hambar. Deşi se rotea destul de repede, pe robinetele din hambar nu venea nici o picătură. Atunci am deschis cutia de la

picioarele morištii, unde se afla întregul mecanism, şi am constatat că axul principal sărise din locaşul lui. L-am pus la loc şi bingo! Curgea apă câtă vroiai. Rece şi bună. Mulţumită lui Harold.

— Ba mulţumită *ţie.* Harold nici nu se afla acolo, Larry.

— Oricum, eu îl aveam pe el în cap. De-asta am venit aici şi i-am adus vinul şi ciocolata. O privi, cu fereală. Ştii, eu mă gândeam că s-ar putea să fie omul tău.

Ea clătină din cap şi căută în jos, spre degetele ei încleştate.

— Nu. El... nu Harold.

Nu spuse nimic multă vreme, dar simţea că se uită la ea. În cele din urmă, Larry sparse tăcerea:

— Okay, unde am greşit? Atunci când l-am judecat pe Harold?

Fran se ridică în picioare.

— E vremea să intru. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Larry. Treci şi mâine pe aici, ca să faci cunoştinţă cu Stu. Adu-o şi pe Lucy a ta, dacă nu este ocupată.

— Ce este cu el? insistă bărbatul, ridicându-se şi el.

— O, nu ştiu, spuse ea cu voce gâtuită, gata să izbucnească în lacrimi. Mă faci să mă simt ca şi cum... ca şi cum m-aş fi purtat foarte urât cu Harold, iar eu n-am habar... de ce sau cum am făcut-o... este vina mea că nu-l iubesc aşa cum îl iubesc pe Stu? Sunt eu de vină pentru asta?

— Nu, sigur că nu, îi răspunse Larry, surprins. Uite ce este, te rog să mă ierţi. Am dat buzna peste tine. Plec îndată.

— S-a *schimbat!* izbucni Frannie. Nu ştiu cum şi de ce, uneori consider că înspre binele lui... dar nu ştiu... nu ştiu exact. Iar alteori mi-este teamă.

— Teamă de Harold?

Nu-i răspunse, îşi coborî doar privirile în jos. Considera că spusese prea mult.

— Aveai de gând să mă îndrumi cum să ajung la el? o întrebă Larry cu blândeţe.

— E foarte simplu. Mergi drept înainte pe Arapahoe, până ajungi la un scuar... Eben G. Fine Park, cred că aşa se cheamă. Parcul este pe dreapta. Iar căsuţa lui Harold este pe stânga, chiar vizavi.

— Am înţeles, îţi mulţumesc. Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc, Fran, n-am să uit vaza spartă şi toate celelalte.

Fran îi zâmbi, însă doar formal. Tot farmecul şi veselia acelei seri dispăruseră.

Larry înălţă sticla de vin şi-i răspunse cu micul lui zâmbet discret.

— Iar dacă te întâlneşti cu el înaintea mea... păstrează secretul, da?

— Sigur că da.

— Noapte bună, Frannie.

Se întoarse pe drumul pe care venise. Îl urmări până ce dispăru, apoi urcă scările şi se strecură în pat, lângă Stu, care dormea în continuare ca un buştean.

Harold, gândi ea, trăgând păturile până la bărbie. Cum ar fi putut să-i mărturisească lui Larry, care părea o persoană simpatică, în felul lui atât de straniu şi de pierdut (dar oare nu erau pierduţi cu toţii, acum?), că Harold Lauder era gras şi copilăros şi pierdut, la rândul lui? Se cădea să-i spună că într-o bună zi, nu cu mult în urmă, dăduse peste Harold cel atât de înţelept şi întreprinzător, Harold *ce-ar face Isus în locul tău,* tăind gazonul din spatele casei şi bocind, îmbrăcat doar în costumul lui de baie? Că Harold cel uneori posomorât şi adesea speriat, pe drumul de la Ogunquit şi până la Boulder se transformase într-un politician robust, dintre cei care îţi trag palme pe spate şi se bucură teribil că te-au întâlnit şi care, cu toate acestea, te măsoară cu nişte priviri goale şi lipsite de surâs, ca de şopârlă?

Îi trecu prin minte că va adormi cu mare greutate în seara respectivă. Harold se îndrăgostise de ea, iar ea se îndrăgostise de Stu Redman, pe lumea asta nu există milă. Iar acum, de câte ori dădea ochii cu Harold, o treceau *fiori.* Cu toate că mai slăbise vreo cinci kilograme şi nu mai avea atâtea coşuri, o încerca sentimentul...

Respiraţia i se opri în gât şi se ridică într-un cot, cu ochii mari.

Ceva se mişcase înlăuntrul ei.

Pipăi cu mâinile uşoara umflătură de la mijloc. Nu, imposibil, era cu mult prea devreme. Imaginaţia îi jucase o festă. Doar că...

Doar că într-adevăr mişca.

Se întinse din nou cu grijă, iar inima îi bătea mai să-i sară din piept. Fu la un pas să-l trezească pe Stu, apoi se răzgândi. Vai, dacă copilul ar fi fost al lui şi nu de la Jess! Da, atunci l-ar fi sculat din somn şi s-ar fi bucurat de moment împreună cu el. Aşa avea să procedeze la următorul copil. Desigur, cu condiţia să mai *existe* un altul.

Atunci mişcarea se repetă, atât de discret, încât ar fi putut fi o simplă mişcare internă obişnuită. Dar ea era perfect conştientă de ce simte, nu putea fi vorba decât de copil. Copilul trăia!

— Slavă Ţie! murmură ea pentru sine.

Uită de Larry Underwood şi de Harold Lauder. Uită tot ceea ce se petrecuse cu ea de când se îmbolnăvise maică-sa. Aşteptă să se mişte iarăşi, ascultând prezenţa aceea din interiorul ei şi adormi ascultând. Copilul ei trăia.

Aşezat pe un scaun, în mijlocul pajiştii casei pe care şi-o alesese, Harold se uita la cer şi se gândea la un vechi rock and roll. Ura rockul, dar cântecul acesta reuşea să şi-l aducă aminte aproape vers cu vers, ba chiar şi numele formaţiei care îl interpreta: Kathy Young and the Innocents. Vocalistul, de fapt o cântăreaţă, probabil, avea o voce înaltă, fierbinte,

stridentă, care, fără să înţeleagă foarte bine de ce, îl captivase. O Melodie de Aur, ar fi zis un DJ. Un Hit Niciodată Învechit. Un Şlagăr Minunat şi de Neuitat. Judecând după voce, fata care cânta avea şaisprezece ani, era palidă, blondă şi urâţică. Ai fi zis că interpretează cântecul ţinând în mână o fotografie care stă de obicei ascunsă în fundul sertarului unui dulap, scoasă doar noaptea târziu, când toţi ceilalţi din casă dorm profund. În vocea ei se ghicea deznădejdea. Imaginea înaintea căreia cânta fusese probabil decupată din almanahul surorii ei mai mari, portretul lui Big Jock local — căpitanul echipei de fotbal şi preşedinte al Consiliului elevilor. Big Jock i-o trăgea şefei galeriei în cine ştie ce ulicioară doar de îndrăgostiţi ştiută, în timp ce fata asta urâţică, fără ţâţe şi cu un coş în colţul buzelor cânta:

O mie de stele pe cer... iar acum înţeleg... eşti singura mea dragoste... spune-mi că mă iubeşti... spune-mi că eşti al meu, doar al meu...

În seara asta existau mai mult de o mie de stele pe cer, dar nu pentru îndrăgostiţi. Calea Lactee nu dădea semne de blândeţe sau de bunăvoinţă. Aici, la o mie şase sute de metri deasupra nivelului mării, stelele erau ascuţite şi crude, un miliard de orificii în catifeaua neagră, cu pioletul lui Dumnezeu. Erau stele ale urii şi, din acest motiv, Harold se simţi îndreptăţit să-şi pună o dorinţă. O dorinţă să-mi primeşti, o dorinţă în astă seară să-mi îndeplineşti. Să vă ia dracu', oameni buni.

Stătea tăcut, cu capul lăsat pe spate, ca un astronom căzut pe gânduri. Îşi lăsase părul mai lung ca niciodată, dar acum era curat şi îngrijit. Nici nu mai puţea ca un dihor. Nu mai era nici atât de plin de pete acum, după ce renunţase la ciocolată. Apoi, munca grea şi mersul pe jos îl ajutaseră să slăbească. Începuse să arate foarte bine. În ultimele câteva săptămâni, întâmplându-se să treacă pe lângă o suprafaţă reflectantă oarecare, se vedea silit să întoarcă repede capul peste umăr,

din cauză că surprinsese cu coada ochiului o siluetă absolut străină.

Îşi schimbă poziţia pe scaun. Ţinea în braţe un caiet voluminos, cu legătura de un albastru-marmorat şi coperte imitând pielea. Când nu pleca de acasă, îl ascundea sub o cărămidă a cuptorului, care ieşea de la locul ei. Dacă descoperea cineva caietul, nu avea ce să mai caute la Boulder. Pe coperta acestuia era un singur cuvânt, tipărit cu foiţă aurie: REGISTRU. De fapt, conţinea jurnalul pe care-l începuse după ce-l citise pe-al lui Fran. Umpluse deja primele şaizeci de pagini cu scrisul lui mărunt, ocupând întreaga lăţime a foii. Nu existau alineate, doar un singur bloc solid de cuvinte, ca o erupţie de puroi revărsându-se dintr-un abces deschis al pielii. Nu-şi închipuise că are atâta ură în el. Din câte şi-ar fi imaginat, de acum izvorul ar fi trebuit să sece, dar constatase că de-abia reuşise să-l capteze.

Şi de unde provenea ura lui?

Se îndreptă în scaun, ca şi cum întrebarea ar fi venit din afara lui. O întrebare la care răspunsul era greu de dat, cu excepţia a puţini, foarte puţini aleşi. Nu spusese Einstein că nu existau pe lume decât şase persoane care înţelegeau implicaţiile formulei $E\text{-}mc^2$? Dar ecuaţia din scăfârlia lui? Relativitatea lui Harold.

Viteza ruinei. Vai, ar fi putut umple de două ori pe atâtea pagini despre subiectul acesta, devenind mai obscur, mai ascuns, până când în cele din urmă avea să se piardă în propria lui mecanică, fără să se apropie câtuşi de puţin de izvorul acela. Poate că... se viola pe sine însuşi? Asta era? Oricum, nimerise destul de aproape. Un soi de sodomizare obscenă şi continuă.

Avea să părăsească Boulder curând. Peste cel mult o lună sau două. După ce stabilea în ce fel să-şi regleze conturile. După aceea pornea spre vest. Iar o dată ajuns acolo, avea să-şi dea drumul la gură şi să povestească tot ce se întâmpla aici. Avea

să povestească tot ce se petrecea la întrunirile publice şi, cu mult mai important, tot ce se petrecea la întâlnirile particulare. Era convins că va face parte din Free Zone Committee, Comitetul Zonei Libere. Va fi întâmpinat bine şi răsplătit cum se cuvine de cel ce stăpânea acolo... Se va lăsa mânat de ura lui profundă, ca de un cumplit vehicul al morţii. El şi cu Flagg vor distruge această aşezare mizeră, ca pe un muşuroi de furnici. Dar mai întâi se va socoti cu Redman, care-l minţise şi-i luase femeia.

Bine, Harold, dar de ce urăşti?

Nu, la această întrebare nu exista un răspuns satisfăcător, ci doar un fel de... de gir pentru ura însăşi. Oare întrebarea era cinstită? Considera că nu. Ca şi cum ai întreba o femeie de ce a dat naştere unui copil anormal.

A fost o vreme, o oră sau o clipă, când i-a trecut prin minte să arunce ura peste bord. Asta s-a întâmplat după ce terminase de citit jurnalul lui Fran şi descoperise că ea îi aparţinea definitiv lui Stu Redman. Ceea ce avusese asupra lui efectul pe care-l are un jet de apă rece asupra unui melc fără cochilie, făcând să se contracte carnea lui lăbărţată, obişnuită să se mişte doar în minuscula lui casă. În acea oră sau clipă fusese conştient că putea pur şi simplu să *accepte ceea ce era,* iar asta-i bucurase şi-l îngrozise, totodată. Atunci a avut conştiinţa că s-ar putea transforma într-o nouă persoană, un Harold Lauder proaspăt, clonat din cel vechi prin intervenţia năprasnică a epidemiei de Supergripă. Simţi, mai limpede ca oricare altul, că acesta era rostul lui Boulder Free Zone. Oamenii nu mai erau cei de dinainte.

Microsocietatea orăşenească de aici nu se asemăna cu nici o comunitate de dinaintea epidemiei. Ceilalţi nu înţelegeau, deoarece ei nu se aflau în afara graniţelor, ca el. Bărbaţii şi femeile trăiau împreună, fără a simţi, aparent, nevoia de a reinstitui ceremonia căsătoriei. Grupuri întregi de

oameni trăiau împreună, în mici subcomunităţi asemănătoare unor comune. Existau puţine fricţiuni. Oamenii păreau să se înţeleagă bine unii cu ceilalţi. Dar lucrul cel mai straniu era că ei păreau să nu pună la îndoială implicaţiile profund teologice ale visului... şi ale epidemiei înseşi. Boulder în întregime reprezenta o societate clonată, o *tabula* atât de *rasa,* încât nu putea să simtă propria ei splendoare şi noutate.

Harold o simţea şi o ura.

Departe, dincolo de munte, exista o altă creatură clonată. Un fragment din răul întunecat, o singură celulă răzleaţă luată din trupul muribund al vechiului corp politic, un reprezentant singuratic al carcinomului ce mâncase de vie vechea societate. O singură celulă, care începuse însă să se reproducă şi să zămislească alte celule răzleţe. Societatea avea să fie confruntată cu vechea luptă, efortul ţesutului sănătos de a respinge invaziile maligne. Dar pentru fiecare celulă luată în parte se punea întrebarea aceea străveche, apărută pentru prima oară în Grădina Raiului — e mai bine să muşti din măr sau să-l laşi în pom? Acolo, în vest, mâncau în neştire plăcintă cu mere şi beau cidru. Asasinii Edenului, soldaţii întunericului se aflau acolo.

Cât despre el, fiind absolut conştient că avea libertatea să *accepte ceea ce era,* respinsese noua cale. A o fi urmat ar fi echivalat cu o sinucidere. Stafia fiecărei umiliri la care fusese supus se ridica împotrivă. Visele şi ambiţiile lui ucise se trezeau la o viaţă de strigoi şi îl cercetau dacă poate să le uite cu atâta uşurinţă. În noua societate din Free Zone nu putea fi decât Harold Lauder. Dincolo, avea şansa de a deveni un prinţ.

Răul îl atrăgea. Înaintea ochilor i se desfăşura carnavalul negru — roţi Ferris rotindu-se cu luminile lor deasupra unui teritoriu întunecat, un spectacol secund fără de sfârşit, populat cu personaje de aceeaşi teapă cu el, iar în cortul

principal leii îi mâncau de vii pe spectatori. Ceea ce-l atrăgea ca un magnet era acea muzică disonantă a haosului.

Îşi deschise jurnalul şi scrise cu hotărâre, la lumina stelelor:

12 august 1990 (dimineaţa devreme).

Se spune că două mari păcate omeneşti ar fi mândria şi ura. Oare aşa să fie ? Eu prefer să le consider două mari virtuţi. A renunţa la mândrie şi la ură înseamnă a te schimba, spre binele lumii. A le îmbrăţişa, a le da frâu liber este mai nobil; cu alte cuvinte, lumea trebuie să se schimbe spre binele tău. Sunt îmbarcat într-o măreaţă aventură.

HAROLD EMERY LAUDER

Închise caietul. Intră în casă, îl aşeză la locul lui, în peretele cuptorului, şi puse cu grijă cărămida la loc. Apoi intră în baie, fixă lampa Coleman pe cadă, în aşa fel încât să lumineze oglinda şi, timp de cincisprezece minute, îşi exersă zâmbetul. Devenise un adevărat expert în domeniu.

CAPITOLUL 51

PESTE TOT în Boulder apăruseră afişele lui Ralph care anunţau adunarea din 18 august. Aveau loc o mulţime de discuţii înfierbântate, cele mai multe legate de calităţile şi defectele comitetului ad-hoc format din şapte persoane.

Mother Abagail se culcă sfârşită de oboseală, înainte ca lumina să fi dispărut de pe cer. Toată ziua primise un şir nesfârşit de vizitatori, dorind cu toţii să-i afle părerea. Ea le declară că, după părerea ei, cei aleşi în comitet erau în majoritate foarte buni. Oamenii erau dornici să afle dacă avea de gând să facă parte dintr-un comitet cu caracter oarecum permanent, dacă se va constitui un astfel

de organism cu prilejul adunării. Ea le răspundea că lucrul acesta avea să se dovedească puţin prea obositor, dar că urma să acorde tot ajutorul de care era în stare unui comitet de reprezentanţi aleşi, dacă oamenii îi cereau acest ajutor. Primi nenumărate asigurări că orice comitet permanent care i-ar refuza ajutorul ar fi răsturnat de îndată. Mother Abagail se duse la culcare obosită, însă mulţumită.

La fel de mulţumit era în seara respectivă şi Nick Andros. Într-o singură zi, folosind un unic afiş tipărit cu un mimeograf acţionat manual, grupul răzleţ de refugiaţi care se aşezaseră în Free Zone se transformase într-unul de potenţiali alegători. Asta le plăcea, le dădea sentimentul că descoperiseră un teren ferm, după o lungă perioadă de cădere liberă. În după-amiaza aceea, Ralph îl dusese cu o maşină la uzina electrică. El, Ralph şi Stu se înţeleseseră să ţină o întâlnire preliminară în locuinţa lui Stu şi Frannie peste două zile. Aveau astfel la dispoziţie două zile, în care să asculte ce ziceau ceilalţi.

Nick zâmbise şi-şi făcuse mâinile pâlnie la urechi, ceea ce, se ştie, nu-i servea la nimic.

— Cititul buzelor mi se pare chiar mai bun, spuse Stu. Ştii, Nick, cred că vom reuşi să reparăm motoarele acelea explodate. Brad Kitchner munceşte ca un urs. Dacă am avea zece ca el, toate ar funcţiona în oraş ca pe roate, înainte de 1 septembrie.

Nick făcu gestul lui specific, descriind un cerc cu degetul mare şi arătătorul, apoi intrară împreună.

În aceeaşi după-amiază, Larry Underwood şi Leo Rockway mergeau spre vest, pe Arapahoe Street, în direcţia casei lui Harold. Larry purta rucsacul pe care-l cărase pe umeri în timpul

întregii călătorii, numai că de data asta nu avea în el decât o sticlă de vin şi şase ciocolate Payday.

Lucy se alăturase unei echipe de şase oameni, pornite cu două camioane speciale să deblocheze străzile şi drumurile din oraş şi din împrejurimi de vehicule. Partea proastă era că munceau cam aiurea, pe apucate, se strângeau numai când le venea cheful câtorva să se apuce de lucru. Albinuţa demolează, în loc să ţeasă, îi trecu prin minte lui Larry; ochii i se opriră asupra unuia dintre posterele pe care scria ADUNARE GENERALĂ, cel în cauză fiind prins în cuie pe un stâlp de telefon. Poate că acesta era răspunsul. Păi sigur că da, oamenii de aici doreau să muncească; le lipsea doar cineva care să coordoneze acţiunile şi să le spună ce au de făcut. După părerea lui, mai întâi de toate doreau să înlăture dovezile celor întâmplate aici la începutul verii (iată, era deja sfârşitul verii!), ca şi cum ai folosi un burete ca să ştergi nişte cuvinte porcoase de pe tablă. Poate că nu suntem în stare să o facem de la un capăt al Americii la celălalt, cugetă Larry, dar ar fi bine măcar aici, la Boulder, înainte de căderea primei zăpezi, dacă Mama Natură este de partea noastră.

Un zgomot de cioburi îl făcu să se întoarcă. Leo spărsese geamul din spate al unui Ford vechi, cu o piatră mare din grădina cuiva. Pe un abţibild lipit pe capacul portbagajului se putea citi următorul text: *GET YOASS UP THEPASS - COLD CREEK CANYON.*

— Să nu mai faci, Joe.

— Leo mă cheamă.

— Leo, se corectă el. Să nu mai faci.

— De ce nu? se interesă Leo cu blândeţe, iar Larry nu reuşi să născocească pe loc un răspuns potrivit.

— Pentru că face un zgomot urât, zise el în cele din urmă.

— Aha. Foarte bine.

Merseră mai departe. Larry îşi vârî mâinile în buzunare. Leo îl imită. Larry trase un şut într-o cutie de conserve. Leo se abătu din drum ca să dea cu piciorul într-o piatra. Larry începu să fluiere o melodie. Leo îl acompanie cu un sunet gâjâit şi şoptit. Larry îi zburli părul puştiului, iar Leo îşi ridică spre el ochii lui ciudaţi, ca de chinez, şi-i zâmbi. Larry gândi: *Pentru numele lui Dumnezeu, pur şi simplu mă îndrăgostesc de el. E nemaipomenit.*

Ajunseră la parcul despre care-i vorbise Frannie, iar vizavi văzu o casă verde cu transperante albe. Pe poteca cimentată ducând spre uşa din faţă se afla o roabă cu cărămizi, iar lângă ea un capac de tomberon plin cu mortar gata pregătit, din cel la care nu mai ai de adăugat decât apă. Un filfizon cu spatele lat stătea pe vine, lângă mortar; pe spatele lui gol se vedeau ultimele semne ale unei arsuri rele, de la soare. Într-o mână ţinea mistria. Construia un zid scund şi curb în jurul unui strat de flori.

Larry îşi aduse aminte de cuvintele lui Fran: S-a *schimbat... Nu ştiu cum şi de ce, sau chiar dacă e spre binele lui... iar uneori mi-este teamă.*

Apoi făcu un pas înainte şi pronunţă cuvintele exact aşa cum plănuise în lungile zile ale călătoriei:

— Eşti Harold Lauder, nu-i aşa?

Harold tresări surprins, apoi se întoarse, cu o cărămidă într-o mână, şi în cealaltă cu mistria din care picura încă mortarul, ţinând-o pe jumătate ridicată, ca pe o armă. Cu coada ochiului, Larry crezu că-l surprinde pe Leo trăgându-se înapoi. Primul lui gând fu acela că, într-adevăr, Harold nu arăta câtuşi de puţin cum şi-l imaginase. Cel de-al doilea gând era legat de mistrie: *Doamne, oare o să-mi dea la cap cu obiectul acela?* Harold era posomorât, ochii lui, apropiaţi, căutau sumbru. Părul moale şi lung îi cădea pe fruntea transpirată.

Îşi ţinea buzele atât de strânse, încât aproape se albiseră.

Atunci se petrecu o transformare atât de bruscă şi totală, încât, mai târziu, de câte ori îşi amintea, lui Larry nu-i venea să creadă că văzuse cu ochii lui un Harold crispat şi nezâmbitor, adică pe cineva mai degrabă capabil să folosească o mistrie pentru a zidi un om de viu în nişa unei pivniţe decât să facă o împrejmuire la un strat de flori, în grădină.

Zâmbi senin şi nevinovat, iar la colţurile gurii îi apăru câte o gropiţă. Din ochi pieri unda de ameninţare (pupilele lui erau verzi ca sticla, limpezi şi blânde — oare cum de reuşiseră ochii lui să pară primejdioşi, sau chiar şi întunecaţi, numai?). Înfipse mistria în masa de mortar — *cianc!* — îşi şterse mâinile de jeanşi şi se apropie cu mâna întinsă. Larry gândi astfel: *Doamne, nu-i decât un copil, mai mic decât mine. Dacă are mai mult de optsprezece ani, îi mănânc toate lumânările de pe ultimul tort aniversar.*

— Nu cred că ne-am cunoscut, spuse Harold, rânjind, în timp ce-şi dădeau mâna.

Harold i-o strânse pe a lui cu putere, scuturând-o exact de trei ori, eliberând-o apoi la fel de brusc. Larry avu prilejul să-şi aducă aminte cum dăduse odată mâna cu George Bush atunci când bătrânul haiduc se afla în campanie electorală. Asta se petrecuse cu prilejul unei întruniri electorale, la care participase sfătuit de mama lui cu mulţi ani în urmă. Dacă n-ai bani de film, du-te la grădina zoologică. Dacă nu-ţi permiţi să mergi nici la grădina zoologică, du-te să vezi un politician.

Dar rânjetul lui Harold era contagios şi Larry îi răspunse la fel. Indiferent că era sau nu un copil, că strângea sau nu mâna ca un politician, surâsul îi lăsă impresia că ar fi absolut sincer, şi apoi, după atâta aşteptare şi ambalaje goale de ciocolată, iată-l în sfârşit pe Harold Lauder, în carne şi oase.

— Aşa este, recunoscu Larry. Deşi eu te cunosc pe tine.

— Ce spui? exclamă Harold, iar zâmbetul lui se lăţi şi mai mult.

Dacă se lărgeşte şi mai mult, se amuză Larry în sinea lui, colţurile gurii au să i se întâlnească la ceafa, iar cele două treimi superioare ale capului pur şi simplu vor cădea pe jos.

— Te-am urmat de-a lungul şi de-a latul ţării, începând din Mâine, îi explică Larry.

— Nu glumeşti? Chiar aşa s-a întâmplat?

— E purul adevăr. Desfăcu rucsacul şi scoase sticla de Bordeaux, pe care i-o întinse lui Harold. Poftim, am ceva pentru tine.

— Vai, nu era nevoie să te deranjezi, îi răspunse Harold, privind sticla oarecum uimit. O mic nouă sute patruzeci şi şapte?

— A fost un an bun. Poftim şi astea.

Puse vreo cinci ciocolate Payday în cealaltă mână a lui Harold. Una dintre ele îi alunecă printre degete şi căzu în iarbă.

Harold se aplecă s-o ia de jos şi, în clipa aceea, Larry întrevăzu o umbră din prima expresie.

Apoi Harold se ridică din nou, mai zâmbitor ca niciodată.

— De unde ai ştiut?

— Am urmat semnele... şi ambalajele tale de ciocolată.

— Ei, fir-aş al naibii. Poftim în casă. Haide să tragem puţin la măsea, după cum îi plăcea lui taică-meu să zică. Băiatului tău i-ar face plăcere să bea nişte Cola?

— Sigur că da. Nu-i aşa, L...

Se întoarse, dar Leo nu se mai afla alături de el. Se întorsese până pe trotuar şi cerceta nişte crăpături din pavaj, ca şi cum ar fi fost extraordinar de interesat de ele.

— Hei, Leo! Nu vrei o Cola?

Leo murmură ceva, dar Larry nu distinse cuvintele.

— Vorbeşte mai tare! îl îndemnă el, enervat. De ce ţi-a dat Dumnezeu voce? Te-am întrebat dacă vrei o Cola?

Aproape inaudibil, Leo îi spuse:

— Cred că am să mă duc să văd dacă nu s-a întors mama-Nadine.

— Ce naiba? De-abia am ajuns aici!

— Vreau să mă întorc! îi răspunse Leo, ridicându-şi privirile din pământ.

Soarele se reflecta prea puternic din ochii lui, iar lui Larry îi trecu prin minte: *Oare ce Dumnezeu se întâmplă? Aproape că plânge.*

— Doar o clipă, îi spuse lui Harold.

— Sigur că da, îi răspunse Harold, zâmbind. Uneori copiii sunt timizi. Aşa eram şi eu.

Larry se apropie de Leo şi se lăsă pe vine, ca să fie la aceeaşi înălţime.

— Ce s-a întâmplat, băiete?

— Vreau să mă întorc, îi spuse Leo, ocolindu-i privirea. Vreau la mama-Nadine.

— Păi, bine...

Se opri, neputincios.

— Vreau înapoi. Băiatul îşi ridică o clipă privirile spre Larry. Apoi se uită peste umărul acestuia, spre punctul în care aştepta Harold, în mijlocul gazonului, după care îşi aţinti iarăşi ochii în pământ. Te rog.

— Nu-ţi place de Harold?

— Nu ştiu... pare ca lumea... dar eu vreau să mă întorc.

Larry oftă.

— Crezi că te descurci singur?

— Sigur.

— Okay. Dar aş fi preferat să intri şi tu şi să bei o Cola cu noi. Aştept de multă vreme momentul întâlnirii cu Harold. Doar ştii asta, nu?

— Da-a...

— Şi pe urmă ne-am întoarce împreună.

— Nu intru în casa aia, şuieră Leo, redevenit pentru o secundă Joe, cu ochi deodată goi şi

sălbatici.

— Okay, se grăbi Larry să-l liniştească, ridicându-se. Du-te drept acasă. Am să verific dacă aşa ai făcut. Fereşte-te să rămâi pe stradă.

— Da, îi promise Leo, apoi continuă iarăşi în şoapta aceea de-abia audibilă, ca un şuierat: De ce nu vii şi tu cu mine? Chiar acum! Să plecăm împreună. Te rog, Larry! Vrei?

— Vai, Leo, de ce...

— N-are nimic.

Cu aceste cuvinte, înainte ca Larry să apuce să-i mai spună ceva, Leo se îndepărtă grăbit. Larry îl urmări cu privirea până ce-l pierdu din vedere. Apoi se întoarse spre Harold, încruntat şi tulburat.

— Ei, i se adresă acesta, nu face nimic. Copiii sunt ciudaţi, câteodată.

— Leo mai mult decât alţii, dar consider că este îndreptăţit. A trecut printr-o mulţime de greutăţi.

— Sunt de aceeaşi părere, îi replică Harold.

Pe Larry îl încercă o undă de neîncredere, simţind că simpatia cu mult prea spontană faţă de un copil pe care de-abia îl întâlnise era un biet surogat.

— Poftim înăuntru, îl invită Harold. Ştii, tu eşti cel dintâi oaspete al meu. Frannie şi Stu au intrat de câteva ori, însă pe ei nu-i trec la socoteală.

Rânjetul lui se transformă într-un zâmbet, puţin trist, iar lui Larry i se făcu deodată milă de băiatul ăsta — pentru că, în realitate, nu avea cum să-l considere pe interlocutorul lui o fiinţă matură. Era un biet singuratic, iar Larry, acelaşi Larry dintotdeauna, nu găsea un cuvânt bun pentru el şi-l judeca după tot felul de impresii pripite. Nu i se părea cinstit. Sosise momentul să renunţe la afurisitele alea de bănuieli.

— Bucuros, răspunse el. Salonul era mic, dar confortabil.

— Am să mai aduc nişte mobilă, când o să am o ocazie, îi explică Harold. Din aceea modernă. Cu

piele şi crom. După cum zicea reclama: "Dă-i în mă-sa de buget. Eu posed MasterCard."

Larry râse din toată inima.

— Am văzut nişte pahare bune la subsol, mă duc să le aduc. Cred că dulciurile am să le dau altcuiva, dacă nu te superi — am renunţat la dulciuri, încercând să slăbesc, dar vinul trebuie să-l încercăm, având în vedere că este un prilej deosebit. Ai traversat întreaga ţară, din Mâine şi până aici, ehei, mergând pe urmele mele... ale noastre. Mi se pare un lucru nemaipomenit. Am să te rog să-mi povesteşti şi mie cum a fost. Am să te rog să iei loc, pe scaunul verde. Este cel mai bun dintre toate.

Sub acest şuvoi de cuvinte, Larry avu o ultimă îndoială: *Până şi felul în care vorbeşte este ca al unui politician — mieros şi volubil.*

Harold ieşi din încăpere, iar Larry se aşeză pe scaunul verde. Auzi o uşă deschizându-se şi apoi paşii grei ai lui Harold coborând o scară. Se uită în jur. Nu, nu era unul dintre cele mai frumoase saloane de pe lumea asta, dar cu un covor gros şi nişte mobilă modernă avea să arate destul de bine. Cel mai frumos element al încăperii era căminul din piatră şi şemineul. Ansamblul era o operă minunată, îngrijit lucrată cu mâna. Dar în vatră era o cărămidă nefixată. Lui Larry i se păru că a fost mişcată şi apoi pusă la loc puţin cam neglijent. Lipsa de simetrie îl deranjă, la fel ca un puzzle din care lipseşte o bucată sau în care piesele au fost asamblate strâmb.

Se ridică şi scoase piatra din vatră. Harold cotrobăia în continuare prin pivniţă. Când voi s-o fixeze la locul ei, constată că în gaura de dedesubt se alia un caiet, a cărei copertă era acoperită de un strat subţire de praf de cărămidă, însă nu suficient pentru a acoperi singurul cuvânt, imprimat cu foiţă aurie: REGISTRU.

Vag ruşinat, ca şi cum ar fi scotocit cu bună ştiinţă, aşeză cărămida exact atunci când auzi paşii

lui Harold, care urca scara. Cărămida se aşeză perfect, iar când Harold se întoarse în salon, cu câte un bol în fiecare mână, Larry şedea pe scaunul verde.

— Am întârziat pentru că le-am clătit în chiuveta de la parter, îi spuse Harold. Erau puţin prăfuite.

— Arată foarte bine, îl asigură Larry. Uite ce este, n-aş băga mâna-n foc că vinul nu s-a acrit. N-ar fi exclus să ne trezim cu nişte oţet în pahare.

— Cine nu riscă nu câştigă, îi răspunse Harold, rânjind.

Simţindu-se stingherit din cauza zâmbetului, Larry se duse cu gândul la registru — era oare al lui Harold, sau aparţinea fostului proprietar al casei? Iar dacă era al lui Harold, oare ce naiba scria acolo?

Deschiseră sticla de Bordeaux şi descoperiră, spre marea lor desfătare, că vinul se păstrase bine. Peste o jumătate de oră erau amândoi cu chef, Harold puţin mai mult decât Larry. Chiar şi aşa, Harold arbora în continuare zâmbetul; ba chiar într-o versiune şi mai largă.

Cu limba dezlegată de vin, Larry îi spuse:

— Că veni vorba, ce-i cu afişele alea? Care anunţă marea adunare de pe 18. Cum se face că tu nu eşti în comitetul respectiv, Harold? Mi s-ar fi părut cel mai normal lucru ca tu să faci parte din el.

Surâsul lui Harold atinse nuanţe de extaz.

— Ei bine, eu sunt foarte tânăr. Presupun că li s-a părut că nu am suficientă experienţă.

— E o ruşine, după părerea mea.

Oare chiar aceasta era părerea lui? Rânjetul. Umbrele de neîncredere ce ieşeau când şi când la iveală. Oare chiar aşa era? Larry nu avea de unde să ştie exact.

— Ei, cine poate bănui ce ne rezervă viitorul? se pronunţă Harold, rânjind radios. Fiecărui câine îi vine ziua lui.

Larry plecă pe la ora 5. Se despărţiră amical; Harold îi scutură mâna, îi zâmbi şi-l îndemnă să-l mai viziteze. Dar Larry era convins, nu ştia prea bine cum, că puţin îi păsa dacă l-ar mai fi vizitat sau nu vreodată. Străbătu încet poteca cimentată până-n trotuar şi se întoarse ca să facă semn cu mâna, dar Harold intrase deja în casă. Uşa era închisă. Înăuntru fusese răcoare, pentru că obloanele erau trase, ceea ce i se păruse absolut în regulă cât se aflase acolo, dar acum îşi dădea seama că era singura casă locuită din Boulder unde erau trase şi obloanele şi draperiile. Desigur, îşi zicea, erau şi alte case cu transperantcle lăsate. Cele ale morţilor. Atunci când se îmbolnăviseră, trăseseră perdelele ca să se izoleze de lume. Le trăseseră şi muriseră în izolare. Aşa cum fac animalele când îşi presimt sfârşitul. Cei vii — poate tocmai recunoscând subconştient acea trăsătură a morţii — deschiseseră obloanele şi înlăturaseră perdelele.

Îl durea uşor capul, s-ar fi zis că şi răceala de care se simţea cuprins tot de la băutură se trage, pedeapsă altfel binemeritată, pentru că turnase în el un vin nobil ca pe o poşircă oarecare. Dar nu, nu aceasta era explicaţia... nici pe departe. Îşi plimbă privirea în susul şi în josul străzii şi se gândi: *Slavă Domnului, ce bine că percepţiile noastre sunt mărginite. Ce ne-am face în absenţa unei viziuni selective? Am trăi ca în miezul unei povestiri de Lovecraft.*

Gândurile i se învălmăşiră. Deodată îl fulgeră ideea şi îndată se instală şi convingerea că Harold se uita la el printre şipcile jaluzelelor, cu degetele deschizându-se şi închizându-se, ca şi cum ar fi sugrumat pe cineva, cu zâmbetul transformat într-un rictus de ură... *Fiecărui câine îi vine ziua lui.* În acelaşi timp, îşi aduse aminte de noaptea petrecută la Bennington, unde dormise pe scena din chioşcul

fanfarei, trezindu-se cu sentimentul oribil că alături de el se afla cineva... şi apoi auzise (sau poate doar visase?) bocănitul cizmelor, zgomotul paşilor îndepărtându-se spre vest.

Termină. Termină odată cu chestiile astea care te scot din minţi.

Pentru numele lui Dumnezeu, cine m-a pus să mă gândesc la morţi, la morţii din spatele tuturor obloanelor, draperiilor şi perdelelor trase, stând în întuneric, la fel ca în tunel, în Lincoln Tunnel, Isuse Cristoase, ce-ar fi să înceapă să se mişte cu toţii, să mişune în toate părţile, Dumnezeule Atotputernic, termină...

Pe neaşteptate, îşi aduse aminte de o vizită la Grădina Zoologică din Bronx, făcută împreună cu maică-sa, când era mic. Intraseră în casa maimuţelor, iar mirosul de acolo îl izbise ca un perete dur, ca un pumn tras în nas; duhoarea i se strecurase apoi în nări. Se răsucise pe călcâie, dorind să iasă repede de acolo, dar mama lui îl oprise.

Pur şi simplu respiră normal, Larry, îl sfătuise ea. *Peste cinci minute, n-ai să mai simţi mirosul de aici.*

O ascultase, fără să creadă, luptându-se să nu verse (chiar şi la şapte ani, ura borâtul mai mult decât orice pe lumea asta) şi se dovedi că avusese dreptate. Când se uită la ceas la un moment dat, constată că se aflau în casa maimuţelor de o jumătate de oră şi nu înţelegea cum de doamnele care tocmai intrau pe uşă îşi duceau brusc mâinile la nas şi schiţau dezgustul. Îi comunică pecasta maică-sii, iar Alice Underwood râsese.

Păi să ştii că pute în continuare. Doar că tu nu mai simţi.

Cum se poate aşa ceva, mamă?

Nu ştiu. Oricine poate reuşi. Acum, spune-ţi în sinea ta: "Voi simţi din nou cum miroase DE FAPT casa maimuţelor!" şi respiră o dată, profund.

Făcuse întocmai, iar duhoarea revenise, chiar mai tare şi mai puţin suportabilă decât atunci când intraseră, iar cârnatul şi plăcinta cu cireşe începuseră să urce în el ca o imensă şi scârboasă bulă; se năpustise pe uşă, iar aerul proaspăt de afară îl ajutase — cu mare greutate — să păstreze totul în stomac.

Aceasta este percepţia selectivă, cugetă el, *iar ea ştia ce este, chiar dacă nu avea habar cum se cheamă.* De-abia se formulase gândul acesta în mintea lui, când auzi vocea maică-sii, spunând: *Spune-ţi în sinea ta: " Voi simţi din nou cum miroase DE FAPT în Boulder."* Ceea ce se şi petrecu, pur şi simplu reuşea să *miroasă.* Simţea tot ce era în spatele uşilor închise, dincolo de draperiile şi jaluzelele trase, adulmeca descompunerea lentă care se petrecea chiar şi aici, unde oraşul se stinsese fiind aproape pustiu.

Grăbi pasul, fără să alerge, dar apropiindu-se tot mai mult de ceea ce ar fi vrut să evite, adulmecând duhoarea grea pe care el — şi toţi ceilalţi — încetaseră s-o mai perceapă conştient tocmai pentru că se afla peste tot, era în toate, le colora gândurile... nu tragi perdelele nici măcar atunci când vrei să faci amor, pentru că doar morţii zac îndărătul jaluzelelor, dar viii mai vor încă să contemple lumea de afară.

Îi veni greaţa, dar de această dată nu erau cârnaţi şi plăcintă de cireşe, ci vin şi o ciocolată Payday. Pentru că aici se găsea într-o imensă casă a maimuţelor, nu avea să fie în stare să iasă afară, decât poate dacă se muta într-o insulă unde nu mai locuise nimeni niciodată şi, cu toate că ura borâtul mai mult decât orice pe lumea asta, nu avea încotro şi va...

— Larry? Te simţi bine?

Interpelarea îl surprinse atât de tare, încât emise un mic sunet de uimire — *Ai!* — şi tresări. Era Leo, care stătea pe bordură, cam la trei blocuri distanţă de casa lui Harold. Avea o minge de ping-

pong, cu care se juca, aruncând-o în pavaj şi prinzând-o.

— Ce faci aici? îl întrebă Larry, ale cărui bătăi de inimă se întorceau la normal.

— Am vrut să mă întorc acasă cu tine, îi răspunse Leo timid, dar n-am avut chef să intru în casa tipului ăla.

— De ce nu? întrebă Larry, aşezându-se alături de Leo.

Leo ridică din umeri şi se concentră iarăşi asupra mingii din celuloid. Se izbea de asfalt cu sunet sec, *pac! pac!,* şi sărea iarăşi în mâna lui.

— Nu ştiu.

— Leo?

— Ce-i?

— Pentru mine este foarte important. Deoarece îmi place... şi nu-mi place de Harold. Am două soiuri de sentimente în ceea ce-l priveşte. Ţie nu ţi s-a întâmplat niciodată să ai păreri diferite despre aceeaşi persoană?

— În ceea ce-l priveşte, nu am decât o singură părere.

Poc! Poc!

— Care anume?

— Mi-e frică de el, îi mărturisi Leo simplu. Hai acasă, la mama-Nadine şi mama-Lucy.

— Sigur că da.

Străbătură o bucată din Arapahoe în tăcere, Leo aruncând în continuare mingea de ping-pong şi prinzând-o cu îndemânare.

— Îmi pare rău că a trebuit să mă aştepţi atât de mult, spuse Larry.

— Ei, nu face nimic.

— Dacă ştiam, m-aş fi grăbit, te rog să mă crezi.

— Am avut ce face. Am găsit asta la cineva în curte. Este o minge de pong-ping.

— Ping-pong, îl corectă Larry, cu gândul în altă parte. De ce crezi că Harold stă cu storurile trase?

— Ca să nu poată nimeni vedea înăuntru, cred. Ca să poată face lucruri secrete. E ca la oamenii

morţi, nu?

Poc! Poc!

Merseră mai departe, ajunseră la intersecţia cu Broadway şi o luară spre sud. Acum întâlneau şi alţi oameni pe stradă. Femei care se uitau la vitrinele cu rochii, un bărbat cu un târnăcop, întorcându-se de undeva, un alt bărbat care căuta nepăsător ceva printre materialele de pescuit din vitrina spartă a unui magazin cu articole sportive. Dick Vollman, unul dintre membrii grupului său, trecu pe bicicletă, mergând în direcţia opusă, şi le făcu semn. Larry şi Leo îi răspunseră.

— Lucruri secrete, gândi Larry cu voce tare, fără să încerce să-l implice mai departe pe băiat în gândurile lui.

— Poate că i se roagă Omului Întunecat, spuse Leo degajat, iar Larry tresări din nou, ca şi cum ar fi atins o sârmă prin care trecea curent electric.

Leo nu băgă de seamă. Se juca în continuare cu mingea de ping-pong, izbind-o de trotuar şi prinzând-o de-abia după ce se lovea şi de peretele din cărămidă pe lângă care treceau... *poc-poc!*

— Chiar crezi? îl întrebă Larry, făcând efortul să nu-şi trădeze tulburarea.

— Nu ştiu. Dar nu este ca noi. Zâmbeşte foarte mult. Dar după mine are în el viermi, care-l fac să zâmbească. Viermi mari şi albi, care-i mănâncă creierii. Ca nişte omizi.

— Joe... Leo, vreau să spun...

Ochii lui Leo — întunecaţi, străini, ca de chinez — se limpeziră dintr-o dată. Surâse..

— Uite-o pe Dayna. Îmi place de ea. Hei, Dayna! strigă, fluturând din mână. Ai nişte gumă?

Dayna, care ungea roata de lanţ a unei biciclete cu zece viteze construită din ţeavă delicată ca pânza de păianjen, se întoarse şi-i zâmbi. Îşi vârî mâna în buzunarul cămăşii şi răsfiră cinci lame de Juicy Fruit, ca o mână de pocher. Râzând fericit, Leo fugi spre ea, cu părul lui lung fluturându-i în vânt, cu mingea de celuloid într-o mână, în vreme

ce Larry se uita lung în urma lui. Ideea unor viermi albi în spatele rânjetului lui Harold... de unde-i venise lui Joe *(ba nu, Leo, el este Leo, sau cel puţin aşa îmi închipui)* o idee atât de sofisticată — şi de oribilă — ca asta? Băiatul se afla în stare de semitransă. Şi nu doar el; oare de câte ori nu văzuse Larry în puţinele zile de când se afla aici oameni care se opreau şi rămâneau neclintiţi în mijlocul drumului, privind câteva secunde în gol, pentru ca apoi să plece mai departe? Lucrurile se schimbaseră. Întreaga gamă a percepţiilor umane părea să fi progresat cu un pas.

Era absolut de speriat.

Larry se puse în mişcare şi se apropie de locul în care Leo şi Dayna îşi împărţeau guma de mestecat.

În aceeaşi după-amiază, Stu o găsi pe Frannie spălând rufe în minuscula curte din spatele casei lor. Umpluse o copaie micuţă cu apă, presărase deasupra aproape o jumătate de cutie de Tide şi amestecase totul cu o cârpă fixată pe un băţ până ce obţinuse o compoziţie neplăcută la vedere. Nu era sigură că procedează cum trebuie, dar era de preferat decât să se ducă la Mother Abagail şi să-şi recunoască ignoranţa. Aruncă hainele în apa rece ca gheaţa, apoi sări şi ea cu hotărâre înăuntru şi începu să agite apa şi să bată din picioare, ca un sicilian care zdrobeşte strugurii. *Iată noul dumneavoastră model, Maytag 5000,* îi trecu prin minte. *Metoda de Agitaţie cu Două Picioare, perfectă pentru rutele dumneavoastră colorate, pentru lenjeria lină şi...*

Se întoarse şi dădu cu ochii de omul ei, urmărind-o amuzat chiar de lângă poarta curţii din spate. Frannie se opri, gâfâind uşor.

— Ha, ha, foarte comic, ce să spun! De când te afli aici, priceputule?

— De câteva minute. Cum se numeşte ce faci tu acolo, de fapt? Dansul de împerechere al gâştei

sălbatice de pădure?

— Ha, ha, încă o dată. Îl măsură cu o privire rece. Încă o glumă ca asta şi poţi să-ţi petreci noaptea pe canapea, sau sus, pe Flagstaff, cu prietenul tău, domnul Glen Bateman.

— Ei, n-am vrut să...

— Sunt şi hainele tale, domnule Stuart Redman. Oi fi Părinte Fondator şi aşa mai departe, dar uneori mai laşi şi tu câte o urmă de căcat pe izmene.

Stu zâmbi, apoi zâmbetul i se lăţi şi mai mult şi în cele din urmă izbucni în râs.

— Eşti foarte grosolană, draga mea.

— În momentul ăsta nu mă simt deloc înclinată spre delicateţe.

— Bine, ieşi o secundă de acolo. Trebuie să vorbim.

Se bucură de acest răgaz, deşi avea să fie silită să se spele pe picioare înainte de a intra la loc. Inima o îndemna să se grăbească, nu radiind de fericire, ci mai degrabă trist, ca un mecanism credincios, greşit întrebuinţat de cineva total lipsit de bun-simţ. Dacă acesta era felul în care trebuia să se descurce stră-stră-străbunica mea, se gândi Fran, atunci poate era îndreptăţită să pretindă camera, devenită în cele din urmă nepreţuitul salon al mamei mele. Poate că îl considera un soi de primă pentru periculozitate sau ceva de acest gen.

Se uită la picioarele ei oarecum descurajată. Un strat subţire de spumă, bătând în cenuşiu, se lipise de ele. Încercă să-l înlăture cu mâna, în silă.

— Când spăla nevastă-mea cu mâna, îi explică Stu, folosea o... cum se cheamă? O scândură pentru frecat, cred. Iar maică-mea avea vreo trei bucăţi, din câte mi-aduc aminte.

— Atâta lucru ştiu şi eu, spuse Frannie, iritată. June Brinkmeyer şi cu mine am bătut jumătate din Boulder căutând, dar n-am găsit nici măcar una. Tehnologia avansată şi-a făcut încă o dată de cap.

Bărbatul zâmbea iarăşi.

Frannie îşi puse mâinile în şolduri.

— Urmăreşti să mă scoţi din sărite, Stuart Redman?

— Nu, doamnă. Mă gândeam doar că ştiu de unde să-ţi fac rost de o scândură pentru spălat. Şi lui Juney, dacă doreşte.

— De unde?

— Lasă-mă să mă duc şi să văd, mai întâi. Zâmbetul i se şterse de pe faţă, o îmbrăţişă şi-şi sprijini fruntea de a ei. Ştii că-ţi sunt recunoscător pentru că-mi speli rufele şi sunt conştient că o femeie însărcinată ştie mai bine decât omul ei ce trebuie şi ce nu trebuie să facă. Însă, zău, Frannie, de ce-ţi baţi capul?

— *De ce?* îl măsură, perplexă. Păi ce-ai de gând să porţi? Vrei să umbli murdar?

— Frannie, magazinele sunt pline de haine. Iar pe măsura mea, o mulţime.

— Cum adică, să aruncăm hainele pentru simplul motiv că s-au *murdărit!*

El ridică din umeri, puţin stingherit.

— Nici vorbă, da, da. Aşa se întâmpla pe vremuri, Stu. Cum erau cutiile acelea în care îţi împachetau Big Macul sau sticlele pentru care nu lăsai garanţie şi nici nu mai trebuia să le aduci înapoi. Sub nici un motiv nu trebuie s-o luăm de la capăt.

O sărută uşor şi-i spuse:

— Foarte bine, numai că data viitoare este rândul meu la spălat, m-ai înţeles?

— Sigur că da, răspunse ea surâzând puţin viclean. Şi cât durează asta? Până ce nasc?

— Până ce reuşim să repunem în funcţiune uzina electrică, îi răspunse Stu. Atunci am să-ţi aduc cea mai mare şi mai grozavă maşină de spălat pe care ai văzut-o tu vreodată şi pe care o voi monta chiar eu.

— Oferta se acceptă.

Îl sărută apăsat, iar el îi răspunse la sărut, în timp ce mâinile lui puternice îi mângâiau fără

încetare părul. Rezultatul a fost un val de căldură *(înfocare, mai degrabă, de ce m-aş ruşina, sunt înfierbântată, cum mi se întâmplă ori de câte ori face aşa)* care mai întâi îi trezea la viaţă sfârcurile, apoi se tot întindea, până în partea de jos a pântecelui.

— Dacă ai de gând să te mulţumeşti doar cu vorbe, ai face bine să te opreşti, îi spuse ea, respirând precipitat.

— Poate stăm de vorbă mai târziu.

— Dar hainele...

— Le face bine să stea la înmuiat după câtă murdărie a intrat în ele, spuse el serios.

Ea izbucni în râs, iar Stu îi acoperi gura cu un sărut. O ajută să se ridice în picioare şi o conduse înăuntru, iar ea, uimită de căldura soarelui ce îi bătea umărul, se întreba: *Oare a mai fost vreodată atât de fierbinte? Atât de puternic? A curăţat până şi ultima pată de pe spatele meu... oare datorită ultravioletelor, sau poate altitudinea ajută? Aşa o ti în fiecare vară? La fel de fierbinte?*

Apoi deveni conştientă că el începuse jocul amorului, încă de pe scări începuse jocul amorului, o dezbrăca, o tulbura, o făcea să-l iubească la nebunie.

— Nu, am să te rog să te aşezi, îi spuse el.

— Dar...

— Vorbesc serios, Frannie.

— Cred că au să se *congeleze,* sau cine ştie ce se mai întâmplă cu ele. Am turnat o jumătate de cutie de Tide peste ele...

— N-are nimic.

Prin urmare, se aşeză în scaunul pliant, la umbra aruncată de acoperişul clădirii. Stu desfăcuse două şezlonguri, după ce coborâseră. Apoi îşi scosese pantofii şi-şi suflecase pantalonii până mai sus de genunchi. Însă când intră în copaie şi începu să

calce solemn peste rute, Fran începu să râdă nestăvilit.

Stu îi aruncă o privire şi o întrebă:

— Nu cumva vrei să-ţi petreci noaptea pe canapea?

— Nu, Stuart, recunoscu ea cu profundă căinţă, după care începu iarăşi să chicotească... până când începură să-i şiroiască lacrimile şi s-o doară muşchii stomacului.

După ce izbuti să-şi recapete controlul, spuse:

— Pentru a treia şi ultima oară, despre ce voiai să vorbim?

— A, da, răspunse el evaziv.

Mărşăluia încolo şi încoace şi reuşise deja să. facă un strat gros de clăbuc. O pereche de blujeans ieşi la suprafaţă, iar el o călcă hotărât, băgând-o la fund, prilej cu care o pală de apă groasă ca o cremă de săpun sări pe pajişte. Lui Frannie îi trecu prin minte: *Seamănă puţin cu... vai, nu, gândul ăsta trebuie să-l alung, dacă nu vreau să râd până să se întâmple cine ştie ce cu fătul.*

— Diseară avem prima întâlnire ad-hoc, îi aminti Stu.

— Am pregătit două lăzi cu bere, saleuri, sandvişuri cu brânză, nişte ardei muraţi care sunt probabil încă...

— Nu-i vorba de asta, Frannie. Dick Ellis a trecut astăzi pe la mine şi mi-a zis că nu vrea să facă parte din comitet.

— Serios?

Era surprinsă. Dick nu părea genul de om care să se dea înapoi din faţa răspunderii.

— Mi-a mărturisit că va face orice cu bunăvoie de îndată ce apare un medic adevărat, dar în momentul de faţă nu are încotro. Astăzi au sosit încă douăzeci şi cinci de persoane, dintre care o femeie cu cangrenă la picior. I s-a tras de la o zgârietură făcută când se târa pe sub un gard de sârmă ghimpată ruginită, din câte se pare.

— Vai, ce păcat.

— Dick a salvat-o... Dick şi cu asistenta aceea care a venit aici cu Underwood. O fată înaltă şi drăguţă. Laurie Constable, aşa o cheamă. Dick zicea că n-ar fi putut s-o salveze, dacă nu era ea. Oricum, i-au tăiat piciorul de la genunchi şi sunt amândoi extenuaţi. Au avut nevoie de trei ore. Pe urmă, e un băieţel care face crize de convulsie, iar Dick pur şi simplu înnebuneşte încercând să-şi dea seama dacă este vorba de epilepsie, de o presiune cranianã crescută sau de diabet. Au avut mai multe cazuri de toxiinfecţii alimentare din cauză că pacienţii mâncaseră alimente cu termenul de valabilitate depăşit. Mai curând sau mai târziu, vor muri din cauza asta oameni dacă nu scoatem cât mai curând o circulară în care Dick să explice cum trebuie să fie alese alimentele. Ia să vedem, unde rămăsesem? Două braţe rupte, un caz de gripă...

— Dumnezeule mare! Am auzit bine, ai zis *gripal*

— Linişteşte-te. E vorba de gripa obişnuită. După aspirină, febra a scăzut imediat... şi nici n-a mai revenit. N-au apărut nici pete negre pe gât. Dar Dick nu e sigur dacă este cazul şi ce fel de antibiotice să administreze şi îşi pierde nopţile ca să se lămurească. Apoi, se teme că gripa se va răspândi, stârnind panica.

— Cine-i bolnavul?

— O doamnă, pe care o cheamă Rona Hewett. A parcurs pe jos aproape tot drumul până aici din Laramic, Wyoming, iar Dick este de părere că era normal să i se întâmple aşa ceva.

Fran înclină din cap.

— Din fericire pentru noi, Laurie Constable pare să se fi ataşat foarte mult de Dick, cu toate că este cam de două ori mai în vârstă decât ea. Nu văd de ce aş avea ceva împotrivă.

— Cât de mărinimos din partea ta, Stuart, că le acorzi aprobarea.

Stu îi zâmbi şi spuse:

— Oricum, Dick este de patruzeci şi opt de ani şi mai are şi o mică afecţiune cardiacă. În momentul de faţă, consideră că nu e bine să se împartă în prea multe direcţii... Practic, acum studiază ca un student în medicină, pentru numele lui Dumnezeu. O măsură cu seriozitate pe Fran. Înţeleg prea bine de ce Laurie a fost cucerită de el. Dintre toţi cei de aici, el se apropie cel mai mult de ceea ce înseamnă un erou. Nu-i decât un veterinar de ţară şi face pe el de frică să nu omoare cumva pe cineva. Pe de altă parte, ştie că în fiecare zi sosesc alţi şi alţi oameni, dintre care unii au avut de suferit.

— Prin urmare, avem nevoie de altcineva pentru comitet.

— Mda. Ralph Brentner se arată foarte entuziasmat de acest Larry Underwood şi, din câte spuneai, ţi-a făcut şi ţie o bună impresie.

— Da, aşa este. Cred că s-ar descurca foarte bine. Astăzi m-am întâlnit şi cu doamna lui, în centru. Lucy Swann o cheamă. Este nemaipomenit de dulce şi vorbeşte despre Larry ca despre un soare.

— Presupun că aşa procedează orice femeie de calitate. Dar, Frannie, trebuie să fiu cinstit cu tine... nu-mi place felul în care Larry şi-a dezvăluit istoria vieţii unei persoane cu care de-abia făcuse cunoştinţă.

— Probabil pentru că, la început, am fost cu Harold. Nu cred să nu fi înţeles de ce sunt acum cu tine şi nu cu Harold.

— Oare ce impresie i-o fi lăsat Harold?

— Întreabă-l şi vei afla.

— Cred că asta voi face.

— Ai de gând să-i propui să facă parte din comitet?

— Cred că da, răspunse el, ridicându-se în picioare. Mi-ar face plăcere să-l avem cu noi pe domnul acela în vârstă, căruia i se spune Judele. Din păcate, este prea bătrân, are şaptezeci de ani.

— Ai stat de vorbă cu el despre Larry?

— Nu, dar a făcut-o Nick. Nick Andros este un tip foarte ager, Fran. A reuşit să schimbe mai multe lucruri hotărâte de Glen şi de mine. Pe Glen l-a afectat destul de tare, dar până şi el a trebuit să recunoască valoarea ideilor lui Nick. Oricum, Judele i-a spus lui Nick că Larry este exact omul pe care-l căutăm. Că Larry se află tocmai în momentul când începe să descopere că este bun de ceva şi că în scurt timp va fi o adevărată forţă.

— Mi se pare o recomandare cât se poate de tare.

— Da, zise Stu. Dar înainte de a-l invita să meargă alături de noi, vreau să aflu părerea lui despre Harold.

— Ce-i cu Harold? se interesă ea, neliniştită.

— La fel de bine aş putea întreba ce-i cu *tine,* Fran. Încă te mai simţi răspunzătoare pentru el.

— Oare? Nu ştiu. Dar când mă gândesc la el, încă am un mic sentiment de vinovăţie... asta pot să-ţi mărturisesc.

— De ce? Pentru că i-am luat locul? Fran, tu ţi l-ai dorit vreodată?

— O, Doamne! nu, zise ea, aproape cutremurându-se.

— L-am minţit odată. De fapt... nu era o minciună, propriu-zis. S-a întâmplat chiar în ziua în care ne-am întâlnit noi trei. Pe 4 Iulie. Cred că el presimţea de atunci ce avea să urmeze. I-am spus că nu te vreau. Cum aş fi putut ghici de pe atunci? Dragostea la prima vedere o exista poate în cărţi, dar în viaţa adevărată...

Se opri, iar pe faţă îi răsări un surâs.

— De ce zâmbeşti, Stuart Redman?

— Mă gândeam că în realitate am avut nevoie de cel puţin... îşi frecă bărbia, cugetând profund. Of, cred că vreo patru ore.

Ea îl răsplăti cu un sărut pe obraz.

— Eşti un dulce.

— E purul adevăr. Cred, totuşi, că el încă îmi reproşează ce i-am spus atunci.

— El nu zice niciodată vreun cuvânt rău împotriva ta, Stu... sau împotriva oricui.

— Da, se arătă Stu de acord. *Zâmbeşte.* Asta mă deranjează.

— Nu cumva îţi închipui că... plănuieşte o răzbunare sau ceva de genul acesta?

Stu surâse şi se ridică.

— Nu, Harold nu. Glen este de părere că Partidul de Opoziţie ar putea să se adune în jurul lui Harold. Mi se pare corect. Sper doar să nu încerce să distrugă ce facem noi acum.

— Nu uita că este speriat şi singur.

— Şi gelos.

— Gelos? Fran se gândi puţin, apoi clătină din cap. Nu sunt de părere... sigur nu. Am stat de vorbă cu el şi cred că mi-aş fi dat seama. Nu neg că s-ar putea simţi exclus, totuşi. Presupun că se aştepta să facă parte din comitetul ad-hoc...

— A fost una dintre hotărârile unilaterale — acesta o fi termenul corect? — cu care am fost cu toţii de acord. S-a văzut limpede că nici unul dintre noi nu avem încredere în el.

— La Ogunquit, îi explică ca, era cel mai nesuferit copil cu putinţă. Cât despre familie... pentru ai lui era ca şi cum băiatul ar fi ieşit dintr-un ou de mierlă sau cine mai ştie de unde... Dar după gripă, s-ar fi zis că s-a schimbat. Cel puţin din punctul meu de vedere, adică. Părea că încearcă să devină, ei bine... bărbat. Pe urmă s-a schimbat din nou. Radical şi brusc. A început să zâmbească tot timpul. Practic, nu se mai poate sta de vorbă cu el. S-a retras... În el. Aşa cum li se întâmplă celor care se convertesc la religie sau citesc...

Se opri pe neaşteptate, iar în ochii ei apăru o uimire, foarte asemănătoare fricii.

— Ce citesc? o întrebă Stu.

— Ceva care le schimbă viaţa, spuse ea. *Capitalul. Mein Kampf.* Sau poate pur şi simplu nişte scrisori de dragoste interceptate.

— Despre ce vorbeşti?

— Hmm? Se întoarse spre el, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-o profundă reverie. Apoi zâmbi. Nimic. Nu aveai de gând să-i faci o vizită lui Larry Underwood?

— Desigur... dacă ţie nu ţi s-a întâmplat nimic.

— Mă simt minunat... nemaipomenit de bine. Du-te. Uşş! Întrunirea e la 7. Dacă te grăbeşti, îţi mai rămâne destul timp ca să mănânci ceva înainte să începem.

— Foarte bine.

Bărbatul ajunsese deja la poarta care separa curtea din faţă de cea din spate, când ea îl strigă:

— Nu uita să-l întrebi ce crede despre Harold.

— Fii liniştită, n-am să uit.

— Şi urmăreşte-i ochii atunci când îţi răspunde, Stuart.

Atunci când Stu îl întrebă despre impresia asupra lui Harold (la momentul respectiv, Stu nu pomenise încă nimic despre locul rămas vacant în comitetul ad-hoc), Larry Underwood îl privise cu un amestec de precauţie şi mirare.

— Fran ţi-a vorbit despre fixaţia mea cu Harold, este?

— Da.

Se aflau în salonul unei mici casc din Table Mesa. În bucătărie, Lucy pregătea cina, încălzind nişte conserve pe un grătar pentru mangal, instalat de Larry. Funcţiona cu gaz din butelie. Fredona fragmente din "Honky Tonk Women", în timp ce trebăluia, şi părea extrem de fericită.

Stu îşi aprinse o ţigară. Redusese raţia la cel mult cinci sau şase pe zi; nu-i surâdea ideea ca Dick EUis să-l opereze de cancer la plămâni.

— Ei bine, tot timpul cât I-am urmat pe Harold, mi-am tot zis că probabil nu va fi aşa cum mi I-am închipuit. Şi chiar aşa s-a şi întâmplat, dar mai încerc şi acum să-mi dau seama cum este el de fapt. A fost cât se poate de amabil. O gazdă perfectă. A deschis sticla de vin pe care i-am dus-o şi am băut unul în sănătatea celuilalt. M-am simţit foarte bine. Dar...

— Dar?

— Ne-am apropiat de el din spate. Adică Leo şi cu mine. Înălţa un zid de cărămizi în jurul grădinii cu flori şi s-a întors către noi... nu ne auzise apropiindu-ne până ce nu i-am vorbit, din câte presupun... Câteva secunde mi-am zis în sinea mea: "Sfinte Dumnezeule, filfizonul ăsta o să mă omoare."

Lucy apăru în cadrul uşii.

— Stu, poţi să rămâi la masă? Avem destulă mâncare.

— Îţi mulţumesc, dar Frannie mă aşteaptă. Nu mai pot rămâne decât vreun sfert de oră.

— Sigur?

— Îţi mulţumesc, Lucy, rămâne pentru data viitoare.

— Okay, spuse ea, întorcându-se la bucătărie.

— Nu ai venit decât ca să mă întrebi de Harold? se interesă Larry.

— Nu, îi mărturisi Stu, care între timp luase hotărârea. Am venit să te întreb dacă eşti de acord să faci parte din micul nostru comitet ad-hoc. Unul dintre ceilalţi membri, Dick Ellis, a fost nevoit să refuze.

— Deci despre asta era vorba! Larry se duse la fereastră şi contemplă strada pustie. Şi eu, care speram să devin din nou un cetăţean oarecare...

— Doar tu poţi lua hotărârea. Avem nevoie de încă un om. Ai fost recomandat.

— De cine, dacă mi-este permis să?...

— Am întrebat pe mai mulţi. Lui Frannie i-ai lăsat impresia unei persoane echilibrate. Iar Nick

Andros a stat de vorbă — el nu vorbeşte, de fapt, dar înţelegi ce vreau să spun — cu unui dintre bărbaţii care a sosit împreună cu tine. Judele Farris.

Larry păru mulţumit.

— Judele mi-a dat o recomandare, da? Mi se pare minunat. Ştii, pe el ar trebui să-l alegeţi. E inteligent ca un diavol.

— Asta a spus şi Nick. Pe de altă parte, a împlinit şaptezeci de ani, iar serviciile noastre medicale sunt destul de primitive.

Larry se întoarse spre Stu, zâmbind discret.

— Comitetul acesta nu este atât de provizoriu pe cât ar vrea să pară, nu?

Stu surâse şi se relaxă puţin. Încă nu-şi făcuse o părere definitivă despre Larry Underwood, dar era suficient de limpede că omul nu era căzut din lună.

— E-ei, haide să ne exprimăm altfel. Ne-ar face plăcere ca acest comitet să intre în alegerile pentru o legislatură completă.

— Şi de preferinţă fără adversar, spuse Larry, măsurându-i pe Stu cu priviri prietenoase, dar agere — foarte agere. Pot să-ţi aduc o bere?

— Mai bine nu. Acum vreo câteva seri m-am cam întins la băutură cu Glen Bateman. Fran este o fată răbdătoare, dar asta nu înseamnă că trebuie s-o încerc prea mult. Ce spui, Larry? Vrei să vii alături de noi?

— Cred că... ei, fir-ar să fie, sunt de acord. Gândeam că nimic pe lumea asta nu mă va face mai fericit decât să ajung aici, să-i las pe cei din grup în seama altcuiva şi să nu mă mai intereseze. Şi uite ce mi s-a întâmplat, am constatat, te rog să-mi ierţi vorba proastă, că m-am plictisit de-mi venea să-mi trag şuturi.

— Diseară avem o mică întrunire, la mine acasă, ca să discutăm adunarea cea mare, din 18. Crezi că poţi veni?

— Desigur. Pot s-o aduc şi pe Lucy?

Stu clătină încet din cap.

— Nici măcar nu discuta cu ea despre asta. Pentru un timp, vrem să păstrăm o parte din lucrurile acestea în secret.

Zâmbetul lui Larry dispăru.

— Nu mă dau în vânt după aventurile de capă şi spadă, Stu. Mai bine îţi spun de la bun început, ca să nu existe discuţii mai târziu. Ceea ce s-a întâmplat în iunie s-a întâmplat tocmai pentru că prea mulţi oameni s-au jucat cu focul. N-a fost vorba de o lucrare a Domnului. Oamenii au fost cei care au dat totul peste cap.

— Nu te-aş sfătui să intri în dispută cu Mother despre aspectul acesta, spuse Stu, zâmbind în continuare, relaxat. Întâmplător, sunt de aceeaşi părere cu tine. Dar ai gândi la fel dacă ne-am afla în stare de război?

— Nu te înţeleg.

— Este vorba de bărbatul acela pe care îl visam. Mă îndoiesc că a dispărut, pur şi simplu.

Larry păru mirat şi căzu pe gânduri.

— Glen afirmă că ştie de ce nu discută nimeni despre asta, continuă Stu, cu toate că am fost cu toţii preveniţi. Oamenii de aici sunt încă în stare de şoc. Toţi au sentimentul că au trecut printr-un adevărat iad ca să ajungă aici. Acum nu mai doresc decât să-şi lingă rănile şi să-şi îngroape morţii. Dar dacă Mother Abagail se află aici, atunci şi *el* este acolo. Stu făcu semn din cap spre fereastră unde, prin pânza de ceaţă a miezului de vară, se vedea priveliştea Munţilor Flatiron. Şi, chiar dacă majoritatea celor de aici nu se gândesc la el, aş fi în stare să pun pariu şi ultimul meu dolar că el se gândeşte la noi.

Larry se uită spre bucătărie, dar Lucy nu mai era acolo, plecase la Jane Hovington, vecina ei.

— Iar tu crezi că are să ne arate el nouă, comentă Larry cu voce scăzută. Un gând reconfortant înainte de cină. Stârneşte pofta de mâncare.

— Larry, nici eu nu sunt sigur de nimic. Dar Mother Abagail spune că nu se va termina până când cineva, noi sau el, nu va învinge, într-un fel sau altul.

— Sper că nu împărtăşeşte acest lucru oricui. Atunci oamenii ar porni-o în neştire, spre Australia sau cine ştie încotro.

— Am înţeles că nu-ţi prea plac secretele.

— Mda, însă ăsta... Larry se opri. Stu îi zâmbea amabil, iar Larry îi răspunse cu un surâs destul de acru. Okay. Ai dreptate. Discutăm despre asta şi ne ţinem gura.

— Foarte bine. Ne vedem la 7.

— De acord.

Merseră împreună până la uşă.

— Mulţumeşte-i încă o dată lui Lucy pentru invitaţie, spuse Stu. Frannie şi cu mine vom veni la voi cât de curând.

— Okay.

Când Stu întinse mâna să deschidă uşa, Larry îl opri. Mirat, Stu se întoarse spre el.

— Vreau să-ţi vorbesc despre un băiat, îi explică Larry încet, împreună cu care am călătorit, încă din Maine. Îl cheamă Leo Rockway. A avut problemele lui. În afară de noi doi, de el are grijă o femeie, Nadine Cross. Nadine este şi ea puţin deosebită, ştii?

Stu îi confirmă cu un gest. Se răspândise vorba despre o mică întâmplare destul de ciudată, la care luaseră parte Mother Abagail şi această doamnă Cross, atunci când Larry sosise împreună cu grupul lui.

— Nadine s-a îngrijit de Leo înainte de a-i întâlni eu. Leo are capacitatea de a citi în sulletul oamenilor. Nu că ar fi singurul, de altfel. Poate că au existat întotdeauna oameni de felul acesta, dar de când cu gripa, parcă s-au înmulţit. Iar Leo... n-a vrut în ruptul capului să intre la Harold în casă. N-a vrut să rămână nici măcar pe pajişte. Mi se pare... destul de straniu, nu eşti de părere?

— Ba da, recunoscu Stu.

Timp de o clipă, se priviră în ochi, apoi se despărţiră. Şi Frannie părea muncită de gânduri în timpul mesei şi nu vorbi prea mult. În timp ce spăla ultimele câteva vase într-o găleată cu apă caldă, începură să apară cei invitaţi să ia parte la cea dintâi întâlnire a Comitetului Ad-Hoc din Free Zone.

După ce Stu plecase în vizită la Larry, Frannie se grăbise să urce la etaj, în dormitor. În colţul debaralei se afla sacul de dormit pe care-l cărase de-a lungul întregii călătorii, prins în curele pe portbagajul motocicletei. Lucrurile ei personale le ţinuse într-o mică geantă cu fermoar. Majoritatea obiectelor de acolo se aflau acum răspândite prin apartamentul pe care îl împărţea cu Stu, dar câteva dintre ele nu-şi găsiseră încă un loc, prin urmare zăceau pe fundul sacului de dormit. Acolo se aflau mai multe borcane cu cremă de piele — avusese o serie de erupţii pe piele după moartea mamei şi a tatălui ci, care acum trecuseră — o cutie cu Stayfree Mini Pads, pentru cazul în care îi apăreau pete (auzise că femeile însărcinate păţesc asta uneori), două cutii cu ţigări de foi ieftine, pe una scriind E BĂIAT! şi pe cealaltă E FATĂ! Şi jurnalul ei.

Îl extrase şi-l cercetă meditativ. Nu mai scrisese în el decât de opt sau nouă ori de când ajunseseră la Boulder, iar majoritatea însemnărilor fuseseră scurte, aproape eliptice. Momentul cel mai bun îl avusese cât timp se mai aflaseră încă pe drum... ca după o a doua naştere, gândi ea, puţin mâhnită. În ultimele patru zile nu scrisese nimic şi-şi spunea că jurnalul avea să-i iasă complet din minte, deşi plănuise ferm să se ţină foarte serios de el atunci când lucrurile s-ar mai fi calmat. Pentru copil. Acum, iată, se gândea la jurnal din nou cu foarte mult interes.

Aşa *cum li se întâmplă oamenilor atunci când se convertesc la religie... sau citesc o carte care le schimbă viaţa... sau interceptează nişte scrisori de amor...*

Deodată, i se păru că jurnalul devenise mai greu şi că ar fi fost de ajuns să încerce să deschidă coperta din carton că să-i transpire fruntea şi... şi...

Tresări şi se uită peste umăr, cu inima bătând iute. Oare i se păruse doar că ceva mişcă acolo?

Poate vreun şoarece, alergând pe lângă perete. Atât şi nimic mai mult. Sau mai degrabă doar o părere a ei. Nu exista nici un motiv, absolut nici un motiv ca ei să-i vină în gând omul cu mantia întunecată, bărbatul cu umeraşul pentru haine. Copilul ei trăia şi se afla în siguranţă, iar acesta nu era decât un jurnal şi oricum nu exista nici o modalitate de a afla dacă fusese sau nu citit, iar, dacă totuşi fusese văzut de cineva, n-avea nici un temei să creadă că acela fusese chiar Harold Lauder.

Cu toate acestea, deschise cartea şi începu să întoarcă cu grijă, pagină de pagină, trezindu-i în minte imagini din trecutul apropiat, asemănătoare unor fotografii alb-negru făcute de un amator. Un soi de videotecă a minţii.

În seara aceasta le admiram, iar Harold îşi tot bătea gura despre culoarea & textura & nuanţa lor, iar Stu mi-a făcut discret cu ochiul. Iar eu, reaua de mine, i-am răspuns tot cu o ocheadă...

Harold va ridica obiecţii, desigur, invocând principiile generale. Să te ia naiba, Harold, de ce nu creşti odată?

... şi l-am văzut pregătindu-se să răspundă cu una dintre Măgăriile Patente ale Deşteptului de Harold Lauder...

(Doamne, Fran, ce ţi-a venit să spui toate lucrurile astea despre el? Şi în ce *scop?)*

Păi, îl ştiţi pe Harold... cât se dă de mare... cuvintele şi sentinţele alea ale lui pompoase... este doar un băieţel nesigur pe el...

Asta scria în 12 iulie. Tresărind, trecu repede mai departe, răsfoind iute paginile, grăbindu-se să ajungă la sfârşit. De ici şi de colo îi atrăgeau atenţia diverse fragmente agresive: *În orice caz, de data asta Harold mirosea a curat... În seara asta, răsuflarea lui Harold ar fi pus pe fugă până şi un balaur...* Şi altul, care suna de-a dreptul profetic: *El adună eşecurile aşa cum adună piraţii comorile.* Dar în ce scop? Pentru a-şi nutri sentimentul secret de superioritate şi de persecuţie? Sau este vorba de dorinţa de răzbunare?

Ei, el face o listă... de două ori o verifică... ca să ştie precis... cine-i rău şi cine-i bun...

Apoi, pe 1 august, acum doar două săptămâni. Notiţa respectivă începea în partea de jos a paginii. *Ieri scară nu am mai scris nimic, eram prea fericită. Oare am fost vreodată atât de fericită? Cred că nu. Stu şi cu mine suntem împreună. Am*

Sfârşitul paginii. Întoarse foaia. Primele cuvinte erau *făcut dragoste de două ori.* Dar de-abia termină să le citească şi privirea îi coborî cam la jumătatea paginii. Acolo, lângă nişte aiureli despre instinctul matern, era ceva care o făcu să-i îngheţe sângele în vine.

Urma murdară a unei amprente întunecate, lăsată de un deget mare.

Mintea începu să-i lucreze frenetic: călăream motocicleta cât era ziulica de lungă şi zi de zi. Sigur că da, ori de câte ori aveam prilejul, mă spălam, dar uneori te murdăreşti pe mâini şi...

Îşi întinse mâna, deloc surprinsă să constate cât de tare tremura. Îşi puse propriul deget mare peste pată, constatând că aceasta era cu mult mai întinsă.

Păi sigur că este, încercă ca să se liniştească. Atunci când mânjeşti un lucru, este normal ca dimensiunile suprafeţei respective să crească. De asta s-a şi întâmplat, nu există nici un *alt* motiv să...

Dar amprenta nu era într-un asemenea *hal* de murdară. Cea mai mare parte a liniilor, volutelor şi

curbelor se distingeau încă limpede.

Iar murdăria respectivă nu provenea de la unsoare sau ulei, nu avea nici un rost să încerce să se înşele singură.

Era vorba de ciocolată uscată.

Payday, gândi Fran, simţind cum i se face rău. *Un baton de ciocolată Payday.*

Pentru o clipă, îi fu teamă până şi să se întoarcă — teamă că avea să descopere rânjetul lui Harold atârnând deasupra umărului ei, ca zâmbetul pisicii de Cheshire din *Alice în ţara Minunilor.* Buzele groase ale lui Harold mişcându-se, atunci când îi declarase solemn: *Fiecărui câine îi vine ziua lui, Frannie. Fiecărui câine îi vine ziua lui.*

Dar chiar dacă Harold îşi aruncase o privire în jurnalul ei, trebuia asta să însemne neapărat că pune la cale vreo vendetă secretă împotriva ei, a lui Stu sau a celorlalţi? Desigur că nu.

Dar Harold s-a transformat, îi şopti o voce interioară.

— Ei, fir-ar să fie, chiar atât de mult nu s-a schimbat! strigă ea în camera goală.

Tresări puţin la auzul propriei ei voci, apoi râse nesigur. Coborî scările şi începu să pregătească cina. Aveau să mănânce mai devreme, din cauza întrunirii... deşi întrunirea aceasta nu i se mai părea, dintr-o dată, la fel de importantă ca mai devreme.

Fragmente din procesul-verbal al întrunirii Comitetului Ad-Hoc

13 august 1990

Întrunirea s-a desfăşurat în apartamentul lui Stu Redman şi Frances Goldsmith. Toţi membrii Comitetului Ad-Hoc au fost prezenţi, şi anume: Stuart Redman, Frances Goldsmith, Nick Andros, Glen Bateman, Ralph Brentner, Susan Stern şi Larry Underwood...

Stu Redman a fost ales moderator al şedinţei. Frances Goldsmith a fost aleasă să redacteze procesul-verbal...

Aceste note (împreună cu înregistrarea integrală, care include şi ultimul sughiţ, şoaptă şi replică aparte, făcută pe casete Memorex pentru toţi cei suficient de nebuni ca să fie dispuşi să le asculte) vor fi plasate într-un seif din First Bank of Boulder...

Stu Redman a prezentat textul unei foi volante referitoare la toxiinfecţii alimentare, compusă de Dick Ellis şi Laurie Constable (incitant intitulată: DACA VREI SA MĂNÂNCI, MAI ÎNTÂI CITEŞTE!). Spuse că Dick ar vrea s-o vadă tipărită şi expusă peste tot în Boulder încă înainte de marca adunare de la 18 august, deoarece în Boulder se înregistraseră deja cincisprezece cazuri, dintre care două destul de serioase. Comitetul a votat cu 7-0 ca Ralph să multiplice afişul lui Dick în o mie de exemplare şi să-l lipească peste tot în oraş, cu ajutorul a zece oameni...

Susan Stern a expus apoi un alt subiect pe care Dick şi Laurie doreau să-l supună atenţiei adunării (ne-am fi dorit cu toţii ca unul dintre ei să fi putut să fie prezent aici). Ei sunt de părere că trebuie să se înfiinţeze un Comitet pentru înhumări; ideea lui Dick era să fie trecut pe ordinea de zi a întrunirii publice, unde să nu fie prezentat ca un risc pentru sănătate — evitând astfel izbucnirea posibilă a panicii —, ci drept un lucru "ce se cuvine să fie îndeplinit". Cunoaştem cu toţii că există surprinzător de puţine cadavre la Boulder, în raport cu populaţia oraşului de dinainte de epidemie, dar nu ştim de ce... şi asta nici nu contează foarte mult în clipa de faţă. Există încă mii de cadavre, de care trebuie să ne descotorosim, dacă intenţionăm să ne stabilim aici.

Stu întrebă cât de gravă este problema în prezent, iar Sue îi răspunse că va deveni cu

adevărat de neocolit la toamnă, când vremea caldă şi uscată se schimbă de obicei, devenind umedă.

Larry a propus să adăugăm sugestia lui Dick de alcătuire a unui Comitet pentru înhumări pe ordinea de zi a adunării din 18 august. Propunerea a fost adoptată cu 7-0.

Apoi a venit rândul lui Nick Andros, ale cărui comentarii scrise au fost citite de Ralph Brentner, iar eu le reproduc aici textual:

"Unul dintre cele mai importante aspecte pe care trebuie să le dezbată acest comitet este dacă va fi sau nu pentru acordarea unei încrederi depline lui Mother Abagail şi dacă i se va comunica tot ce se întâmplă în cursul şedinţelor noastre, atât cele obişnuite, cât şi cele secrete. Chestiunea aceasta ar putea fi reformulată şi invers: va dori Mother Abagail să acorde încredere deplină acestui comitet — şi celui permanent, care-l va urma — şi să expună în faţa comitetului ceea ce se petrece în timpul întâlnirilor ei cu Dumnezeu sau cu Oricine... mai ales în şedinţele secrete?

S-ar putea să sune puţin nedesluşit, dar aş dori să explic şi veţi vedea că este vorba despre o problemă pragmatică. Noi trebuie să stabilim locul pe care-l ocupă Mother Abagail în comunitatea noastră de la bun început, deoarece acum nu este vorba doar «să ne punem din nou pe picioare». Dacă ar fi vorba doar de asta, nici n-am avea nevoie de ea. După cum ştim cu toţii, mai avem de înfruntat şi problema celui pe care uneori îl numim Omul Întunecat, sau cum îi zice Glcn, Adversarul. Demonstraţia mea că el există este foarte simplă şi cred că majoritatea celor din Bouldcr vor fi de acord cu raţionamentul meu — cu preţul unui efort minim de gândire. Iată-l: «Am visat-o pe Mother Abagail şi s-a dovedit că ea există; l-am visat pe Omul Întunecat şi prin urmare trebuie să existe şi el, chiar dacă nu I-am văzut niciodată.» Oamenii de aici o iubesc pe Mother Abagail; şi eu însumi o iubesc. Dar nu vom ajunge departe — de fapt, nu

vom ajunge nicăieri — dacă nu-i vom cere de la început aprobarea pentru tot ceea ce întreprindem.

Ca atare, la începutul acestei după-amieze m-am dus s-o vizitez şi să-i pun întrebarea direct şi fără ocoliş: vrei să mergi cu noi? Ea a răspuns da — dar nu fără condiţii. A fost cât se poate de deschisă, zicând că suntem perfect liberi să conducem comunitatea în toate «lucrările lumeşti» — expresia îi aparţine. Curăţenia străzilor, împărţirea locuinţelor, repunerea în funcţiune a centralei electrice.

Pe de altă parte, a afirmat răspicat că doreşte să fie consultată în legătură cu *toate* aspectele legate de Omul Întunecat. După părerea ei, facem parte cu toţii dintr-o partidă de şah dintre Dumnezeu şi Satana; iar agentul principal al Satanei în jocul acesta este Adversarul, al cărui nume, spune ea, ar fi Randall Flagg («numele pe care îl foloseşte de această dată», aşa se exprimă ea); că, din motive doar de El ştiute, Dumnezeu a ales-o ca agent al *Lui.* Ea crede, iar eu sunt întâmplător de acord cu ea în această privinţă, că se apropie o bătălie pe viaţă şi pe moarte.

Ea este de părere că bătălia este cel mai important lucru şi ţine în mod categoric să fie consultată atunci când deliberările noastre se referă la luptă... sau la *acela.*

Acum, n-aş vrea să intru în implicaţiile religioase ale tuturor acestor lucruri sau să cântăresc dacă arc sau nu dreptate, dar ar trebui să fie evident că, înlăturând toate implicaţiile posibile, ne aflăm în faţa unei situaţii pe care *trebuie* neapărat s-o înfruntăm, în concluzie, am o serie de propuneri."

Se purtară mai multe discuţii pe marginea declaraţiei lui Nick.

Iată prima sa propunere: putem noi, comitetul, să cădem de acord să nu discutăm implicaţiile teologice, religioase sau supranaturale ale problemei Adversarului în timpul şedinţelor

noastre? Printr-un vot de 7-0, comitetul a fost de acord să interzică discutarea acestor probleme, cel puţin cât timp ne aflăm "în sesiune".

Nick făcu apoi următoarea propunere: putem fi de acord că principala sarcină particulară şi secretă a comitetului este cum să abordăm această forţă, cunoscută sub numele de Omul Întunecat, Adversarul, sau Randall Flagg? Glen Bateman îl sprijini, adăugând că din timp în timp vor putea să apară şi alte chestiuni — cum ar fi motivul real al formării Comitetului pentru înhumări — al căror caracter confidenţial va trebui să fie păstrat. Propunerea a fost adoptată cu 7-0.

Nick se întoarse atunci la propunerea lui iniţială, ca Mother Abagail să fie informată de toate treburile particulare şi publice negociate în cadrul comitetului.

Propunerea a fost adoptată cu 7-0.

Rezolvând, cel puţin pentru moment, chestiunea Mother Abagail, comitetul a trecut, la cererea lui Nick, la dezbaterea referitoare la Omul Întunecat. El a propus să trimitem trei voluntari în vest, care să se alăture grupului Omului Întunecat, cu scopul de a afla cu exactitate ce se întâmplă de fapt dincolo.

Sue Stern se oferi imediat voluntară. După mai multe discuţii înfierbântate, Stu i-a permis lui Glen Bateman să facă următoarea propunere: se *hotărăşte* că nici un membru din comitetul nostru ad-hoc sau din comitetul permanent nu are dreptul să se ofere voluntar pentru misiunile derecunoaştere. Suc Stern dori să ştie de ce nu.

Glen: "Toată lumea îţi respectă dorinţa sinceră de a fi de ajutor, Susan, dar adevărul este că pur şi simplu nu avem habar dacă oamenii pe care îi trimitem se vor întoarce vreodată şi în ce fel. Pe de altă parte, mai avem de îndeplinit sarcina nu foarte simplă de a pune treaba pe roate în Boulder, dacă vei scuza exprimarea plastică. Dacă pleci, va trebui să te înlocuim cu o altă persoană, pe care va

trebui s-o instruim, şi nu cred că ne putem permite atâta bătaie de cap şi pierdere de vreme."

Sue: "Presupun că ai dreptate... sau cel puţin că dovedeşti raţiune... deşi eu una mă *întreb* câteodată dacă aceste două lucruri sunt întotdeauna identice. Sau măcar *de obicei.* De fapt, tu afirmi că nu putem trimite pe nimeni din comitet, pentru că am fi al dracului de nepreţuiţi. Prin urmare... noi pur şi simplu... nu ştiu..."

Stu: "Rămânem la cutie?"

Sue: "Da, îţi mulţumesc. Exact asta voiam să spun. Noi stăm la cutie şi-i trimitem pe alţii acolo, poate pentru a fi crucificaţi de un stâlp de telefon, poate ca să li se întâmple lucruri şi mai îngrozitoare."

Ralph: "Ce-ar putea fi mai rău decât asta?"

Sue: "Eu nu ştiu, dar dacă *ştie* cineva pe lumea asta, acela va fi Flagg. Mi se pare tare urâtă chestia."

Glen: "Indiferent cât de urâtă ţi se pare poziţia noastră, ai definit-o de fapt foarte succint. Noi suntem politicieni. Cei dintâi politicieni ai noii epoci. Nu ne rămâne decât să sperăm că, de data asta, cauza noastră este mai dreaptă decât cele pentru care politicienii au trimis înainte oameni în misiuni-limită."

Sue: "Nu mi-am închipuit niciodată că o să ajung politician."

Larry: "Bine-ai venit în clubul nostru."

Propunerea lui Glen ca iscoadele să nu facă parte din comitetul ad-hoc a fost adoptată — fără tragere de inimă — cu un vot de 7-0. Fran Goldsmith l-a întrebat atunci pe Nick ce fel de calităţi li se cer viitorilor agenţi secreţi şi la ce trebuie să ne aşteptăm din partea lor.

Nick: "N-o vom şti decât după întoarcerea lor. Dacă se mai întorc. Ideea este că nu avem nici cea mai mică idee ce anume face Adversarul acolo. Suntem mai mult sau mai puţin în situaţia unor pescari folosind momeală umană."

După părerea lui Stu, comitetul ar urma să aleagă oamenii cărora să li se facă propunerea, idee cu care toată lumea a fost de acord. Urmare a votului comitetului, începând din acest moment, discuţiile au fost transcrise în fragmentele de faţă cuvânt cu cuvânt, de pe casetele audio. Ni s-a părut important să avem un martor permanent al deliberărilor referitoare la problema Cercetaşilor (sau spionilor), deoarece ea se dovedea atât de delicată şi de dificilă.

Larry: "Aş dori să fac o propunere, dacă îmi este permis. Presupun că li se va părea ciudat acelora dintre voi care nu-l cunoaşteţi, dar s-ar putea să fie o idee foarte bună. Aş dori să-l trimitem pe Judele Farris."

Sue: "Cum, pe bătrânul acela? Larry, cred că nu eşti în toate minţile!"

Larry: "Este cel mai ager bătrân pe care I-am cunoscut. Nu are decât şaptezeci de ani, spre ştiinţa voastră. Ronald Rcagan a fost preşedinte la o vârstă şi mai înaintată."

Fran: "Nu mi se parc chiar cel mai bun argument."

Larry: "Dar este sănătos şi robust. Şi nutresc speranţa că Omul Întunecat îl va suspecta mai puţin de spionaj pe un şubred ca Farris... După cum ştiţi, trebuie să ţinem cont şi de suspiciunile lui. E sigur că el se aşteaptă la o mişcare de genul ăsta şi nu m-ar mira prea tare să aflu că a postat gărzi la graniţă, controlându-i pe cei care intră tocmai cu acest gând. Dar — deşi asta i se va părea brutal, ştiu bine, mai ales lui Fran — dacă îl pierdem, măcar nu va fi cineva care ar mai fi avut de trăit încă vreo cincizeci de ani buni."

Fran: "Ai dreptate. Sună cu adevărat brutal."

Larry: "Tot ce aş mai avea de adăugat este că Judele va fi de acord. El vrea să ajute, din toată inima. Şi cred cu adevărat că este în stare să se descurce cum se cuvine."

Glen: "E un punct bun. Voi, ceilalţi, ce părere aveţi?"

Ralph: "Eu nu am încă o părere exactă, pentru că nu-l cunosc. Dar nu cred că ar fi bine să renunţăm la el din cauza vârstei. Dacă stăm şi ne gândim, uite cine ne conduce pe noi toţi — o doamnă care a trecut binişor de o sută de ani."

Glen: "Încă un punct bun."

Stu: "Parc-ai fi arbitru de tenis, cheliosule."

Sue: "Ascultă-mă, Larry. Dar dacă reuşeşte să-l păcălească pe Omul Întunecat şi apoi pică mort din pricina unui atac de cord, în timp ce se străduieşte din răsputeri să se întoarcă încoace?"

Stu: "Asta i s-ar putea întâmpla oricui, practic. La fel ca un accident."

Sue: "De acord... dar când e vorba de un bătrân, şansele sporesc."

Larry: "Este adevărat, dar nu-l cunoşti pe Jude, Sue. Dacă I-ai şti, ai vedea că avantajele depăşesc dezavantajele. Este foarte inteligent. Apărarea şi-a încheiat pledoaria."

Stu: "Consider că Larry are dreptate. La o asemenea mişcare, cred că Flagg nu se aşteaptă. Eu sunt de acord cu propunerea. Cine este pentru?"

Comitetul a votat da, 7-0.

Sue: "Ei bine, eu am fost de acord cu candidatul tău, Larry, poate ai să-l sprijini şi tu pe al meu."

Larry: "Mda, aşa-i în politică, corect. (Râs general.) Despre cine-i vorba?"

Sue: "De Dayna."

Ralph: "Dayna şi mai cum?"

Sue: "Dayna Jurgens. N-am cunoscut o femeie mai curajoasă ca ea. Desigur, ştiu că nu are şaptezeci de ani, dar nu se va da înapoi."

Fran: "Da... dacă e obligatoriu să facem treaba asta, atunci consider că ar fi bună. Sprijin propunerea."

Stu: "Okay... s-a făcut şi a fost sprijinită propunerea ca s-o includem pe listă şi pe Dayna Jurgens. Cine este pentru?"

Comitetul a votat pentru, 7-0.

Glen: "Okay... cine este numărul trei?"

Nick (în lectura lui Ralph): "Dacă lui Fran nu i-a plăcut propunerea lui Larry, a mea o să-i *repugne,* de-a dreptul. Eu îl nominalizez pe..."

Ralph: "Nick, eşti nebun! Sper că nu vorbeşti serios!"

Stu: "Haide, Ralph, citeşte."

Ralph: "Ei bine... aici zice că vrea să-l nominalizeze pe... Tom Cullen."

Vacarm în comitet.

Stu: "Okay. Nick are cuvântul. A scris ca un apucat, aşa că acum poţi să citeşti, Ralph."

Nick: "În primul rând, eu îl cunosc pe Tom tot atât cât îl cunoaşte Larry pe judecător, poate chiar mai bine. El o iubeşte pe Mother Abagail. Ar face orice pentru ea, s-ar lăsa chiar fript la foc mărunt. Nu e o simplă metaforă, chiar aşa este. Dacă i-ar cere-o, şi-ar da şi foc pentru ea."

Fran: "Vai, Nick, nimeni nu tăgăduieşte asta, dar Tom este..."

Stu: "Stai puţin, Fran... Nick are acum cuvântul."

Nick: "Cel de-al doilea argument al meu este identic cu al lui Larry legat de Jude. Adversarul nu se va aştepta din partea noastră să trimitem o persoană retardată drept spion. Reacţiile voastre combinate sunt poate cel mai bun argument în favoarea ideii.

Cel de-al treilea — şi ultimul — argument este că, deşi Tom este retardat, *nu* este şi nerod. Mi-a salvat viaţa odată, când a venit o tornadă, reacţionând cu mult mai repede decât ştiu că ar fi reacţionat ceilalţi. Tom este copilăros, dar până şi un copil poate fi pregătit să îndeplinească anumite lucruri, dacă este învăţat şi face exerciţii. Nu văd ce ne-ar împiedica să-i dăm lui Tom să înveţe o poveste foarte simplă. În cele din urmă, s-ar putea să presupună că l-am alungat din cauză că..."

Sue: "Pentru că nu am vrut să ne strice fondul genetic? Mi se pare o idee bună, nu?"

Nick: "...din cauză că este cu *adevărat* retardat. Poate să afirme chiar că este furios pe oamenii care I-au alungat şi i-ar face plăcere să se poată răzbuna. Singurul imperativ pentru el va fi să nu schimbe niciodată povestea, indiferent ce s-ar întâmpla."

Fran: "Vai, nu, nu pot să cred că..."

Stu: "Stai puţin, acum are Nick cuvântul. Să păstrăm ordinea."

Fran: "Da... Îmi cer scuze."

Nick: "Unii dintre voi pot avea sentimentul că, din cauză că Tom este retardat, ar fi mai uşor să se dea de gol decât o persoană înzestrată cu mai multă inteligenţă, dar..."

Larry: "Chiar aşa."

Nick: "...dar, de fapt, lucrurile se petrec invers. Dacă îi spun lui Tom că pur şi simplu *trebuie* să se ţină de povestea lui *indiferent ce se întâmplă,* chiar aşa va proceda. O persoană aşa-zis normală n-ar putea decât să suporte nu ştiu câte ore de tortură cu apă sau şocuri electrice sau aşchii vârâte sub unghii..."

Fran: "Sper că nu se va ajunge până *acolo,* ce părere aveţi? Ce *credeţi!* Adică, nimeni nu-şi poate închipui cu tot dinadinsul că se poate ajunge până *acolo,* nu?"

Nick: "...Înainte de a spune «Foarte bine, renunţ, am să vă spun tot ce ştiu», Tom pur şi simplu nu va proceda aşa. Dacă îşi repetă povestea de suficiente ori, nu numai că o va şti pe dinafară; aproape va ajunge *să creadă că este adevărată.* Nimeni nu-l va putea scoate dintr-ale lui. N-am vrut decât să demonstrez că, după părerea mea, retardarea lui Tom reprezintă mai degrabă un avantaj într-o misiune de acest fel, din mai multe puncte de vedere. «Misiune» ar putea să pară un cuvânt pretenţios, dar de fapt despre asta e vorba."

Stu: "Asta-i tot, Ralph?"

Ralph: "Nu mai e decât puţin."

Sue: "Dar dacă îşi va însuşi cu adevărat ficţiunea aceea, Nick, cum naiba va mai şti că a sosit vremea să se întoarcă?"

Ralph: "Scuză-mă, doamnă, dar mi se pare că tocmai despre asta vorbeşte în continuare."

Sue: "Ah."

Nick (în lectura lui Ralph): "Lui Tom i se poate aplica o sugestie posthipnotică, înainte de a-l expedia. Din nou, astea nu sunt vorbe în vânt: când mi-a venit ideea aceasta, l-am rugat pe Stan Nogotny să încerce să-l hipnotizeze pe Tom. Stan făcea uneori asta în chip de amuzament, pe la petreceri, din câte îl auzisem spunând. Ei bine, Stan nu şi-a închipuit că o să meargă... dar Tom a intrat în stare de hipnoză după nici şase secunde."

Stu: "I-auzi! înseamnă că Stan chiar se pricepe, nu?"

Nick: "Motivul pentru care am crezut că Tom poate fi ultrasensibil datează de când l-am întâlnit, în Oklahoma. Din câte se pare, de-a lungul anilor a reuşit să ajungă la performanţa de *autohipnoză,* în oarecare măsură. Asta îl ajută să facă diferite conexiuni. În ziua în care ne-am văzut pentru prima oară, el nu reuşea să înţeleagă ce-i cu mine — de ce nu-i vorbesc şi nu-i răspund la nici o întrebare. Eu îmi duceam mereu mâna în dreptul gurii, apoi la gât, ca să-i sugerez că sunt mut, fără să reuşesc. Apoi, pe neaşteptate, pur şi simplu s-a decuplat. Nu pot să exprim cu alt termen ce s-a petrecut. A rămas absolut liniştit. Privirile i se pierduseră în neant. Apoi a ieşit din starea aceea, exact cum un subiect iese din transă, atunci când hipnotizatorul îi spune că a sosit vremea să se trezească. Şi ştia. Pur şi simplu. S-a scufundat în sine şi a ieşit la iveală cu răspunsul la întrebare."

Glen: "Mi se pare de-a dreptul uimitor."

Stu: "Chiar aşa este."

Nick: "L-am pus pe Stan să încerce o sugestie posthipnotică. acum cinci zile, când am făcut

aceste experienţe. Sugestia consta în aceea că, atunci când Stan va spune «Să ştii că mi-ar plăcea să văd un elefant», Tom urma să simtă dorinţa nestăvilită să se ducă într-un colţ şi să se aşeze în cap. Stan i-a aplicat replica după aproximativ o oră şi jumătate de la trezirea lui Tom; acesta s-a repezit în colţul încăperii şi s-a proptit în cap. Toate jucăriile şi bilele i-au căzut din buzunarele pantalonilor. Apoi s-a aşezat jos, ne-a zâmbit şi ne-a zis: «Stau şi mă întreb de cc-o fi făcut Tom Cullen chestia asta?»"

Glen: "Parcă-l şi aud."

Nick: "Oricum, toate lucrurile astea foarte complicate despre hipnoză nu sunt decât o introducere la două argumente foarte simple. Unu, putem să implantăm o sugestie posthipnotică, potrivit căreia Tom să se întoarcă la un moment dat. Modul cel mai la îndemână ar fi să stabilim o corelaţie cu luna. Cu luna plină. Doi, aducându-l într-o stare de hipnoză profundă după întoarcere, am obţine un raport aproape perfect asupra tuturor lucrurilor văzute de el."

Ralph: "Aici se sfârşesc notele lui Nick. Uau!"

Larry: "Mie mi-a reamintit filmul acela vechi, *The Minchurian Candidate."*

Stu: "Cum?"

Larry: "Nimic important."

Sue: "Am o întrebare, Nick. Te-ai gândit să-l programezi pe Tom — presupun că acesta ar fi cuvântul cel mai potrivit — să nu dea nici o informaţie despre ceea ce facem noi?"

Glen: "Nick, te rog să-mi permiţi să dau eu răspunsul, iar dacă tu ai raţionat altfel, este suficient să clatini din cap. Aş afirma că Tom nu are câtuşi de puţin nevoie de programare. Poate să spună liniştit tot ceea ce ştie despre noi. Toate acţiunile noastre referitoare la Flagg sunt oricum ţinute în secret, iar celelalte hotărâri poate şi el să le înţeleagă fără prea mare efort... chiar dacă globul de cristal nu-i funcţionează perfect."

Nick: "Corect."

Glcn; "Foarte bine... voi sprijini propunerea lui Nick fără rezerve. Consider că putem câştiga totul, fără să avem nimic de pierdut. Mi se pare o idee extraordinar de curajoasă şi de originală."

Stu: "Propunerea a fost susţinută. Putem să mai discutăm puţin pe marginea ci dacă doriţi, însă numai foarte puţin. Stăm aici toată noaptea, dacă nu ne grăbim. Mai *există* vreun comentariu?"

Fran: "Sigur că da. Ai afirmat că putem câştiga totul şi nu avem nimic de pierdut, Glen. Bine, dar Tom? Dar bietele noastre *suflete* afurisite? Poate pe voi, domnilor, nu vă deranjează să auziţi că-i vor vârî... ţepuşe... lui Tom sub unghii şi-l vor supune şocurilor electrice, în schimb pe mine da. Cum puteţi să vă gândiţi la asta cu sânge rece? Şi Nick, care vrea să-l hipnotizeze în aşa fel încât să se poarte ca... un pui de găină cu capul vârât sub aripă! Ar trebui să vă fie ruşine! Eu îmi închipuiam că ne este *prieten!"*

Stu: "Fran..."

Fran: "Nu, voi spune ceea ce am de spus. Nu mă voi spăla pe mâini de comitet, nici măcar nu voi părăsi încăperea furioasă, pentru că votul va ieşi împotriva mea, în schimb voi spune ceea ce am de spus. Vreţi cu adevărat să-l luaţi pe băiatul acesta amabil, cu mintea înceţoşată, şi să-l transformaţi într-un soi de avion U-2 uman. Nu înţelege nici unul dintre voi că asta înseamnă s-o luăm de la început cu toată porcăria? Nu vă daţi *seama!* Ce ne facem dacă-l omoară, Nick? Ce ne facem dacă-i omoară *pe toţi?*. Ne punem să pregătim nişte germeni patogeni noi? O variantă îmbunătăţită a lui Captain Trips?"

Până ce Nick să scrie un răspuns, a intervenit o pauză.

Nick (în lectura lui Ralph): "Lucrurile pe care le-a pus Fran în discuţie mă afectează profund, dar în continuare îmi susţin propunerea. Nu, nu mă simt împăcat că-l pun pe Tom să stea în cap şi nu

mă simt împăcat că-l trimit într-un loc unde ar putea fi torturat şi apoi ucis. Nu voi face decât să subliniez, încă o dată, că el ar face-o pentru *Mother Abagail,* pentru ideile ei şi pentru Dumnezeul ei, nu pentru noi. Mai cred, apoi, că trebuie să ne folosim de orice mijloace pentru a pune capăt ameninţării pe care o reprezintă acea fiinţă. El răstigneşte oameni pe cruce. Sunt sigur de asta judecând după visele mele, şi ştiu că aceleaşi vise v-au vizitat şi pe o parte dintre voi. Mother Abagail însăşi a visat aceleaşi lucruri. Sunt convins că Randall Flagg este rău. Dacă cineva se va gândi să obţină o nouă tulpină de Captain Trips, Frannie, acela va fi el, ca să o folosească împotriva noastră. Aş dori să-l oprim, cât ne mai stă în puteri.

Fran: "Lucrurile pe care le spui tu sunt adevărate, Nick. Nu am nici un argument împotrivă. Ştiu că este rău. Ba s-ar putea să fie Vlăstarul Satanei, după cum afirmă Mother Abagail. Dar noi ne folosim de aceleaşi vechi metode ca să punem stavilă răului. Ţi-aduci aminte de *Ferma animalelor!* «Se uitau când la porci, când la oameni, dar nu puteau să facă diferenţa.» Ceea ce cred c-aş vrea cu adevărat să te aud spunând — chiar dacă Ralph este cel care citeşte — ar fi că, dacă *trebuie* să adoptăm aceleaşi metode ca să-i punem stavilă... dacă trebuie *neapărat...* vom fi în stare să renunţăm la ele de îndată ce nu ne mai sunt necesare. Ai putea să faci această afirmaţie?"

Nick: "Nu sunt absolut sigur, cred. N-aş putea fi absolut sigur."

Fran: "Atunci eu votez împotrivă. Dacă e musai să trimitem oameni spre vest, cel puţin să fie vorba de persoane conştiente la ce riscuri se expun."

Stu: "Altcineva?"

Suc: "Şi eu sunt împotrivă, dar din raţiuni mai practice. Continuând în felul în care am început, ne vom trezi cu un moş şi un nătărău. Scuzaţi-mi expresia, şi mie îmi este simpatic, dar acesta este

adevărul. Sunt împotrivă, iar de acum am să-mi ţin gura."

Glen: "Să trecem la vot, Stu."

Stu: "Okay. Să votăm în ordine, aşa cum stăm în jurul mesei. Eu votez pentru. Frannie?"

Fran: "Împotrivă."

Stu: "Glen?"

Glen: "Pentru."

Stu: "Sue?"

Sue: Împotrivă."

Stu: "Nick?"

Nick: "Pentru."

Stu: "Ralph?"

Ralph: "Păi... nici mie nu prea-mi place chestia asta, dar dacă Nick este pentru, trebuie să merg cu el. Pentru."

Stu: "Larry?"

Larry: "Vrei să fiu cinstit? Cred că ideea pute în aşa hal, încât mă simt ca un closet public. Presupun că este exact genul de lucruri de care dai când urci până în vârf. Cine caută, găseşte. Votez pentru."

Stu: "Propunerea a fost adoptată cu 5-2."

Fran: "Stu?"

Stu: "Da?"

Fran: "Aş dori să-mi schimb votul. Dacă tot îl vârâm pe Tom în povestea aceasta, este mai bine s-o facem împreună. Îmi pare rău că am stârnit întreaga discuţie, Nick. Ştiu că te-am rănit... se poate citi pe figura ta. Nebunie curată! Oare de ce a fost nevoie să se întâmple toate astea? În orice caz, nu prea seamănă cu şedinţele comitetului clubului universitar feminin, credeţi-mă pe mine. Frannie votează pentru."

Sue: "Atunci, şi eu. Frontul unit. Nixon se ţine tare. Afirmă: Eu nu sunt un escroc! Pentru."

Stu: "Votul modificat este de 7-0. Poftim o batistă, Fran. Şi-aş vrea să se consemneze în procesul verbal că te iubesc."

Larry: "Şi, cu această ultimă remarcă, aş fi de părere să ridicăm şedinţa."

Sue: "Sprijin această propunere."

Stu: "S-a propus şi a fost sprijinită propunerea de ridicare a şedinţei. Cei care sunt pentru să ridice mâna. Cei care se opun să se pregătească să ia câte o cutie de bere în cap."

S-a votat în favoarea ridicării şedinţei, 7-0.

— Vii în pat, Stu?

— Da. E târziu?

— Aproape de miezul nopţii. Destul de târziu.

Stu intră de pe balcon. Purta doar o pereche de pantaloni scurţi de jockey; albeaţa lor scotea şi mai mult în evidenţă pielea bronzată. Frannie, care stătea în pat cu o lanternă Coleman aprinsă pe noptiera ei, se simţi din nou luată prin surprindere de profunzimea iubirii ce i-o purta.

— Te gândeai la întrunire?

— Da, la întrunire, recunoscu el.

Stu îşi turnă un pahar de apă din cana de pe noptieră şi trase o strâmbătură din cauza gustului sălciu al lichidului fiert.

— Consider că te-ai descurcat foarte bine în rolul de moderator. Glen te-a întrebat dacă vrei să faci acelaşi lucru şi la adunarea publică, nu? L-ai refuzat?

— Ba nu, i-am promis că da. Cred că am să mă descurc. Mă gândeam la expedierea celor trei peste munţi. E o treabă murdară, să trimiţi spioni. Ai dreptate, Frannie. Singurul necaz este că şi Nick are dreptate. Într-o situaţie ca asta, ce-i de făcut?

— După părerea mea, să votezi după cum te îndeamnă conştiinţa şi apoi să dormi cât mai bine cu putinţă. Pot să sting lumina? întrebă ea, întinzând mâna spre comutatorul lămpii Coleman.

— Mda, spuse el, aşezându-se în pat, alături de ea. Noapte bună, Frannie. Te iubesc.

Fran stinse lampa şi rămase cu privirile în tavan. Se împăcase cu Tom Cullen... dar urma lăsată de degetul mânjit cu ciocolată îi stăruia în minte.

Fiecărui câine îi vine ziua lui, Fran.

Poate că ar fi bine să-i spun lui Stu imediat, gândi ea. Dar dacă exista cu adevărat o problemă, aceasta îi aparţinea exclusiv. Nu-i rămânea decât să aştepte... să pândească... şi să vadă ce se petrece.

Nu reuşi să adoarmă decât cu greu.

CAPITOLUL 52

ERA DIMINEAŢA, devreme. Mother Abagail stătea în pat, fără să doarmă. Se străduia să se roage.

Se ridică fără să aprindă lumina şi îngenunche, în cămaşa ei de noapte din bumbac alb. Îşi lipi fruntea de Biblia deschisă la Faptele Apostolilor. La pasajul convertirii neînduplecatului Saul, pe drumul Damascului. El fusese orbit de lumină, iar pe drumul Damascului vălul îi căzuse de pe ochi. "Faptele" sunt cea din urmă carte a Bibliei în care doctrina este sprijinită prin miracole; dar miracolele ce altceva reprezintă dacă nu mâna divină a lui Dumnezeu făcându-şi lucrarea pe pământ?

Iar acum, vai, asupra ochilor ei se lăsase un văl; avea el oare să se ridice vreodată?

Singurele zgomote din încăpere erau şuieratul discret al lămpii cu ulei, ticăitul ceasului Westelox cu arc şi murmurul scăzut al vocii ei.

— Arată-mi păcatul meu, Doamne. Nu mai ştiu decât că mi-a scăpat ceva ce Tu ai vrut să văd. Nu mai pot dormi, nu mai sunt bună de nimic şi nu Te mai simt pe Tine, Doamne. Parcă m-aş ruga într-un telefon mort, iar acum e cel mai nepotrivit moment ca să se întâmple una ca asta. În ce fel Te-am

insultat eu, Doamne? Te ascult, Dumnezeul meu. Ascult şoapta potolită din inima mea.

Asculta. Îşi ducea la ochi degetele bolnave de artrită şi se apleca şi mai mult în faţă, încercând să-şi limpezească mintea. Dar acolo totul era întunecat, întunecat ca propria ei piele, întunecat ca ţarina părăginită, în aşteptarea seminţei celei bune.

Te rog, Doamne, te rog, Doamne, Dumnezeul meu...

Dar imaginea ce i se arăta era o bucată de drum negru, pustiu, într-o mare de porumb. Pe drum se afla o femeie cu un sac plin de pui de-abia tăiaţi. Şi atunci veneau nevăstuicile. Se repezeau înaintea ei şi atacau sacul. Simţeau sângele — vechiul sânge al păcatului şi cel proaspăt al sacrificiului. O auzi pe bătrână înălţându-şi glasul către Domnul, dar tonul ei era slab şi tânguitor, o voce arţăgoasă, care nu se ruga umil să se facă voia Domnului, indiferent care ar fi fost locul ci în planul şi voinţa Lui, ci pretinzându-i Domnului s-o salveze ca să-şi poată termina lucrarea... lucrarea ei... ca şi cum ar fi cunoscut Gândul Domnului şi ar fi putut supune voinţa Lui. Nevăstuicile se făceau tot mai obraznice; sacul începea să se destrame, acolo unde animalele îl prindeau cu dinţii şi trăgeau şi se zbăteau. Degetele ei erau prea bătrâne şi prea slabe. Iar după ce terminau puii, dacă nevăstuicilor le mai era foame, aveau s-o atace şi pe ea. Da. Aveau să...

Şi atunci nevăstuicile începură să fugă, se risipiră chiţăind în noapte, lăsând sacul pe jumătate devorat, iar ea se gândi, plină de exaltare: *Dumnezeu m-a salvat, până la urmă! Lăudat fie numele Lui! Dumnezeu a salvat-o pe slujitoarea Lui cea bună şi credincioasă.*

Nu Dumnezeu, bătrâno! Eu!

În vedenia ei se întorsese, tresărind de spaimă şi simţind în gură gust ca de cupru. Iată, printre cocenii de porumb îşi făcu loc, ca o fantomă

argintie şi jerpelită, un uriaş lup din Munţii Stâncoşi, cu falca atârnându-i într-un rânjet sardonic, cu ochii arzând ca nişte cărbuni aprinşi. În jurul gâtului gros purta un colan de argint, un obiect de o splendoare barbară şi ciudată, de care atârna o mica piatră din cel mai negru gagat... În centrul căreia se afla un mic punct roşu, ca un ochi. Sau ca o cheie.

Îşi făcu cruce şi semnul de alungare a deochiului înaintea teribilei arătări, dar rânjetul fiarei se lăţi şi mai mult, iar printre fălci se văzu mişcând muşchiul golaş şi roz al limbii.

Am să vin după tine, Mother. Nu acum, dar peste puţin timp. Te vom fugări aşa cum hăituiesc câinii căprioara. Tot ceea ce-ţi închipui tu despre mine este adevărat, dar eu sunt chiar mai mult decât bănuieşti tu. Eu sunt Omul Magic. Eu sunt cei care vorbeşte în numele epocii următoare. Oamenii tăi mă cunosc cel mai bine, Mother. Ei mă numesc John the Conqueror.

Du-te! Lasă-mă, în numele lui Dumnezeu Atotputernicul!

Dar se temea în aşa hal! Nu pentru oamenii din jurul ei, care în vis erau întruchipaţi de puii din sac, ci pentru ea însăşi. Se temea în sufletul ei, se temea *pentru* sufletul ei.

Dumnezeul tău nu are nici o putere asupra mea. Vasul lui este slab.

Nu! Nu-i adevărat! Am putere cât zece, mă voi înălţa spre tării cu aripi ca de vultur...

Dar lupul se mulţumi să rânjească şi să se apropie de ca. Ea se trase înapoi din calea răsuflării lui grele şi feroce. Era spaima ce întunecă miezul de zi şi spaima ce-şi întinde giulgiul asupra miezului de noapte. Îi era frică. Îi era frică aşa cum nu-i mai fusese vreodată. Iar lupul, rânjind încă, îi vorbi cu două voci, una întrebând şi cealaltă dând răspuns.

Cine a scos apă din stâncă, atunci când am fost însetaţi?

Eu am scos, răspunse lupul cu voce enervantă, croncănitoare şi temătoare.

Cine ne-a salvat atunci când ne-a cuprins slăbiciunea ? întrebă lupul rânjind, ajuns acum la doar o palmă de ca, cu respiraţia amintind de un abator în plină funcţiune.

Chiar eu, scânci lupul, apropiindu-se chiar şi mai mult, cu botul rânjit respirând moarte, cu ochii roşii şi trufaşi.

O, cazi la pământ şi laudă-mi numele, eu sunt cel care aduce apă în deşert, laudă-mi numele, eu sunt slujitorul bun şi credincios care aduce apă în deşert, iar numele meu este totuna cu al Stăpânului meu...

Lupul îşi deschise gura mare, pregătindu-se s-o înghită.

— ... numele Meu, murmură ca. Lăudat fie numele Meu, lăudat fie Domnul, de la care se revarsă toate binecuvântările, lăudaţi-L, voi, fiinţe de pe pământ...

Îşi înălţă fruntea şi se uită în jur, înmărmurită. Biblia căzuse pe podea. Prin fereastra dinspre răsărit se vedea lumina zorilor.

— Vai, Doamne! strigă ca cu voce mare şi tremurată.

Cine a scos apă din piatră, atunci când am fost însetaţi?

Asta era? Asta era, Doamne? Din cauza asta i se lăsaseră vălurile peste ochi, făcând-o oarbă la lucrurile pe care ar fi trebuit să le vadă?

Lacrimi amare începură să-i cadă din ochi; se ridică încet în picioare, înfrângându-şi durerile, şi se apropie de fereastră. Simţi acele mari şi boante ale artritei înfigându-i-sc în încheieturile de la şold şi genunchi.

Se uită afară, ştiind de acum ce avea de făcut.

Se întoarse la şifonier şi-şi trase cămaşa de noapte din bumbac peste cap. O lăsă să cadă pe

podea. Rămăsese dezbrăcată, dezvăluind un trup atât de brăzdat de riduri, încât ar fi putut la fel de bine să fie albia marelui fluviu al timpului.

— Facă-se voia Ta, spuse ea, începând să se îmbrace.

Peste o oră mergea încet spre vest, pe Mapleton Avenue, în direcţia codrilor şi a defileurilor înguste de dincolo de oraş.

Stu se afla la uzina electrică împreună cu Nick, când Glen se năpusti înăuntru şi, fără nici un preambul, declară:

— Mother Abagail. A dispărut.

Nick îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ce tot spui acolo? întrebă Stu, trăgându-l în acelaşi timp pe Glen departe de echipa care înfăşura sârmă de cupru pe una dintre turbinele arse.

Glen clătină din cap. Venise până aici pe bicicletă, cale de şapte kilometri, şi încă încerca să-şi tragă sufletul.

— M-am dus la ea ca să-i povestesc despre şedinţa de ieri seară şi să-i pun banda, dacă ar fi dorit s-o asculte. Aş fi vrut să ştie şi ea povestea cu Tom, deoarece eram neliniştit... observaţiile pe care le-a făcut Frannie mi-au tulburat somnul. Am preferat să mă duc devreme, pentru că ştiam de la Ralph că astăzi urmează să sosească două grupuri, pe care ea avea să le întâmpine, aşa cum îi place să facă de obicei. Am ajuns la ea pe la 8.30. Am bătut la uşă şi, văzând că nu răspunde, am intrat. Mi-am zis că, dacă o găsesc dormind, plec... dar am vrut să mă conving că... nu a murit, sau cine mai ştie ce... fiind atât de *bătrână.*

Nick urmărea cu mare atenţie mişcarea buzelor lui Glen.

— Dar ea nu mai era acasă. Iar pe pernă am găsit asta.

Le întinse un şerveţel de hârtie, pe care se putea distinge următorul mesaj, scris cu litere mari, de o mână care tremura:

Acum trebuie să plec pentru o vreme. Am păcătuit şi mi-am închipuit că ştiu ce se petrece în Mintea lui Dumnezeu. Păcatul meu se cheamă TRUFIE, iar El vrea să-mi găsesc din nou locul în lucrarea Lui.

Voi fi curând iarăşi alături de voi, dacă aşa va fi voia Domnului.

Abby Freemantle

— Bată-mă să mă bată, exclamă Stu. Şi acum ce facem? Tu ce părere ai, Nick?

Nick luă biletul şi-l citi încă o dată. Apoi i-l înapoie lui Glen. Înverşunarea i se ştersese de pe chip, lăsând loc unei simple tristeţi.

— Poate ar trebui să facem adunarea chiar în această seară, zise Glen.

Nick clătină din cap. Îşi scoase notesul, scrise ceva, rupse foaia şi i-o întinse lui Glen. Stu citi textul peste umărul acestuia.

"Omul propune, Dumnezeu dispune. Mother A. ţinea mult la vorba aceasta şi o spunea adesea. Glen, chiar tu însuţi ai susţinut că ea se ghidează după cu totul alte principii; poate fi vorba de Dumnezeu, de mintea sau de iluziile ci. Ce putem face? Ea a plecat. Asta nu mai poate fi schimbat."

— Dar panica..., începu Stu.

— Desigur, lumea va fi tulburată, continuă Glen. Nick, nu crezi că ar fi bine cel puţin să chemăm comitetul şi să discutăm?

Nick notă: "La ce bun? De ce să ţinem o şedinţă care nu poate ajunge la nici un rezultat?"

—- Păi, am putea organiza o echipă care s-o caute. Foarte departe n-a putut ajunge.

Nick trase un cerc dublu în jurul propoziţiei *Omul propune, Dumnezeu dispune.* Dedesubt

scrise: "Şi dacă ai găsi-o, cum îţi propui s-o aduci înapoi? În lanţuri?"

— Isuse, nici vorbă! Dar nu putem s-o lăsăm aşa, Nick! I-a venit ideea asta aiurea că l-a jignit pe Dumnezeu. Ce ne facem dacă i-a trecut prin cap să plece în pustietate, cum procedau tipii ăia din Vechiul Testament?

Nick scrise: "Sunt aproape convins că tocmai asta a făcut."

— Acum începi şi tu?

Glen îşi puse mâna pe braţul lui Stu.

— Las-o puţin mai uşor, East Texas. Hai să vedem care sunt implicaţiile acestei situaţii.

— Să le ia naiba de implicaţii! Ce implicaţii să mai căutăm, când femeia asta bătrână o să umble zi şi noapte, până va muri, extenuată?

— Ea *nu* este o bătrână oarecare. Este Mother Abagail, iar aici putem s-o considerăm un fel de Papă. Iar dacă Papa hotărăşte că trebuie să rrjeargă la Ierusalim, te pui în calea lui. dacă eşti un bun catolic?

— Ei, fir-ar să fie, nu-i totuna, iar asta o ştii şi tu!

— Ba da, chiar *este* acelaşi lucru. Chiar este. Cel puţin ăsta va fi sentimentul oamenilor din Free Zone. Stu, ai fi dispus să declari, cu mâna pe inimă, că *nu* Dumnezeu i-a spus să plece în pustiu?

— Nu-uu... Însă...

Nick, care scrisese până atunci, îi întinse hârtia lui Stu, care descifră cu greu câteva cuvinte. Scrisul lui Nick era de obicei impecabil, dar de această dată scrisese în grabă, poate chiar cu nerăbdare.

"Stu, asta nu schimbă nimic, cu excepţia faptului că va afecta, din câte cred, moralul din Free Zone. Dar nici asta nu sunt sigur că se va petrece. Oamenii nu se vor risipi din cauza plecării ei. Pe de altă parte, mai înseamnă că nu suntem obligaţi să avem o explicaţie cu ea chiar acum. Şi poate că este preferabil."

— Simt că înnebunesc, replică Stu. Câteodată vorbim despre ca ea şi cum ar fi un obstacol pe care trebuie să-l ocolim, pentru că ne împiedică să mergem mai departe. Alteori vorbeşti despre ea ca şi cum ar fi Papa, fiind scutită, prin urmare, să facă vreun gest greşit, oricât s-ar strădui. Dar se întâmplă că eu ţin *cu adevărat* la ea. Acum tu ce-ai vrea, Nicky? Să dea cineva la toamnă peste trupul său, într-unul dintre canioanele acelea de la vestul oraşului? Vrei s-o lăsăm acolo, ca sa ajungă... o hrană sfântă pentru ciori?

— Stu, îl luă Glen cu binişorul. Ea singură a hotărât să plece.

— Vai, fir-ar să fie, ce porcărie! spuse Stu.

Până la prânz, ştirea dispariţiei lui Mother Abagail se răspândise în întreaga comunitate. După cum prevăzuse Nick, sentimentul general era mai degrabă de resemnare şi tristeţe, şi nu de nelinişte. Părerea unanimă a comunităţii era că femeia plecase să se "roage pentru călăuzire", ca să-i poată ajuta, la rândul ei, să aleagă calea cea dreaptă pe care s-o urmeze la adunarea din ziua de 18.

— N-aş vrea să comit vreo blasfemie spunând că ar fi Dumnezeu, declară Glen în timpul prânzului improvizat în parc, dar mi se pare că este un fel de Dumnezeu-prin-procură. Puterea credinţei oricărei societăţi poate fi măsurată prin simpla constatare a slăbirii acelei credinţe atunci când obiectul ei empiric dispare.

— M-a cam depăşit, nu vrei să-mi explici încă o dată?

— Atunci când Moise distruge viţelul de aur, israeliţii încetează să-l mai venereze. Când apele inundă templul lui Baal, poporul ajunge la concluzia că Baal nu era oricum un zeu prea grozav. În schimb Isus şi-a luat o pauză de două mii de ani, cu toate acestea oamenii nu numai că-i

urmează învăţăturile, dar trăiesc şi mor cu credinţa că El se va întoarce cândva, neschimbat. La fel este privită şi Mother Abagail în Free Zone. Oamenii sunt perfect convinşi că ea se va întoarce. Ai stat de vorbă cu ei?

— Mda, recunoscu Stu. Pur şi simplu nu-mi vine să cred ce se întâmplă. O bătrână cutreieră munţii şi toţi stau şi se întreabă dacă va sosi cu cele Zece Porunci săpate în tablele din piatră până să înceapă adunarea.

— Poate că le va aduce, replică Glen ursuz. Oricum, nu chiar toată lumea stă cu braţele încrucişate. Ralph Brentner îşi smulge părul din cap.

— Bravo lui. Se uită la Glen de aproape şi-l întrebă: Dar tu, chcliosule? Tu pe ce parte joci?

— Aş prefera să nu mă mai porecleşti. Este un obicei de-a dreptul nedemn. Dar am să-ţi povestesc... deşi mi se pare puţin comic. Bătrânu' East Texas se dovedeşte a fi mult mai imun la Spiritul evanghelic pe care ea l-a răspândit în comunitate decât bătrânu' şi agnosticul urs sociolog. Cred că se va întoarce. Nu ştiu de ce, asta cred şi pace. Care-i părerea lui Frannie?

— Habar n-am. N-am văzut-o în dimineaţa asta. N-ar fi exclus să fie cu Mother Abagail, mâncând lăcuste şi miere de albine sălbatice. Privi în direcţia munţilor Flatiron, ale căror culmi se înălţau în ceaţa albastră a începutului după-amiezei. Doamne, Glen, sper că bătrâna doamnă n-a păţit nimic rău.

Fran nici măcar nu ştia că Mother Abagail plecase. Îşi petrecuse dimineaţa în bibliotecă, citind cărţi despre grădinărit. De altfel, nu era singura interesată să înveţe lucruri noi. Văzu două sau trei persoane cu volume despre grădinărit, un tânăr ochelarist de vreo douăzeci şi cinci de ani sorbind o carte intitulată *Şapte surse independente*

de energie pentru casa dumneavoastră, şi o blondă frumoasă, cam de paisprezece ani, cu un volum broşat hărtănit, intitulat *600 de reţete simple.*

Părăsi biblioteca pe la prânz şi o porni agale pe Walnut Street. La jumătatea drumului spre casă, o întâlni pe Shirley Hammett, femeia mai în vârstă care călătorise cu Dayna, Susan şi Patty Kroger. Shirley se schimbase mult şi părea alt om; acum arăta ca o doamnă energică, impunătoare şi frumoasă. Se opri şi o salută pe Fran:

— Când crezi că se va întoarce? Am întrebat pe toată lumea. Dacă oraşul ăsta ar avea un ziar, aş lansa întrebarea asta la rubrica Sondajul Popular. Ca pe vremuri: "Ce părere aveţi despre poziţia senatorului Bunghole în legătură cu epuizarea rezervelor de ţiţei?" Şi alte întrebări de acelaşi fel.

— Când se va întoarce cine anume?

— *Mother Abagail,* bineînţeles. Pe unde-ai stat până acum, în cămară?

— Ce-i cu toată povestea asta? se alarmă Frannie. Ce s-a întâmplat?

— Asta-i tot. Nimeni nu ştie cu exactitate.

Shirley îi povesti lui Fran tot ce se petrecuse cât stătuse ea în bibliotecă.

— Şi a plecat... pur şi simplu? se interesă Frannie, încruntată.

— Da. Dar se va întoarce, bineînţeles, adăugă Shirley cu încredere. Aşa scrie şi în bilet.

— "Dacă asa va fi voia Domnului"?

— Asta nu-i decât un fel de a vorbi, sunt sigură, zise Shirley, privind-o pe Fran cu o urmă de răceală.

— Păi... sper să fie aşa. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai dat de veste, Shirley. Mai ai dureri de cap?

— O, nu. Mi-au trecut de tot. Am să votez cu tine, Fran.

— Hmmm?

Mintea ei era departe, cântărind informaţia pe care tocmai o primise şi, pentru o clipă, nu înţelese la ce făcea Shirley aluzie.

— Pentru *comitetul permanent!*

— Ah. Îţi mulţumesc. Nu sunt prea sigură că-mi doresc cu adevărat funcţia asta.

— Ai să te descurci foarte bine. Atât tu, cât şi Susy. Acum trebuie să plec, Fran. La revedere.

Se despărţiră. Fran se grăbi să ajungă acasă, nerăbdătoare să vadă dacă Stu nu ştia cumva mai multe. Venind la timp atât de scurt după întâlnirea avută cu doar o seară în urmă, dispariţia bătrânei o umplu de un soi de teamă superstiţioasă. Nu-i făcea plăcere că hotărârile lor majore — cum era aceea de a trimite oameni în vest — nu puteau fi supuse judecăţii lui Mother Abagail. Prin plecarea bătrânei, Fran simţea că asupra umerilor ei apasă o responsabilitate prea mare.

Acasă, constată că apartamentul era pustiu. Stu plecase doar cu aproximativ un sfert de oră înaintea venirii ei. Biletul de sub borcanul cu zahăr îi comunica simplu: "Mă întorc până la 9.30. Sunt cu Ralph şi Harold. Nu fi îngrijorată. Stu."

Ralph şi Harold? gândi ea, şi o încercă un spasm de teamă care nu avea nimic de-a face cu Mother Abagail. Oare de ce m-aş teme pentru Stu? Doamne, dacă Harold încearcă să-i facă ceva... ei, cine ştie ce chestie ciudată... Stu l-ar face fărâme. Asta în caz... asta în caz că Harold nu-l ia prin surprindere şi...

Se apucă de coate, înfrigurată, întrebându-se ce anume-» pusese Stu la cale să facă împreună cu Ralph şi cu Harold.

Mă întorc până la 9.30.

Doamne, i se părea o veşnicie până atunci.

Rămase câteva clipe în bucătărie, privind cu încruntare la rucsacul de pe masă.

Sunt cu Ralph şi Harold.

Prin urmare, căsuţa lui Harold de pe Arapahoe avea să fie pustie până diseară la ora 9.30. Asta în caz că nu se ailau chiar acolo, dar atunci li se putea alătura şi ea, satisfăcându-şi curiozitatea. Pe bicicletă, ar fi străbătut foarte repede drumul. Iar

dacă nu găsea pe nimeni, poate reuşea să găsească ceva care să-i calmeze cugetul... sau... dar la asta nu-şi permitea să se gândească.

Să-ţi calmeze cugetul? o certă vocea ei interioară. *Sau să-l stârnească şi mai tare? Să presupunem că DESCOPERI ceva ciudat! Ce-ai să faci atunci? Ce te faci atunci?*

Nu ştia ce să facă. Nu avea nici cea mai vagă idee cum ar fi trebuit să procedeze.

Nu fi îngrijorată. Stu.

Dar *era* îngrijorată. Amprenta din jurnal demonstra că îngrijorarea ei are un temei. Pentru că un om în stare să-ţi fure jurnalul şi să-ţi şterpelească gândurile este unul care nu are principii şi nu-şi face scrupule. Un om ca el ar fi putut să se strecoare în spatele unui semen pe care-l urăşte şi să-l împingă într-o prăpastie. Sau să-l lovească cu o piatră. Sau cu un cuţit. Sau să-l împuşte.

Nu fi îngrijorată. Stu.

Dar dacă Harold comitea o asemenea faptă, în Boulder nu mai avea ce căuta. Atunci ce i-ar mai rămâne de făcut?

În aceeaşi clipă, Fran înţelese ce s-ar fi întâmplat după aceea, încă nu putea fi sigură că Harold se potriveşte cu omul din ipoteza ei — nu încă, şi nu sigur — dar în inima ei ştia că există un loc pentru oamenii de teapa lui. Da, da, exista cu adevărat.

Îşi puse din nou rucsacul cu gesturi mici şi bruşte şi ieşi pe uşă. Peste nici trei minute pedala pe Broadway spre Arapahoe în soarele puternic al după-amiezei, gândind: *Îi voi găsi în salonul lui Harold, bând cafea şi discutând în pace despre Mother Abagail şi totul va fi în regulă. Absolut în regulă.*

Dar casa lui Harold era întunecată, pustie... şi încuiată.

Faptul în sine putea fi considerat de-a dreptul anormal în Boulder. Pe vremuri, când plecai de acasă încuiai preventiv, ca să nu-ţi fure careva televizorul, aparatura stereo sau bijuteriile nevestei. Dar acum aparatura muzicală şi televizoarele erau gratis, deşi oricum nu mai aveau nici o valoare, atât timp cât nu exista curent electric, cât despre bijuterii, puteai oricând să mergi la Denver şi să-ţi alegi un sac întreg, dacă aveai chef.

De ce-ţi încui uşa, Harold, când totul este gratis? Pentru că nimănui nu-i este mai frică să fie furat decât hoţului? Oare de asta ?

Nu se pricepea la spart uşi. Tocmai se resemnase şi voia să plece, când îi veni ideea să încerce ferestrele de la beci. Ele se aflau cu puţin deasupra nivelului solului şi erau opace de murdărie. Prima pe care-o încercă alunecă lateral pe şina în care fusese fixată, cedând greu şi cernând mizerie pe podeaua pivniţei.

Fran se uită în jur, constatând că e linişte. Nimeni, cu excepţia lui Harold, nu se stabilise încă în această secţiune îndepărtată a străzii Arapahoe. Şi asta i se păru o ciudăţenie. Harold putea să-şi întindă rânjetul până la urechi, să-i bată pe ceilalţi pe spate prietenos şi să stea toată ziua printre oameni, putea să-şi ofere ajutorul ori de câte ori i se pretindea, ba uneori chiar şi atunci când nimeni nu i-l cerca, putea şi reuşea sa se facă plăcut de ceilalţi — şi era adevărul curat că se bucura de multă stimă în Boulder. Dar dacă vedeai în ce loc îşi alesese locuinţa... asta era cu totul altceva, nu? Faptul trăda un aspect uşor diferit al opiniei pe care Harold o avea despre societate şi locul lui în ea... poate. Sau iubea liniştea, şi nimic mai mult.

Se strecură prin fereastră, murdărindu-şi bluza, şi sări înăuntru. Fereastra subsolului se afla acum la înălţimea ochilor ei. După cum nu se pricepea la spargeri, nici talente de gimnastă nu avea, prin

urmare era nevoie să se urce pe ceva ca să iasă din nou la lumină.

Fran privi în jur. Subsolul fusese transformat într-un spaţiu de joacă şi distracţie. Despre un loc ca acesta îi vorbise întotdeauna şi tatăl ei, dar amenajările nu le începuse niciodată, se gândi ca cu tristeţe. Pereţii erau acoperiţi cu plăci de pin noduros, în care fuseseră încastrate boxele sistemului cuadrofonic, deasupra era suspendat un tavan Armstrong; în încăpere mai existau rafturi pline cu cărţi şi jocuri, un tren electric şi un set de maşinuţe de curse. Harold aşezase cu vădită neglijenţă o ladă cu Coca-Cola peste un joc de hochei. Fusese camera copiilor, ai cărei pereţi erau împodobiţi cu postere — iar cel mai mare dintre ele, acum vechi şi îngălbenit, îl prezenta pe George Bush ieşind dintr-o biserică din Harlcm, cu mâinile ridicate şi zâmbind larg. Textul, scris în litere mari şi roşii, suna astfel: BAROSANU' E REGELE CĂPCĂUNILOR, NU AL ROCK AND ROLLULUI!

Asupra ei se lăsă o tristeţe cum nu mai simţise de... ei, nu mai ştia bine de când, ca să spunem adevărul. Trecuse prin şocuri, temeri şi momente de cumplită groază şi prin suferinţe crude, care îi adormiseră toate celelalte simţuri, dar acest sentiment de profundă şi dureroasă tristeţe era ceva nou. O dată cu el o încercă un val de dor după Ogunquit, cu oceanul şi frumoasele dealuri şi păduri de pin din Maine. Fără vreo pricină anume, îşi aminti deodată de Gus, paznicul parcării de la plaja publică Ogunquit, şi simţi cum i se frânge inima de jale şi pustiu. Ce căuta ea în locul acesta, pierdut printre câmpiile şi munţii care despărţeau ţara în două? Locul ci nu era aici. Nu avea ce căuta în locul acesta.

Scoase un suspin care stârni un ecou atât de înfricoşător şi de pustiu, încât îşi duse ambele mâini la gură, pentru a doua oară în ziua aceea. *Zbaterea ta nu are nici un rost, Frannie, doar*

timpul le va rezolva pe toate. Peste ceva atât de dureros nu poţi trece foarte repede. Ci cu răbdare. Iar dacă-ţi vine să plângi, fă-o mai târziu, nu aici, în pivniţa lui Harold Lauder. Mai întâi munca.

În drum spre scară trecu pe lângă afiş; surâse amar când trecu pe lângă figura invadată de rânjetul vesel şi neobosit a lui George Bush. Căpcăun este un termen destul de potrivit, îi trecu prin minte.

Ajunsă spre capătul scării subsolului, se temu că avea să găsească uşa încuiată, dar reuşi s-o deschidă Ură probleme. Bucătăria strălucea de ordine şi curăţenie, farfuriile fuseseră spălate şi aşezate pe uscător, mica lampă Coleman cu gaz sclipea... În schimb în aer plutea încă mirosul de untură prăjită, ca o fantomă a vechiului Harold, cel care pătrunsese în această etapă a vieţii ei la volanul Cadillacului lui Roy Brannigan, tocmai când ea îşi îngropa tatăl.

Pe *unde ai scoate cămaşa, dacă Harold ar apărea chiar acum ?* îi veni în gând. Ideea asta o făcu să se uite repede peste umăr. N-ar fi fost mirată să-l descopere pe Harold zâmbindu-i din uşa ce se deschidea către salon. Acolo nu se afla nimeni, dar inima începuse să i se zbată neplăcut în coşul pieptului.

În bucătărie nu exista nimic interesant, prin urmare trecu în salon.

Întunericul ce domnea în cameră o nelinişti. Nu numai că-şi încuia casa, Harold trăgea şi jaluzelele la ferestre. Avu din nou senzaţia că a descoperit o manifestare exterioară inconştientă a personalităţii lui Harold. La ce bun să stai cu jaluzelele trase într-un orăşel unde viii recunoşteau şi marcau casele morţilor tocmai cu acest semn?

Salonul, aidoma bucătăriei, era extrem de curat, dar mobila avea un aspect greoi şi puţin uzat. Cel mai frumos element era căminul, o imensă structură din piatră şi cărămidă, cu un şemineu atât de mare, încât puteai să şezi pe el. Ceea ce şi tăcu,

privind cu grijă în jur. Atunci, simţi o cărămidă mişcându-se sub ea şi, tocmai când era pe cale să se ridice şi să cerceteze locul, cineva bătu la uşă.

Frica se abătu asupra ci ca o imensă povară sufocantă şi o paralizã pe loc. Respiraţia i se opri, iar mai târziu avea să constate că făcuse puţin pe ea.

Bătaia se repetă, un şir de vreo şase lovituri repezi şi hotărâte.

Doamne, gândi ca, *bine că măcar storurile sunt trase, slavă Cerului!*

Gândul acesta fu urmat de convingerea că-şi lăsase bicicleta afară, în văzul tuturor. Oare? încercă cu disperare să-şi amintească, dar o vreme nu reuşi să-şi aducă în memorie decât o trăncăneală fără şir, din care se desprinse o zicală tot atât de neliniştitoare, pe cât îi era de bine cunoscută: *Înainte de a vedea paiul din ochiul altuia, scoate bârna din ochiul tău...*

Bătaia se repetă, de această dată însoţită de vocea unei femei:

— E cineva acasă?

Fran era stană de piatră. Îşi aminti acum că-şi lăsase bicicleta în spate, sub frânghia de rufe a lui Harold. Deci ascunsă privirii cuiva din faţa casei. Şi dacă persoana se hotăra să încerce uşa din spate...

Clanţa uşii din faţă — pe care Fran o vedea în vestibul — începu să se sucească încolo şi încoace, descriind semicercuri cu nervozitate.

Sper să nu se priceapă mai bine decât mine la spart broaşte, reflectă Frannie, apoi fu silită să-şi reţină cu toate puterile un hohot nebun de râs. Asta i se întâmplă după ce coborâse privirile în jos şi constatase cât de rău se înfricoşase, după pata de pe pantalonii din bumbac. *Bine că nu m-am căcat pe mine. Deocamdată, cel puţin.* Un nou val de râs isteric o chinui, cât pe ce să răzbată la suprafaţă.

Apoi, cu imensă şi indescriptibilă uşurare, auzi zgomotul paşilor îndepărtându-se pe poteca turnată

în beton a lui Harold.

Fran acţionă atunci sub imperiul unui gest inconştient. Traversă vestibulul până la uşă şi-şi lipi ochiul de crăpătura infimă dintre transperant şi marginea geamului. Văzu o femeie cu păr lung şi negru, în care se împletea o şuviţă albă. Tocmai se urca pe un mic scuter Vespa, parcat lângă trotuar. Când motorul se trezi la viaţă, îşi aruncă părul pe spate şi şi-l prinse într-o clamă.

Este femeia aceea, doamna Cross, care a sosit cu grupul lui Larry Underwood! Îl cunoaşte pe Harold?

Apoi Nadine băgă scuterul în viteză şi porni cu o mică smucitură, dispărând repede din raza vizuală. Fran scoase un oftat imens şi simţi că o lasă picioarele. Deschise gura, cu intenţia să dea drumul hohotelor de râs pe care şi le stăpânise atât de greu, bănuind de pe acum tremurul şi uşurarea ce aveau să răzbată în râsul acela. Dar o podidiră, în schimb, lacrimile.

Peste cinci minute, prea nervoasă ca să-şi mai continue căutările, ieşea afară tot prin fereastra de la subsol, după ce se urcase pe un scaun de răchită tras în dreptul deschiderii. O dată scăpată, reuşi să-l împingă suficient de departe, ca să nu bată la ochi că se folosise cineva de el în scopul respectiv. Era încă departe de poziţia lui iniţială, dar oamenii remarcă rareori lucrurile de acest fel... pe de altă parte, Harold părea să nu folosească pivniţa decât ca depozit de Coca-Cola.

Trase geamul la locul lui şi-şi luă bicicleta. Senzaţia de slăbiciune, ameţeală şi vagă greaţă nu-i trecuse de tot. Cel puţin bine că mi s-au uscat pantalonii, îi trecu prin minte. Data viitoare când porneşti la o spargere, Frances Rebecca, să nu uiţi cumva să-ţi tragi pe tine şi un pampers.

Ieşi pedalând din curtea lui Harold şi părăsi cu toată viteza de care era în stare Arapahoe, revenind în centru prin Canyon Boulevard. Peste un sfert de oră, se afla în apartamentul ei.

Aici domnea o linişte deplină.

Îşi deschise jurnalul, privi urma de amprentă mânjită cu ciocolată şi se întrebă unde o fi Stu.

Şi dacă Harold era împreună cu el.

O, *Stu, te rog, întoarce-te acasă. Vreau să te ştiu aproape de mine.*

După prânz, Stu se despărţise de Glen şi se întorsese acasă. Stătea în mijlocul salonului, framântându-se din cauza lui Mother Abagail şi întrebându-se câtă dreptate aveau Nick şi Glen susţinând că lucrurile trebuie să fie lăsate la voia lor, când auzi o bătaie în uşă.

— Stu? îl strigă Ralph Brentner. Hei, Stu, eşti acasă?

Harold Lauder îl însoţea. Zâmbetul lui Harold părea astăzi mai estompat, însă nu dispăruse cu desăvârşire; s-ar fi zis că este îndoliat, dar vesel, şi se străduieşte să mimeze seriozitatea în timpul slujbei de înmormântare.

Ralph, care era cu inima frântă din pricina dispariţiei lui Mother Abagail, îl întâlnise pe Harold cu o jumătate de oră în urmă, acesta fiind în drum spre casă, după ce făcuse parte dintr-o echipă care aducea apă de la Boulder Creek. Ralph îl aprecia pe Harold, care întotdeauna părea să aibă timp să asculte şi să compătimească pe oricine avea de spus o poveste tristă... fără să-şi dorească, aparent, nimic în schimb. Ralph îi istorisise cu lux de amănunte dispariţia lui Mother Abagail, inclusiv temerile lui că biata femeie ar putea să sufere un atac de inimă, să-şi fractureze unul din oasele ei fragile sau să moară de frig, dacă nu avea un adăpost peste noapte.

— Ştii, plouă aproape în fiecare după-amiază, fir-ar al naibii, încheie Ralph, în timp ce Stu turna cafea. Dacă se udă, sigur face o răceală. Iar de la răceală la pneumonie nu-i decât un pas.

— Ce-am putea face? îi întrebă Stu. N-o putem sili să se întoarcă, fără voia ei.

— Păi, nu, recunoscu Ralph. Dar Harold are o idee minunată.

— Ce mai faci, Harold? i se adresă Stu.

— Foarte bine. Tu?

— Minunat.

— Şi Fran? Ai grijă de ea?

Harold nu-l scăpa din ochi pe Stu şi, deşi îşi păstra aerul amabil şi vag vesel, Stu avu pentru o clipă sentimentul că ochii zâmbăreţi ai lui Harold erau ca soarele ce se reflecta în apa de la Cariera lui Brakeman, acasă la el — apa părea nemaipomenită, dar cobora spre adâncimi negre, unde razele nu pătrunseseră nicicând şi, de-a lungul anilor, patru băieţi se înecaseră în undele aparent nevinovate ale lacului.

— Cât mă pricep mai bine, îi răspunse. Ce idee ţi-a venit, Harold?

— Uite ce este. Eu am înţeles punctul de vedere al lui Nick. Şi al lui Glen. Ei şi-au dat seama că Mother Abagail a dobândit în Free Zone statutul de simbol teocratic... iar ei sunt la un pas de a deveni purtători de cuvânt ai Zonei, nu?

Stu sorbi din cafea.

— Adică ce înţelegi prin "simbol teocratic"?

— L-aş denumi un simbol pământesc al unui legământ încheiat cu Dumnezeu, spuse Harold, iar ochii i se întunecară puţin. Cum ar fi Sfânta Împărtăşanie sau Vacile Sfinte din India.

Lui Stu păru să-i placă ideea.

— Mda, mi se pare corect. Vacile alea... le lasă să umble pe stradă şi provoacă tot felul de încurcături de circulaţie, nu? Pot să intre şi să iasă din magazine când le tună sau dacă au chef pleacă de tot din oraş.

— Da, îi dădu Harold dreptate. Dar cele mai multe vaci sunt bolnave, Stu. Întotdeauna sunt pe punctul de a muri de inaniţie. Unele sunt tuberculoase. Toate astea se întâmplă pentru că

sunt un simbol colectiv. Indienii sunt convinşi că Dumnezeu se va îngriji de ele, după cum oamenii noştri sunt siguri că Dumnezeu o va apăra pe Mother Abagail. Dar eu am îndoielile mele în legătură cu un Dumnezeu care afirmă că este drept să laşi o biată vacă proastă să bântuie, chinuită de dureri.

Ralph păru jenat câteva clipe, iar Stu ştia ce se petrece în sufletul lui, pentru că simţea şi el exact aceleaşi lucruri; se bucura pentru că reuşea astfel să-şi limpezească adevăratele simţăminte faţă de Mother Abagail, dar avea senzaţia că Harold era doar la un pas de blasfemie.

— Oricum, se grăbi Harold să continue, renunţând la subiectul Vacile Sacre din India, nu putem schimba sentimentele oamenilor faţă de ea...

— Şi nici nu urmărim asta, adăugă Ralph repede.

— Corect! exclamă Harold. În definitiv, ea a reuşit să ne adune împreună fără să folosească undele scurte. Ideea mea era să ne suim pe credincioasele noastre motociclete şi să ne petrecem o după-amiază făcând o recunoaştere în zona din vestul Boulderului. Dacă rămânem destul de aproape unul de altul, putem comunica prin walkie-talkie.

Stu părea încântat de idee. Asta ar fi vrut ci să facă de la bun început. La lucrurile astea cu Vacile Sacre şi Dumnezeu nu se pricepea prea bine, dar nu se făcea s-o lase să bată coclaurii, de capul său. Chestia asta nu avea nimic de-a face cu religia; iar purtarea asta el o considera indiferenţă grosolană.

— Iar dacă o găsim, le explică Harold, putem s-o întrebăm ce-şi doreşte.

— S-o aducem înapoi, în oraş, propuse Ralph.

— Cel puţin aşa putem s-o supraveghem, zise Harold.

— Okay, puse Stu capăt discuţiei. Mi se pare o idee excelentă, Harold. Aşteptaţi puţin, vreau să-i

las un bilet lui Fran.

În timp ce scria cele câteva cuvinte, s-ar fi uitat totuşi cu dragă inimă peste umăr, la Harold — curios să afle ce făcea acesta în timp ce nu se ştia privit, ce anume expresie se putea citi în ochii lui.

Harold ceruse şi-i fusese repartizată porţiunea de drum întortocheat dintre Boulder şi Nederland, deoarece o considera zona cea mai puţin probabilă. Nu era convins nici măcar că *el însuşi* ar fi în stare să străbată pe jos distanţa dintre Boulder şi Nederland într-o singură zi, darămite baba aia bătrână şi nebună. Dar călătoria pe motocicletă era plăcută şi-i oferea răgazul să gândească.

Acum, la 6.45, se găsea pe drumul de întoarcere. Honda lui era parcată într-o zonă rezervată picnicurilor, iar el şedea la o masă, bând o Cola şi mâncând câteva Slim Jim. Din aparatul care atârna de coarnele motocicletei, cu antena scoasă la poziţia maximă, începu să se audă vocea slabă a lui Ralph Brentner, însoţită de un pârâit. Radiourile respective erau proiectate pentru distanţe mici, iar Ralph se afla undeva pe culmile Muntelui Flagstaff.

— ... Sunrise Amphitheater... nici urmă... aici, sus, s-a terminat furtuna.

Apoi vocea lui Stu, mai puternică şi mai apropiată. El se afla în Chautauqua Park, la doar şase kilometri de Harold.

— Repetă, Ralph.

Vocea lui Ralph se auzi din nou, de această dată urlând din răsputeri. Poate-l lovea damblaua. Nici că s-ar fi putut un final mai bun pentru ziua aceea.

— Nici urmă de ea aici, la înălţime! Cobor înainte să mă prindă întunericul! Terminat!

— Zece-patru, se auzi vocea lui Stu, aparent descurajat. Harold, eşti acolo? Harold se ridică, ştergându-şi mâinile unsuroase pe jeanşi. Harold? Harold Lauder, recepţie! Mă auzi, Harold?

Harold îşi îndreptă degetul mijlociu — degetul de fut, după cum îl numeau neanderthalezii de liceu din Ogunquit — spre walkie-talkie; apoi apăsă butonul şi spuse volubil, având însă grijă să strecoare nota cuvenită de descurajare în discurs:

— Sunt aici. Eram de cealaltă parte a drumului... am crezut că văd ceva în şanţ. Dar nu era decât o jachetă veche. Terminat.

— Mda, foarte bine. De ce nu vii şi tu în Chautauqua, Harold? Îl aşteptăm împreună pe Ralph.

Îţi place la nebunie să dai ordine, nu-i aşa, găozarule? S-ar putea să am ceva pentru tine. Da, da, să ştii că s-ar putea.

— Harold, mă auzi?

— Da. Te rog să mă scuzi, Stu, picasem pe gânduri. Ajung acolo în cincisprezece minute.

— *Ai auzit, Ralph?* urlă Stu.

Harold tresări şi repetă gestul la adresa lui Stu, rânjind scurt. Sper să fii pe recepţie, sălbatic afurisit ce eşti.

— Am înţeles, vă găsesc în Chautauqua Park, se strecură vocea lui Ralph cu greu, printre paraziţi. Am pornit. Terminat.

— Plec şi eu la drum, interveni Harold. Terminat.

Închise aparatul de radio, împinse antena la locul ei şi-l atârnă din nou de ghidon, însă rămase călare pe motocicletă fără să-i aprindă încă motorul. Purta o jachetă din surplusurile armatei; căptuşeala groasă era foarte bună, atunci când mergeai cu viteză, la peste două mii de metri altitudine, chiar şi în august. Dar haina servea şi unui alt scop. Avea o mulţime de buzunare cu fermoar, iar într-unul din ele se afla un Smith & Wesson calibru 38. Harold îl scoase şi începu să-l studieze pe toate părţile. Pistolul era încărcat şi-l simţea greu în mână, ca şi cum arma ar fi fost şi ea conştientă că avea de împlinit lucruri dintre cele

mai grave, cum sunt moartea, distrugerea şi asasinatul.

Chiar în seara aceea?

De ce nu?

Lansase ideea acestei expediţii tocmai cu gândul că-i era poate dat să rămână suficient timp singur cu Stu. Iar acum planul lui avea sorţi să izbândească, peste nici cincisprezece minute, în Chautauqua Park. Călătoria mai servise totuşi şi unui alt scop.

Nu intenţionase să bată tot drumul până la Nederland, un orăşel mizerabil, cocoţat la mare înălţime deasupra Boulderului, a cărui unică pretenţie de mărire şi faimă se întemeia pe faptul că Patty Hearst înnoptase acolo o dată, în timpul fugii ei. Şi nici asta nu era absolut sigur. Dar, pe măsură ce urca tot mai sus, cu motorul Hondei bătând cu regularitate, ca ceasul, străbătând aerul rece, care-l tăia la faţă ca o lamă, simţea că se petrece ceva.

Dacă plasezi un magnet la un capăt al mesei şi un cilindru din oţel la celălalt, nu se întâmplă nimic. Aducând cilindrul tot mai aproape de magnet, etapă cu etapă (savură această imagine în minte timp de câteva secunde, făcându-şi notă să nu uite să o treacă în jurnalul lui în seara aceea), vine o vreme când impulsul pe care i-l dai cilindrului pare să-l propulseze ceva mai departe decât s-ar cuveni. Obiectul se opreşte, dar pare să facă aceasta în silă, ca şi cum ar fi prins viaţă, iar parte a acestei animaţii este resentimentul faţă de legea fizicii referitoare la inerţie. Încă un mic impuls sau două şi vei bănui că vezi — sau chiar vei vedea poate cu propriii tăi ochi — cum cilindrul tremură şi vibrează pe masă, ca o fasole mexicană săltăreaţă, din cele care au început să se vândă în magazinele de curiozităţi, nişte seminţe cu aspectul unor noduri din lemn, groase cât un deget, în interiorul cărora locuieşte de fapt un vierme viu. Un ultim brânci şi echilibrul dintre

frecare şi forţa de atracţie a magnetului începe să se încline de cealaltă parte. Cilindrul învie de tot şi se mişcă din proprie iniţiativă, tot mai repede, până ce se loveşte de magnet şi rămâne lipit de el.

Fenomen oribil şi fascinant.

Când lumea se sfârşise, în iunie, forţa magnetică încă nu fusese înţeleasă, deşi Harold (mintea lui nu avusese niciodată cine ştie ce înclinaţie către zona raţional-ştiinţifică) credea că fizicienii care studiaseră problema ajunseseră la concluzia că este strâns legată de fenomenul gravitaţiei, iar gravitaţia era piatra de boltă a universului.

În drumul spre Nederland, mergând spre vest şi *urcând,* înfruntând aerul tot mai rece, urmărind cum se adună încet norii încărcaţi de fulgere deasupra piscurilor şi mai înalte din depărtare, dincolo de Nederland, Harold simţi declanşarea aceluiaşi proces în el însuşi. Se apropia de punctul de echilibru... şi, nu cu mult mai departe, ar fi întâlnit punctul de schimbare a raportului. El era în postura cilindrului de oţel aliat la acea distanţă de magnet la care un mic impuls îl trimite mai departe decât ar face-o în condiţii normale. Simţea în el un tremur nervos.

Nu trecuse în viaţa lui printr-un moment care să semene mai mult decât acesta cu o experienţă sacră. Cei tineri resping sacrul, deoarece a-l accepta înseamnă să recunoşti moartea, în cele din urmă, a tuturor obiectelor empirice, iar Harold nu făcea excepţie de la regulă. Bătrâna era înzestrată cu cine ştie ce puteri psihice, gândise el, la fel ca Flagg, Omul Întunecat. Erau un soi de staţii radio umane, nimic mai mult. Puterea lor reală avea să se măsoare în forţa societăţilor ce se coagulau ca urmare a semnalelor — atât de diferite între ele — lansate de cei doi. Aşa îşi închipuise el.

Dar când rămăsese călare pe motocicleta lui la capătul anostei străzi principale, cu lumina de poziţie a Hondei licărind ca ochiul unei pisici, ascultând scâncetul iernatic al vântului în pini şi în

plopii-de-munte, simţise ceva mai mult decât o simplă atracţie magnetică. Simţise o forţă uimitoare, iraţională venind dinspre vest, o atracţie atât de mare, încât a o contempla acum prea atent ar fi echivalat cu pierderea minţilor. Căci dacă s-ar mai fi aventurat puţin pe braţul balanţei, l-ar fi părăsit şi ultima urmă de voinţă. Şi ar fi plecat aşa cum se afla, cu mâna goală.

Gest pentru care Omul Întunecat, pe deplin justificat, l-ar fi ucis.

Se întoarse atunci din cale cu sentimentul rece de uşurare al candidatului la sinucidere care tocmai a privit îndelung hăul morţii. În schimb putea să plece la noapte, dacă dorea. Da, i-ar fi fost lesne să-l ucidă pe Rcdman cu un singur foc, tras de la distanţă minimă. Iar apoi să aştepte calm apariţia nătărăului din Oklahoma. Încă o împuşcătură, drept în tâmplă. Nimeni nu s-ar fi alarmat din cauza bubuiturilor; vânat exista din belşug şi o mulţime de oameni luaseră obiceiul să tragă în cerbii care coborau până în oraş.

Se făcuse 6.50. Până la 7.30 reuşea să-i lichideze pe amândoi. Fran nu avea să dea alarma mai devreme de 10.30, iar până atunci el ar fi fost departe, croindu-şi drum spre vest pe Honda, cu jurnalul în rucsac. Dar dacă rămânea în continuare aici, lăsând timpul să-i scape printre degete, pierdea ocazia.

Motorul Hondei se aprinse la a doua cheie. Era o motocicletă foarte bună. Harold zâmbi. Zâmbetul se transformă apoi în rânjet. Radia o bună dispoziţie perfectă. Pomi apoi în direcţia Chautauqua Park.

Stu auzi când motocicleta lui Harold pătrunse în parc, la încheierea amurgului. Peste câteva clipe văzu farul motocicletei printre copacii care străjuiau aleea în pantă. Apoi distinse silueta lui

Harold, cu cască pe cap, răsucindu-se spre stânga şi spre dreapta şi căutându-l.

Stu, care stătea pe marginea de piatră a unei gropi pregătite pentru grătar, îi făcu semne şi-l strigă. Harold îl văzu şi el, flutură din mână şi se apropie în viteza a doua.

După această zi în care acţionaseră împreună, sentimentele lui Stu faţă de Harold se îmbunătăţiseră considerabil... de fapt, erau mai bune ca niciodată. Chiar dacă nu ieşise nimic din asta, ideea lui Harold fusese extrem de bună. Pe urmă, Harold insistase să meargă pe drumul spre Nederland... unde suferise probabil de frig, în pofida jachetei lui groase. Când tânărul se apropie, Stu constată că zâmbetul veşnic arăta mai degrabă a grimasă şi că faţa îi era încordată si prea albă. Din cauza dezamăgirii insuccesului, presupuse Stu. Îl cuprinse deodată un val de vinovăţie, gândindu-se la felul în care el şi Frannie îl trataseră pe Harold, de parcă surâsul lui constant şi purtarea exagerat de prietenoasă cu oamenii ar fi fost doar un paravan. Oare se gândiseră vreodată, cu toată seriozitatea, că băiatul încearcă într-adevăr să se schimbe şi că felul în care o face pare puţin ciudat tocmai pentru că este pentru prima oară când întreprinde o asemenea tentativă? Din câte ştia Stu, nu făcuseră acest efort.

— Absolut nimic, hm? îl întrebă pe Harold, ridicându-se, înţepenit, de pe marginea de piatră.

— *De nada.*

Zâmbetul îi reapăru, dar era automat şi lipsit de energie, ca un rictus. Rămânea în continuare palid ca moartea şi avea un aer straniu. Îşi ţinea mâinile înfundate în buzunarele jachetei.

— Nu face nimic. Ideea a fost bună. Mai ştii, poate că acum se află deja la ea acasă. Dacă nu, mâine putem s-o luăm de la capăt cu cercetările.

— Nu-i exclus să pornim în căutarea unui cadavru. Stu oftă.

— Poate... mda, se poate. Nu vrei să vii să luăm cina împreună, Harold?

— Cum?

Avu impresia că Harold tresare, chiar dacă, sub copaci, întunericul devenise profund. Iar surâsul lui era mai încordat ca niciodată.

— Să cinăm, repetă Stu. Ştii, şi Frannie s-ar bucura să te vadă. Nu este o simplă vorbă de politeţe. S-ar bucura cu adevărat.

— Ei, poate, spuse Harold, în continuare stânjenit. Dar eu sunt... adică, am fost legat de ea. Poate ar fi mai bine dacă... mai amânăm o vreme. Nu are nici o legătură cu tine. Voi doi vă înţelegeţi bine. Ştiu lucrul acesta.

Zâmbetul lui prinse din nou să strălucească, plin de sinceritate şi molipsitor, în acelaşi timp; Stu începu şi el să surâdă.

— Tu decizi, Harold. Dar uşa îţi rămâne oricând deschisă.

— Mulţumesc.

— Nu, eu trebuie să-ţi mulţumesc ţie, zise Stu cu seriozitate.

— Mie? clipi Harold.

— Pentru că ne-ai ajutat să plecăm în căutare atunci când toţi ceilalţi ajunseseră la concluzia că e mai bine să lăsăm lucrurile să curgă în voia lor. Chiar dacă nu ne-a ieşit cum am fi vrut. N-ai vrea să dai mâna cu mine?

Stu întinse mâna. Luat prin surprindere, Harold se uită o clipă în gol, iar Stu crezu că va fi respins. Harold îşi scoase apoi mâna dreaptă din buzunarul jachetei — s-ar fi zis că îl împiedică ceva, fermoarul, poate — şi-l strânse scurt. Palma lui Harold era caldă şi puţin asudată.

Stu îi trecu prin faţă şi privi în vale, de-a lungul aleii.

— Ar fi timpul să apară şi Ralph. Sper că n-a suferit vreun accident, coborând de pe muntele ăla afurisit. El... uite, a ajuns.

Stu ieşi în marginea drumeagului; se apropia şi un al doilea far, jucându-se de-a v-aţi ascunselea prin perdeaua de copaci.

— Da, el este, declară Harold cu o voce egală şi stranie, în spatele lui.

— Mai este cineva, în afară de el.

— C-cum?

— Priveşte acolo, îl sfătui Stu, arătându-i cea de-a doua lumină din spatele primei.

— Ah!

Acelaşi ton ciudat. Stu se întoarse spre el.

— Te simţi bine, Harold?

— Sunt doar puţin obosit.

Cel de-al doilea vehicul îi aparţinea lui Glen Bateman: o motoretă cu motor foarte mic, care totuşi în comparaţie cu Vespa Nadinei părea o Harley; dar n-ar fi acceptat în ruptul capului să circule pe ceva mai de Doamne-ajută. În spatele lui Ralph călătorea Nick Andros. Nick le adresă tuturor invitaţia de a merge acasă la el şi Ralph, ca să bea împreună o cafea şi/sau coniac. Stu acceptă, în schimb Harold se scuză, părând în continuare nervos şi obosit.

Este *teribil de dezamăgit,* gândi Stu, reflectând că unda de simpatie pe care o simţea faţă de Harold, de altfel cea dintâi, venea prea târziu. Repetă şi el invitaţia lui Nick, dar Harold clătină din cap şi-i spuse că era terminat şi prefera să se întoarcă acasă la el şi să se culce.

Îl chinuia un asemenea tremurat, încât introduse cu greu cheia în broasca uşii din faţă. Când reuşi s-o deschidă, Harold se năpusti înăuntru ca şi cum s-ar fi aşteptat ca de după peretele din spate să-l pândească cine ştie ce maniac. Trânti uşa, răsuci cheia şi trase zăvorul. Apoi rămase câteva secunde sprijinit, cu capul lăsat pe spate şi ochii închişi, la un pas de un val de lacrimi isterice. După ce reuşi din nou să se adune, străbătu pe pipăite antreul şi

intră în salon, unde aprinse toate cele trei lămpi cu gaz. Camera se lumină şi începu să se simtă şi el mai bine.

Se aşeză în scaunul lui preferat şi închise ochii. După ce bătăile inimii i se mai potoliră, se apropie de cămin, îndepărtă cărămida şi scoase JURNALUL. Caietul acesta îi aducea mângâiere. Jurnalul este locul unde îţi treci toate datoriile şi notele de plată neachitate, a căror dobândă sporeşte mereu. Tot acolo îţi notezi şi atunci când ţi-ai reglat toate conturile.

Se aşeză, deschise la locul în care se oprise, ezită, apoi notă: *14 august 1990.* Scrise vreme de aproape o oră şi jumătate, cu creionul alergând nebuneşte, cuvânt după cuvânt, pagină după pagină. Rând pe rând, figura lui devenea fioros de amuzată sau onestă, îngrozită sau veselă, rănită sau zâmbitoare. După ce termină, reciti textul ("Aceasta este epistola mea către lume/care nu s-a învrednicit niciodată să-mi scrie..."), masându-şi absent mâna dreaptă, care-l durea.

Puse jurnalul şi piatra la locul lor. Era calm; scrisese tot ce-i stătea pe suflet; transpusese întreaga lui groază şi furie pe hârtie, iar voinţa îi rămăsese întreagă. Asta era foarte bine. Uneori actul scrierii îl lăsa mai nesigur pe sine şi chiar acelea erau situaţiile când ştia că scrisese fals sau fără să fi făcut efortul cerut pentru a şlefui muchia boantă a adevărului în aşa fel încât să fie în stare să taie — până dădea sângele. În seara aceasta putea să pună caietul la locul lui cu mintea calmă şi împăcată. Mânia fricii şi a frustrării fusese tradusă cu bine în pagini, iar piatra avea să le ţină în frâu cât timp dormea.

Harold ridică una dintre jaluzele şi contemplă strada tăcută. Ridicându-şi privirea spre culmile munţilor Flatiron, cântări la rece cât de aproape fusese de momentul dezlănţuirii, când ar fi putut să scoată pistolul şi să încerce să-i culce pe toţi patru la pământ. Asta ar fi însemnat sfârşitul comitetului

lor ad-hoc împuţit şi ipocrit. După ce-i termina, n-ar mai fi rămas din comitet nici măcar o căcăcioasă de majoritate.

Dar chiar în ultimul moment, o coardă erodată a echilibrului său mintal rezistase, în loc să cedeze. Reuşise să dea drumul pistolului şi să strângă mâna trădătorului ăla afurisit. Cum, nu avea să ştie niciodată, dar slavă Domnului că fusese capabil să se stăpânească. Semnul geniului este capacitatea de a răbda, iar el se simţea în stare să aştepte.

Îl cuprindea somnul; fusese o zi lungă şi plină de evenimente.

Descheindu-se la cămaşă, Harold stinse două dintre cele trei lămpi şi o luă pe cea de a treia, cu gândul s-o ducă în dormitor. Dar, traversând bucătăria, rămase în loc, încremenit.

Uşa la pivniţă era deschisă.

Se duse într-acolo, ridicând lampa, şi coborî primele trei scări. Frica i se strecură în inimă, alungând calmul.

— Cine-i acolo? strigă el.

Nici un răspuns. Reuşea să distingă jocul de hochei. Afişele. În colţul îndepărtat, un set de ciocane pentru crochet frumos colorate, aranjate în raftul lor.

Mai coborî trei trepte.

— E cineva aici?

Nu; simţea că nu e nimeni. Dar asta nu-i domoli frica.

Parcurse şi celelalte trepte, ridicând lampa sus, deasupra capului; de cealaltă parte a încăperii procedă aidoma unui monstruos Harold-umbră, la fel de uriaş şi de negru ca maimuţa din Rue Morgue.

Oare nu cumva se vedea ceva pe podea, acolo? Ba da.

Trecu prin spatele circuitului pentru maşini de jucărie până sub fereastra pe unde intrase Fran. Pe podea era o pată de nisip cafeniu-deschis. Harold puse lumina pe ea. În mijlocul petei se vedea urma

lăsată de un pantof de sport, limpede ca o amprentă... cu model nu în zigzag sau romburi, ci cu cercuri şi linii. O scrută, întipărindu-şi-o în minte, apoi îi trase un şut, ridicând un norişor de praf şi distrugând semnul. În lumina lămpii Coleman, obrajii lui căpătaseră culoarea unei statui de ceară.

— Vei plăti! strigă Harold cu vocea potolită. Oricine vei fi fost tu, vei plăti! Da, da, vei plăti!

Urcă din nou la parter şi străbătu casa de la un capăt la celălalt, în căutarea altor semne. Îşi încheie turul în salon, mai treaz ca oricând. Tocmai trăgea concluzia că o persoană oarecare — un copil, probabil — intrase din pură curiozitate, când gândul la jurnalul lui îi răbufni în minte, ca un fulger în miez de noapte. Mobilul spargerii era atât de limpede, atât de infernal, încât aproape că-l trecuse total cu vederea.

Fugi la cămin, scoase cărămida şi smulse caietul de la locul lui. Înţelese pentru prima oară ce primejdie reprezenta pentru el jurnalul. Dacă-l descoperea cineva, totul se termina. Dacă nu înţelegea el atâta lucru, atunci cine? Oare nu începuse povestea tocmai din cauza jurnalului lui Fran?

Caietul. Urma de pas. Exista vreo legătură, însemna neapărat că fusese dat de gol? Desigur că nu. Dar putea fi sigur? Adevărul drăcesc era că nu avea cum să-şi dea un răspuns.

Puse cărămida la loc şi luă jurnalul cu el, în dormitor. Îl aşeză sub pernă, alături de revolverul Smith & Wesson, gândindu-se că ar trebui să-l ardă, conştient fiind că nu avea să fie niciodată în stare. Între copertele acestea se aflau cele mai bune scrieri ale lui, singurele care fuseseră dictate de credinţa şi de angajamentul lui personal.

Se întinse în pat, resemnându-se cu gândul că va petrece o noapte albă, încercând neîncetat să găsească ascunzătoarea potrivită. Sub o scândură din podele? În fundul dulapului? Era bine să repete

vechea şmecherie cu scrisoarea furată, lăsând-o temerar pe unul dintre rafturile bibliotecii, un volum printre multe altele, flancat de *Reader's Digest Condensed Book* într-o parte şi de *The Total Woman* de cealaltă? Nu... nu avea un asemenea curaj şi, o dată plecat de acasă, nu şi-ar fi găsit nicicând pacea. Dar într-un seif de la bancă? Nu, nu mergea... dorea să-l aibă mereu la îndemână, ca să se poată uita în el.

Într-un târziu începu să alunece spre somn, iar mintea lui, eliberată în acele clipe, porni să plutească fără călăuzire conştientă, ca o bilă rostogolindu-se lent într-un joc mecanic. Prin minte îi treceau fragmente logice: *E musai să stea ascuns, asta-i treaba... dacă Frannie şi-l ascundea pe al ei mai bine... dacă nu citeam ce crede ea cu adevărat despre mine... ipocrizia ei... dacă nu...*

Harold se ridică brusc în pat, cu ochii larg deschişi, scoţând un mic ţipăt.

Rămase aşa multă vreme, iar după un timp începu să tremure. Oare ştia? Era urma din pivniţă lăsată de Fran? Jurnale... caiete...

Apoi se culcă din nou, dar mai trecu mult până să adoarmă. Se tot muncea să-şi aducă aminte dacă Fran Goldsmith purta de obicei pantofi sport. Iar dacă era aşa, cum arăta modelul de pe tălpile lor?

Modele de tălpi, modele de suflet.

Când adormi cu adevărat, avu vise neliniştite şi ţipă de mai multe ori jalnic, în întuneric, ca şi cum ar fi vrut să alunge lucruri care-şi găsiseră sălaş în el pentru vecie.

Stu sosi acasă la 9.15. Fran stătea cuibărită pe patul dublu, purtând una dintre cămăşile lui — îi ajungea aproape până la genunchi — citind dintr-o carte intitulată *Cincizeci de plante prietenoase.* O dată cu intrarea lui, se ridică.

— *Unde* ai fost? Am fost atât de îngrijorată!

Stu îi povesti despre ideea lui Harold de a o căuta pe Mother Abagail, ca s-o poată ţine sub supraveghere, cel puţin. De Vacile Sfinte n-a pomenit. Descheindu-şi cămaşa, sfârşi astfel:

— Te-am fi luat şi pe tine, fetiţo, dar n-ai fost de găsit.

— Eram la bibliotecă.

Îl urmări cum se dezbracă şi-şi pune cămaşa în plasa pentru rufe murdare agăţată de uşă. Era foarte păros pe piept şi pe spate şi se trezi gândind că, până să-l întâlnească pe Stu, îi considerase întotdeauna vag respingători pe bărbaţii păroşi. Probabil uşurarea ei atunci când îl văzuse din nou acasă o prostise puţin la cap.

Acum era sigură că Harold îi citise jurnalul şi se temuse teribil că Harold plănuise poate să rămână singur cu Stu şi... ei bine, să-i facă ceva. Dar de ce acum, astăzi, tocmai când aflase şi ea? Dacă Harold lăsase acest gând să doarmă de atâta vreme, nu era mai logic să presupună că nu mai dorea să trezească dulăul adormit niciodată? Oare nu cumva Harold, citindu-i jurnalul, ajunsese la concluzia că nu merită să alerge mereu după ea? Venind peste ştirea dispariţiei lui Mother Abagail, ea se găsea în starea de spirit propice să vadă răul peste tot, dar dacă se gândea mai bine, Harold nu-i citise decât *jurnalul,* şi nu recunoaşterea celor mai grave crime de pe lumea asta. Iar dacă-i mărturisea lui Stu descoperirea ei, nu reuşea decât să pară o proastă şi poate să-l stârnească împotriva lui Harold... şi poate chiar împotriva ei, din cauză că fusese atât de stupidă.

— N-aţi găsit nici un semn, Stu?

— Nu.

— Harold cum ţi s-a părut?

Stu îşi scotea pantalonii.

— Destul de răvăşit. I-a părut rău că ideea lui nu a dat roade. L-am invitat la masă, oricând are el chef. Sper să n-ai nimic împotrivă. Ştii, cred că până la urmă o să-nceapă să-mi placă de fraierul

ăsta. Deşi, în ziua în care v-am întâlnit pe voi doi în New Hampshire, n-ai fi reuşit să mă convingi pentru nimic în lume. Am făcut rău că l-am invitat?

— Nu, răspunse ca după o mică pauză. Nu, aş vrea să rămân în relaţii bune cu Harold.

Eu stau acasă şi mă frământ că Harold ar putea plănui să-i zboare creierii, gândi ea, *iar Stu îl invită la cină. Ce ţi-e şi cu aiurelile astea de femeie borţoasă!*

— Dacă Mother Abagail nu apare până mâine în zori, îmi făceam socoteala să-l rog pe Harold să vină din nou cu mine.

— Şi mie mi-ar face plăcere să merg. Şi mai există vreo câţiva prin jur care nu sunt absolut convinşi că-i dau corbii de mâncare. Dick Vollman, de exemplu. Şi Larry Underwood.

— Foarte bine, spuse el, venind în pat, lângă ea. Ia spune-mi, ce porţi sub cămaşa aia?

— Un bărbat mare şi tare ca tine ar trebui să fie în stare să afle şi fără ajutorul meu, îi răspunse Fran afectată.

Din câte se dovedi, nu purta nimic.

A doua zi, la ora 8 dimineaţa, cercetările începură modest, cu o echipă formată din doar şase oameni — Stu, Fran, Harold, Dick Vollman, Larry Underwood şi Lucy Swann. Până la prânz, grupul se mărise la douăzeci, iar la amurg (însoţit de obişnuita mică repriză de ploaie şi fulgere la poalele munţilor) mai bine de cincizeci de oameni măturau zona de crânguri de la vest de Boulder, traversând râuri, prospectând canioane şi producând o adevărată harababură în comunicările radio făcute pe CB.

Un sentiment straniu de groază şi de resemnare înlocuise treptat calmul din ziua precedentă. În pofida forţei impresionante a viselor, care făcuseră ca Mother Abagail să capete un statut semidivin în

Free Zone, majoritatea trecuseră prin suficiente greutăţi ca să aibă o atitudine realistă faţă de supravieţuire: bătrâna trecuse bine de o sută de ani şi-şi petrecuse o noapte singură. Iar acum se apropia cea de-a doua.

Un tip care traversase cu greu întreaga ţară, din Louisiana şi până la Boulder, cu un grup de doisprezece oameni, a avut o replică pe măsura situaţiei. El ajunsese cu o zi în urmă, la prânz. Când i s-a spus că Mother Abagail plecase, Norman Kellogg, căci aşa îl chema, a dat cu şapca de baseball de pământ şi a zis: "Aşa am eu mereu ghinion, fir-aş al naibii... cine a plecat s-o caute?"

Charlie Impening, care se transformase — mai mult sau mai puţin — într-un fel de vestitor al zilei de apoi al Zonei (el fusese cel care răspândise ştirea îmbucurătoare că vor avea zăpadă încă din septembrie), începu să le spună tuturor că, dacă Mother Abagail plecase, poate era şi pentru ei un semn să-şi ia lumea în cap. Că, dacă te gândeai bine, Boulder era prea aproape. Prea aproape de ce? Nu contează, înţelegi prea bine ce înseamnă prea aproape, iar la New York sau Boston fiul lui Mavis Impening — Charlie — s-ar simţi în mult mai mare siguranţă. Dar nimeni nu punea preţ pe vorbele lui. Oamenii erau obosiţi şi doreau să stea locului. Dacă venea frigul şi nu aveau încălzire, poate se hotărau să plece, dar acum, nu. Acum erau în convalescenţă. Îl întrebau politicos pe Impening dacă el însuşi plănuia s-o ia din loc. Impening le răspundea că mai aşteaptă, până ce s-or mai lumina şi câţiva alţii. Iar Glen Batcman şi-a exprimat într-un cerc opinia că Charlie Impening ar fi ratat cu desăvârşire rolul de Moise.

"Groază şi resemnare" erau tot ceea ce îi mai rămăsese comunităţii, credea Glen Bateman, pentru că ei erau încă nişte oameni raţionali, în ciuda tuturor viselor, în ciuda temerilor profunde legate de ceea ce bănuiau doar că se întâmplă la vest de Munţii Stâncoşi. Superstiţia, ca şi

dragostea adevărată, are nevoie de timp ca să crească şi să se reflecte asupra ei înşişi. Când termini construirea unui grajd, le povesti el lui Nick, Stu şi Fran, după ce întunericul pusese capăt căutărilor lor din ziua respectivă, agăţi o potcoavă cu capetele în sus deasupra uşii, ca să nu-ţi fugă norocul. Dar dacă unul din cuie cade şi potcoava se întoarce cu vârfurile în jos, nu înseamnă să abandonezi grajdul.

— Poate să vină şi ziua când noi sau copiii noştri *vom părăsi* grajdul, dacă potcoava lasă să fugă norocul, dar până atunci vor mai trece mulţi ani. Acum nu ne simţim decât puţin pierduţi şi părăsiţi. Dar cred că asta va trece. Dacă Mother Abagail a murit — Dumnezeu mi-este martor, sper că nu s-a întâmplat aşa — s-ar putea ca întâmplarea să survină în momentul cel mai potrivit, din punctul de vedere al sănătăţii psihice a comunităţii noastre.

Nick scrise: "Dar dacă ea a fost menită să ne fie pavăză în calea Adversarului, cineva pus aici să păstreze echilibrul balanţei..."

— Da, ştiu, spuse Glen posomorât. Ştiu. Zilele când nu ne păsa de potcoavă sunt numărate... sau au trecut, deja. Crede-mă, ştiu ce vorbesc.

Frannie spuse:

— Glen, doar nu-ţi imaginezi cu adevărat că nepoţii noştri vor fi nişte băştinaşi superstiţioşi, nu? Care să ardă vrăjitoare pe rug şi să scuipe printre degete, de noroc?

— Eu nu pot să citesc viitorul, Fran, o asigură Glen, iar în lumina lămpii figura lui se arăta bătrână şi consumată — figura unui magician ratat, poate. N-am fost în stare nici măcar să-mi dau seama care este influenţa lui Mother Abagail asupra comunităţii, până ce nu m-a luminat Stu, în noaptea aceea, pe Flagstaff Mountain. Ştiu doar un lucru: ne aflăm cu toţii în acest oraş datorită a două evenimente. Supergripa o putem pune pe seama prostiei rasei omeneşti. Nu are importanţă dacă am

provocat-o noi, ruşii sau letonii. Cine a răsturnat eprubetă îşi pierde importanţa, în faţa adevărului general: *La sfârşitul raţionalismului, groapa comună.* Legile fizicii, legile biologiei, axiomele matematicii, toate acestea fac parte din călătoria a cărei staţie terminus este moartea, pentru că noi suntem ceea ce suntem. Dacă n-ar fi fost Captain Trips, s-ar fi ivit altceva. Moda era să dăm vina pe "tehnologie", dar tehnologia nu reprezintă decât trunchiul problemei, nu şi rădăcina. Raţionalismul este rădăcina, iar eu aş defini acest cuvânt astfel: "Raţionalismul este ideea că vom putea odată înţelege ceva despre condiţia umană." Staţia terminus: moartea. Întotdeauna a fost aşa. Prin urmare, dacă vreţi, puteţi da întreaga vină pe raţionalism, nu pe Supcrgripă. Dar celălalt motiv pentru care ne aflăm aici sunt visele, iar visele sunt *iraţionale.* Am căzut de acord să nu discutăm despre acest fapt simplu cât timp ne aflăm adunaţi în comitet, dar acum nu ne aflăm în şedinţă. Voi spune deci ceea ce ştim cu toţii că este adevărat: ne aflăm aici sub ordinele venite din partea unor forţe pe care nu le înţelegem. Pentru mine, asta înseamnă că noi am putea începe să acceptăm — deocamdată doar inconştient şi cu o mulţime de recăderi în starea trecută, din pricina decalajului cultural — o definiţie diferită a existenţei. Ideea că nu vom înţelege niciodată *nimic* despre condiţia umană. Iar dacă raţionalismul este o călătorie a morţii, iraţionalismul s-ar putea foarte bine dovedi o călătorie a vieţii... cel puţin până la proba contrarie. Vorbind foarte încet, Stu spuse:

— Ei, şi cu am superstiţiile mele. S-a râs mult de mine pentru asta, dar le am. Ştiu că n-are nici o importanţă dacă aprinzi două sau trei ţigări cu acelaşi chibrit, dar la două ţigări nu devin nervos, pe când la trei, da. Nu trec pe sub scări şi nici nu-mi face plăcere să văd o pisică neagră tăindu-mi calea. Dar ca să trăieşti fără ştiinţă... preamărind soarele, poate... crezând că monştrii rostogolesc

nişte bile de bowling pe cer, atunci când tună... n-aş zice că treburile astea mi se par prea atrăgătoare, cheliosule. Păi mie mi se pare chiar un fel de sclavie.

— Dar dacă presupunem că lucrurile acelea sunt adevărate? replică Glen potolit.

— Ce anume?

— Să presupunem că epoca raţionalismului a trecut. Eu personal sunt aproape convins că aşa este. După cum ştiţi, au mai existat perioade în care a dispărut, pentru a apărea iarăşi; aproape ne părăsise în anii şaizeci — aşa-numita Eră a Vărsătorului — şi luase vacanţă aproape permanentă în Evul Mediu. Presupuneţi... presupuneţi doar, că atunpi când raţionalismul dispare cu adevărat, este ca şi cum s-ar stinge o lumină orbitoare pentru o vreme, iar noi am putea vedea...

Fraza rămase neterminată şi privirea lui căuta de acum în interior.

— Ce vedem? întrebă Fran.

Bărbatul îi căută privirea; ochii lui erau cenuşii şi stranii, părând să fie luminaţi de propria lor energie interioară.

— Magie neagră, spuse el în şoaptă. Un univers de minuni în care apa curge la deal, uriaşii locuiesc în străfundul codrilor şi zmeii sub munţi. Minuni extraordinare, puteri curate. "Lazăre, vino afară." Apa transformată în vin. Şi... s-ar putea, doar... alungarea diavolilor.

Făcu o pauză, apoi zâmbi.

— Călătoria spre viaţă.

— Şi Omul Întunecat? întrebă Fran.

Glen ridică din umeri:

— Mother Abagail îl numeşte Vlăstarul Diavolului. Poate că nu este decât cel din urmă magician al gândirii raţionale, adunând uneltele tehnologiei împotriva noastră. Şi poate că mai este ceva, cu mult mai sinistru. Nu ştiu decât că *există* şi cred că nici sociologia, nici psihologia şi nici o

altă *ologic* nu vor mai reuşi să-l stăvilească. Numai magia albă va reuşi acest lucru... iar specialistul nostru în magie albă se află cine ştie unde, hălăduind pe coclauri.

Vocea lui aproape se frânse şi Glen îşi coborî fulgerător privirile.

Afară domnea întunericul deplin, iar o pală de vânt coborând dinspre munţi aduse cu sine ploaia, ai cărei stropi băteau în fereastra salonului. Glen îşi aprinse pipa. Stu scosese din buzunar un pumn de monede, pe care le agita în mână şi-şi deschidea palma, ca să vadă câte erau cu capul şi câte cu pajura în sus. Nick desena forme complicate pe prima foaie din notesul lui, iar în mintea lui vedea străzile pustii din Shoyo şi auzea — da, auzea — o voce ce-i şoptea: Se *află pe urmele tale, mutule. Este foarte aproape de tine.*

După o vreme, Glen şi Stu aprinseră un foc în cămin şi toată lumea contemplă flăcările, fără să mai spună multe cuvinte.

După plecarea celorlalţi, Fran se simţea deprimată şi nefericită. Nici Stu nu era într-o formă mai bună. Arată obosit, se gândi ea. Mâine ar trebui să rămânem acasă, să stăm pur şi simplu şi să discutăm şi să tragem un pui de somn după prânz. Nu ne-ar strica s-o lăsăm niţel mai moale. Ochii i se opriră asupra lămpii Coleman şi se gândi cu nostalgie la lumina electrică, puternică şi albă, pe care o aprinzi apăsând un buton din perete.

Lacrimile îi săgetau ochii. Supărată pe ea însăşi, îşi spuse să nu înceapă şi ea acum, să nu adauge şi ca o problemă la celelalte multe, dar acea parte a ei care se afla la comanda uzinei de apă n-o asculta.

Pe neaşteptate, Stu se lumină la faţă:

— Pe Dumnezeul meu! Ca să vezi, era gata să uit!

— Ce să uiţi?

— Am să-ţi arăt! Nu te mişca din loc!

Ieşi pe uşă şi apoi i se auziră paşii pe treptele de la intrare. Peste doar câteva secunde, Fran îl auzi urcând. Ţinea un obiect în mână, care era... o...

— Stuart Redman, de unde ai făcut rost de *asta!* îl întrebă ea, încântată de surpriza făcută.

— De la Folk Arts Music, îi răspunse el, zâmbind.

Femeia luă scândura de spălat şi o răsuci pe toate părţile.

Lumina lămpii se reflecta albăstrui pe suprafaţa lustruită. Folk?...

— Este pe Walnut Street, ceva mai departe.

— O scândură pentru spălat într-un magazin de *muzică!*

— Mda. Exista şi o copaie minunată, dar cineva apucase să-i dea o gaură şi s-o transforme în contrabas.

Ea începu să râdă. Lăsă scândura pe canapea, se duse la el şi-l strânse în braţe. Mâinile bărbatului îi prinseră sânii, iar ea îl strânse şi mai tare.

— Şi doctorul mi-a recomandat să-l distrez cu muzică interpretată la obiecte concrete, îi şopti ea.

— Cum?

Îşi lipi obrazul de gâtul lui Stu.

— Din câte se pare, se simte minunat. Cam aşa cum zice şi cântecul. Poţi să mă faci fericită, Stu?

Surâzând, o ridică în braţe.

— Păi, îi răspunse el, cred că aş putea încerca, măcar.

După-amiaza următoare, la ora 2.15, Glen Bateman năvăli în apartament, fără să mai bată la uşă. Fran era plecată la Lucy Swann, unde cele două femei încercau să prepare un aluat cu drojdie. Stu citea un western de Max Brand. Văzând figura palidă şi şocată şi ochii mari ai lui Glen, aruncă volumul pe podea.

— Vai, Stu, nici nu ştii cât mă bucur că te găsesc aici.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă acesta nerăbdător. Nu cumva... a găsit-o cineva?

— Nu, spuse Glen, aşezându-se brusc, ca şi cum tocmai I-ar fi lăsat picioarele. Nu sunt ştiri proaste, ci din cele bune. Dar faptul este extrem de ciudat.

— Ce? Ce anume?

— Este vorba de Kojak. După masă am tras un pui de somn şi, ce să vezi, când m-am trezit, Kojak se afla pe verandă şi dormea tun. Este îngrozitor de bătut, Stu, arată de parcă ar fi trecut printr-un mixer cu palele neascuţite, dar nu încape vreo îndoială că n-ar fi el.

— *Câinele,* vrei să zici? *Acel* Kojak?

— Despre el vorbesc.

— Eşti sigur?

— Aceeaşi plăcuţă de identitate pe care scrie Woodsville, N.H. Aceeaşi zgardă roşie. Acelaşi *câine.* Într-adevăr, este foarte slab şi s-a bătut. Dick Ellis — care a fost foarte bucuros că are ocazia să trateze, în sfârşit, şi un animal — spune că a pierdut un ochi pentru totdeauna. Zgârieturi profunde pe coaste şi pe stomac, dintre care unele infectate, dar Dick s-a ocupat de ele. I-a dat un sedativ şi apoi l-a bandajat. Dick este de părere că s-a luptat cu un lup, poate chiar cu mai mulţi. Oricum, nu este vorba de turbare. E curat. Glen clătină încet din cap şi două lacrimi i se scurseră pe obraji. Afurisitul ăsta de câine a venit după mine. Regret *enorm* că l-am lăsat şi nu l-am luat cu mine, Stu. Mă simt îngrozitor faţă de el.

— Nu aveam cum să-l transportăm şi pe el, Glen. Pe motocicletă ar fi fost imposibil.

— Bine, dar... el m-a *urmat,* Stu. Despre lucruri de felul acesta citeam în *Star Weekly...* Câine credincios îşi urmează stăpânul trei mii de kilometri. Cum dc-a fost în stare să facă un lucru ca ăsta? Cum?

— Poate în acelaşi fel cum am reuşit şi noi. Câinii visează, ştii... sunt sigur că da. N-ai văzut niciodată cum dorm profund pe podeaua

bucătăriei, să zicem, şi lăbuţele le tresar din când în când? Exista la Arnette un bătrân, Vie Palfrey, care zicea despre câini că au două vise, visul cel bun şi cel rău. Cel bun este când mişcă din labe. Cel rău, când mârâie. Dacă trezeşti un câine în mijlocul visului rău, cel cu mârâituri, nu-i exclus să te şi muşte.

Glen clătină din cap, absolut uluit.

— Ai spus că a *visat...*

— Nu spun lucruri mai ciudate decât ai afirmat tu ieri seară, îi reproşă Stu.

Glen surâse şi-i făcu semn afirmativ.

— Ei, pot să discut despre subiectul *acela* ore în şir. Sunt unul dintre cei mai mari palavragii ai tuturor timpurilor. Problema apare atunci când se *întâmplă* ceva, cu adevărat.

— Cu teoria ne descurcăm, practica ne omoară.

— Să te ia naiba, East Texas. Nu vrei să-mi faci o vizită, ca să vezi câinele?

— Sigur că vreau.

Casa lui Glen se afla pe Spruce Street, cam la două blocuri de Boulderado Hotel. Iedera cățărătoare de pe spalierul verandei murise aproape de tot, ca şi pajiştile şi majoritatea florilor din Boulder — în lipsa udatului zilnic prin sistemele de irigaţie ale primăriei, climatul arid triumfase.

În verandă se găsea o masă mică, rotundă, pe care aştepta un gin tonic. ("Nu ţi se pare că are gust oribil, fără gheaţă?" îl întrebase Stu, iar Glen îi răspunsese: "Oricum, după cel de-al treilea nu-ţi mai dai seama.") Lângă pahar se găsea o scrumieră cu cinci pipe în ea, şi volumele *Zen şi arta îngrijirii motocicletei, Mingea a patra* şi *Cum se utilizează armele de foc* — toate deschise în locuri diferite. Se mai vedea şi un pachet de biscuiţi Kraft Cheese Kisses desfăcut.

Kojak zăcea tot în verandă, cu botul rănit zăcând paşnic peste labele din faţă. Câinele era slab ca o scândură şi muşcat de ţi se făcea milă de el, dar Stu îl recunoscu imediat, cu toate că nu-l văzuse decât scurt timp. Se lăsă pe vine şi începu să-l mângâie pe cap. Kojak se trezi şi-l privi fericit. Păru chiar să rânjească, în felul câinilor.

— Ce mai câine grozav, spuse Stu, simţind un nod ridicol în gât.

Aidoma unui pachet de cărţi de joc împărţit foarte repede şi cu faţa în sus, prin minte îi defilă şirul lung de câini ai lui, începând cu Old Spike, cel pe care i-l dăruise mama lui, când Stu nu avea decât cinci ani. O mulţime de câini. Poate nu unul de fiecare carte din pachet, totuşi fuseseră o mulţime de câini. Era bine să ai un câine bun pe lângă tine şi, din câte ştia el, Kojak era unicul câine din Boulder. Îşi ridică privirea spre Glen, dar privi în pământ la fel de repede. Presupunea că nici măcar sociologilor bătrâni şi cheli care citesc trei cărţi dintr-o dată nu le face plăcere să fie surprinşi cu lacrimi în ochi.

— Bun câine, repetă el, iar Kojak izbi cu coada în scândurile verandei, arătându-se astfel probabil de acord că era, cu adevărat, un câine de toată isprava.

— Intru pentru o clipă, îi spuse Glen cu voce gâtuită. Trebuie să mă duc la baie.

— Da, zise Stu, fără să-şi ridice privirea. Hei, băiatule, ia spune, Kojak, nu-i aşa că eşti un băiat bun? Nu-i aşa?

Kojak mişca prietenos din coadă.

— Poţi să stai cu picioarele-n sus? Fă-te mort, băiatule. Întoarce-te.

Ascultător, Kojak se puse pe spate, cu picioarele din spate desfăcute şi cele din faţă ridicate în sus. Stu îşi trecu mâna cu blândeţe peste stratul gros de bandaje aplicate de Dick Ellis, iar pe figură i se citi îngrijorarea. Ceva mai sus, văzu rănile roşii şi umflate, care fără îndoială se adânceau foarte mult

sub bandaje. Era limpede că fusese atacat, şi în nici un caz de un alt câine hoinar. Un câine s-ar fi repezit la bot sau la gât. Ceea ce păţise Kojak era însă opera unei jivine mai scunde decât el. Şi mai furişate. O haită de lupi, poate, deşi Stu se îndoia că ar fi fost în stare să se apere de o haită întreagă. Indiferent ce se întâmplase, fusese norocos că rămăsese cu măruntaiele înăuntru.

Glen reveni pe verandă, închizând uşa glisantă cu zgomot.

— Indiferent ce-o fi fost, Kojak a scăpat ca prin minune, spuse Stu.

— Rănile erau adânci şi a pierdut mult sânge. Pur şi simplu nu-mi iese din cap că a ajuns în halul ăsta din pricina mea.

— Dick era de părere că au fost lupi?

— Lupi sau coioţi, poate... deşi, după el, coioţii nu prea sunt în stare să producă asemenea răni, ceea ce este şi opinia mea.

Stu bătu animalul pe crupă, iar Kojak se rostogoli iarăşi pe burtă.

— Cum se face că aproape toţi câinii au dispărut, dar mai există totuşi destui lupi laolaltă —- la est de Munţii Stâncoşi, pe deasupra — ca să atace un câine atât de zdravăn ca acesta?

— Cred că nu vom şti niciodată, răspunse Glen. După cum nu vom şti nici de ce nenorocita de epidemie a distrus caii, nu şi vacile, şi majoritatea oamenilor, nu şi pe noi. Nici nu doresc să mă gândesc la asta. Nu vreau decât să adun o provizie suficientă de Gaincshurgcrs şi să-l hrănesc cât se poate de bine pe Kojak.

— Mda, zise Stu, privind câinele, ai cărui ochi se închiseseră. L-a făcut bucăţi, în schimb partea intimă a scăpat neatinsă — m-am uitat când s-a întors pe spate. Poate n-ar fi rău dacă am descoperi şi o căţea, ştii?

— Da, aşa este. Vrei un gin cald cu apă tonică, East Texas?

— Pe naiba, nu vreau. N-am mers eu cu studiile mai departe de primul an al şcolii tehnico-profesionale, dar nici chiar barbar nu sunt. N-ai o bere?

— O, cred că o cutie de Coors s-ar mai găsi. Caldă şi ea.

— S-a făcut. Se pregăti să-l urmeze pe Glen în casă, apoi se opri cu mâna pe uşa glisantă şi se uită în urmă, la câinele adormit. Somn uşor, băiete, îi spuse câinelui. Mă bucur că ai sosit la noi.

Amândoi bărbaţii intrară în casă.

Dar Kojak nu dormea.

Zăcea undeva între, acolo unde majoritatea făpturilor vii îşi petrec o mare parte din timp atunci când sunt grav rănite, dar nu suficient de grav ca să fie în umbra morţii. O mâncărime profundă îl deranja, îi stăruia în pântece ca un punct fierbinte, semn că rănile se vindecau. Glen avea să-şi petreacă nu puţine ore încercând să-l distragă de la gândul mâncărimii, ca să nu se scarpine până ce-şi scotea bandajele, redeschizând şi reinfectând rănile. Dar asta avea să vie mai încolo. În clipa de faţă, Kojak (care, din când în când, îşi spunea încă în sinea lui Big Steve, acesta fiind primul lui nume) era mulţumit să poată aluneca în zona aceea incertă. Lupii îl atacaseră în Nebraska, pe când adulmeca deprimat în jurul casei susţinute de stâlpi hidraulici din orăşelul Hemingford Home. Mirosul OMULUI — *senzaţia* OMULUI — îl purtase până acolo, apoi dispăruse. Încotro pornise? Kojak nu ştia. Atunci apăruseră lupii, patru la număr, ieşind din lanul de porumb ca nişte spirite pribege ale morţilor. Ochii lor de jăratic se holbau la Kojak, buzele dezgoleau colţii, lăsând să se audă mârâitul gros şi ameninţător, care le dezvăluia prea bine intenţia. Kojak se retrăsese dinaintea lor, mârâind la rându-i, cu labele ţepene şi scurmând în ţărâna din curtea lui Mother

Abagail. La stânga atârna leagănul făcut din anvelopă, aruncând umbra lui rotundă şi lipsită de profunzime. Lupul din frunte îl atacase exact când picioarele din spate intrau în umbra verandei. Se repezise ghemuit, ţintind stomacul, urmat de ceilalţi. Kojak execută un salt peste botul căscat al şefului, lăsându-şi partea de jos a stomacului neprotejată şi, atunci când şeful începuse să-l muşte şi să-l zgârie, Kojak îşi înfipsese colţii adânc în grumazul lupului şi simţi cum ţâşneşte sângele, iar fiara, pierzându-şi deodată tot curajul, urlă şi încercă să se smulgă. Pe când se retrăgea, Kojak prinse fulgerător între fălci botul fraged al lupului şi i-l sfâşie până la nări. Fiara urlă îngrozitor şi o luă la fuga, chinuită de dureri insuportabile, scuturând nebuneşte capul dintr-o parte într-alta, împroşcând picături de sânge spre stânga şi spre dreapta; prin intermediul telepatiei simple pe care o au în comun toate animalele din aceeaşi specie, Kojak reuşi să-i citească suficient de limpede gândul repetat la nesfârşit:

(viespi în mine vai viespile viespile din capul meu viespi sunt la mine în cap vai)

Atunci îl atacară şi ceilalţi doi, unul din stânga şi celălalt din dreapta, ca nişte uriaşe obuze boante, ultimul din trio lipindu-se de pământ, rânjind cu gura căscată, pândind momentul favorabil să-i scoată maţele afară. Kojak se năpusti spre dreapta, lătrând răguşit, dornic să regleze conturile mai întâi cu acesta, care-i tăia calea de retragere sub verandă. O dată ajuns acolo, ar fi avut o şansă să le reziste, poate chiar să iasă învingător din bătălie. Revăzu acum, în toropeala lui, întreaga luptă în mişcări descompuse şi încetinite: mârâiturile şi urletele, atacurile şi retragerile, mirosul sângelui care îi pătrunsese în creier şi-l transformase, treptat, într-un fel de maşinărie de luptă, care-şi ignoră pentru moment propriile-i răni. Îl trimise pe lupul ce se aflase în dreapta lui pe urmele primului, cu un ochi scos şi cu o rană la gât

imensă, căscată şi probabil mortală. Dar nici lupul respectiv nu se lăsase mai prejos: pe lângă mai multe răni superficiale, două tăieturi extrem de adânci, răni ce aveau să lase în urma lor cicatrice tari şi contorsionate, în formă de *T.* Chiar când devenise un câine bătrân, tare bătrân (Kojak avea să mai trăiască încă şaisprezece ani, murind la mult timp după Glen Batcman), cicatricele acelea urmau să-i provoace dureri şi junghiuri în zilele ploioase. Reuşise să scape din încercuire, se strecurase sub verandă, iar când unul dintre cei doi lupi rămaşi, copleşit de beţia sângelui, încercase să se târască după el, Kojak sări asupra lui, îl fixă la pământ şi-i sfâşie gâtlejul. Celălalt se refugie aproape până la marginea lanului de porumb, scâncind neliniştit. Dacă Kojak ar fi ieşit la el cu intenţii belicoase, ar fi fugit cu coada între picioare. Dar Kojak nu ieşi decât mai târziu. Era absolut sfârşit. Nu mai era în stare decât să zacă pe o parte, respirând repede şi slab, lingându-şi rănile, şi să mârâie din fundul pieptului, ori de câte ori vedea apropiindu-se umbra celui din urmă lup. Apoi se făcu întuneric, iar pe cerul Nebraskăi apăru o jumătate de lună, învăluită în ceaţă. Şi, de fiecare dată când lupul îl auzea pe Kojak mişcând, bănuind că este gata de luptă, se mai retrăgea puţin, scâncind. La un moment dat, după miezul nopţii, plecă, iar Kojak rămase singur, între viaţă şi moarte. În cele dintâi ore ale noii zile simţi prezenţa unui alt animal, ceva care-l făcu să se teamă atât de mult, încât scoase un şir de gemete slabe. În porumb se mişca ceva, ceva mergea prin porumb, căutându-l pe el, poate. Kojak zăcea tremurând, aşteptând să vadă dacă lucrul acela avea să-l găsească; era ceva oribil, ca un Om şi un Lup şi un Ochi, o fiinţă întunecată, ca un crocodil bătrân pândindu-l din lanul de porumb. După o vreme, după ce luna apuse, Kojak ştiu că plecase. Îl cuprinse somnul. Rămase astfel, sub marginea verandei, timp de trei zile; nu ieşea decât atunci

când îl mâna foamea sau setea. Bea din băltoaca ce se aduna mereu sub buza pompei din grădină, iar în casă erau tot felul de bunătăţi, multe din ele rămase de la masa pe care Mother Abagail o pregătise pentru grupul lui Nick. Când îşi adună suficiente puteri, Kojak ştiu încotro să pornească. Nu-l ajută mirosul, ci o puternică senzaţie de căldură ce răzbătea la suprafaţă din străfundurile fiinţei lui şi era atrasă de un alt punct fierbinte, undeva la vest. Străbătu cei aproape opt sute de kilometri în trei picioare, chinuit şi de durerea din burtă. Din timp în timp adulmeca mirosul bine cunoscut al OMULUI, şi atunci ştia că se află pe drumul cel bun. În cele din urmă, ajunse la ţintă. OMUL se afla şi el acolo. Nici un lup nu stătea la pândă. În schimb era mâncare din belşug. Nu-l simţea nici pe acel Ceva întunecat... Bărbatul cu duhoare de lup şi Ochiul în stare să vadă de la mulţi kilometri distanţă, dacă se întâmpla să se uite la tine. Acum, totul era minunat. Gândind cam în felul acesta (atât cât pot gândi câinii, relaţia lor cu lumea bazându-se aproape exclusiv pe percepţii), Kojak aluneca mai jos, când în somn adevărat, când într-un vis, un vis frumos, în care alerga după iepuri, mângâiat de iarba plină de trifoi şi timoftică, înaltă până la pântece şi plină de rouă. Îl chema Big Steve. O, peste tot apar iepuri, din dimineaţa cenuşie şi nesfârşită...

În vis, labele îi erau scuturate de uşoare tresăriri.

CAPITOLUL 53

FRAGMENTE din Procesul-verbal al întrunirii Comitetului Ad-Hoc

17 august 1990

Şedinţa s-a desfăşurat la locuinţa lui Larry Underwood, pe South Forty-second Street, din cartierul Table Mesa. Toţi membrii comitetului au fost prezenţi...

A luat cuvântul Fran Goldsmith.

Fran: "Stu şi cu mine am căzut de acord că, dacă Mother Abagail ar susţine întreaga listă, nimic n-ar sta în calea alegerii noastre. Astfel am fi scutiţi ca alţi douăzeci de oameni să fie propuşi de prietenii lor şi, cine ştie, să ne răstoarne tot planul, în ultimă instanţă. Din păcate, situaţia ne obligă să procedăm altfel. N-am de gând să sugerez vreun lucru nedemocratic şi, de fapt, voi cunoaşteţi deja planul, doresc numai să scot în evidenţă că fiecare dintre noi are nevoie de oameni care să ne propună şi să ne susţină. Nu e cazul să ne facem unii altora acest serviciu — toată chestia ar arăta prea mult ca un aranjament mafiot. Iar dacă nu reuşiţi să găsiţi o persoană care să vă propună şi alta care să vă susţină, puteţi renunţa de la bun început."

Sue: "Uau! Mi se pare parşiv, Fran."

Fran: "Chiar şi este... puţin."

Glen: "Ne întoarcem astfel la chestiunea moralităţii comitetului şi, deşi sunt convins că-l considerăm cu toţii un subiect nemaipomenit de fascinant, mi-ar plăcea să renunţăm la el în următoarele câteva luni. După părerea mea, trebuie să acceptăm că servim interesele comunităţii din Free Zone şi să nu ne mai batem capul."

Ralph: "S-ar zice că eşti puţin supărat, Glen."

Glen: "Chiar *sunt* puţin supărat. Recunosc. Faptul că ne-am mâncat ficaţii atâta vreme cu subiectul acesta ar trebui să fie suficient de concludent că avem cugetul curat."

Sue: "Drumul spre iad este pavat cu..."

Glen: "Bune intenţii, da, şi de vreme ce părem toţi aşa de îngrijoraţi de intenţiile noastre, nu se poate să nu ne aflăm pe drumul spre paradis."

Glen spuse după aceea că intenţionase să se adreseze comitetului în legătură cu Cercetaşii,

spionii sau cum dorea fiecare să-i numească, dar că dorea să propună, în schimb, să ne întâlnim din nou şi să discutăm pe data de 19. Stu l-a întrebat de ce.

Glen: "Pentru că s-ar putea să nu mai fim aceiaşi pe 19. Cine ştie, poate unii dintre noi nu vor fi aleşi. Şansele sunt mici, dar nu poţi prevedea cum reacţionează un mare număr de oameni strânşi laolaltă. Mă gândesc că nu strică nici o măsură de precauţie."

Se lăsă un moment de tăcere, apoi comitetul vota, cu 7-0, să se întrunească iarăşi pe data de 19 — în calitate de Comitet Permanent — şi să discute chestiunea Cercetaşilor... spionilor... sau ce-or fi ei.

Stu puse în discuţia comitetului o a treia problemă, referitoare la Mother Abagail.

Stu: "După cum ştiţi, a dispărut din motive doar de ea ştiute. În biletul ei scrie că a plecat pentru o vreme, ceea ce mi se pare destul de vag, şi că se va întoarce, dacă aşa va fi voia Domnului. Acum, nu mi se pare prea încurajator. Cercetările noastre se află în cea de-a treia zi, dar zadarnic. Nu urmărim s-o târâm pur şi simplu înapoi, dacă nu vrea să se întoarcă, dar dacă zace pe undeva cu un picior rupt sau dacă se află în stare de inconştienţă, este cu totul altceva. Este adevărat, nu suntem în număr suficient ca să putem căuta întreaga regiune sălbatică ce ne înconjoară. Pe de altă parte însă, ne lovim de ceea ce se petrece şi la uzina electrică. Lipsa de organizare. Prin urmare, cer permisiunea ca echipa de căutare să fie cuprinsă pe agenda marii întruniri de mâine, ca şi uzina electrică şi echipa pentru înhumări. Aş dori să-l văd pe Harold Lauder în fruntea ei, nu de alta, dar a fost ideea lui."

Glen a spus că, din câte îşi închipuia el, după aproape o săptămână, nici o echipă de cercetare nu mai avea şanse să găsească ceva îmbucurător. Doamna în chestiune are totuşi o sută opt ani.

Întregul comitet a fost de acord şi apoi a votat în favoarea propunerii, în forma făcută de Stu, cu 7-0. Pentru că vreau ca acest proces-verbal să fie cât mai fidel cu putinţă, trebuie să adaug că s-au exprimat mai multe dubii în legătură cu numirea lui Harold în fruntea echipei de cercetare... dar, după cum a subliniat Stu, iniţial fusese ideea lui, iar a-i refuza şefia ar fi fost o palmă cu adresă prea directă.

Nick: "Îmi retrag obiecţiile faţă de Harold, nu şi rezervele faţă de el. Pur şi simplu nu-mi place."

Ralph Brentner rugă pe unul dintre ei să redacteze propunerea lui Stu referitoare la echipa de cercetări, ca s-o poată adăuga la agendă, pe care plănuia s-o tipărească la liceu, în aceeaşi seară. Stu îi răspunse că o va face el, cu plăcere.

Larry Undcrwood a propus apoi să ridicăm şedinţa. Propunerea a fost susţinută de Ralph şi votată, 7-0.

Frances Goldsmith. secretară

Aproape toată lumea din oraş a luat parte la întrunirea din seara următoare, iar Larry Underwood, care nu se afla decât de o săptămână în Free Zone, a avut pentru prima oară ocazia să-şi facă o idee despre dimensiunile adevărate ale comunităţii. Una era să vezi oameni pe stradă, de obicei singuri sau câte doi, şi cu totul altceva să-i vezi adunaţi cu toţii într-un loc — Chautauqua Auditorium. Sala era plină, toate locurile erau ocupate, în plus stăteau pe intervale şi în spatele sălii. Mulţimea era nefiresc de potolită, murmurau, dar nimeni nu vorbea în gura mare. Pentru prima oară de când ajunsese la Bouldcr, plouase toată ziua, o burniţă slabă ce părea suspendată în atmosferă, mai degrabă învăluindu-te în ceaţă decât udându-tc şi, cu toate că se adunaseră aproape şase sute de oameni, se auzea încă şi ropotul liniştit al picăturilor pe acoperiş. Cel mai

puternic zgomot din interior era fâşâitul continuu de hârtie, semn că oamenii studiau programele tipărite ce fuseseră stivuite pe două mese de joc, chiar lângă uşile duble.

Iată conţinutul programului:

BOULDER FREE ZONE
Agenda întrunirii Deschise
18 august 1990

1. Să stabilim dacă Free Zone va fi de acord să citim şi să ratificăm Constituţia Statelor Unite ale Americii.

2. Să stabilim dacă Free Zone va fi de acord să citim şi să ratificăm Declaraţia Drepturilor Omului ce însoţeşte Constituţia Statelor Unite ale Americii.

3. Să stabilim dacă Free Zone va propune şi alege o listă de şapte reprezentanţi ai lui Free Zone, care să servească drept comitet de conducere.

4. Să stabilim dacă Free Zone va consimţi să-i acorde drept de veto lui Abagail Freemantle asupra oricărei şi tuturor chestiunilor hotărâte de reprezentanţii lui Free Zone.

5. Să stabilim dacă Free Zone va aproba constituirea unui Comitet pentru înhumări format iniţial din cel puţin douăzeci de persoane, destinat înhumării decente a celor care au decedat din cauza epidemiei de Supergripă la Bouîder.

6. Să stabilim dacă Free Zone va aproba constituirea unui Comitet pentru Energie format iniţial din cel puţin şaizeci de persoane, destinat repunerii în funcţiune a centralei electrice înainte de venirea frigului.

7. Să stabilim dacă Free Zone va aproba constituirea unui Comitet pentru Căutare format din cel puţin cincisprezece persoane, cu scopul de a o descoperi pe Abagail Freemantle, dacă va fi posibil.

Larry constată că mâinile sale împăturiseră nervos foaia-program — ştiută de altfel aproape pe de rost — şi construiseră un avion din hârtie. Prezenţa lui în comitetul ad-hoc fusese un soi de distracţie, ca un joc — copii jucându-se dc-a dezbateri parlamentare în salonul cuiva, stând la masă şi bând Coca-Cola, mâncând o felie din prăjitura lui Frannie şi discutând. Chiar şi partea aceea cu expedierea spionilor peste munţi, drept în ghearele Omului Întunecat, păruse tot un fel de joc, în oarecare măsură din cauză că era vorba de un lucru pe care nu-şi imagina că l-ar putea face şi el. Trebuia să fii sărit de pe fix ca să poţi înfrunta un asemenea coşmar. Dar în sesiunile lor închise, luminate plăcut de lămpile Coleman, totul i se păruse absolut în regulă. Iar dacă s-ar fi întâmplat ca Judele, Dayna Jurgens sau Tom Cullen să fie prinşi, evenimentul nu i s-ar fi părut mai important — în şedinţele acelea, cel puţin — decât pierderea unui turn sau a unei regine într-o partidă de şah.

Acum, în schimb, stând la jumătatea sălii cu Lucy de o parte şi Leo de cealaltă (nu o văzuse pe Nadine toată ziua, şi nici Leo nu ştia probabil unde se află; "e plecată", fusese răspunsul indiferent pe care-l primise din partea lui), înţelese deodată tot adevărul situaţiei, iar intestinele începură să i se frământe, ca şi cum acolo ar fi intrat în funcţiune un berbec. Nu era joacă. Alături de el se mai aflau cinci sute optzeci de inşi, cei mai mulţi neştiutori că el, Larry Underwood, nu este un tip agreabil, sau că prima persoană de care Larry Underwood încercase să se îngrijească după epidemie murise din pricina unei supradoze de medicamente.

Mâinile îi erau umede şi reci. Acum făceau iarăşi tentativa de a construi un avion şi-şi impuse să se stăpânească. Lucy îl strânse de braţ şi-i zâmbi. Îi răspunse mai degrabă cu o grimasă, iar în

mintea lui răsunară cuvintele maică-sii: *Larry, din tine lipseşte ceva.*

Gândul acesta îi induse o stare de panică. Mai exista oare cale de întoarcere, sau lăsase lucrurile să meargă prea departe? Ar fi preferat să se lipsească de povara asta. Deja făcuse o propunere în sesiune închisă care putea echivala cu o condamnare la moarte a Judelui Farris. Dacă el nu ieşea la vot şi altcineva era ales în locul lui, atunci misiunea Judelui trebuia din nou discutată, nu? Sigur că da. Şi vor trimite pe altcineva. Când o să mă propună Laurie Constable, am să mă ridic în picioare şi am să refuz. Doar nu mă poate obliga nimeni, nu? Dacă eu mă opun, nu mai are nimeni ce zice. Cui naiba îi trebuie aşa o bătaie de cap?

Cum îi spusese Wayne Stukey atunci, demult, pe plajă: *Există ceva în tine care îi face pe ceilalţi să se simtă ca şi cum ar fi muşcat dintr-o foiţă de staniol.*

Lucy i se adresă în şoaptă:

— Totul va fi bine.

Larry tresări:

— Cum?

— Am spus că totul va fi bine. Nu-i aşa, Leo?

— O, da, zise Leo, făcând un gest din cap. Ochii lui nu se dezlipeau de cei din sală, ca şi cum nu ar fi fost în stare să cuprindă cât de mulţi sunt. Minunat.

Nu înţelegi, curvă proastă ce eşti, gândi Larry. Mă ţii de mână şi habar n-ai că, din cauza unei hotărâri idioate de-a mea, aş putea să vă omor pe amândoi. Deja sunt la un pas să-l ucid pe Judele Farris, cel care va susţine afurisita de propunere ca să fac parte din comitet. În ce capcană îngrozitoare călcase. Scoase un mic sunet din gâtlej.

— Ai spus ceva? îl întrebă Lucy.

— Nu.

În acel moment apăru Stu şi traversă scena, apropiindu-se de podium; puloverul lui roşu şi bluejeanşii se distingeau limpede în lumina

stridentă a lămpilor de avarie, alimentate de un generator Honda pus în funcţiune de Brad Kitchner şi o parte a echipei lui de la centrala electrică. Aplauzele porniră de undeva din mijlocul sălii, Larry n-ar fi putut preciza de unde, iar lui nu i-a mai ieşit niciodată din minte gândul cinic că fusese vorba de un mic aranjament al lui Glen Bateman, expertul lor permanent în arta manipulării maselor. În orice caz, nu avea prea mare importanţă. Primele bătăi din palme izolate fură urmate de o adevărată furtună. Mirat peste măsură, Stu se opri lângă podium, într-o postură caraghioasă. Pe lângă aplauze, se auzeau acum şi chiote şi fluierături ascuţite.

Întreaga audienţă se ridică în picioare, bătăile din palme sunau acum ca rafala unui şuvoi de ploaie şi oamenii strigau: *Bravo! Bravo!* Stu îşi ridică mâinile, dar mulţimea nu se potoli; ba mai mult, s-ar fi zis că sunetul îşi dublează intensitatea. Larry o privi pe Lucy dintr-o parte şi văzu că aplaudă din răsputeri, cu ochii aţintiţi asupra lui Stu, cu buzele tremurând, dar zâmbind triumfător. Plângea. De cealaltă parte, Leo aplauda şi el, izbindu-şi palmele cu atâta forţă, încât lui Larry îi trecu prin minte că or să-i cadă, dacă va continua în acelaşi ritm. În bucuria lui extremă, bagajul de cuvinte redobândit de Leo cu atâta greutate îl părăsise iarăşi, după cum engleza dispare uneori din memoria unui bărbat sau a unei femei care au învăţat-o ca pe cea de a doua limbă. Nu mai reuşea decât să urle entuziasmat, din fundul plămânilor.

Brad şi Ralph alimentaseră cu ajutorul generatorului şi un amplificator, iar Stu suflă acum în microfon şi apoi glăsui:

— Doamnelor şi domnilor...

Dar aplauzele nu încetară.

— Doamnelor şi domnilor, am să vă rog să vă ocupaţi locurile...

Nimeni nu părea dispus încă să-l asculte. Ropotul aplauzelor continua cu aceeaşi intensitate;

simţind durere în propriile-i mâini, Larry îşi coborî privirile şi constată că aplauda cu aceeaşi frenezie ca şi ceilalţi.

— Doamnelor şi domnilor...

Aplauzele bubuiau şi reverberau ca un tunet. O familie de rândunici, care se stabilise în acest loc izolat şi foarte potrivit după ce trecuse furia flagelului, zbura acum speriată în toate direcţiile, executând piruete şi picaje, încercând cu disperare să ajungă cât mai departe de oameni.

Ne aplaudăm pe noi înşine, gândi Larry. Aplaudăm faptul că ne aflăm aici, vii, împreună. Poate întâmpinăm astfel spiritul acestui grup, nu ştiu. Salut, Boulder. În sfârşit. Bine că suntem aici, e minunat că trăim.

— Doamnelor şi domnilor, v-aş fi recunoscător dacă v-aţi ocupa locurile.

Zgomotul începu să se potolească încet. Acum se auzea suspinul unor femei — dar şi al unor bărbaţi. Nasuri suflate în batiste. Şoapta conversaţiilor. Hârşâitul de picioare al oamenilor care se aşezau.

— Mă bucur să vă văd pe toţi aici, începu Stu. Sunt bucuros că mă aflu şi eu aici. Dinspre difuzoare se auzi ţiuitul microfoniei, iar Stu mormăi: Fir-ai afurisit, cuvinte ce se auziră limpede în amplificare. Se iscă un val de râs, iar Stu se îmbujoră la faţă. Trebuie să ne obişnuim iarăşi cu chestiile astea, spuse el, ceea ce stârni noi aplauze.

După ce se stinse ropotul, Stu continuă:

— Pentru cei care nu mă cunosc, eu sunt Stuart Redman şi mă trag din Arnette, Texas, deşi, dacă-mi permiteţi să vă mărturisesc, locul acela mi se pare la o veşnicie de aici. Îşi drese glasul, difuzoarele ţiuiră scurt, şi se retrase cu un pas de lângă microfoane. Nu prea mă simt la largul meu aici, vă rog să mă înţelegeţi...

— Suntem cu tine, Stu! strigă Harry Dunbarton cu exuberanţă.

Din mulţime se auziră din nou râsete binevoitoare. Suntem ca la o întrunire de tabără, cugetă Larry. Curând au să înceapă să cânte imnuri. Dacă s-ar afla aici Mother Abagail, probabil deja am fi început.

— Ultima oară când s-a întâmplat să se uite atâta lume la mine a fost când micul nostru liceu mixt a ajuns să joace finalele campionatului şcolar de fotbal, iar atunci aveau ocazia să se uite şi la alţi douăzeci şi unu de băieţi în afară de mine, ca să nu mai vorbim de câteva fete în fuste foarte scurte.

Un hohot general de râs.

Lucy îl trase pe Larry mai aproape şi-i şopti în ureche:

— Oare de ce-şi făcea griji? Ai zice că asta a făcut de când e el!

Larry îi făcu semn că este de aceeaşi părere.

— Dar, cu îngăduinţa dumneavoastră, cred că mă voi descurca, până la urmă, continuă Stu.

Încă o porţie de aplauze. Oamenii ăştia ar aplauda până şi discursul de retragere al lui Nixon şi i-ar cere să le interpreteze un bis la pian, îi trecu prin minte lui Larry.

— Mai întâi de toate, trebuie să vă vorbesc despre comitetul ad-hoc şi cum de am ajuns eu de fapt aici, pe scenă. Şapte dintre noi ne-am întâlnit şi am plănuit această întrunire, ca să ne organizăm, într-un fel oarecare. Există foarte multe lucruri de făcut, de aceea aş dori să vă prezint de la început pe fiecare membru al comitetului nostru şi sper că le-aţi rezervat şi lor nişte aplauze, pentru că ei sunt cei care s-au străduit să alcătuiască agenda de lucru pe care o aveţi în mână, fiecare dintre voi. Mai întâi, domnişoara Frances Goldsmith. Ridică-te în picioare, Frannie, şi arată-le cum îţi stă ţie în rochie.

Fran se ridică. Purta o rochie frumoasă, de un verde-intens, şi un modest şirag de perle, care pe vremuri ar fi costat cam două mii de dolari. Toată

lumea aplaudă, se auziră chiar şi mai multe fluierături pline de bunăvoinţă şi admiraţie.

Fran se aşeză, înroşindu-se puternic în obraji şi, înainte ca bătăile din palme să moară de tot, Stu continuă prezentările:

— Domnul Glen Bateman, din Woodsville, New Hampshire.

Glen se ridică, întâmpinat cu aplauze. Făcu semnul victoriei cu ambele mâini, iar mulţimea îi răspunse cu strigăte de încuviinţare.

Stu îl strigă pe Larry penultimul, iar acesta se ridică în picioare conştient de zâmbetul lui Lucy adresat lui, apoi se simţi purtat de valul cald al aplauzelor. Odată, îi trecu lui prin minte, într-o altă lume, ar fi cântat în concerte, iar acest gen de reacţie ar fi fost rezervată ultimului cântec din program, o melodie nu cine ştie ce, intitulată "Baby, Can You Dig Your Man?" Momentul acesta i se părea mai bun. Nu rămase în picioare decât o secundă — deşi i se păru o veşnicie — timp în care pricepu că nu va refuza propunerea ce avea să i se facă.

Stu îl prezentă cel din urmă pe Nick, care se bucură şi de cea mai lungă şi puternică porţie de aplauze.

Când încetară ultimele bătăi, Stu spuse:

— Deşi nu este inclus în program, vă întreb dacă nu s-ar cuveni să începem cu Imnul Naţional. Presupun că n-aţi uitat versurile şi melodia, oameni buni.

Se auzi zgomotul şi târşâitul specific al picioarelor publicului care se ridica. Urmă o pauză, când fiecare aştepta să primească un semnal de începere. Atunci se înălţă vocea dulce a unei fete, interpretând solo doar cele dintâi silabe: "Spune, poţi să..." Era glasul lui Frannie, dar, pentru câteva momente, lui Larry i se păru că o însoţeşte şi o a doua voce, aparţinându-i chiar lui, dar nu aici, la Boulder, ci în nordul Vermontului, şi nu acum, ci pe 4 Iulie, când Republica împlinise

două sute paisprezece ani, iar Rita zăcea fără viaţă în cortul din spatele lui, cu gura plină de borâtură verde şi cu un flacon de pastile în mâna aproape înţepenită.

Simţi că-l trec fiori şi i se face pielea de găină şi, deodată, ştiu că erau urmăriţi, urmăriţi de ceva care era în stare, parafrazând un vechi cântec al formaţiei The Who, să vadă la mile şi mile şi mile distanţă. Ceva înfiorător, întunecat şi străin. O clipă doar avu impulsul să fugă din locul acesta, să fugă unde-o vedea cu ochii şi să nu se mai oprească. Ce făceau ci aici nu era o simplă joacă. Era o treabă absolut serioasă; ucigătoare, chiar. Dacă nu cumva mai rău.

Apoi li se alăturară şi alte voci. "... poţi să vezi, în lumina primilor zori", şi Lucy cânta, ţinându-l de mână, plângând iarăşi, şi alţii plângeau, majoritatea plângeau, îşi plângeau tot amarul şi tot ceea ce se pierduse, Visul American care fugise în maşina superbă, cu injector de combustibil şi roţi cromate; îşi aminti acum nu de Rita, zăcând moartă în cort, ci de el şi maică-sa mergând la Yankee Stadium; era în 29 septembrie, Yankees nu se aflau decât cu un meci şi jumătate în urma echipei Red Sox şi orice mai era încă posibil. Pe stadion se găseau cincizeci şi cinci de mii de spectatori, ridicaţi cu toţii în picioare, jucătorii de pe teren stăteau cu şepcile în dreptul inimii, Guidry în cercul de aruncări, Rickey Henderson departe, pe aripa stângă ("... În ultimele raze ale amurgului..."), iar instalaţia de nocturnă funcţiona deja pe fundalul purpuriu al apusului, atrăgând moliile şi fluturii de noapte, iar de jur-împrejurul lor se întindea New York, enormul oraş al nopţii şi al luminii.

Larry intră şi el în cor, iar atunci când imnul se sfârşi şi începu o nouă repriză de aplauze, plângea puţin şi el. Rita s-a dus. Alice Underwood s-a dus. New York s-a dus. *America* s-a dus. Chiar dacă erau capabili să-l înfrângă pe Randall Flagg,

indiferent cât s-ar fi străduit, lumea aceea a străzilor întunecate şi a viselor strălucitoare nu aveau să mai fie niciodată în stare s-o refacă.

Transpirând din belşug sub luminile puternice, Stu trecu la primele puncte de pe ordinea de zi: citirea şi ratificarea Constituţiei şi a Declaraţiei Drepturilor Omului. Imnul îl afectase şi pe el profund, fără a fi nici pe departe singurul în această situaţie. Jumătate din asistenţă, chiar mai mult, avea feţele scăldate în lacrimi.

Nimeni nu pretinse ca documentele respective să fie citite înaintea adunării — deşi oricine ar fi avut acest drept, potrivit regulilor procesului parlamentar — fapt pentru care Stu se simţi profund recunoscător. Cititul cu voce tare nu era punctul lui forte. Prin urmare, secţiunea "citit" a fiecărui articol a fost aprobată de cetăţenii din Free Zone. Glen Bateman se ridică şi propuse să fie acceptate ambele documente drept lege fundamentală în Free Zone.

Se auzi o voce mai din spate:

— Susţin propunerea!

— S-a propus şi susţinut, spuse Stu. Cine este pentru să se exprime prin viu grai.

— DA! vibră clădirea până la acoperiş.

Kojak, care adormise lângă scaunul lui Glen, îşi ridică pleoapele, clipi, apoi îşi lăsă din nou botul pe labe. Peste doar o clipă îşi înălţă încă o dată capul, când mulţimea aplaudă furtunos. Le place să voteze, gândi Stu. Asta le redă sentimentul că pot controla din nou ceea ce se întâmplă. Dumnezeu mi-este martor că au nevoie de această minimă siguranţă. Noi toţi avem nevoie de ea.

După această fază preliminară, Stu simţi cum se strecoară în el viermele neliniştii. Acum se va vedea dacă ne aşteaptă vreo surpriză neplăcută, cugetă el.

— Cel de-al treilea punct de pe agendă sună..., se întrerupse el, ca să-şi dreagă glasul. Microfonia se porni iarăşi, făcându-l să transpire şi mai tare. Fran îl măsură cu o privire calmă şi-i făcu semn să meargă mai departe. Sună astfel: "Să stabilim dacă Free Zone va propune şi alege o listă de şapte reprezentanţi ai lui Free Zone, care să servească drept comitet de conducere." Cu alte cuvinte...

— Domnule preşedinte? Domnule preşedinte!

Stu îşi ridică ochii de pe notele lui, simţind o undă de teamă, însoţită de un fel de premoniţie. Întreruperea venea din partea lui Harold Lauder. Acesta era îmbrăcat la costum şi cravată, părul îi era îngrijit pieptănat şi stătea în primele rânduri din mijloc. Glen afirmase odată că opoziţia s-ar putea aduna în jurul lui Harold. Dar chiar aşa de repede? Spera că nu. Cochetă, doar o clipă, cu gândul să nu-i dea cuvântul lui Harold — dar atât Nick, cât şi Glen îl preveniseră, vorbindu-i despre primejdia ce-i pândea dacă totul lua aspectul unei improvizaţii neglijente. Se întrebă dacă greşise cumva, sperând că Harold întorsese o pagină nouă. Se părea că avea prilejul să se lămurească mult mai repede decât s-ar fi aşteptat.

— Preşedintele îi dă cuvântul lui Harold Lauder.

Capete se întoarseră, gâturi se lungiră să-l vadă pe Harold mai bine.

— Aş dori să propun ca membrii comitetului ad-hoc să alcătuiască, in toto, Comitetul Permanent. Dacă este şi dorinţa lor, firește.

Harold se aşeză. Urmă un moment de tăcere. Mintea lui Stu se afla în plină activitate febrilă: *Toto? Toto? Nu cumva aşa-i chema pe câinele din* Vrăjitorul din Oz?

Sala se umplu iarăşi de aplauze tot mai puternice şi o duzină de glasuri se oferiră să sprijine propunerea. Harold stătea acum calm la locul lui, zâmbind şi discutând cu cei care veniseră să-l bată pe umăr.

Stu trebui să bată de nenumărate ori cu ciocanul ca să restabilească ordinea.

A plănuit toată chestia, gândi Stu. *Oamenii ăştia ne vor alege, dar de Harold îşi vor aduce foarte bine aminte. Cu toate acestea, a mers drept la esenţa lucrurilor, într-un fel care nu i-a trecut prin minte nici unuia dintre noi, nici măcar lui Glen. A fost o lovitură de adevărat geniu.* Prin urmare, de ce-ar fi fost supărat? Oare era gelos? Gândurile bune pe care le avusese faţă de Harold doar alaltăieri se duseseră deja pe apa sâmbetei?

— Există o propunere, urlă el în microfon, ignorând de astă dată microfonia. Există o propunere, oameni buni! Izbi încă o dată cu ciocanul, şi tumultul se potoli în cea mai mare parte. S-a propus şi susţinut să acceptăm ca acest comitet ad-hoc al nostru să se transforme, aşa cum este, în Comitetul Permanent al Zonei Libere. Înainte de a discuta moţiunea şi de a vota, ar trebui să întreb dacă vreunul dintre cei care fac parte clin comitet are vreo obiecţie sau ar dori să renunţe.

În sală domnea liniştea.

— Foarte bine, continuă Stu. Trecem la discutarea moţiunii?

— Nu cred că este nevoie de aşa ceva, Stu, interveni Dick Ellis. Mi se pare o idee grozavă. Să trecem la vot!

Publicul îşi exprimă părerea prin noi aplauze, iar Stu nu avu nevoie de un alt îndemn. Charlie Impening îşi flutura mâna, ca să i se dea cuvântul, dar Stu îl ignoră — un bun exemplu de percepţie selectivă, ar fi comentat Glen Batcman —- şi trecu la vot:

— Cei ce sunteţi în favoarea propunerii lui Harold Lauder, vă rog să vă exprimaţi opinia prin viu grai.

— *Da!!* răsună răspunsul, dezlănţuind un nou val de teroare în familia de rândunici.

— Cine este împotrivă?

Nimeni, nici măcar Charlie Impening — nu pe faţă, cel puţin. În toată sala nu se auzi nici măcar un singur "nu", în concluzie, Stu trecu la punctul următor, simţindu-se puţin ameţit, ca şi cum cineva — Harold Lauder, adică — s-ar fi strecurat în spatele lui şi i-ar fi tras una în cap cu un baros mare.

— Hai să coborâm de pe biciclete şi să le împingem, puţin, spuse Fran, din a cărei voce se ghicea oboseala.

— Desigur. Coborî şi el din şa şi merse alături de ca. Te simţi bine, Fran? Te deranjează copilul?

— Nu, mă simt obosită, doar. Dacă n-ai observat, este 12.45 noaptea.

— Mda, e târziu.

Se lăsă tăcerea. Întrunirea se terminase cu doar o oră în urmă, majoritatea discuţiilor concentrându-se asupra echipei ce urma s-o caute pe Mothcr Abagail. Celelalte puncte fuseseră votate după foarte puţine discuţii, chiar dacă Judele Fards venise cu o ştire fascinantă, care explica de ce erau atât de puţine cadavre la Boulder. Potrivit ultimelor patru numere din *Camera,* cotidianul oraşului Boulder, prin comunitate circula un zvon teribil, un zvon potrivit căruia Supcrgripa provenea de la Centrul de Testări Atmosferice din Boulder. Cei care lucrau în acest laborator — adică puţinii rămaşi pe picioarele lor — au protestat, susţinând că e o prostie şi oricine se îndoia de asta era poftit să facă o vizită la centru, unde nu aveau să găsească cine ştie ce utilaje monstruoase, ci doar indicatoare de poluare a acrului şi pentru direcţia vântului. Cu toate acestea, zvonul acesta rezistase, alimentat probabil de isteria ce dominase acele zile infernale de la sfârşit de iunie. Centrul de Testări Atmosferice fusese aruncat în aer sau ars, iar majoritatea populaţiei din Boulder se refugiase.

Atât Comitetul pentru înhumări, cât şi Comitetul pentru Energie fuseseră înfiinţate cu un amendament din partea lui Harold Lauder — care părea să se fi pregătit aproape diabolic de minuţios pentru adunare — în sensul creşterii fiecărui comitet cu câte doi membri la o creştere a populaţiei totale din Free Zone cu câte o sută.

Comitetul pentru Căutare a fost de asemenea votat fără împotrivire, în schimb discutarea dispariţiei lui Mother Abagail se prelungise mult. Glen îl sfătuise pe Stu înainte de şedinţă să nu limiteze discutarea acestui subiect decât dacă devenea absolut necesar; faptul îi îngrijora pe toţi, şi mai cu seamă ideea că liderul lor spiritual credea că ajunsese să comită un păcat oarecare. Era preferabil să-i laşi să-şi uşureze sufletele.

Pe spatele biletului ei, bătrâna notase două referinţe din Biblie: Pilde 11: 1-3 şi Pilde 21: 28-31. Judele Farris căutase trimiterile cu grija şi sârguinţă unui avocat care-şi pregăteşte pledoaria, iar la începutul discuţiei se ridicase şi Ic citise adunării cu vocea nesigură şi apocaliptică a unui bătrân. Iată cum sunau versetele din cel de-al unsprezecelea capitol al Pildelor: "Cântarul strâmb este urgisit de Domnul, şi cântărirea dreaptă este plăcerea Lui. Dacă vine mândria, va veni şi ocara, iar înţelepciunea este cu cei smeriţi. Neprihănirea poartă pe cei drepţi, iar strâmbătatea prăpădeşte pe cei vicleni." Citatul din capitolul al douăzeci şi unulea avea un ton similar: "Martorul mincinos va pieri, iar omul care ascultă va putea vorbi întotdeauna. Răufăcătorul are o privire neruşinată, iar omul cel drept îşi ia aminte la purtarea lui. Nu este nici înţelepciune, nici pricepere şi nici sfat care să aibă putere înaintea Domnului. Calul este gata pentru ziua de război, însă biruinţa vine de la Domnul."

Discuţiile ce-au urmat după ce Judele a recitat (nu există termen mai potrivit) cele două fragmente biblice ajunseseră pe cele mai

neaşteptate — şi adesea comice — tărâmuri. Un bărbat le atrăsese sumbru atenţia că dacă se adunau numerele capitolelor, obţineai treizeci şi unu, adică numărul capitolelor din Cartea Apocalipsului. Judele Farris se ridică din nou, spunând că Apocalipsul nu are decât douăzeci şi două de capitole, cel puţin în Biblia *lui,* şi că, în orice caz, douăzeci şi unu şi cu unsprezece fac treizeci şi doi, nu treizeci şi unu. Numerologul aspirant mormăi ceva, dar nu mai luă cuvântul.

Un alt tip afirmă că văzuse lumini pe cer în noaptea dinaintea dispariţiei lui Mother Abagail şi că Profetul Isaia confirmase existenţa farfuriilor zburătoare... şi că n-ar fi rău dacă şi-ar pune toţi mintea la contribuţie ca să vadă ce semnificaţie are chestia asta, nu? Judele Farris se ridică din nou, de această dată pentru a arăta că domnul de dinaintea lui confundase pe Isaia cu Iczechiel, că de fapt aluzia nu se referea la farfurii zburătoare, ci la "o roată care are în ca o altă roată", şi că, după părerea lui personală, singurele farfurii zburătoare dovedite până în prezent erau cele care zburau uneori în timpul certurilor între soţi.

Cea mai mare parte a celorlalţi vorbitori puseseră iarăşi pe tapet visele, care încetaseră cu desăvârşire, din câte se ştia, părând, la rândul lor, suficient de visători. Se ridicau pe rând şi protestau împotriva acuzaţiei pe care Mothcr Abagail o luase asupra sa, anume aceea de trufie. Vorbeau despre bunătatea şi darul ei de a face un om să se simtă la largul lui cu un singur cuvânt sau propoziţie. Ralph Brentner, care părea îngrozit de numărul celor prezenţi şi-şi simţea limba aproape legată — hotărât însă să spună şi el ce-i stătea pe suflet — se ridică şi peroră pe tema respectivă vreo cinci minute, adăugând la sfârşit că nu cunoscuse o femeie mai de treabă de când murise maică-sa. Când să se aşeze, nu lipsea mult să nu-l podidească plânsul.

Atmosfera din timpul discuţiilor îi aduse aminte lui Stu neliniştitor de mult de un priveghi. Pentru că ghicea, dincolo de cuvintele lor, că renunţaseră la ea pe jumătate în inimile lor. Dacă Abby Freemantle se întorcea acum, avea să descopere că este bine venită, căutată, ascultată încă... dar mai avea să descopere, gândi Stu, că poziţia ei suferise o transformare subtilă. Dacă se ajungea la o explicaţie între ea şi Comitetul Zonei Libere, nu mai era de la sine înţeles că ieşea învingătoare, indiferent dacă se bucura de dreptul de veto. Deşi plecase, comunitatea continuase să existe. Comunitatea nu avea să uite asta, aşa cum uitase pe jumătate şi forţa viselor care le dominaseră pentru scurtă vreme vieţile.

După adunare, câteva zeci de oameni mai rămăseseră o vreme pe pajiştea din spatele lui Chautauqua Hali; ploaia se oprise, norii se risipeau, iar seara era răcoroasă şi plăcută. Stu şi cu Frannie rămăseseră împreună cu Larry, Lucy, Leo şi Harold.

— Ai fost la un pas să faci tot comitetul de râs în seara asta, i se adresă Larry lui Harold, făcându-i în acelaşi timp semn cu cotul lui Frannie. Ţi-am zis doar că este un as între aşi, nu?

Harold se mulţumise să zâmbească şi să ridice din umeri cu modestie.

— Mi-au venit şi mie câteva idei, atâta tot. Vouă vă revine meritul că aţi pus din nou lucrurile în mişcare. Vi se cuvine cel puţin privilegiul de a vă ocupa de treaba asta până la sfârşitul începutului.

Acum, la un sfert de oră după ce ei doi părăsiseră adunarea aceea improvizată şi încă la zece minute distanţă de casă, Stu repetă:

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Da. Doar picioarele mi-au obosit puţin, asta-i tot.

— Am să te rog să ai grijă de tine, Frances.

— Nu-mi mai spune aşa, ştii că nu-mi face plăcere.

— Îmi pare rău. Nu voi mai repeta gestul acesta, Frances.

— Toţi bărbaţii sunt nişte porci.

— Mă voi strădui să-mi îmbunătăţesc comportamentul, Frances... aşa voi face, cinstit.

Ea îi arătă limba, dialogul lor ajunsese într-un punct interesant, dar el simţea că lui Frannie nu-i ardea de fapt de tachinări şi renunţă. Era palidă şi destul de apatică, în uimitor contrast cu Frannie cea de acum câteva ore, care cântase Imnul Naţional cu asemenea fervoare.

— Te supără ceva, draga mea?

Ea clătină din cap, dar i se păru că distinge lacrimi în ochii ei.

— Ce este? Spune-mi.

— Nimic. Asta-i problema. Nu mă deranjează nimic. S-a terminat, asta e ceea ce am înţeles, în sfârşit. Mai puţin de şase sute de oameni cântând "The Star-Spangled Banner". Mi-am dat deodată seama de întreaga grozăvie. Nu mai există chioşcuri cu hotdogs. În scara asta, roata cea mare din Coney Island nu funcţionează. Nimeni nu mai bea ultimul păhărel la Space Needle, în Seattle. Cineva a născocit în sfârşit un mod de a curăţa comerţul cu droguri din zona fierbinte a Bostonului şi boarfele din Times Square. Astea erau nişte lucruri foarte rele, dar consider că tratamentul a fost cu mult mai cumplit decât boala în sine. Înţelegi ce vreau să spun?

— Mda, sigur că da.

— În jurnalul meu aveam o mică secţiune denumită "Lucruri de care trebuie să-mi aduc aminte". Ca să afle şi copilul... vai, toate lucrurile pe care de fapt nu le va şti niciodată. Gândurile astea mi-au dat o stare de melancolic. Ar fi trebuit să-i pun titlul "Lucruri care au dispărut". Începu să suspine puţin, oprindu-şi bicicleta ca să-şi poată pune dosul palmei la gură, încercând să se abţină.

— A avut asupra tuturor acelaşi efect, spuse Stu, prinzând-o cu un braţ de talie. Mulţi dintre noi vor

adormi plângând în noaptea asta, poţi să mă crezi.

— Nu-mi dau seama cum ai putea să jeleşti o ţară întreagă, zise ea, bocind şi mai tare, dar constat că nu este exclus. Îmi vin în minte... tot felul de nimicuri. Comis-voiajori pentru maşini. Frank Sinatra. Old Orchard Beach în iulie, plină de oameni, majoritatea veniţi din Quebec. Prezentatorul ăla tâmpit de la MTV — cred că Randy îl chema. Ce vremuri... vai, Doamne, p-p-parc-aş recita unul din afurisitcle-alea de poeme ale lui Rod M-M-McKuen!

O susţinu, bătând-o pe spate, gândindu-se cum făcuse odată mătuşa Betty o criză de lacrimi din cauza unui aluat care nu crescuse — tocmai era însărcinată, în şapte luni, cu micuţul lui verişor Laddie — şi Stu îşi aminti cum se ştergea la ochi cu un colţ de cârpă şi-i spunea să n-o ia în seamă, orice femeie borţoasă e doar la un pas de spitalul de nebuni, pentru că glandele îi secretă tot felul de zemuri ciudate.

După o vreme, Frannie îi spuse:

— Okay, okay. Mi-e mai bine. Hai să mergem.

— Te iubesc, Frannie.

Porniră mai departe, ţinându-şi bicicletele de coarne.

— Tu ce-ţi aduci aminte cel mai bine? Ce lucru ţi se pare cel mai deosebit?

— Păi, ştii..., începu el, apoi se opri şi râse.

— Nu, nu ştiu, Stuart.

— E o chestie smintită.

— Spune-mi.

— Nu ştiu dacă fac bine. Ai să începi poate să te fereşti de mine.

— *Spune-mi!*

Îl văzuse pe Stu în multe ipostaze, dar neliniştea curioasă şi stânjeneala lui de acum erau noi pentru ea.

— Nu am vorbit niciodată nimănui despre asta, începu el, dar gândul ăsta *mă urmăreşte,* de câteva săptămâni încoace. Prin 1982 mi s-a întâmplat

ceva. Pe atunci lucram uneori la pompele de la benzinăria lui Bill Hapscomb. Mă angaja, atunci când îi dădea mâna, când mă puneau pe liber de la întreprinderea de calculatoare din oraş. Înţelegerea era să stau o jumătate de normă, de la 11 noaptea până la închidere, ceea ce se întâmpla la 3 dimineaţa, în vremurile acelea. După ce se opreau să ia benzină muncitorii din schimbul de la ora 3 la 11 ai fabricii Dixie Paper nu mai era multă mişcare... ba în multe rânduri nu mai oprea nici o maşină între 12 şi 3. Stăteam acolo şi citeam o carte sau o revistă, şi nu de puţine ori mă lua somnul. Înţelegi?

— Da.

Înţelegea cu adevărat. Cu ochii minţii îl vedea pe el, cel care urma să fie bărbatul ei atunci când avea să vină vremea şi să permită ciudata potrivire a evenimentelor, un bărbat cu umerii laţi, dormind într-un scaun din plastic marca Woolco, cu o carte deschisă şi aşezată cu faţa în jos la el în poală. Îl vedea dormind în mijlocul unei insule de lumină albă, o insulă înconjurată de imensa mare interioară a nopţii texane. Îl iubea şi în acest tablou, după cum îl iubea în toate celelalte tablouri plăsmuite de mintea ci.

— Ei bine, în noaptea despre care povestesc se făcuse ora 2.15, iar eu stăteam la biroul lui Hap cu picioarele pe tăblie şi citeam un western oarecare — de Louis L'Amour, Elmore Leonard sau aşa ceva, când deodată trage lângă pompe un Pontiac mare şi vechi, cu toate geamurile coborâte şi cu casetofonul mergând în draci, muzică de-a lui Hank Williams. Mi-aduc aminte până şi de melodie... era "Movin' On". Şoferul, nici prea tânăr, nici prea bătrân, era singur. Arăta bine, dar ceva din el te speria puţin — vreau să zic, arăta ca un om în stare să facă nişte lucruri fioroase, fără să stea prea mult pe gânduri. Avea părul închis la culoare, lung şi cârlionţat. Ţinea o sticlă de vin vârâtă sub banchetă, între picioare, şi o pereche de

zaruri din spumă de stiren expandat, atârnate de oglinda retrovizoare. "Premium", îmi zice el, şi cu îi răspund că e-n regulă, dar după aceea n-am mai putut să-mi dezlipesc privirile de la el. Din cauză că figura lui mi se părea cunoscută. Mă străduiam să descopăr locul unde-i mai văzusem. Ajunseseră la colţ; clădirea unde se afla apartamentul lor era chiar vizavi.

Se opriră în loc, iar Frannie îl urmărea cu toată atenţia.

— Atunci i-am zis: "Nu cumva te cunosc? Nu eşti de pe lângă Corbett sau Maxin?" Deşi nu prea mi se părea că l-aş cunoaşte dintr-unul din oraşele astea. Şi el îmi răspunde: "Nu, deşi am trecut odată prin Corbett cu familia, când eram copil. Dacă stau şi mă gândesc, cred că atunci am fost peste tot în America. Taică-meu era în Air Force." Atunci m-am dus în partea din spate a maşinii şi i-am făcut plinul, muncindu-mă tot timpul să-mi amintesc de unde-i cunoşteam şi, deodată, m-am luminat. Deodată, am ştiut. Fir-ar al naibii, era să mă scap pe mine, pentru că omul de la volanul Pontiacului trebuia să fie mort.

— Cine era, Stuart? Cine era?

— Nu, lasă-mă să-ţi povestesc cum vreau eu, Frannie. Nu că n-ar fi o poveste total trăsnită, indiferent cum ai spunc-o. M-am întors lângă portiera lui şi i-am zis: "Face şase dolari şi treizeci de cenţi." El mi-a întins două bancnote de câte cinci dolari şi mi-a zis că pot păstra restul. "Îmi face impresia că acum ştiu de unde să te iau", i-am mărturisit. Şi el, de colo: "Păi, poate chiar ştii", şi se rânjeşte la mine cu zâmbetul lui rece şi straniu, iar în acest timp Hank Williams tot cânta despre cum se duce el la oraş. "Dacă eşti cine cred eu că eşti, atunci în mod normal ai fi mort", îi zic. El mi-o întoarce: "Doar n-o să crezi tot ce citeşti, bătrâne." "Îţi place Hank Williams?" A fost singurul lucru care mi-a venit în minte să-l scot pe gură. Pentru că mi-am dat seama, Frannie, că dacă nu-i adresam vreun cuvânt, o pornea la drum... iar eu chiar aş fi vrut să-l văd plecat, dar tot aşa de mult *nu* voiam să plece. Să mai fi rămas puţin. Atât cât să aflu exact. Pe atunci nu ştiam că omului îi este dat să nu fie sigur de o groază de lucruri, indiferent cât ar da el ca să fie încredinţat. "Hank Williams", zice el, "e unul dintre cei mai buni. Mă dau în vânt după muzica în care e vorba de hoinărit." Şi pe urmă: "Mă duc la New Orleans, am să conduc toată noaptea, mâine dorm toată ziua şi pe urmă stau în crâşmă până în zori. E tot aşa? La New Orleans?" "Aşa cum?" Şi el mă lămureşte: "Păi, ştii doar." "Ei, acolo găseşti tot Sudul, chiar dacă în partea aia sunt mult mai mulţi copaci." Chestia asta l-a făcut să râdă şi mi-a aruncat: "Poate că o să ne mai vedem." Dar eu nu-mi doream să mai dau ochii cu el, Frarmie. Pentru că avea privirea unui om care s-a uitat multă vreme în întunecime, şi poate chiar a început să vadă ce este acolo. Consider că dacă am să-l întâlnesc vreodată pe omul acela, Flagg, ochii lui s-ar putea să arate la fel.

Stu clătină din cap; traversară drumul şi-şi lăsară bicicletele în parcare.

— M-am gândit foarte mult la întâmplarea asta. După aceea m-a bătut gândul să-mi fac rost de nişte discuri de-ale lui, dar pe urmă ara renunţat. Vocea lui... e foarte bună, dar pe mine mă înfioară.

— Stuart, despre *cine* vorbeşti?

— Ţi-aminteşti de un grup rock and roll numit The Doors? Bărbatul care s-a oprit în noaptea aceea la Arnette, ca să-şi ia benzină, era Jim Morrison. Sunt sigur de asta.

Fran rămase cu gura căscată.

— Dar a murit! A murit în Franţa! El...

Apoi se opri. Pentru că moartea lui Morrison se petrecuse cu adevărat în nişte circumstanţe ciudate, nu? Ceva învăluit în secret.

— Oare? se întrebă Stu. Mă întreb. Poate că a murit, şi atunci tipul pe care l-am văzut eu semăna pur şi simplu cu el, dar...

— Crezi că era chiar el? întrebă ea.

Stăteau aşezaţi pe treptele casei lor, umăr ia umăr, ca nişte copii mici. aşteptând să-i cheme mamele lor la masă.

— Mda. Mda, chiar cred. Şi, până în vara asta, am crezut că acesta va fi cel mai neobişnuit lucru care mi se va întâmpla vreodată. Vai, cât de tare m-am înşelat.

— Şi n-ai vorbit niciodată nimănui, se miră ea. L-ai văzut pe Jim Morrison la mulţi ani după ce se zicea că a murit şi n-ai spus nimănui. Stuart Redman, Dumnezeu ar fi trebuit să te lase pe pământ cu o încuietoare cu cifru în loc de gură.

Stu surâse.

— Ei, anii au trecut, după cum se spune în cărţi, şi, de câte ori mă gândeam la noaptea aceea — ceea ce mi se întâmpla, din când în când — eram tot mai convins că de fapt nu fusese el. Ci doar cineva care semăna cât de cât cu el, mă înţelegi. Mă împăcasem deja cu gândul ăsta. Dar în ultimele săptămâni ideea a început iarăşi să mă obsedeze. Şi am ajuns să cred că totul a fost

aievea. La naiba, s-ar putea să mai fie şi acum în viaţă. Asta ar fi chiar culmea, ce părere ai?

— Dacă mai trăieşte, nu se află aici.

— Nu, recunoscu Stu, nici nu m-aş aştepta să fie aici. I-am văzut ochii, de mai mult nu am nevoie.

Fran îl atinse pe braţ.

— Mi se pare o istorie grozavă.

— Mda, probabil că mai există douăzeci de milioane de oameni în ţara asta care au câte o poveste identică... doar că în ea apare Elvis Presley sau Howard Hughes.

— De acum, asta ţine de trecut.

— Da... Ţine de trecut. Harold a fost în formă mare astă-seară, ce părere ai?

— Din câte ştiu eu, asta se cheamă a schimba subiectul.

— Cred că ai dreptate.

— Într-adevăr, a fost mare, confirmă ca.

Stu zâmbi la tonul îngrijorat şi uşoara încruntare a sprâncenelor ei:

— Te-ai necăjit puţin, nu?

— Da, însă n-aş vrea să recunosc. Tu eşti acum de partea lui Harold.

— Nu mi se pare cinstit, Fran. Şi pe mine m-a deranjat. Am ţinut cele două şedinţe preliminare... am tăiat absolut toate firele în patru... sau cel puţin aşa ne-am închipuit... şi iată că apare Harold. Dă puţin din aripi, cotcodăceşte, şi pe urmă trage concluzia: "Nu-i aşa că aici voiaţi să ajungeţi?" Şi noi: "Da, Harold, sigur că da. Ai dreptate." Stu clătină din cap. Cum se face că nu ne-am gândit şi noi, Fran, la o alegere în bloc? Mi se pare nemaipomenit de *ingenios.* Iar noi nici măcar nu am *discutat* despre posibilitatea asta.

— Ei, nimeni dintre noi nu avea cum să ştie în ce dispoziţie va fi lumea. Eu mi-am închipuit — mai cu seamă după dispariţia lui Mother Abagail — că vor fi morocănoşi, poate chiar ostili. Mai ales că Impening ăla răspândea zvonuri, ca o piază rea...

— Mă întreb dacă n-ar fi bine să-l reducem la tăcere, într-un fel oarecare, spuse Stu gânditor.

— Dar nu s-a întâmplat aşa. Au fost atât de... *exuberanţi,* şi asta numai pentru că se aflau laolaltă. N-ai simţit şi tu?

— Ba da.

— A fost aproape ca un moment de renaştere. Nu sunt de părere că Harold îşi plănuise mişcarea. Pur şi simplu a profitat de ocazie.

— Nu mai ştiu ce să cred despre el, îi mărturisi Stu. În seara aceea, după ce o căutasem pe Mother Abagail, am avut un sentiment absolut penibil faţă de el. Când au apărut Ralph şi cu Glen, arăta absolut oribil, ca şi cum ar fi fost la un pas să leşine sau cine mai ştie. Iar acum, când stăteam de vorbă pe pajişte şi toată lumea îl felicita, se umflase ca un curcan. Aparent ne zâmbea, însă în sinea lui mi se părea că ne spune: "Vedeţi, ceată de idioţi ce sunteţi, comitetul vostru nu valorează nici cât o ceapă degerată." Mie mi-aduce aminte de jocurile acelea pe care nu puteam să le desluşesc niciodată, când eram mic. Sforile chinezeşti sau cele trei inele din oţel care se desfăceau, dacă te prindeai din ce parte să le tragi.

Fran îşi privi picioarele cu atenţie.

— Că tot vorbim despre Harold, ţi se pare că picioarele mele au ceva deosebit, Stuart?

Stu le cercetă cu toată seriozitatea.

— Nu. În afară de faptul că porţi perechea aceea de Earth Shoes, de la magazinul de pe strada noastră. Şi sunt şi foarte mari, desigur.

— Earth Shoes sunt ideali pentru picioarele dumneavoastră, îi replică ea tăios. Aşa scrie în cele mai bune reviste. Pe urmă, dacă vrei să ştii, eu port măsura şapte. Cu alte cuvinte, sunt minionă.

— Atunci nu înţeleg ce legătură au picioarele tale cu toată povestea asta. E târziu, draga mea.

Porni mai departe, urmat imediat de Fran.

— Presupun că nici una. Numai că Harold îmi fixa tot timpul picioarele. După şedinţă, când

stăteam pe iarbă şi discutam. Clătină din cap şi se încruntă. Oare de ce să-l fi interesat pe Harold Lauder picioarele mele? se întrebă ca.

Larry şi Lucy se întoarseră acasă singuri, mergând mână în mână. Leo se despărţise de ei ceva mai devreme, rămânând la casa unde locuia împreună cu "mama-Nadine".

Ajunşi în faţa uşii, Lucy îi spuse:

— A fost o întrunire minunată. Nu mi-am imaginat vreodată...

Nu reuşi să-şi ducă vorbele până la capăt, pentru că din bezna verandei lor se desprinse o umbră întunecată. Larry se simţi cuprins de fiorii spaimei. *Este el,* gândi, încremenit de groază. *A venit ca să mă ia... acum am să-i văd faţa.*

În clipa următoare, constatând că în întâmpinare le ieşise doar Nadine Cross, se întrebă cum de-i trecuse prin minte aşa ceva. Femeia purta o rochie dintr-un material moale, de culoare cenuşiu-albăstruie, iar părul ei negru, împletit cu şuviţe din cel mai pur alb, era lăsat în voie, revărsându-i-se pe umeri şi pe spate.

Până să se poată stăpâni, îl vizită următorul gând: *În comparaţie cu ea, Lucy arată ca o rablă dintr-un cimitir de maşini;* apoi cugetarea lui îl făcu să se urască. Vechiul Larry ieşise iarăşi la iveală... Vechiul Larry? Ai fi putut la fel de bine zice vechiul Adam.

— Nadine, zise Lucy şovăielnic, cu mâna apăsând în dreptul inimii. M-ai speriat îngrozitor. Am crezut... ei, nu contează ce-am crezut.

Nadine nu o băgă în seamă pe Lucy.

— Putem sta de vorbă? i se adresă ea lui Larry.

— Ce? Acum?

Larry se uită într-o parte, spre Lucy, sau avu această impresie... Mai târziu nu avea să fie niciodată în stare să-şi aducă aminte cum arăta

Lucy în clipa aceea. Ca şi cum ar fi fost eclipsată, dar nu de o stea strălucitoare, ci de una întunecată.

— Acum. Trebuie neapărat chiar acum.

— Mâine de dimineaţă ar...

— Trebuie să se întâmple acum, Larry. Sau niciodată.

O cercetă iarăşi pe Lucy, şi de această dată o văzu, văzu resemnarea de pe faţa ei; Lucy se uita pe rând, când la Larry, când la Nadine, iar pe chip i se citea o profundă ofensă.

— Vin şi eu imediat, Lucy.

— Nu, nu vei veni, spuse ea cu vocea stinsă, iar ochii i se umpluseră de lacrimi. Vai, mă îndoiesc că vei veni.

— Zece minute.

— Zece minute cât zece ani, murmură Lucy. A venit să te ia. Ai luat cu tine zgarda şi botniţa, Nadine?

Lucy Swann nici măcar nu exista pentru Nadine. Ochii ei mari şi negri erau îndreptaţi doar asupra lui Larry. Pentru acesta, aveau să rămână pururi cei mai stranii, cei mai frumoşi ochi pe care-i văzuse vreodată, ochi care se întorceau la el, calmi şi profunzi, ori de câte ori era suferind, sau într-o situaţie fără ieşire, sau poate pe jumătate scos din minţi de durere.

— Am să mă întorc, pronunţă el ca un automat.

— Ea...

— Intră în casă.

— Da, nu am de ales. Acum, că a venit ea, eu nu mai sunt bună de.nimic.

Urcă treptele în fugă, se împiedică de una dintre ele, îşi recăpătă echilibrul, deschise uşa şi o trânti în urma sa, retezând ecoul suspinelor ei aproape în clipa în care se dezlănţuiseră.

Nadine şi Larry se măsurară vreme îndelungată, ca şi cum ar fi fost în transă. Aşa se întâmplă lucrurile astea, cugetă el. Atunci când ţi se întâlnesc privirile cu ale cuiva de la celălalt capăt al unei încăperi şi nu le mai uiţi niciodată, sau vezi

pe cineva la celălalt capăt al peronului aglomerat al metroului şi ştii că poate este *alter ego*-ul tău, sau auzi pe stradă un hohot de râs care ar putea fi al primei tale iubiri...

Dar în gură avea un gust foarte amar.

— Hai să mergem până la colţul străzii şi înapoi, îi şopti Nadine. Vrei să faci atâta lucru pentru mine?

— Poate aş face mai bine să intru ca să văd ce face. Ai ales un moment extrem de nepotrivit ca să vii aici.

— Te rog! Doar până la colţul străzii şi înapoi! Dacă vrei, o să-ţi cad în genunchi şi o să te implor. Dacă aşa vrei tu. Uite. Vezi?

Spre groaza lui, se aruncă într-adevăr în genunchi, ridicându-şi niţel fusta, ca să facă mai lesne mişcarea; îi văzu picioarele goale şi fu ciudat de sigur că era goală şi pe dedesubt. Oare de ce-i venise gândul ăsta? Nu ştia. Femeia îl ţintuia cu privirea, simţea că-l ameţeşte, pe deasupra avea şi sentimentul penibil al unor puteri ce se răscoleau în el, legate de faptul că ea stătea în genunchi, înaintea lui, iar gura ei se afla la acelaşi nivel...

— Ridică-te! îi porunci el aspru.

O apucă de mâini şi o trase, ridicând-o în picioare, încercând să evite să se uite cum faldurile rochiei i se ridică şi mai mult, înainte de a cădea la locul lor; coapsele ei aveau culoarea untului, acea nuanţă de alb — nu palidă şi moartă, ci viguroasă, sănătoasă şi ispititoare.

— Hai, o îndemnă el, aproape vlăguit.

Porniră spre apus, în direcţia munţilor îndepărtaţi şi sumbri, petice triunghiulare de întuneric stând în calea luminii stelelor apărute după ploaie. Avea un ciudat sentiment de nelinişte, dar şi de aventură, ori de câte ori mergea noaptea spre munţii aceia, iar acum, cu Nadine alături, care se sprijinea uşor de braţul său, senzaţiile acelea erau mai pregnante. Avusese un vis în care i se arătaseră munţii, chiar mai intens decât de obicei,

cu doar trei sau patru seri în urmă; se făcea că acolo există spiriduşi, creaturi hidoase cu ochi de un verde intens, cu capete mari, ca de hidro-cefali, şi mâini puternice, cu degetele scurte. Mâini de sugrumător. Spiriduşi idioţi, păzind trecătorile peste munţi. Aşteptând să vină vremea *lui* — vremea Omului întunecat.

Un vânticel se strecură de-a lungul străzii, împrăştiind hârtiile în calea lui. Trecură de King Sooper's; cele câteva cărucioare ale magazinului rămase în imensa parcare semănau cu nişte santinele moarte, care-i aminteau de Lincoln Tunnel. În Lincoln Tunnel întâlnise spiriduşi. Aceia erau morţi, dar asta nu însemna că toţi spiriduşii din lumea lor cea nouă erau tot morţi.

—- E dificil, spuse Nadine, tot în şoaptă. Şi este dificil pentru că ea are dreptate. Acum te vreau. Şi mi-e teamă că am venit prea târziu. Vreau să rămân aici.

— Nadine...

— *Nu!* îi reteză ea vorba vehement. Lasă-mă să termin. *Vreau să rămân aici,* nu înţelegi ce-ţi spun? Dar nu voi fi în stare să rămân decât dacă suntem împreună. Tu eşti cea din urmă şansă a mea, spuse ea, cu voce tremurată. Joe m-a părăsit.

— Nu, nu te-a părăsit, o asigură Larry tulburat, conştient că mintea lui lucrează încet şi stupid. L-am lăsat la tine, în drum spre casă. Nu-i acolo?

— Nu. În patul lui doarme un băiat care poartă numele de Leo Rockway.

— Adică ce vrei să...

— Ascultă-mă. Ascultă-mă bine, nu eşti în stare să mă *asculţi!* Atât timp cât l-am avut pe Joe, totul a fost în regulă. Reuşeam să fiu... atât de puternică pe cât aveam nevoie să fiu. Dar el nu mai are nevoie de mine. Iar eu nu mă pot lipsi de asta — să nu aibă cineva nevoie de mine.

— Dar el are cu adevărat nevoie de tine!

— Sigur că are, spuse Nadine, iar Larry simţi cum i se face din nou frică. Femeia nu se mai

referea la Leo; nici nu ştia *la cine* făcea ea aluzie. Are nevoie de mine. De asta mi-este frică. De asta am venit la tine.

Se postă înaintea lui şi-l privi drept în ochi. Adulmecă parfumul ei secret şi curat şi o dori. Dar o parte din el se întoarse spre Lucy. Tocmai acea parte a lui de care avea neapărată nevoie, dacă îşi dorea să reuşească aici, la Boulder. Dacă o ignora şi pornea alături de Nadine, cel mai bine ar fi fost să părăsească oraşul pe furiş, încă în noaptea aceea. Ar fi fost un om terminat, iar vechiul Larry ar fi ieşit triumfător.

— Trebuie să mă întorc acasă, îi spuse el. Îmi pare rău. Te vei descurca singură, Nadine.

Descurcă-te singur — nu cumva erau chiar cuvintele pe care, într-o formă sau alta, le aruncase oamenilor în faţă de când se ştia ci? De ce era nevoie să ţâşnească în felul acesta — când ştia bine că dreptatea este de partea lui, agăţându-se de el, răscolindu-l şi făcându-l să se îndoiască de el însuşi?

— Iubeşte-mâ, îl îndemnă ea, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui.

Îşi lipi trupul de al bărbatului, iar el ghici din revărsarea, căldura şi elasticitatea atingerii că avusese dreptate, că nu purta nimic în afară de rochie. E goală puşcă pe dedesubt, îşi spuse, iar gândul îl excită teribil.

— Perfect, acum te simt, spuse ea, şi începu să se unduiască — lateral, în sus şi în jos, dându-i cele mai delicioase senzaţii. Iubeşte-mâ, şi cu asta s-a sfârşit. Voi fi în siguranţă. În siguranţă. Voi fi în siguranţă.

Îşi ridică mâinile — nu a fost niciodată în stare să-şi explice mai târziu cum de a putut să facă una ca asta, când din doar trei mişcări rapide şi hotărâte ar fi fost în mijlocul acelei văpăi, aşa cum îşi dorea şi Nadine — îşi ridică mâinile, prin urmare, îi desfăcu strânsoarea şi o împinse cu

asemenea forţă, încât femeia se împiedică, fiind la un pas să cadă. Apoi Nadine gemu încet.

— Larry, dac-ai şti...

— Vezi bine, nu ştiu. De ce nu încerci să-mi spui, în loc să mă... violezi?

— Să te violez! repetă ea, râzând ascuţit. Vai, mi se pare nemaipomenit! Vai, ce ţi-a ieşit pe gură! Eu! Să te violez pe fine! Vai, Larry!

— Ai fi putut să primeşti de la mine tot ceea ce ţi-ai fi dorit. Acum o săptămână, sau acum două săptămâni. Am vrut să fiu al tău. Mi-am dorit mai mult decât orice să fiu doar al tău.

— Atunci era prea devreme, îi şopti ea.

— Iar acum este prea târziu, îi replică, supărat de tonul brutal al vocii, însă incapabil să-l mai controleze. Tremura încă de dorinţă... Şi acum ce ai de gând să faci, hm?

— Prea bine. La revedere, Larry.

Se întoarse şi-şi văzu de drum. În clipa aceea nu-i întorcea spatele pentru totdeauna doar Nadine. Ci şi specialista în igienă bucală. Şi Yvonne, vecina lui de apartament de la L.A. — care îl supărase, prin urmare îşi adunase boarfele şi se cărase, lăsând-o cu ochii-n soare. Şi Rita Blakemoor.

Mai rău decât orice, şi maică-sa.

— Nadine?

Nu-l băgă în seamă. Din ea nu mai rămăsese decât o umbră neagră, pe care nu o deosebi de celelalte umbre decât atunci când traversă strada. Apoi se confundă definitiv cu fundalul întunecat al munţilor. O strigă încă o dată, dar nu-i răspunse. Felul în care-l părăsise, dizolvarea ei în culisele negre avea ceva înspăimântător.

Rămăsese în faţa vitrinelor de la King Sooper's, cu pumnii încleştaţi, cu fruntea acoperită de broboane de transpiraţie, în pofida răcorii. Toate fantomele lui se adunaseră acum în juru-i şi aflase în sfârşit cum plăteşti dacă nu eşti un tip de treabă: niciodată nu eşti sigur de propriile tale motivaţii,

nu eşti niciodată capabil să cântăreşti cu precizie binele şi răul ce ţi se aduc, niciodată nu eşti în stare să scapi de gustul amar al îndoielii din gură şi...

Tresări puternic. Ochii i se măriră până aproape să-i iasă din orbite. Vântul se pornise din nou, iscând un sunet straniu, ca de sirenă, din arcadele pustii ale caselor, iar la distanţă mai mare i se păru că aude nişte paşi grei, măsurând noaptea; zgomotul unor tocuri tocite venind de undeva de la poalele munţilor, purtat până la el de boarea îngheţată a acestui început de dimineaţă.

Tocuri murdare de cizmă, bătând în ritm de ceasornic, coborând în mormântul Vestului.

Lucy îl auzi intrând în casă şi inima i se zbătu nebuneşte în piept. Îşi impuse să se calmeze, probabil Larry venise doar ca să-şi ia lucrurile, dar inima n-o ascultă. *M-a ales pe mine,* îi străfulgeră în minte, în ritmul drăcesc al pulsului. *M-a ales pe mine...*

În pofida tulburării şi speranţei, pe care-i era imposibil să şi le controleze, rămase întinsă pe pat, cu faţa în sus, aşteptând cu privirea aţintită în tavan. Adevărul curat — pe care, de altfel, i-l mărturisise şi lui — era că ea sau fete ca prietena ei, Joline, aveau prea multă nevoie de dragoste, nu şi alte defecte. Dar ea rămăsese întotdeauna credincioasă. Nu se ţinea de înşelătorii. Nu-l înşelase niciodată pe soţul ei şi nici pe Larry şi, chiar dacă în anii de dinainte să-i întâlnească pe ei nu fusese tocmai o călugăriţă... ceea ce trecuse era bun trecut. E imposibil să iei lucrurile de la capăt şi să le repari. De asemenea puteri se bucură poate zeii, nu şi muritorii de rând, ceea ce i se părea un lucru bine chibzuit. Dacă ar fi fost altfel, oameni ajunşi la bătrâneţe, în pragul morţii, ar fi încercat încă să scrie din nou scenariul tinereţii lor.

Dar dacă ştii că nu mai ai cum să intervii asupra trecutului, poate că eşti mai dispus să ierţi.

Lacrimile i se scurgeau pe obraji.

Uşa se deschise cu un mic zgomot şi-i văzu silueta.

— Lucy? Eşti trează?

— Da.

— Pot să aprind lampa?

— Dacă vrei tu.

Auzi sâsâitul slab al gazului, apoi lumina se aprinse şi Larry o reglă la minim. Bărbatul arăta palid şi tulburat.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Nu, n-ai ce să-mi spui, vino în pat.

— Trebuie neapărat să-ţi spun. Eu...

Îşi apăsă palma de frunte, apoi îşi trecu mâna prin păr.

— Larry? Te simţi bine? se interesă ea, ridicându-se. Larry îi vorbi ca şi cum n-ar fi auzit-o, şi fără să se uite spre ca.

— Te iubesc. Dacă mă vrei, sunt al tău. Dar nu ştiu dacă te vei alege cu mare lucru de pe urma mea. După părerea mea, nu reprezint cea mai bună alegere, din punctul tău de vedere.

— Sunt dispusă să-mi încerc norocul. Vino în pat.

Ceea ce şi făcu. Şi nu zadarnic. După sfârşitul împreunării lor, ea îi spuse că-l iubeşte, ceea ce era purul adevăr, Dumnezeu e martor, şi, deşi era ceea ce Larry dorea şi avea nevoie să audă, adormi doar mult mai târziu, din câte îşi dădu seama Lucy. La un moment dat se trezi (sau visă că se trezise) şi i se păru că Larry se afla la fereastră şi se uita afară, în poziţia cuiva care stă încordat, ca să audă mai bine, iar jocul de umbre şi lumini dădea feţei lui aspectul unei măşti schimonosite. Dar la lumina zilei, totul i se păru un simplu vis; la lumina zilei, Larry îşi recăpătase figura lui obişnuită.

De-abia după trei zile au aflat de la Ralph Brentner că Nadine se mutase la Harold Lauder.

La aflarea veştii, Larry păru să se crispeze, pentru o clipă doar. Iar Lucy, cu toate că-şi făcea reproşuri din această cauză, respiră uşurată după aflarea veştii aduse de Ralph. Se părea că greul trecuse.

După întâlnirea cu Larry, nu făcu decât un scurt popas la ea acasă. Intră, se duse în salon şi aprinse lampa. Ridicând-o, se duse în partea din spate a casei, făcând o scurtă pauză în faţa camerei băiatului, ca să se încredinţeze că-i spusese lui Larry adevărul. Se dovedi că da.

Leo stătea lungit în aşternutul răvăşit, îmbrăcat doar în chiloţi... dar tăieturile şi zgârieturile dispăruseră aproape definitiv, iar culoarea închisă pe care o căpătase stând la soare dezbrăcat se estompase şi ea. Dar era mai mult decât atât, se gândi ea. Expresia feţei lui suferise de asemenea o transformare — schimbare pe care ea o remarca chiar dacă băiatul dormea. Acea undă de sălbăticie mută şi lacomă se ştersese cu desăvârşire. Înaintea ei nu se mai afla Joe, ci un adolescent dormind după o zi grea.

Îşi aminti de noaptea în care ea fusese pe cale să adoarmă, dar se trezise brusc şi constatase că părăsise locul de lângă ea. Asta se întâmpla la North Berwick, Mâine — la distanţă de aproape un continent. Îl urmărise până la casa unde Larry dormea, în verandă. Deci Larry se afla înăuntru şi Joe îl păndea de afară, strângând cuţitul cu îndârjire mută, iar între ei nu exista decât ecranul din sticlă subţire şi fragilă. Şi ea îl obligase să plece de acolo.

Ura o cuprinse pe Nadine în cleştele ei, stârnind scântei mari, cum se iscă atunci când cremenea se izbeşte de oţel. Lampa Coleman îi tremură în mână, făcând să danseze şi să ţopăie umbrele mari. Ar fi fost mai bine să nu-l împiedice! Ar fi trebuit să-i deschidă uşa lui Joe cu mâna ei, să-i dea

drumul înăuntru ca să-l poată înjunghia, sfârteca, tăia, împunge şi distruge. Ar fi trebuit să...

Dar acum băiatul se răsuci în pat şi gemu, ca şi cum ar fi fost pe cale să se trezească. Mâinile i se ridicară şi se zbătură, parcă alungând o umbră neagră din visul lui. Nadine se retrase, simţind bătaia grea a pulsului în tâmple. Mai exista încă ceva straniu în băiat şi nu-i plăcea deloc cum se mişca, pentru că neliniştea lui îi sugera că-i ghicise, poate, gândurile.

Trebuia să-şi vadă de drum, cât mai repede cu putinţă.

Se duse la ea în cameră. Pe podea era întins un covor. Mai exista şi un pat îngust — ca de fată bătrână. Nimic altceva. Nici măcar un tablou. Camera lăsa impresia unei lipse totale de personalitate. Deschise dulapul din perete şi cotrobăi dincolo de hainele atârnate pe umeraşe. Se lăsase în genunchi şi începuse să transpire. Trase afară o cutie viu colorată, având pe partea din faţă o imagine cu mai mulţi adulţi râzând, care jucau un joc de societate. Un joc de societate vechi de cel puţin trei mii de ani.

Descoperise planşeta într-un magazin de ciudăţenii din centru, dar nu avusese curajul s-o folosească în casă, atât timp cât era şi băiatul acolo. De fapt, nu se încumetase s-o folosească deloc... până acum. Ceva o împinsese să intre în magazin, iar când văzuse planşeta în ambalajul ei vesel, în ea se dăduse o luptă încleştată — acel soi de frământare pe care psihologii îl denumesc aversiune/constrângere. Şi atunci năduşise, ca şi acum, dorindu-şi două lucruri opuse în acelaşi timp: să fugă din magazin fără să se mai uite înapoi, şi să apuce cutia, cutia aia afurisită şi atrăgătoare, şi s-o ducă acasă la ea. Această a doua posibilitate o înspăimântase mai tare, pentru că i se părea că se amestecase şi o voinţă străină.

În cele din urmă, luase cutia cu sine.

Asta se întâmplase acum patru zile. Noapte de noapte, tentaţia fusese tot mai irezistibilă până când, în seara aceasta, pe jumătate înnebunită de temeri pe care nu şi le putea explica, se dusese la Larry îmbrăcată în rochia cenuşiu-albăstruie, fără nimic altceva pe dedesubt. Se dusese cu intenţia să pună capăt fricii pentru totdeauna. Îi aşteptă pe verandă să se întoarcă de la adunare, convinsă că în sfârşit făcea ceea ce se cuvine. Avea încă o dată sentimentul acela vag ameţitor şi smintit, pe care nu-l mai încercase de când alergase prin iarba plină de rouă, urmărită de băiatul acela. Numai că de această dată băiatul o va prinde. Îi va permite s-o prindă. Astfel termina toată povestea.

Dar atunci când se lăsase prinsă, el n-o mai dorise.

Nadine se ridică, strângând cutia la piept, şi stinse lampa. El o batjocorise şi oare nu se spune că nici în iad nu există o furie?... Nu-i de mirare dacă femeia batjocorită se înhăita cu diavolul... sau cu slugoiul lui.

Nu se mai opri decât atât cât să ia lampa cea mare de pe masa din salonul din faţă. Îl auzi pe băiat ţipând în somn, din camera lui; pentru o clipă, simţi că îngheaţă şi că i se ridică părul în cap.

Apoi părăsi casa.

Vespa ei se afla la marginea trotuarului, motoreta cu care fusese acum câteva zile la Harold Lauder. De ce se dusese la el? Nu schimbase nici zece cuvinte cu Harold, de când ajunsese la Boulder. Din cauza tulburării provocate de planşetă şi a temerilor cauzate de visele pe care doar ea continua să le aibă, însă i se păruse că trebuia neapărat să discute despre asta cu Harold. Chiar şi acest impuls o speriase, îşi aminti ea, în timp ce introducea cheia în contactul Vespei. Ca şi îndemnul brusc de a lua planşeta *(Uimeşte-ţi prietenii! Întâlnirile voastre vor fi mult mai interesante!* scria pe cutie), i se păruse că ideea îi

venise de undeva din afara ei. Poate de la *el.* Dar, în momentul în care cedase şi mersese cu adevărat la Harold, nu-l găsise. Casa era încuiată, singura casă încuiată pe care o întâlnise în Boulder, iar jaluzelele erau trase. Acest fapt îi plăcuse şi, pentru o clipă, o încercă o amară dezamăgire. Dacă ar fi fost acasă, el ar fi primit-o, poate, apoi ar fi încuiat uşa în urma ei. S-ar fi dus în salon şi ar fi discutat, sau ar fi făcut amor, sau ar fi făcut împreună lucruri de negrăit, şi nimeni n-ar fi ştiut.

Sălaşul lui Harold era perfect intim.

"Ce se întâmplă cu mine?" şopti ea în întuneric, dar întunericul nu ştiu să-i răspundă. Porni motorul Vespei, şi i se păru că pârâiturile şi pocniturile profanează noaptea. Acţionă pârghia schimbătorului şi porni. Spre vest.

Mişcarea şi aerul răcoros al nopţii o făcură, în sfârşit, să se simtă mai bine. Vânt al nopţii, destramă pânzele de păianjen! Ştii prea bine, cum să nu ştii! Când ţi-au fost răpite toate şansele, ce-ţi mai rămâne de făcut? Alegi ceea ce ţi-a mai rămas. Alegi cine ştie ce aventură tenebroasă, aşa cum ţi-a fost menit. Îl laşi pe Larry cu proasta aia mică, în pantaloni strâmţi, cu vocabular din câteva silabe şi mintea instruită pe calapodul revistelor de cinema. Tu treci dincolo de ei. Rişti... ceea ce vei fi silită să rişti.

Pe tine însăţi, în primul rând.

Drumul se desfăşura înaintea ei, în lumina slabă a motoretei. Când panta se accentuă, trecu în viteza a doua; acum se afla pe Baseline Road, care urca spre muntele cel negru. Treaba lor, dacă vor să se întrunească. Să se preocupe de repunerea în funcţiune a centralei electrice; pe iubitul ei îl interesează *lumea.*

Motorul Vespei tuşea şi se încorda, izbutind totuşi s-o ducă mai departe. Se simţi stăpânită de o teamă îngrozitoare şi erotică, totodată, iar vibraţiile motoretei ce i se transmiteau prin şa începură s-o excite *(ia te uită, eşti în călduri, Nadine,* cugetă ea

într-un acces de bucurie vulgară, *Stricato, Stricato, STRICATO).* La dreapta ei se căsca o prăpastie. Acolo se afla tărâmul morţii. Şi deasupra? Păi, avea să vadă. Era prea târziu să se mai întoarcă, iar acest gând îi dădu o paradoxală, dar deliciosă senzaţie de libertate.

Peste o oră ajunsese în Sunrise Amphitheater — dar până la răsărit mai erau cel puţin trei ore. Amfiteatrul se afla în apropierea piscului lui Flagstaff Mountain şi aproape toată lumea din Frec Zone urcase până la zona de camping de lângă vârf la scurt timp după sosirea la Boulder. În zilele senine — majoritatea zilelor fiind senine la Boulder, cel puţin vara — cuprindeai cu privirea tot oraşul şi şoseaua 1-25 mergând spre sud, spre Denver, pentru a se pierde apoi în ceaţă, spre New Mexico, aflat la peste trei sute cincizeci de kilometri. La est se distingea câmpia ce se întindea până în Nebraska, iar ceva mai aproape era Boulder Canyon, o tăietură adâncă în dealurile acoperite cu pin şi molid. Verile trecute, deltaplanele plutiseră ca nişte păsări uriaşe deasupra curenţilor din Sunrise Amphitheater.

Nadine nu vedea acum decât ceea ce dezvăluia lumina unei lanterne cu şase baterii, pe care o aşezase pe masa de picnic de la marginea prăpastiei. Adică un caiet de schiţe mare, din cele folosite de artişti, deschis la o pagină albă, iar deasupra o planşetă în trei colţuri, ca un păianjen triunghiular. Din pântecele ei, ca o trompă de păianjen, ieşea un creion, atingând uşor suprafaţa foii.

Nadine se afla într-o stare febrilă, fiind pe jumătate euforică, pe jumătate înfricoşată. Căţărându-se până aici pe şaua harnicei şi temerarei Vespa, care, hotărât lucru, nu fusese concepută pentru munte, o încercase acelaşi sentiment pe care-l avusese şi Harold pe drumul

spre Nederland. Îl simţise pe *el.* În timp ce Harold judecase fenomenul în chip foarte precis şi tehnic, imaginându-şi o bucată de oţel atrasă de un magnet, Nadine îl trăi ca pe un eveniment mistic, ca pe traversarea unui hotar. Avea sentimentul că aceşti munţi, la poalele cărora se găsea acum, constituie o zonă neutră între două sfere de influenţă — Flagg în Vest, bătrâna în Est. Aici se întâlneau fluxuri magice venite din ambele sensuri, se amestecau şi-şi alcătuiau o concocţie proprie, ce nu ţinea nici de Dumnezeu şi nici de Satana, fiind absolut păgână. Locul respectiv era bântuit de spirite, nu se îndoia câtuşi de puţin.

Cât despre planşetă...

Aruncase cu indiferenţă, în voia vântului, cutia ţipătoare, ştampilată cu indicaţia de origine, MADE IN TAIWAN. Planşeta însăşi era o bucată sărăcăcioasă din placă fibrolemnoasă sau ghips. Dar asta nu conta. Era o unealtă pe care nu avea s-o folosească decât o singură dată — nu *îndrăznea* s-o folosească decât o dată — şi, se ştie, chiar şi o unealtă prost făcută îşi poate îndeplini scopul: să deschidă o uşă, să închidă o fereastră, să scrie un Nume.

Cuvintele de pe cutie se repetau: *Uimeşte-ţi prietenii! Întâlnirile voastre vor fi mult mai interesante!*

Oare cum sunau versurile acelui cântec pe care-l răcnea uneori Larry de pe Honda lui, când mergeau împreună? *Alo, Centrala, ce se întâmplă cu linia voastră? Vreau să vorbesc cu...*

Să vorbesc cu cine? Tocmai asta era întrebarea, nu?

Îşi aminti cum folosise odată planşeta, la colegiu. Asta se întâmplase cu mai mult de doisprezece ani în urmă... ca şi cum ar fi fost ieri. Urcase la etajul al treilea al căminului, ca să întrebe pe cineva, pe Rachel Timms, despre o temă de la cursul de terapie corectivă, pe care-l urmau împreună. Camera era plină de fete, cel puţin şase

sau opt, care chicoteau şi râdeau pe întrecute. Nadine îşi aminti că se purtau ca şi cum ar fi fost ameţite de ceva, marijuana sau poate chiar un drog mai puternic.

— Potoliţi-vă! le ceru Rachel, care râdea şi ea. Cum vă închipuiţi că spiritele acceptă să comunice cu voi, dacă vă purtaţi ca o ceată de măgăruşi?

Ideea de măgăruşi care râd li se păru nemaipomenit de comică, şi în încăpere se stârni un nou hohot uriaş. Planşeta stătea ca şi acum, un păianjen triunghiular sprijinit pe trei picioare scurte, cu creionul îndreptat în jos. În timp ce ele chicoteau, Nadine ridică un teanc de pagini mari, rupte din caietul de schiţe, şi-şi aruncă privirea spre "mesajele din planul astral" deja recepţionate.

Tommy pretinde că iar ai făcut duş de căpşune.

Mama zice că c sănătoasă.

Ciunga! Ciunga!

John e de părere că nu te mai beşi în aşa hal dacă nu mai mănânci FASOLE DE LA COFETĂRIE!!!!!

Şi altele, la fel de idioate.

Râsul se potolise între timp şi erau pregătite s-o ia de la capăt. Trei fete stăteau pe pat, fieeare atingând cu vârful degetului o altă latură a planşetei. Câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Placa începu apoi să tremure.

— Tu ai mişcat-o, Sandy! o acuză Rachel.

— Ba nu!

— *Şşşşt!*

Placa tremură iarăşi, iar fetele rămaseră nemişcate. Se mişcă, se opri, apoi se mişcă din nou. Trasă litera T.

— Tu-ţi..., zise Sandy.

— Ba să te aia pe tine, interveni altcineva, şi fetele se puseră iar pe râs.

— Şşşşt! le admonestă Rachel cu severitate.

Planşeta începu să se mişte mai repede, desenând literele A,T,A.

— Tata, tata, aici ţi-e fata, spuse Patty nu-mai-ştiu-cum, râzând. Probabil că-i taică-meu. A murit dintr-un atac de cord, când aveam trei ani.

— Uite, scrie mai departe, le atrase Sandy atenţia. Z,I,C,E scrise planşeta cu greu.

— Ce se-ntâmplă aici? îi şopti Nadine unei necunoscute înalte, cu faţă de cal, care privea cu mâinile înfipte în buzunare, aparent foarte dezgustată.

— O grămadă de fete, jucându-se cu un lucru pe care nu-l înţeleg, îi răspunse fata cu faţă de cal, tot în şoaptă. *Asta* se întâmplă.

— TATA ZICE CĂ PATTY, citi Sandy. Să ştii că-i chiar taică-tău, Pats.

Un nou val de râs.

Fata cu faţă de cal purta ochelari. Acum îşi trase mâinile din buzunarele salopetei şi-şi scoase ochelarii de pe nas. Şi-i şterse şi-i explică Nadinei, vorbind încet:

— Planşeta este un instrument utilizat de persoanele dotate cu puteri psihice şi de medii. Kinesteologii...

— Care anume "ologi"?

— Savanţii care studiază mişcarea şi interacţiunile dintre muşchi şi nervi.

— Aha.

— Ei pretind că planşeta răspunde de fapt la mişcările imperceptibile ale muşchilor, ghidate probabil nu de zona conştientă, ci de cea subconştientă a minţii. E de la sine înţeles, cei dotaţi cu puteri paranormale sunt de părere că planşeta este pusă în mişcare de entităţi din lumea spiritelor...

Fetele adunate în jurul jocului izbucniră iarăşi în hohote isterice. Nadine se uită peste umărul fetei cu faţa de cal şi văzu că mesajul arăta acum astfel: TATA ZÎCE CĂ PATTY AR TREBUI SĂ NU SE MAI DEA.

— ... tot timpul la toaletă, sugeră altă fată din cercul de spectatoare, spre amuzamentul tuturor.

— Oricum ai lua-o, ele doar se amăgesc cu obiectul acela, spuse fata cu faţă de cal, pufnind dispreţuitor. E cât se poate de nechibzuit. Atât mediile cât şi oamenii de ştiinţă spun că scrierea automată poate fi deosebit de periculoasă.

— Crezi că spiritele au o dispoziţie neprietenoasă în seara asta? o întrebă Nadine din vârful buzelor.

— Poate că spiritele nu sunt *niciodată* prietenoase, îi răspunse fata, măsurând-o cu severitate. Sau te poţi alege cu un mesaj din partea subconştientului tău, pe care nu erai deloc pregătită să-l primeşti. Există cazuri bine ştiute când scrierea automată a scăpat total de sub control, ştii? Există oameni care şi-au ieşit din minţi din cauza asta.

— Vai, mi se pare cam exagerat. Nu e vorba decât de un *joc.*

— Uneori jocurile devin lucruri foarte serioase.

Înainte ca Nadine să reuşească să-i răspundă fetei cu faţă de cal, izbucni cel mai puternic hohot de râs de până atunci. Patty nu-mai-ştiu-cum căzuse din pat şi zăcea pe podea, ţinându-se de burtă şi mişcând convulsiv din picioare. Mesajul complet suna astfel:'TATA ZICE CĂ PATTY AR TREBUI SĂ NU SE MAI DEA ÎN BĂRCI CU LEONARD KATZ.

— *Tu* ai făcut asta! o acuză Patty pe Sandy, după ce se ridică din nou.

— Nu eu, Patty! Pe cinstea mea!

— Taică-tău a fost! Ţi-a comunicat din Marele Dincolo! De Acolo, din Afară! îi spuse o altă fată lui Patty, cu vocea lui Boris Karloff, pe care o imita în chip strălucit, după părerea Nadinei. Să nu uiţi că el este cu ochii pe tine, când îţi dai iarăşi chiloţeii jos pe bancheta din spate a Dodgeului lui Leonard.

Un nou acces de veselie întâmpină vorba de duh. Când râsul se potoli, Nadine se strecură până

lângă Rachel şi o prinse de braţ. Dorea s-o întrebe despre temă şi apoi să dispară neobservată.

— Nadine! strigă Rachel. Ochii ei scânteiau de bucurie, iar obrajii i se îmbujoraseră. Stai jos, o îndemnă ea, să vedem dacă spiritele au şi pentru tine vreun mesaj!

— Nu, de fapt venisem doar ca să-mi dai tema pentru cursul de terapie cor...

— Vai, dă-o *naibii de* temă! Chestia asta e *importantă,* Nadine! Nu poţi să scapi o asemenea ocazie! Trebuie neapărat să încerci. Haide, stai lângă mine. Janey, tu ocupă-te de partea cealaltă.

Janey se aşează vizavi de Nadine şi, după mai multe îndemnuri insistente ale Rachelei Timms, Nadine se trezi atingând planşeta uşor, cu opt dintre degete. Fără să ştie de ce, se uită peste umăr, la fata cu faţă de cal. Aceasta o fixă şi clătină o dată încet din cap, iar lampa fluorescentă din tavan, reflectată de lentilele ochelarilor, îi preschimbă ochii în două fulgere albe de lumină.

Atunci avusese un moment de teamă, îşi aminti ea, privind la o altă planşetă, la lumina unei lanterne cu şase baterii, dar răspunsul pe care i-l dăduse fetei cu faţa de cal îi reveni în minte — nu era decât un *joc,* pentru numele lui Dumnezeu, ce lucruri îngrozitoare s-ar fi putut petrece în mijlocul veseliei atâtor fete? Nadine nici nu-şi putea imagina o atmosferă mai ostilă apariţiei unor spirite autentice, fie ele bune sau rele.

— Şi acum, staţi liniştite, le porunci Rachel. Spirite, aveţi vreun mesaj pentru surioara noastră, cercetaşa Nadine Cross?

Planşeta nu se clinti, iar Nadine se simţi uşor jenată.

— Ala-bala-portocala, spuse fata care îl imitase pe Boris Karloff, vorbind de această dată — şi la fel de izbutit — cu vocea lui Bullwinkle Moose. Spiritele vor *vorbi!*

Alte chicote.

— Şşşşt! se răsti Rachel.

Nadine îşi făcu socoteala că, dacă una dintre celelalte fete nu începea repede să mişte planşeta, ca să mâzgălească pentru ea indiferent ce mesaj stupid le trecea prin minte, avea s-o facă singură — s-o împingă încolo şi încoace şi să scrie ceva scurt şi dulce, HUO! de exemplu; apoi ar fi putut să-şi ia tema şi să plece.

Tocmai când era pe cale să încerce, planşeta i se smuci violent între degete. Creionul lăsă o linie diagonală groasă pe pagina imaculată.

— Hei! Nu-i frumos din partea voastră, spirite, spuse Rachel destul de nesigură pe tonul vocii ei. Tu ai mişcat, Nadine?

— Nu.

— Janey.

— Nu, pe bune.

Planşeta tresări iarăşi, fiind la un pas să le sară dintre degete, alunecând spre colţul din stânga sus al hârtiei.

— Uau! exclamă Nadine. Aţi simţit...

Simţiseră prea bine, deşi atât Rachel cât şi Jane Fargood au refuzat după aceea să mai discute cu ea despre cele întâmplate. Iar după seara respectivă nu mai fusese foarte bine primită în camerele celor două, ca şi cum fetelor le-ar fi fost puţin teamă să se afle în apropierea ei.

Obiectul prinsese deodată să vibreze, transmiţându-le în mâini senzaţia pe care o ai atunci când atingi aripa unei maşini cu motorul mergând în ralanti. Tremurul era continuu şi tulburător, căci se putea lesne constata că nu ele provocau mişcarea.

Se lăsase tăcerea. Pe feţele lor se vedea acea expresie caracteristică tuturor oamenilor care sunt martorii unei şedinţe de spiritism în care se petrece ceva adevărat şi neaşteptat — masa începe să se clatine, se aud bătăi în perete, sau mediul începe să scoată teleplasmă cenuşiu-fumurie pe nări. O expresie ce trădează o stare de *expectativă* relativă şi ambiguă, dorinţa ca fenomenul declanşat să

înceteze imediat, dar şi ca desfăşurarea lui să continue. Expresia unei însufleţiri înspăimântătoare şi dezechilibrate... iar în momentele acelea figura omenească seamănă cel mai bine cu hârca ce pândeşte totdeauna la mai puţin de un centimetru sub piele.

— Opriţi-vă! strigă pe neaşteptate fata cu faţa de cal. Opriţi-vă chiar acum, dacă vreţi să nu regretaţi!

Jane Fargood ţipă înspăimântată:

— *Nu pot să-mi mai desprind degetele!*

Cineva scoase un mic sunet-sughiţ. În aceeaşi clipă, Nadine îşi dădu seama că nici ea nu se putea desprinde de planşetă. Îşi încordă muşchii braţului, făcând efortul disperat să îndepărteze vârfurile degetelor, însă zadarnic.

— Gata, destul cu gluma, interveni Rachcl cu voce gâtuită. Cine...

Fără veste, planşeta începu să scrie.

Se mişca fulgerător şi implacabil, trăgându-le, rotindu-le şi sucindu-le degetele şi braţele într-un chip care ar fi putut părea comic dacă n-ai fi ţinut cont de deznădejdea şi neputinţa fetelor în faţa acelei desfăşurări de forţe. Retrăind scena, Nadine se gândise mai târziu că mâinile ei fuseseră prinse ca într-un aparat mecanic de făcut exerciţii. Până atunci, scrisul fusese în litere băţoase şi stângace, iar mesajele arătau ca şi cum ar fi fost scrise de un copil de şapte ani. Scrisul era acum sigur şi puternic... În litere mari şi bine conturate, ce se înşirau în rânduri drepte pe pagina albă. Puterea ce fusese dezlănţuită era neînduplecată şi răutăcioasă.

NADINE, NADINE, NADINE, apăruse pe pagină. CÂT DE MULT O IUBESC PE NADINE VREAU SĂ FIE A MEA SĂ O IUBESC PE NADINE SĂ FIE REGINA MEA DACĂ DACĂ DACĂ ÎŢI PĂSTREZI PURITATEA PENTRU MINE DACĂ ÎŢI PĂSTREZI CURĂŢENIA PENTRU MINE DACĂ EŞTI DACĂ EŞTI MOARTĂ PENTRU MINE MOARTĂ EŞTI

Planşeta se năpusti în josul foii şi începu din nou.

EŞTI MOARTĂ CU TOŢI CEILALŢI EŞTI ÎN CARTEA MORŢILOR CU CEILALŢI NADINE ESTE MOARTĂ CU EI NADINE PUTREZEŞTE CU EI DACĂ NU DACĂ NU

Se opri. Tremură. Nadine gândi, nădăjdui — vai, cât de mult nădăjdui — că se terminase, şi atunci fugi înapoi la marginea paginii şi o luă de la capăt. Jane ţipă jalnic. De uimire şi spaimă, feţele celorlalte fete se transformaseră în nişte ovale livide.

LUMEA LUMEA CURÂND LUMEA VA MURI ŞI NOI NOI NOI NADINE NADINE EU EU EU NOI NOI NOI SUNTEM NOI SUNTEM NOI

În clipa aceea, literele păreau să *urle:*

NOI SUNTEM ÎN CASA MORŢILOR NADINE

Cel din urmă cuvânt se întinse pe întreaga pagină, cu litere mari de trei centimetri, apoi planşeta se răsuci, lăsând în urmă o dâră lungă de grafit, ca un ultim ţipăt. Pe urmă căzu pe podea şi se sparse în două.

Timp de câteva secunde, totul încremenise, apoi Jane Fargood izbucnise în hohote ascuţite şi isterice de plâns. În cele din urmă urcase la etaj şi administratoarea căminului, ca să vadă ce se întâmplă. Nadine îşi amintea că femeia fusese pe cale să cheme pentru Jane pe cineva de la cabinetul medical, dar fata reuşise să-şi revină puţin.

În tot acest răstimp, Rachel Timms stătuse aşezată pe pat, calmă, dar palidă. După plecarea administratoarei şi a colegelor (le părăsise şi fata cu faţă de cal, care se simţea, fără îndoială, ca un profet neluat în seamă în propria lui ţară), i se adresase Nadinei pe un ton egal şi straniu:

— Cine era, Nadine?

— Nu ştiu, îi mărturisise Nadine.

Atunci, nu avea nici cea mai vagă idee. Atunci.

— Nu ai recunoscut scrisul?

— Nu.

— Păi, poate ar fi mai bine să iei... mesajul acela de dincolo, sau cc-o fi el şi... să te întorci la tine în cameră.

— Tu m-ai rugat să mă aşez! se răsti Nadine. De unde crezi tu că mi-aş fi putut imagina... că se va întâmpla una ca asta? N-am vrut decât să fiu politicoasă, pentru numele lui Dumnezeu!

Rachel avusese atâta bun-simţ cât să se îmbujoreze, ba chiar să se scuze, cât de cât. Dar după aceea Nadine n-o prea mai văzuse la faţă, iar Rachel Timms fusese una dintre puţinele fete pentru care ea simţise o atracţie adevărată în cele dintâi trei semestre la colegiu.

De la întâmplarea aceea şi până acum, nu mai atinsese niciodată vreun păianjen triunghiular din placă aglomerată.

Dar acum bătuse... ei, în sfârşit, bătuse ceasul, mai încăpea îndoială?

Cu adevărat.

Nadine se aşeză pe banca de picnic şi atinse uşor două dintre cele trei laturi ale planşetei, cu inima bătându-i puternic în piept. O simţi cum începe să se mişte aproape instantaneu sub buricele degetelor, ca o maşină cu motorul pornit. Cine oare era şoferul? Cine era el *cu adevărat* ? Cine avea să se suie, să trântească portiera şi să-şi pună mâinile bronzate pe volan? Al cui picior, greu şi brutal, încălţat într-o cizmă veche şi prăfuită de cowboy, se va lăsa asupra acceleraţiei şi o va duce... unde?

Şoferule, încotro ne duci?

Lipsită de orice ajutor, lipsită de speranţa de a mai primi vreun ajutor, Nadine stătea încremenită, pe banca din apropierea piscului Flagstaff, în tunelul negru al dimineţii, cu ochii căscaţi, având senzaţia, mai mult decât oricând, că se află pe un hotar. Cu toate că privea spre răsărit, simţea

prezenţa *lui* venind din spate, apăsând-o cu toată forţa, trăgând-o în jos ca o greutate legată de picioarele unei moarte: prezenţa întunecată a lui Flagg, copleşind-o în valuri regulate şi neînduplecate.

Undeva, în noapte, omul negru bântuia; femeia rosti două cuvinte, ca pe o incantaţie adresată tuturor spiritelor negre care au fost vreodată — incantaţie şi invitaţie, totodată:

— Te ascult.

Sub degetele ei, planşeta începu să scrie.

CAPITOLUL 54

FRAGMENTE din Procesul-verbal al întrunirii Comitetului Ad-Hoc
19 august 1990

Această întrunire s-a desfăşurat în apartamentul lui Stu Redman şi Fran Goldsmith. Au fost prezenţi toţi membrii Comitetului din Free Zone.

Stu Redman ne-a adresat tuturor, inclusiv lui însuşi, felicitări cu prilejul alegerii în Comitetul Permanent. A făcut propunerea să fie întocmită o scrisoare de mulţumire adresată lui Harold Lauder şi semnată de toţi membrii Comitetului, propunere acceptată în unanimitate.

Stu: "De îndată ce terminăm cu chestiunile mai vechi, Glen Bateman vrea să discutăm două probleme noi. Nici eu nu ştiu mai mult decât voi în clipa de faţă, dar bănuiesc că este vorba şi despre următoarea adunare publică. Am dreptate, Glen?"

Glen: "Voi aştepta să-mi vină rândul."

Stu: "Aşa-i cheliosu' şi pace. Principala diferenţă dintre un beţivan bătrân şi un bătrân profesor de colegiu constă în aceea că profesorul îşi aşteaptă rândul ca să-ţi vorbească până-ţi face capul mare."

Glen: "Îţi mulţumesc pentru aceste adevărate perle de înţelepciune, East Texas."

Fran interveni, spunând că se bucură văzând cât de bine se distrează Stu şi Glen, dar că dorea să afle când vor trece la treabă, având în vedere că emisiunea ei favorită de televiziune începe la ora 9. Comentariul a fost primit cu mai multă veselie decât s-ar fi cuvenit, probabil.

Primul nostru subiect serios de discuţie a fost cel legat de iscoadele care urmau să fie trimise spre vest. Recapitulând, comitetul a hotărât să le ceară Judelui Farris, lui Tom Cullen şi Daynei Jurgens să plece în misiune. Stu a sugerat ca persoanele care făcuseră propuneri să discute, fiecare în parte, cu propriul lor candidat — adică, Larry Underwood cu Judele, Nick, ajutat de Ralph Brentner, cu Tom, iar Sue cu Dayna.

Nick a spus că pregătirea lui Tom ar putea dura câteva zile, iar Stu a adăugat că ajunseseră astfel şi la stabilirea momentului când urmau să fie trimişi. După părerea lui Larry, nu era bine să fie expediaţi împreună, ca să nu fie prins tot grupul o dată. Continuă, afirmând că atât Judele cât şi Dayna vor bănui că vom trimite mai mulţi spioni dar, de vreme ce nu cunosc numele, nu vor putea să trăncănească. Fran spuse că "a trăncăni" nu i se părea deloc cuvântul nimerit, gândindu-ne la ce le-ar putea face omul din vest — dacă este om.

Glen: "Eu n-aş fi aşa de sumbru în locul tău, Fran. Dacă acceptăm că Adversarul nostru posedă o inteligenţă cel puţin minimă, va şti că nu le vom comunica... operativilor noştri, cred că aşa i-am putea numi... informaţii pe care le considerăm vitale pentru el. Prin urmare, îşi va da seama că tortura nu-i va fi de prea mare folos."

Fran: "Cu alte cuvinte, îi va bate pe umăr şi Ic va zice să nu mai facă, altă dată, aşa ceva? Mai degrabă s-ar putea să-i supună la chinuri tocmai pentru că-i *place* să tortureze. Ce părere ai de asta?"

Glen: "Nu văd ce-aş mai *putea* spune."

Stu: "Am luat deja această decizie, Frannie. Am căzut de acord că ne trimitem oamenii într-o situaţie periculoasă şi ştim prea bine că nu ne-a fost uşor să luăm o asemenea hotărâre."

Glen propuse să acceptăm următoarea programare provizorie: Judele să plece la 26 august, Dayna la 27, iar Tom la 28, nici unul dintre ei neştiind despre ceilalţi şi pornind pe căi diferite. Asta ar lăsa şi timpul necesar pregătirii lui Tom, adăugă el.

Nick spuse că, exceptându-1 pe Tom Cullen, căruia i se va impune când să se întoarcă, prin intermediul sugestiei posthipnotice, ceilalţi doi vor fi liberi să se întoarcă atunci când propria lor judecată le va impune, ţinând cont de rolul pe care-l va jucă şi vremea — deoarece chiar înainte de prima săptămână a lui octombrie poate să ningă mult în munţi. Nick a fost de părere să-i sfătuim să nu rămână în vest mai mult de trei săptămâni.

Fran spuse că puteau ocoli spre sud, dacă începea să ningă devreme în munţi, dar Larry o contrazise, atrăgând atenţia că, în acest caz, ar fi întâlnit în calea lor lanţul Sangrc de Cristo şi singura posibilitate ar fi rămas să meargă mult spre sud, până în Mexico. Drept pentru care nu i-am mai vedea la faţă până la primăvară.

Dată fiind această situaţie, Larry sugeră că ar fi mai bine să-i oferim Judelui un avans oarecare. Propuse data de 21 august, adică poimâine.

Cu aceasta, s-a închis subiectul Cercetaşilor... sau al spionilor, dacă preferaţi.

Apoi i s-a dat cuvântul lui Glen; transcriu din înregistrarea pe bandă:

Glen: "Aş vrea să vă propun să convocam o a doua adunare publică pe 25 august, şi am să vă spun câteva lucruri pe care ar fi bine să le abordăm cu acest prilej. Pentru început, vă voi arăta un lucru care s-ar putea să vă surprindă. Am pornit de la premisa că în Free Zone ar exista circa şase sute

de persoane, căci Ralph a ţinut o evidenţă admirabilă şi precisă a celor veniţi în *grupuri mari,* iar noi ne-am întemeiat presupunerile legate de populaţie tocmai pe aceste cifre. Dar au mai existat şi oameni care au ajuns aici singuri, poate şi câte zece pe zi. Prin urmare, astăzi m-am dus la sala din Chautauqua Park cu Leo Rockway şi am numărat locurile. Se ridică la şase sute şapte. Oare asta nu vă sugerează nimic?"

Sue Stern a fost de părere că nu avea cum să fie corect, pentru că persoanele care nu-şi găsiseră loc rămăseseră în spate sau se aşezaseră pe intervale. Atunci ne-am dat cu toţii seama unde bătea Glen, iar comitetul a rămas trăsnit, nu cred să existe un cuvânt mai potrivit.

Glen: "Nu există nici o cale de a estima cât de cât numărul celor care stăteau jos şi în picioare, dar din câte îmi aduc eu aminte de la adunare, mă simt obligat să susţin că cifra de o sută nu este deloc exagerată. Deci în Free Zone locuiesc acum mai bine de şapte sute de oameni. Ca urmare a descoperirii făcute de Leo şi de mine, propun ca un punct de pe agenda adunării să fie alcătuirea unui Comitet pentru Recensământ."

Ralph: "Bată-mă să mă bată! Şi asta numai din cauza mea."

Glen: "Nu, nu-i vina ta. Pe umerii tăi stau cel puţin vreo zece treburi diferite, şi cred că suntem cu toţii de acord că te-ai descurcat cum nu se poate mai bine..."

Larry: "Să ştii că da."

Glen: "... dar, chiar dacă ne-au venit numai câte patru singuratici pe zi, tot se adună cam treizeci pe săptămână. Iar eu cred că e vorba mai degrabă de doisprezece sau paisprezece. N-au obiceiul să se înfăţişeze înaintea unuia dintre noi, ca să anunţe că au venit, iar acum, după ce a plecat Mother Abagail, nu-i mai poţi controla."

Fran Goldsmith a susţinut propunerea lui Glen de a introduce Comitetul pentru Recensământ pe

agenda adunării din 25 august, comitetul respectiv urmând să răspundă de păstrarea evidenţei tuturor locuitorilor din Free Zone.

Larry: "Aş fi întru totul de acord, dacă ar exista un motiv valabil şi practic. Dar..."

Nick: "Dar ce, Larry?"

Larry: "Păi... nu avem oare suficiente lucruri cu care să ne batem capul? La ce ne trebuie toată birocraţia asta idioată?"

Fran: "Chiar acum mi-a venit în minte un motiv valabil, Larry."

Larry: "Care-i acela?"

Fran: "Dacă Glen are dreptate, înseamnă că va trebui să închiriem o sală mai mare pentru adunarea următoare. Mi se pare important. Nu avem cum să-i înghesuim în Chautauqua Auditorium pe cei opt sute de oameni care se vor afla aici până pe 25."

Ralph: "Isuse, chestia asta nu mi-a dat prin cap. V-am *zis,* doar, oameni buni, nu sunt făcut pentru o treabă ca asta."

Stu: "Linişteşte-te, Ralph, te descurci nemaipomenit."

Suc: "În concluzie, unde o să ţinem adunarea aia?"

Glen: "Stai puţin, stai puţin. Să le luăm pe rând. Mai întâi, avem de votat o propunere!"

S-a aprobat cu 7-0 includerea Comitetului pentru Recensământ pe ordinea de zi a următoarei întruniri publice.

Stu propuse apoi să ţinem întrunirea la 25 august, în Munzinger Auditorium, o sală de mai mare capacitate — probabil peste o mie de locuri.

Glen ceru atunci din nou cuvântul.

Glen: "Înainte de a merge mai departe, aş dori să subliniez că mai există un motiv în favoarea organizării Comitetului pentru Recensământ, ceva mai serios decât acela de a şti exact câtă băutură şi câte pungi de cartofi prăjiţi să pregătim pentru petrecere. *Trebuie* să ştim cine vine... dar ar mai

trebui să ştim şi cine pleacă. Poate că nu-i decât un acces de paranoia, dar aş fi în stare să jur că erau nişte feţe cu care mă obişnuisem şi care acum au dispărut. Oricum, după vizita la Chautauqua Auditorium, Leo şi cu mine ne-am dus la Charlie Impening. Şi, ce să vezi! Casa era goală. Lucrurile lui Charlie dispăruseră, ca şi licenţa lui în ştiinţe agricole."

Agitaţie în sânul comitetului şi destule înjurături care, deşi pîine de culoare, nu-şi găsesc locul în acest proces-verbal.

Ralph întrebă ce câştig am avea ştiind cine a plecat, exprimându-şi părerea că, dacă nişte tipi de teapa lui Impening vor să plece de partea cealaltă, la Omul Întunecat, ar trebui să fim bucuroşi că am scăpat de ei.

Mai mulţi membri ai comitetului îl aplaudară pe Ralph, care se înroşi ca un şcolar, dacă mi-este permis să adaug.

Sue: "Nu, eu înţeleg ideea lui Glen. Ar fi ca o scurgere permanentă de informaţii."

Ralph: "Ei bine, şi ce putem face? Îi vârâm în temniţă?"

Glen: "Oricât ar suna de urât, consider că trebuie să ne gândim foarte serios la această posibilitate."

Fran: "Nu, domnule. Să trimitem spioni... asta încă pot accepta. Dar ca să închidem oameni veniţi aici pentru simplul motiv că nu le convine cum facem noi diverse lucruri? Doamne, Glen! Astea sunt lucruri care ţin de poliţia secretă!"

Glen: "Da, cam la asta se ajunge. Dar poziţia noastră aici este extrem de precară. Mă pui în postura celui care trebuie să pledeze în favoarea represiunii, ceea ce consider total nedrept. Te întreb dacă eşti de părere că trebuie să permitem un asemenea export de inteligenţă, gândindu-ne şi la Adversar."

Fran: "Mie tot nu-mi place. În anii cincizeci, Joe McCarthy avea comunismul. Noi îl avem pe Omul

întunecat. Ce bine de noi."

Glen: "Fran, ai fi dispusă să accepţi riscul plecării cuiva de aici cu o informaţie-cheie în buzunar? Cum ar fi aceea că Mother Abagail a dispărut, de exemplu?"

Fran: "Şi Charlie Impening poate să-i spună atâta lucru. Ce alte informaţii-cheie avem, Glen? Nu cumva aceea că bâjbâim mai tot timpul şi nu dăm de nici un fir?"

Glen: "Ţii cumva să cunoască numărul şi forţa noastră? Cum ne descurcăm cu partea tehnică? Că nu avem nici măcar un doctor, până în clipa de faţă?"

Fran îi spuse că preferă asta, decât să înceapă să bage oamenii la puşcărie pe motiv că nu le place cum facem noi una şi alta. Stu propuse atunci să amânăm întreaga discuţie, părerile fiind absolut divergente. Propunerea a fost adoptată, cu votul lui Glen împotrivă.

Glen: "Aţi face bine să vă obişnuiţi cu gândul că vă veţi înfrunta cu asta mai devreme sau mai târziu, de presupus că mai devreme. E şi aşa suficient de rău că Charlie Impening îşi va vărsa tot sacul înaintea lui Flagg. Nu trebuie decât să vă puneţi întrebarea dacă doriţi să multiplicaţi ceea ce ştie Impening cu un factor *x* oarecare. Ei bine, nu mai contează, aţi votat să amânăm. Dar mai există un lucru... am fost aleşi pe o perioadă nedeterminată, s-a gândit vreunul dintre voi la asta? Nu ştim dacă vom funcţiona şase săptămâni, şase luni sau şase ani. După părerea mea, un an ar fi cel mai potrivit... am ajunge astfel la sfârşitul începutului, folosind formularea lui Harold. Aş dori să se discute propunerea asta la următoarea noastră adunare publică.

O ultimă chestiune şi am terminat. Guvernarea prin intermediul adunării generale municipale — forma de organizare existentă aici, noi fiind în postura de aleşi ai oraşului — va funcţiona o vreme, până ce numărul nostru ar spori la circa trei

mii de persoane, dar când se va aduna prea multă lume, întrunirile publice vor începe să fie dominate de indivizi şi găşti, fiecare cu interesele şi ideile lor personale... fluorurarea provoacă sterilitate, hai să ne punem nu ştiu ce fel de drapel şi lucruri de soiul ăsta. Părerea mea ar fi să ne gândim cu toată seriozitatea cum să transformăm Bouldcr într-o republică până cel târziu iarna următoare sau începutul primăverii."

S-au schimbat câteva păreri neoficiale în legătură cu ultima propunere a lui Glen, dar nu s-a adoptat nici o hotărâre, deocamdată. I se dădu cuvântul lui Nick, care-i întinse o foaie de hârtie lui Ralph.

Nick: "Scriu acestea în dimineaţa zilei de 19, în vederea şedinţei de diseară, şi-l voi ruga pe Ralph să le citească la sfârşitul şedinţei. A fi mut ridică o mulţime de piedici, dar m-am străduit să mă gândesc la toate implicaţiile posibile ale propunerii pe care sunt pe cale s-o fac. Aş dori ca pe ordinea de zi a următoarei noastre întruniri publice sa fie inclus şi următorul punct: «Să stabilim dacă Free Zone va consimţi să creeze un Departament al Legii şi Ordinii, sub conducerea lui Stu Redman.»"

Stu: "Îmi arunci în spate un lucru copleşitor, Nick."

Glen: "Interesant. Ne întoarcem la ceea ce discutam acum câteva minute. Lasă-l să termine, Stuart... pe urmă îţi vine şi ţie rândul."

Nick: "Sediul acestui Departament al Legii şi Ordinii ar urma să fie în Judecătoria Districtului Boulder. Stu ar avea dreptul să numească maxim treizeci de reprezentanţi-adjuncţi, peste treizeci doar cu aprobarea prin vot a Comitetului Zonei Libere, iar peste şaptezeci doar cu aprobarea prin vot, în cadrul adunării publice din Free Zone. Aceasta este rezoluţia pe care aş vrea s-o văd pe agendă. E de la sine înţeles că aprobarea noastră nu are nici o valoare atât timp cât n-o acceptă şi Stu."

Stu: "Al naibii de corect!"

Nick: "Ne-am dezvoltat suficient ca să fie *cu adevărat* nevoie de lege. Altfel, riscăm să pierdem evenimentele de sub control. Avem cazul băiatului acela, Gehringer, care a avut ideea să-şi mâne maşina de curse pe Pearl Street. După mai multe tururi, a făcut maşina zob şi, spre norocul lui, nu s-a ales decât cu o tăietură pe frunte. Ar fi putut să moară sau să accidenteze mortal pe cineva. Acum, toţi cei care l-au văzut gonind au ştiut de la început că nu se va sfârşi bine, vedeai scris «necaz» cu litere de-o şchioapă, cum ar fi zis Tom. Dar nimeni n-a simţit că ar avea căderea să-l oprească, tocmai pentru că lipsea autoritatea respectivă. Asta pe de o parte. Pe urmă, mai există şi Rich Moffat. Prabail o parte dintre voi ştiu cine este Rich, dar pentru cei care nu-l cunosc, el este probabil singurul alcoolic din Zonă. Cât rămâne treaz, e o persoană destul de decentă, dar când se îmbată, pur şi simplu devine iresponsabil şi, din păcate, este beat mai tot timpul. Acum trei sau patru zile, fiind în stare de ebrietate, s-a hotărât să spargă toate vitrinele de pe Arapahoe. Când şi-a mai revenit puţin am stat de vorbă cu el — discuţie în felul meu, se înţelege, prin scris — şi s-a arătat destul de ruşinat. Arăta înapoi pe drumul pe care venise şi zicea: «Ia uită-te. Uită-te ce-am făcut. Am umplut trotuarele de cioburi! Ce-ar fi să se taie vreun copil în ele? Vina ar fi doar a mea.»"

Ralph: "Nu simt nici un fel de milă pentru el. De nici un fel."

Fran: "Haide, haide, Ralph. Ştim cu toţii că alcoolismul este o boală."

Ralph: "Boală, pe mă-sa. E vicios până-n măduva oaselor, asta e."

Stu: "Iar voi doi provocaţi dezordine. Vă rog să lăsaţi vorba."

Ralph: "Te rog să mă ierţi, Stu. De acum mă voi mulţumi să citesc scrisoarea lui Nick, fără alte comentarii."

Fran: "Iar eu am să mă abţin cel puţin două minute, domnule preşedinte. Vă promit."

Nick: "Ca să scurtăm povestea, i-am găsit lui Rich o mătură şi a curăţat toată porcăria pe care-o făcuse. Ba chiar s-a descurcat lăudabil. Însă a întrebat — pe bună dreptate — de ce nu l-a oprit nimeni. În zilele de demult, un tip ca Rich nu avea cum să pună mâna pe alcool de asemenea tărie şi în asemenea cantităţi, indiferent ce-ar fi făcut; băieţii de teapa lui Rich erau băutori cronici de vin. Dar acum există cantităţi incredibile de băuturi peste tot, e suficient să întinzi mâna şi să ţi le iei de pe rafturi. Mai mult, sunt foarte convins că Rich n-ar fi trebuit să fie lăsat să spargă mai mult de două vitrine; iar el a distrus toate geamurile de pe latura sudică a străzii, cale de trei blocuri. Nu s-a oprit decât din cauză că obosise. Mai am doar un singur exemplu: am avut un caz în care un bărbat, al cărui nume nu-l voi menţiona, a descoperit că femeia lui, nu o voi numi nici pe ea, îşi petrecea pe ascuns după-amiezele cu un alt bărbat. Presupun că ştim cu toţii despre cine e vorba."

Sue: "Mda, presupun că ştim. Un tip cu pumnii tari."

Nick: "Oricum, omul despre care povestesc i-a bătut pe intrus şi apoi pe femeia în cauză. Pentru noi, cei de aici, nu cred că are importanţă cine avea dreptate sau nu..."

Glen: "Aici greşeşti, Nick."

Stu: "Lasă-l să termine, Glen."

Glen: "Sigur că da, dar aş vrea să revin, după aceea, la un anume punct."

Stu: "Foarte bine. Continuă, Ralph."

Ralph: "Da... de acum, nu mai c mult până la capăt."

Nick: "...deoarece singurul lucru care contează este acela că bărbatul respectiv a comis un delict de drept comun, atac cu violenţă fizică, şi se află încă în libertate. Dintre cele trei cazuri, acesta din

urmă îi îngrijorează cel mai tare pe cetăţenii de rând. Avem de-a face aici cu un adevărat ghiveci, o societate de o extremă diversitate, în care se vor naşte o serie de conflicte şi de fricţiuni. Cred că nici unul dintre noi nu-şi doreşte la Boulder o atmosferă gen vestul sălbatic. Gândiţi-vă numai în ce situaţie ne-am fi găsit dacă bărbatul acela nu se mulţumea să-i bată, ci avea ideea să-şi ia un pistol calibru 45 de la cine ştie ce munte de pietate şi să-i împuşte pe amândoi. Chiar şi în cazul acesta, criminalul s-ar fi aflat în libertate."

Suc: "Doamne, Nicky, ce mai e şi asta? De ce-ţi vin asemenea gânduri negre?"

Larry: "Mda, sună foarte dur, dar arc dreptate. Există o veche zicală, circula în Marină, cred: «Un lucru care *ar putea* să se strice, o să se strice *cu adevărat.»"*

Nick: "Stu este de pe acum moderatorul şedinţelor noastre de comitet şi publice, cu alte cuvinte oamenii îl consideră o persoană cu autoritate. Iar eu îl socotesc pe Stu un om de calitate."

Stu: "Îţi mulţumesc pentru cuvintele frumoase, Nick. Presupun că n-ai observat că port pantofi cu toc, ca să par mai înalt. Vorbind serios însă, voi accepta propunerea, dacă aşa vreţi. Nu-mi doresc câtuşi de puţin afurisita asta de slujbă — din câte am văzut eu prin Texas, munca poliţistului se reduce mai ales la Curăţatul borâturii de pe cămaşă, când dai peste o pacoste ca Rich Moffat, sau la alungarea de pe şosele a tonţilor ca Gehringer. Tot ceea ce pretind este ca în propunerea pe care o supunem întrunirii publice să fie prevăzut acelaşi termen limită de un an pe care l-am prevăzut şi pentru comitet. Am de gând să spun foarte limpede că mă retrag după trecerea acestui an. Dacă mi se acceptă punctul de vedere, e-n regulă."

Glen: "Consider că pot să-ţi dau un răspuns afirmativ, în numele tuturor. Doresc să-i

mulţumesc lui Nick pentru moţiune şi vreau să fie consemnat în procesul-verbal că o consider o dovadă de geniu. Şi susţin moţiunea."

Stu: "Foarte bine, moţiunea a fost acceptată. Există vreun comentariu?"

Fran: "Da, există un comentariu. Aş avea o întrebare. Dacă-ţi zboară careva creierii'?"

Stu: "Nu cred că..."

Fran: "Sigur, tu nu *crezi.* Nu *crezi că* se poate întâmpla. Ce-mi va spune mie Nick, dacă se va dovedi că voi toţi *v-aţi înşelat!* «Vai, ce rău îmi pare, Fran?» Aşa o să mă consoleze el? «Bărbatul tău e la judecătorie, cu un glonţ în cap, probabil că am făcut o *greşeală.»* Pentru numele lui Dumnezeu, eu o să am în curând un *copil,* iar voi, oameni buni, vreţi să faceţi din el un fel de *Pat Garrett?"*

Au urmat încă zece minute de discuţii, majoritatea irelevante; iar Fran, a dumneavoastră supusă secretară, a tras o porţie bună de plâns, după care s-a potolit. Votul în favoarea propunerii lui Stu pe postul de Şerif al Free Zone a fost de 6-1, pentru că de această dată nimic nu a convins-o pe Fran să-şi schimbe votul. Glen a cerut să i se dea cuvântul pentru o ultimă chestiune, înainte de ridicarea şedinţei.

Glen: "Nici de această dată nu e vorba de o moţiune, ci de o simplă idee, pe care nu o vom vota, ci la care ar fi bine să ne gândim. Mă întorc la cel de-al treilea exemplu de probleme de încălcare a legii şi ordinii dat de Nick. A descris cazul şi a încheiat afirmând că n-ar trebui să fim preocupaţi de cine are dreptate şi cine nu. Consider că greşeşte. Stu este unul dintre cei mai oneşti bărbaţi pe care i-am întâlnit eu. *Dar aplicarea legii în lipsa unui sistem judecătoresc nu înseamnă justiţie.* Ci doar vigilenţă şi impunerea ordinii cu pumnul. Să presupunem că individul acela, pe care-l cunoaştem cu toţii, chiar ar fi pus mâna pe un 45 şi i-ar fi curăţat pe femeia lui şi pe iubit. Să

mai presupunem că Stu, în calitate de şerif al nostru, s-ar fi dus, l-ar fi luat de guler şi l-ar fi pus la răcoare. Şi pe urmă? Cât îl ţinem acolo? Legal vorbind, nu putem să-l ţinem deloc, cel puţin potrivit Constituţiei pe care am adoptat-o ieri seară, deoarece, după acel document, un om este inocent până ce i-a fost dovedită vinovăţia, într-un tribunal. Noi toţi ştim că I-am ţine închis, *de l'apt.* Nu ne-am simţi în siguranţă, ştiind că el bântuie liber, pe străzi! Prin urmare, am proceda astfel, deşi este absolut ncconstituţional, deoarece atunci când siguranţa şi constituţionalitatea se află în contradicţie, siguranţa are întotdeauna întâietate. Dar este în interesul nostru ca siguranţa şi constituţionalitatea să devină sinonime, cât mai repede cu putinţă. Trebuie să ne gândim la un sistem judecătoresc."

Fran: "Mi se pare foarte interesant şi sunt de acord că este un lucru la care trebuie să ne gândim, dar acum am de gând să propun ridicarea şedinţei. E târziu, iar eu sunt extrem de obosită."

Ralph: "Să ştii că eu susţin propunerea asta. Hai să discutăm despre tribunale data viitoare. Capul mi-e atât de plin la ora asta, că simt cum se tot umflă şi se rotunjeşte. Reinventarea ţării e mult mai complicată decât s-ar fi zis la început."

Larry: "Amin."

Stu: "S-a făcut propunerea să suspendăm şedinţa. Ce părere aveţi despre asta, oameni buni?"

Moţiunea a fost votată cu 7-0.

Frances Goldsmith, Secretară

— De ce te opreşti? întrebă Fran, văzând că Stu se apropie de trotuar şi-şi lasă picioarele pe pământ. Mai avem un bloc.

Ochii ei mai erau roşii din cauza lacrimilor vărsate în timpul şedinţei, iar Stu n-o mai văzuse niciodată în asemenea hal de oboseală.

— Funcţia aia de şerif..., începu el.

— Stu, nu vreau să discutăm despre asta.

— Cineva trebuie s-o facă, draga mea. Nick avea dreptate. Logic vorbind, nu putea fi ales altcineva.

— S-o ia toţi dracii de logică. Dar cu mine şi cu copilul cum rămâne? În asta nu există nici un fel de logică, Stu?

— Cred că ştiu foarte bine ce-ţi doreşti pentru copil, îi răspunse el cu voce domoală. Nu mi-ai spus de atâtea ori? Vrei să vină într-o lume care a intrat pe făgaşul ei, cât de cât. Preferi ca el... sau ea să se afle în afara primejdiei. Şi eu îmi doresc acelaşi lucru. Dar n-am vrut să spun asta de faţă cu toţi, pentru că asta e problema noastră. Tu şi copilul sunteţi două dintre motivele principale pentru care am acceptat.

— Ştiam, recunoscu ea cu voce stinsă şi gâtuită.

Bărbatul îi puse degetele sub bărbie şi-i ridică faţa către el. Îi zâmbi, iar Fran făcu şi ea efortul să-i răspundă cu un surâs care trăda extenuarea şi cu lacrimi ce îi picurau de pe obraz.

— Totul va fi bine, îi promise el.

Ea clătina încet din cap, înainte şi înapoi, şi câteva lacrimi se risipiră în noaptea caldă de vară.

— Eu cred că nu, spuse ea. Nu, nu pot spera că va fi aşa cum spui tu.

Rămase trează până târziu, în miez de noapte, gândindu-se că nu poţi obţine căldura decât dacă faci foc — Prometeu s-a ales cu ochii scoşi din pricina asta — iar dragostea se plăteşte întotdeauna cu sânge.

Un sentiment de certitudine stranie o cuprinse încetul cu încetul — paralizând-o ca o anestezie — anume că vor sfârşi într-o baie de sânge. Gândul acesta o făcu să-şi împreuneze mâinile, protector, deasupra pântecelui şi, pentru prima oară după multe săptămâni, îşi reaminti visul: Omul Întunecat cu rânjetul... şi cu umeraşul lui strâmb.

Pe lângă faptul că în timpul liber se ocupa de căutarea lui Mother Abagail, împreună cu un grup de voluntari, Harold Lauder făcea parte din Comitetul pentru înhumări; pe 21 august, îşi petrecu o bună parte din zi într-un camion de gunoi, împreună cu alţi cinci bărbaţi, purtând cu toţii cizme, haine de protecţie şi mănuşi groase, din cauciuc. Şeful Comitetului pentru Înhumări, Chad Norris, era plecat în punctul denumit de el, cu un calm aproape înspăimântător, Şantierul Funerar Numărul 1. Se afla la cincisprezece kilometri sud-vest de Boulder, într-o zonă în care exista o fostă carieră de cărbune. Locul arăta acum pustiu şi gol ca munţii de pe lună, sub soarele arzător de august. Chad nu acceptase postul decât după tergiversări, pentru că fusese odată asistent al unui antreprenor de pompe funebre la Morristown, New Jersey.

— Nu-i o întreprindere prea atrăgătoare, le spusese el în dimineaţa respectivă, la Greyhound Bus Terminal dintre Arapahoe şi Walnut, care devenise baza de operaţii a comitetului lor. Îşi aprinse un Winston cu un chibrit de lemn şi le surâse celor douăzeci de oameni din jur. Adică, o întreprindere de acest soi nu e nici o scofală, dacă vreţi să mă credeţi pe mine, te bagă în pământ şi cam atât.

Câţiva îi răspunseră cu zâmbete forţate, dintre care cel mai larg îi aparţinea lui Harold. Stomacul lui ghiorăia fără încetare, căci nu îndrăznise să mănânce nimic de dimineaţă. Nu fusese convins că mâncarea ar fi rămas la locul ei, ţinând cont de natura muncii. Ar fi putut foarte bine să se limiteze la căutarea lui Mother Abagail şi nimeni n-ar fi scos o vorbă de protest, deşi ar fi trebuit să fie limpede pentru oricare persoană din Free Zone care gândea (dacă mai *existau* şi alte persoane care gândeau, în afară de el — iată o problemă

discutabilă) că a o căuta cu doar cincisprezece voluntari era un exerciţiu comic, dacă ţineai cont de miile de kilometri pătraţi de păduri şi câmpii din jurul Boulderului. Desigur, exista şi posibilitatea ca ea să nu fi plecat *deloc* din Boulder, la care aparent nu se gândise nimeni (ceea ce nu-l surprindea pe Harold câtuşi de puţin). Putea să se fi stabilit într-o casă oarecare, în afara centrului oraşului, şi ar fi fost imposibil s-o găsească, dacă nu făceau o razie din casă în casă. Redman şi cu Andros nu protestaseră atunci când Harold le propusese ca acest Comitet pentru Căutare să acţioneze la sfârşitul săptămânii şi seara, ceea ce-i sugerase lui Harold că şi ei se consolaseră cu închiderea cazului respectiv.

Ar fi putut să-şi domolească zelul, însă cine este omul cel mai iubit în orice comunitate? Cine se bucură de cea mai mare încredere? Ei bine, cel care îndeplineşte treaba cea mai murdară, desigur, şi o face cu zâmbetul pe buze. Cel care face treaba pe care tu însuţi nu te încumeţi s-o începi.

— Trebuie să vă închipuiţi că îngropaţi nişte bârne de lemn, le spuse Chad. Dacă reuşiţi să vă fixaţi în minte lucrul acesta, vă descurcaţi. Unii dintre voi vor trebui poate să vomite aici, înainte de a începe. Nu e nici o ruşine în asta; încercaţi doar să vă duceţi într-un loc în care ceilalţi să nu fie siliţi să vă privească. După ce-aţi borât, o să vă vină mai uşor să gândiţi astfel: bârne de lemn. Doar nişte bârne de lemn, şi atât.

Bărbaţii se uitau, neîncrezători, unii la alţii.

Chad îi împărţi în trei echipe de câte şase oameni. Împreună cu cei doi oameni rămaşi disponibili, plecă să pregătească un loc pentru cadavrele ce urmau să fie aduse. Fiecărei echipe i se repartiza o anume zonă a oraşului, în care să lucreze. Camionul lui Harold rămăsese toată ziua în cartierul Table Mesa, croindu-şi încet drum la vest de rampa de acces spre autostrada Denver-Boulder. În sus, pe Martin Drive, până la

intersecţia cu Broadway. În vale, pe Thirty-ninth Street şi apoi din nou în sus, de-a lungul lui Fortieth, printre case specifice cartierelor suburbane, într-o zonă de construcţii veche de vreo treizeci de ani, datând de la începutul perioadei de expansiune a populaţiei oraşului, locuinţe cu parter, subsol şi un etaj.

Chad le făcuse rost de măşti de gaze din arsenalul local al lui National Guard, dar nu fuseseră siliţi să le folosească decât după prânz (prânz? care prânz? Harold, cel puţin, mâncase o conservă cu umplutură pentru plăcintă cu mere marca Berry; de altceva nu avusese chef), când au intrat în biserica mormonilor din partea de jos a lui Table Mesa Drivc. Veniseră aici, grav bolnavi, şi muriseră la ei în templu; cele peste şaptezeci de cadavre răspândeau o duhoare îngrozitoare.

— Bârne de lemn, pronunţă unul dintre tovarăşii lui Harold, cu voce ascuţită, revoltată şi ironică.

Harold se răsucise pe călcâie şi, poticnindu-se, se strecurase afară pe lângă colegul său. Reuşi să ajungă până în spatele unei clădiri frumoase, din cărămidă, care odinioară servise drept centru de votare — în anii cu alegeri — şi dădu afară umplutura pentru plăcintă marca Berry, descoperind că Norris avusese perfectă dreptate: se simţea mult mai bine cu stomacul gol.

Fu nevoie de două drumuri şi de aproape întreaga după-amiază ca să golească biserica. Douăzeci de oameni, cugetă Harold, ca să cureţe toate cadavrele din Boulder... O parte însemnată, din vechea populaţie din oraş se răspândise, urmare a panicii stârnite din cauza Centrului de Testări Atmosferice, cu *toate acestea...* Harold îşi făcu socoteala că, pe măsură ce Comitetul pentru înhumări creştea, o dată cu numărul locuitorilor, exista şansa, destul de puţin probabilă, altfel, să îngroape majoritatea cadavrelor înainte de prima zăpadă serioasă (ceea ce nu însemna că el se va mai afla atunci în oraş), iar majoritatea oamenilor

nu aveau să ştie niciodată cât de mare fusese pericolul unei noi epidemii — la care ei să *nu* mai fie imuni.

Comitetul din Free Zone e plin de idei strălucite, gândi el cu dispreţ. Comitetul se va descurca minunat... atât timp cât îl aveau la dispoziţie pe bătrânu' Harold Lauder, care să verifice dacă şi-au legat şireturile, bineînţeles. Harold e foarte bun să se ocupe de asta, nu însă destul de valoros ca să facă parte din amărâtul lor de Comitet Permanent. Doamne, nu. Nu fusese niciodată suficient de valoros, nici măcar cât să-şi facă rost de o parteneră pentru Cercul de Dans de la Ogunquit High School, chiar dacă promitea nişte heroină. Doamne Dumnezeule, oricine altul, dar nu Harold. Nu trebuie să uităm, oameni buni, când ajungem în locul acela proverbial, unde mamiferul ursin îşi slobozeşte măruntaiele în bozii, că nu este vorba de o problemă de analitică, de logică şi nici măcar de bun-simţ. Dacă e să mergem până în adâncul lucrurilor, constatăm că e vorba doar de un banal concurs de frumuseţe.

Ei bine, există cineva care păstrează totul în memorie. Cineva care ţine scorul, copii. Iar numele acestei persoane este — răpăit de tobe, maestro, te rugăm! — Harold Emery Lauder.

Se întoarse în biserică, ştergându-se la gură şi zâmbind cât putea el mai bine, şi le făcu semn că era gata să se apuce de treabă. Cineva îl bătu pe umăr, iar rânjetul lui Harold se lăţi şi mai mult: *Într-o bună zi o să-ţi cadă mâna pentru gestul ăsta, rahat cu ochi ce eşti,* îi trecu prin minte.

Făcură ultima cursă la 4.15 după-amiază, cu lada camionului de gunoi încărcată cu restul cadavrelor mormonilor. În oraş, camionul se strecura anevoie printre maşinile încremenite în mijlocul drumului, în schimb pe Colorado 119, trei utilaje grele lucraseră toată ziua, ridicând epavele şi depunându-le în şanţurile de pe ambele laturi ale

şoselei, unde zăceau ca nişte gigantice jucării răsturnate ale cine ştie cărui copil uriaş.

Celelalte două camioane oranj erau deja parcate la punctul stabilit pentru înhumare. Bărbaţii îşi scoseseră mănuşile şi aveau degetele albe şi vineţii la burice, după o zi întreagă de transpirat în interiorul cauciucului. Fumau şi discutau cam fără chef. Cei mai mulţi erau teribil de palizi.

Norris şi cele două ajutoare ale lui ajunseseră la o adevărată artă. Întinseseră o folie imensă din material plastic pe terenul stâncos. Norman Kellogg, şoferul camionului lui Harold, originar din Louisiana, trase cu spatele până la marginea foliei. Oblonul din spate fu lăsat în jos şi primele trupuri căzură pe folie, ca nişte păpuşi de cârpă pe jumătate înţepenite. Harold ar fi dat orice să se poată întoarce cu spatele, dar se temu ca gestul lui să nu fie considerat o slăbiciune. Nu-l deranja prea mult să le vadă căzând; *sunetul* respectiv îi făcea rău. Sunetul pe care-l făceau lovind ceea ce avea să fie giulgiul lor.

Turaţia motorului crescu, însoţită de scâncetul instalaţiei hidraulice, iar lada camionului începu să se înalţe. Cadavrele începură să se rostogolească afară, ca o grotescă ploaie umană. Pe Harold îl cuprinse un val de milă, un sentiment atât de profund, încât era dureros. *Bârne de lemn,* îi trecu prin cap. *Câtă dreptate avea. Doar asta rămâne din noi. Nişte... bârne.*

— *Ho!* strigă Chad Norris, iar Kellogg trase camionul ceva mai în faţă şi opri motorul. Chad şi ajutoarele lui veniră pe folia din plastic, purtând greble, iar acum Harold se întoarse, prefăcându-se că scrutează cerul, să vadă dacă nu plouă, de altfel nefiind singurul — în schimb auzi un zgomot ce avea să-i bântuie mai târziu visele, şi anume zornăitul monedelor căzând din buzunarele bărbaţilor şi ale femeilor moarte, când Chad şi ceilalţi doi se munceau să întindă cadavrele într-un strat uniform. Monedele căzând pe suprafaţa

acoperită cu material plastic scoteau un sunet care, în chip absurd, îi aducea aminte lui Harold de o puşculiţă. Duhoarea dulce şi bolnăvicioasă a putreziciunii se răspândi în aerul cald.

Când se întoarse din nou, cei trei adunau marginile giulgiului din plastic, gemând de efort şi încordându-şi muşchii. Câţiva bărbaţi, printre care şi Harold, se repeziră să dea o mână de ajutor. Chad Norris scoase la iveală un capsator uriaş, pentru uz industrial. Peste douăzeci de minute terminaseră această etapă a muncii, iar plasticul zăcea pe pământ, ca o uriaşă capsulă de gelatină. Norris se căţără în cabina unui buldozer vopsit în galben-ţipător şi porni motorul. Buldozerul porni înainte, cu lama lăsată în jos.

Weizak, un tip care făcea parte tot din echipa lui Harold, se îndepărtă de ceilalţi cu paşi sacadaţi, ca şi cum ar fi fost o marionetă prost mânuită. Între degete îi tremura o ţigară.

— Nu sunt în stare să mă uit la aşa ceva, zise el când trecu prin dreptul lui Harold. Mi se pare de-a dreptul ciudat. Până în ziua de azi nu ştiam că sunt evreu.

Buldozerul împinse şi rostogoli imensul pachet din plastic până într-o groapă paralelipipedică. Chad trase apoi cu spatele, opri motorul şi coborî. Făcându-le semn oamenilor să se adune în jurul lui, se apropie de unul dintre camioanele Serviciilor Publice şi-şi sprijini un picior pe scară.

— Nu e cazul de urale ca la fotbal, începu el, dar aţi făcut o treabă nemaipomenit de bună. Cred că astăzi am îngropat cam o mie de unităţi.

Unităţi, îi trecu lui Harold prin minte.

— Ştiu bine că o muncă de felul ăsta scoate sufletul din noi. Comitetul ne-a promis că vom mai primi încă doi oameni înainte de sfârşitul săptămânii, dar îmi închipui că asta nu va schimba deloc sentimentele care vă încearcă pe voi — ca şi pe mine, de altfel. Cu alte cuvinte, dacă v-aţi săturat, dacă v-aţi dat seama că nu mai suportaţi o

zi ca asta sub nici un motiv, nu vă faceţi griji că va trebui să mă ocoliţi pe stradă. Dar dacă vedeţi că nu vă descurcaţi, e al dracului de important să găsiţi pe careva care să vă înlocuiască, mâine. Din câte îmi fac eu socoteala, asta e cam cea mai importantă treabă din Free Zone, în momentul de faţă. Deocamdată nu-i foarte rău, dar dacă luna viitoare, când vremea devine umedă, mai există încă douăzeci de mii de cadavre la Boulder, oamenii vor începe să sufere. Oricum, cei care vom face faţă în continuare ne vedem mâine dimineaţă în staţia de autobuz.

— Eu voi fi acolo, spuse cineva.

— Şi eu, interveni şi Norman Kellogg. După ce fac baie şase ore, diseară.

Se auziră râsete.

— Puteţi conta şi pe mine, interveni şi Weizak.

— Şi pe mine, adăugă Harold calm.

— E o treabă murdară, le răspunse Norris cu voce cohorâtă, emoţionată. Sunteţi nişte oameni minunaţi. Mă îndoiesc că şi ceilalţi îşi vor da seama cât de minunaţi.

Harold se simţi cuprins de un sentiment de solidaritate şi camaraderie, pe care, speriat, se strădui să şi-l alunge. Asta nu făcea parte din planul lui.

— Ne vedem mâine, Hawk, i se adresă Weizak, strângându-l de umăr.

Harold zâmbi mirat şi precaut. *Hawk? Ce* fel de glumă mai era şi asta? Proastă, fără doar şi poate. Un sarcasm ieftin. Cum să-i zici lui Harold Lauder cel gras şi plin de coşuri Hawk? Vechiul val de ură neagră se ridică din nou în el, de această dată împotriva lui Weizak, pentru ca apoi să se potolească, într-un vârtej confuz. El *nu* mai era gras. Nici măcar plinuţ. Şi coşurile îi dispăruseră, în ultimele şapte săptămâni. Weizak nu ştia că, pe vremuri, fusese bătaia de joc a liceului. Weizak nu ştia că tatăl lui Harold îl întrebase într-un rând dacă nu cumva este homosexual. Weizak nu ştia că

Harold fusese o adevărată ruşine pentru sora lui cea de toţi admirată. Iar dacă ar fi ştiut, Weizak nu ar fi dat probabil un rahat pe chestia asta.

Harold se urcă într-unul dintre camioane, cugetând febril la noua situaţie. Pe neaşteptate, toate vechile lui nemulţumiri, toate jignirile şi datoriile neplătite i se părură lipsite de orice valoare, la fel ca banii de hârtie ce umpleau casele magazinelor de peste tot, din America.

Putea fi adevărat? Era posibil să fie adevărat? Se simţea stăpânit de panică, singurătate şi frică? Nu, hotărî el în cele din urmă. Nu avea cum să fie adevărat. Să stăm şi să judecăm. Dacă ai fost destul de tare ca să rezişti la părerile proaste ale altora, atunci când îşi închipuiau că eşti poponar, sau neghiob, sau pur şi simplu un rahat, atunci ar trebui să dispui de suficientă tărie de caracter ca să rezişti...

Să rezişti la ce?

La părerea lor *bună* despre tine?

Oare genul ăsta de logică... păi, genul ăsta de logică era nebunie curată, nu-i aşa?

Un vechi citat ieşi la suprafaţă din creierul lui tulburat; era vorba de modul cum justificase un general internarea în lagăre a americanilor de origine japoneză, în timpul celui de-al doilea război mondial. Generalului respectiv i se atrăsese atenţia că pe Coasta de Vest, acolo unde japonezii naturalizaţi se aflau în cea mai mare concentraţie, nu se consemnase nici un act de sabotaj. Iată ce răspunsese generalul: "Simplul fapt că nu s-a petrecut nici un act de sabotaj reprezintă un fenomen de rău augur."

Oare la fel proceda şi el acum?

Oare *era* de rău augur?

Camionul lor trase în parcarea staţiei de autobuz. Harold sări peste oblon, constatând că până şi capacitatea lui de a-şi coordona mişcările crescuse de zece ori, fie pentru că slăbise, fie

pentru că făcea tot timpul mişcare, fie din ambele motive.

Gândul îi veni din nou, încăpăţânat, refuzând să se lase eliminat: aş *putea fi un bun de preţ al atestei comunităţi.*

Dar ei îl excluseseră.

Asta nu contează. Am eu suficientă minte să desfac încuietoarea uşii pe care mi-au trântit-o în nas. Şi consider că am adunat suficient curaj ca s-o şi deschid, o dată ce am descuiat-o.

Dar...

Opreşte-te! Opreşte-te! Ai să te trezeşti purtând cătuşe la mâini şi lanţuri la picioare, pe care e imprimat cuvântul ăsta de o mie de ori. Dar! Dar! Dar! Nu poţi să te stăpâneşti, Harold? Pentru numele lui Dumnezeu, nu poţi să renunţi odată la înfumurarea aia afurisită?

— Hei, omule, te simţi bine?

Harold sări jos. Norris era cel care i se adresase, ieşind din biroul dispecerului, pe care îl preluase el. Părea obosit.

— Eu? Foarte bine. Dar căzusem pe gânduri.

— Foarte bine, dă-i bătaie. Din câte îmi dau eu seama, avem de câştigat ori de câte ori faci tu asta.

Harold clătină din cap:

— Nu-i adevărat.

— Nu? îi răspunse Chad, fără să insiste asupra subiectului. Pot să-ţi fiu de folos, să te las undeva?

— Nu, sunt şi eu cu motocicleta.

— Ştii ceva, Hawk? Cred că marea majoritate dintre băieţii ăştia au să se prezinte şi mâine.

— Mda, şi eu.

Harold se apropie de Honda şi încălecă. Mai degrabă împotriva voinţei lui, se surprinse savurând noua lui poreclă. Norris clătină din cap.

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată. Din câte îmi făcusem eu socoteala, bănuiam că o dată ce vor vedea cum se prezintă situaţia, au să-şi aducă aminte de celelalte o mie de lucruri pe care trebuie neapărat să le îndeplinească.

— Am să-ţi spun ce cred eu. Cred că îţi vine mai uşor să faci o treabă murdară pentru tine decât pentru altcineva. O parte din oamenii ăştia lucrează prima oară în viaţă spre folosul lor.

— Mda, consider că există ceva adevăr în ce spui tu. Pe mâine, Hawk.

— La 8, îi confirmă Harold, pornind pe Arapahoe, în direcţia Broadway.

La dreapta lui, o echipă formată mai ales din femei lucra cu un camion special şi o macara, aducând pe direcţia cea bună un camion cu trailer care o luase razna şi blocase o mare parte din stradă. În jurul lor se formase o ceată respectabilă. Se adună tot mai mulţi, gândi Harold. Nu recunosc nici jumătate din feţe.

Îşi continuă drumul, întorcând pe toate părţile problema pe care o considerase de mult dezlegată, şi care acum îl îngrijora şi-i dădea iarăşi bătaie de cap. Ajuns acasă, văzu o Vespa mică şi albă parcată lângă trotuar. Şi o femeie aşezată pe treptele din faţă.

Ea se ridică în picioare la apropierea lui Harold pe alee şi-i întinse mâna. Era una dintre cele mai remarcabile femei din câte cunoscuse Harold — o mai văzuse şi până atunci, desigur, însă nu de la o asemenea apropiere.

— Sunt Nadine Cross, se prezentă ea.

Avea vocea joasă, aproape răguşită. Strângerea ei era fermă, iar mâna rece. Privirile lui Harold coborâră o clipă, involuntar, spre trup, un obicei pe care fetele, era conştient, îl urau, dar pe care el nu avea tăria să şi-l stăpânească. Dar ea nu păru să bage în seamă. Purta o pereche de pantaloni uşori din bumbac, cu ţesătura în diagonală, care se lipeau de picioarele ei lungi, şi o bluză fără mâneci, dintr-un material mătăsos, albastru-deschis. Nu purta sutien. Oare câţi ani avea? Treizeci? Treizeci şi cinci? Poate era mai tânără. Şi încărunţise înainte de vreme.

Peste tot? se întrebă acea parte mereu excitată (şi mereu virginală, din câte se părea) a minţii lui, iar inima începu să-i bată în ritm mai vioi.

— Harold Lauder, îi răspunse, zâmbind. Ai venit cu grupul lui Larry Underwood, dacă nu mă înşel?

— Da, aşa este.

— Din câte am înţeles, ne-aţi urmat, pe Stu, pe Frannie şi pe mine, traversând Marele Pustiu. Larry m-a vizitat săptămâna trecută, mi-a adus în dar o sticlă de vin şi nişte ciocolată. E un tip nemaipomenit de simpatic.

Cuvintele lui aveau o notă falsă în ele şi, deodată, Harold fu convins că ea ştia că fusese trecută în revistă şi dezbrăcată în mintea lui. Se luptă cu reflexul de a-şi linge buzele... pentru moment, cel puţin.

— Larry? Râse puţin, un hohot de râs straniu şi întrucâtva criptic. Da, Larry este un adevărat prinţ.

Se măsurară câteva clipe, iar Harold constată că nu mai fusese niciodată privit de o femeie cu ochi atât de candizi şi de îndrăzneţi. Era acum din nou conştient de excitarea lui, iar senzaţia de nervozitate şi căldură coborâse undeva în zona pântecelui.

— Foarte bine, spuse el. Ce pot face pentru tine în după-amiaza aceasta, domnişoară Cross?

— Pentru început, ai putea să-mi zici Nadine. Şi ai putea să mă inviţi să rămân la cină. Asta ne-ar ajuta să ne cunoaştem mai bine.

Senzaţia de tulburare şi nervozitate începu să se risipească.

— Nadine, n-ai vrea să cinăm împreună?

— Cu toată plăcerea, îi răspunse ea, zâmbind. Şi-ţi mulţumesc.

Când Nadine îi atinse braţul cu mâna, simţi un fior, de intensitatea unui şoc electric slab. Ochii ei priveau ţintă într-ai săi.

Harold introduse cheia yale în broască, gândindu-se: *Acum are să mă întrebe de ce-mi ţin*

uşa încuiată, iar eu o să încep să mormăi şi să mă bâlbâi, căutând un răspuns, şi o să mă fac de râs.

Dar Nadine nu-l întrebă nimic.

Nu pregăti el cina; se ocupă Nadine.

Harold ajunsese în punctul în care considera imposibil să gătească chiar şi o mâncare cât de cât decentă din conserve, dar Nadine se descurcă foarte bine. Aducându-şi aminte îngrozit cu ce se îndeletnicise toată ziua, o întrebă dacă putea s-o lase singură pentru douăzeci de minute (deşi ea venise probabil într-un scop cât se poate de monden, îşi spuse el, disperat), până se spală.

Când se întoarse — după ce îşi permisese luxul să facă un duş cu două găleţi — ea se agita prin bucătărie. Apa fierbea vesel pe reşoul alimentat cu gaz de la butelie. Când intră în bucătărie, Nadine tocmai răsturna o jumătate de cană cu macaroane în oală. Un amestec oarecare fierbea la foc mic în tigaia aşezată pe celălalt ochi, de unde venea o aromă de supă franţuzească de ceapă, vin roşu şi ciuperci. În stomacul lui se dezlănţuise un tumult. Uitase tot calvarul acelei zile şi avea o poftă de mâncare teribilă.

— Miroase extraordinar, spuse el. N-ar fi trebuit să te deranjezi, dar aş fi făţarnic dacă m-aş plânge.

— Este un ghiveci Stroganoff, îl întâmpină ea cu un zâmbet. Sau mai degrabă o improvizaţie. Carnea conservată de vacă nu e tocmai recomandată, când pregăteşti mâncarea asta în marile restaurante ale lumii, dar...

Ridică din umeri, sugerând neajunsurile cu care trebuia să se împace toată lumea.

— Îţi mulţumesc pentru osteneală.

— Nu ai de ce.

Îi aruncă din nou privirea aceea îndrăzneaţă şi se întoarse pe jumătate către el; materialul mătăsos al bluzei ei se întinse peste sânul stâng, scoţând în evidenţă formele dulci. Simţi cum tot sângele i se ridică dinspre gât spre obraji şi-şi impuse să-şi

stăpânească o erecţie. Se temea că forţa voinţei lui nu se va ridica la înălţimea misiunii.

— Vom fi prieteni foarte buni, continuă ea.

— Noi... vom?...

— Da.

Se întoarse la aragaz, părând să considere închis subiectul, lăsându-l pe Harold în mijlocul unui hăţiş de posibilităţi.

După aceea, conversaţia lor se limită strict la nimicuri... bârfe din Free Zone, în cea mai mare parte. Care existau din belşug. O dată, pe la jumătatea mesei, Harold încercă din nou să afle ce anume o adusese la el, dar ea îi surâse şi clătină din cap:

— Îmi place să mă uit la un bărbat care mănâncă.

O clipă, Harold crezu că vorbea despre altcineva, abia apoi înţelese că *despre el* era vorba. Îi făcu pe plac; mâncă trei porţii din ghiveciul Stroganoff şi, după părerea lui, carnea conservată nu stricase deloc reţeta. Conversaţia părea să meargă de la sine, iar el avea tot timpul să-şi potolească foamea de lup şi s-o contemple în voie.

O femeie remarcabilă? Era frumoasă de-a dreptul, îşi spuse. Desăvârşit de frumoasă. În părul ei, pe care şi-l strânsese în coadă, ca să n-o deranjeze la gătit, erau mai multe şuviţe de un alb pur, nu cărunt, cum îşi închipuise el. Ochii femeii erau mari şi întunecaţi, iar când se aţinteau, neşovăitor, asupra lui, Harold simţea că-l ia cu ameţeală. Vocea femeii era gravă şi prietenoasă. Sunetul acela începu să-l obsedeze, părându-i neplăcut, dar în acelaşi timp aproape chinuitor de desfătător.

Când terminară masa, încercă să se ridice, dar ea i-o luă înainte.

— Cafea sau ceai?

— Realmente aş putea...

— Sigur că ai putea. Vrei cafea, ceai... sau mă vrei pe mine?

Surâse apoi, dar nu cum ar face o persoană care tocmai a aruncat o mică replică, nu lipsită de curaj ("vorbire pe muchie de cuţit", după cum s-ar fi exprimat draga lui mamă, cu un aer dezaprobator), ci galeş şi încet, ca un calup de frişcă pe o felie de tort însiropat. Şi din nou privirea aceea îndrăzneaţă.

Simţind că i se învârte capul, Harold îi răspunse cu o detaşare nebună:

— Ultimele două, şi-şi înăbuşi, numai cu mare greutate, un hohot de râs adolescentin.

— Prea bine, vom începe cu ceai pentru amândoi, spuse Nadine, ducându-se la aragaz.

De îndată ce ea se întoarse cu spatele, Harold simţi cum îl năpădeşte un val de sânge şi cum se face, probabil, roşu ca sfecla la faţă. *Ce fel de domn mai eşti şi tu!* îşi reproşă el neliniştit. *Interpretezi după pofta inimii o replică perfect inocentă, ca un prost ce eşti, şi poate că tocmai ai ratai o ocazie foarte bună. Aşa-ţi trebuie! Aşa-ţi trebuie, tâmpitule!*

Când Nadine se întoarse la masă cu ceştile de ceai aburinde, roşeaţa din obrajii lui Harold mai trecuse, întrucâtva, iar el îşi recăpătase stăpânirea de sine. Ameţeala se transformase la fel de repede în disperare şi simţea (nu pentru prima oară) că mintea şi trupul îi fuseseră îmbarcate, vrând-nevrând, într-un uriaş *montagnes russes* construit din emoţie pură. Senzaţia îi era total nesuferită, dar nici nu avea cum să coboare.

Iar dacă a fost interesată de mine câtuşi de puţin, gândi el (şi numai Dumnezeu ştie de ce-ar fi fost, adăugă el în sinea lui, sumbru), am reuşit sigur să o fac să-şi ia gândul, expunând toată gama mea de spirite de licean.

Ei bine, nu i se întâmpla pentru prima oară şi probabil că se va împăca din nou cu ideea că mai căzuse o dată în greşeală.

Nadine îl măsură peste marginea ceştii cu ochii ei sinceri care-l tulburau şi-i surâse iarăşi, iar urma

de sânge rece pe care apucase Harold să şi-o adune dispăru imediat.

— Te pot ajuta cu ceva? o întrebă.

Replica îi suna lui însuşi stângace şi cu două înţelesuri, dar se simţea *obligat* să spună ceva, pentru că vizita ei trebuia să aibă un scop oarecare. Stăpânit de confuzie, simţi cum zâmbetul lui protector îi dispare încet de pe buze.

— Da, îi răspunse ea, lăsând ceaşca jos, cu un gest hotărât. Da, poţi. Poate că ne putem ajuta reciproc. Nu vrei să mergem în salon?

— Sigur că da.

Mâna îi tremura; când îşi lăsă ceaşca pe masă şi se ridică, vărsă o parte din conţinut. Urmând-o în salon, observă cât de strâns i se mulau pantalonii pe fese. Dunga chiloţilor strica tot fasonul, citise chestia asta undeva, poate într-una din revistele pe care le ţinuse ascunse în fundul dulapului din dormitorul lui, în spatele cutiilor de pantofi, iar textul spunea în continuare că, dacă o femeie ţine cu adevărat să arate impecabil, este recomandabil să poarte un simplu şnur, ca dansatoarele de cabaret, sau să nu poate chiloţi deloc.

Înghiţi, sau încercă să înghită, mai degrabă, pentru că i se pusese un nod imens în gât.

În salon domnea semiobscuritatea, lumina de afară filtrân-du-se printre storurile trase. Era trecut de 6.30 şi se lăsa amurgul. Harold se pregăti să ridice transperantul de la o fereastră, dar Nadine îl opri, atingându-l pe braţ. Se întoarse către ea, simţindu-şi gura uscată.

— Nu, prefer aşa. Este mai intim.

— Intim, repetă Harold, cu vocea ruginită, ca a unui papagal bătrân.

— Îmi vine mai uşor să fac asta, îi şopti ea, strecurându-i-se în braţe.

Trupul i se lipise perfect de al său şi, cum i se întâmpla pentru absolut prima oară în viaţă, uimirea lui fu imensă. Percepea apăsarea moale a fiecărui sân prin cămaşa lui albă din bumbac şi

bluza ei albastră, mătăsoasă. Pântecele ferm, dar vulnerabil, apăsându-se de al lui, fără a se feri din pricina erecţiei. Răspândea un iz dulce, poate parfum sau poate *mirosul ei propriu,* care îl umplea de fericire, ca şi cum i s-ar fi dezvăluit un secret nepreţuit. Mâinile lui îi descoperiră părul şi se îngropară printre bucle.

În cele din urmă sărutul se sfârşi, dar ea nu se clinti din loc. Trupul îi rămase în continuare lângă al lui, ca un foc desfătător. Era poate cu zece centimetri mai scundă şi rămăsese cu faţa ridicată spre el. Îi trecu prin minte, ca prin ceaţă, că trăia una dintre cele mai amuzante ironii din viaţă: atunci când în sfârşit descoperise dragostea — sau o copie destul de reuşită a ei — se simţea ca şi cum ar fi eşuat în paginile unei poveşti de iubire dintr-o revistă pentru femei, din cele tipărite pe hârtie lucioasă. După cum scrisese Harold într-o scrisoare anonimă adresată redacţiei revistei *Redbook,* autorii unor asemenea istorii erau un argument cât se poate de convingător în favoarea eugeniei forţate.

Dar acum faţa femeii era ridicată spre el, buzele ei erau umede şi întredeschise, iar ochii îi păreau luminoşi... da, da... aproape ca nişte stele. Singurul detaliu nu foarte strict compatibil cu părerea despre lume şi viaţă a revistei *Redbook* era erecţia lui, care atinsese cote de-a dreptul uimitoare.

— Haide, îl îndemnă ea. Vino pe canapea.

Habar n-avea cum ajunseseră pe canapea, cum se îmbrăţişaseră şi cum i se desfăcuse părul şi i se răspândise peste umeri; parfumul ei părea să fi învăluit totul. Mâinile lui îi mângâiau sânii, iar ea *nu protesta;* mai mult, se sucea încolo şi încoace, ca să dea cale liberă mişcărilor lui. Nu o mângâia; în dorinţa-i frenetică, gesturile aduceau mai degrabă aminte de un jaf.

— Eşti virgin, îi spuse Nadine.

Nu fusese o întrebare... parcă aşa îi venea mai uşor să spună adevărul. Făcu un semn afirmativ.

— Atunci vom proceda astfel. Data viitoare o s-o facem cu încetul. O să fie şi mai bine.

Îi descheie jeanşii, care se desfăcură până la piedica fermoarului, îl mângâie cu degetul arătător, trasând o linie pe pântecele lui, chiar sub buric. Pielea lui Harold fremătă şi tresări la atingerea ei.

— Nadine...

— Şşşt!

Faţa femeii era ascunsă sub revărsarea de plete, prin urmare era imposibil să-i citească expresia.

Îi deschise fermoarul şi Obiectul cel Ridicol, părând şi mai ridicol în bumbacul alb în care stătea înfăşurat (slavă Domnului că îmbrăcase un schimb curat după duş) ieşi brusc la iveală, precum drăcuşorul pus pe arc din cutia lui. Obiectul Ridicol nu era conştient de comicul apariţiei lui, pentru că avea de îndeplinit o treabă cât se poate de serioasă. Toţi virginii sunt nemaipomenit de serioşi — pentru că ei nu caută plăcerea, ci experienţa.

— Bluza...

— Pot să o?...

— Da, chiar asta şi vreau. Şi apoi mă voi ocupa de tine.

Mă voi ocupa de tine. Vorbele stârniră în mintea lui ecourile pe care le fac pietrele aruncate într-o fântână, apoi începu să-i sugă lacom sânul, desfătându-se cu toată sarea şi dulceaţa lui. Ea inspiră adânc.

— Harold, e minunat.

Mă voi ocupa de tine, răsunau şi vuiau cuvintele în mintea lui.

Mâinile ei se strecurară pe sub elasticul chiloţilor, iar pantalonii îi alunecară până la glezne, într-un zornăit de chei lipsit de noimă.

— Ridică-te, îi şopti ea, iar el îi dădu ascultare.

Dură mai puţin de un minut. Ţipă în gura mare, nereuşind să pună frâu energiei dezlănţuite în momentul culminant. Se simţea ca şi cum în măruntaie i s-ar fi dezlănţuit un pârjol imens,

înţelegea perfect de ce atât de mulţi scriitori făcuseră legătura dintre orgasm şi moarte.

Apoi se întinse în întuneric, cu ceafa sprijinită de canapea, respirând din greu, cu gura deschisă. Îi era teamă să privească în jur, bănuind că stropii de spermă se răspândiseră peste tot.

Tinere, am dat de ţiţei!

Se uită la ea ruşinat, jenat de iuţeala cu care se slobozise. Dar ea îi zâmbea cu ochii aceia calmi şi întunecaţi care păreau să ştie totul, ochii unei fete foarte tinere dintr-o pictură victoriană. O fată care, poate, ştie prea multe despre tatăl ei.

— Îmi pare rău, murmură el.

— De ce? Pentru ce?

Ochii ei îl urmăreau statornic.

— Tu nu te-ai ales cu mare lucru.

— Au *contraire,* am avut o mare satisfacţie. Dar Harold se gândi că nu înţelesese foarte bine ce dorise el să spună. Dar înainte de a putea interveni, Nadine continuă: Eşti tânăr. Putem face amor ori de câte ori vrei tu.

Se uită la ea mut, incapabil să vorbească.

— Dar trebuie să ştii un lucru. Îl atinse uşor cu mâna. Ţii minte ce mi-ai mărturisit, că eşti virgin? Ei bine, şi eu sunt.

— Tu...

Mirarea lui fusese probabil comică, pentru că Nadine îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs.

— În filozofia ta nu există loc şi pentru virginitate, Horatio?

— Nu... da... Însă...

— Sunt virgină. Şi voi rămâne. Pentru că altcuiva i se cuvine să... să mă facă să nu mai fiu virgină.

— Cine?

— Ştii cine.

Se holbă la ea, simţind că îngheaţă. Ea îi răspunse cu o privire calmă.

— *El?*

Se întoarse într-o parte şi îi făcu semn că da.

— Dar pot să-ţi arăt tot felul de lucruri, îi spuse ea, ocolindu-i în continuare privirea. Putem face o groază de nebunii. Lucruri la care nici măcar... nu, îmi iau vorba. Poate că le-ai visat, dar n-ai visat că ai să le faci chiar tu însuţi. Ne putem juca. Putem să ne îmbătăm, putem să ne bălăcim în ele. Putem... Lăsă vorbele să se risipească, apoi îi adresă o privire atât de vicleană şi de senzuală, încât el simţi din nou că i se trezeşte dorinţa. Putem face orice — *absolut orice* — în afara nimicului acela. Care nici măcar nu este atât de important, mă înşel?

Imaginile porniră să se amestece ameţitor în creierul lui. Eşarfe de mătase... cizme... piele... cauciuc. Vai, Doamne! *Fantasmele unui Elev.* Un soi ciudat de *solitaire* sexual. Dar totul nu era decât un fel de vis, nu? O fantasmă născută dintr-o altă fantasmă, copilul unui vis întunecat. Îşi dorea toate aceste lucruri, o dorea pe *ea,* dar îşi dorea şi mai mult de atât.

Întrebarea era: cu cât avea să se declare mulţumit?

— Poţi să-mi spui orice, îl îndemnă ca. Voi fi mama ta, sora, curva sau sclava ta. Tu nu trebuie decât să-mi spui ce vrei, Harold.

Cum mai răsunau toate astea în mintea lui! Cum îl îmbătau! Îi răspunse cu voce seacă şi plată, ca bătaia unui clopot spart.

— Dar nu pe degeaba. N-am dreptate? Nu pe degeaba. Pe lumea asta nu primeşti nimic gratis. Nici măcar acum, când toate zac în jur, aşteptând doar să fie culese.

— Eu doresc ceea ce-ţi doreşti şi tu, îl asigură ea. Ştiu ce este în inima ta.

— Asta n-o ştie nimeni.

— Ceea ce este în inima ta se găseşte şi în jurnal. Aş fi putut să citesc acolo — ştiu unde se găseşte — dar n-am avut nevoie.

Harold tresări şi se uită la ea copleşit de vinovăţie.

— Înainte se alia sub cărămida aceea nefixată, îi spuse ea, arătând spre cămin, dar l-ai luat de acolo. Acum se află în spatele izolaţiei din mansardă.

— De unde ştii? *De unde ştii?*

— Ştiu pentru că el mi-a spus. El... ai putea spune că mi-a scris o scrisoare. Cel mai important lucru este că mi-a pomenit despre *tine,* Harold. Cum ţi-a furat cowboyul femeia şi apoi te-a împiedicat să intri în comitetul din Free Zone. Chiar el *doreşte* să fim împreună, Harold. Şi este generos. De acum şi până când plecăm de aici, noi doi suntem în vacanţă.

Îl atinse şi-i zâmbi.

— De acum şi până atunci avem voie să ne jucăm. Mă înţelegi?

— Eu...

— Nu, răspunse tot ea, nu înţelegi. Deocamdată n-ai cum. Dar vei pricepe, Harold. Vei pricepe.

Îi trecu prin minte gândul nebunesc să o roage să-i spună Hawk.

— Dar mai târziu, Nadine? Mai târziu ce-şi doreşte?

— Ceea ce vrei şi tu. Ceea ce ai fost la un pas să-i faci lui Redman în prima noapte de căutare a bătrânei... dar la scară mult mai mare. Iar după ce-ai săvârşit treaba asta, Harold, ne putem duce la el. Putem fi alături de el. Putem sta alături de el.

Ochii femeii se închiseră pe jumătate, ca într-un fel de extaz. Paradoxal, poate, faptul că, deşi îl iubea pe celălalt, avea să i se dăruiască lui — ba chiar să se înfrupte din plin din toate plăcerile — îi trezi iarăşi dorinţa fierbinte.

— Şi dacă spun nu?

Îşi simţi buzele reci, ca de cenuşă. Nadine ridică din umeri, iar mişcarea asta îi făcu sânii să se legene în chipul cel mai graţios.

— Viaţa merge mai departe, nu-i aşa, Harold? Voi încerca să găsesc o cale ca să fac lucrurile pe care le am de făcut. Tu ai să-ţi vezi de drumul tău. Mai curând sau mai târziu vei găsi o fată care să...

facă pentru tine nimicul acela. Dar nimicul acela devine foarte obositor, după o vreme. Foarte obositor.

— Tu de unde ştii? întrebă el, zâmbindu-i chiorâş.

— Ştiu pentru că sexul reprezintă o replică la scară mică a vieţii, iar viaţa este obositoare — vreme pierdută într-o mulţime de săli de aşteptare. S-ar putea să te bucuri de micile tale clipe de glorie aici, Harold, dar în ce scop? Una peste alta, ar fi o viaţă monotonă, mergând din rău în mai rău, şi ai să-ţi aduci mereu aminte de mine cu bluza scoasă şi ai să te întrebi mereu cum mi-ar fi stat dacă mă despuiam de tot. Ai să te întrebi cum ar fi fost dacă m-ai fi auzit vorbindu-ţi ca ultima boarfă... sau dacă te-aş fi uns cu miere peste tot... corpul... şi apoi te-aş fi lins... şi te-ai mai întreba...

— Opreşte-te, o rugă el, tremurând ca varga. Dar ea nu-l ascultă.

— Sunt sigură că ai să te mai întrebi cum ar fi fost în partea *lui* de lume. Şi asta mai mult decât orice altceva, poate.

— Eu...

— Hotărăşte-te, Harold. Îmi îmbrac bluza sau scot tot restul hainelor?

Cât timp a stat pe gânduri? Nu ştia. Mai târziu, nici măcar nu a fost sigur că se luptase cu chestiunea aceasta. Dar atunci când a vorbit, cuvintele aveau în gura lui gustul morţii:

— În dormitor. Hai să mergem în dormitor.

Nadine îi răspunse cu un zâmbet, un zâmbet atât de triumfător şi plin de promisiuni senzuale, încât se cutremură la vederea lui. Dar îl cutremură şi zelul cu care el se grăbise să reacţioneze.

Femeia îl prinse de mână.

Iar Harold Lauder se supuse destinului său.

CAPITOLUL 55

DIN CASA JUDELUI se vedea cimitirul din apropiere.

El şi cu Larry stăteau pe veranda din spate, după ce luaseră cina, fumând ţigări de foi Roi-Tan şi contemplând ultimele raze portocalii ale apusului.

— Când eram mic, îi povestea Judele, nu departe de noi era cel mai frumos cimitir din Illinois. Se numea Mount Hope. În fiecare seară, după masă, tata, pe atunci în vârstă de vreo şaizeci şi ceva de ani, obişnuia să facă o plimbare. Uneori îl însoţeam şi eu. Iar dacă drumul ne purta pe lângă acea necropolă perfect întreţinută, obişnuia să spună: "Ce părere ai, Teddy? Mai există vreo speranţă?" Iar eu răspundeam: "Mai există Muntele Speranţei", iar el se prăpădea de râs, de fiecare dată, ca şi cum ar fi auzit replica asta pentru prima oară. Uneori îmi vine să cred că treceam special pe lângă grădina cu oase, ca să mă audă spunând gluma. Era un om bogat din toate punctele de vedere, dar asta i se părea cea mai bună glumă pe care o ştia.

Judele trase din ţigară, cu bărbia lăsată în jos şi umerii ridicaţi.

— A murit în 1937, pe când eu mai eram încă adolescent, continuă el. De atunci i-am simţit mereu lipsa, până în ziua de azi. Un băiat nu simte lipsa unui tată decât dacă acesta a fost un om deosebit, dar atunci pierderea este irecuperabilă. Nu există altă speranţă în afară de Muntele Speranţei. Cât îl distra poanta asta! S-a stins la şaptezeci şi opt de ani. A murit ca un rege, Larry. Stătea aşezat pe tron, în cea mai mică încăpere de la noi din casă, cu jurnalul în poală.

Neştiind prea bine cum să reacţioneze la această criză cam bizară de nostalgie, Larry se mulţumi să asculte mai departe. Judele oftă.

— Oraşul acesta va înflori curând, spuse el. Desigur, cu condiţia să repuneţi centrala electrică în funcţiune. Dacă nu, oamenii vor deveni nervoşi

şi vor începe să plece spre sud, înainte să-i blocheze aici vremea proastă.

— Ralph şi cu Brad spun că vor reuşi. Iar eu am încredere în ei.

— Atunci să sperăm că încrederea ta se va dovedi îndreptăţită, nu? Pe de o parte, poate că plecarea bătrânei e bine venită. Poate era şi ea conştientă de asta. Poate că e mai bine dacă oamenii au ocazia să judece după capul lor ce anume reprezintă luminile de pe cer, sau dacă un anume copac are cu adevărat trăsături omeneşti, sau e vorba doar de un joc de lumini şi umbre. Mă înţelegi, Larry?

— Nu, domnule, îi mărturisi Larry. Nu sunt prea sigur că înţeleg.

— Mă întreb dacă e musai să luăm de la capăt toată povestea aceea plicticoasă cu zei, mântuitori şi vieţi de apoi înainte să reinventăm W.C.-ul. Asta vreau să zic. Mă întreb dacă acesta este momentul potrivit pentru zei.

— Crezi că a murit?

— Au trecut şase zile de când a dispărut. Comitetul pentru Căutare nu a dat nici măcar peste o urmă. Da, cred că a murit, dar în clipa de faţă nu sunt absolut sigur. Era o femeie extraordinară, absolut în afara oricărui sistem raţional de referinţă. Unul dintre motivele pentru care sunt aproape mulţumit că a dispărut este tocmai acela că sunt un bădăran bătrân şi raţional. Bucuria mea este să-mi pot îndeplini treburile obişnuite ale fiecărei zile, să-mi ud grădina — ai văzut că am salvat begoniile? Sunt foarte mândru de mine —, să citesc, să scriu notele pentru cartea mea despre epidemie. Îmi place să fac toate aceste lucruri şi apoi să beau un pahar de vin înainte de culcare şi să adorm cu mintea împăcată. Da. Nimănui nu-i place să i se arate semne de rău augur, indiferent cât de tare ne-am da în vânt după poveştile cu stafii şi filmele cu duhuri. Nimeni dintre noi nu ţine să vadă *cu adevărat* o Stea la Răsărit sau un

stâlp de foc în crucea nopţii. Dacă suntem siliţi să-l vedem pe Dumnezeu în faţa neagră a unei bătrâne, chestia asta ne aduce neapărat aminte că pentru fiecare dumnezeu există şi un diavol — iar diavolul nostru se află mai aproape decât ne-ar face nouă plăcere să credem.

— De asta mă aflu aici, interveni Larry cu stângăcie.

Ar fi dat orice ca bătrânul Jude să nu fi pomenit, tocmai acum, grădina, cărţile, notele şi paharul de vin băut înainte de culcare. Îi venise o idee deşteaptă, de doi bani, la o întâlnire între prieteni şi făcuse voios o propunere. Dar acum se întreba dacă putea merge mai departe fără să lase impresia că este un idiot crud şi profitor.

— Ştiu de ce ai venit la mine. Şi accept.

Larry tresări, făcând să scârţâie şi să trosnească răchita scaunului său.

— Cine ţi-a spus? Chestia asta este nemaipomenit de secretă. Dacă cineva din comitet a lăsat să transpire ceva, suntem în cofă.

Judele îşi ridică mâna, pe care se vedeau petele specifice bolnavilor de ficat, şi-l opri. Ochii lui sclipeau vesel pe figura pe care timpul îşi lăsase atât de limpede pecetea.

— Încetişor, băiatul meu... nu te repezi. Nimeni din comitetul vostru nu a vorbit, cel puţin din câte ştiu eu, care sunt atent la toate zvonurile. Nu, acest secret mi l-am trădat mie însumi. De ce-ai venit la mine în seara asta? Figura ta vorbeşte de la sine, Larry. Sper că nu joci pocher. Când îţi vorbeam despre cele câteva plăceri simple ale mele, te urmăream cum te schimbai la faţă... În orice caz, căpătasei o expresie foarte comică...

— Ce ţi se pare aşa de comic? Ce-ai vrea să fac, să par fericit atunci când... când...

— Mă trimiţi spre vest, continuă Judele calm. Ca să spionez ce se petrece acolo. Nu despre asta e vorba?

— Ba exact despre asta.

— Mă întrebam cât va mai dura până să vă vină ideea. Ea are o importanţă uriaşă, desigur, este extraordinar de necesară dacă vrem să asigurăm şanse de supravieţuire pentru Free Zone. Noi habar n-avem ce anume ne coace el. Ba, din cât ştim noi despre el, s-ar putea afla pe faţa întunecată a lunii.

— Acolo, şi poate nici acolo.

— Ba nu, acolo se află. Într-o formă sau alta, acolo se află. Să nu ai îndoieli. Scoase un cleştişor din buzunar şi începu să-şi taie unghiile, punctându-şi discursul cu pocnete scurte. Spune-mi, a discutat cumva comitetul ce s-ar putea întâmpla dacă ajungem la concluzia că ne place mai mult dincolo? Dacă luăm hotărârea să rămânem acolo?

Ideea respectivă îl lăsă pe Larry cu gura căscată. Îi răspunse Judelui că, din câte ştia el, cel puţin, nimănui nu-i trecuse aşa ceva prin cap.

— Îmi închipui că dincolo funcţionează lumina, pronunţă Judele cu prefăcută indolenţă. Asta ar putea să-i atragă pe mulţi, ştii? Ceea ce, evident, i s-a întâmplat şi omului acela, Impening.

— Nu putem decât să ne bucurăm că am scăpat de o pacoste, îi replică Larry posomorât, iar Judele râse îndelung şi din toată inima. După ce se potoli, îi spuse:

— Plec chiar mâine. Cu un Land-Rover, cred. Pornesc spre nord, în Wyoming, şi apoi spre vest. Slavă Domnului, încă sunt în stare să conduc destul de bine! Pe urmă traversez prin mijlocul Idahoului şi intru în Nordul Californiei. S-ar putea să-mi ia două săptămâni, iar la întoarcere şi mai mult. La întoarcere, s-ar putea să apară zăpada.

— Da, am discutat şi noi această posibilitate.

— Iar eu sunt bătrân. Bătrânii sunt expuşi atacurilor de cord şi acceselor de prostie. Presupun că mai trimiteţi şi pe alţii.

— Păi...

— Sigur, nu ai voie să vorbeşti despre asta. Îmi retrag întrebarea.

— Uite ce este, ai dreptul să refuzi, bâigui Larry. Nimeni nu-ţi pune pistolul la târa...

— Încerci să te debarasezi de răspunderea pe care o ai faţă de mine? îl întrebă Judele cu asprime.

— Poate. Poate că da. Poate consider că şansele să te mai întorci sunt de unu la zece, iar şansele să te întorci cu informaţii pe baza cărora să luăm nişte decizii sunt de unu la douăzeci. Poate că pur şi simplu încerc să spun, în cel mai frumos mod cu putinţă, că nu-i exclus să mă fi înşelat. Că eşti prea bătrân.

— Sunt prea bătrân pentru aventuri, îi răspunse Judele, lăsând cleştele deoparte, dar sper că nu sunt prea bătrân ca să fac ceea ce consider că se cuvine. Undeva, cine ştie unde, zace o bătrână care, din câte se poate bănui, a suferit o moarte jalnică, din cauză că a avut sentimentul că face lucrul cuvenit. Împinsă de mania ei religioasă, nu mă îndoiesc. Dar oamenii care se străduiesc cu toată fiinţa lor să tacă lucrul cuvenit par întotdeauna nebuni. Voi pleca. Voi suferi de frig. Măruntaiele mele nu vor funcţiona cum trebuie. Voi fi singur. Îmi va fi dor de begonii. Dar... Îşi ridică privirile spre Larry, iar ochii lui străluceau în întuneric. În schimb voi fi înţelept.

— Sunt sigur de asta, spuse Larry, simţind înţepătura lacrimilor la colţul pleoapelor.

— Ce face Lucy? se interesă Judele, punând aparent capăt subiectului plecării lui.

— Bine. Suntem foarte bine amândoi.

— Nu există probleme?

— Nu, răspunse el, aducându-şi aminte de Nadine.

Disperarea ei la ultima întâlnire îl tulbura profund şi acum. *Tu eşti ultima mea şansă, îi* spusese atunci. Vorbe stranii, asemănătoare cu ale unui sinucigaş. Cine ar fi putut s-o ajute? Psihiatrul? Asta putea fi cel mult o glumă, atât timp cât singurul lor generalist era un veterinar.

Nici măcar serviciul *O Rugăciune prin Telefon* nu mai exista.

— E foarte bine că eşti cu Lucy, însă mi-e teamă că eşti îngrijorat din cauza celeilalte femei.

— Da, aşa este. Îi fu foarte greu să spună ceea ce urmează, dar faptul că reuşi se să confeseze îi uşura sufletul. Cred că se lasă obsedată, ei bine, de sinucidere. Continuă repede: Nu este vorba de mine, să nu crezi acum că mi-a intrat în cap că se omoară fetele pentru că nu pot pune laba pe bătrânul mascul Larry Underwood. Dar băiatul de care a avut ea grijă a ieşit din carapace şi probabil simte că este singură pe lume şi nimeni nu are nevoie de ea.

— Dacă starea ei de depresie se transformă într-o obsesie cronică, ciclică, s-ar putea să ajungă cu adevărat la sinucidere, îi comunică Judele cu perfectă indiferenţă.

Larry îl privi şocat.

— Dar tu eşti unul singur, n-ai cum să te împarţi în două, continuă Judele. N-am dreptate?

— Ba da.

— Şi ai luat hotărârea?

— Da.

— Definitiv?

— Da.

— Atunci ţine-te de ea, îl sfătui Judele, ca şi cum i s-ar fi luat o piatră mare de pe inimă. Pentru numele lui Dumnezeu, Larry, a sosit momentul să te maturizezi. Să capeţi puţină siguranţă în puterile tale. Când ai prea multă, e un lucru urât, Dumnezeu mi-este martor, dar în cantităţi mici, aplicată peste scrupulele tale, e absolut necesară! Ea reprezintă pentru suflet exact ceea ce este pentru piele balsamul care-o protejează de arşiţa verii. Nu poţi să-ţi stăpâneşti decât sufletul tău propriu, iar din când în când câte-un deştept de psiholog pune sub semnul întrebării până şi această capacitate. A sosit momentul să te maturizezi! Lucy a ta este o femeie minunată. A-ţi

lua asupra ta răspunderea mai mult decât pentru ea şi pentru propriul tău suflet înseamnă să ceri prea mult, iar a cere prea mult este una din căile ce au dus omenirea la dezastru.

— Îmi place să stau de vorbă cu tine, îi mărturisi Larry, iar sinceritatea comentariului pe care-l stârni replica lui îl uimi şi-l amuză.

— Probabil din cauză că-ţi spun exact ceea ce-ai dori să auzi, îi spuse Judele senin. Apoi adăugă: Există o mulţime de feluri în care poţi să te sinucizi, ştiai?

Nu peste mult timp, Larry avu prilejul să-şi aducă aminte de această remarcă, în circumstanţe cât se poate de nefericite.

La ora 8.15, a doua zi dimineaţă, camionul lui Harold părăsea garajul Greyhound, în direcţia Table Mesa. Harold, Weizak şi alţi doi stăteau în partea din spate. Norman Kellogg şi un alt bărbat, în cabină. Se aflau la intersecţia dintre Arapahoe şi Broadway când întâlniră un Land-Rover nou-nouţ, ce venea încet spre ei.

Weizak făcu semn şi strigă:

— Încotro te duci, domnule judecător?

Judele, care arăta destul de comic în vesta lui, pusă peste cămaşa de lână, opri maşina.

— Am hotărât să fac o excursie de o zi, până la Denver, spuse el prietenos.

— Crezi că te ţine rabla aia până acolo? glumi Weizak.

— O, cred că da, dacă mă ţin departe de drumurile principale.

— Păi, dacă treci cumva pe lângă o librărie din alea cu cărţi deocheate, ai face bine să încarci maşina, ce zici?

Vorba de duh fu primită cu hohotul de râs al tuturor, inclusiv al Judelui — cu excepţia lui Harold. Arăta galben şi tras la faţă, de parcă ar fi zăcut. Adevărul era că aproape nu lipise geană pe

geană. Nadine se ţinuse de cuvânt; în noaptea aceea îşi îndeplinise nu puţine vise. Vise din cele umede, trebuie să precizăm. Aştepta cu înfrigurare sosirea nopţii următoare, iar gluma lui Weizak cu aluzie la pornografie nu reuşi să-i smulgă decât umbra unui surâs acum, când adunase ceva experienţă de primă mână. La plecarea lui, Nadine dormea încă. Înainte de a cădea laţi, pe la ora 2, ea îi mărturisise că ar dori să-i răsfoiască jurnalul. Iar el îi răspunsese că dacă vrea, poate să citească. Probabil că astfel se dădea legat în mâinile ei, dar era mult prea tulburat ca să ştie sigur. În orice caz, era cea mai bună scriere a lui, iar factorul decisiv fusese tocmai acesta, anume dorinţa — ba nu, nevoia. Nevoia lui ca altcineva să citească, să treacă prin experienţa minunatei lui opere. Acum Kellogg se aplecase din cabina camionului şi i se adresă Judelui:

— Ai grijă, domnule. Bine? în zilele astea mişună pe drumuri tot felul de tipi ciudaţi.

— Chiar aşa este, cum spui tu, îi răspunse Judele cu un zâmbet straniu. Voi fi atent. Vă urez o zi bună, domnilor. Şi dumitale, Weizak.

Ceea ce stârni un nou hohot de râs, apoi se despărţiră.

Judele nu se îndreptă spre Denver. Când ajunse la şoseaua US 36, o traversă direct şi porni de-a lungul lui US 7. Soarele dimineţii era luminos şi potolit, iar pe acest drum secundar traficul nu se încurcase atât de rău încât să-l blocheze. În oraşul Brighton era ceva mai rău; la un moment dat s-a văzut silit să părăsească şoseaua şi s-o pornească peste terenul de fotbal al liceului, ca să ocolească o formidabilă îngrămădire de maşini. Continuă să meargă spre est, până întâlni 1-25. Dacă ar fi luat-o la dreapta, ajungea la Denver. Dar el coti la stânga — spre nord — şi intră pe breteaua ce cobora la autostradă. La jumătatea coborârii scoase

maneta schimbătorului la punct mort şi se uită din nou la stânga, spre vest, unde Munţii Stâncoşi se înălţau semeţ spre cerul senin; la poalele lor se afla oraşul Boulder.

Îi spusese lui Larry că e prea bătrân pentru aventură, dar, să-l ierte Dumnezeu, fusese o minciună. Inima nu-i mai bătuse într-un asemenea ritm vioi de douăzeci de ani, iar aerul i se părea mai parfumat şi culorile mai vii ca oricând. Avea să urmeze 1-25 până la Cheyenne, apoi îşi urma drumul spre apus, dincolo de munte, unde nu ştia ce avea să-l aştepte. Pielea lui, uscată din pricina vârstei, începu să-l furnice la acest gând. 1-80 spre vest, până la Salt Lake City, apoi peste Nevada, până la Reno. Apoi o lua din nou spre nord, deşi nu prea mai conta. Deoarece undeva, între Salt Lake şi Reno, poate chiar mai devreme, avea să fie oprit, chestionat şi probabil trimis într-altă parte, spre a fi din nou interogat. Iar undeva, între locurile acestea, era posibil să i se facă o invitaţie.

Nu era exclus nici să-l întâlnească pe Omul Întunecat în persoană.

— Haide la drum, moşule, îşi spuse el încetişor.

Băgă Roverul în viteză şi coborî pe autostradă. Spre nord porneau trei benzi, relativ goale. După cum ghicise, ambuteiajele şi nenumăratele accidente din Denver întrerupseseră eficient tot fluxul traficului. De cealaltă parte a liniei mediane se aglomeraseră multe maşini — din cauza bieţilor nebuni care se năpustiseră spre sud, sperând orbeşte că acolo avea să fie mai bine — dar aici se putea înainta destul de uşor. Pentru moment, cel puţin.

Judele Farris merse mai departe, bucuros de călătorie. Noaptea trecută dormise prost. Diseară, sub stele, avea să doarmă mai bine, cu trupul lui bătrân înfăşurat în doi saci de dormit. Se întrebă dacă mai avea să vadă vreodată Boulder, făcându-şi socoteala că şansele erau mici. Cu toate acestea, se afla în cea mai bună dispoziţie.

Trăia una dintre cele mai frumoase zile din viaţa lui.

La începutul după-amiezei, Nick, Ralph şi Stu se duseră pe biciclete până în North Boulder, oprindu-se înaintea unei case mici, tencuite cu ghips, unde Tom Cullcn locuia singur. Pentru rezidenţii "bătrâni" din Boulder, casa lui Tom devenise un soi de reper. Stan Nogotny spunea că arăta ca şi cum catolicii, baptiştii şi adventiştii de ziua a şaptea se uniseră cu democraţii şi cu sectanţii Moon ca să formeze un Disneyland politico-religios.

Gazonul din faţa casei lui Tom expunea un grup statuar straniu. Existau o duzină de statui ale Fecioarei, câteva părând să hrănească nişte cârduri de flamingo roz, din plastic. Cea mai mare dintre păsări era mai înaltă decât Tom, fiind ancorată în iarbă într-un singur picior, care se termina cu o ţepuşă lungă de peste un metru. Mai exista şi o fântână a dorinţelor uriaşă, cu un Isus din plastic reflectorizant, stând în găleata ornamentală cu mâna Lui întinsă... binecuvântând, parcă, păsările roz. Lângă fântână se mai alia o vacă mare, din ipsos, care ai fi zis că se adapă dintr-un vas ornamental de apă pentru păsări.

Uşa din fală se deschise în grabă şi în întâmpinare le ieşi Tom, dezbrăcat până la brâu. Văzut de la distanţă, îi trecu prin minte lui Nick, ai fi putut crede că este un scriitor sau pictor nemaipomenit de arătos, cu ochii de un albastru-deschis şi barba mare, blond-roşcată. Pe măsură ce se apropia, renunţai la primul gând, spunându-ţi că nu era un intelectual... poate cine ştie ce meşter din mişcarea *counterculture,* care substituise originalităţii *kitsch-ul.* Iar când ajungea foarte aproape, zâmbind şi turuind vrute şi nevrute, te convingeai imediat că lui Tom Cullen îi fila cel puţin o lampă.

Nick ştia că unul dintre motivele pentru care avea o mare simpatie faţă de Tom era acela că el însuşi fusese considerat retardat mintal, la început pentru că handicapul lui îl împiedicase să înveţe scrisul şi cititul, mai târziu pentru că oamenii considerau ca pe un lucru de la sine înţeles că un surdomut este înapoiat mintal. I se adresaseră toţi termenii posibili folosiţi în argou, de-a lungul timpului. Îi lipsesc câteva cărămizi la mansardă. E moale la etaj. Merge în trei roţi. Gagiu' are o gaură-n cap şi i s-a scurs creieru'. Gagiului nu-i funcţionează toate bujiile. Îşi aminti de seara în care se oprise la Zack's, crâşma din împrejurimile oraşului Shoyo, ca să bea o bere — seara în care fusese agresat de Ray Booth şi de gaşca lui. Barmanul stătea la celălalt capăt al tejghelei, aplecându-se la urechea unui client şi şoptindu-i ceva. Îşi pusese mâna pavăză la gură, prin urmare Nick nu prinse decât câteva fragmente din ceea ce zicea omul. Oricum n-ar fi avut nevoie de mai mult. *Surdomut... probabil retardat... aproape toţi indivizii ăştia sunt retardaţi...*

Dar dintre toate expresiile urâte folosite la adresa lui, era una care i se potrivea cu adevărat lui Tom Cullen. Pe care Nick i-o aplicase adesea, cu mare compasiune, în liniştea propriei lui minţi. *Gagiu' nu joacă cu toate cărţile.* Tocmai asta era hiba lui Tom. La asta se reducea problema lui. Regretabil în cazul lui Tom era că nu-i lipseau decât puţine cărţi, pe deasupra nici foarte importante — un doi de caro, un trei de treflă, ceva de felul ăsta.

Dar fără ele nu poţi duce nici un joc până la capăt. Nici măcar o pasienţă!

— Nicky! strigă Tom. Cât mă bucur să te văd! Doamne! Tom Cullcn e atât de bucuros! Îl îmbrăţişă şi-l strânse la pieptul lui pe Nick. Nick simţi înţepătura lacrimilor în ochiul rănit, în spatele peticului negru, pe care-l purta încă în zile

luminoase ca aceasta. Şi Ralph! Şi cestălalt. Tu eşti... ia să vedem...

— Eu sunt..., începu Stu.

Nick îi sugeră să tacă printr-un gest hotărât cu mâna stângă, încercase cu Tom exerciţii de mnemotehnică, care păreau să dea rezultate bune. Dacă reuşeşti să faci asocierea dintre un lucru cunoscut şi un nume pe care doreşti să-l ţii minte, de cele mai multe ori procedeul funcţionează şi numele respectiv se fixează în memorie. Tot Rudy îl învăţase şi asta, acum cine ştie câţi ani.

Îşi scoase blocnotesul din buzunar şi scrise câteva cuvinte în fugă. Apoi i-l întinse lui Ralph, făcându-i semn să citească.

Ralph se încruntă puţin, dar se conformă:

— Cum se cheamă mâncarea preparată din carne şi legume, cu sos, care-ţi place ţie foarte mult?

Tom încremeni. Orice urmă de însufleţire îi dispăru din obraji. Gura i se deschise, iar înfăţişarea lui te ducea cu gândul la un monument al idioţeniei.

Stu făcu un gest de nerăbdare şi spuse:

— Nick, nu crezi că ar trebui să...

Nick îşi duse degetul la buze şi, în aceeaşi clipă, îşi reveni şi Tom.

— Stew! exclamă el, sărind de bucurie şi râzând. Tu eşti Stew!

Se uită la Nick, aşteptând confirmarea, iar Nick îi făcu semnul victoriei.

— Stew, Tom Cullen ştie, *toată lumea* ştie!

Nick arătă spre uşa casei lui Tom.

— Vreţi să intraţi? Doamne, sigur că da! Intrăm cu toţii. Tom şi-a decorat casa.

Ralph şi Stu schimbară o privire amuzată, urcând scările verandei în urma lui Nick şi Tom. Tom "decora" tot timpul. Nu o "mobila", pentru simplul motiv că în casă exista bineînţeles mobilă, când se mutase el. O dată pătruns înăuntru, aveai

sentimentul că te-ai rătăcit într-o lume de basm întoarsă cu fundul în sus.

O uriaşă colivie aurită, cu un papagal verde, împăiat şi prins cu grijă de leagăn, atârna chiar lângă uşa de la intrare, iar Nick trebui să se aplece ca să nu se lovească. Decoraţiunile lui Tom nu erau făcute chiar la întâmplare, îi trecu lui prin minte. Altfel, locuinţa n-ar fi fost mai frapantă decât un magazin oarecare de vechituri. Dar aici aveau de-a face cu ceva mai mult, cu o orân-duială aparent prea subtilă ca să poată fi cuprinsă de o minte obişnuită. Într-un chenar pătrat, chiar deasupra consolei căminului din salon, fuseseră montate cu grijă şi perfect aliniate mai multe reclame pentru cărţi de credit. YOUR VISA CARD WEL-COME HERE. JUST SAY MASTERCARD. WE HONOUR AMERICAN EXPRESS. DINER'S CLUB.

Acum se punea întrebarea: oare de unde ştia Tom că toate acele semne au un numitor comun? Nu ştia să citească, dar într-un fel sau altul pricepuse că este vorba de lucruri ce aparţin aceleiaşi categorii.

Pe măsuţa de cafea trona un cap de furtun, din cele folosite de pompieri. Iar pe pervazul ferestrei, în aşa fel încât să prindă razele soarelui şi să le arunce în evantaie de lumină albastră pe perete, se afla girofarul unei maşini de poliţie.

Tom îi conduse prin toată casa. Camera pentru jocuri de la parter era plină de păsări şi animale împăiate, pe care Tom le descoperise într-un magazin; legase păsările cu corzi de pian, aproape invizibile, şi păreau să se afle în zbor: cucuvele şi şoimi, ba chiar şi un vultur pleşuv, cu penele mâncate de molii şi cu un singur ochi galben. În cele patru colţuri ale încăperii se aflau o marmotă, ridicată pe picioarele din spate, un popândău, un sconcs şi un viezure. În mijloc era un coiot, spre care părea să se îndrepte atenţia celorlalte animale.

Balustrada scărilor ce urcau la etaj fusese înfăşurată în fâşii roşii-albastre de hârtie Con-Tact. Culoarul de sus fusese împodobit cu diverse tipuri de avioane de luptă — Fokker, Spad, Stuka, Spitfire, Zero, Messerschmitt — suspendate tot pe sârme subţiri. Pardoseala băii era vopsită în albastru-electric, iar pe ea stătea expusă cuprinzătoarea colecţie de nave de jucărie a lui Tom, plutind pe o mare de email în jurul a patru insule şi a unui continent, toate din porţelan alb: picioarele căzii şi baza toaletei. În cele din urmă, Tom îi conduse din nou la parter şi se aşezară sub montajul alcătuit din cărţi de credit, faţă în faţă cu un tablou tridimensional reprezentându-i pe John şi Robert Kennedy, pe fundalul unor nori cu margini aurii. Legenda de dedesubt conţinea următoarea informaţie: FRAŢII ÎMPREUNĂ, ÎN RAI.

— Vă place cum a decorat Tom? Ce părere aveţi? Nu-i frumos?

— Foarte frumos, îl asigură Stu. Ia spune-mi, păsările alea de dincolo... nu te calcă niciodată pe nervi?

— Doamne, nu! îi răspunse Tom, şocat. Sunt pîine de rumeguş!

Nick îi întinse un bilet lui Ralph.

— Tom, Nick doreşte să ştie dacă te-ar deranja să fii din nou hipnotizat. Cum ţi-a făcut Stan. De data asta e un lucru important, nu o simplă joacă. Nick mai zice că-ţi va explica el, după aceea.

— Daţi-i drumul, răspunse Tom. *Ţi-eeestee... fffoooaarrtee... ssooommmnnn...* aşa-i?

— Da, aşa-i, confirmă Ralph.

— Vreţi să mă uit iarăşi la ceas? Nu mă deranjează. Ştiţi, când se bălăbăne încolo şi încoace? *Ffoooaarrtee... ssooommmnnn...* Numai că acum nu sunt prea obosit, adăugă el, cu îndoială. Doamne, nu. Ieri seară m-am culcat devreme. Tom Cullen se culcă întotdeauna devreme, pentru că nu există televizor.

Stu îi spuse cu blândeţe:

— Tom, n-ai vrea să vezi un elefant?

Ochii lui Tom se închiseră instantaneu. Bărbia îi căzu în piept. Respiraţiile îi deveniră lungi şi încete. Stu urmări scena extrem de surprins. Nick îi dezvăluise fraza-cheie, dar Stu se îndoise dacă să creadă sau nu. Şi nu-şi imaginase în nici un caz că totul se va întâmpla cu o asemenea repeziciune.

— Ca atunci când îi vâri puiului capul sub aripă, se minună Ralph.

Nick îi întinse lui Stu "scenariul" întregii întâlniri, pregătit de ci. Stu îl privi îndelung pe Nick. Nick îi răspunse cu un gest grav din cap, semn că poate să înceapă.

— Mă auzi, Tom? întrebă Stu.

— Da, te aud, răspunse Tom, iar tonul vocii lui îl obligă pe Stu să-l scruteze.

Nu era vocea obişnuită a lui Tom, dar Stu n-ar fi fost în stare să precizeze în ce consta diferenţa. Îi aducea aminte de o întâmplare de pe când avea optsprezece ani şi termina liceul. Se adunaseră în vestiarul băieţilor înaintea ceremoniei, toţi băieţii cu care fusese coleg din... păi, din prima zi de şcoală a clasei întâi în cel puţin patra cazuri, şi de aproape tot atât timp cu o mare parte din ceilalţi. Vreme de câteva clipe doar, avusese viziunea schimbării extraordinare prin care trecuseră de la acele prime zile, de mult apuse, şi până la momentul de luminare pe care îl avea, stând pe podeaua pardosită cu plăci din ceramică a vestiarului şi ţinând în mână roba cea neagră, pentru ceremonie. Viziunea schimbării pe care o suferiseră îi dădu un fior atunci, ca şi acum. Figurile celor din jurul lui nu mai erau ale unor copii... dar nici nu căpătaseră trăsăturile unor bărbaţi. Erau feţe dintr-un tărâm intermediar, prinse perfect între două stări foarte bine definite ale fiinţei. Vocea ieşind din ţara de umbre a subconştientului lui Tom Cullen îi amintea de acele feţe, cu deosebirea că era infinit mai tristă.

Stu se gândi că era glasul unui bărbat condamnat să rămână pururi ascuns.

Dar ceilalţi aşteptau ca el să continue, ceea ce şi făcu.

— Tom, eu sunt Stu Redman.

— Da. Stu Redman.

— Nick este'aici.

— Da, Nick este aici.

— Şi Ralph Brentner este aici.

— Da, şi Ralph.

— Suntem prietenii tăi.

— Ştiu.

— Am dori să împlineşti ceva, Tom. Pentru binele lui Free Zone. Un lucru periculos.

— Periculos...

Tulburarea se aşternu pe chipul lui Tom, ca umbra unui nor traversând încet un lan de porumb, în miez de vară.

— Voi avea de ce să mă tem? Voi fi silit să...

Glasul i se stinse şi oftă. Pus în încurcătură, Stu căută salvarea spre Nick.

Nick pronunţă muteşte: *Da.*

— E vorba de *el,* spuse Tom, gemând sfâşietor.

Semăna cu vaietul unui vânt amar, de noiembrie, printr-un crâng de stejari golaşi. Stu simţi iarăşi acelaşi fior. Chipul lui Ralph se făcuse alb.

— Cine, Tom? îl cercetă Stu delicat.

— Flagg. Numele lui este Randy Flagg. Omul Întunecat. Vreţi să...

Acelaşi oftat, lung şi amar.

— Cum se face că-l cunoşti, Tom? Replica nu mai făcea parte din scenariu.

— Vise... faţa lui mi se arată în vise.

Faţa iui mi se arată în vise. Dar nimeni dintre ei nu-i văzuse faţa. Rămânea întotdeauna ascunsă.

— Îl vezi?

— Da...

— Şi cum arată, Tom?

Tom rămase tăcut un lung răstimp. Tocmai când Stu ajunsese la concluzia că nu avea să răspundă şi se pregătea să se întoarcă la "scenariu", Tom zise:

— Arată ca orice om obişnuit, de pe stradă. Dar când zâmbeşte, păsările cad moarte de pe firele de telefon. Când se uită la tine într-un anume fel, te apucă prostata şi te frige urina. Iarba se îngălbeneşte şi moare acolo unde scuipă el. Este întotdeauna *afară.* Vine din afara timpului. Nu se cunoaşte pe el însuşi. Poartă numele a o mie de demoni. Isus l-a alungat odată într-o turmă de porci. Numele lui este legiune. Ii este teamă de noi. Noi suntem *înăuntru.* Se pricepe la magic. Poate să cheme lupii şi să trăiască în ciori. Este regele de nicăieri. Dar se teme de noi. Se teme de... înăuntru.

Tom tăcu.

Cei trei se priviră în tăcere, palizi ca lespedea de mormânt. Ralph îşi smulsese pălăria din cap şi o frământa convulsiv. Nick îşi acoperise ochii cu o mână. Stu îşi simţea gâtul uscat, ca sticla.

Numele lui este legiune. E regele de nicăieri.

— Poţi să mai spui şi altceva despre el? întrebă Stu în şoaptă.

— Doar că şi eu mă tem de el. Însă voi îndeplini ceea ce vreţi. Dar Tom... se teme foarte tare.

Oftă iarăşi din fundul sufletului.

— Tom, interveni Ralph pe neaşteptate, ştii cumva dacă Mother Abagail... dacă mai este în viaţă?

Ralph avea expresia unui om ajuns pe culmile disperării şi care joacă totul pe o singură carte.

— Trăieşte. Ralph se lăsă pe spătarul scaunului, respirând uşurat. Dar încă nu s-a împăcat cu Dumnezeu, adăugă Tom.

— Nu s-a împăcat cu Dumnezeu? Dar de ce, Tommy?

— Ea se află în pustietate, Dumnezeu a chemat-o în pustietate, nu se teme de înfricoşarea ce domneşte în miez de zi, nici de înfricoşarea ce se

lasă în miez de noapte... nici şarpele n-o muşcă, nici albina n-o înţeapă... dar încă nu s-a împăcat cu Dumnezeu. Nu Moise cu mâna lui a scos apă din piatră seacă. Nu Abagail cu mâna ei a alungat viezurii cu burţile goale. E vrednică de milă. Va vedea, dar va vedea prea târziu. Va fi moarte. Moartea *lui.* Ea va muri pe partea necuvenită a râului. Ea...

— Opriţi-l, gemu Ralph. Nu puteţi să-l opriţi?

— Tom, interveni Stu.

— Da.

— Eşti unul şi acelaşi Tom pe care Nick l-a întâlnit în Oklahoma? Eşti unul şi acelaşi Tom pe care îl cunoaştem noi, cel treaz?

— Da, dar sunt mai mult decât acel Tom.

— Nu înţeleg.

Se mişcă puţin, dar figura lui de om adormit rămase calmă.

— Sunt Tom al lui Dumnezeu.

Rămas aproape fără vlagă, Stu era cât pe ce să scape notele lui Nick pe podea.

— Spui că vei îndeplini ceea ce vrem noi.

— Da.

— Dar ştii... crezi că te vei întoarce?

— Nu mi-este dat să ştiu sau să spun. Încotro mă voi duce?

— Spre vest, Tom.

Tom se tângui. Era un sunet la care Stu simţi că i se ridică părul în cap. *Unde-l trimitem pe omul ăsta?* De fapt, poate că ştia. Poate că fusese şi el acolo, doar că asta se petrecea în Vermont, în labirintul de coridoare unde ecoul îţi lăsa impresia că auzi zgomotul unor paşi în spatele tău. Tot mai aproape.

— Spre vest, repetă Tom. Da, spre vest.

— Te trimitem ca să vezi. Să vezi şi să cercetezi. Şi apoi te întorci la noi.

— Mă întorc şi povestesc.

— Poţi să faci asta?

— Da. Dacă nu mă prind şi mă ucid.

Stu şi ceilalţi tresăriră.

— Ai să pleci singur, Tom. Mereu spre vest. Ştii să găseşti vestul?

— E acolo unde apune soarele.

— Da. Iar dacă te va întreba cineva de ce te afli acolo, iată ce vei spune: M-au alungat din Free Zone...

— M-au alungat. L-au alungat pe Tom. I-au spus să se care.

— ... pentru că sunt slab de minte.

— L-au alungat pe Tom pentru că Tom este slab de minte.

— ... şi pentru că s-ar putea să am o femeie, iar femeia aceea ar putea naşte copii idioţi.

— Copii idioţi ca Tom.

Stu simţea cum i se întoarce stomacul pe dos. Capul lui era ca o bucată de fier care a învăţat să asude. Ca şi cum ar fi avut o mahmureală teribilă, care-i sorbea toate puterile.

— Acum repetă ce vei spune dacă te întreabă careva de ce te afli în vest.

— L-au alungat pe Tom pentru că este slab de minte. Doamne, da. S-au temut că aş putea să primesc o femeie la mine în pat şi să mă culc cu ea, cum se face. Şi pe urmă să rămână borţoasă cu copii idioţi.

— Foarte bine, Tom. Asta...

— L-au alungat, continuă el încetişor, pe ton îndurerat. L-au alungat pe Tom din casa lui frumoasă şi i-au spus să-şi vadă de drum.

Tremurând, Stu se şterse cu mâna la ochi. Privi în direcţia lui Nick. Cu privirea lui tulburată, îl văzu dublu, apoi triplu.

— Nick, nu ştiu cum să închei, mărturisi el neajutorat.

Nick se uită la Ralph. Acesta, alb ca brânza, clătină şi el din cap.

— Termină, zise Tom pe neaşteptate. Nu mă lăsa acolo, în întuneric.

Adunându-se, Stu merse mai departe.

— Tom, ştii cum arată luna plină?

— Da... mare şi rotundă.

— Nu luna nouă şi nici măcar luna aproape întreagă.

— Da, confirmă Tom.

— Când vei vedea luna aceea mare şi rotundă, porneşti spre est. Te întorci la noi. La tine acasă, Tom.

— Da, când voi vedea luna plină, mă voi întoarce, spuse Tom. Mă întorc acasă.

— Iar pe drumul de întoarcere, vei merge noaptea şi vei dormi ziua.

— Merg noaptea, dorm ziua.

— Foarte bine. Şi nu vei permite nimănui să te vadă, dacă îţi va sta în putinţă.

— Da.

— Tom, dar este posibil să te vadă cineva.

— Da, s-ar putea.

— Dacă te vede o singură persoană, Tom, omoară-l.

— Îl omor, pronunţă Tom plin de îndoială.

— Dacă sunt mai mulţi, fugi.

— Fug, repetă Tom, mai sigur pe el.

— Dar încearcă să rămâi nevăzut. Poţi să repeţi tot ce ţi-am spus?

— Da. Mă întorc când se face lună plină. Nu când e luna la jumate, nici când e crai nou. Merg noaptea, dorm ziua. Nu las pe nimeni să mă vadă. Dacă mă vede careva, îl omor. Dacă mă vede mai mult de o persoană, fug. Dar încerc să nu mă vadă nimeni.

— Foarte bine. Vreau să te trezeşti peste câteva secunde. Bine?

— Bine.

— Când am să te întreb despre elefant, te trezeşti, bine?

— Bine.

Stu se lăsă pe spate, oftând.

— Slavă Domnului, am terminat.

Nick îi confirmă din priviri.

— Ai ştiut că se poate întâmpla una ca asta?

Nick clătină din cap.

— Cine şi-ar fi putut imagina? mormăi Stu.

Nick îi ceru blocnotesul, iar Stu i-l întinse, bucuros să scape de el. Degetele lui udaseră în asemenea hal cu transpiraţie pagina cu scenariul lui Nick, încât devenise aproape transparentă. Nick notă câteva cuvinte şi-i pasă caietul lui Ralph. Ralph citi mesajul, mişcând încet din buze, apoi i-l trecu lui Stu.

"De-a lungul întregii istorii, unii oameni i-au considerat pe nebuni şi pe retardaţi în vecinătatea divinului. Consider că nu ne-a spus nimic de folos practic imediat, în orice caz pe mine m-a speriat peste poate. Magie, aşa a zis. Cum poţi lupta împotriva magiei?"

— E peste înţelegerea mea, şi cu asta basta, murmură Ralph. Iar lucrurile acelea, pe care le-a spus despre Mother Abagail, nici nu vreau să mă mai gândesc la ele. Trezeşte-l, Stu, şi hai să plecăm cât mai repede de aici.

Se vedea bine, Ralph era la un pas să izbucnească în plâns.

— Tom? spuse Stu, aplecându-se spre el.

— Da.

— Ai vrea să vezi un elefant?

Tom îşi deschise imediat ochii şi privi în jur.

— V-am zis eu că n-o să meargă. Doamne, nu. Tom nu adoarme aşa, în mijlocul zilei.

Nick îi întinse o foaie lui Stu, care aruncă o privire şi apoi îi vorbi lui Tom:

— Nick îţi transmite că te-ai descurcat minunat.

— Serios? M-am pus iarăşi în cap, cum am mai făcut?

Nick se gândi, mustrat de remuşcări amare: Nu, Tom, de data asta ai executat nişte numere cu mult mai interesante.

— Nu, îl asigură Stu. Tom, am venit aici ca să te rugăm să ne ajuţi.

— Eu? Să vă ajut? Sigur! Îmi place la nebunie să fiu de folos!

— E o treabă periculoasă, Tom. Vrem să pleci spre vest şi apoi să te întorci şi să ne spui ce-ai văzut.

— Foarte bine, sigur că da, răspunse Tom fără să ezite câtuşi de puţin, dar Stu îşi imaginã că vede o umbră trecătoare peste chipul lui... oprindu-se apoi în spatele ochilor albaştri şi nevinovaţi. Când?

Stu îşi sprijini uşor mâna de grumazul lui Tom şi se întrebă ce naiba căuta el de fapt aici. Cum să desluşeşti atâtea lucruri deodată, dacă nu eşti Mother Abagail şi nu ai o linie directă cu Cerul?

— Foarte curând, îi răspunse lui Tom cu blândeţe. Foarte curând.

Când Stu ajunse acasă, Frannie tocmai pregătea cina.

— A trecut Harold pe aici, îi spuse ea. L-am invitat să rămână la masă, dar şi-a cerut scuze şi a refuzat.

— Oh.

Se apropie de el şi-l privi cu atenţie.

— Stuart Redman, ai văzut vreo stafie?

— Da, şi o chema Tom Cullen, cred.

Îi povesti toată întâmplarea. Apoi se aşezară la masă.

— Oare ce semnificaţie au toate astea? întrebă Fran.

Era palidă şi nici nu mânca, de fapt, ci doar împingea mâncarea dintr-o parte a farfuriei în cealaltă.

— Să mă bată dacă înţeleg ceva, îi răspunse Stu. E un fel de... clarviziune, din câte îmi fac eu socoteala. Nu ştiu de ce ne-ar mira că Tom Cullen are viziuni, în stare de hipnoză, dacă ne gândim la visele pe care le-am avut noi, tot drumul. Dacă nu erau şi alea un soi de vedenii, nu ştiu ce-au mai fost.

— Dar parcă a trecut un secol de atunci... pentru mine, cel puţin.

— Da, şi mie mi se pare la fel, spuse Stu, constatând că şi el împingea mâncarea de colo-colo.

— Uite ce este, Stu... ştiu că am căzut de acord să nu vorbim — pe cât posibil — despre treburile comitetului în afara şedinţelor. Ai spus că probabil ne-am certa tot timpul şi consider că aveai dreptate. Din 25 şi până acum nu am pomenit nici o vorbă despre faptul că te transformi într-un iei de Şerif Dillon, aşa-i?

Bărbatul îi zâmbi fugar.

— Nu, aşa este, Frannie.

— Dar mă simt obligată să te întreb dacă mai consideri potrivit să-l trimitem pe Tom Cullen în vest. După cele petrecute astăzi după-amiază.

— Nu ştiu, spuse Stu.

Îşi împinse farfuria deoparte. Mâncarea rămăsese aproape neatinsă. Se ridică, se duse la bufetul din hol, de unde scoase un pachet de ţigări. Îşi redusese raţia până la trei sau patru pe zi. Îşi aprinse una şi trase adânc în piept fumul tare al tabacului învechit, apoi suflă.

— Avantajele ar fi că povestea lui este suficient de simplă şi suficient de credibilă. L-am alungat pentru că este debil mintal. Nimeni nu va fi în stare să-l scoată din ale lui. Iar dacă se întoarce cu bine, îl hipnotizăm — cade în transă cât ai clipi din ochi, pentru numele lui Dumnezeu — şi ne va spune tot ce a văzut, lucrurile importante, ca şi cele nesemnificative. Nu este exclus să se dovedească un martor ocular mai bun decât ceilalţi doi. Ba aproape nu mă îndoiesc de asta.

— *Dacă* se întoarce cu bine.

— Mda, *dacă.* I-am dat instrucţiuni să se întoarcă mergând doar noaptea şi ascunzându-se în timpul zilei. Să fugă, dacă vede mai mult de o persoană. Dar în caz că a fost văzut de un singur om, să-l ucidă.

— Stu, *nu cumva chiar asta i-aţi spus!*

— Bineînţeles că da! îi răspunse supărat, apropiindu-se de ea. Noi nu ne jucăm aici de-a uliul şi porumbeii, Frannie! Ştii prea bine ce o să i se întâmple lui... sau Judelui... sau Daynei... dacă pun mâna pe ei! Altfcl, de ce te-a deranjat ideea asta, de la bun început?

— E-n regulă, îi răspunse ea calm. E-n regulă, Stu.

— Nu, mie *nu* mi se pare în regulă! se răsti el şi stinse ţigara de-abia aprinsă într-o scrumieră din lut ars, stârnind o mică jerbă de scântei. Mai multe aterizară pe dosul palmei lui şi le înlătură cu un gest scurt şi violent. Nu mi se pare corect să trimitem un băiat slab de minte să se lupte în numele nostru, nu mi se pare corect să-i punem pe oameni să facă tot felul de lucruri, ca şi cum ar fi nişte piese pe o nenorocită de tablă de şah, şi nu mi se pare în regulă să dăm ordinul de a ucide, ca nişte boşi mafioţi. Dar nu ştiu cum altfel am putea proceda. Pur şi simplu nu ştiu. Dacă nu aflăm ce-are de gând, există şanse mari ca într-o bună zi, la primăvară, să ne trezim că deasupra lui Free Zone se ridică un nor mare, în formă de ciupercă.

— Foarte bine. Opreşte-te. Foarte bine.

Îşi strânse încet pumnii.

— Am ţipat la tine. Te rog să mă ierţi. Nu aveam dreptul să mă port aşa, Frannie.

— Nu face nimic. Nu tu ai deschis această cutie a Pandorei.

— Mi-e teamă că noi toţi o deschidem, răspunse el sec şi-şi luă o altă ţigară din bufet. În orice caz, când i-am dat acel... cum îi zice? Când i-am zis să omoare orice persoană care i-ar ieşi în cale, am observat că se încruntă puţin. Imediat după aceea încruntarea a dispărut. Nici măcar n-am habar dacă Ralph sau Nick au remarcat. Eu însă am văzut. A fost ca şi cum ar fi gândit: "Okay, am înţeles ce vrei să spui, dar am să iau singur hotărârea, când va veni vremea."

— Din câte am citit cu, nici în stare de hipnoză nu poţi convinge pe cineva să facă un lucru pe care nu l-ar face în mod normal. Omul nu acţionează împotriva propriului său cod moral, chiar dacă i se comandă cât se află în transă.

— Mda, şi mie mi-a dat prin cap. Dar ce ne facem dacă individul ăla, Flagg, a postat o linie de pichete de-a lungul întregii lui graniţe răsăritene? Eu aşa aş fi făcut, în locul lui. Dacă Tom dă peste un asemenea pichet, mergând spre vest, povestea lui îi va oferi suficientă acoperire. Dar când se întoarce spre est, chestiunea se pune mult mai tranşant: ucizi sau eşti ucis. Iar dacă Tom nu este pregătit să ucidă, e pierdut.

— Sunt de părere că-ţi faci prea multe griji din cauza acestei probleme, îi spuse Frannie. Vreau să spun că această linie de pază, dacă există, este probabil destul de subţire, nu?

— Probabil. Un om la fiecare şaptezeci şi cinci de kilometri, cam aşa ceva. Asta dacă nu s-au adunat de cinci ori mai mulţi decât aici.

— Prin urmare, dacă n-au reuşit cumva să monteze şi să pună în funcţiune echipament suficient de sofisticat, radar, infraroşu şi alte chestii pe care le vezi în filmele cu spioni, nu cumva lui Tom îi va fi uşor să se strecoare printre ei?

— Asta sperăm şi noi. Dar...

— Dar treci printr-o criză gravă de conştiinţă, îi spuse ca cu voce scăzută.

— Crezi că acesta este termenul potrivit? Da... poate că ai dreptate. Ce voia Harold, draga mea?

— A lăsat un teanc de hărţi, pe care sunt marcate zonele unde Comitetul lui a căutat-o pe Mother Abagail. În orice caz, Harold a muncit şi în echipa de înhumări, pe lângă supravegherea Comitetului pentru Căutare. Arăta foarte obosit, dar nu numai din pricina însărcinărilor lui oficiale pentru Free Zone. Din câte se pare, şi-a extins raza de activitate.

— Ce vrei să spui?

— Harold are o prietenă.

Sprâncenele lui Stu se ridicară.

— Chiar acesta este motivul pentru care a refuzat invitaţia. Ghiceşti despre cine e vorba?

Stu se uită în tavan.

— Ia să vedem, cu cine naiba s-ar putea Harold da în bărci?...

— Asta zic şi eu mod de exprimare! Dar, ce părere ai, noi ce facem?

Se prefăcu că-l pălmuieşte, în joacă, iar el se retrase, zâmbind.

— Te amuză, nu? Mă dau bătut. Cine este?

— Nadine Cross.

— Doamna aceea cu şuviţe albe în păr?

— Chiar ca.

— Al naibii, trebuie să fie de două ori mai bătrână decât el.

— Mă îndoiesc, îi răspunse Frannie, că pe Harold îl preocupă acest aspect în acest moment al relaţiei lor.

— Larry ştie?

— Habar n-ara şi nici nu mă interesează. Femeia asta, Cross, nu mai era prietena lui Larry. Şi cred că nu a fost nici înainte.

— Mda, spuse Stu. Era bucuros că Harold îşi găsise o iubită, dar subiectul nu-l interesa peste măsură. Care este părerea lui Harold despre Comitetul pentru Căutare? Ţi-a spus ceva despre asta?

— Doar îl cunoşti pe Harold. Zâmbeşte mereu, dar... slabe speranţe. Probabil de asta rămâne aproape tot timpul cu echipa pentru înhumări. Acum i se spune Hawk, ştiai?

— Serios?

— Eu am auzit de-abia astăzi. Nu mi-am dat seama despre cine se vorbeşte, până n-am întrebat.

Medită câteva clipe, apoi izbucni în râs.

— Ce-ai găsit de râs? se interesă Stu.

Frannie îşi întinse picioarele, încălţate în pantofi de sport. Pe talpa lor se vedea modelul format din cercuri şi linii.

— Mi-a făcut un compliment, legat de pantofi, îi explică ea. Nu-i zăpăcit?

— Zăpăcită eşti *tu,* îi răspunse Stu surâzător.

Harold se trezi chiar înainte de revărsatul zorilor, cu o durere surdă, însă nu absolut neplăcută, în vintre. Simţi cum îl trece un fior de răcoare. Deşi se aflau doar în 22 august, iar toamna calendaristică nu urma să vină decât peste o lună, dimineaţa devreme era considerabil mai rece.

Mai jos de talie, în schimb, îi era teribil de cald, o, da. Era suficient să arunce o privire formei molatice şi încântătoare a feselor ei sumar acoperite de minusculii chiloţei transparenţi şi temperatura îi creştea brusc. N-ar fi deranjat-o dacă ar fi trezit-o din somn... ei, poate că ar fi deranjat-o, însă în nici un caz nu ar fi *obiectat.* Încă nu se lămurise ce zăcea în spatele ochilor negri şi se temea puţin de ea.

Renunţă la gând şi se îmbrăcă în linişte. Nu dorea să o supere pe Nadine, indiferent cât de mult o dorea în clipa aceea.

Trebuia neapărat să se ducă într-un loc în care să fie singur şi să poată gândi.

Se opri la uşă, îmbrăcat şi cu bocancii în mâna stângă. Răcoarea din încăpere şi prozaicul ritual al îmbrăcării îi tăiaseră dorinţa. Acum simţea mirosul din cameră, care, constata el, nu era prea atrăgător.

Nu era decât un amănunt, un lucru mărunt, fără de care se puteau descurca. Poate avea dreptate. Se pricepea să facă anumite figuri absolut incredibile cu gura şi cu mâinile. Dar dacă nu era decât un lucru atât de neînsemnat, oare de ce domnea în spaţiul acesta odoarea stătută şi vag acră pe care o

asocia în mintea lui cu plăcerea solitară a unui şir de ani răi?

Poate tu însuţi doreşti să nu fie bine.

Tulburător gând. Ieşi, închizând cu grijă uşa în urma lui.

Nadine îşi deschise ochii de îndată ce se închise uşa. Se ridică, se uită gânditoare, apoi se întinse la loc. Trupul său tânjea, într-un ciclu de dorinţă lent şi nepotolit, care îi amintea de durerile menstruale. Dacă este un lucru atât de neînsemnat, cugetă ea (fără să ştie cât de asemănătoare erau gândurile ei cu ale lui Harold), atunci de ce se simţea astfel? La un moment dat, azi-noapte, a trebuit să-şi muşte buzele, ca să-şi înăbuşe strigătul: *Încetează cu toată prosteala asta şi STRĂPUNGE-MĂ cu chestia aia! Mă auzi ? STRAPUNGE-MÂcu ea, UMPLE-MĂ cu ea! Crezi că ceea ce-mi faci tu are vreo valoare pentru mine? Străpunge-mă cu ea şi hai să sfârşim odată jocul ăsta smintit, fă-o, măcar de hatârul meu!*

Bărbatul stătea cu capul între picioarele ei, scoţând în focul pasiunii sunete stranii, care — dacă nu ar fi fost atât de sincere şi de stăruitoare, aproape sălbatice, uneori — ar fi putut să pară comice. Îşi ridicase privirea, acele cuvinte tremurându-i pe vârful limbii, şi văzuse (sau îşi închipuise, doar?) o figură la fereastră. După o clipă de foc, din pasiunea ei nu mai rămăsese decât un pumn de cenuşă rece.

Fusese faţa *lui,* rânjindu-i sălbatic.

Ţipătul i se urcase spre gât... şi atunci faţa dispăru, nu mai rămaseră decât pete de umbră ce jucau pe geamul întunecat, printre urmele de praf. Nu mai rămăsese decât monstrul pe care copilul şi-l imaginează pândind în dulap sau tupilat cu şiretenie în spatele cutiei cu jucării din colţ.

Nimic mai mult.

Doar că în realitate *nu* era doar atât şi acest fapt nu-l putea nega nici măcar acum, în lumina rece şi raţională a primilor zori. Ar fi fost *periculos* să

pretindă că nu este aşa. Fusese chiar el şi venise să-i transmită un avertisment. Viitorul soţ veghea asupra alesei inimii sale. Iar o mireasă pângărită ar fi devenit inacceptabilă.

Uitându-se în tavan, se gândi: *I-o sug, dar asta nu înseamnă pângărire. Îl las să mi-o tragă în cur, dar nici asta nu e pângărire. Mă îmbrac de dragul lui ca ultima boarfă de pe stradă, dar şi asta e perfect în regulă.*

Era mai mult decât suficient ca să te întrebi ce fel de om era de fapt logodnicul tău.

Nadine rămase multă, foarte multă vreme cu privirea aţintită în tavan.

Harold îşi pregăti cafea instant, o bău strâmbându-se, îşi luă două Pop-Tarts reci şi ieşi pe treptele din faţa casei. Se aşeză şi le mancă, în timp ce lumina zorilor se răspândea în jur.

Privind retrospectiv, ultimele câteva zile i se păruseră ca o plimbare printr-un carnaval dement. În minte i se învălmăşeau camioane portocalii, Weizak bătându-l pe umăr şi spunându-i Hawk (acum toată lumea adoptase porecla), cadavre, un şir nesfârşit de cadavre putrezite, după care se întorcea acasă şi urma un şuvoi nesfârşit de sex pervers. Suficient ca să te zăpăcească de cap.

Acum însă, stând pe treptele din faţă, reci ca marmura, cu o ceaşcă de infernală cafea instant plimbându-i-se prin maţe, putea să mestece prăjiturile reci, cu gust de rumeguş, şi să mediteze în voie. Se simţea pentru prima oară cu capul limpede după o perioadă de eclipsă mintală. Îi veni în minte că, pentru o persoană care se considerase întotdeauna un cro-magnon în mijlocul unei cete de neanderthalieni troglodiţi, se folosise nepermis de puţin de darul gândirii. Se lăsase dus, nu de nas, ci de penis.

Se întoarse cu gândul la Frannie Goldsmith, ridicându-şi în acelaşi timp privirile spre culmile

Flatiron. Frannie intrase în ziua aceea la el în casă, acum ştia sigur. Cu un pretext oarecare, se dusese la apartamentul în care ea locuia împreună cu Redman, cu speranţa că va avea ocazia să-i cerceteze încălţămintea. După cum constatase, purta tenişi a căror talpă avea model identic cu cel văzut de el pe podeaua pivniţei. Format din cercuri şi din linii, şi nu din zigzagurile şi spiralele obişnuite. Dragul meu, nu mai încape nici o discuţie.

Nu era atât de greu de priceput cum se petrecuse povestea. Într-un fel sau altul, ea îşi dăduse seama că-i citise jurnalul. Probabil lăsase o urmă sau o pată pe una dintre pagini... sau chiar mai multe. Prin urmare, venise la el acasă ca să descopere un semn al reacţiei lui faţă de ceea ce citise. Ceva pus pe hârtie.

Desigur, exista caietul lui cu însemnări. Dar nu-l găsise, de asta putea fi sigur. Acolo stătea scris negru pe alb că urmăreşte să-l ucidă pe Stu Redman. Dacă ar fi aflat, fără îndoială i-ar fi spus lui Stu. Şi chiar dacă accepta că nu, nu credea că s-ar fi putut purta faţă de el cu atâta naturaleţe şi linişte, aşa cum făcuse ieri.

Îşi termină şi ultima prăjitură, strâmbându-se din cauza gustului de hrană congelată şi a sâmburelui ei, din gem mai rece decât restul. Se hotărî să renunţe la motocicletă şi să meargă pe jos până la staţia de autobuz; Teddy Weizak sau Norris puteau să-l ia cu ei, având aceeaşi direcţie de mers acasă. Porni, încheindu-şi fermoarul jachetei subţiri până sub bărbie, protejându-se de frigul ce avea să mai dureze doar o oră. Trecea pe lângă casele pustii, cu storurile trase şi, după ce străbătuse o distanţă cam de şase blocuri de-a lungul lui Arapahoe, începu să vadă semnul *X* trasat cu creta, cât se poate de vizibil, pe tot şirul de uşi. Fusese, din nou, ideea lui. Semnul indica locurile de unde Comitetul pentru înhumări scosese toate cadavrele găsite. *X* reprezenta un fel

de ştergere definitivă. Oamenii care locuiseră în casele respective plecaseră până la sfârşitul veacurilor. Peste o lună, X-ul avea să fie omniprezent în Boulder, semnalând sfârşitul unei epoci.

Era timpul să gândească, să gândească foarte atent. Îşi dădea seama că nu mai fusese în stare de acest exerciţiu de când o întâlnise pe Nadine... dar poate că asta se întâmplase chiar înainte.

I-am citit jurnalul pentru că mă simţeam jignit şi eram gelos, cugetă el. Apoi ea a pătruns la mine în casă, în căutarea jurnalului meu, probabil, dar nu a reuşit să-l descopere. Dar şocul pe care îl suferi atunci când îţi pătrunde cineva în casă reprezintă poate o răzbunare suficientă. În orice caz, pe el îl afectase profund. La urma urmei, putea să considere că sunt chit.

Nu şi-o mai dorea pe Frannie, nu?... *Oare?*

Simţi cum în piept se aprinde pojarul resentimentului. Poate că nu. Dar asta nu schimba cu nimic faptul că fusese exclus. Deşi Nadine îi vorbise prea puţin despre motivele pentru care venise la el, Harold bănuia că şi ea fusese exclusă într-un fel oarecare, refuzată sau respinsă. Ei doi formau un cuplu de excluşi, de paria, iar aceştia clocesc întotdeauna planuri. Poate asta era singura metodă ca să nu-şi piardă minţile. *(Nu uita să pui asta la tine în jurnal,* îi trecu lui Harold prin cap... ajuns acum aproape în centru.)

De cealaltă parte a munţilor se afla o întreagă societate de paria. Iar atunci când într-un loc se adună mai mulţi excluşi, se petrece o osmoză mistică şi eşti înăuntru. Înăuntru, acolo unde este cald. Un lucru mic de tot, să te afli înăuntru, unde e cald, dar cât de mult contează. Este probabil cel mai important lucru din lumea asta.

Poate că nu-şi dorea neapărat să fie chit. Poate că nu se mulţumea cu un meci egal, cu o carieră de gropar, mai mare peste un dric model secolul douăzeci, cu primirea unor scrisori nesemnificative

de mulţumire pentru ideile lui şi cu aşteptarea a cinci ani până ce ar fi binevoit Bateman să se retragă din comitetul ăla al lor grozav, ca să-i poată lua locul... Şi dacă se hotărau iarăşi să nu ţină cont de el? Ceea ce nu era exclus, pentru că nu era vorba doar de vârstă. Îl cooptaseră pe afurisitul de surdomut, care nu era decât cu câţiva ani mai mare decât Harold.

Vâlvătaia resentimentului ardea acum cu toată puterea. Gândeşte-te, sigur că da, gândeşte-te — asta era uşor de zis, uneori chiar şi uşor de făcut... dar la ce bun să gândeşti dacă nu te puteai aştepta de la ncanderthalienii care conduceau lumea, în cel mai bun caz, decât la un hohot de râs batjocoritor sau, mai rău, la o scrisoare de mulţumire?

Ajunse la staţia de autobuz. Era devreme şi încă nu sosise nimeni. Pe uşă se afla un afiş, anunţând că pe 25 se organiza o altă întrunire publică. Întrunire publică? Lăbăreală publică.

Camera de aşteptare era căptuşită cu afişe prezentând anunţuri de călătorie, reclame pentru Greyhound Ameripass şi imagini cu păcătoasele de autocare străbătând Atlanta, New Orlcans, San Francisco, Nashville şi cine mai ştie ce alte locuri. Se aşeză şi cercetă cu privirile lucide pe care le ai dimineaţa şirul de jocuri mecanice, cu luminile stinse, automatele de Coca-Cola şi de cafea, de unde puteai obţine şi un Lipton Cup-a-Soup care mirosea vag a peşte mort. Îşi aprinse o ţigara şi aruncă chibritul pe jos.

Adoptaseră Constituţia. Iuupiiii. Ce să mai, cât se poate de foarte-foarte. Distracţia mersese până acolo, încât cântaseră The Star-Spangled Banner.

Dar dacă s-ar fi ridicat Harold Lauder, nu ca să arunce câteva sugestii constructive, ci ca să le povestească el cam cum stă treaba în anul întâi după epidemic?

Doamnelor şi domnilor, numele meu este Harold Emery Lauder şi mă aflu aici ca să vă informez că, după cum zice şi în vechiul cântec, lucrurile

importante, se ştie, ies unul câte unul din pălărie. După cum spunea şi Darwin. Data viitoare când vă ridicaţi şi cântaţi Imnul Naţional, stimaţi prieteni şi vecini, rumegaţi chestia următoare: America este moartă, moartă ca un cârlig de rufe, moartă ca Jacob Marley, Buddy Holly, Big Bobber şi Harry S. Truman, dar principiile de-abia emise de domnul Darwin sunt cât se poate de în vigoare, încă — tot atât de vii pe cât i s-a părut stafia lui Jacob Marley lui Ebenezer Scrooge. Cât timp meditaţi la binefacerile sistemului constituţional, rezervaţi-vă totuşi puţin timp ca să vă gândiţi şi la Randall Flagg, Omul din Vest. Mă îndoiesc foarte tare că el are vreme de pierdut cu asemenea nimicuri, cum ar fi întrunirile publice, ratificările şi discuţiile despre înţelesul real al gogoşilor în cea mai bună tradiţie liberală. El, în schimb, s-a concentrat asupra lucrurilor esenţiale, studiază Darwin şi se pregăteşte să şteargă marea tejghea acoperită cu melamină a universului cu cadavrele voastre. Doamnelor şi domnilor, vă rog să-mi permiteţi să vă sugerez, cu toată modestia cuvenită, că — în timp ce noi ne străduim să repunem în funcţiune lumina şi aşteptăm ca un medic să găsească micul şi fericitul nostru muşuroi — el caută poate cu înfrigurare un pilot cu brevet, ca să poată începe zborurile de recunoaştere deasupra Boulderului, în cea mai bună tradiţie Francis Gary Powers. În timp ce noi dezbatem chestiunea arzătoare cine să facă parte din Comitetul pentru Curăţarea Străzilor, el s-a ocupat deja de înfiinţarea unui Comitet de Curăţare a Armelor, ca să nu mai vorbim despre mortiere, despre centrele de lansare a rachetelor, ba poate chiar şi centrele de luptă cu arme biologice. Desigur, noi ştim prea bine că ţara noastră nu posedă *centre de producere a germenilor sau pentru tehnici biologice de luptă, chiar acesta este unul dintre motivele pentru care ţara aceasta este atât de măreaţă —* care *ţară, ha-*

ha — dar trebuie să înţelegeţi că, în timp ce noi ne ocupăm de aşezarea în cerc a căruţelor, el...

— Hei, Hawk, nu cumva faci ore suplimentare?

Harold îşi ridică privirile şi-l întâmpină pe Weizak cu un zâmbet.

— Mda, m-am gândit că nu strică. Am dat drumul şi la ceasul tău, când am ajuns aici. Deja ai strâns şase dolari.

Weizak începu să râdă.

— Eşti o figură ca-n cărţi, Hawk, ştiai chestia asta?

— Sunt, se arătă Harold de acord, zâmbindu-i în continuare. Apoi se aplecă să-şi lege şireturile la bocanci. *Habar n-ai tu ce carte, poate tocmai cea câştigătoare*.

CAPITOLUL 56

STU îşi petrecu ziua următoare la centrala electrică, ajutând la repararea motoarelor, iar la sfârşitul zilei porni spre casă, călare pe bicicletă. Ajunsese în dreptul micului parc aflat vizavi de First National Bank, când se auzi strigat. Îşi parcă bicicleta şi se apropie de chioşcul pentru fanfară, unde-i aştepta Ralph.

— Te-am căutat, Stu. Ai un minut liber?

— Doar un minut. Am întârziat la masă, iar Frannie o fi îngrijorată.

— Mda. Din câte se vede pe mâinile tale, ai fost la centrală şi ai lucrat cu sârmă de cupru.

Ralph avea o figură absentă şi neliniştită.

— Da, nici mănuşile de protecţie nu sunt de mare folos. Mi-am distrus mâinile.

Încuviinţă din cap. În afară de ei, în parc se mai aflau doar câteva persoane; câţiva priveau linia ferată îngustă pentru trenul care făcea odinioară legătura între Boulder şi Denver. Trei femei tinere întinseseră masa la iarbă verde. Stu constată cât de

plăcut era să stea pur şi simplu, cu mâinile rănite în poală. Poate că nu va fi chiar aşa de rău când voi fi şerif, gândi el. Cel puţin scap de nenorocita aia de linie de montaj din East Boulder.

— Cum merge la uzină? se interesă Ralph.

— Eu nu prea am de unde să ştiu... Sunt un zilier care dă o mână de ajutor, ca şi ceilalţi. Brad Kitehner zice că merge strună şi că vom avea lumină până la sfârşitul celei dintâi săptămâni a lui septembrie, poate chiar mai devreme, iar căldură va fi pe la mijlocul aceleiaşi luni. Desigur, este prea tânăr ca să se apuce de preziceri...

— Eu sunt în stare să pariez pe Brad, interveni Ralph. Am încredere în el. S-ar putea spune că a profitat din plin de pregătirea la locul de muncă.

Ralph încercă să râdă, dar veselia lui se transformă într-un oftat imens.

— Ce-i cu tine, Ralph?

— Am recepţionat nişte veşti la radio, îi explică Ralph. Parte sunt bune, în schimb altele... ei, altele nu sunt deloc bune, Stu. Vreau să ştii şi tu despre ce e vorba, pentru că secretul oricum nu poate fi păstrat. În Free Zone există mulţi oameni cu CB-uri şi-mi închipui că unii ascultau convorbirea mea cu acest grup, care urmează să sosească.

— Câţi sunt?

— Peste patruzeci. Unul dintre ei este medic, îl cheamă George Richardson. Mi se pare un om de treabă, şi echilibrat.

— Asta-i o ştire nemaipomenită!

— Vine din Derbyshire, Tennessee. Majoritatea celor din grup provin din partea centrală a Sudului. Ei bine, se pare că împreună cu ei era o femeie însărcinată, căreia i-a venit sorocul acum zece zile, pe data de 13. Doctorul a ajutat-o să nască — au fost gemeni — şi erau în cea mai bună formă. La început, cel puţin.

Ralph rămase tăcut, deşi continua să mişte din gură. Stu îl prinse de cămaşă.

— Au murit? Bebeluşii *au murit?* Asta încerci să-mi spui? Că au murit? Răspunde-mi odată, fir-ar să fie!

— Au murit, zise Ralph aproape în şoaptă. Primul s-a stins după douăsprezece ore. Din câte se pare, s-a sufocat şi a murit. Celălalt s-a dus după două zile. Richardson n-a fost în stare să facă nimic ca să-i salveze. Femeia a înnebunit. Bate câmpii despre moarte, distrugere şi despre faptul că nu vor mai fi copii. Stu, am să te rog să faci în aşa fel încât Fran să nu fie prin preajmă când sosesc. Asta voiam să-ţi spun. Şi că trebuie s-o anunţi imediat de cele întâmplate. Pentru că, dacă n-o faci tu, o va face altcineva.

Stu îşi descleştă încet mâinile din cămaşa lui Ralph.

— Richardson a dorit să afle câte femei însărcinate există, iar eu i-am răspuns că avem ştiinţă doar de una, în momentul de faţă. M-a întrebat în câte luni este şi eu i-am zis că în patru. Corect?

— Acum merge pe cinci. Ralph, medicul e sigur că bebeluşii au murit de Supergripă? E absolut sigur?

— Nu, nu este, iar asta trebuie să-i explici foarte clar şi lui Frannie. După părerea lui, puteau să fie o sumă de alte cauze la mijloc... dieta mamei... probleme creditare... o infecţie respiratorie... sau poate că pur şi simplu au fost debili. Nu excludea nici factorul Rh, ce naiba o mai fi şi ăla. Pur şi simplu n-a avut cum stabili cu exactitate, copiii născându-se în câmp, nu departe de 1-70. Mi-a povestit cum el şi încă vreo trei dintre conducătorii grupului s-au sculat în miez de noapte şi au discutat. Richardson le-a atras atenţia ce ar însemna dacă aceşti copii au murit *cu adevărat* de Captain Trips şi cât de important este să ştim cu exactitate adevărul.

— Glen şi cu mine am vorbit despre asta, îi comunică Stu sumbru, chiar în ziua în care ne-am

întâlnit, adică pe 4 Iulie. Mi se pare că a trecut o veşnicie de atunci... În orice caz, dacă Supergripă este vinovată de moartea pruncilor, înseamnă că, probabil, în patruzeci sau cincizeci de ani vom lăsa toată mustăria în seama şobolanilor, a muştelor şi a vrăbiilor.

— Cam asta le-o fi zis şi Richardson. Oricum, aflându-se la vreo şaizeci de kilometri vest de Chicago, i-a convins să facă un ocol a doua zi, ca să poată duce trupurile la un spital mare, unde să le facă autopsia. Era sigur că va stabili cu precizie dacă este Supergripă sau nu. La sfârşitul lui iunie, a văzut destule cazuri. Ca oricare alt doctor, nu?

— Da.

— Dar a doua zi de dimineaţă, copiii dispăruseră. Femeia aceea îi înmormântase şi n-a vrut să le spună unde. Au pierdut două zile cu săpăturile, făcându-şi socoteala că nu se putuse îndepărta prea mult de tabără şi nici să-i îngroape prea adânc, fiind sfârşită de puteri, după naştere. Dar nu i-au găsit, iar ea nu le-a mărturisit unde se află, indiferent cât şi-au dat ei silinţa să-i explice cât de important este. Biata femeie şi-a ieşit total din minţi.

— E de înţeles, îi spuse Stu, gândindu-se cât de tare îşi doreşte şi Fran copilul.

— Doctorul a mai zis că poate doi oameni imuni pot da naştere unui copil imun, chiar dacă Supergripă face în continuare victime, îi spuse Ralph plin de speranţă.

— Şansa ca tatăl natural al pruncului lui Fran să fi fost imun este cam de unu la un miliard. În orice caz, el nu-i aici.

— Mda, mă gândesc că nici nu merită discutată o asemenea şansă. Îmi pare rău că a trebuit să-ţi dau ştirea asta, Stu. Dar am considerat că e mai bine să ştii. Ca să-i poţi spune şi ei.

— Perspectiva asta nu mă bucură deloc, îi mărturisi Stu.

Ajuns acasă, descoperi însă că altcineva i-o luase înainte.

— Frannie?

Nici un răspuns. Mâncarea pentru cină se afla pe aragaz — arsă, în cea mai mare parte — dar apartamentul era scufundat în întuneric şi tăcere. Stu intră în salon şi privi în jur. Pe masa pentru cafea se afla o scrumieră cu două mucuri, dar Fran nu fuma, iar marca era diferită de a celor pe care le fuma el.

— Draga mea!

O descoperi de-abia în dormitor, unde Frannie zăcea pe pat, în semiîntuneric, cu privirile aţintite în tavan. Avea obrajii umflaţi şi cu dâre de lacrimi.

— Bună, Stu, îl întâmpină ea cu voce scăzută.

— Cine ţi-a spus? o întrebă el enervat. Cine n-a mai putut să se abţină să-ţi aducă ştirea cea bună? Indiferent cine-a fost, o să-i arăt eu lui.

— Sue Stern a fost. Auzise de la Jack Jackson. Are un CB, pe care a ascultat convorbirea dintre doctorul acela şi Ralph. S-a gândit că e mai bine să mă prevină, înainte să-i vină cuiva ideea să facă o glumă proastă. Biata Frannie. Trebuie mânuită cu grijă, fiind fragilă. A nu se deschide până la Crăciun.

Râse scurt, iar în sunetul respectiv se ghicea atâta dezolare, încât Stu simţi că-l podidesc şi pe el lacrimile.

Traversă camera şi se întinse în pat, alături de ea, îndepărtându-i o şuviţă de păr de pe frunte.

— Scumpa mea, nimic nu este sigur. Nimic nu este sigur, încă.

— Ştiu că nu e. Şi chiar dacă ar fi, mai există şi şansa ca noi să avem copii. Se întoarse spre el şi-l privi cu ochii trişti, înconjuraţi de urme roşii. Dar eu îl vreau pe acesta. Ţi se pare ceva rău în asta?

— Nu, desigur că nu.

— Am stat în pat, aşteptând să mişte sau să dea un semn oarecare. Nu l-am mai simţit din seara aceea, când Larry a venit să-l caute pe Harold. Ţi-aduci aminte?

— Da.

— L-am simţit mişcând, dar nu te-am trezit. Acum regret. Regret din suflet.

Începu iarăşi să plângă şi-şi duse mâna la faţă, ca să n-o vadă bocind.

Stu îi îndepărtă braţul, se apropie de ea şi o sărută. Ea-l strânse cu putere, apoi rămase inertă, lipită de el. Când îi vorbi din nou, cuvintele erau pe jumătate înăbuşite, fiind pronunţate chiar de lângă gâtul lui.

— Este cu mult mai rău să nu ştii. Acum sunt condamnată să aştept şi să văd ce se va întâmpla. Mi se pare groaznic să aştepţi ca să vezi dacă pruncul va muri, după ce a petrecut o zi în afara trupului tău.

— Nu vei aştepta singură, îi spuse Stu.

Îl îmbrăţişă din nou cu putere pentru cuvintele lui şi rămaseră nemişcaţi multă vreme.

Nadine Cross se afla în salonul fostei ei locuinţe de aproape cinci minute, adunându-şi diverse lucruri, când îl văzu şezând în scaunul din colţ, îmbrăcat doar într-o pereche de izmene, cu degetul mare în gură şi urmărind-o cu ochii lui verzui-cenuşii şi stranii, ca de chinez. A fost atât de surprinsă — pentru că dăduse pe neaşteptate de el, dar şi înţelegând, în aceeaşi clipă, că el o urmărise în tot acel răstimp — încât inima-i execută un salt, mai să-i iasă din piept, şi trase un ţipăt. Romanele pe care tocmai era pe cale să le vâre în rucsac se împrăştiară pe podea, foşnind din file.

— Joe... Leo, vreau să spun...

Îşi puse o mână pe piept, deasupra sânilor, ca şi cum ar fi urmărit să potolească galopul nebun al inimii. Dar inima ei nu era încă dispusă să-şi

răărească ritmul. Nu era suficient că îi răsărise înaintea ochilor atât de neaşteptat; şi mai rău era însă că era îmbrăcat şi se purta ca atunci când îl întâlnise, în New Hampshire. Se simţea târâtă înapoi, în timp, ca şi cum o zeiţă absurdă şi răutăcioasă ar fi silit-o să-şi retrăiască de la capăt ultimele şase săptămâni din viaţă.

— M-ai speriat îngrozitor, termină ea cu voce slabă.

Joe nu-i răspunse.

Se apropie încet de el, aşteptându-se chiar să vadă în mâna lui un cuţit lung, de bucătărie, ca în zilele de demult, dar mâna lui liberă stătea, nevinovat, în poală. Observă că de pe trupul lui dispăruse bronzul. Vechile urme de răni şi de vânătăi dispăruseră şi ele. Doar ochii rămăseseră aceiaşi... ochi care te urmăreau obsedant. Tot ceea ce se adunase puţin câte puţin în ei, din ziua în care se apropiase de foc şi-l ascultase pe Larry cântând, se pierduse cu desăvârşire. Privirile lui erau acum exact ca atunci când îl întâlnise, iar asta îi dădu fiori reci, de teamă.

— Ce cauţi aici?

Joe nu-i spuse nimic.

— De ce nu eşti cu Larry şi cu mama-Lucy?

Nici un răspuns.

— Nu poţi rămâne aici, încercă ea să facă apel la raţiunea băiatului, dar înainte de a putea continua, se întrebă oare de când se afla el aici.

Erau în dimineaţa de 24 august. Ultimele două nopţi şi le petrecuse la Harold. Îi trecu prin minte că el stătea poate de patruzeci de ore cu degetul mare în gură. Ideea părea ridicolă, desigur, dar continua s-o obsedeze, pentru că între timp probabil că acesta mâncase şi băuse — oare? O străbătu un nou val de fiori şi înţelese, cuprinsă de ceva foarte asemănător cu disperarea, cât de mult se transformase ea însăşi: dormise fără teamă lângă acest mic sălbatic, într-o vreme când el era înarmat şi periculos. Acum nu avea arme, dar

descoperise că se temea de el. Îşi imaginase că fostul lui eu

(Joe? Leo?)

dispăruse complet şi fără urme. Acum se întorsese. Şi se afla la doar un pas de ea.

— Nu poţi rămâne aici, repetă ea. Eu m-am întors doar ca să-mi iau câteva lucruri. Eu mă mut de aici. Mă mut... cu un bărbat.

Vai, *aceasta* să fie definiţia lui Harold? o batjocori o voce interioară. Şi eu care credeam că este doar o unealtă, un mijloc în vederea atingerii unui scop.

— Leo, ascultă-mă...

Băiatul clătină din cap, încet, dar vizibil. Ochii lui serioşi şi sclipitori se fixaseră asupra ei.

— Nu eşti Leo?

Acelaşi discret gest de tăgăduire.

— Eşti Joe?

O confirmare la fel de greu perceptibilă.

— Foarte bine. Dar trebuie să înţelegi că nu contează cine eşti, îi spuse ea, încercând să-şi păstreze răbdarea. Încă nu scăpase de sentimentul acela idiot că se afla într-un tunel al timpului, readusă la primul pătrat al şotronului, sentiment care o speria şi o făcea să se simtă ireală. Perioada aceea din vieţile noastre —în care am fost împreună şi de capul nostru — s-a încheiat. Tu te-ai schimbat, eu m-am schimbat, iar cale de întoarcere nu mai există.

Dar ochii lui stranii o măsurau în continuare, ca şi cum ar fi contrazis-o.

— Nu te mai holba aşa la mine, îl repezi ea. E nepoliticos să te uiţi la oameni în felul acesta.

În privirea lui se strecură parcă o urmă de acuzare, ca şi cum ar fi vrut să-i sugereze că este la fel de nepoliticos să-i laşi pe oameni de izbelişte, cu atât mai nepoliticos să le refuzi dragostea celor care mai au încă nevoie şi mai depind de ea.

— Nu trebuie să te porţi ca şi cum ai fi de capul tău, îi zise ca şi se întoarse să adune cărţile căzute.

Îngenunche stângaci şi fără graţie, iar încheieturile îi pocniră ca nişte artificii. Se apucă să îndese cărţile în rucsac cu de-a sila, peşte şerveţele, aspirine şi lenjeria ei intimă — din bumbac simplu, foarte diferite de cele ce le purta spre amuzamentul frenetic al lui Harold.

— Îi ai pe Larry şi pe Lucy. Ţie îţi place de ei, şi ei te plac pe tine. Adică, *Larry* te place, asta-i tot ce contează, pentru că ea îşi doreşte tot ceea ce-şi doreşte şi el. Lucy este ca o foaie de indigo. Lucrurile se prezintă cu totul altfel din punctul meu de vedere, Joc, şi asta nu din vina mea. Câtuşi de puţin din vina mea. Prin urmare, nu are nici un rost să încerci să-mi trezeşti sentimentul de culpă.

Tocmai se străduia să închidă elapeta rucsacului, dar degetele-i tremurau incontrolabil şi nu erau în stare să-şi ducă treaba la bun sfârşit. În jurul lor se lăsa o tăcere din ce în ce mai grea.

Într-un târziu se ridică în picioare, aranjându-şi povara pe umeri.

— Leo.

Încerca să-i vorbească rezonabil şi calm, aşa cum se adresa copiilor dificili din clasele ei, atunci când făceau crize de furie. Dar totul era în zadar. Vocea n-o ajuta, iar micul lui gest de negaţie cu care întâmpină apelativul *Leo* o puse şi mai mult în încurcătură.

— Nu este vorba de Larry şi de Lucy, declară Nadinc cu răutate. Atâta lucru aş fi înţeles şi eu. De fapt, ai renunţat la mine de dragul babornitei, nu-i aşa? Proasta aia bătrână din balansoar, rânjind lumii cu dinţii ei falşi. Dar între timp ca a dispărut, iar acum tu alergi înapoi, la mine. Dar nu merge, mă auzi? *Nu merge aşa!*

Joe nu scoase nici un cuvânt.

— Iar când l-am implorat pe Larry... i-am căzut în genunchi şi l-am *implorat...* nici n-a vrut să ştie. Era foarte ocupat, jucându-se de-a omul mare. Vezi, nimic din ce se întâmplă nu-i din vina mea. *Absolut nimic!*

Băiatul se mulţumi să-i arunce o privire impasibilă.

Spaima începu s-o copleşească iarăşi, îngropând furia ei incoerentă. Se retrase cu faţa la el până în dreptul uşii şi pipăi orbeşte, în căutarea butonului. Îl descoperi, în sfârşit, îl răsuci şi deschise uşa. Valul de aer răcoros de afară era mai mult decât bine venit.

— Du-te la Larry, mormăi ea. La revedere, puştiule.

Se retrase stângaci şi rămase un moment pe prima treaptă, încercând să-şi adune minţile. Deodată îi trecu prin minte că totul nu fusese decât o halucinaţie, provocată de propriile ei sentimente de vinovăţie... pentru că-l abandonase pe băiat, pentru că-l lăsase pe Larry să aştepte prea mult, din cauza lucrurilor pe care le făcuseră ea şi cu Harold şi a celor cu mult mai rele, pe care avea să le comită. Poate că în casă nu existase un băiat real, în carne şi oase. Sau cu nimic mai real decât fantasmele lui Poe — bătaia inimii bătrânului poet, răsunând ca un ceas înfăşurat în vată, sau corbul cocoţat pe bustul lui Pallas.

— "Bătând, bătând mereu la uşa odăii mele", şopti ea pe negândite, ceea ce o făcu să scoată un hohot oribil, asemenea croncănitului unui corb adevărat.

Cu toate acestea, curiozitatea ei nu fusese potolită.

Se duse la fereastra de lângă treptele din faţă şi se uită în salonul fostei ei locuinţe. De fapt, nu fusese niciodată casa ei în adevăratul înţeles al cuvântului. Dacă ai locuit undeva şi tot ceea ce-ţi doreşti să iei de acolo, atunci când pleci, încape într-un rucsac, înseamnă că locul acela n-a fost niciodată cu adevărat al tău. Privind înăuntru, văzu covorul, perdelele şi tapetul care aparţinuseră unei moarte, stativul pentru pipe şi numere din *Sports Illustrated* răspândite neglijent pe măsuţa de cafea, ale soţului ei mort. Pozele unor copii morţi, pe

poliţa căminului. Iar în scaunul din colţ şedea băieţelul cine ştie cărei femei moarte, şedea, doar în izmene, şedea acolo, exact în poziţia în care-l lăsase mai devreme...

Nadine porni în fugă, împiedicându-se — cât pe ce să cadă — de micul gard de sârmă care proteja stratul de flori de la stânga ferestrei prin care se uitase înăuntru. Se aruncă pe Vespa şi porni motorul. Conduse cu viteză necugetată cale de câteva blocuri, executând slalomuri printre maşinile care mai rămăseseră încă pe străzile lăturalnice, dar încetul cu încetul se calmă.

Până să ajungă acasă la Harold, reuşise să-şi recapete întrucâtva stăpânirea de sine. Dar acum era convinsă că era musai să plece cât mai repede din Free Zone. Dacă ţinea să rămână în toate minţile, trebuia să plece cât mai curând.

Adunarea de la Munzinger Auditorium se desfăşură bine. Începură din nou prin intonarea Imnului Naţional, dar de această dată majoritatea rămaseră cu ochii uscaţi; devenise pur şi simplu parte a ceea ce urma curând să devină un ritual. Comitetul pentru Recensământ a fost votat fără nici o greutate, responsabilă fiind aleasă Sandy DuChiens. Ea şi cu cele patru ajutoare au început fără întârziere să străbată adunarea, numărându-i pe cei prezenţi şi înregistrându-le numele. La sfârşitul întrunirii, printre urale, reuşi să anunţe că în clipa de faţă în Free Zone existau 814 suflete şi promise (pripit, avea să se dovedească) să pregătească un "repertoar" până la convocarea următoarei adunări generale din Free Zone — un repertoar pe care spera să-l poată actualiza săptămână de săptămână — conţinând nume în ordine alfabetică, vârste, adresele din Boulder, fostele adrese şi fostele ocupaţii. După cum s-a dovedit, sosirile se făceau în număr atât de mare şi în mod atât de dezordonat, încât ea urma să

rămână constant cu două sau trei săptămâni în urmă.

S-a discutat apoi perioada pentru care era ales Comitetul din Free Zone şi, după mai multe propuneri extravagante (una de zece ani, o alta, pe viaţă, iar Larry a stârnit un hohot general de râs, spunând că sunau mai degrabă a condamnări, decât a perioade de mandat obţinute prin alegeri), a fost votat termenul de un an. Undeva, în partea din spate a sălii, se văzu fluturând mâna lui Harry Dunbarton, iar Stu îi dădu cuvântul.

Urlând din răsputeri, ca să se facă auzit, Harry spuse:

— Poate şi un an este prea mult. Nu am absolut nimic împotriva doamnelor şi domnilor din comitet, consider că faceţi o treabă nemaipomenită — chiote şi fluierături — dar toată chestia va scăpa curând de sub control dacă vom continua să creştem numeric în acelaşi ritm.

Glen ridică mâna şi Stu îi acordă cuvântul.

— Domnule preşedinte, deşi aspectul acesta nu apare pe agendă, cred că domnul Dunbarton are extrem de multă dreptate.

Păi sunt convins că aşa crezi, cheliosule, îi trecu lui Stu prin minte, *de vreme ce chiar tu vorbeai despre asta acum o săptămână.*

— Aş vrea să propun să înfiinţăm un Comitet pentru Guvern Reprezentativ, ca să putem aplica din nou cu adevărat Constituţia. După părerea mea, Harry Dunbarton ar trebui să conducă acest comitet, iar eu însumi doresc să fiu membru, dacă nimeni nu consideră că m-aş afla într-un conflict de interese.

Alte chiote.

În ultimul rând, Harold se întoarse spre Nadine şi-i şopti la ureche:

— Doamnelor şi domnilor, asistăm la sărbătoarea iubirii publice.

Ea îl răsplăti cu un zâmbet lent şi întunecat, iar Harold simţi că ameţeşte.

Stu a fost ales Şerif al Free Zone prin aclamaţii furtunoase.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru voi, spuse el. O parte dintre cei care mă aplaudă acum s-ar putea să aibă motive de nemulţumire mai târziu, dacă o să-i prind făcând vreun lucru necuvenit. M-ai auzit, Rich Moffat?

Un nou hohot uriaş de râs. Rich, care era beat turtă, se alătură şi el veseliei generale.

— Dar nu văd nici un motiv pentru care am avea aici nişte probleme cu adevărat serioase. Cea mai importantă misiune care-i revine unui şerif, după părerea mea, este să-i împiedice pe oameni să-şi facă rău unul altuia. Iar printre noi nu există nimeni care să-şi dorească una ca asta. Ajunge câţi oameni au avut de suferit până acum. Eu atât am avut de zis.

Mulţimea îl ovaţiona îndelung.

— Acum trecem la punctul următor, continuă Stu, care merge mână în mână cu cel discutat înainte. Avem nevoie cam de patru persoane care să servească într-un Comitet Juridic, altfel n-o să mă simt îndreptăţit să arestez pe cineva, dacă va fi să se ajungă până acolo. Doreşte cineva să facă propuneri?

— Ce părere aveţi despre Jude? strigă cineva.

— Da, da, Judele, corect! strigă o altă persoană.

Gâturile oamenilor se lungiră, aşteptând ca Judele să se ridice şi să accepte răspunderea respectivă în obişnuitul lui stil rococo; o şoaptă făcu ocol sălii, oamenii povestindu-şi încă o dată cum montase ci o bilă în rulmentul unei farfurii zburătoare. Programele fuseseră puse jos şi toată lumea aştepta pregătită să aplaude. Stu şi Glen schimbară priviri pline de amărăciune: cineva din comitet ar fi trebuit să prevadă momentul acesta.

— Nu-i aici, spuse în cele din urmă cineva.

— Cine l-a văzut? se interesă Lucy Swann, supărată.

Larry îi aruncă o privire stânjenită, dar femeia se uita încă în jur, căutându-l pe Jude.

— Eu l-am văzut.

Într-un murmur general de interes, Teddy Weizak se ridică undeva, în ultima pătrime a sălii, părând nervos şi ştergându-şi cu batista ochelarii lui cu rame de oţel.

— Unde?

— Pe unde era, Tcddy?

— În oraş?

— Ce anume făcea?

Teddy Weizak era vizibil copleşit de acest tir de întrebări.

Stu bătu cu ciocanul.

— Haideţi, oameni buni. Linişte.

— L-am văzut acum două zile, spuse Teddy. Era într-un Land-Rover. Mi-a zis că face o excursie la Denver. Nu mi-a explicat de ce. Am făcut câteva glume despre chestia asta. Părea foarte vesel. Asta-i tot ce ştiu.

Se aşeză, ştergându-şi în continuare ochelarii şi înroşindu-se ca racul. Stu ceru din nou să se facă ordine.

— Îmi pare rău că Judele nu se află aici. Cred că ar fi fost omul cel mai potrivit pentru treaba asta, dar, de vreme ce e absent, există şi o altă propunere?...

— Nu, hai să n-o lăsăm chiar aşa! protestă Lucy, ridicându-se în picioare. Purta o rochie-pantalon elegantă, din bumbac, care trezi interesul majorităţii populaţiei masculine din sală. Judele Farris este un om în vârstă. Dacă i s-a făcut rău la Denver şi nu se poate întoarce?

— Lucy, interveni Stu, Denver este un oraş mare.

O linişte ciudată se lăsă asupra adunării, iar oamenii păreau să se gândească la cele auzite. Lucy se aşeză, palidă, iar Larry îşi trecu un braţ peste umărul ei. Ochii săi îi întâlniră pe ai lui Stu, care-i evită privirea.

Fără prea mare entuziasm, se lansă propunerea ca formarea Comitetului Juridic să fie amânată până la întoarcerea Judelui; ideea căzu după douăzeci de minute de discuţii. Exista un alt avocat, un tânăr de vreo douăzeci şi şase de ani cu numele de Al Bundell, care sosise chiar în aceeaşi după-amiază, o dată cu grupul doctorului Richardson; el acceptă oferta să conducă acel comitet, menţionând doar că spera ca nimeni să nu comită vreun act ieşit din comun în luna următoare, pentru că avea nevoie cel puţin de această perioadă pentru a pune pe picioare un sistem oarecare de tribunal itinerant. *În absentia,* Judelui Farris i-a revenit prin vot un loc în acelaşi comitet.

De podium se apropie apoi Brad Kitchner. Palid, nesigur pe el şi puţin ridicol, la costum şi cravată, scăpă din mână notiţele pe care şi le pregătise, le culese în ordine greşită şi apoi declară că ei se aşteptau să repună în funcţiune centrala electrică până pe 2 sau 3 septembrie.

Declaraţia lui a fost întâmpinată cu o asemenea furtună de strigăte, încât omul a căpătat destulă încredere ca să termine în forţă, ba chiar să părăsească podiumul păşind ţanţoş.

I-a urmat la cuvânt Chad Norris. Mai târziu, când comentau împreună ce se întâmplase la adunare, Stu i-a spus lui Frannie că Chad abordase chestiunea în cel mai potrivit mod: înhumările le făceau din bună-cuviinţă, nici unul dintre ei nu va fi cu sufletul împăcat până nu se va termina această operaţiune, iar viaţa îşi urma cursul normal; dacă reuşeau să termine treaba înainte să înceapă sezonul ploios de toamnă, vor fi şi mai împăcaţi. A cerut câţiva voluntari şi s-ar fi oferit chiar patruzeci, dacă ar fi fost nevoie de atâţia. A încheiat cerând fiecărui membru al Plutonului Cazmaua (aşa cum îi plăcea lui să spună) să se ridice în picioare şi să salute.

Harold Lauder de-abia s-a săltat de pe scaun şi s-a aşezat iute la loc, astfel încât nu puţini au fost cei care au comentat apoi ce tip deştept dar foarte modest era el. De fapt, Nadine îi şoptise la ureche tot soiul de dulci nimicuri, iar el, de teamă, n-a îndrăznit să se ridice decât puţin şi să moţăie din cap. O umflătură destul de mare, de forma unui cort conic, îi crescuse în partea din faţă a pantalonilor.

După ce Norris a coborât de pe podium, a urmat Ralph Brentner. Aveau, în sfârşit, un medic, le comunică el. George Richardson se ridică (în aplauzele tuturor; Richardson făcu semnul victoriei cu ambele mâini, iar aplauzele se transformară în aclamaţii); Ralph îi mai anunţă că, din câte ştia el, în următoarele câteva zile urmau să mai sosească la Boulder vreo şaizeci de persoane.

— Ei, cam asta era pe ordinea de zi, spuse Stu. Se uită peste adunare. Aş dori ca Sandy DuChiens să urce aici şi să ne spună câţi suntem, dar înainte de asta, mai există şi alte lucruri pe care ar trebui să le discutăm în seara aceasta?

Aşteptă. Distingea în mulţime figurile lui Glen, Sue Stern, Larry, Nick şi, desigur, pe a lui Frannie. Toţi arătau destul de tensionaţi. Dacă ar fi avut cineva de gând să pună pe tapet chestiunea Flagg, să întrebe ce anume făcea comitetul în această privinţă, acum era momentul. Dar nimeni nu scoase nici un cuvânt. După cincisprezece secunde, Stu îi dădu cuvântul lui Sandy, care încheie şedinţa cât se poate de frumos. Privindu-i cum părăsesc sala, Stu îşi spunea: *Ca să vezi, am mai scăpat o dată.*

Nu puţini, printre care şi doctorul, veniră la el după şedinţă ca să-l felicite.

— Te-ai descurcat foarte bine, domnule şerif, zise Richardson, şi, pentru un moment, Stu rămase derutat, gata să se uite peste umăr, ca să vadă cui i se adresa Richardson. Atunci îşi aduse aminte că el

era şeriful şi intră în panică. Omul legii? Nu era decât un impostor.

Un an, îşi spuse. Un an, doar atât. Dar asta nu-i alungă teama.

Stu, Fran, Sue Stern şi Nick se întoarseră împreună spre centrul oraşului, paşii lor răsunând sec pe asfaltul trotuarului, traversând campusul universitar în direcţia Broadway. În zonă se mai aflau şi alţii, discutând încet şi îndreptându-se fiecare spre casa lui. Era aproape 11.30.

— Mi s-a făcut frig, spuse Fran. Aş fi făcut bine să-mi iau şi jacheta, pe lângă pulover.

Nick făcu un semn aprobator din cap. Şi el simţea frigul. Serile erau în general răcoroase la Boulder, dar în seara asta termometrul nu putea să arate peste cincisprezece grade, amintindu-le tuturor că vara asta stranie şi cumplită se apropia de sfârşit. Nu pentru prima oară se gândi că Dumnezeu, Muza sau Fiinţa aceea care o călăuzea pe Mother Abagail ar fi făcut bine să fi ales Miami sau New Orleans ca loc de întâlnire. Dar nici astea n-ar fi fost nimerite, dacă se gândea mai bine. Umiditate ridicată, multă ploaie... şi o mulţime de cadavre. Cel puţin la Boulder nu ploua.

— Am crezut că-mi dau duhul când am auzit că-l vor pe Jude în Comitetul Juridic, spuse Stu. Ar fi trebuit să ne aşteptăm la asta.

Frannie clătină din cap, iar Nick scrise repede în carnetul lui: "Desigur. Oamenii vor remarca şi absenţa lui Tom şi a Daynei. Asta-i viaţa."

— Crezi că vor intra la bănuieli, Nick? întrebă Stu.

Nick îi confirmă: "Se vor întreba dacă nu cumva au plecat în vest. Pe bune."

Se gândeau cu toţii la această eventualitate, în timp ce Nick scoase o brichetă cu gaz şi arse bucata de hârtie.

— Foarte neplăcut, comentă Stu într-un târziu. Eşti sigur?

— Cum să nu fie sigur, interveni Sue încruntată. La ce altceva i-ar putea duce gândul? Că Judele Farris s-a dus la Far Rockaway, ca să se dea în Monster Coaster?

— Spre norocul nostru, în seara asta am scăpat de discuţia, despre ce se petrece în vest, zise Fran.

Nick scrise: "Să ştii că am avut noroc. Data viitoare va trebui ca atacul frontal să vină din partea noastră. De aceea aş vrea să amânăm următoarea adunare generală cât mai mult. Trei săptămâni, poate. Până pe 15 septembrie?"

— Putem s-o lungim până atunci, dacă Brad dă drumul la curent, fu de părere Sue.

— Cred că o să reuşească, zise Stu convins.

— Eu mă duc acasă, interveni Sue. Mâine e o zi mare. Pleacă Dayna. O s-o conduc până la Colorado Springs.

— Crezi că e prudent din partea ta? o întrebă Fran.

Sue ridică din umeri:

— În orice caz, din punctul ei de vedere, cel puţin, e o măsură de siguranţă.

— Cum a reacţionat la propunere? se interesă Fran.

— Păi, ea e o fată mai deosebită. În colegiu s-a ţinut de sport. Făcea de toate, dar se specializase în tenis şi înot. Mergea la colegiul unei comunităţi mici, din Georgia, dar în primii doi ani a continuat o prietenie începută din liceu. Gagiul era genul dur, geacă din piele, io Tarzan, tu Jane, aşa că, valea în bucătărie şi vezi ce se-ntâmplă-n oalele şi cratiţele-alea. După care, prin colega ei de apartament, care era prinsă în chestiile cu emanciparea femeii, a ajuns şi ca la nişte întruniri ale mişcării feministe, unde se dezbătea formarea conştiinţei femeii.

— Şi, cum se întâmplă în cazuri din astea, a ajuns o feministă şi mai convinsă decât colega ei,

ghici Fran.

— Mai întâi feministă, apoi lesbiană, îi explică Sue.

Stu încremeni locului, de parcă l-ar fi trăsnit. Frannie se uită la el, încercând să-şi ascundă amuzamentul.

— Hai, splendoare în iarbă ce eşti, îl îndemnă ca. Ia vezi, poate reuşeşti cumva să-ţi repari balamaua de la gură.

Stu îşi închise gura cu zgomot, iar Sue continuă:

— I-a dat ambele ştiri trogloditului ei în acelaşi timp. Tipului i-au sărit siguranţele şi a venit după ea cu un pistol. A reuşit să-l dezarmeze. Din câte spune ea, a fost punctul de cotitură din viaţa ei. Că, de fapt, *în sinea ei* fusese mereu încredinţată că este mai puternică şi mai agilă decât el. Dar a avut nevoie de tot curajul ca să-l dovedească.

— Adică vrei să zici că urăşte bărbaţii? întrebă Stu, uitându-se la Sue mai de aproape.

Susan clătină din cap:

— Acum e bi.

— Bi... cum? exclamă Stu dezorientat.

— Adică se distrează minunat cu oameni de ambe sexe, Stuart. Iar eu sper că n-ai de gând să faci campanie prin comitet să nu ne mulţumim cu "Să nu ucizi", ci să instituim legile albastre" .

— Am şi aşa destule griji pe cap, ce-mi pasă mie cu cine se culcă fiecare? mormăi el, iar ceilalţi începură să râdă. Am întrebat doar pentru că nu vreau să intre cineva în treaba asta ca într-o cruciadă. Noi avem nevoie acolo de ochi, nu de luptători de gherilă. Misiune pentru o nevăstuică, nu pentru un leu.

— Ea a înţeles asta, îl asigură Sue. Fran m-a întrebat cum a primit rugămintea mea de a merge în cealaltă tabără. A primit-o cât se poate de bine. În primul rând, mi-a amintit că dacă rămâneam cu bărbaţii ăia... Ţi-aduci aminte cum ne-ai găsit, Stu?

El îi făcu semn că da.

— Dacă rămâneam cu ei, fie ne omorau, fie ne duceau în vest, pentru că asta era direcţia în care mergeau... cel puţin atunci când erau destul de treji ca să citească indicatoarele de pe drum. Mi-a zis că se şi întreba care va fi rolul ei în Free Zone şi că ajunsese la concluzia că acesta era de fapt un rol extern. Şi a mai zis că...

— Ce anume? spuse Fran.

— Că va încerca să se întoarcă, explică Sue, destul de abrupt, apoi nu mai scoase nici un cuvânt.

Restul celor aflate de la Dayna Jurgens trebuia să rămână strict între ele două, nici măcar membrii comitetului nu era bine să ştie. Dayna pornea la drum cu un cuţit cu buton prins de braţ, un cuţit a cărui lamă avea vreo douăzeci şi cinci de centimetri. Dacă îşi îndoia brusc încheietura mâinii, arcul acţiona cuţitul şi, hei, presto, îi creştea un al şaselea deget, lung de douăzeci şi cinci de centimetri şi cu două tăişuri. Părerea ei era că majoritatea — bărbaţii, adică — n-ar fi înţeles-o.

Nu-i exclus ca oamenii de dincolo să fie ţinuţi împreună doar de el, dacă-i un dictator suficient de puternic şi de abil. Iar dacă el dispare, poate că ceilalţi vor începe să se certe şi să se bată între ei. Moartea lui ar putea să însemne şi sfârşitul celorlalţi. Dar dacă reuşesc să mă apropii suficient de el, Susie, diavolul lui păzitor ar face bine să stea prin preajmă.

Au să te omoare, Dayna.

Poate. Sau poate că nu. Mă gândesc că face, chiar şi pentru satisfacţia de a-i vedea maţele pe podea.

Susan nu încercă s-o oprească, deşi credea că ar fi putut s-o influenţeze. Se mulţumise să primească din partea Daynei promisiunea că se va mulţumi cu scenariul iniţial, dacă nu i se ivea cumva în cale o ocazie absolut minunată. Dayna consimţise, iar Sue considera că amica ei nu va avea ocazia să se

apropie suficient de Flagg. Era de presupus că-l păzeau bine. Cu toate acestea, de trei zile, de când vorbise cu prietena ei despre ideea ca aceasta să plece în vest, în rolul de spion, Sue Stern dormea foarte prost.

— Ei, li se adresă ea acum celorlalţi, cu mă duc acasă. Noapte bună, dragilor.

Porni pe drumul ei, cu mâinile vârâte în fundul buzunarelor de la jacheta militară.

— Parcă a îmbătrânit, spuse Stu.

Nick scrise ceva şi le întinse notesul la amândoi.

Pe foaie scria: *Toţi părem mai bătrâni.*

A doua zi de dimineaţă, Stu era în drum spre centrala electrică, când le întâlni pe Susan şi Dayna, care străbăteau Canyon Boulevard pe motociclete. Le făcu semn, iar ele se opriră. După părerea lui, Dayna arăta mai bine ca oricând. Avea părul prins la spate, cu o eşarfă din mătase verde-deschis, şi purta o haină din piele întoarsă, descheiată, peste jeanşi, şi o cămaşă colorată. Pe portbagaj legase un aşternut făcut sul.

— Stuart! strigă ea, zâmbind şi făcându-i un semn amical.

Lesbiană? cugetă el, plin de îndoială.

— Înţeleg că ai plecat într-o mică excursie, zise el.

— Sigur că da. Iar tu nu m-ai văzut.

— Nici vorbă, spuse Stu. Cum să te văd. Fumezi?

Dayna luă un Marlboro şi proteja cu mâinile flacăra chibritului.

— Să ai grijă de tine, fetiţo.

— O să am.

— Şi să te întorci.

— Sper.

Se priviră îndelung, în lumina puternică a dimineţii de sfârşit de vară.

— Să ai grijă de Frannie, barosane.

— Voi avea.

— Şi nu-ţi lua prea în serios rolul de şerif.

— Asta nu-mi va fi chiar greu.

Dayna aruncă ţigara şi i se adresă lui Sue:

— Tu ce zici?

Susan îi făcu semn că a înţeles şi se pregăti să pornească, ascunzându-şi nervozitatea în spatele unui zâmbet.

— Dayna?

Tânăra îşi înălţă privirile spre el, iar Stu o sărută uşor, pe gură.

— Mult noroc.

Ea îi surâse:

— Trebuie să mă săruţi de două ori, dacă vrei să aibă efect urarea. Nu ştiai?

O pupă din nou, de astă dată mai apăsat şi fără atâta grabă. Lesbiană? se minună încă o dată.

— Frannie este o femeie norocoasă, îi spuse Dayna. Poţi să-i zici asta din partea mea.

Zâmbind, Stu se retrase şi nu mai zise nimic, pentru că nu ştia ce ar mai fi putut să adauge. La distanţă de două blocuri, unul dintre camioanele portocalii ale Comitetului pentru înhumări trecu hodorogind prin intersecţie, ca o piază rea, rupând vraja momentului.

— La drum, spuse Dayna. Înainte, marş!

Stu rămase la marginea trotuarului şi le însoţi cu privirea până ce dispărură.

Sue Stern se întoarse peste două zile. Povesti cum o petrecuse pe Dayna până la Colorado Springs, iar de acolo o urmărise până ce prietena ei nu se mai vedea decât ca un punct care se contopise în cele din urmă cu peisajul imens, nemişcat, din jur. După aceea plânsese puţin. În prima noapte, Sue făcuse tabără la Monument, se sculase în primele ore ale dimineţii şi tresărise la auzul unui scâncet slab; sunetul părea să vină din

direcţia unui canal ce traversa pe sub drumeagul fermei în apropierea căreia hotărâse să înnopteze.

În cele din urmă îşi făcuse curaj, luminase cu lanterna ţeava mâncată de vreme şi descoperise un pui de căţel sfrijit şi tremurător. Din câte putea să aprecieze, căţeluşul avea cam şase luni. Se feri de atingerea ei şi se strecură în ţeavă, un loc din care Sue nu-l putea scoate cu mâna. Atunci s-a dus în oraşul Monument, a spart vitrina unei băcănii şi s-a întors în lumina rece a zorilor falşi cu un rucsac plin de Alpo şi Cycle One. Ideea ei s-a dovedit excelentă. Căţeluşul făcu drumul de întoarcere alături de ea, bine adăpostit într-unul din buzunarele laterale ale motocicletei.

Era o căţeluşă setter irlandez, de rasă pură sau aproape pură, ceea ce nu conta, oricum Dick Ellis căzuse într-o stare de extaz la vederea puiului. Când mai creştea, Kojak avea să fie foarte bucuros să facă cunoştinţă cu ea. Ştirea făcu înconjurul oraşului Boulder şi, în ziua aceea, subiectul Mother Abagail fu dat uitării, în valul de emoţie stârnit de aceşti Adam şi Eva canini. Susan Stern deveni un fel de eroină şi, cel puţin din ceea ce au auzit în perioada respectivă membrii comitetului, absolut nimeni nu se gândi să se întrebe ce anume căuta ea la Monument în noaptea aceea, atât de departe la sud de Boulder.

În schimb lui Stu nu-i rămase în minte decât dimineaţa în care cele două fete dispăruseră în direcţia şoselei Denver Boulder. Deoarece din ziua aceea nimeni din Free Zone n-a mai văzut-o vreodată pe Dayna Jurgens.

27 august; început de amurg; Luceafărul strălucea pe cer.

Nick, Ralph, Larry şi Stu stăteau pe treptele casei lui Tom Cullen. Tom jucă crochet pe pajişte,

trecând bilele printr-un set de porţi şi strigând de bucurie.

E timpul, scrise Nick.

Stu întrebă în şoaptă dacă va fi nevoie să-l hipnotizeze din nou, dar Nick clătină din cap.

— Bine, spuse Ralph. Nu credeam că aş mai putea trece încă o dată prin aşa ceva. Îl strigă pe Tom: Tom! Hei, Tommy! Vino aici!

Tom veni în fugă, rânjind cu gura până la urechi.

— Tommy, a sosit timpul să pleci, i se adresă Ralph.

Zâmbetul lui Tom se veşteji. De-abia acum păru să observe că se făcea întuneric.

— Să plec? Acum? Doamne, nu! Când vine noaptea, Tom merge la pat. Lu' Tom nu-i place să stea pe afară după ce se lasă întunericu'. Din cauza fantomelor. Tom... Tom...

Rămase mut, iar ceilalţi îl cercetară cu nelinişte. Tom căzuse într-o stare de muţenie posomorâtă. Ieşi din ea... Însă nu în modul obişnuit. Trezirea lui la viaţă n-a fost de această dată bruscă, ci lentă, fără voie şi aproape tristă.

— Să plec spre vest? întrebă el. Vreţi să spuneţi că a *sosit vremea?*

Stu îi puse mâna pe umăr.

— Da, Tom, dacă poţi.

— Pornesc la drum.

Ralph mormăi ceva, scoase un sunet sugrumat şi dispăru în spatele casei. Tom nu-l băgă în seamă. Privirea lui fugea de la Stu la Nick.

— Merg noaptea. Dorm ziua. Tom adăugă apoi extrem de încet: Şi voi vedea elefantul.

Nick îi făcu semn că da. Larry aduse bagajul lui Tom de lângă trepte. Cufundat în gânduri, Tom îşi săltă încet rucsacul în spate.

— Să ai grijă de tine, Tom, îl sfătui Larry emoţionat.

— Să am grijă. Doamne, da.

Stu se întrebă, tardiv, dacă nu s-ar fi cuvenit să-i dea lui Tom şi un cort de o persoană, apoi renunţă la idee. Tom n-ar fi fost în stare să ridice nici chiar un cort atât de mic.

— Nick, şopti Tom. Trebuie neapărat să fac asta?

Nick îl îmbrăţişă şi făcu încet un semn afirmativ din cap.

— Prea bine.

— Trebuie să rămâi pe şoseaua cea mare, cu patru benzi, spuse Larry. Pe care scrie 70. Ralph te va duce până acolo, cu motocicleta.

— Da, Ralph.

Se lăsă tăcerea. Ralph apăru din spatele casei. Se ştergea la ochi cu batista.

— Eşti gata, Tom? întrebă el posac.

— Nick? Aici va fi tot casa mea, când mă întorc?

Nick făcu gesturi afirmative viguroase.

— Tom iubeşte casa asta. Doamne, da.

— Ştim asta, Tommy.

Stu simţea cum se adună şi în el lacrimi amare.

— Foarte bine. Sunt gata. Cu cine merg?

— Cu mine, Tom, spuse Ralph. Te scot la Route 70, ai uitat?

Tom clătină din cap şi se apropie de motocicleta lui Ralph. După o clipă îl urmă şi Ralph, cu umerii lui laţi lăsaţi în jos. Până şi pana de la pălărie părea să-şi fi pierdut semeţia. Încălecă şi porni motorul. La scurt timp, ieşiră pe Broadway şi se îndreptară spre est. Ceilalţi rămaseră locului, urmărind cu privirea silueta motocicletei până ce se topi în amurgul roşu, iar luminiţa din spatele ei dispăru după clădirea masivă a lui Holiday Twin Drive-in.

Nick se îndepărtă, cu capul în pământ şi mâinile în buzunare. Stu încercă să se apropie de el, dar Nick clătină din cap aproape supărat şi-i făcu semn să-l lase în pace. Stu se întoarse la Larry.

— Asta-i situaţia, îl întâmpină acesta, iar Stu îi răspunse cu o privire mohorâtă.

— Crezi că-l vom mai vedea vreodată, Larry?

— Dacă nu, noi şapte — poate doar cu excepţia lui Fran, ea n-a fost de acord să-l trimitem —- vom trăi tot restul vieţii noastre, vom mânca şi vom dormi cu această hotărâre.

— Nick mai mult decât toţi ceilalţi, adăugă Stu.

— Mda. Nick mai mult decât toţi ceilalţi.

Îl urmăriră pe Nick cum dispare încet pe Broadway, pierzându-se printre umbrele ce creşteau în jurul lui. Apoi se uitară un minut întreg la casa lui Tom, rămasă în întuneric.

— Hai să plecăm de aici, spuse Larry pe neaşteptate. Când mi-amintesc de toate animalele alea împăiate... nu ştiu de ce, dar simt că mă trec fiorii.

George Richardson, noul doctor, îşi stabilise sediul la Dakota Ridge Medical Ccntcr, pentru că era aproape de Boulder City Hospital, spitalul municipal, care dispunea de instrumentar medical, mari cantităţi de medicamente şi săli de operaţie.

La 28 august deja lucra din plin, ajutat de Laurie Constable şi Dick Ellis. Dick ceruse permisiunea să părăsească lumea medicinei, dar fusese refuzat.

— Faci o treaba minunată aici, îi spusese Richardson. Ai învăţat foarte multe şi vei învăţa şi mai multe de acum înainte. Apoi, eu singur nu pot face faţă. Chiar şi aşa o să ne ieşim din minţi de atâta muncă, dacă nu mai soseşte un medic într-o lună sau două. Prin urmare, felicitări, Dick, eşti cel dintâi paramedic din Free Zone. Sărută-l, Laurie.

Ceea ce Laurie şi făcu.

Pe la ora 10, în acea dimineaţă de sfârşit de august, Fran intră în camera de aşteptare şi privi în jur, curioasă şi puţin nervoasă. La recepţie, Laurie citea un exemplar vechi din *Ladies' Home Journal.*

— Bună, Fran, spuse ea, sărind în picioare. Mi-am închipuit eu că, mai devreme sau mai târziu,

vei veni la noi. Acum George o consultă pe Candy Jones, pe urmă intri tu. Cum te simţi?

— Foarte bine, mulţumesc, îi răspunse Fran. Cred că...

Uşa unuia dintre cabinete se deschise şi apăru Candy Jones, în urma unui bărbat înalt şi gârbovit, în pantaloni de catifea reiată şi o cămaşă sport, cu aligatorul Izod pe piept. Candy se uita cam strâmb la o sticlă cu o substanţă rozalie, pe care o ţinea într-o mână.

— Sunteţi sigur că despre asta e vorba? îl întrebă ea pe Richardson cu îndoială. Până acum n-am avut niciodată. Am crezut că sunt imună.

— După cum se vede, nu sunteţi şi acum aveţi boala, o asigură George cu un zâmbet. Nu uitaţi să faceţi băi cu amidon şi feriţi-vă de-acum încolo de iarba înaltă.

Ea îi surâse trist.

— Şi Jack are. Trebuie să vină şi el?

— Nu, dar puteţi să extindeţi băile cu amidon la întreaga familie.

Candy clătină jalnic din cap, apoi o văzu pe Fran.

— Bună, Frannie, ce faci?

— Foarte bine. Dar tu?

— Îngrozitor. Candy ridică sticla, astfel încât Fran putu să citească pe etichetă: CALADRYL. Toxicodendron, explică ea. Nu cred că poţi *ghici* de unde m-am ales cu urzicăturile. Se lumină la faţă şi continuă: În schimb pun pariu că bănuieşti de unde s-a căptuşit *Jack.*

Se despărţi de ceilalţi, care o urmăriră amuzaţi. Apoi George i se adresă lui Fran:

— Domnişoara Goldsmith, dacă nu mă înşel? Din Free Zone Committce. Îmi face multă plăcere să vă cunosc.

Ea îi întinse mâna.

— Pur şi simplu, Fran, te rog. Sau Frannie.

— Foarte bine, Frannie. Care-i problema?

— Sunt însărcinată. Şi cât se poate de speriată.

Apoi, din senin, începu să plângă. George o luă de după umeri.

— Laurie, voi avea nevoie de tine cam peste cinci minute.

— Prea bine, domnule doctor.

O conduse în cabinet şi o invită să se aşeze pe masa capitonată în negru.

— Ce-i cu asta? De ce c nevoie de lacrimi? Din cauza gemenilor doamnei Wentworth?

Frannie încuviinţă cu jale.

— A fost o naştere grea, Fran. Mama fuma foarte mult. Bebeluşii erau subponderali, chiar în comparaţie cu nişte gemeni normali. Au venit pe lume noaptea târziu şi extrem de brusc. Nu am avut ocazia să fac o autopsie. De Regina Wentworth au grijă nişte femei din grupul nostru. Cred — *sper* — că va ieşi din starea de amnezic în care se află în momentul de faţă. Pentru moment însă, ceea ce pot spune este că bebeluşii au avut de la bun început două handicapuri considerabile. Iar cauza morţii ar fi putut fi practic *oricare.*

— Inclusiv Supergripa.

— Da, inclusiv asta.

— Nu ne rămâne decât să aşteptăm şi să vedem.

— Da' de unde. Am să-ţi fac un examen prenatal complet chiar acum. De acum înainte, am să urmăresc evoluţia ta şi a oricărei alte femei care a rămas sau este însărcinată pas cu pas. General Electric avea un slogan: "Progresul este produsul nostru cel mai important." Aici, în Free Zone, copiii sunt produsul nostru cel mai important, drept pentru care vor fi trataţi în consecinţă.

— Dar de ştiut, nu ştim.

— Nu, nu ştim. Dar nu trebuie să te laşi copleşită de asta, Fran.

— Bine, am înţeles şi mă voi strădui să-ţi urmez sfatul.

Se auzi o bătaie scurtă la uşă şi Laurie intră în cabinet. Îi întinse lui George un formular prins de

planşeta cu clamă, iar George începu să pună întrebări despre starea şi istoricul sănătăţii ei.

Când se termină consultaţia, George plecă în camera vecină, cu o treabă oarecare. Laurie rămase alături de Fran şi, în timp ce aceasta se îmbrăca, îi spuse cu voce scăzută:

— Te invidiez, ştii? În ciuda nesiguranţei şi a riscului. Dick şi cu mine am încercat din răsputeri să avem un copil. Mi se pare ciudat — eu însămi purtam la muncă o insignă pe care scria ZERO POPULATION. Cu alte cuvinte, *creştere* zero a populaţiei, desigur, dar când mi-aduc aminte de insigna aceea, simt că mă trec fiori reci. Vai, Frannie, copilul tău va fi *cel dintâi.* Eu sunt convinsă că totul va fi în ordine. Aşa *trebuie* să se întâmple.

Fran se mulţumi să zâmbească şi să dea din cap, nedorind să-i amintească lui Laurie că *nu* va fi cel dintâi.

Gemenii doamnei Wentworth fuseseră primii.

Iar gemenii doamnei Wentworth muriseră.

— Fain, îl auzi pe George spunând după o jumătate de oră.

Fran îşi ridică o sprânceană, crezând pentru o clipă că medicul îi pronunţase greşit numele. Îşi aminti, fără vreun motiv imediat, că micuţul Mikey Post, vecinul ei de stradă, o striga Fan până prin clasa a treia.

— Vorbeam despre copil. E bine.

Fran găsi un şerveţel Kleenex şi-l strânse puternic.

— L-am simţit mişcând... dar asta s-a întâmplat acum o vreme. De atunci nimic. Mi-a fost teamă că...

— Este viu, fii liniştită, dar am mari îndoieli că l-ai simţit mişcându-se. Mai degrabă cred că au fost nişte gaze intestinale.

— Ba era copilul, îi replică Fran liniştit.

— Oricum, indiferent ce a fost, de acum încolo se va mişca foarte mult. Te-am programat cam pentru prima jumătate a lui ianuarie. Ce părere ai?

— Fain.

— Mănânci bine?

— Da, cred că da... În orice caz, îmi dau silinţa.

— Bine. Ai greţuri?

— Puţin, la început, dar a trecut.

— Minunat. Faci mişcare?

Ca într-un coşmar, se văzu săpând mormântul tatălui ei. Clipi, alungând vedenia. Asta se petrecuse într-o altă viaţă.

— Da, multă mişcare.

— Ai luat în greutate?

— Cam două kilograme şi jumătate.

— Foarte bine. Poţi să te mai îngraşi cu vreo şase; astăzi sunt generos.

— Dacă aşa prescrie doctorul, spuse ca cu un surâs.

— Da, iar eu am fost obstetrician de specialitate, aşa că eşti pe mâini bune. Ascultă sfatul medicului şi vei ajunge departe. Acum, referitor la biciclete, motociclete şi motorete. Toate îţi sunt absolut interzise începând cu 15 noiembrie, să spunem. Oricum, la data aceea nu va mai merge nimeni pe ele. Din cauză că va fi mult prea rece. Cumva fumezi sau bei excesiv?

— Nu.

— Dacă vei simţi nevoia unui pahar, înainte de culcare, din când în când, n-am nimic împotrivă. Apoi îţi voi prescrie o raţie suplimentară de vitamine, pe care ţi le poţi lua de la oricare farmacie din oraş...

Frannie izbucni în râs, iar George îi zâmbi nesigur.

— Oare am spus ceva comic?

— Nu. Pur şi simplu a părut comic în situaţia noastră.

— O, acum îmi dau seama. Cel puţin nu vor mai exista plângeri la adresa preţurilor ridicate ale

medicamentelor, nu? Şi încă ceva, Fran. Ai purtat vreodată un dispozitiv intrauterin... un IUD?

— Nu, dar de ce? se interesă Fran, apoi îşi aduse aminte de visul ei în care Omul Întunecat i se arăta cu un umeraş în mână. Se cutremură. Nu, repetă ea.

— Foarte bine. Asta-i tot. Se ridică în picioare. Nu-ţi voi spune să nu-ţi faci nici o grijă...

— Nu, se arătă ea de acord. Râsul îi dispăruse din priviri. Să nu faci asta.

— În schimb îţi voi pretinde să nu exagerezi. Anxietatea exagerată la mame poate avea ca efect dezechilibrul glandular. Iar asta nu-i face bine copilului. Nu-mi place să prescriu somnifere femeilor însărcinate, dar dacă tu crezi...

— Nu, nu va fi nevoie.

Ieşind afară, în soarele fierbinte al amiezii, Fran era perfect conştientă că întreaga perioadă ce-i rămăsese până la naştere avea să fie obsedată de moartea gemenilor doamnei Wentworth.

La 29 august sosiră trei grupuri, primul format din douăzeci şi două de persoane, al doilea din şaisprezece şi cel de-al treilea din douăzeci şi cinci. Sandy DuChiens reuşi să-i întâlnească pe toţi cei şapte membri ai comitetului, spunându-le că Free Zone număra acum peste o mie de locuitori.

Boulder îşi pierduse aspectul de oraş al fantomelor.

În seara zilei de 30, Nadine Cross se afla în pivniţa locuinţei lui Harold, urmărind cu nelinişte gesturile acestuia.

Când nu se împreunau, folosind cine ştie ce procedură stranie, Harold părea să se retragă la el în cochilie, unde ea nu putea să exercite nici un fel de control asupra lui. Cât se afla acolo, se purta cu

răceală; mai mult decât atât, părea dispreţuitor, nu numai faţă de ea, dar chiar şi faţă de el însuşi. Singurul lucru rămas neschimbat era ura faţă de Stuart Redman şi ceilalţi membri ai comitetului.

Harold se afla în pivniţă, având în faţă tabla jocului de hochei, pe a cărui suprafaţă întreruptă de orificii Harold lucra ceva. Alături era o carte deschisă. Pe una din pagini se vedea o schiţă. Harold studia o vreme desenul, apoi se concentra asupra dispozitivului pe care-l construia şi executa o operaţiune oarecare. Lângă mâna dreaptă, în ordine şi la îndemână, se aflau sculele din trusa motocicletei lui. Pe tabla de joc se vedeau montate o mulţime de sârmuliţe.

— Ştii ceva, îi spuse el absent, ar trebui să ieşi la plimbare.

— De ce?

Se simţea puţin jignită. Chipul lui Harold era încordat şi serios. Nadine înţelegea foarte bine de ce zâmbea Harold mai tot timpul: în momentul când surâsul i se ştergea de pe buze, părea nebun. Presupunea că era cu *adevărat* nebun sau la doar un pas de demenţă.

— Pentru că nu ştiu cât de veche e dinamita asta, îi explică el.

— Ce vrei să zici?

— Dinamita veche năduşeşte, scumpa mea, spuse el, ridicându-şi privirea spre ea. Constată că obrajii lui străluceau de sudoare, ca şi cum ar fi vrut să-şi demonstreze punctul de vedere. *Transpiră,* dacă preferi termenul mai elevat. Iar ceea ce transpiră din ea este nitroglicerină pură, una dintre cele mai instabile substanţe din lume. Prin urmare, dacă este veche, există şanse considerabile ca acest mic proiect tocmai bun pentru un Salon al Tehnicii să ne arunce dincolo de vârful lui Flagstaff Mountain, până în ţara lui Oz.

— Oricum, nu e cazul să fii aşa de ţâfnos din pricina asta, îi replică Nadine.

— Nadine? *Ma chère?*

— Ce-i?

Harold o măsură calm şi fără să zâmbească:

— Taci în mă-ta odată!

Ea se conformă, în schimb nu plecă la plimbare, deşi ar fi simţit nevoia. Dacă asta era voia lui Flagg (iar planşeta îi spusese că Harold era instrumentul prin care Flagg urma să pună la punct comitetul), dinamita nu avea cum să fie veche. Sau chiar dacă *era* veche, nu urma să explodeze până la momentul potrivit... oare chiar aşa se va întâmpla? De fapt, cât control real are Flagg asupra evenimentelor?

Suficient, îşi spuse ea, *are suficient control.* Dar n-avea cum să fie sigură, iar nervozitatea ei creştea pe zi ce trece. Se întorsese acasă la ea, dar Joe dispăruse — dispăruse pentru totdeauna, de această dată. Se dusese s-o viziteze pe Lucy şi suportase primirea rece a acesteia suficient ca să afle că, de când Nadine se mutase la Harold, Joe (Lucy îl numea Leo, este de la sine înţeles) "regresase în oarecare măsură". Evident, Lucy o învinuia şi de asta... dar dacă s-ar năpusti asupra lor o avalanşă venită tocmai din piscul lui Flagstaff Mountain, sau dacă un cutremur ar rupe Pearl Street în două, Lucy ar învinui-o probabil şi pentru lucrurile acelea. Nu că ea şi Harold nu aveau să le ofere curând motive de acuzare cât se poate de reale. Cu toate acestea, rămase extrem de dezamăgită din cauză că nu reuşise să-l mai vadă pe Joe pentru ultima oară... şi să-l sărute în chip de bun rămas. Ea şi Harold urmau să părăsească Free Zone nu peste multă vreme.

Nu face nimic, e preferabil să renunţi total la el acum, dacă ai intrat în murdăria asta. Nu poţi decât să-i faci rău lui... şi poate chiar ţie, pentru că Joe... vede şi înţelege anumite lucruri. E mai bine, de acum înainte, ca el să nu mai fie Joe, şi eu să nu mai fiu mama-Nadine. Iar el să redevină Leo, pentru totdeauna.

Dar în toată situaţia asta exista un paradox implacabil. Ea nu credea că vreunul dintre locuitorii din Free Zone avea să trăiască mai mult de un an de acum înainte, inclusiv băiatul. Voinţa *lui* era ca oamenii de aici să moară...

... Aşa că trebuie să spui adevărul, nu numai Harold este unealta lui. Şi tu eşti. Tu, aceea care defineai cândva crima, răpirea vieţii unui alt om, drept singurul păcat de neiertat în lumea de după epidemie...

Pe neaşteptate, se surprinse dorind ca dinamita să fie *într-adevăr* veche, să sară în aer şi să pună capăt vieţii amândurora. Un astfel de sfârşit ar fi fost un semn de îndurare. Imediat îi veni în minte ce avea să se întâmple mai târziu, după ce vor fi trecut dincolo de munte, şi simţi o veche şi subtilă căldură aprinzându-i-se în pântece.

— Uite, îi spuse Harold cu blândeţe.

Introdusese dispozitivul într-o cutie de pantofi Hush Puppies şi o pusese deoparte.

— E gata?

— Da, gata.

— Va funcţiona?

— Nu vrei s-o încerci tu?

Ea nu luă în seamă invitaţia amară şi sarcastică. Privirile lui o cercetau în felul lacom, de copil mic şi târâtor, pe care ajunsese să-l cunoască atât de bine. Se întorsese din acel loc îndepărtat — locul în care scrisese ceea ce exista în jurnalul pe care ea îl citise şi apoi îl aruncase neglijent în firida de sub cărămidă, acolo unde se aflase la început. Acum putea să-l joace după cum voia. Cuvintele lui nu mai erau decât nişte vorbe în vânt.

— Ai vrea să mă vezi mai întâi cum mă joc singură? întrebă ea. Ca ieri seară?

— Mda. Okay. Foarte bine.

— Atunci hai să mergem sus, îl invită ea, clipind des din gene. Urc eu mai întâi.

— Da, consimţi el răguşit. Pe frunte îi apăruseră mici picături de sudoare, dar de această dată nu de

frică. Mergi tu întâi.

Începu să urce scara, simţind cum o cerceta cu privirea pe sub fusta scurtă a costumului de marinar pentru copii pe care-l purta, şi sub care nu avea altceva.

Uşa se închise în urma lor; obiectul pe care-l montase Harold rămăsese în cutia deschisă, pentru pantofi, în întunericul ce domnea în acea parte a clădirii. Dispozitivul era alcătuit dintr-un walkie-talkic marca Realistic, acţionat de baterii, luat de la magazinul Radio Shack. Capacul din spate fusese scos. De el fuseseră prinse opt batoane de dinamită. Cartea rămăsese deschisă. Fusese luată de la Biblioteca Publică din Bouldcr şi purta titlul *65 de câştigători ai premiilor Salonului Naţional al Tehnicii.* Schiţa prezenta un montaj în care o sonerie de uşă era legată de un walkie-talkic similar cu cel din cutie. Dedesubt se putea citi legenda: *Premiul al treilea, Salonul Naţional al Tehnicii 1977, realizat de Brian Ball, Rutland, Vermont. E suficient să pronunţi cuvântul magic şi soneriile de pe o rază de optsprezece kilometri vor începe să sune!*

Câteva ore mai târziu, Harold se întoarse la parter, puse capacul pe cutia de pantofi şi o duse cu grijă la etaj. O puse pe primul raft al dulapului din bucătărie. Ralph Brentner îi spusese în după-amiaza aceea că Free Zone Committec îl invita pe Chad Norris să vorbească la următoarea lor şedinţă. Şi când se întâmpla asta? se interesase Harold în treacăt. Pe 2 septembrie, îi dezvăluise Ralph.

2 Septembrie.

CAPITOLUL 57

LARRY ŞI LEO stăteau pe trotuarul din faţa casei. Larry bea bere Hamm's caldă, iar Leo nişte

suc Orange Spot, tot cald. Puteai bea la Boulder tot ce-ţi poftea inima, cât timp nu-ţi păsa că băutura e caldă, dintr-o cutie de conserve. Din spate venea huruitul continuu şi răguşit al maşinii Lawn boy. Lucy tăia iarba. Larry se oferise, dar Lucy clătinase din cap: Mai bine află ce se întâmplă cu Leo, dacă reuşeşti.

Era ultima zi a lui august.

A doua zi după ce Nadine se mutase la Harold, Leo nu apăruse la micul dejun. Larry îl găsise pe băiat la el în cameră, doar în chiloţi, cu degetul mare în gură. Refuza să comunice şi se arăta ostil. Larry se speriase mai tare decât Lucy, deoarece ea nu ştia cum se purta băiatul pe vremea când Larry de-abia îl cunoscuse. Pe atunci purta numele de Joe şi agita mereu un cuţit de măcelar.

Trecuse aproape o săptămână, iar Leo îşi mai revenise puţin, însă era departe de a fi vindecat şi refuza să discute despre cele petrecute.

— Femeia aceea are un amestec în chestia asta, îi spusese Lucy, în timp ce închidea capacul rezervorului de pe maşina de tăiat iarba.

— Nadine? Ce te face să crezi una ca asta?

— De fapt, nu aveam de gând s-o aduc în discuţie. Dar a trecut pe aici alaltăieri, când tu şi Leo vă încercaţi norocul la pescuit, pe Cold Creek. Dorea să-l vadă pe băiat. Eu am fost foarte bucuroasă că nu eraţi nici unul acasă.

— Lucy...

Îl sărută în fugă, iar el îşi strecură mâna pe sub bluza prinsă doar în bretele şi o mângâie tandru.

— E adevărat că te-am judecat greşit, îi mărturisi ea. Şi cred că voi regreta întotdeauna lucrul acesta. Dar Nadine Cross n-o să-mi placă niciodată, e ceva în *neregulă* cu femeia asta.

Larry nu-i răspunse, dar în mintea lui considera corect raţionamentul lui Lucy. În noaptea aceea, la King Sooper, se purtase ca o nebună.

— Şi încă ceva... când a fost aici, nu-i zicea Leo. Se folosea de celălalt nume. Joe.

Îi aruncă o privire îngândurată, în timp ce femeia apăsa demarorul automat, pornind maşinăria.

Acum, la o jumătate de oră după discuţie, îşi bea berea şi se uita la Leo bătând mingea de ping-pong pe care o găsise în ziua în care ei doi se duseseră la Harold, unde locuia acum şi Nadine. Mingea mică şi albă se murdărise foarte tare, dar nu se spărsese. *Toc-toc-toc* pe asfalt.

Leo (acum era cu *adevărat* Leo, nu-i aşa?) nu consimţise să intre la Harold în casă, în ziua aceea.

Chiar în casa în care mama-Nadine locuia acum.

— Nu vrei să mergem la pescuit, băiete? îi propuse Larry pe neaşteptate.

— Nu e peşte, răspunse Leo. Îl cercetă pe Larry cu ochii lui stranii, verzi ca apa mării. Îl cunoşti pe domnul Ellis?

— Cum să nu.

— El zice că putem bea apa când se întorc peştii. O bem fără să... Scoase o fluierătură şi-şi flutură degetele înaintea ochilor. ...Înţelegi tu.

— Fără să o fierbem?

— Da.

Toc-toc-toc.

— Îmi place de Dick. De el şi de Laurie. Întotdeauna îmi dau ceva de mâncare. El se teme că ei doi n-or să fie în stare, dar eu zic că da.

— Ce anume?

— Să aibă un copil. Dick crede că poate e prea bătrân. Dar eu cred că nu.

Larry tocmai se pregătea să întrebe cum de ajunseseră Leo şi Dick să discute *acel* subiect, apoi se abţinu. Răspunsul era de la sine înţeles: nu discutaseră. Dick n-ar fi stat de vorbă cu un puşti despre o problemă atât de intimă cum este făcutul unui copil. Leo... ştia, pur şi simplu.

Toc-toc-toc.

Da, Leo ştia anumite lucruri... sau le intuia. Nu voise să intre în casă la Harold, iar despre Nadine spusese ceva anume... nu mai ştia ce anume... dar

Larry îşi adusese aminte de discuţia aceea şi fusese extrem de neliniştit sa afle că Nadine se mutase la Harold. Băiatul se purta ca şi cum ar fi fost în stare de transă, ca şi cum...

(...toc-toc-toc.)

Larry urmări mingea de ping-pong sărind în sus şi-n jos şi, străfulgerat de un gând, se uită la faţa băiatului. Ochii lui erau întunecaţi şi plecaţi cine ştie unde. Sunetul monoton al maşinii de tăiat iarba venea de departe, având efectul unui narcotic. Ziua era plăcută şi caldă. Iar Leo căzu acum iarăşi în transă, ca şi cum ar fi citit gândul lui Larry şi ar fi reacţionat la el.

Leo se dusese să vadă elefantul.

Larry îi spuse pe un ton normal de conversaţie:

— Da, cred că pot să aibă un copil. Dick nu are mai mult de cincizeci şi cinci de ani, după cum arată. Cary Grant a avut un urmaş chiar înainte să împlinească şaptezeci de ani.

— Cine-i Cary Grant? se interesă Leo.

Mingea sărea în sus şi-n jos, în sus şi-n jos.

(Notorious. La nord prin nord-vest.)

— Nu-l ştii? îl întrebă pe Joe.

— A fost actor, îi răspunse Leo. A jucat în *Notorious.* Şi în *Nord-vest.*

(Nord *prin nord-vest.)*

— Nord *prin nord-vest,* vreau să spun, încuviinţă Leo.

Ochii lui nu se dezlipeau de mingea albă.

— Chiar aşa, spuse Larry. Ce mai face mama-Nadine, Leo?

— Ea îmi spune Joe. Pentru ea, eu sunt Joe.

— Ah.

Un fior rece urca încet pe spinarea lui Larry.

— E rău de ei.

— Rău?

— E rău de amândoi.

— De Nadine şi...

(Harold?)

— Da, el.

— Nu sunt fericiţi?

— I-a păcălit. Cred că el are neapărată nevoie de ei.

— El?

— *El.*

Cuvântul vibră în aerul nemişcat al verii.

Toc-toc-toc.

— Vor pleca spre vest, continuă Leo.

— Isuse, murmură Larry.

Acum îi era foarte frig. Vechea teamă puse stăpânire pe el. Oare dorea să afle mai mult de atât? Avea sentimentul că urmăreşte deschiderea uşii unui cavou dintr-un cimitir încremenit, că se iveşte o mână...

Poate să fie ce-o fi, nu vreau să mai aud, nu vreau să ştiu.

— Mama-Nadine vrea să creadă că este vina ta, spuse Leo. Îşi zice că tu ai alungat-o la Harold. Dar ea a aşteptat dinadins. A aşteptat până ce tu ai iubit-o pe mama-Lucy prea tare, a aşteptat până ce-a fost sigură. Ca şi cum *el* i-ar fi şters partea aceea din creier care ştie să deosebească binele de rău. Încetul cu încetul, el îi şterge porţiunea aceea. Iar când va dispărea cu totul, ea va fi la fel de nebună ca toţi ceilalţi din vest. Poate chiar mai nebună.

— Leo..., şopti Larry, iar Leo răspunse pe dată:

— Ea îmi spune Joe. Eu sunt Joe pentru ea.

— Să-ţi spun şi eu Joe? îl întrebă Larry cu îndoială.

— Nu. În tonul băiatului se strecurase o undă de implorare. Nu, te rog nu.

— Ţi-e dor de mama-Nadine, nu-i aşa, Leo?

— Ea este moartă, replică Leo cu o simplitate ce te înfiora.

— De aceea te-ai întors atunci atât de târziu?

— Da.

— De aceea n-ai vorbit?

— Da.

— Dar acum vorbeşti.

— Acum pot să discut cu tine şi cu mama-Lucy.

— Da, sigur că da...

— Dar nu pentru totdeauna! exclamă băiatul cu furie. Nu pentru totdeauna, dacă nu stai de vorbă cu Frannie! Discută cu Frannie! *Discută cu Frannie!*

— Despre Nadine?

— Nu!

— Atunci despre cine? Despre tine?

Vocea lui Leo se ridică, devenind şi mai stridentă:

— Totul stă scris! Ştii prea bine! Frannie ştie! *Discută cu Frannie!*

— Comitetul...

— Nu comitetul! Comitetul nu va ajuta, nu va ajuta nimănui, comitetul înseamnă calea cea veche, *el* râde de comitetul vostru pentru că înseamnă calea cea veche, iar căile cele vechi sunt căile *lui,* tu ştii, Frannie ştie, dacă staţi de vorbă puteţi...

Leo izbi puternic mingea de asfalt — *TOC!* — şi ca se înălţă deasupra capului, veni în jos şi se rostogoli pe undeva. Larry o urmări cu privirea, cu gura uscată, cu inima zbătându-i-se cu putere în piept.

— Am scăpat mingea, zise Leo, fugind după ea.

Larry se uită în urma lui.

Frannie, îi trecu prin minte.

Cei doi stăteau pe marginea chioşcului, legănându-şi picioarele. Era doar cu o oră înainte de lăsarea întunericului şi foarte puţini oameni se mai plimbau prin parc; unii se ţineau de mână. Orele de joacă ale copiilor coincid cu orele îndrăgostiţilor, îi trecu lui Fran prin minte, fără nici o legătură. Larry tocmai terminase de povestit cele relatate de Leo în transă, iar ea simţea că i se roteşte capul.

— Deci, ce părere ai? o întrebă Larry.

— Nu ştiu ce să cred, îi răspunse ea cu vocea coborâtă, în afară de faptul că nu-mi place deloc ce se întâmplă. Vise halucinatorii. O bătrână care reprezintă pentru o vreme vocea Domnului, apoi dispare în sălbăticie. Acum intră în scenă un băieţel telepatic. Parc-am trăi o poveste. Uneori îmi vine să cred că gripa ne-a cruţat, în schimb am înnebunit cu toţii.

— Mi-a spus să stau de vorbă cu tine. Iată-mă.

Ea nu-i răspunse.

— Păi, insistă Larry, dacă îţi vine în gând orice fel de...

— Stă scris, pronunţă Frannie ca în somn. Băiatul ăsta are dreptate. Aici e tot miezul problemei. Dacă n-aş fi fost atât de proastă şi de vanitoasă încât să scriu... afurisita de mine!

Larry o cercetă uimit.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre Harold, îi explică ea. Mi-e teamă de el. Nici lui Stu nu i-am povestit. Mi-a fost ruşine. Am ţinut jurnalul ăla *idiot...* iar acum Stu... pur şi simplu *îl place* pe Harold... toată lumea diri Free Zone îl place pe Harold, inclusiv tu. Începu să râdă, dar curând râsul i se înecă în plâns. Dacă stau să mă gândesc, el a fost... ghidul tău spiritual pe drumul până aici!

— Nu înţeleg prea bine despre ce vorbeşti. Poţi să-mi spui de ce anume te temi?

— Tocmai aste e... *nu ştiu cu exactitate.* Se uită la el printre lacrimi. Cred că e cel mai bine să-ţi spun tot ce ştiu, Larry. Trebuie să stau de vorbă cu cineva. Dumnezeu mi-e martor că nu mai pot ţine lucrurile astea în mine, iar Stu... Stu poate că nu-i persoana cea mai potrivită să audă. Sau nu primul, în orice caz.

— Mergi mai departe, Fran. Dă-i drumul.

Îi relată totul, începând cu ziua aceea din iunie, când Harold apăruse pe aleea din faţa casei ei din Ogunquit în Cadillacul lui Roy Brannigan. Pe măsură ce-i vorbea, ultima lumină a zilei se

transforma încet într-o umbră albăstruie. Îndrăgostiţii începuseră să plece din parc. Răsări secera subţire a lunii. În blocul înalt de locuinţe de pe cealaltă parte a lui Canyon Boulevard se aprinseseră mai multe lămpi Coleman. Îi vorbi despre ceea ce scrisese Harold pe acoperişul hambarului şi cum ea dormea în timp ce el îşi risca viaţa să treacă şi numele ei. Cum îl întâlniseră pe Stu în Fabyan şi despre reacţia violentă, de genul "să nu care cumva să te atingi de osul meu" a lui Harold faţă de Stu. Îi mai spuse despre jurnalul ei şi despre amprenta pe care o descoperise pe o pagină. Când termină, trecuse de ora 9, iar greierii cântau de zor. Între ei se lăsă tăcerea, iar Fran aştepta cu teamă reacţia lui Larry. Dar el părea dus pe gânduri.

În cele din urmă rupse tăcerea:

— Cât de sigură eşti de amprentă? În mintea ta, eşti *absolut sigură* că e a lui Harold?

Ea nu ezită decât un moment.

— Da. Am ştiut de la bun început că amprenta este lăsată de el.

— Cât despre hambarul pe care a lăsat semnul acela, continuă Larry. Ţi-aduci aminte, în seara când ne-am cunoscut, ţi-am spus că am urcat până sus? Şi că Harold îşi cioplise iniţialele pe o bârnă din pod?

— Da.

— Nu erau doar iniţialele lui. Apăreau şi ale tale. În mijlocul unei inimi. Exact ca un băiat bolnav de iubire, desenând pe banca lui de la şcoală.

Fran se şterse la ochi cu mâinile.

— Ce nenorocire, rosti ea răguşit.

— Nu eşti răspunzătoare de faptele lui Harold Lauder, draga mea. Îi prinse o mână între palmele lui şi o strânse. Se uită în ochii ei şi-i spuse: Ascultă vorbele mele, eu care am fost un ticălos, un lunecos şi-un nemernic. Nu trebuie să-ţi faci complexe. Pentru că dacă ţi se întâmplă asta...

Strânsoarea lui spori până când deveni dureroasă, dar trăsăturile lui îşi păstraseră blândeţea. Dacă ţi se întâmplă, atunci înnebuneşti cu adevărat. În halul în care suntem, abia putem vedea de noi, necum să mai avem grijă şi de alţii.

Larry îşi retrase mâinile şi rămaseră tăcuţi o vreme.

— Eşti de părere că Harold îi poartă lui Stu o ură de moarte? Chiar atât de adâncă să fie răutatea lui?

— Da, îl asigură ea, cred cu tot dinadinsul. Poate că doreşte să lichideze întregul comitet. Dar nu înţeleg ce...

Mâna bărbatului se lăsă pe umărul ei şi o strânse tare, obligând-o să tacă. În ciuda întunericului, văzu că atitudinea lui se schimbase şi avea ochii măriţi. Buzele i se mişcau, fără să scoată nici un sunet.

— Larry? Ce...

— Când a coborât, mormăi Larry. S-a dus jos să aducă un tirbuşon sau aşa ceva.

— *Ce?*

Se întoarse foarte încet spre ea, ca şi cum capul i s-ar fi rotit pe o articulaţie ruginită.

— Ştii, s-ar putea să existe o cale de rezolvare pentru toate. Nu garantez, pentru că nu m-am uitat în carte, dar... prea se leagă toate... Harold îţi citeşte jurnalul, şi nu numai că află o mulţime de lucruri, dar îi vine şi o idee. Ba probabil a fost foarte gelos pe faptul că tu ai avut acest gând înaintea lui. Există vreun scriitor bun să nu fi ţinut un jurnal?

— Adică vrei să spui că şi *Harold* are un jurnal?

— Când a coborât în pivniţă, în ziua în care m-am dus cu vinul, mă uitam prin salonul lui. Îmi spusese că are de gând să aducă nişte mobilă cu crom şi piele şi încercam să-mi imaginez cum avea să arate noul interior. Atunci am observat o cărămidă care nu stătea prea bine fixată în cămin...

— *DA!* strigă ea, atât de tare, încât îl făcu să tresară. În ziua în care m-am strecurat înăuntru... şi a apărut Nadinc Cross... m-am *aşezat pe* cămin... mi-aduc aminte de piatra aceea care se clătina. Îşi ridică iarăşi privirile spre Larry. S-a întâmplat încă o dată. Ca şi cum cineva ne-ar fi luat de mână şi ne-ar fi condus spre locul respectiv...

— Doar o coincidenţă, spuse el, nu foarte sigur.

— Oare? Am fost amândoi acasă la Harold. Am remarcat amândoi cărămida. Şi amândoi ne aflăm acum aici. Numeşti asta coincidenţă?

— Nu ştiu.

— Ce era sub piatra aceea?

— Un registru, spuse el încet. Cel puţin aşa scria pe copertă. Nu m-am uitat înăuntru. În momentul respectiv, m-am gândit că putea la fel de bine să fi aparţinut fostului stăpân al casei ca şi lui Harold. Dar dacă ar fi fost aşa, n-ar fi dat şi Harold peste el? Noi amândoi am băgat de seamă cărămida aceea. Să spunem că a găsit şi el caietul. Chiar dacă persoana care a locuit acolo înainte de gripă I-ar fi umplut de mici secrete — sumele cu care a înşelat fiscul, fantezii sexuale legate de fiică-sa, cine mai ştie ce alte chestii — secretele respective nu ar fi fost şi ale lui *Harold.* Înţelegi?

— Da, dar...

— Nu-l întrerupe pe inspectorul Underwood tocmai când elucidează misterul, codană fluşturatică ce eşti. Prin urmare, dacă acele secrete nu erau şi ale lui Harold, de ce ar mai fi pus caietul la locul lui, sub cărămidă? Tocmai pentru că *erau* secretele lui. Acolo se alia chiar *jurnalul lui Harold.*

— *Crezi* că se află tot acolo?

— Poate. Cred că am face bine să verificăm.

— Acum?

— Mâine. El face parte din Comitetul pentru înhumări, iar Nadine a început să muncească după-amiezele la uzina electrică.

— Foarte bine. Eşti de părere că ar trebui să stau de vorbă cu Stu?

— Hai să mai aşteptăm. Nu are nici un rost să agităm spiritele, până nu ştim exact dacă e ceva important. Poate a dispărut caietul. Sau nu conţine decât o listă cu treburi de făcut. Poate să fie plin de lucruri nevinovate. Sau poate este planul lui de ascensiune politică. Nu-i exclus să fie cifrat.

— La asta nu m-am gândit. Dar cum procedăm, dacă este... ceva important?

— Atunci va trebui să discutăm în Comitetul Zonei Libere. Iată încă un motiv ca să acţionăm repede. Ne întâlnim pe 2 septembrie. Comitetul va rezolva totul.

— Oare?

— Da, cred că da, răspunse Larry, deşi avea în minte şi cele spuse de Leo despre comitet.

Coborî, lăsându-se să alunece de pe marginea chioşcului.

— Mă simt mult mai bine. Îţi mulţumesc că eşti alături de mine, Larry.

— Unde ne întâlnim?

— În părculeţul de vizavi de casa lui Harold. Ce părere ai, mâine, la ora 1?

— Minunat, răspunse Larry. Ne vedem acolo.

Frannie se întoarse acasă simţindu-şi inima mai uşoară, după multe săptămâni. După cum zisese Larry, alternativele erau foarte limpezi. Caietul putea arăta că temerile lor sunt neîntemeiate. Dar dacă se dovedea altceva...

Foarte bine, atunci decizia va aparţine comitetului. După cum îi amintise Larry, se întruneau în seara zilei de 2, în apartamentul lui Nick şi Ralph, aproape de capătul lui Baseline Road.

Când ajunse acasă, îl găsi pe Stu în dormitor, cu un creion-marker în mână, având înainte-i un volum gros, legat în piele. Titlul, tipărit cu foiţă aurie pe copertă, suna astfel: *O introducere în Codul Penal din Colorado.*

— Grea carte, spuse ea, sărutându-l pe gură.

— Fir-ar a naibii. Stu aruncă volumul, care ateriză cu zgomot tocmai pe măsuţa de toaletă. Al Bundell mi-a adus-o. El şi Comitetul lui Juridic şi-au luat treaba foarte în serios, Fran. Doreşte să discute cu noi poimâine, când ne întâlnim în

şedinţa comitetului. Tu pe unde-ai umblat, frumoasă doamnă?

— Am stat de vorbă cu Larry Underwood.

O cercetă atent.

— Fran... nu cumva ai plâns?

— Ba da, îi mărturisi ea, înfruntându-i privirea, dar acum mi-e bine. Mult mai bine.

— Din cauza copilului?

— Nu.

— Atunci, de ce?

— O să-ţi spun mâine seară. Am să-ţi povestesc tot ce se întâmplă în ceea ce mă încăpăţânez să consider mintea mea. Până atunci, fără întrebări. Bine?

— E ceva grav?

— Stu, nici eu nu ştiu.

O privi vreme îndelungată, apoi spuse:

— Prea bine, Frannie. Te iubesc.

— Ştiu. Şi eu te iubesc.

— Mergem în pat?

— Să vedem cine ajunge primul, propuse ea, zâmbind.

Ziua de 1 septembrie, o zi cenuşie şi ploioasă, din cele pe care vrei să le uiţi imediat, avea să se dovedească memorabilă pentru toţi locuitorii din Free Zone. Pentru că a fost ziua în care North Boulder a avut din nou curent electric... la început, pentru scurtă vreme.

Cu zece minute înaintea prânzului, în camera de comandă a uzinei electrice, Brad Kitchner aruncă o ultimă privire în spatele lui, unde se aflau Stu, Nick, Ralph şi Jack Jackson. Brad le zâmbi nervos şi spuse:

— Sfântă Mărie, cerem îndurare să te milostiveşti de a noastră lucrare.

Apăsă cu putere două comutatoare uriaşe. În hala imensă, cavernoasă, de sub ei, intrară în funcţiune două generatoare. Cei cinci bărbaţi se

apropiară de peretele din sticlă polarizată şi priviră în jos, unde aşteptau aproape o sută de femei şi bărbaţi, purtând, fără excepţie, ochelari de protecţie, aşa cum ordonase Brad.

— Daca se întâmplă ceva, prefer să o păţească doi, nu cincizeci şi doi, le mărturisise Brad mai devreme.

Şuieratul generatoarelor se înteţi.

Nick îi făcu semn cu cotul lui Stu, arătându-i tavanul biroului; Stu se uită şi începu să zâmbească. În spatele panourilor translucide, luminile fluorescente începuseră să pâlpâie palid. Turaţia generatoarelor creştea tot mai mult, până ce ajunse la un prag unde se stabiliză. Mulţimea muncitorilor adunaţi izbucni spontan în aplauze, deşi pentru unii era un chin; mâinile lor suferiseră cumplit din cauza orelor nesfârşite şi chinuitoare cât înfăşuraseră liţă pe turbine.

Lumina fluorescentă ajunsese la intensitatea ei normală.

Nick trăia acum sentimente opuse celor pe care le avusese la Shoyo, atunci când lumina se oprise — nu de coborâre într-un mormânt, ci de înviere.

Cele două generatoare asigurau curentul electric pentru o mică secţiune din North Boulder, respectiv în zona North Street. Existau în partea aceea oameni care nu ştiau nimic despre test şi mulţi o luaseră la sănătoasa, ca şi cum pe urmele lor ar fi pornit toţi diavolii iadului.

Pe televizoare apăru zăpada caracteristică, iar paraziţii şuierau de mama focului. Într-o casă de pe Spruce Street intră în acţiune un mixer, pus să bată un amestec de brânză cu ouă care se închegase de mult. Supraturat curând, motorul mixerului se arse. Într-un garaj pustiu porni un ferăstrău de putere, suflând rumeguşul din propriile-i măruntaie. Radiatoarele se încălziră la roşu. Marvin Gaye începu să cânte din difuzoarele unui magazin de discuri specializat în vânzarea de vechi succese, având firma Wax Museum. Cuvintele, susţinute de

un ritm disco vioi, păreau un vis renăscut: "Să dansăm... să strigăm... să ne bucurăm, asta-i totul... să dansăm... să strigăm..."

Un transformator de forţă de pe Maple Street sări în aer; din el ţâşni o spectaculoasă spirală de scântei purpurii, care se risipiră pe iarba umedă, stingându-se apoi.

La uzina electrică, unul dintre generatoare începu să ţiuie pe ton tot mai înalt şi mai disperat, apoi scoase fum. Oamenii se retraseră, gata să intre în panică. Tot locul se umplu de mirosul dulce-greţos al ozonului. Se declanşă şi ţipătul strident al unei sonerii.

— Turaţie prea mare! urlă Brad. Nenorocitul a depăşit pragul maxim! Suprasarcină!

Se năpusti la celălalt capăt al camerei şi se grăbi să aducă cele două comutatoare în poziţie iniţială. Şuieratul generatoarelor începu să se stingă, dar nu înainte ca jos să se producă o bufnitură puternică şi să se işte ţipete, estompate de geamul protector.

— Doamne Dumnezeule, exclamă Ralph. Unul a luat foc.

Deasupra capetelor lor, lumina din tuburile fluorescente se concentră în câteva nuclee de lumină albă şi palidă, pentru ca apoi să dispară complet. Brad deschise iute uşa camerei de comandă şi ieşi pe platformă. Vocea lui stârni ecouri surde în imensul spaţiu deschis.

— Puneţi spuma pe el! Grăbiţi-vă!

Jetul mai multor extinctoare cu spumă fu îndreptat spre generatoare şi focul se stinse. Mirosul de ozon stăruia încă. Ieşiră şi ceilalţi, îngrămădindu-se pe platformă, alături de Brad.

Stu îi puse o mână pe umăr.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat ce s-a întâmplat, îl consolă el.

Brad se întoarse spre el, zâmbind:

— Să-ţi pară rău? Pentru ce?

— Păi, pentru că a luat foc, nu? interveni Jack.

— Păi sigur că a luat foc, fir-ar al naibii! Şi pe undeva, în zona North Street, un transformator a sărit în aer şi s-a făcut fărâme. Am uitat, afurisit să fie, am uitat! Oamenii s-au îmbolnăvit, au murit, dar nu s-a obosit nimeni să închidă aparatele electrice înainte de asta! Peste tot în Boulder există televizoare, sobe electrice şi pături electrice. Cererea de curent a fost uriaşă. Generatoarele astea sunt concepute de aşa manieră încât să intervină automat atunci când apare un dezechilibru de sarcini. Cel de jos a încercat să le compenseze pe toate celelalte, care erau închise, înţelegeţi? Brad le dădea explicaţii, în culmea entuziasmului. Gary! Aţi auzit de incendiul de la Gary, Indiana?

Îi făcură semn că da.

— De ştiut nu vom şti niciodată cu siguranţă, dar putem bănui că s-a întâmplat şi acolo ceea ce s-a petrecut aici, tocmai din cauză că alimentarea cu energie electrică nu s-a întrerupt suficient de repede. În circumstanţe favorabile, e suficientă şi o pătură electrică în care apare un scurtcircuit, tot aşa cum vaca doamnei O'Leary a doborât lampa aceea la Chicago. Maşinăria asta genială a încercat să le ajute pe celelalte. Prin urmare, s-a ars. Tot răul spre bine că s-a întâmplat acum, aşa gândesc cu... puteţi să mă credeţi pe cuvânt.

— Dacă zici tu, îi răspunse Ralph plin de îndoială.

— Trebuie să bobinăm din nou, dar numai un singur motor, de data asta. Ieşim la capăt, sunt sigur. Dar... Brad începu să pocnească din degete printr-un gest reflex, semn că judecă adânc. Nu putem da din nou drumul la curent până ce nu suntem siguri. Putem să formăm încă o echipă? Ne-ar trebui vreo doisprezece oameni.

— Sigur că da, cred că putem, răspunse Stu. Dar pentru ce?

— Formăm o Echipă de Scos din Priză. Avem nevoie de o ceată care să străbată din casă în casă tot oraşul şi să închidă toate aparatele electrice în

funcţiune. Nu putem da din nou drumul la curent înainte să facem şi treaba asta. Gândeşte-te, nu avem nici măcar pompieri, încheie Brad, cu un hohot de râs ce suna puţin dement.

— În schimb avem un comitet al Free Zone care se întruneşte mâine seară, replică Stu. Vii acolo şi explici de ce ai nevoie de echipă, şi-ţi primeşti oamenii. Dar eşti convins că instalaţia nu va intra iarăşi în stare de suprasarcină?

— Sunt absolut sigur. Nici astăzi nu s-ar fi întâmplat, dacă n-ar fi fost atâtea lucruri lăsate în priză. Dacă tot veni vorba, ar trebui să meargă cineva în North Boulder şi să vadă dacă nu cumva se mistuie în flăcări.

Nimeni nu ştia foarte sigur dacă Brad glumea sau vorbea serios. După cum s-a dovedit, se stârniseră mai multe mici incendii, majoritatea provocate de aparatura pentru încălzit. Nici unul însă nu se întinse, din cauza ploii care nu încetase. În orice caz, oamenii din Free Zone aveau să-şi aducă aminte mai târziu de 1 septembrie drept ziua în care curentul electric a fost repus în funcţiune — chiar şi dacă numai pentru treizeci de secunde.

O oră mai târziu, Fran intra pedalând pe bicicletă în Eben G. Fine Park, chiar vizavi de casa lui Harold. În capătul nordic al parcului, dincolo de mesele pentru picnic, curgea clipocind molcom Boulder Slream. Ploaia măruntă a dimineţii se transformase acum într-o perdea de picături fine.

Se uită înjur, căutându-l pe Larry, nu-l găsi şi-şi parcă bicicleta. Porni prin iarba încărcată de rouă spre leagăne, când auzi o voce:

— Aici, Frannie.

Tresări mirată şi se uită în direcţia clădirii în care se găseau toaletele pentru femei şi bărbaţi. O siluetă înaltă se desprinse din umbra scurtului pasaj trecând prin centrul construcţiei şi, pentru o clipă, o cuprinse teama...

Persoana ieşi apoi la lumină: era Larry, în jeanşi decoloraţi şi o cămaşă kaki. Fran se linişti.

— Te-am speriat?

— Da, puţin. Se aşeză într-un leagăn, iar bătăile inimii i se potoliră, încetul cu încetul. La început n-am văzut decât o umbră, pândind din întuneric...

— Îmi pare rău, dar mi-am făcut socoteala că este mai sigur, chiar dacă de acasă de la Harold nu există câmp liber de vedere spre locul acesta. Constat că şi tu ai venit pe bicicletă.

— Nu face atâta zgomot.

— Pe a mea am lăsat-o în adăpostul de acolo.

Făcu semn spre o construcţie cu pereţi deschişi, cu acoperişul jos, din apropierea terenului de joacă.

Frannie îşi strecură bicicleta printre leagăne şi tobogan, intrând cu ea în adăpost. Înăuntru domnea o duhoare mucegăită şi fetidă. Locul fusese probabil punctul de întâlnire al puştilor prea mici sau prea drogaţi ca să poată conduce. Pe jos era plin de sticle goale de bere şi mucuri de ţigări. Într-un colţ zăcea aruncată o pereche de chiloţi mototolită şi într-altul se vedeau urmele unui mic foc. Îşi lăsă bicicleta lângă a lui Larry şi ieşi repede afară. Printre umbrele dinăuntru, în nări cu mirosul pătrunzător al amorului de mult consumat, nu-i era deloc greu să-şi imagineze că Omul Întunecat se află chiar în spatele ei, cu umeraşul cel strâmb în mână.

— Ca la Holiday Inn, nu? comentă Larry sec.

— Nu mi-au plăcut niciodată locurile de genul ăsta, spuse Fran, cutremurându-se uşor. Indiferent cum se soldează toată chestia, Larry, vreau să-i mărturisesc totul lui Stu în seara aceasta.

Larry încuviinţă din cap.

— Da, nu numai pentru că face parte din comitet, dar tot el este şi şeriful.

Fran îl privi tulburată. Era pentru prima oară când înţelegea că expediţia lor se putea încheia cu arestarea lui Harold. Iar ei se strecurau în casa lui

fără ordin de percheziţie, fără nimic, cu intenţia să cotrobăie peste tot.

— Nu prea sună bine, comentă ea.

— Nu-i aşa? se arătă el de acord. Ai vrea să renunţăm?

Fran se gândi multă vreme, apoi clătină din cap.

— Foarte bine. Am vrut să ştiu clar ce facem.

— Eşti sigur că nu e nici unul acasă?

— Da. Pe Harold l-am văzut la volanul unui camion al Comitetului pentru înhumări azi-dimineaţă. Iar toţi cei care au lucrat în Comitetul pentru Energie au fost invitaţi să ia parte la test.

— Eşti sigur că s-a dus?

— Ar fi foarte ciudat din partea ei să lipsească de la un asemenea eveniment, nu crezi?

Fran cugetă la cele auzite, apoi spuse:

— Probabil că ai dreptate. Apropo, Stu zicea că aproape întregul oraş va fi electrificat din nou până pe 6.

— Va fi o zi mare, spuse Larry, gândindu-se cât de plăcut va fi să stea la Shannon's sau la Broken Drum cu o chitară Fender din cele mari în mână şi un amplificator şi mai mare în spate şi să cânte ceva — orice, cu condiţia să aibă o melodie simplă şi un ritm puternic — cu volumul dat la maxim. "Gloria", poate, sau "Walkin' the Dog". De fapt, orice, cu excepţia lui "Baby, Can You Dig Your Man?"

— Poate n-ar fi rău să ne pregătim o poveste, pentru orice eventualitate.

Larry rânji ipocrit.

— N-ai vrea să zicem că facem abonamente la nişte reviste, dacă se întoarce unul dintre ei?

— Ha-ha, Larry.

— Atunci, am putea spune că am venit ca să-i comunicăm ce mi-ai zis tu chiar acum despre pornirea curentului electric. Dacă o găsim acasă.

— Da, asta s-ar putea să meargă, acceptă Fran.

— Nu-ţi face iluzii, Fran. Ea ar avea suspiciuni şi dacă i-am spune că am trecut pe la ea pentru că

Isus Cristos tocmai a apărut pe rezervorul municipal de apă şi se plimbă încolo şi încoace.

— Dacă se simte vinovată de ceva.

— Da. Dacă se simte vinovată de ceva.

— Să mergem, îl îndemnă Fran după ce se gândise puţin.

Nu a fost nevoie de nici o poveste. Au bătut cu putere mai întâi în uşa din faţă, apoi în cea din spate, convingându-se că locuinţa lui Harold era cu adevărat pustie. Cu atât mai bine, îşi zise Fran — pentru că, pe măsură ce se gândea mai mult la povestea fabricată de ei, cu atât i se părea mai subţire.

— Cum ai pătruns înăuntru? o întrebă Larry.

— Prin fereastra din pivniţă.

Se apropiară de latura casei şi Larry încercă să tragă de fereastra respectivă, însă zadarnic; între timp, Fran făcea de pază.

— Tu ai intrat, dar acum este zăvorâtă.

— Nu, s-a înţepenit, numai. Lasă-mă şi pe mine să încerc.

Dar nici Fran nu reuşi mai mult. La un moment dat, după vizita ei clandestină, Harold închisese bine fereastra respectivă.

— Şi acum ce facem? îl întrebă ea.

— Să spargem uşa.

— Larry, dar el o să-şi *dea seama.*

— Nu face nimic. Daca nu are nimic de ascuns, o să creadă că au intrat nişte copii, din cei care sparg ferestre la casele rămase pustii. Casa pare cu *adevărat* pustie aşa, cu toate storurile trase. Iar dacă are ceva de ascuns, va fi extrem de îngrijorat, după cum şi merită. Corect?

Ea nu se arătă foarte convinsă, dar nici nu-l opri când îşi scoase cămaşa, o înfăşură în jurul pumnului şi antebraţului şi sparse fereastra de la pivniţă. După căderea avalanşei de cioburi în interior, pipăi, în căutarea zăvorului.

— Gata. Eliberă piedica şi împinse fereastra. Larry se strecură înăuntru şi o ajută şi pe ea să coboare. Ai grijă, fetiţo, să nu lepezi copilul în casa lui Harold Lauder. Te rog.

O prinse de subsuori şi o lăsă încet jos. Cercetară amândoi camera de dans de la subsol. Setul de crochet stătea de santinelă. Masa jocului de hochei era presărată cu fragmente de sârme colorate.

— Ce-o fi asta? se întrebă ea, culegând una din bucăţi. Prima oară nu erau aici.

Larry ridică din umeri:

— Poate că Harold construieşte o cursă de şoareci perfecţionată.

Apoi scoase de sub masă o cutie, pe capacul căreia se putea citi, DELUXE REALISTIC WALKIE-TALKIE SET, BATTERIES NOT INCLUDED. Deschise cutia, deşi se putea ghici după greutate că fusese golită de conţinut.

— Nu construieşte curse de şoareci, ci aparate de emisie-recepţie, comentă Fran.

— Nu, în cutie n-a fost un set de piese pe care să ţi le montezi singur, ci aparate în stare de funcţionare. Poate că le-a modificat într-un fel sau altul. Nici nu m-ar mira din partea lui Harold. Ţi-aduci aminte cât de nemulţumit era Stu de funcţionarea aparatelor lor de emisie-recepţie, când el, Harold şi Ralph o căutau pe Mother Abagail?

Ea confirmă din cap, deşi bucăţelele acelea de sârmă o intrigau în continuare.

Larry aruncă pe podea cutia şi făcu o declaraţie pe care mai târziu avea s-o considere una din greşelile vieţii lui.

— Nu prezintă nici o importanţă, spuse el. Să mergem.

Urcară pe scări, dar uşa de la capul scărilor era încuiată, de astă dată. Fran îi căută privirea, iar el ridică din umeri.

— Până aici ne-a fost!

Fran clătină din cap.

Larry izbi de mai multe ori cu umărul în tăblie, ca să simtă cât de mare rezistenţă punea zăvorul de pe partea opusă, apoi se împinse cu toată puterea. Se auzi zgomotul de metal care cedează şi uşa se dădu de perete. Larry se aplecă şi culese de pe linoleumul bucătăriei întreg zăvorul.

— Aş putea să montez asta la loc şi el nu s-ar prinde. Desigur, cu condiţia să existe o şurubelniţă la îndemână.

— De ce să te osteneşti? Oricum o să găsească geamul spart.

— E adevărat. Dar dacă zăvorul apare iarăşi pe uşă, el nu va... de ce zâmbeşti?

— Nu te împiedică nimeni să pui zăvorul la locul lui. Dar, te întreb eu, cum ai de gând să-l tragi de pe partea cealaltă?

Larry se gândi la această problemă şi spuse:

— Doamne, mai mult ca orice pe lumea asta urăsc femeile care fac pe deşteptele. Aruncă obiectul pe bufetul de bucătărie placat cu melamină. Hai să ne uităm sub cărămidă.

Pătrunseră în salonul întunecos, iar Fran simţi cum o cuprinde agitaţia. Atunci Nadine nu avusese cheie. Dar de data asta, dacă se întorcea, situaţia era alta. Iar dacă se întorcea, ar fi fost surprinşi asupra faptului. Ar fi fost cea mai amară glumă ca prima acţiune a lui Stu în calitate de şerif să fie arestarea femeii lui, pentru efracţie.

— Acolo este, nu? o întrebă Larry, arătând cu degetul.

— Da. Grăbeşte-te cât poţi.

— Se prea poate să fi luat caietul de aici.

Ceea ce Harold şi făcuse, numai că Nadine îl pusese la loc, în firida de sub cărămidă. Larry şi Fran n-aveau habar de asta, dar caietul se afla acolo când Larry îndepărtă piatra, iar cuvântul cu litere aurii strălucea discret pe copertă. Rămaseră amândoi cu privirile aţintite asupra lui. Încăperea li

se păru deodată mai fierbinte, mai apăsătoare şi mai întunecată.

— Ei, exclamă Larry, am venit aici ca să-l admirăm, sau ca să-l citim?

— Citeşte tu, îl îndemnă Fran. Eu nu vreau nici să-l ating.

Larry îl extrase din gaură şi şterse din reflex praful alb de piatră de pe copertă. Începu să-l răsfoiască la întâmplare. Textul fusese scris cu un creion cu vârful moale şi foarte subţire. El îi permisese lui Harold să scrie cu litere mărunte, perfecte — scrisul unui om extrem de conştiincios, poate chiar posedat. Nu existau pauze pentru alineate, iar marginile din stânga şi dreapta erau infime, însă egale şi drepte, încât ai fi zis că fuseseră trasate cu rigla.

— Mi-ar trebui peste trei zile ca să citesc totul, spuse Larry, frunzărind iarăşi prima parte a jurnalului.

— Stai puţin, îl rugă Fran.

Îşi întinse braţul şi întoarse înapoi câteva pagini. Şuvoiul continuu de cuvinte era întrerupt aici de o porţiune înconjurată de un chenar gros. Textul părea să constituie un soi de moto:

A-ţi urma steaua înseamnă să te pleci înaintea puterii unei Forţe superioare, a Providenţei; cu toate acestea, oare nu este posibil ca actul de a urma în sine să fie rădăcina pivotantă a unei Puteri şi mai mari? DUMNEZEUL tău, DIAVOLUL tău, posedă cheia farului; m-am luptat din răsputeri cu asta în ultimele două luni; dar fiecăruia dintre noi i-a fost dată răspunderea NAVIGAŢIEI.

HAROLD EMERY LAUDER

— Îmi pare rău. Pe mine mă depăşeşte, recunoscu Larry. Tu înţelegi ceva?

Fran clătină încet din cap.

— Presupun că este felul personal al lui Harold de a spune că a urma este la fel de onorabil ca a conduce. În orice caz, considerat strict ca moto, "Cine nu risipeşte, nume bun îşi găseşte" mi se pare totuşi mai valabil.

Larry continuă să răsfoiască spre începutul caietului, descoperind alte patru sau cinci maxime cuprinse în casete, toate atribuite lui Harold semnat cu majuscule.

— Uau! Ia uită-te la asta, Frannie!

Se spune că două mari păcate omeneşti ar fi mândria şi ura. Oare aşa să fie? Eu prefer să le consider două mari virtuţi. A renunţa la mândrie şi la ură înseamnă a te schimba, spre binele lumii. A le etala este mai nobil; cu alte cuvinte, lumea trebuie să se schimbe spre binele tău. Sunt îmbarcat într-o măreaţă aventură.

HAROLD EMERY LAUDER

— Acesta este rodul unei minţi profund tulburate, spuse Fran, simţind că îngheaţă.

— Este exact felul de a gândi care ne-a adus în halul în care suntem acum, se arătă Larry de acord. Întoarse repede filele, chiar la începutul jurnalului. Timpul trece. Să vedem ce înţelegem de aici.

Nici unul dintre ei nu ştia exact la ce să se aştepte. Nu citiseră din jurnal decât motourile închise în casete şi câte o frază, de ici şi de colo, care, mai ales din cauza stilului contorsionat al lui Harold (fraza compus-complexă părea să fi fost inventată special pentru Harold Lauder), nu aveau aproape nici un înţeles.

Iată motivul pentru care ceea ce au descoperit la începutul caietului i-a luat absolut prin surprindere.

Jurnalul începea în partea de sus a primei pagini din dreapta. Pasajul era marcat cu un 1 încercuit. Aici apărea şi un cap de alineat, singurul din tot caietul, din câte bănuia Fran, în afară de cele cu

care începea fiecare moto din casete. Au citit prima frază ţinând caietul între ei, ca nişte copii la o repetiţie de cor, şi atunci Fran a scos o exclamaţie scurtă, gâtuită, îndepărtându-se şi ducându-şi mâna la gură.

— Fran, trebuie să luăm caietul, zise Larry.

— Da...

— Şi-i arătăm şi lui Stu. Nu ştiu dacă Leo are dreptate atunci când spune că ei doi sunt de partea Omului întunecat, dar, în orice caz, Harold suferă de un grav deranjament mintal, asta se vede clar.

— Da, repetă ea.

Se simţea slăbită, sfârşită. Iată unde ajunsese toată povestea asta cu jurnalele. Avea sentimentul că ştiuse totul de la bun început, din momentul în care văzuse amprenta aceea uriaşă şi mânjită, iar acum trebuia să-şi spună mereu şi mereu că nu e cazul să leşine.

— Fran? Frannie? Te simţi bine?

Vocea lui Larry. Venind de la mare distanţă.

Iată cum începea jurnalul lui Harold: *Cea mai mare plăcere a mea în această vară postapocaliptică va fi să-l ucid pe domnul Stuart Puţă-de-Cal Redman; nu-i exclus s-o ucid* şi *pe ea.*

— Ralph? Ralph Brentner, eşti acasă? *Oooo-oooo, e careva acasă?*

Femeia rămase pe trepte, privind casa. În curte nu se vedeau motociclete, doar două biciclete parcate pe o parte a casei. Ralph ar fi auzit-o, în schimb cu mutul era cu totul altceva. Surdomutul. Puteai să urli până te învineţeai, dar el nu răspundea, chiar dacă era bine-mersi în casă.

Trecându-şi sacoşa de piaţă dintr-o mână în cealaltă, Nadine încercă uşa, care nu fusese încuiată. Intră în casă, scăpând de burniţa insistentă. Se trezi într-un mic antreu. Spre bucătărie urcau patru trepte, iar o altă scară cobora spre subsol, unde, aşa cum îi spusese Harold, era

apartamentul lui Andros. Afişând cea mai amabilă figură de care era în stare, Nadine coborî treptele, hotărând în mintea ei ce anume explicaţie să-i ofere, în caz că-l găsea acolo.

Am intrat direct, pentru că mi-am închipuit că nu-ţi vei da seama că am bătut la uşă. Mai multe persoane dorim să allăm dacă va exista un schimb de noapte care să lucreze la înfăşurările celor două motoare care s-au ars. Ţi-a lăsat Brad vreo vorbă?

Aici nu existau decât două camere. Într-una era dormitorul, simplu ca o chilie de călugăr. În cealaltă biroul, mobilat cu o masă de lucru, un scaun mare, un coş de hârtii şi o bibliotecă. Toată masa era plină de hârtiuţe, prin care ea se uită fără grabă. Majoritatea rămaseră ininteligibile, din punctul ei de vedere — presupuse că era partea de dialog a lui Nick din cine ştie ce conversaţie *(Presupun că da, dar n-ar fi bine să-l întrebăm dacă nu se poate face într-un fel mai simplu?* scria pe una dintre ele). Altele arătau a notiţe adresate lui însuşi, însemnări, gânduri. Câteva dintre ele îi aduseră aminte de casetele din jurnalul lui Harold, pe care el le numea "Repere pentru o viaţă mai bună", zâmbind sarcastic.

Într-un loc scria: *Discută cu Glen despre comerţ. Ştie vreunul dintre noi cum începe comerţul? Din cauza lipsei de mărfuri, nu-i aşa ? Sau a unei modificări esenţiale a stocurilor de pe o anumită piaţă? Meseriile. Acesta s-ar putea să fie un cuvânt-cheie. Ce se întâmplă dacă Brad Kitchner se hotărăşte să nu mai dea pe gratis ci să vândă, în schimb? Sau doctorul ? Cum am putea să-i plătim ? Hmmm.*

Într-altul: *Protecţia comunităţii este un drum cu două sensuri.*

Într-altul: *Ori de câte ori discutăm despre lege, toată noaptea am coşmaruri care mi-aduc aminte de Shoyo. Mă uit la ei cum mor. Îl văd pe Childress aruncându-şi mâncarea prin toată celula. Legea,*

legea, ce ne facem cu legea asta afurisită? Pedeapsa capitală. Acum pare un lucru amuzant. Dar după ce pune Brad în funcţiune energia electrică, oare cât va dura până-i va pretinde cineva să facă legătura la un scaun electric?

Renunţă la notiţe, însă nu foarte uşor. I se părea fascinant să se uite prin nişte însemnări ale unui bărbat care nu putea gândi deplin decât în scris (unul dintre profesorii ei de la colegiu repeta mereu şi cu plăcere că procesul gândirii nu poate fi niciodată complet în absenţa articulării), dar deja îşi terminase treaba pe care o avea în subsol. Nici Nick şi nici nimeni altcineva nu se afla aici. Dacă mai zăbovea, nu făcea decât să forţeze norocul în mod inutil.

Se întoarse la parter. Harold îi spusese că întâlnirea avea să se desfăşoare în salon, probabil. Era o cameră uriaşă, cu un covor gros şi aspru, de culoarea vinului, dominată de un cămin de sine stătător, care se termina într-un horn din piatră, ieşind prin acoperiş, întreg peretele de vest era din sticlă, oferind o privelişte magnifică asupra munţilor Flatiron. Se simţea expusă privirilor, ca un gândac pe un zid. Ştia că suprafaţa exterioară din termoplex era tratată cu iod, prin urmare din afară nu se vedea decât o răsfrângere ca într-o oglindă, totuşi, psihologic vorbind, se simţea neprotejată şi dorea să termine cât mai repede.

Pe latura sudică a încăperii descoperi ceea ce căuta, un dulap în perete, adânc, pe care Ralph nu-l curăţase încă. Hainele atârnau în partea din spate, iar în colţuri zăceau grămezi de bocanci, mănuşi fără degete şi alte lucruri de lână pentru iarnă, înalte de vreo trei picioare.

Lucrând cu repeziciune, scoase articolele de băcănie din plasă. Acestea erau doar un camuflaj. Dedesubtul conservelor cu pastă de tomate şi sardele se afla cutia de pantofi Hush Puppies, având înăuntru dinamita şi walkie-talkie.

— Dar dacă o pun într-un dulap, va mai avea efect? întrebase ea. Nu cumva zidul în plus va opri forţa exploziei?

— Nadine, îi răspunsese Harold, dacă dispozitivul acela funcţionează, iar eu nu am nici un motiv să mă tem că nu, va distruge nu numai casa respectivă, dar şi majoritatea celorlalte din jur. Pune-o oriunde consideri tu că va rămâne nebăgată de seamă până la întrunirea lor. Un dulap în perete ar fi foarte bun. Zidul în plus se va fragmenta şi se va transforma într-un fel de schije. Mă bizui pe judecata ta, dragă. Se va întâmpla exact ca în vechea poveste cu croitoraşuî şi muştele. Şapte dintr-o lovitură. Numai că de această dată avem de-a face cu o târlă de coropişniţe politice.

Nadine împinse într-o parte bocanci şi fulare, şi făcu o gaură în care introduse cutia de ghete. Acoperi totul la loc şi apoi se strecură afară din spaţiul strâmt. Gata. Îşi terminase treaba. Nu ştia dacă era bine sau rău.

Părăsi casa în grabă, fără să se uite în urmă, încercând să ignore vocea care refuza să tacă, vocea care-i spunea să se întoarcă şi să scoată firele care legau capsele detonatoare cu aparatul de emisie-recepţie, şoptindu-i să renunţe înainte de a înnebuni. Nu o aştepta oare demenţa într-un viitor deloc îndepărtat, poate la mai puţin de două săptămâni? Nu era demenţa concluzia finală şi logică?

Puse plasa cu provizii în portbagajul Vespei şi porni motorul. În tot timpul mersului, vocea aceea îi spunea necontenit: *N-ai de gând să laşi lucrul acela acolo, nu? N-ai de gând să laşi bomba acolo?*

Într-o lume în care au murit atât de mulţi...

Se aplecă într-o curbă, incapabilă să vadă pe unde mergea. Lacrimile începuseră să-i picure din ochi.

... cel mai mare păcat este să iei viaţa altui om.

Aici era vorba de şapte vieţi. Nu, mai multe încă, deoarece comitetul urma să primească rapoartele şefilor diverselor subcomitete.

Se opri la intersecţia dintre Baseline şi Broadway, gândindu-se să se întoarcă înapoi. Tremura din tot corpul.

Mai târziu, nu avea să fie în stare să-i explice lui Harold cu precizie ce anume se petrecuse — de fapt, nici nu încercase. Era doar un preambul la ororile ce aveau să urmeze.

Simţi cum i se aşterne o perdea neagră peste priviri.

Se lăsă ca o cortină neagră, trasă încet, umflându-se şi fluturând în vântul slab. Din când în când briza avea o tresărire, cortina se zbătea mai viguros, iar pe sub poalele ei reuşea să vadă un strop din lumina zilei, un fragment din intersecţia pustie.

Dar pânza cea grea continua să se lase asupra ei, lumina apărea tot mai rar, până ce o învălui de tot. Era oarbă, era surdă, îşi pierduse şi simţul pipăitului. Creatura gânditoare, eul lui Nadine, plutea într-un cocon negru şi cald, ca apa mării, ca fluidul amniotic.

Simţi cum *el* se furişează într-însa.

Un ţipăt crescu în ea, dar îi lipsea glasul să poată ţipa.

Penetrare: entropie.

Nu ştia ce înseamnă cele două cuvinte, puse unul lângă celălalt; nu ştia decât că ele sunt adevărate.

Nu se compara cu nimic ştiut de ea. Mai târziu îi veniseră în minte tot felul de metafore apte să sugereze ceea ce simţise, însă le respinsese pe toate, rând pe rând:

Înoţi şi, pe neaşteptate, în mijlocul undelor calde, calci apa şi descoperi o pungă cu apă înfiorător de rece, îngheţată, paralizantă.

Ţi s-a făcut novocaină şi dentistul îţi scoate un dinte. Iese fără durere. Scuipi sânge în bazinul alb,

emailat. În tine a apărut o gaură; ai fost scobită. Poţi să-ţi vâri limba într-o gaură unde, doar acum o secundă, o parte din tine trăia.

Te studiezi în oglindă. Te studiezi îndelung. Cinci minute, zece, cincisprezece. Nu o simplă privire trecătoare. Apoi constaţi cu un soi de groază ce se adresează mai degrabă raţiunii, că faţa ta se modifică, exact ca a lui Lon Chancy, Jr. Într-un film cu vârcolaci. Devii de nerecunoscut, un străin, un *Doppelgänger,* un vampir cu pielea galbenă şi ochi de peşte.

De fapt, nici una dintre descrierile astea nu se potrivea, mai degrabă s-ar fi zis că trăise ceva care, la nivelul senzaţiilor, le însuma pe toate.

Omul Întunecat pătrunsese în ea, şi era *rece.*

Când Nadine deschise ochii, primul ei gând a fost că ajunsese în iad.

Iadul era alb, iată teza antitezei Omului Întunecat. Nu vedea în faţa ochilor decât alb, ivoriu, alb-decolorat. Alb-alb-alb. Un iad alb, fără sfârşit.

Minute întregi privi acel alb fascinată şi chinuită, şi abia într-un târziu îşi dădu seama că e încă pe Vespa ei şi că la periferia câmpului vizual mai exista şi o altă culoare: verde.

Tresări violent şi-şi desprinse privirile de golul acela alb. Se uită în jur. Se simţea vlăguită şi tremura, buimăcită şi orbită de teamă. Omul întunecat fusese în ea, Flagg fusese în ea şi închisese toate cele cinci ferestre ale simţurilor, legătura ei cu realitatea. O condusese, aşa cum conduci o maşină sau un camion. Şi o adusese... unde?

Îşi îndreptă iarăşi atenţia spre zona albă şi constată că se afla înaintea ecranului uriaş al unui cinematograf în aer liber, alb pe fundalul deschis al cerului de după-amiază târzie şi ploioasă, întorcându-se, văzu snack-barul. Fusese vopsit

într-un roz-ţipător, ca pielea aprinsă de soare. De-a curmezişul peretelui frontal scria BINE AŢI VENIT LA HOLIDAY TWIN! VENIŢI SĂ VĂ DISTRAŢI DISEARĂ, SUB CERUL ÎNSTELAT!

Când ajunse la intersecţia dintre Baseline şi Broadway, întunericul se lăsase. Acum se afla şi mai departe, pe Twenty-eighth Street, aproape că trecuse de bariera oraşului, în direcţia... Longmont, oare?

Undeva, în străfundul minţii ei, stăruia o undă din Omul întunecat, ca o urmă lipicioasă şi rece rămasă pe podea.

De jur-împrejur se vedeau stâlpi înalţi, stâlpi de oţel ca nişte santinele, de câte doi metri fiecare şi purtând câte o pereche de difuzoare. Pe jos era pietriş, prin care crescuseră fire de iarbă şi păpădii. De unde puteai să deduci că Holiday Twin nu mai fusese animat cam de pe la mijlocul lui iunie. S-ar fi putut spune că, din punctul de vedere al industriei distracţiilor, fusese o vară moartă.

— De ce mă aflu oare aici? şopti.

Pur şi simplu îşi şoptise gândul, vorbise cu sine, fără să aştepte un răspuns. Dar un *răspuns* se auzise şi atunci din pieptul ei izbucni un ţipăt groaznic.

Toate difuzoarele căzură de pe stâlpii lor în acelaşi timp, rostogolindu-se pe pietrişul presărat cu buruieni, scoţând un imens BANG! amplificat, ca şi cum un imens trup inert s-ar fi prăbuşit peste pietriş.

— *NADINE,* tunară difuzoarele.

Era chiar vocea *lui,* şi ea ţipă din nou, îngrozită! Zadarnic încercă să-şi acopere urechile cu palmele, toate difuzoarele urlau în acelaşi timp şi era imposibil să te ascunzi de vocea aceea copleşitoare, în care puteai desluşi o veselie macabră şi pofte înspăimântătoare.

— *NADINE, NADINE, O, CÂT ÎMI PLACE S-O IUBESC PE NADINE, DRAGA MEA, FRUMOASA MEA...*

— *Opreşte-te!* răcni ca.

Îşi încordase la maximum coardele vocale, dar glasul ei nu însemna nimic pe lângă giganticul lătrat, şi totuşi vocea aceea se *opri.* Se aşternu liniştea. Difuzoarele se căscau din pietriş ca ochii zbârciţi ai unor insecte fioroase din poveşti.

Nadinc îşi lăsă încet braţele în jos.

Am înnebunit, îşi spuse. *Asta s-a întâmplat, nu altceva. Încordarea aşteptării... şi jocurile lui Harold... faptul că, în sfârşit, am plasat explozivul... toate astea te-au împins, în sfârşit, dincolo de marginea prăpastiei, draga mea, şi ţi-ai pierdut minţile. Poate că e mai bine aşa.*

Dar nu înnebunise, o ştia prea bine.

Ceea ce i se întâmpla acum era cu mult mai rău.

Ca şi cum ar fi vrut să-i întărească gândul, difuzoarele se treziră din nou la viaţă, de această dată cu vocea serioasă, dar afectată, a unui director de şcoală care-şi ceartă elevii prin sistemul de radioficare al liceului, pentru cine ştie ce şotie colectivă.

— *NADINE. SE ŞTIE.*

— Se ştie, repetă ea mecanic.

Nu-şi dădea seama prea bine cine sau ce anume ştie, ci doar faptul că făcea parte din categoria lucrurilor inevitabile.

— *AI FOST PROASTĂ. LUI DUMNEZEU POATE SĂ-I PLACĂ PROSTIA; MIE NU.*

Cuvintele vibrară, rostogolindu-se până departe, în taina înserării: Hainele ude i se lipeau de trup, şuviţe de păr îi atârnau moale pe lângă obrajii palizi; o cuprinse un frison.

Prostie, gândi ea. Prostie, prostie. Ştiu ce înseamnă cuvântul ăsta. Cred. Cred că înseamnă moarte.

— *AU AFLAT TOTUL... EXCEPTÂND CUTIA DE PANTOFI, NU ŞTIU DE DINAMITĂ.*

Difuzoare. Difuzoare, holbându-se la ea din pietrişul alb, ca nişte ochi uriaşi iţindu-se dintre

ierburi şi dintre păpădiile închise acum din cauza ploii.

— *DU-TE LA SUNRISE AMPITHEATER. RĂMÂI ACOLO. PÂNĂ MÂINE SEARĂ. PÂNĂ CÂND SE ÎNTÂLNESC. DUPĂ ACEEA, TU ŞI CU HAROLD PUTEŢI VENI. VENIŢI LA MINE.*

Acum Nadine simţi o nesfârşită recunoştinţă. Fuseseră proşti... dar li se mai acordase o şansă. Erau destul de importanţi ca să li se facă favoarea unei protecţii speciale. După aceea, curând, se va afla alături de el... şi atunci avea să *înnebunească* de-a binelea, nu avea nici o îndoială, şi toate acestea nu vor mai avea nici o importanţă.

— Sunrise Ampitheater s-ar putea dovedi prea departe, spuse ea. Coardele ei vocale suferiseră probabil un şoc, pentru că vocea ei aducea mai degrabă a croncănit. S-ar putea să fie prea departe pentru... Pentru ce? rămase ea pe gânduri. Ah! O, da! Corect! Pentru walkie-talkie. Pentru transmiterea semnalului.

Nici un răspuns.

Difuzoarele zăceau în pietriş şi se holbau la ea.

Apăsă starterul Vespei şi micul motor se trezi la viaţă. Ecoul o tăcu să tresară. I se părea că se dezlănţuise o adevărată canonadă.

Dorea să plece cât mai repede din locul acela înfiorător, să scape de prezenţa obsedantă a difuzoarelor.

Trebuia să plece.

Trecând pe lângă bufet, reuşi să dezechilibreze motoreta. Pe o suprafaţă asfaltată ar fi putut s-o redreseze, dar aici, pe pietriş, roata din spate a Vespei derapa şi Nadine se trezi la pământ; îşi muşcă buza până la sânge şi se tăie la obraz. Se ridică repede, cu ochii mari şi speriaţi, pornind mai departe. Tremura din tot trupul.

Ajunsese în aleea de acces în incinta cinematografului şi se apropia de casa de bilete, care semăna cu micile ghişee unde se încasează taxele de autostradă. Curând avea să iasă din acest

perimetru. Curând avea să scape. Oarecum mulţumită, se destinse puţin.

În spatele ei însă, difuzoarele începură să urle din nou, dar de această dată vocea *cânta* pe o melodie detestabilă, lipsită de orice armonic:

— *TE VOI REÎNTÂLNI... ÎN VECHILE LOCURI, ATÂT DE BINE ŞTIUTE... PE TINE, ALEASA INIMII MELE... TE ÎMBRĂŢIŞEZ...CÂT E ZIUA DE LUNGĂ...*

Nadine ţipă, cu vocea ei spartă.

Atunci se făcu auzit un râs monstruos, un chicotit sec şi rău, care umplea tot pământul.

— *NUMAI BINE, NADINE. NUMAI BINE, DRAGA MEA, SCUMPA MEA.*

Ea ieşise acum la drumul mare şi porni spre Bouldcr cu toată viteza Vespei, lăsând în urmă vocea fără trup şi difuzoarele holbate... care însă îi pătrunseseră în inimă şi acolo aveau să rămână pe veci.

Îl aştepta pe Harold în colţul de lângă autogară. Când acesta dădu cu ochii de ea, încremeni şi se făcu livid.

— Nadine, şopti, iar sufertaşul cu mâncare îi scăpă din mână, căzând cu zgomot pe pavaj.

— Harold. Au aflat. Trebuie să...

— *Părul,* Nadine, o, Doamne, părul tău...

S-ar fi zis că faţa lui era numai ochi.

— *Ascultă-mă!*

Harold păru să-şi vină puţin în fire.

— Aa, foarte bine. Cum?

— Au fost la tine acasă şi ţi-au găsit jurnalul. L-au luat cu ei.

În Harold se luptau mai multe sentimente: furie, groază, ruşine. Încetul cu încetul ele se estompară şi apoi, ca un cadavru urcând la suprafaţă din adâncul apelor, un zâmbet îngheţat apăru iarăşi pe chipul lui.

— Cine? Cine a făcut asta?

— Nu ştiu şi oricum nu contează. Fran Goldsmith, în mod sigur, de asta sunt convinsă.

Poate şi Bateman sau Underwood. Habar n-am. Dar vor veni să te caute, Harold.

— De unde ştii? O strânse violent de umeri, amintindu-şi că ea pusese caietul la vechiul loc, sub cărămidă. O scutură ca pe o păpuşă de cârpă, dar Nadine îl înfruntă fără teamă. În ziua aceea teribilă, dăduse piept cu altele, şi mai şi decât Harold Lauder. *Căţea, de unde ştii?*

— *El* mi-a zis.

Harold îşi trase iute mâinile înapoi.

— Flagg? şopti el. El ţi-a spus? Ţi-a vorbit el? S-a întâmplat aşa ceva?

Rânjetul lui Harold, care te ducea cu gândul la Jack Spintecătorul, devenise insuportabil.

— Despre ce vorbeşti?

Se aflau în dreptul unui magazin cu aparate electrice. Prinzând-o din nou de umăr, Harold o întoarse cu faţa spre vitrină. Nadine îşi privi îndelung propria imagine.

Părul îi albise. În întregime alb. Nu mai rămăsese nici măcar o singură şuviţă neagră.

O, *cât îmi place s-o iubesc pe Nadine.*

— Haide, îl îndemnă ea. Trebuie să plecăm din oraş.

— Îndată?

— Nu, cum se lasă întunericul. Până atunci ne ascundem şi ne adunăm de pe undeva, din drum, echipamentul de campanie pentru călătorie.

— O luăm spre vest?

— Nu încă. De-abia mâine seară.

— Poate că nu mai vreau să plec, şopti Harold, privindu-i insistent părul.

Nadine îşi duse mâna la cap şi spuse:

— Acum e prea târziu, Harold.

CAPITOLUL 58

FRAN ŞI LARRY stăteau la masa din bucătărie, sorbind din cafele. La parter, Leo exersa la chitara pe care Larry îl ajutase să şi-o aleagă de la magazinul Earthly Sounds. Era o Gibson de 600 de dolari, vişinie, lustruită manual. Tot atunci îi venise ideea să-i ia băiatului şi un picup acţionat pe baterii şi o duzină de albume de folk şi blues. Acum Leo stătea cu Lucy şi interpreta incredibil de bine "Backwater Blues" al lui Dave van Ronk.

Ploua de cinci zile şi cerul s-a înnegrit ca noaptea... În seara asta iese cu bucluc, iese cu bucluc în baltă.

Prin arcada dinspre salon, se vedea Stu, aşezat în fotoliul lui preferat, cu jurnalul lui Harold deschis în poală. De la ora 4 după-amiază, nu-şi schimbase poziţia. Acum era ora 9 şi se lăsase întunericul. Refuzase masa de seară. În clipa când Frannie îşi ridicase privirea spre el, tocmai întorcea o filă.

La parter, Leo sfârşise "Backwater blues" şi se lăsase linişte.

— Cântă bine, nu-i aşa? întrebă Fran.

— Mai bine decât aş putea eu cânta vreodată, spuse Larry, luând o gură de cafea.

Pe neaşteptate, de jos urcară sunetele unei melodii familiare, o succesiune de acorduri rapide ce se îndepărtau de la normele bluesului, care-l făcu pe Larry să rămână cu ceaşca în aer. Apoi se auzi vocea lui Leo, coborâtă şi insinuantă, peste ritmul lent şi fierbinte:

Hei, dragă, am trecut în seara asta pe aici
Nu ca să mă iau la harţă,
Nu vreau decât să-mi spui, dacă poţi,
Spunc-mi doar o dată şi voi înţelege,
Dragă, poţi să-l înţelegi pe iubitul tău?
El e un om drept,
Dragă, poţi să-l înţelegi pe iubitul tău?

Larry vărsă nişte cafea din ceaşcă.

— O-la-la, făcu Fran şi se ridică să aducă o cârpă.

— Şterg eu, se oferi Larry. Mi-a tremurat mâna involuntar.

— O, stai liniştit. Fran şterse imediat pata. Îmi aduc şi eu aminte de cântecul ăsta. A fost un mare succes, chiar înainte să izbucnească gripa. Probabil că Leo a găsit discul la un magazin din centru.

— Posibil.

— Cum îl chema pe tipul care interpreta melodia?

— Nu-mi mai aduc aminte. Melodiile pop apăreau şi dispăreau în prea mare viteză.

— Da, dar asta îmi sună foarte familiar, spuse ea, storcând cârpa în chiuvetă. Aşa se întâmplă întotdeauna, numele îţi stă pe vârful limbii, dar nu poţi să-l pronunţi, nu?

— Mda, făcu Larry.

Stu închise caietul cu un uşor pocnet şi veni în bucătărie; spre uşurarea lui, Larry constată că Fran îşi concentrează întreaga atenţie asupra lui Stu. Ochii ei se îndreptară mai întâi spre arma de la şoldul lui. O purta în permanenţă de când fusese ales şerif şi făcea o mulţime de glume despre cum o să se împuşte ci în picior. Fran nu considera prea amuzant genul acesta de bancuri.

— Ce părere ai? întrebă Larry.

Se vedea pe figura lui Stu cât de profund tulburat era. Puse caietul pe masă şi se aşeză şi el. Fran se pregăti să-i aducă şi lui o ceaşcă de cafea, dar el făcu semn din cap că nu vrea şi-şi puse mâna pe braţul ei.

— Nu, îţi mulţumesc, draga mea. Se uită spre Larry într-un fel absent, distrat. L-am citit în întregime şi simt că m-a luat durerea de cap. Nu sunt obişnuit să citesc aşa de mult. Ultima carte la care, tot aşa, m-am aşezat şi am citit-o de la cap la coadă a fost o poveste cu nişte iepuri. *Watership Down,* Am cumpărat-o pentru un nepot de-al meu şi răsfoind-o am început s-o citesc...

Se întrerupse, părând sa fi căzut pe gânduri.

— Şi eu am citit-o, spuse Larry. Minunată carte.

— Păi era cu iepurii ăia, continuă Stu, care o duceau nemaipomenit de bine. Erau mari şi bine hrăniţi şi locuiau cu toţii la un loc. Cu toate astea, se întâmpla ceva rău acolo, însă nici unul dintre ei nu ştia exact ce. Ca şi cum nici n-ar li vrut să ştie. Numai că... numai că, vezi tu, mai era şi un fermier...

Larry îi luă vorba din gură:

— Fermierul îi lăsa în voia lor ca să poată lua câte un urecheat, de câte ori avea chef de o tocăniţă. Sau poate că-i vindea. Oricum, ştia să profite de pe urma micii lui crescătorii de iepuri.

— Mda. Printre iepuri era unul, Silverweed, care compunea poeme despre sârma strălucitoare — capcana fermierului, presupun. Capcana îi prindea şi-i sugruma. Silverweed făcea poezii pe tema *asta.* Clătină din cap încet şi obosit. Harold m-a făcut să-mi amintesc de asta. De iepuraşul Silverweed.

— Harold e bolnav, spuse Fran.

— Mda. Stu îşi aprinse o ţigară. Şi periculos.

— Ce să facem? Să-l arestăm?

Stu bătu cu mâna în jurnal.

— Harold şi femeia aceea, Nadine Cross, plănuiesc să dea o lovitură, ca să fie bine primiţi când vor pleca în vest. Dar aici nu scrie ce anume.

— În orice caz, menţionează tot felul de oameni pe care nu-i prea înghite, replică Larry.

— Credeţi că ar fi bine să-l arestăm? întrebă Fran din nou.

— Pur şi simplu nu ştiu. Aş vrea să discutăm mai întâi şi cu ceilalţi din comitet. Ce avem mâine pe ordinea de zi, Larry?

— Şedinţa va avea două părţi, afacerile publice şi apoi cele ale comitetului. Brad vrea să ne vorbească despre Echipa lui de Scos din Priză. Al Bundcll vrea să prezinte un raport preliminar al Comitetului Juridic. Ia să vedem... George

Richardson despre orele de consultaţie de la Dakota Ridge, apoi Chad Norris. După aceea, ei pleacă şi rămâne doar comitetul.

— Dacă-l convingem pe Al Bundell să mai rămână şi după aceea să vorbim despre afacerea asta cu Harold, oare putem fi convinşi că o să-şi ţină gura?

— Sunt sigură că da.

— Ce n-aş da să fi fost şi Judele aici, spuse Stu ursuz. M-am legat mult de omul ăsta.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe, gândindu-se la Jude şi întrebându-se pe unde se afla în seara aceea. De jos se auzea vocea lui Leo, cânta "Sister Kate" în maniera lui Tom Rush.

— Întrucât doar Al se află aici, o să încercăm să ne descurcăm şi aşa. Oricum, nu văd decât două posibilităţi. Trebuie să-i scoatem din circulaţie pe Harold şi Nadine. Dar nu vreau să-i vâr la puşcărie, fir-ar ai naibii să fie.

— Şi a doua posibilitate? întrebă Larry.

— Exilul.

Răspunsese Frannie.

Larry se întoarse către ea. Stu clătina încet din cap, privindu-şi ţigara.

— Adică să-l alungăm? întrebă Larry.

— Pe amândoi, şi pe el şi pe ea, preciză Stu.

— Dar oare Flagg îi va primi? întrebă Frannie.

— Draga mea, asta nu mai e problema noastră, îi replică Stu.

Fran îşi lăsă privirile în pământ: *Vai, Harold, n-am vrut să se întâmple aşa. Nici prin gând nu mi-a trecut că o să se sfârşească în felul ăsta.*

— Voi ce credeţi, oare ce pun la cale? li se adresă Stu.

Larry ridică din umeri.

— Va trebui să afli opinia tuturor membrilor comitetului, Stu. Dar eu am deja câteva idei.

— Anume?

— Uzina de electricitate. Sabotaj. O tentativă de asasinat la adresa ta şi a lui Frannie. Astea sunt

primele două lucruri care-mi vin în minte.

Fran pălise şi i se vedea pe chip consternarea.

— Chiar dacă n-o mărturiseşte explicit, continuă Larry, eu cred că a plecat în căutarea lui Mother Abagail, cu tine şi cu Ralph, în speranţa că veţi rămâne singuri şi te va putea ucide.

— A avut ocazia, preciză Stu.

— Poate că i-a fost frică.

— Vă rog să încetaţi! le ceru Fran cu tristeţe. Vă rog.

Stu se ridică şi se întoarse în salon. Avea a acolo un aparat de radio CB, legat la o baterie Die-Hard. După mai multe încercări, reuşi să intre în legătură cu Brad Kitchner.

— Brad, bătrâne! Sunt Stu Redman. Ascultă-mă. Ai putea să aduni câţiva băieţi care să facă de pază la uzina electrică în seara asta?

— Desigur, se auzi vocea lui Brad, dar pentru ce Dumnezeu?

— Păi, chestiunea asta e mai delicată. Bradley. Într-un fel sau altul, mi-a ajuns la urechi că s-ar putea să încerce cineva să facă rău acolo.

Răspunsul lui Brad nu poate fi reprodus.

Stu aşteptă sfârşitul tiradei, zâmbind.

— Te înţeleg foarte bine. Nu e vorba decât de seara asta, eventual şi mâine. După aceea, sper să se rezolve.

Brad îl asigură că poate aduna doisprezece oameni din Comitetul pentru Energie fără să se îndepărteze mai mult de două blocuri de casă şi că toţi ar fi bucuroşi să-l poată jugăni pe cel care intenţiona să comită nemernicia.

— Nu cumva e vorba de Rich Moffat?

— Nu, nu e Rich. Ascultă, o să mai vorbim despre asta, O.K.?

— Bine, Stu. Am să-i trimit să facă de pază.

Stu închise CB-ul şi se întoarse în bucătărie.

— Oamenii îţi permit să fii secretos cât pofteşti. Chestia asta mă sperie, ştiţi? Bătrânul sociolog

chel are dreptate. Dac-am vrea, ne-am putea lăfăi aici ca regii.

Fran îşi puse mâna peste braţul lui.

— Aş vrea să-mi promiteţi ceva, amândoi. Şi anume că vom rezolva chestiunea asta odată pentru totdeauna la întâlnirea de mâine seară. Vreau să ştiu că se termină.

— Exil, mda. Nu mi-a trecut prin cap, mărturisi Larry, dar s-ar putea să fie cea mai bună soluţie. Acum îi iau pe Lucy şi Leo şi mergem acasă.

— Pe mâine, îi zise Stu.

— Da, da..., îi răspunse Larry, ieşind din încăpere.

Cu o oră înainte de revărsatul zorilor, în ziua de 2 septembrie, Harold stătea în Sunrise Amphitheater, privind în jos. Oraşul era încă învăluit în întuneric. Pe Nadine o lăsase dormind încă în cortul mic, pentru două persoane, pe care îl luaseră împreună cu alte câteva articole de tabără atunci când se strecuraseră din oraş.

Dar ne vom întoarce. Conducând carul triumfal.

În străfundul inimii lui, Harold se îndoia de asta. Întunericul se lăsase asupra lui în mai multe feluri. Ticălosul abject îi luase absolut totul — pe Frannie, respectul de sine, apoi jurnalul şi acum speranţa. Simţea că alunecă tot mai jos.

Vântul aprig îi răvăşea părul, făcând pânza întinsă a cortului să se zbată ritmic, pocnind sec, ca o mitralieră. În spatele lui, Nadine se tânguia în somn. Erau nişte sunete care-ţi trezeau spaima. Harold se gândi că era la fel de pierdută ca şi el, dacă nu mai rău. Gemetele pe care le scotea în somn trădau că visele ei nu erau nici pe departe fericite.

Dar eu am să rămân întreg la minte. Sunt în stare. Dacă reuşesc să ajung cu mintea intactă la întâlnirea cu soarta, tot înseamnă ceva. Da, înseamnă ceva.

Se întreba dacă Stu şi prietenii lui ajunseseră deja să-i înconjoare casa, aşteptându-l ca să-l poată aresta şi arunca la pârnaie. Avea să fie menţionat în cărţile de istorie ca primul deţinut din Free Zone, desigur, dacă s-o mai găsi vreun amărât care să le scrie. Bun venit vremurilor grele. HAWK LA ÎNCHISOARE, citiţi cu toţii, oameni buni. Păi aveau să aştepte mult şi bine. El se lansase definitiv în aventură; îşi aducea perfect aminte cum Nadine îşi ridicase mâna spre părul alb şi-i spusese: *Prea târziu, Harold.* Ochii ei erau ca ai unui mort.

— Foarte bine, şopti Harold. Mergem până la capăt.

Vântul întunecat de septembrie sufla sinistru printre copaci.

Şedinţa Comitetului din Free Zone a început cam peste paisprezece ore, în salonul casei în care locuiau Ralph Brentner şi Nick Andros. Aşezat într-un şezlong, Stu bătea în masă cu marginea cutiei lui de bere.

— O.K., oameni buni, am face bine să începem.

Glen stătea alături de Larry pe buza curbată a căminului, cu spatele spre micul foc pe care-l aprinsese Ralph. Nick, Susan Stern şi Ralph şedeau pe canapea. Ca întotdeauna, Nick avea la îndemână creionul şi blocnotesul. Brad Kitchner stătea chiar în cadrul uşii, cu o cutie de Coors în mână, discutând cu Al Blundell, care sorbea dintr-un Scotch cu sifon. George Richardson şi Chad Norris stăteau în apropierea ferestrei ce ocupa un întreg perete, urmărind apusul soarelui peste crestele munţilor Flatiron.

Frannie stătea cu spatele sprijinit confortabil de uşa debaralei unde Nadine plantase bomba. În rucsacul pe care-l ţinea între picioarele încrucişate avea jurnalul lui Harold.

— Faceţi ordine, vă rog, ordine! îi rugă Stu, bătând ceva mai tare. Merge magnetofonul, cheliosule?

— Merge, răspunse Glen. Văd că şi gura aia a ta e în stare perfectă de funcţionare, East Texas.

— Dacă o ung puţin, funcţionează nemaipomenit, spuse Stu, zâmbind. Se uită la cei unsprezece oameni răspândiţi în camera cuprinzătoare, de fapt o combinaţie de salon şi sufragerie. Perfect... Avem foarte multe treburi de rezolvat, dar în primul rând aş vrea să-i mulţumesc lui Ralph că ne-a pus la dispoziţie un acoperiş deasupra capului, băutură şi fursecuri...

Stu a ajuns să se priceapă foarte bine la chestiile astea, îi trecu lui Frannie prin minte. Încercă să judece cât de mult se schimbase el din ziua în care se întâlniseră, dar nu izbuti. Eşti prea subiectiv faţă de cei apropiaţi, trase ea concluzia. În orice caz, ştia sigur că atunci când îl cunoscuse, Stu ar fi rămas trăsnit de ideea de a conduce o şedinţă la care luau parte peste zece oameni... şi probabil ar fi sărit în sus dacă i s-ar fi sugerat să prezideze întrunirea celor peste o mie de cetăţeni din Free Zone. Avea acum înaintea ei un Stu care, dacă epidemia de gripă nu s-ar fi abătut asupra lor, n-ar fi existat niciodată.

Epidemia ţi-a permis să-ţi realizezi vocaţia, dragul meu, cugetă ea. *Îi plâng pe ceilalţi, dar sunt l'oarte mândră de tine şi te iubesc atât de mult...*

Se aşeză comod, lipindu-şi spatele şi mai tare de uşa dulapului.

— Îi vom lăsa mai întâi să vorbească pe oaspeţii noştri, spuse Stu, iar după aceea vom avea o scurtă şedinţă doar între noi. Are cineva vreo obiecţie?

Tăcere.

— Bine. Atunci îi voi da cuvântul lui Brad Kitchner, căruia am să vă rog să-i acordaţi toată atenţia, pentru că datorită lui veţi putea pune gheaţă în paharul de bourbon, cam peste vreo trei zile.

Asta genera o repriză de aplauze spontane şi puternice. Înroşindu-se şi trăgându-şi nervos cravata, Brad se postă în mijlocul încăperii. Până să ajungă acolo, era cât pe ce să cadă, împiedicându-se de o pernă.

— Sunt. Cât. Se poate. De fericit. Să mă aflu. Aici, îşi începu Brad tremurând monologul lui monoton. După cum arăta, ai fi zis că preferă să se afle oriunde în altă parte, chiar şi la Polul Sud, adresându-se unei convenţii de pinguini. A... adică... Făcu o pauză, îşi examină notele şi apoi se lumină la faţă. Energia! exclamă el cu aerul unui om care a făcut o mare descoperire. Suntem la un pas să repunem în funcţiune uzina electrică. Corect.

Mai cercetă puţin foile de hârtie, apoi continuă:

— Ieri am dat drumul la două generatoare şi, după cum ştiţi, unul dintre ele a intrat în stare de suprasarcină şi i-au sărit heblurile. Un fel de a zice. Ceea ce doream să spun este că a intrat în supraexpunere. Pardon, suprasarcină. Păi... Înţelegeţi voi ce voiam să spun.

Câţiva chicotiră, ceea ce păru să-i redea lui Brad o parte din siguranţă.

— Asta s-a întâmplat pentru că, atunci când a venit epidemia, o mulţime de aparate au rămas deschise, iar celelalte generatoare nu funcţionau, ca să poată prelua suprasarcina. Putem să rezolvăm problema suprasarcinii prin punerea în funcţiune a celorlalte generatoare — chiar şi trei sau patru ar fi suficiente să acopere necesarul —, dar asta nu rezolvă pericolul de incendii. Prin urmare, trebuie să scoatem din priză tot ce putem. Radiatoare, calorifere, pături electrice şi altele asemenea. De fapt, uite cum mă gândeam eu: cel mai bine ar fi să intrăm în fiecare casă nelocuită şi să scoatem toate siguranţele sau să închidem contactul general pentru curent. Înţelegeţi? De data asta, când vom fi gata să dăm iarăşi drumul la curent, ar fi bine să luăm nişte măsuri elementare de protecţie pentru

cazurile de incendiu. Mi-am permis să verific staţia de pompieri din East Boulder şi...

Focul trosnea plăcut. Va fi bine, gândea Fran. Harold şi cu Nadine şi-au luat tălpăşiţa fără să fie nevoie să-i îndemne cineva, şi poate că aşa e cel mai bine. Problema se rezolvă şi Stu nu mai e în primejdie. Bietul Harold, mi-a părut rău pentru el, însă până la urmă mi-a fost mai degrabă teamă decât milă. Încă mi-e milă de tine şi mi se strânge inima când mă gândesc la ce ţi s-ar putea întâmpla, dar sunt bucuroasă că locuinţa ta e pustie şi că tu şi Nadine aţi plecat. Mă bucur că ne-aţi lăsat în pace.

Harold stătea cu picioarele încrucişate pe o masă de picnic împodobită cu un mozaic în stil graffiti, al cărui model era scos parcă dintr-un manual Zen făcut de un lunatic. Ochii lui contemplau depărtările ceţoase. Se retrăsese pe locul acesta rece şi straniu, unde Nadine nu-l putea urma, pentru că-i era frică. Ţinea în mână perechea aparatului de radio din cutia de pantofi. Înaintea lui, pantele muntelui se lăsau abrupt spre poale, cu stânci fioroase şi râpe acoperite de pâlcuri de pini. Spre est — la distanţă de douăzeci sau poate chiar şaizeci de kilometri — relieful se cuminţea, transformându-se în Midwestul american, dispărând apoi dincolo de orizontul albăstrui. Asupra acelei părţi de lume se lăsase noaptea. În spatele lor, soarele cădea dincolo de munţi, tivindu-i cu o margine aurie care avea să dispară nu peste multă vreme.

— Când? întrebă Nadine.

Era îngrozitor de nervoasă şi trebuia să ajungă neapărat şi cât mai repede în tufişuri.

— Curând, o linişti Harold.

Rânjetul lui se transformase într-un zâmbet prietenos. O expresie pe care ea nu reuşi să o definească de la început, pentru că n-o mai văzuse niciodată pe faţa lui Harold. Avu nevoie de câteva

minute ca s-o înţeleagă cu exactitate. Harold părea fericit.

Comitetul a votat în unanimitate să acorde lui Brad dreptul de a recruta douăzeci de femei şi bărbaţi pentru Echipa lui de Scos din Priză. Ralph Brentner acceptase să umple rezervoarele a două dintre vechile maşini de pompieri de la Rezervorul Bouldcr, cu care să vină la uzina electrică atunci când Brad o va pune în funcţiune.

Urmă la cuvânt Chad Norris. Vorbind măsurat, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor lui din material kaki, le arătă ce făcuse Comitetul pentru înhumări în ultimele trei săptămâni. Le spuse că îngropaseră un număr incredibil de cadavre, douăzeci şi cinci de mii, mai bine de opt mii pe săptămână, şi că, după părerea lui, greul trecuse.

— Am fost norocoşi sau binecuvântaţi, spuse el. Acest exod — altfel nu mă pricep să-i zic — ne-a scutit de cea mai mare parte a muncii. Într-un alt oraş de dimensiunea Boulderului, treaba ar fi durat un an. Din estimările noastre, vom îngropa încă douăzeci de mii de victime ale epidemiei până la 1 octombrie şi probabil că vom mai descoperi cadavre pe ici, pe colo încă multă vreme, dar am vrut să vă aduc la cunoştinţă că muncim şi că nu trebuie să fim prea îngrijoraţi de eventuale epidemii care ar putea izbucni din cauza trupurilor neîngropate.

Fran îşi modifică poziţia, ca să poată vedea ultimele luciri ale zilei. Poleiala aurie de pe piscuri începuse să pălească, lăsând loc unui galben mai puţin spectaculos. Simţi deodată un val de dor de casă, total neaşteptat şi neobişnuit de puternic.

Dacă nu ajungea repede în tufişuri, făcea pe ea. Se retrase în spatele unui pâlc de vegetaţie pitică, se lăsă pe vine şi-i dădu drumul. Când se întoarse,

Harold era tot acolo, pe masa de picnic, ţinând neglijent în mână walkie-talkie. Îi trăsese şi antena.

— Harold, s-a făcut târziu, e trecut de ora 8.

O privi indiferent.

— Vor rămâne acolo o jumătate de noapte, bătându-se pe spate unul pe altul. La momentul potrivit, o să apăs pe trăgaci. Stai liniştită.

— *Când?*

— Îndată ce se face întuneric.

Zâmbetul lui se lăţi în gol.

Când Al Bundell păşi plin de încredere şi se postă lângă Stu, Fran îşi ascunse un căscat. O să dureze încă foarte mult, îşi spuse, şi, pe neaşteptate, îşi dori să se afle în apartamentul lor, doar ei doi. Nu era doar oboseala şi nici dorul de casă. Îşi dorea pur şi simplu să nu se mai afle acolo unde era. Un sentiment foarte puternic, chiar dacă părea total lipsit de temei. Dorea să iasă afară. De fapt, îşi dorea să iasă toată lumea de acolo. S-a ales praful din gândurile mele bune pentru seara asta, îşi zise ea. Bluesul femeii borţoase, asta este.

— Comitetul Juridic a avut patru întruniri în ultima săptămână, spunea Al, dar, pe cât posibil, voi rezuma. Sistemul asupra căruia am căzut de acord este un fel de tribunal. Reprezentanţii vor fi aleşi pe principiul loteriei, aşa cum erau încorporaţi pe vremuri tinerii...

— Huo! Huo! strigă Susan şi toată lumea râse.

Zâmbi şi Al.

— Oricum, aveam de gând să adaug că într-un asemenea tribunal slujba le va fi cu mult mai plăcută celor aleşi să o îndeplinească. Tribunalul va fi alcătuit din trei persoane adulte — adică de cel puţin optsprezece ani — care vor funcţiona timp de şase luni. Numele lor vor fi extrase dintr-o urnă mare, cu numele tuturor adulţilor din Boulder.

Larry îşi flutură mâna:

— Ar putea să fie exceptaţi de la anumite cauze?

Încruntându-se puţin din cauza acestei întreruperi, Al răspunse:

— Tocmai voiam să ajung şi la asta. Va trebui să existe...

Fran îşi schimbă poziţia, iar Sue Stern îi făcu cu ochiul. Fran nu-i răspunse. Se temea... inclusiv de frica ei nejustificată, dacă e posibil aşa ceva. De unde îi venea sentimentul acela de claustrofobie, de sufocare? În mod normal, un sentiment nemotivat ar trebui ignorat... cel puţin aşa era în lumea veche. Dar cum rămânea cu transa lui Tom Cullen? Sau cu Leo Rockway?

Pleacă de aici, strigă deodată vocea ei interioară. *Scoate-i pe toţi!*

Nebunie curată. Îşi schimbă încă o dată poziţia şi se hotărî să nu spună nimic.

— ... o scurtă depoziţie din partea persoanei care cere să fie exceptată, dar eu nu cred...

— Vine cineva, strigă Fran deodată, ridicându-se în picioare.

Se făcu linişte. Acum auziră toţi motoarele ambalate ale motocicletelor urcând spre ei pe Baseline, cu toată viteza. Sunau din claxoane. Cuprinsă de panică, Frannie nu se mai stăpâni.

— Ascultaţi-mă, spuse ea, ascultaţi-mă toţi!

Feţele surprinse şi îngrijorate ale celorlalţi se întoarseră spre ea.

— Frannie, nu cumva..., începu Stu, apropiindu-se de ea.

Înghiţi cu greutate. Simţea o greutate mare în piept, care o împiedica să respire.

— Trebuie să plecăm de aici. *Chiar... acum.*

Era ora 8.25. Ultima rază de lumină dispăruse de pe cer. Sosise momentul. Harold îşi îndreptă spatele şi-şi apropie walkie-talkie de gură. Degetul lui mare se sprijinea uşor de butonul EMISIE.

Avea să-l apese şi să-i expedieze pe toţi în iad pronunţând...

— Ce-i asta?

Nadine îl atinse pe umăr, distrăgându-i atenţia, şi-i arătă ceva. La mare depărtare, dedesubtul lor, un şir de luminiţe urca pe Baseline. În liniştea perfectă se auzea urletul slab al motoarelor. Harold simţi o undă de nelinişte, dar o alungă.

— Lasă-mă în pace, o alungă el. Nu-i nimic grav.

Nadine îşi luă mâna de pe umărul lui. Din figura ei nu se vedea decât un contur alb în noapte. Harold apăsă pe butonul EMISIE.

Nu avea să ştie niciodată dacă motocicletele sau cuvintele ei îi puseseră în mişcare. Dar nu se mişcară suficient de repede. Povara asta avea s-o apese mereu pe suflet; nu se mişcaseră suficient de repede.

Stu ieşi primul, în bubuiturile şi reverberaţiile teribile iscate de motociclete. Traversau podul peste micul pârâu secat de lângă casa lui Ralph, orbit de faruri. Instinctiv, mâna lui Stu coborî spre tocul revolverului.

Uşa din spatele lui se deschise şi el se întoarse, crezând că era Frannie. Dar era Larry.

— Ce se-ntâmplă, Stu?

— Nu ştiu, dar cred că ar fi bine să-i scoatem şi pe ceilalţi din casă.

Motocicletele pătrunseră pe aice şi Stu se linişti puţin. Îi distingea pe Dick Vollman, pe puştiul Gehringer, pe Teddy Weizak şi pe alţi cunoscuţi. Acum de-abia îşi permise să recunoască de ce se temuse cel mai tare: că în spatele luminilor orbitoare se afla vârful de lance al forţelor lui Flagg, că războiul era pe calc să înceapă.

— Dick, strigă Stu. Ce naiba se petrece?

— *Mothcr Abagail!* strigă Dick, ca să acopere duduitul.

Motocicletele umpleau curtea, pe măsură ce şi membrii comitetului ieşeau din casă. Era un adevărat carnaval de lumini şi umbre ce se roteau ca nişte căluşei.

— *Cum?* ţipă Larry.

În spatele lui şi al lui Stu, Glen, Ralph şi Chad Norris ieşiseră şi ei, obligându-i pe cei doi să coboare pe trepte.

— *S-a întors!* urlă Dick din răsputeri. *Vai, e într-un hal fără de hal! A vem nevoie de doctor... Cristoase, de fapt, avem nevoie de un miracol!*

George Riehardson îşi făcu loc printre ceilalţi.

— Bătrâna? Unde este?

— Hai, doctore! strigă Dick. Lasă întrebările! Grăbeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Richardson încălecă în spatele lui Dick Vollman, care întoarse scurt şi începu să se strecoare printre celelalte motociclete.

Ochii lui Stu se întâlniră cu ai lui Larry. Larry părea la fel de răvăşit ca el... În mintea lui Stu se adună încet un nor şi, deodată, avu sentimentul că-i ameninţa o nenorocire îngrozitoare.

— Haide, Nick! *Haide!* strigă Fran, apucându-l de umăr.

Nick stătea în mijlocul salonului, cu faţa încremenită.

Într-o fracţiune de secundă, înţelese ceea ce, din păcate, nu putea exprima. *Ştia.* Venea de nicăieri, venea de peste tot.

Exista ceva în debara.

O împinse pe Frannie cu toată puterea.

— Nick!...

DU-TE!! îi făcu semn.

Frannie ieşi, iar Nick se întoarse spre dulap, deschise uşa şi începu să smulgă nebuneşte lucrurile dinăuntru, rugându-se Domnului să nu fie prea târziu.

Frannie — cu figura ei palidă şi ochii imenşi — se trezi lângă Stu. Se prinse de el.

— Stu... Nick se mai află înăuntru... e ceva... e ceva...

— Frannie, despre ce anume vorbeşti?

— *De moarte!* ţipă. *Despre moarte vorbesc, iar NICK SE MAI AFLĂ ÎNCĂ ACOLO!*

Trase deoparte o grămadă de fulare şi de mănuşi şi simţi ceva dur. O cutie de pantofi. O apucă şi, ca într-o vrăjitorie malignă, din interior începu să se audă vocea lui Harold Lauder.

— *Ce-i cu Nick?* strigă Stu, apucând-o de umeri.

— Trebuie să-l scoatem de acolo... Stu... e pe cale să se întâmple ceva, ceva teribil...

— Ce naiba se petrece, Stuart? întrebă Al Blundell.

— Nu ştiu, răspunse acesta.

— *Stu, te rog, trebuie să-l scoatem pe Nick de acolo!* ţipă Fran.

În acea clipă, casa din spatele lor sări în aer.

Ţinând butonul EMISIE apăsat, zgomotul de fond dispărea, fiind înlocuit de o linişte catifelată şi întunecată, un gol care aştepta să fie umplut de el. Stând în continuare cu picioarele încrucişate pe masa de picnic, Harold îşi adună forţele.

Apoi îşi înălţă braţul, iar la capătul braţului un singur deget întins ieşea din pumnul strâns; semăna în clipa aceea cu Babe Ruth, bătrân şi aproape ieşit la pepeni, arătând locul unde avea să ajungă mingea lovită de el, cu un gest menit să le închidă gurile pentru totdeauna tuturor criticilor şi bârfitorilor din Wrigley Field.

Pronunţând ferm, deşi nu foarte tare, în walkie-talkie, spuse: "Vă vorbeşte Harold Emery Lauder. Fac asta din propria mea voinţă."

Vă vorbeşte fu întâmpinat de o scânteie alb-albastră. *Harold Emery Lauder* fu întâmpinat de o limbă de flăcări. O bubuitură seacă şi slabă, ca o pocnitoare înfundată într-o cutie de conserve le ajunse la urechi când spuse *fac asta,* iar imediat după ce pronunţase *din propria mea voinţă* şi aruncase aparatul cât colo, el încheindu-şi misiunea, o floare de foc înflorise la poalele lui Flagstaff Mountain.

— Aici piratul, emisiunea din banda de zece-patru s-a încheiat, mai spuse Harold încetişor.

Nadine se prinse de el, cam cum se prinsese şi Frannie de Stu, cu doar câteva secunde în urmă.

— Trebuie să fim siguri. Trebuie să fim siguri că n-au scăpat.

Harold îi aruncă o privire, apoi îi arătă cu un gest floarea distrugerii de sub ei.

— Crezi că a scăpat cu viaţă cineva de acolo?

— N-nu... nu ştiu... vai, Harold, sunt...

Nadine îi întoarse spatele, se prinse de pântece şi începu să verse. Din direcţia ei venea un sunet profund, constant şi neplăcut. Harold o urmări cu vag dispreţ.

Îşi reveni în cele din urmă şi se întoarse, palidă, gâfâind, ştergându-se la gură cu un Kleenex. Frecându-se la gură.

— Şi acum ce facem?

— Păi acum plecăm spre vest. Doar dacă nu cumva ai de gând să cobori ca să faci un sondaj de opinie printre membrii comunităţii.

Nadine ridică din umeri.

Harold coborî de pe masa de picnic, strâmbându-se din cauza înţepăturilor şi a durerii din picioarele lui amorţite.

— Harold...

Încercă să-l atingă, dar el se feri. N-o învrednici măcar cu o privire şi se apucă să strângă cortul.

— Credeam că aşteptăm până mâine..., încercă ea timid.

— Păi sigur că da, o repezi el. Ca să apuce vreo douăzeci sau treizeci dintre ei să se răspândească în toate direcţiile pe motociclete şi să pună mâna pe noi. Ai văzut în vreun film ce i-au făcut lui Mussolini?

Nadine se înfioră. Harold strângea pânza cortului şi aduna într-un ghem strâns sforile de ancorare.

— Şi nu ne atingem unul de celălalt. S-a sfârşit cu povestea asta. Flagg a obţinut ce şi-a dorit. A distrus Comitetul din Free Zone. Sunt terminaţi. E posibil să repună în funcţiune uzina electrică, dar un grup funcţional nu vor mai fi niciodată. *El* o să-mi dea o femeie faţă de care tu arăţi ca un sac de cartofi, Nadine. Iar tu... tu-l vei avea pe *el.* Ce zile fericite te aşteaptă, nu? Numai că dac-aş fi în locul tău, cred că aş tremura ca varga.

— Harold... te implor...

Suferea teribil şi plângea. Îi vedea faţa în lumina slabă a focului şi i se făcu milă de ea. Îşi alungă mila aceea din inimă, aşa cum arunci în drum un beţivan care încearcă să intre într-o crâşmă mică şi plăcută de mahala, unde toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Crima îşi făcuse cuib în inima ei definitiv şi irevocabil — ceea ce se putea citi şi în luciul bolnav al privirilor ei. Şi ce dacă? La fel se petrecuse şi cu inima lui. Povara era în ea şi peste ea, sufocând-o ca o stâncă uriaşă.

— Obişnuieşte-te cu ideea asta, îi spuse Harold cu brutalitate. Puse cortul pe portbagajul motocicletei sale şi începu să-l lege. S-a terminat pentru cei din vale, s-a terminat şi pentru noi şi s-a terminat pentru toţi cei care au murit de gripă. Dumnezeu a plecat la o partidă de pescuit celestă care va dura multă vreme. S-a lăsat întuneric deplin. În momentul de faţă, Omul Întunecat a pus mâna pe volan. *El.* Prin urmare, trebuie să te obişnuieşti cu asta.

Din pieptul ei ieşi un sunet strident şi tânguitor.

— Hai, Nadine. Chestia asta a încetat să mai fie un concurs de frumuseţe de două minute încoace. Ajută-mă să încarc toate porcăriile astea. Vreau să străbatem o sută cincizeci de kilometri înainte de răsăritul soarelui.

După câteva secunde ea întoarse spatele dezastrului de jos — distrugerile păreau lipsite de vreo importanţă, privite de la înălţimea aceea — şi-l ajută să împacheteze restul lucrurilor în portbagaj şi în coşul ei din sârmă. Peste un sfert de oră lăsaseră în urmă trandafirul de foc şi călătoreau spre vest, prin bezna răcoroasă si vântoasă.

Din punctul de vedere al lui Fran Goldsmith, sfârşitul acelei zile a fost simplu şi fără dureri. Simţise un curent de aer cald împingând-o din spate şi cum zboară deodată prin noapte. Sandalele îi săriseră din picioare.

Cemamadracu'? îi trecuse prin minte.

Aterizase pe umăr, cu toată greutatea, totuşi nu o duruse nimic. Se afla în mica râpă ce trecea de la nord spre sud pe la poalele curţii din spate a locuinţei lui Ralph.

Un scaun căzu în faţa ei, frumos, pe picioare. Perna lui era o masă informă şi neagră, arzând înăbuşit.

CemamaDRACU'?

Ceva se prăbuşi pe şezutul scaunului şi se rostogoli pe jos. Din obiect picura un lichid. Cu groază, dar şi cu un soi de detaşare, constată că era vorba de un braţ omenesc.

Stu? Stu! Ce se-ntâmplă?

Un bubuit continuu şi chinuitor o împresură şi din toate părţile începură să curgă cele mai diverse lucruri. Pietre. Fragmente de cherestea. Cărămizi. Un bloc de sticlă pe care apăruse un păienjeniş de spărturi (nu cumva biblioteca din salonul lui Ralph era construită din asemenea blocuri?). O cască de

motociclist cu o gaură oribilă, letală, în dreptul cefei. Vedea totul cât se poate de bine... *mult* prea bine. Acum doar câteva secunde fusese întuneric...

Vai, Stu, pentru numele lui Dumnezeu, unde eşti? Ce se-ntâmplă? Nick? Larry?

Lumea ţipa. Bubuiturile continuau fără răgaz. Lumina era mai puternică decât în miezul zilei. Orice pietricică arunca o umbră. Diverse lucruri cădeau în jurul ei. O scândură cu un piron de vreo cincisprezece centimetri se opri foarte aproape de ea.

... copilul!...

Iar pe urmele lui veni un alt gând, un reflex al vechilor ei premoniţii: *Harold a făcut asta, Harold a făcut asta, Harold...*

Ceva se abătu asupra capului, gâtului, spatelui ei. Ceva uriaş se lăsă asupra ei, ca un coşciug capitonat.

DOAMNE DUMNEZEUL MEU, VAI, COPILUL MEU...

Întunericul o absorbi spre nicăieri, unde nici măcar Omul Întunecat n-o putea urmări.

CAPITOLUL 59

PĂSĂRI.

Auzea păsări.

Fran zăcu în întuneric şi ascultă ciripitul păsărilor multă vreme până să-şi dea seama că întunericul nu era de fapt atât de profund, ci roşiatic, mobil şi paşnic. Îi aducea aminte de copilărie. Sâmbătă dimineaţa, şcoală nu, biserică nu, ziua în care poţi dormi până târziu. Ziua în care te poţi scula puţin câte puţin, după voia inimii. Stai cu ochii închişi şi nu vezi nimic, doar o beznă roşiatică, şi anume soarele de sâmbătă, filtrat prin ecranul delicat al capilarelor din pleoapele tale. Asculţi păsările cântând în bătrânii stejari şi simţi

în nări chiar mirosul sării de mare, pentru că te numeşti Frances Goldsmith, şi ai unsprezece ani, într-o dimineaţă de sâmbătă, la Ogunquit...

Păsări. Auzea păsări.

Dar nu era la Ogunquit, ci la

(Boulder)

Suci chestiunea asta pe toate feţele în bezna roşie, apoi îşi aduse brusc aminte de explozie.

(?Explozie?)

(Stu!)

Cuprinsă de temeri, deschise ochii.

— *Stu!*

Dar Stu se afla alături de ca, pe pat, cu un bandaj alb şi curat pe antebraţ, cu o tăietură suficient de adâncă şi uscată pe un obraz şi cu părul în parte ars; dar era *Stu,* era *viu,* alături de ea, iar când o văzu că deschide ochii, pe figura lui se citi o imensă uşurare şi spuse:

— Frannie. Slavă Cerului!

— Copilul, şopti ea, cu gâtul uscat.

El privi în gol şi o teamă oarbă i se răspândi, rece şi paralizantă, în tot trupul.

— Copilul, repetă ca, forţându-se să scoată sunete prin gâtlejul aspru ca glaspapirul. Am pierdut copilul?

Bărbatul înţelese de-abia acum. O îmbrăţişă stângaci, cu braţul sănătos.

— Nu, Frannie, nu. N-ai pierdut copilul.

Ea începu să plângă, lacrimile grele i se scurgeau pe obraji, şi îl îmbrăţişă cu toată puterea, fără să-i pese de durerile atroce din toţi muşchii. Îl strânse în braţe. Viitorul era mai târziu. Lucrurile de care avea cea mai mare nevoie pe lume se aflau acum aici, în încăperea scăldată de soare.

Prin fereastra deschisă se auzea ciripitul păsărilor.

— Spune-mi ce s-a întâmplat? îl rugă ea mai târziu.

— Fran...

Pe figura lui îndurerată se vedea că nu e dispus să vorbească.

— Nick? şopti ea. Înghiţi cu greutate şi în gâtul ei se auzi un mic ţăcănit. Am văzut un braţ, un braţ retezat...

— Ar fi mai bine să aşteptăm...

— Nu, trebuie să ştiu. E foarte grav?

— Şapte morţi, răspunse el răguşit. Cred că am avut noroc. Ar fi putut să se întâmple o nenorocire mult mai mare.

— Cine?

Stuart îi strânse mâinile cu stângăcie.

— Printre ei este şi Nick, draga mea. Bănuiesc că din cauza geamului — ţii minte, sticla aceea tratată cu iod — şi... şi... Făcu o pauză, îşi examină palmele, apoi o privi iarăşi în ochi. El... am putut să-l identificăm după... anumite cicatrice...

Îşi întoarse ochii într-altă parte, iar Fran oftă, scoţând din gâtlej un sunet aspru. Când reuşi să continue, Stu spuse:

— Şi Sue. Sue Stern. Se afla încă înăuntru când s-a produs explozia.

— Mi se pare... pur şi simplu incredibil!

Fran era dc-a dreptul copleşită, uimită, năucită de veştile aflate.

— E purul adevăr.

— Şi mai cine?

— Chad Norris, zise Stu, iar Fran oftă iarăşi.

O singură lacrimă i se scurse de sub pleoapă; o şterse aproape indiferentă.

— Dintre cei care fuseseră înăuntru, doar ei trei. Un adevărat miracol. Brad zice că au fost probabil vreo opt sau nouă batoane de dinamită în debaraua aceea. Cât despre Nick... când mă gândesc că în clipa respectivă se poate să fi avut mâinile chiar pe cutia aceea de pantofi...

— Nu-mi mai spune. Oricum, n-ai cum să ştii.

— Într-adevăr, nu ajută la nimic, recunoscu el.

Ceilalţi patru erau dintre cei care tocmai soseau pe motociclete... Andrea Terminello, Dean Wykoff, Dale Pedersen şi o tânără pe nume Patsy Stone. Stu nu-i mai spuse lui Fran că Patsy, care îl învăţa pe Leo să cânte la flaut, fusese aproape decapitată de un fragment din magnetofonul lui Glen Bateman.

Fran mişcă din cap şi simţi junghiuri. Iar dacă încerca să-şi schimbe poziţia corpului, chiar foarte puţin, spatele o durea atât de tare, încât îi venea să urle.

Vreo douăzeci de persoane fuseseră rănite de explozie, dintre care Teddy Weizak din Comitetul pentru înhumări, nu avea nici o şansă să-şi revină. Alte două erau în stare critică. Un tip, Lewis Deschamps, îşi pierduse un ochi. Ralph Brentner rămăsese fără două degete de la mâna stângă.

— Eu cât de grav sunt rănită?

— Păi, ai o vânătaie ca o urmă de bici, o deplasare a oaselor şalelor şi un picior rupt. Aşa mi-a spus George Richardson. Explozia te-a aruncat în afara curţii. Te-ai ales cu lovitura de la spate şi cu un picior rupt fiindcă a căzut peste tine canapeaua.

— *Canapeaua?*

— Nu-ţi aduci aminte?

— Mi-aduc aminte de ceva care semăna cu un coşciug... un coşciug capitonat...

— Da, asta era canapeaua. Eu am ridicat-o de pe tine. Eram furios de nu se mai poate... şi cam isteric, cred. Larry a sărit să mă ajute, dar l-am repezit cu un pumn în gură. În asemenea hal ajunsesem. Fran îl atinse pe obraz, iar el îşi aşează palma peste a ei. Am crezut că ai murit. Şi mi-aduc aminte că aş fi fost în stare de orice dacă ai fi murit. Cred că aş fi înnebunit.

— Te iubesc, spuse Frannie.

El o luă în braţe, strângând-o cu grijă să nu-i provoace dureri, şi rămaseră aşa multă vreme.-

— Harold? întrebă ca, într-un târziu.

— Ei, da, Harold şi Nadine. Ei ne-au lovit. Ne-au lovit foarte rău. Dar n-au provocat nici pe departe dezastrul pe care l-ar fi dorit. Iar dacă îi prindem înainte să ajungă prea departe, spre vest...

Îşi întinse înainte mâinile pline de lovituri şi de zgârieturi şi le închise brusc, încât se auzi trosnetul încheieturilor. Tendoanele i se umflaseră de încordare. Un surâs rece se instală pe figura lui, făcând-o pe Fran să se cutremure. Cunoştea prea bine zâmbetul acesta.

— Să nu mai zâmbeşti aşa, îl rugă ca. Niciodată.

Zâmbetul se stinse.

— Oamenii au scotocit munţii în căutarea lor, începând din zori, continuă el. Nu cred că-i vor găsi. Le-am spus să nu se îndepărteze la mai mult de o sută de kilometri spre vest, indiferent ce se întâmplă, dar cred că Harold a fost destul de deştept să se îndepărteze mai mult de atât. Acum ştim cum au procedat. Au conectat explozivul la un walkie-talkie...

Fran păru să se sufoce, iar Stu o privi îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Te doare spatele?

— Nu.

Înţelesese abia acum ce înseamnă că Nick fusese probabil cu mâinile pe cutia de pantofi, atunci când detonase explozibilul. Vorbind cu greutate, îi descrise lui Stu ce văzuse în subsolul casei lui Harold.

— Dacă aş fi cercetat cum se cuvine toată casa, în loc să luăm doar afurisitul acela de jurnal, poate că dădeam peste b-bombă, rosti ca, cu vocea tot mai stinsă şi mai înecată. N-Nick şi Sue ar fi acum în v-viaţă şi...

— Oare de asta părea Lary cu nervii la pământ în dimineaţa asta? Eu am crezut că din cauză că l-am lovit. Frannie, cum să fi ştiut, hm? De unde să fi ştiut?

— Ba ar fi *trebuiţi* Ar fi *trebuit* să ştim!

Îşi îngropă faţa în umărul lui cald şi bun. Încă un rând de lacrimi fierbinţi. Stu o susţinu, aplecat într-o poziţie incomodă, pentru că patul de spital nu se putea ridica decât cu ajutorul motorului acţionat electric.

— Nu vreau să-ţi faci reproşuri, Frannie. Faptul este consumat. Vreau să-ţi spun că nimeni — cu excepţia unui detectiv din brigada de bombe — n-ar fi înţeles nimic din câteva bucăţi de sârmă şi o cutie goală. Dacă ar fi lăsat prin preajmă câteva batoane de dinamită sau o capsă de declanşare a exploziei, ar fi fost cu totul altceva. Dar ei n-au comis o asemenea greşeală. Eu nu te acuz, şi nimeni din Free Zone nu-ţi va face nici un reproş din cauza asta.

Pe măsură ce-i vorbea, în mintea ei se combinau, cu încetineală şi întârziere, două elemente.

Dintre cei care fuseseră înăuntru, scăpaseră doar ei trei... un adevărat miracol.

Mother Abagail... s-a întors... vai, e-ntr-un hal fără de hal... avem nevoie de o minune!

Trecând peste durere, se trase puţin în sus, ca să-l poată privi pe Stu în faţă.

— Mother Abagail, începu ea. Am fi fost toţi înăuntru dacă n-ar fi venit să ne spună că...

— E un adevărat miracol, repetă Stu. Ea ne-a salvat viaţa. Chiar dacă ea însăşi este...

Lăsă propoziţia neterminată.

— Stu?

— Întorcându-se chiar în momentul acela, Frannie, ea ne-a salvat viaţa. Ne-a salvat *viaţa.*

— E moartă? întrebă Fran. Îl prinse de mână şi-l strânse. Stu, a murit cumva şi ea?

— S-a întors în oraş pe la 7.45. Băiatul lui Larry Underwood o ducea de mână. El nu mai putea să vorbească, ştii că aşa păţeşte când se emoţionează, dar a dus-o la Lucy. De atunci n-a mai fost în stare să se mişte. Stu clătină din cap. Doamne, cum o fi reuşit să străbată atâta cale... mă întreb ce-o fi

mâncat şi ce-o fi făcut între timp... Vreau să-ţi spun ceva, Fran. Există mai multe lucruri pe lumea asta — şi în afara ei — decât mi-am imaginat eu vreodată la mine la Arnette. Mi se pare că femeia asta este — sau a fost — trimisul lui Dumnezeu.

Frannie închise ochii.

— A murit, nu-i aşa? Azi-noapte. S-a întors ca să moară aici.

— Încă n-a murit. Deşi George Richardson spune că nu ştie ce anume o mai ţine în viaţă şi că se va stinge curând, dar încă nu a murit. Se uită la ea sincer şi direct. Şi mi-e teamă. Prin întoarcerea ei, ne-a salvat viaţa, dar mă tem de ea şi de pricina pentru care s-a întors.

— Ce vrei să spui, Stu? Mother Abagail nu ar face vreun rău...

— Mother Abagail face ceea ce îi spune Dumnezeul ei să facă, îi replică tăios. Este acelaşi Dumnezeu care şi-a omorât propriul fiu, sau cel puţin aşa mi s-a spus mie.

— Stu!

Focul din ochii lui se stinse.

— Nu ştiu de ce s-a întors sau dacă i-a mai rămas ceva să ne spună. Pur şi simplu habar n-am. Poate că va muri fără să-şi mai recapete cunoştinţa. După George, asta pare cel mai probabil. Dar cu unul ştiu că explozia... şi moartea lui Nick... şi întoarcerea ei... a ridicat ceaţa de pe ochii celor din oraş. Acum discută despre *el.* Ştiu că Harold este cel care a organizat lovitura, dar consideră că *el* l-a îndemnat pe Harold să o facă. Drace, şi eu sunt de aceeaşi părere. Mulţi zic că tot din cauza lui Flagg s-a întors Mother Abagail în halul în care s-a întors. În privinţa asta, nu ştiu. Adică nu ştiu chiar nimic, dar fni-este teamă. Am nişte presimţiri că n-o să se sfârşească bine. Înainte nu mă încerca nici un gând negru, dar acum da.

— Bine, dar existăm noi, i se adresă ca, aproape rugător. Suntem noi şi copilul, nu-i aşa? Nu-i *aşa?*

Stu nu-i răspunse multă vreme. Credea că nici nu-i va mai răspunde. Şi atunci zise:

— Mda. Dar oare pentru cât timp?

În acea zi de 3 septembrie, către amurg, oamenii începură să se îndrepte încet — aparent fără o ţintă anume — de-a lungul lui Table Mesa Drive, spre casa ocupată de Larry şi Lucy. Câte unul sau în mici grupuri. Se opreau pe treptele din faţa caselor marcate pe uşi cu semnul X al lui Harold. Se aşezau pe marginea trotuarelor şi pe pajiştile care erau uscate şi maronii la sfârşitul acestei lungi veri. Discutau puţin, cu vocea coborâtă. Fumau ţigări sau trăgeau din pipă. Era acolo şi Brad Kitchner, cu un braţ înfăşurat într-un bandaj gros şi agăţat într-o eşarfă. Şi Candy Jones era acolo, iar Rich Moffat se prezentă cu două sticle de Black Velvet puse într-o geantă de vândut ziare. Norman Kellogg îşi suflecase mânecile cămăşii, arătându-şi bicepşii bronzaţi şi pistruiaţi. Micul Tommy Gehringer, aşezat alături de el, îşi imitase prietenul, suflecându-şi şi el mânecile. Harry Dunbarton şi Sandy DuChiens stăteau împreună pe o pătură, ţinându-se de mână. Dick Vollman, Chip Hobart şi Tony Donahue, în vârstă de şaisprezece ani, se aflau într-un pasaj acoperit, nu departe de casa lui Larry, pasându-şi o sticlă de Canadian Club şi clătindu-şi gâtlejurile cu Seven-Up cald. Patty Kroger aştepta împreună cu Shirley Hammett. Intre ele ţineau un coş pentru picnic. Coşul era plin de mâncare, dar ele doar ciuguleau din când în când. Spre ora 8, strada se umpluse de lume stând cu privirile aţintite spre casă. În faţa ei se vedea bicicleta lui Larry, iar alături George Richardson îşi parcase motocicleta Kawasaki 650.

Larry urmărea mulţimea prin fereastra de la dormitor. În spatele lui, Mother Abagail zăcea fără cunoştinţă în patul lui şi al lui Lucy. Duhoarea uscată şi greţoasă ce venea din direcţia ei îi făcea

rău — ura senzaţia de vomă —, dar nu se clintea din loc. Era modul lui de a se pedepsi pentru că scăpase, în vreme ce Nick şi Susan muriseră. Auzea vocile celor care făceau de veghe în jurul patului vorbind în şoaptă, în spatele lui. George avea să plece curând la spital, ca să-i consulte şi pe ceilalţi pacienţi ai lui. Acum numărul lor scăzuse la şaisprezece. Trei fuseseră trimişi acasă. Teddy Weizak murise.

Cât despre Larry, el scăpase neatins.

Acelaşi Larry dintotdeauna — rămăsese cu capul pe umeri, în timp ce oamenii din jur îşi pierduseră firea. Explozia îl azvârlise dincolo de alee, într-un strat cu flori, dar nu suferise nici măcar o zgârietură. Fragmente de toate soiurile plouaserăm jurul lui, dar nici unul nu-l atinsese. Nick murise, Susan murise, dar el rămăsese nevătămat. Mda, acelaşi vechi Larry Underwood.

Priveghi înăuntru, priveghi afară. Cât vedeai cu ochii. Cel puţin şase sute de oameni. Harold, ar trebui să te întorci cu vreo zece grenade de mână, ca să-ţi termini treaba. *Harold.* Îl urmase pe Harold de-a curmezişul întregii ţări, urmase un traseu pe care Harold presărase ambalaje de ciocolată Payday şi improvizaţii ingenioase. Larry fusese la un pas să-şi piardă degetele la Wells, ca să-şi pună benzină în rezervor. Harold preferase să găsească gura de aerisire şi să folosească un sistem elementar de pompare. Harold venise cu ideea ca numărul membrilor din diversele comitete să crească o dată cu sporul de populaţie. Harold făcuse propunerea să fie votat comitetul ad-hoc în totalitatea lui. Inteligentul Harold. Harold şi jurnalul lui. Harold şi rânjetul lui.

Stu avea tot dreptul să afirme că nimeni nu şi-ar fi putut imagina ce anume puneau la cale Harold şi Nadine, pornind de la câteva bucăţi de sârmă şi o masă de joc pentru hochei. Dar în cazul lui Larry, acest mod de judecată nu ţinea. El mai avusese ocazia să vadă cât de strălucit reuşea Harold să

improvizeze. Pentru numele lui Dumnezeu, era suficient să-şi aducă aminte de textul scris pe acoperişul hambarului, la aproape şase metri înălţime. Ar fi trebuit să ghicească. Inspectorul Underwood era un adevărat expert în a descoperi ambalaje de ciocolată, dar ageamiu când era vorba de dinamită. De fapt, inspectorul Underwood era o găoază afurisită şi nimic mai mult.

Larry, dac-ai şti...

Vocea lui Nadine.

Dacă vrei, am să mă târăsc şi am să te implor în genunchi.

Atunci avusese încă o ocazie să evite moartea şi distrugerea... dar despre asta nu va fi în stare să vorbească nimănui, niciodată. Existase oare şi atunci un proiect? Probabil că da. Chiar dacă nu fusese concepută încă bomba cu dinamită legată la walkie-talkie, în orice caz un plan general trebuie să fi avut.

Planul lui Flagg.

Da... În fundal existase mereu Flagg, întunecatul maestru sforar mânuind păpuşile numite Harold, Nadine, Charlie Impening şi Dumnezeu mai ştie cum. Oamenii din Free Zone l-ar fi linşat cu bucurie pe Harold, dacă le-ar fi căzut în mâini, dar de fapt era lucrarea lui Flagg... şi a lui Nadine. Oare cine o trimisese la Harold, dacă nu Flagg? Dar înainte să se ducă la Harold, venise la Larry. Iar el o alungase.

Cum ar fi putut să-i spună *da?* Avea o răspundere faţă de Lucy. Asta fusese de o importanţă capitală, nu atât pentru Lucy, cât pentru el însuşi — simţise că după încă unul sau două alte eşecuri, ar fi rămas un om distrus pentru totdeauna. Prin urmare, o alungase, iar Flagg fusese mai mult decât mulţumit de ceea ce se întâmplase noaptea trecută... dacă Flagg îl chema cu adevărat. Sigur, Stu era în viaţă, el fiind purtătorul de cuvânt al comunităţii — pentru că Nick nu putea vorbi. Glen era în viaţă, el fiind mintea cea mai luminată din

comitet, în schimb Nick fusese inima acestuia, iar Sue, împreună cu Frannie, serviseră drept conştiinţă morală a organismului lor. Da, gândi el cu amărăciune, una peste alta, nemernicul acela făcuse o treabă foarte bună cu o seară în urmă. Iar Harold şi Nadine meritau din partea lui o răsplată pe cinste.

Se întoarse de la fereastră, simţind o durere surdă în frunte. Richardson îi lua pulsul lui Mother Abagail. Laurie aranja sticlele de perfuzie atârnate de stativul în formă de T. Dick Ellis se afla şi el în preajmă. Lucy stătea lângă uşă, privindu-l pe Larry.

— Cum se simte? se interesă Larry.

— La fel, răspunse Richardson.

— Va rezista şi noaptea asta?

— N-aş putea spune, Larry.

Din femeia întinsă pe pat nu mai rămăsese decât un schelet înfăşurat în pielea subţire şi întinsă, de nuanţa cenuşii. Părea asexuată. Părul aproape şi-l pierduse, sânii îi dispăruseră, gura îi atârna deschisă, iar respiraţia i se transformase într-un şuier uscat. Larry o compara în sinea lui cu mumiile din Yueatan, care, după cum apăreau în imagini, nu erau descompuse, ci veştejite, afumate, uscate, fără vârstă.

Da, asta era acum, nu o mamă, ci o mumie. Singurul semn de viaţă rămăsese respiraţia chinuită şi lipsită de forţă, ca o adiere de vânt peste mirişte. Cum de mai trăieşte? se întreba Larry... şi ce fel de Dumnezeu e acela, în stare s-o supună unor asemenea cazne? În ce scop? Era probabil o glumă, un imens hohot cosmic. George îi spusese că a mai auzit de cazuri similare, dar nici unul ajuns atât de departe, iar el însuşi nu se aşteptase vreodată să întâlnească aşa ceva în cariera lui. De fapt, ea... se *autoconsuma.*

Trupul său continuase să funcţioneze încă mult după ce ar fi trebuit să sucombe din cauza malnutriţiei. Ea se alimenta cu părţi din propriul ei

corp care nu erau făcute să servească drept hrană. Lucy, care o ridicase şi o aşezase în pat, se mira spunând că nu e mai grea decât zmeul pe care-l înalţă copiii în zbor şi că o pală de vânt ar spulbera-o într-o clipă.

Spre uimirea tuturor, Lucy vorbi din nou, din colţul ei de lângă uşă:

— Vrea să ne spună ceva.

— Dar e într-o stare de comă profundă, Lucy..., observă Laurie nesigur, iar şansele ca ea să-şi mai recapete cunoştinţa...

— S-a întors ca să ne spună ceva. Iar Dumnezeu n-o va lăsa să se stingă înainte s-o facă.

— Dar ce anume ar putea să ne transmită? întrebă Dick.

— Nu ştiu, răspunse Lucy, ştiu numai că mă tem să-i aud cuvintele. Nu s-a sfârşit cu moartea. Suntem de-abia la început. De asta mă tem.

Se lăsă o lungă tăcere, întreruptă în cele din urmă de George Richardson:

— Trebuie să mă duc la spital. Laurie, Dick, am nevoie de voi.

Doar n-ai de gând să ne laşi singuri cu mumia asta! ar fi vrut Larry să-i spună, dar reuşi să se abţină.

Cei trei se pregătiră de plecare, iar Lucy le aduse hainele. Temperatura coborâse la doar 15 grade în seara aceea, iar mersul pe motocicletă doar în cămaşă ar fi fost destul de neplăcut.

— Putem s-o ajutăm cu ceva? întrebă Larry în şoaptă.

— Lucy ştie cum funcţionează sistemul de perfuzie, spuse George. Altceva nu e de făcut. Vedeţi...

Nu continuă. Vedeau, desigur. Starea în care se găsea trupul întins pe pat nu avea nevoie de explicaţii.

— Noapte bună, Larry, noapte bună, Lucy, spuse Dick.

Larry se întoarse la fereastră. Toţi cei de afară se ridicaseră în picioare şi aşteptau. Era vie? Murise? Pe moarte? Poate că se vindecase, graţie puterii lui Dumnezeu? *Spusese ceva?*

Lucy îl luă de mijloc, făcându-l să tresară.

— Te iubesc, declară ca.

O luă în braţe şi o ţinu strâns. Apoi îşi lăsă capul în jos şi începu să tremure, incapabil să se stăpânească.

— Te iubesc, repetă ea calm. Nu te teme. Asta te va linişti. Nu te abţine, Larry.

Plângea. Lacrimile erau fierbinţi şi tari ca nişte gloanţe.

— Lucy...

— Şşş—

Mâinile ei îl mângâiau pe spate, pe gât, aducându-i alinarea de care simţea atâta nevoie.

— *Lucy, o, Dumnezeule, cum se vor sfârşi toate astea?* strigă el lipit de gâtul femeii.

Ea îl strângea cu toată forţa, neştiind, neştiind încă, iar Mother Abagail, în comă, respira tot mai greu, încercând să reziste.

George parcurse strada la pas, transmiţând mereu acelaşi mesaj: da, este în viaţă, încă. Pronosticul este prost. Nu, nu a spus nimic, şi nici şanse prea mari nu există. Ar fi mai bine să mergeţi acasă. Dacă se întâmplă ceva, o să aflaţi.

Când ajunseră la colţul străzii accelerară şi se îndreptară spre spital. Eşapamentul motocicletelor lor bubui şi pârâi, stârnind ecouri printre clădiri, până ce zgomotul se stinse în depărtare.

Oamenii nu plecară acasă. Rămaseră o vreme în picioare, reînnodând conversaţiile şi întorcând fiecare vorbă a lui George pe toate feţele. Pronostic, oare ce-o mai fi şi asta? Comă. Moartea creierului. Dacă-i murise creierul, înseamnă că nu mai exista nici o şansă. Te puteai aştepta din partea unei persoane cu creierul distrus să vorbească tot

atât cât din partea unei conserve de mazăre. Păi, poate că asta era valabil pentru situaţiile *naturale,* dar lucrurile erau acum departe de a fi naturale, nu?

Se aşezară din nou. Se lăsă întunericul. Din casa în care zăcea bătrâna răzbătea licărul lămpilor Coleman. Hotărâseră să se întoarcă pe la casele lor mai târziu, deocamdată mai rămâneau să vegheze.

Conversaţia devie, cu unele ezitări, către Omul Întunecat. Dacă Mother Abagail moare, asta nu înseamnă că *el* este mai puternic?

Adică ce vrei să spui cu "nu neapărat"?

După părerea mea este Satana în carne şi oase.

Anticristul, eu aşa-i zic. Noi am apucat vremurile Apocalipsei... mai aveţi vreo îndoială? "Iar cele şapte peceţi au fost desfăcute..." Vouă nu vi se pare că aici e vorba de Supergripă?

Ei, fugi de-aici, oamenii ziceau că Anticristul a fost Hitler.

Dacă încep iarăşi visele alea, eu unul mă sinucid.

Mie mi se arăta că eram într-o staţie de metrou, iar el era omul care adună biletele, doar că nu puteam să-i văd faţa. Mă lua groaza şi o porneam la fugă prin tunel. Apoi îl auzeam şi pe *el,* alergând în urma mea şi apropiindu-se tot mai mult.

Eu mă visam coborând în beci, ca să scot un borcan cu felii de pepene verde murat, şi vedeam pe cineva lângă cuptor... doar o formă. Dar ştiam că este *el.*

Greierii îşi porniseră cântecul. Stele cuprinseseră tot cerul. Oamenii vorbeau despre răceala ce se lăsa seara. Trăgeau câte o duşcă din sticlele de lângă ei. Pipele şi ţigările licăreau în întuneric.

Am auzit că tipii de la Energie s-au apucat de treabă şi au scos din prize aparatele.

Foarte bine. Dacă nu pornesc lumina şi căldura cât mai repede, am dat de bucluc.

Murmur continuu de voci anonime, pentru că feţele nu se mai vedeau în întuneric.

Cred că în iarna asta nu are ce să ni se întâmple. Sigur că da. Nu poate să vină prin trecători. Sunt blocate cu maşini şi va fi şi gheaţă. Dar la primăvară...

Şi dacă aruncă vreo câteva bombe atomice?

Ce bombă atomică, dacă are nişte afurisite de bombe cu neutroni? Sau celelalte şase peceţi din cele şapte ale Mielului?

Sau avioane?

Ce-i de făcut?

Nu ştiu.

Să mă bată dacă ştiu.

N-am idee.

Sapă o groapă, bagă-te în ea şi trage pământ peste tine.

Pe la ora 10 apărură în mijlocul lor Stu Redman, Glen Bateman şi Ralph Brentner; le vorbiră cu calm şi le împărţiră foi de hârtie, rugându-i să le dea de ştire şi celor care nu se aflau acolo. Glen şchiopăta uşor, pentru că un ciob mare de marmură îi sfârtecase o bucăţică de carne din gamba dreaptă. Pe afişe se putea citi: ÎNTRUNIREA FREE ZONE * MUNZINGER AUDITORIUM * 4 SEPTEMBRIE * ORA 20.00.

Asta păru să declanşeze semnalul de plecare. Oamenii se răspândiră tăcuţi în beznă. Majoritatea luară cu ei foile de hârtie, însă nu puţini le făcuseră ghem şi le aruncaseră. Se îndreptau spre casele lor, cu gândul să doarmă, dacă reuşeau.

Poate să şi viseze.

În seara următoare, când Stu deschise şedinţa, sala era plină ochi, însă extrem de tăcută. În spatele lui Redman se aflau Larry, Ralph şi Glen. Fran încercase să se ridice, dar spinarea o durea încă prea tare. Fără să-i pese de ironia amară a situaţiei, Ralph îi dăduse un walkie-talkie prin care

putea urmări întreaga desfăşurare a şedinţei în direct.

— Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le discutăm, începu Stu cu un calm studiat, în încercarea de a atenua gravitatea celor petrecute. Vocea lui, deşi foarte puţin amplificată, se auzea bine în liniştea sălii. Presupun că a auzit toată lumea despre explozia în care au pierit Nick, Sue şi ceilalţi şi despre întoarcerea lui Mother Abagail. Trebuie să discutăm despre aceste lucruri, dar mai întâi aş vrea să vă dau nişte veşti bune. Pentru asta îi dau cuvântul lui Brad Kitchner. Brad?

Brad veni la podium, nici pe departe la fel de nervos pe cât fusese cu două seri în urmă, fiind întâmpinat cu aplauze anemice. Ajuns la pupitru, se prinse de el cu putere şi declară simplu:

— Mâine dăm drumul la curent.

De această dată, se aplaudă mult mai puternic. Brad îşi ridică braţele, dar aplauzele continuau să se reverse asupra lui în valuri, care nu se potoliră decât peste mai bine de treizeci de secunde. Mai târziu, Stu îi povesti lui Frannie că, dacă în ultimele doua zile nu s-ar fi petrecut ce s-a petrecut, Brad ar fi fost probabil luat de pe podium şi purtat în triumf pe braţe de mulţime, ca un halfback care a înscris încercarea prin care campionatul a fost câştigat în ultimele treizeci de secunde ale jocului. Se aflau atât de aproape de sfârşitul verii, încât, într-un fel, cam în situaţia asta ajunseseră.

Aplauzele se potoliră în cele din urmă.

— Vom porni turbinele la prânz şi aş vrea ca toată lumea să stea acasă şi să fie pregătită. Pregătită pentru ce? Sunt patru lucruri. Vă rog să mă ascultaţi cu atenţie, pentru că e foarte important. Mai întâi, închideţi toate luminile şi aparatura electrică din case pe care nu o folosiţi. În al doilea rând, procedaţi la fel în toate casele nelocuite din jur. În al treilea rând, dacă simţiţi miros de gaze, luaţi-vă după dâră şi închideţi sursa

respectivă. În al patrulea, dacă auziţi o sirenă de incendiu, plecaţi spre locul de unde vine semnalul... dar în linişte şi în ordine. Să nu cumva să ne frângem gâtul în cine ştie ce accident de motocicletă. Acum... aveţi vreo întrebare?

Au fost puse mai multe întrebări, din care se putea deduce că punctul de vedere iniţial al lui Brad fusese acceptat. Răspundea fiecăruia cu răbdare, singurul semn de nervozitate fiind faptul că-şi trecea mereu dintr-o mână într-alta notesul lui mic şi negru.

După ce termină cu şirul întrebărilor, Brad zise:

— Vreau să le mulţumesc celor care au muncit din răsputeri ca să putem funcţiona din nou. Şi vreau să reamintesc, Comitetului pentru Energie că n-a fost desfiinţat. Vor apărea întreruperi de alimentare cu energie, scurgeri de energie, rezerve de combustibil pe care va trebui să le descoperim la Denver şi să le aducem aici. Sper că veţi rămâne alături de mine. Domnul Glen Bateman spune că s-ar putea să ajungem la zece mii de oameni, înainte de căderea primei zăpezi, iar la primăvară cu mult mai mulţi. Există alte centrale la Longmont şi la Denver care va trebui să intre în funcţiune înainte de sfârşitul anului următor...

— Dacă nemernicul reuşeşte să facă după voia lui, nu va mai fi nevoie! se auzi strigătul răguşit al cuiva din partea din spate a sălii.

Se lăsă o linişte mormântală. Brad rămase încleştat de pupitru , cu faţa albă ca varul. *Brad nu va mai fi în stare să vorbească,* îşi zise Stu, dar în aceeaşi clipă îl auzi continuând, cu o voce incredibil de sigură:

— Cui a spus asta îi răspund că treaba mea este să mă ocup de energia electrică. Dar consider că ne vom afla în continuare aici încă multă vreme după ce celălalt va fi pe lumea ailaltă. Dacă n-aş crede asta, m-aş afla de partea lui şi aş bobina turbine dincolo. După mine, individul nu face nici cât o ceapă degerată!

În timp ce Brad se retrăgea de pe podium, altcineva ţipă:

— Păi să ştii că ai al naibii de multă dreptate!

De astă dată se aplaudă cu toată puterea şi îndelung, totuşi Stu avea senzaţia că ceva nu se învârte rotund. Bătu de nenumărate ori cu ciocanul în pupitru până să izbutească să facă linişte.

— Punctul următor de pe ordinea noastră de zi...

— Dă-o-n mă-sa de ordine de zi! ţipă strident o tânără femeie. Hai să discutăm despre Omul Întunecat! Hai să discutăm despre *Flaggl* După mine, trebuia s-o facem mai de mult!

Urlete de aprobare. Strigăte. "Să păstrăm ordinea!" Dezaprobări pentru felul cum îşi alesese cuvintele tânăra femeie. Nenumărate bodogăneli şi discuţii aparte.

Stu bătu cu atâta forţă în blocul de pe pupitru, încât capul ciocanului zbură din coadă.

— Nu uitaţi că ne aflăm la o adunare! strigă el. Veţi avea fiecare ocazia să vorbiţi despre ce vreţi, dar atât timp cât eu conduc această adunare, vreau... să am... ORDINE!

Urlă ultimul cuvânt atât de tare, încât reverberaţia trecu prin mulţime ca un fulger şi se aşternu în sfârşit liniştea.

— Şi acum, continuă Stu încet şi calm, doresc să aflaţi cu toţii ce s-a întâmplat la locuinţa lui Ralph în seara de 2 septembrie, considerând că, în calitate de reprezentant al ordinii ales de voi, îmi revine datoria să vă informez.

Deşi se făcuse linişte, ca atunci când mulţimea îl aplaudase pe Brad, nu era felul de linişte care să-i placă lui Stu. Oamenii se aplecaseră înainte, concentraţi şi cu o expresie lacomă. Faptul acesta îl neliniştea şi-l intriga, lăsându-i sentimentul că Free Zone se schimbase radical în decursul ultimelor patruzeci şi opt de ore, iar el nu mai înţelegea ce se întâmplă. Se simţea ca atunci când căuta să iasă din Stovington Plague Center — ca o muscă zbătându-se într-o plasă de păianjen

invizibilă. Existau atâtea figuri pe care nu le recunoştea, atâţia străini în marea de feţe de dinaintea lui...

Dar acum nu avea timp de asemenea gânduri.

Descrise pe scurt evenimentele de dinaintea exploziei, omiţând premoniţia pe care Fran o avusese în ultima clipă; având în vedere starea lor de spirit, asta mai lipsea.

— Ieri de dimineaţă, Brad, Ralph şi cu mine ne-am dus acolo şi am scotocit prin ruine mai bine de trei ore. Am găsit ceva asemănător unei bombe cu dinamită, legată cu sârme de un walkie-talkie. Din câte se pare, bomba respectivă fusese plasată în dulapul din peretele salonului. Bill Scanlon şi Ted Frampton au găsit un alt walkie-talkie sus, în Sunrise Amphitheater şi presupunem că bomba a fost declanşată de acolo. Era...

— Ce curu' meu să mai presupunem atât! strigă Ted Frampton din rândul al treilea. A fost ticălosul ăla de Lauder şi cu putoarea aia a lui!

Un murmur neliniştit se răspândi în întreaga adunare.

Ăştia să fie oamenii cei buni? Puţin le pasă lor de Nick, de Sue, de Chad şi de ceilalţi. Se poartă ca o hoardă de sălbatici, tot ce-şi doresc e să pună mâna pe Harold şi pe Nadine, ca să-i spânzure... În chip de talisman împotriva Omului Întunecat.

Întâmplător, întâlni privirile lui Glen, care îi făcu un semn aproape imperceptibil, ridicând din umeri cinic.

— Dacă se mai întâmplă doar o dată să strige cineva din mulţime fără să i se fi dat cuvântul, am de gând să declar această adunare închisă şi atunci puteţi conversa între voi cât poftiţi, spuse Stu. Aici nu suntem la şezătoare. Dacă nu respectăm regulile, unde ne trezim?

Ted Frampton îi arunca priviri supărate, dar Stu îi susţinu privirea. După câteva momente, Ted îşi lăsă ochii în jos.

— Avem bănuieli că vinovaţii sunt Harold Lauder şi Nadine Gross. Ne bazăm pe anumite motive şi pe o logică bine întemeiată. Dar, până în momentul de faţă, împotriva lor nu există nici un fel de dovezi palpabile, lucru pe care sper să-l ţineţi minte.

Un scurt vârtej de conversaţie se aprinse şi se stinse imediat în sală.

— Nu am spus asta decât pentru eventualitatea că s-ar întâmpla să se întoarcă în Free Zone, continuă Stu. În acest caz, vreau să-mi fie aduşi mie. Eu îi voi închide, iar Al Bundell se va ocupa de judecarea lor... ceea ce înseamnă că vor avea şi ei prilejul să-şi spună punctul de vedere, dacă au aşa ceva. În mod normal, noi... noi reprezentăm gruparea cea bună. Presupun că ştim de ce parte se află oamenii răi. Dar faptul că suntem buni ne obligă să ne purtăm civilizat în situaţia aceasta.

Se uită cu speranţă în jur, dar nu văzu decât mirare şi indignare. Stuart Redman îi văzuse pe doi dintre prietenii lui cei mai buni cum sunt făcuţi fărâme, îi spuneau ochii aceia, iar el, iată, le ţinea partea făptaşilor.

— Dacă asta vă ajută cu ceva, părerea mea este că vinovaţii sunt chiar ei, le comunică el. Dar totul trebuie să se desfăşoare corect. Iar eu mă aflu aici ca să vă asigur că aşa se va întâmpla.

Ochi care îl săgetau. Peste o mie de perechi, în spatele lor ascunzându-se acelaşi gând: *Ce mai e şi porcăria asta? Aia au şters-o spre vest, iar tu te porţi de parcă ai fi într-o excursie de două zile, cu scopul de a cerceta viaţa păsărilor.*

Îşi turnă un pahar de apă şi bău, sperând să scape de uscăciunea din gâtlej. Apa era caldă şi gustul ei neplăcut îl făcu să se strâmbe.

— În orice caz, asta-i situaţia în momentul de faţă, continuă el fără energie. Primul lucru pe care cred că trebuie să-l facem acum este să completăm comitetul. Nu în această seară, dar ar fi bine să vă gândiţi la cei pe care aţi dori să-i propuneţi.... Stu

zări o mână ridicată. Spune ce ai de spus, dar mai întâi prezintă-te, ca să ştie toată lumea cine eşti, îl invită el.

— Sunt Sheldon Jones, începu bărbatul, un tip masiv, îmbrăcat într-o cămaşă de lână în carouri. De ce să nu-i numim pe cei doi noi membri chiar în seara asta? Eu îl propun pe Ted Frampton.

— Hei, susţin propunerea! urlă Bill Scanlon. Minunată idee!

Ted Frampton îşi prinse mâinile deasupra capului şi le agită, ca răspuns la aplauzele risipite, iar Stu se simţi din nou atins de senzaţia aceea de disperare şi dezorientare. Adică să-l înlocuiască pe Nick Andros cu Ted Frampton? Suna a banc prost. Ted încercase să lucreze în Comitetul pentru Energie, dar ajunsese la concluzia că prea semăna a muncă. Se mutase în Comitetul pentru înhumări, care părea să-l mulţumească mai tare, deşi Chad îi spusese lui Stu că Ted făcea parte din categoria aceea de tipi în stare să tragă de o pauză de cafea până ce se transforma în pauză de prânz, şi de pauza de prânz până ce devenea o jumătate de zi liberă. Se grăbise să se ofere voluntar pentru urmărirea lui Harold şi Nadine, probabil tocmai pentru că avea prilejul unei schimbări de decor. El şi cu Bill Scanlon dăduseră peste aparatul walkie-talkie de pe Sunrise din pură întâmplare (şi, ca să spunem adevărul curat, Ted recunoscuse), dar de când cu descoperirea asta devenise tare fudul, ceea ce nu-i făcea nici o plăcere lui Stu.

Stu căută încă o dată privirea lui Glen, în care citi gândul cinic: *Dacă ar fi Harold aici, poate că ne-ar ajuta încă o dată să ieşim din încurcătură.*

Lui Stu îi veni deodată în minte un cuvânt pe care Nixon îl folosea adesea şi, cugetând la el, înţelese cauza disperării şi dezorientării lui. Termenul respectiv era "mandat". Mandatul lor încetase. Se mistuise în flacăra şi în explozia de acum două seri.

— Fireşte, Sheldon, s-ar putea ca tu să fii sigur pe cine vrei, dar cred că ceilalţi ar dori să aibă un timp de gândire. Să votăm chestiunea asta. Îi rog pe aceia dintre voi care doresc să facem acum alegerea să spună "da".

Se auziră nu puţine strigăte afirmative.

— Şi acum, cei care vreţi cam o săptămână de gândire, spuneţi "nu".

Deşi strigătele păreau de astă dată mai puternice, diferenţa nu era prea mare. Şi mulţi dintre cei prezenţi se abţinuseră, ca şi cum subiectul respectiv nu-i interesa.

— Bine, zise Stu. Ne vom întâlni iarăşi aici, la Munzinger Auditorium, de azi într-o săptămână, adică pe 11 septembrie, ca să-i propunem şi să-i votăm pe candidaţii pentru cele două scaune din comitet rămase vacante.

Cam nepotrivit epitaf, Nick. Te rog să mă ierţi.

— Doctorul Richardson se află aici ca să ne vorbească despre Mother Abagail şi despre cei răniţi în explozie. Doctore?

Când ieşi înaintea adunării, ştergându-şi ochelarii, Richardson fu întâmpinat cu un ropot zdravăn de aplauze. Le aduse la cunoştinţă că, în urma atentatului, nouă persoane muriseră, trei se aflau încă în stare critică, doi în stare gravă, iar opt ajunseseră într-un stadiu satisfăcător.

— Ţinând cont de forţa exploziei, consider că am avut noroc. Şi acum, despre Mother Abagail.

Încordată, întreaga sală era în aşteptare.

— Voi da doar o scurtă declaraţie şi câteva explicaţii. Iată declaraţia: nu pot face nimic pentru ea.

Un val de murmure trecu prin adunare, potolindu-se apoi. Fără să fie cu adevărat surprinşi, erau cu toţii foarte îngrijoraţi.

— Am aflat de la cei din Free Zone care au cunoscut-o înainte ca ea să fi plecat că, după spusele ei, are o sută opt ani. Nu pot să mă pun chezaş pentru această informaţie, dar vă asigur că

este singura persoană de această vârstă pe care am văzut-o şi am tratat-o în cariera mea. Mi s-a mai spus că a dispărut de mai bine de două săptămâni, iar după aprecierea mea — ba nu, după presupunerea mea — în acest răstimp n-a mâncat deloc hrană gătită. Din câte se pare, s-a hrănit doar cu rădăcini, ierburi şi diferite plante. Continuă după o pauză: De când s-a întors, n-a avut scaun decât o singură dată. O cantitate infimă de beţigaşe şi rămurele.

— Doamne Dumnezeule, murmură cineva, fără să se poată spune după voce dacă fusese bărbat sau femeie.

— Un braţ e atins de o infecţie datorată toxicodendronului, iar picioarele sunt acoperite cu ulceraţii care ar supura, dacă starea ei nu ar fi atât de...

— Hei, te rog să te opreşti! urlă Jack Jackson, ridicându-se în picioare. Avea faţa albă şi schimonosită de furie. Nu ai nici un pic de decenţă?

— Nu-i vorba de decenţă, Jack. Eu vă prezint un buletin privind starea sănătăţii ei. Este subalimentată, este extrem de bătrână, şi acum se află în comă. Părerea mea este că va muri. Dacă n-ar fi vorba despre ea anume, aş fi absolut sigur. Dar... ca voi toţi, şi eu am visat... I-am visat, pe ea, şi pe celălalt.

Un nou val de murmure, ca o briză trecătoare, iar Stu simţi cum i se ridică părul pe ceafă.

— După părerea mea, genul ăsta de vise e de sorginte mistică, zise George. Faptul că le-am avut cu toţii sugerează cel puţin prezenţa unor forţe telepatice. Dar nu voi rămâne pe tărâmul parapsihologiei şi al teologiei, tot aşa cum nu ţin seama nici de decenţă, pentru că nu ţin de domeniul meu. Dacă femeia aceasta este trimisă de Domnul, s-ar putea ca El s-o vindece. Eu nu pot. Îmi pare o minune chiar faptul că a supravieţuit.

Aceasta a fost declaraţia mea. Există vreo întrebare?

Nimeni n-a pus nici o întrebare. Îl priveau cu feţele lor încremenite de durere, iar unii chiar plângeau.

— Vă mulţumesc, zise George şi se întoarse la locul lui într-o linişte de moarte.

— Este rândul tău, Glen, spuse Stu în şoaptă.

Glen se apropie de podium, se prinse cu o mişcare destinsă de pupitru şi intră direct în subiect:

— Am discutat despre toate, numai despre Omul Întunecat, nu.

Acelaşi murmur. Mai mulţi bărbaţi şi femei se închinară, instinctiv. O femeie mai în vârstă din partea stângă îşi duse repede mâinile la ochi, gură şi la urechi, într-o stranie imitaţie a gestului lui Nick Andros, pentru ca apoi să şi le sprijine iarăşi în poală, deasupra genţii negre şi umflate.

— Am atins oarecum acest subiect la întâlnirile noastre de comitet, continuă Glen pe un ton calm, ca de conversaţie, şi ne-am pus problema dacă să discutăm sau nu în public despre asta. Ni s-a părut că oamenii din Free Zone n-ar fi dispuşi s-o facă din cauza viselor ciudate pe care cu toţii le-am avut în drum spre Boulder. Ne-am gândit că poate avem nevoie de o perioadă de recuperare. Acum însă cred că a sosit vremea să dezbatem şi acest subiect. Să-l scoatem la lumină, cum s-ar spune. În munca de poliţie, există o trusă foarte utilă, denumită *Ident-i-Kit,* folosită de specialiştii poliţiei la reconstituirea figurii unui infractor din diferitele elemente de care îşi aduc aminte martorii. În cazul nostru nu avem un chip, dar dispunem de o serie de amintiri care ne permit să obţinem măcar o imagine vagă asupra Adversarului. Am discutat cu multă lume şi aş vrea să vă prezint schiţa de portret la care am ajuns eu, alcătuită după modelul unui Ident-i-Kit. Numele lui pare a fi Randall Flagg, deşi diferite persoane au menţionat şi alte nume, şi

anume Richard Frye, Robert Freemont şi Richard Freemantle. Nu-i exclus ca iniţialele R.F. să aibă o semnificaţie oarecare, dar deocamdată nu avem cunoştinţă de aşa ceva. Prezenţa lui — în vis, cel puţin — provoacă teamă, nelinişte, spaimă, teroare. În nenumărate cazuri, senzaţia fizică legată de apariţia lui este aceea de răceală.

Capetele se aplecau unele spre altele, în stânga şi-n dreapta, şi murmurul conversaţiilor însufleţite începu iarăşi. Sunt ca nişte băieţi care tocmai au descoperit viaţa sexuală şi constată cu emoţie că toate părerile confirmă existenţa vaginului în aproximativ acelaşi loc, îşi zise Stu. Îşi acoperi zâmbetul cu mâna şi se gândi să-i spună negreşit şi lui Fran poanta.

— Acest Flagg se află în vest, continuă Glen. Un număr aproximativ egal de oameni l-au "văzut" în Las Vegas, Los Angeles, San Francisco, Portland. Unii dintre noi — printre care şi Mother Abagail — pretind că Flagg îi crucifică pe cei care-i greşesc. Toată lumea este de acord că între noi şi acest individ există o permanentă înfruntare şi că Flagg nu se va da în lături de la nimic ca să ne distrugă. Că nu se va da în lături de la nimic trebuie înţeles în sens propriu. Forţe armate. Arme nucleare. Poate... o epidemie.

— Ce n-aş da să-mi intre pe mâini ticălosul ăla împuţit! ţipă strident Rich Moffat. I-aş da io lui o epidemie de să n-o poată duce!

Tensiunea se dizolvă în hohote de râs, iar Rich primi un ropot de aplauze. Glen surâse satisfăcut. Îi sugerase lui Rich replica respectivă cu o jumătate de oră înaintea şedinţei, iar Rich se achitase admirabil de rolul lui. Stu trebuia se recunoască dreptatea absolută a bătrânului chelios în următoarea privinţă: la întrunirile la care participa multă lume, cunoştinţele de sociologie se dovedeau extrem de utile.

— Foarte bine, prin urmare am vorbit despre ceea ce ştim în legătură cu el, continuă Glen.

Ultimul lucru pe care aş dori să-l mai menţionez înainte de a lăsa adunarea să discute această problemă este că, după părerea mea, Stu are dreptate atunci când susţine că trebuie să ne purtăm civilizat cu Harold şi Nadine în caz că sunt prinşi, ceea ce pare destul de puţin probabil. De asemenea, ca şi el, sunt de părere că au fost la ordinele lui Flagg.

Cuvintele lui răsunau cu putere în sală.

— Pe care va trebui să-l înfruntăm, reluă el. George Richardson zice că misticismul nu este domeniul lui. Nici al meu, de altfel. Dar vreau să vă spun un lucru: Mother Abagail, nu ştiu exact cum, reprezintă forţele binelui, aşa cum Flagg reprezintă forţele răului. Consider că puterea care o călăuzeşte pe ea a folosit-o ca să ne adune pe toţi aici. Nu cred că această forţă o să ne părăsească. Poate n-ar fi rău să stăm de vorbă între noi ca să vedem ce e cu coşmarurile. Poate că vom afla şi cum ar trebui să-l înfruntăm pe Adversar. Dacă vom proceda cum se cuvine, este exclus să ne trezim cu el aici, la primăvară, în chip de stăpân, aşa cum s-ar teme unii dintre noi. În continuarea discuţiilor, îi dau cuvântul lui Stu.

Copleşit de un tunet de aplauze, Glen se întoarse la locul lui cât se poate de mulţumit. Îi pusese pe jar... sau poate era mai potrivit să spună că întreaga adunare vibra ca o lăută? Prea puţin conta. Reuşise să le alunge spaima, acum erau mai degrabă furioşi, gata să treacă la atac (chiar dacă entuziasmul lor avea să se mai domolească până în aprilie viitor, sub gerul iernii lungi)... şi, mai mult decât orice, erau dispuşi să vorbească.

Ceea ce au şi făcut, în următoarele trei ore. Doar câteva persoane au plecat pe la miezul nopţii; nu mulţi, însă. După cum se aşteptase Larry, nu a apărut nici o idee care să poată fi pusă în aplicare. S-a vorbit în schimb despre un bombardier, despre un stoc de arme nucleare, o întrevedere la vârf, o

echipă de şoc special antrenată. Propuneri practice au fost prea puţine.

În ultima parte a adunării, s-au ridicat, unul câte unul şi şi-au povestit fiecare visul lui, spre aparent nesfârşita încântare şi chiar fascinaţie a celorlalţi. Ceea ce îi evocă din nou lui Stu nesfârşitele sporovăieli despre viaţa sexuală la care luase parte (mai ales în calitate de ascultător) în anii adolescenţei.

Glen era uimit şi din ce în ce mai încurajat de faptul că erau atât de dispuşi să vorbească şi de atmosfera încărcată de entuziasm ce se crease după ce întrunirea începuse într-o notă de dezinteres şi apatic. Treceau printr-un adevărat catarsis, aşteptat de atâta vreme; şi Glen îşi aduse aminte de discuţiile despre sex, dar într-alt fel. Îşi spunea că oamenii vorbesc ca unii care şi-au apărat cu străşnicie secretul păcatelor şi al imperfecţiunilor lor cine ştie de când, pentru a descoperi că, o dată formulate şi pronunţate, acestea îşi recapătă dimensiunile fireşti. Când frica interioară semănată în somn este în sfârşit recoltată în timpul unei asemenea discuţii publice maraton, teama poate fi ţinută sub control... sau chiar învinsă.

Adunarea se sfârşi la 1.30 dimineaţa. Glen şi Stu plecară împreună, simţindu-se bine pentru prima oară de la moartea lui Nick, cu sentimentul că ieşiseră din inerţie şi făcuseră primii paşi, cei mai grei, spre terenul de bătălie ce le era hărăzit.

Aveau speranţe.

Pe 5 septembrie la prânz, aşa cum promisese Brad, centrala electrică a fost repusă în funcţiune.

Sirena de alarmă aeriană de deasupra Tribunalului ţinutului s-a declanşat cu un zgomot enorm, ca un nechezat, speriindu-i pe mulţi şi împingându-i să iasă pe stradă şi să scruteze cerul albastru imaculat, în căutarea avioanelor Omului Întunecat. Unii s-au refugiat în pivniţe, unde au

rămas până ce Brad a descoperit comutatorul şi a oprit urletul sirenei. După care au ieşit şi ei la iveală, ruşinaţi.

Pe Willow Street s-a iscat un incendiu, dar un grup de doisprezece pompieri voluntari şi-a făcut prompt apariţia şi l-a stins. Un capac de canal de la intersecţia dintre Broadway şi Walnut a sărit în aer până la o înălţime de aproape cincisprezece metri, prăbuşindu-se peste acoperişul de la Oz Toyshop ca un imens Hopa-Mitică ruginit.

Nu s-a înregistrat decât un singur caz mortal de Ziua Energiei, după cum a ajuns să fie denumită în Free Zone. Dintr-un motiv necunoscut, un atelier de tinichigerie auto de pe Pearl Street a sărit în aer. Rich Moffat şedea în uşa unei case de peste drum, cu o sticlă de Jack Daniel's în geanta lui pentru ziare, iar o bucată din oţel ondulat l-a lovit şi l-a omorât pe loc. De acum nu avea să mai spargă vitrinele magazinelor.

Stu era alături de Fran când lămpile fluorescente din tavanul camerei ei de spital începură să pâlpâie. El le urmări până ce se aprinseră, răspândind lumina atât de familiară. Nu-şi dezlipi privirea din tavan mai bine de trei minute. Când se uită din nou la Frannie, în ochii ei sclipeau lacrimi.

— Fran? Ce s-a întâmplat? Te doare?

— Nu, mă gândesc la Nick. Mi se pare atât de nedrept că nu mai e în viaţă, ca să se bucure şi el. Ţine-mă, Stu. Vreau să mă rog pentru el, dacă pot. Vreau să încerc.

O susţinu, fără să-şi dea seama dacă ca se roagă sau nu. I se făcu şi lui dor şi-l cuprinse o ură cumplită împotriva lui Harold Lauder. Fran avea dreptate. Harold nu numai că-i ucisese pe Nick şi pe Sue; le răpise şi lumina.

— Şşş, o alină el, Frannie, şşş.

Dar ea a continuat să plângă multă vreme. Într-un târziu, după ce s-a liniştit, Stu i-a ridicat patul apăsând pe buton şi a aprins veioza, ca să poată citi.

Stu se simţea scuturat în somn, dar a fost nevoie de foarte mult timp ca să-şi revină de-a binelea. Parcurgea mintal, cu încetineală, o listă aparent fără sfârşit cu numele celor care încercau să-i răpească somnul. Era maică-sa, spunându-i că sosise vremea să se scoale, să aprindă focul în sobe şi să se pregătească pentru şcoală. Era Manuel, gorila din mica şi sărăcăcioasa casă de toleranţă din Nuevo Laredo, spunându-i că timpul cuvenit pentru cei douăzeci de dolari ai lui se terminase, iar dacă dorea să rămână toată noaptea, trebuia să mai scoată douăzeci. Era o asistentă medicală îmbrăcată într-o salopetă albă. care voia să-i ia tensiunea şi o probă din gât pentru analiză. Era Frannie.

Era Randall Flagg.

Ultimul gând îl făcu să sară din pat, ca şi cum ar fi primit o cană de apă rece peste obraz.

Dar nu era nici unul dintre aceştia, ci Glen Bateman, însoţit de Kojak.

— Foarte greu te laşi trezit, East Texas, îl auzi pe Glen. Ca un stâlp de piatră.

Nu-l vedea decât ca pe o siluetă vagă, în bezna aproape deplină.

— Păi, cel mai bine ar fi fost dacă aprindeai lumina, de la bun început.

— Am uitat că funcţionează.

Stu aprinse lampa, închise ochii din pricina luminii orbitoare şi se uită strâmb la ceasul deşteptător cu arc. Era ora 2.45 dimineaţa.

— Ce cauţi aici, Glen? Dormeam, în caz că nu ţi-ai dat seama.

Nu-l privi cu atenţie decât după ce lăsă ceasul din mână.

Glen arăta palid, speriat... şi bătrân. Ridurile erau adânc săpate în obrajii lui şi avea o înfăţişare de sălbatic.

— Ce s-a întâmplat?

— Mother Abagail, îi răspunse Glen calm.

— A murit?

— Dumnezeu să mă ierte, aproape că aş vrea să fie aşa. S-a trezit. Ne-a chemat.

— Pe amândoi?

— Pe toţi cinci. Ea... Vocea lui se schimbă, devenind răguşită. Ştie că Nick şi Susan au murit şi că Frannie este în spital. Nu-mi explic cum, dar ştie.

— Şi a chemat comitetul?

— Ce-a mai rămas din comitet. E pe moarte şi susţine că trebuie să ne spună ceva. Eu unul nu sunt foarte sigur că vreau s-o aud.

Noaptea era rece — nu răcoroasă, ci friguroasă de-a dreptul. Stu se bucură că avusese ideea să-şi ia o jachetă şi-şi trase fermoarul până la gât. Luna îngheţată care atârna pe cer îl duse cu gândul la Tom; acesta primise instrucţiunea să se întoarcă la ei când s-o face lună plină. Acum trecuse cu puţin de primul pătrar. Doar Dumnezeu ştia din ce loc vedeau astrul nopţii Tom, Dayna Jurgens sau Judele Farris. Şi, Dumnezeu era martor, sub lumina ei se întâmplau lucrurile cele mai stranii.

— Mai întâi I-am trezit pe Ralph, îi explică Glen. I-am spus să se ducă la spital şi s-o ia pe Fran.

— Dacă medicul ar fi fost de părere că poate să umble, ar fi trimis-o acasă, replică Stu supărat.

— Este o situaţie de excepţie, Stu.

— Pari foarte grăbit să ajungi la ea, deşi mi-ai declarat că ai prefera să nu auzi ce are de spus bătrâna.

— Fiindcă am o mulţime de temeri, mărturisi Glen.

Jeepul trase în faţa casei lui Larry la 3.10. Locul era puternic luminat — nu cu lămpi de gaz, de data

asta cu becuri electrice.

Şi felinarele de pe stradă erau aprinse, din două în două, nu numai în cartierul ăsta, ci în întreg oraşul, iar Stu le urmărise fascinat de-a lungul drumului, din jeepul lui Glen. Ultimii fluturi ai verii zburau leneş din cauza frigului şi se izbeau cu indiferenţă de globurile umplute cu vapori de sodiu.

Coborâră din jeep chiar în clipa când de după colţ apăruse o pereche de faruri. Era camioneta rablagită a lui Ralph, care se opri bară în bară cu automobilul de teren. Ralph coborî, iar Stu ocoli repede maşina şi se apropie de portiera din dreapta; Frannie stătea acolo, sprijinită de o pernă.

— Salut, fetiţo, îi spuse el cu blândeţe.

Frannie îl prinse de mână. În întuneric, faţa ei se distingea cu greu, ca un disc palid.

— Te doare rău? o întrebă Stu.

— Nu foarte rău. Am luat nişte Advil. Numai să nu mă pui să dansez.

O ajutară să coboare din camion, ţinând-o amândoi, el şi Ralph, de câte un braţ. Simţiră cum tresare la primul pas.

— Vrei să te duc în braţe?

— Mă descurc. Nu vreau decât să mă susţii, bine?

— Sigur că da.

— Şi să mergi încet. Noi, bunicuţele, nu putem merge prea repede.

Traversară prin spatele camionului lui Ralph, târându-şi picioarele. Ajunşi la începutul aleii, Stu îi văzu pe Glen şi Larry aşteptându-i în cadrul uşii. Datorită luminii din spatele lor, arătau ca nişte siluete decupate din hârtie neagră.

— Tu ce zici, despre ce-o fi vorba? murmură Frannie.

Stu clătină din cap.

— N-am nici o idee.

Străbătură aleea. Se vedea limpede că Frannie suferă, iar Ralph îl ajută pe Stu să o ducă înăuntru.

Larry era la fel de palid şi de îngrijorat ca Glen. Purta o pereche de jeanşi decoloraţi, o cămaşă scoasă din pantaloni şi încheiată greşit în partea de jos, şi în picioare, fără ciorapi, o pereche de mocasini scumpi.

— Îmi pare foarte rău că a trebuit să vă deranjez, îi întâmpină el. Moţăiam în camera ei, făceam de veghe, cu rândul. Pricepeţi?

— Da, pricep, spuse Frannie.

Dintr-un motiv care-i scăpa, expresia *făceam de veghe* o duse cu gândul la salonul mamei ei... dar de astă dată simţea mai multă înţelegere şi simpatie decât atunci.

— Lucy se culcase cam de o oră. Eu m-am trezit din moţăială şi... Fran, te pot ajuta cu ceva?

Fran clătină din cap şi făcu un efort să zâmbească.

— Nu, mi-e bine. Zi mai departe.

— ... şi ea se uita la mine. Nu poate vorbi decât în şoaptă, dar se înţelege perfect ce spune. Ajunseseră cu toţii în hol. Larry îşi înghiţi un nod şi continuă: Mi-a zis că Dumnezeu o s-o ia la El, la răsăritul soarelui. Dar mai întâi trebuie să stea de vorbă cu aceia dintre noi pe care Dumnezeu i-a lăsat aici. N-am înţeles şi ea mi-a spus că Domnul îi luase pe Nick şi pe Susan. Ştia.

Oftă şi-şi trecu mâinile prin părul lui lung. Atunci apăru şi Lucy.

— Am făcut cafea. O aduc când vreţi voi.

— Mulţumesc, draga mea, spuse Larry.

Lucy părea încurcată.

— Să intru şi eu cu voi? Sau e un fel de şedinţă de comitet?

Larry se uită întrebător la Stu, care răspunse calm:

— Vino şi tu. Din câte mă bate gândul, treaba cu comitetul nu mai e valabilă.

Traversară holul, înaintând încet spre dormitor, în aşa fel încât să se adapteze la ritmul lui Fran.

— Are să ne spună, zise Ralph pe neaşteptate. Mother are să ne spună. Nu-i nevoie să ne frământăm.

Intrară cu toţii, iar Mother Abagail îşi îndreptă asupra lor privirea strălucitoare, de muribundă.

Deşi ştia de la ceilalţi în ce hal de slăbiciune ajunsese bătrâna, Fran avu totuşi un şoc. Nu mai era decât piele şi os, pielea — o membrană tare ca pemicanul — şi tendoanele ce-i ţineau laolaltă oasele. Nu se simţea nici cel mai vag miros de putred sau de moarte, doar un iz de uscat, de mansardă... nu, mai curând un parfum de *salon.* Jumătate din acul de perfuzie atârna pe afară pentru simplul motiv că nu avea în ce să se ţină.

Cu toate acestea, ochii îi rămăseseră la fel de calzi, buni şi omenoşi. Asta era o uşurare, totuşi Fran se simţea cuprinsă de un soi de spaimă... de fapt, nu spaimă, ci altceva, parcă sfânt... veneraţie. Să fi fost veneraţie? Sentimentul implacabilului. Nu Judecata de Apoi, ci enorma responsabilitate ce atârna ca o stâncă deasupra capetelor lor.

Omul propune, Dumnezeu dispune.

— Aşeazeă-te, fetiţo, şopti Mother Abagail. Ai dureri.

Larry o conduse la un fotoliu şi Fran se aşeză, cu un uşor geamăt de uşurare, chiar dacă era conştientă că, după o vreme, o vor apuca din nou durerile.

Mother Abagail o urmărea cu aceeaşi privire strălucitoare.

— Aştepţi un copil.

— Da... cum de...

— Şşşş...

În încăpere se lăsă o linişte profundă. Fascinată, hipnotizată, Fran o cerceta pe bătrâna care li se arătase în vis, înainte de a fi intrat cu adevărat în viaţa lor.

— Uită-te pe fereastră, fetiţo.

Fran făcu aşa cum i se spusese, chiar din locul unde Larry stătuse şi privise mulţimea de oameni, cu două zile în urmă. Şi nu văzu întunericul greu, ci o lumină lină. Nu reflexul din lumina odăii, ci lumina zorilor. Imaginea neclară, uşor distorsionată a unei camere de copil luminoase, cu perdele în carouri. Era şi un leagăn, *dar leagănul era gol.* Mai era şi un ţarc — *gol şi acesta.* O jucărie de plastic cu nişte fluturi viu coloraţi, *pe care-i mişca vântul.* Spaima îi prinse inima în ghearele ei reci. Deşi vedeau schimbările ce se petreceau pe figura ei, ceilalţi nu înţelegeau nimic; pentru că ei nu distingeau pe fereastră decât o porţiune de gazon luminată de felinarul străzii.

— Unde-i copilul? întrebă Frannie răguşit.

— Stuart nu este tatăl copilului, fetiţo. Dar viaţa lui se află în mâinile lui Stuart şi într-ale lui Dumnezeu. Micuţul va avea patru taţi. Dacă îi va fi dat de la Dumnezeu să respire.

— Dacă îi va fi dat...

— Domnul a ascuns asta privirilor mele, murmură ea.

Cămăruţa de copil dispăruse. Fran nu mai vedea decât bezna. Ghearele spaimei se făcuseră pumni, între care se zbătea inima ei tulburată. Mother Abagail şopti:

— Vlăstarul Diavolului şi-a chemat mireasa şi are de gând s-o lase grea. Crezi că va îngădui copilului să trăiască?

— Încetează, se tângui Frannie, ducându-şi palmele la obraji.

Tăcere, tăcere adâncă în încăpere. Glen Bateman arăta ca un proiector vechi şi stins. Lucy îşi netezea în neştire gulerul halatului de baie. Ralph rămăsese cu pălăria în mână, trăgând absent de pana prinsă la bor. Stu o cerceta pe Frannie, dar nu se putea apropia de ea. Acum, nu. Şi-o aminti pe femeia aceea care îşi dusese mâinile la ochi, la urechi şi la gură, atunci când, la adunare, fusese pomenit numele Omului Întunecat.

— Mamă, tată, nevastă, soţ, şopti Mother Abagail. Pornit împotriva lor, Prinţul înălţimilor, Domnul dimineţilor întunecate. Am păcătuit prin trufie. Şi voi aţi săvârşit acelaşi păcat. Oare n-aţi auzit voi, să nu-ţi pui credinţa în domnii şi prinţii acestei lumi?

O ascultau cu atenţie.

— Lumina electrică nu este un răspuns, Stu Redman. Nici comunicarea prin radio CB, Ralph Brentner. Sociologia nu duce nicăieri, Glen Bateman. Iar faptul că te căieşti pentru o viaţă care este de mult o carte închisă nu va împiedica să vină ce va să vie, Larry Underwood. Şi nici copilul tău băiat, Fran Goldsmith. Luna cea rea a răsărit. Iar voi nu puteţi propune nimic înaintea Domnului.

Se uită rând pe rând, la fiecare.

— Domnul va dispune după cum va considera El că se cuvine. Voi nu sunteţi olarul, ci lutul olarului. S-ar putea ca omul din vest să fie roata pe care veţi fi frânţi. Nu mi-este dat să ştiu.

O lacrimă, ceva uimitor în acel deşert muribund, se scurse din ochiul ei drept şi se rostogoli pe obraz.

— Mother, ce trebuie să facem? întrebă Ralph.

— Veniţi cu toţii mai aproape. Mai am puţină vreme. Mă întorc acasă, în Ceruri, unde n-a ajuns niciodată alt muritor care să fi tânjit mai mult decât mine să ajungă acolo. Veniţi lângă mine.

Ralph se aşeză pe marginea patului. Larry şi Glen rămaseră în picioare. Fran se ridică şi ea strâmbându-se de durere, iar Stu îi împinse fotoliul până lângă Ralph. Se aşeză din nou, prinzând mâna lui Stu între degetele ei reci.

— Dumnezeu nu v-a adunat ca să formaţi un comitet sau o comunitate, spuse bătrâna. Nu v-a adus aici decât ca să vă trimită mai departe, în căutare. Vrerea Lui este să încercaţi să-l distrugeţi pe Prinţul întunecat, acest Bărbat al Cetelor Îndepărtate.

Linişte marcată de bătaia ceasului. Mother Abagail oftă.

— Eu am crezut că lui Nick i-a fost dat să vă conducă, dar El l-a luat pe Nick... chiar dacă Nick n-a dispărut încă de tot, după cum mi se pare mie. Nu, nu de tot. Dar cel care trebuie să plece în fruntea tuturor eşti tu, Stuart. Iar dacă voia Lui este să-l ia şi pe Stu, atunci va trebui să conduci tu, Larry. Iar dacă El te ia şi pe tine, atunci va fi rândul tău, Ralph.

— S-ar zice că eu aş fi de prisos, observă Glen. Ce...

— Să plece? întrebă Fran cu răceală. *Să plece?* Încotro să plece?...

— Păi cum, spre vest, fetiţo, îi răspunse Mother Abagail. Tu nu trebuie să pleci la drum. Doar aceştia patru.

— *Nu!* în pofida durerilor, Fran sărise în picioare. Ce tot spui acolo? Că ei patru trebuie să se dea pe mâna lui? Inima, sufletul şi curajul din Free Zone? Ochii ei aruncau fulgere. Ca să-i ţintuiască pe cruce şi la vară să vină aici, să ne treacă pe toţi prin sabie? Nu vreau ca bărbatul meu să fie sacrificat pentru Dumnezeul tău ucigaş!

— *Frannie!* răcni Stu.

— Dumnezeu ucigaşul! *Dumnezeu ucigaşul!* se stropşi Fran. Milioane — *miliarde,* poate — ucişi în epidemic. Alte milioane după aceea. Nici măcar copiii nu ştim dacă vor supravieţui. Nu se mai satură odată? Chestia asta trebuie să continue până când n-ar mai rămâne pe lume decât şobolani şi gândaci? Ăsta nu este Dumnezeu, ci Diavolul, iar tu eşti vrăjitoarea Lui.

— Opreşte-te, Frannie!

— Linişteşte-te, am terminat. Vreau să plec de aici. Du-mă acasă, Stu. Nu la spital, vreau acasă.

— Mai întâi ascultăm ceea ce are să ne spună Mother Abagail.

— Foarte bine. Ascultă tu şi pentru mine. Eu plec.

— Fetiţo.

— *Să nu-mi spui aşa!*

Pe neaşteptate, Mother Abagail o prinse de mână, ţinând-o strâns de încheietură. Fran rămase într-o postură rigidă, închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate.

— Nu! N-n-nu... DOAMNE DUMNEZEUL MEU... STU...

— Stai! Stai! urlă Stu. Ce-i faci?

Mother Abagail nu-i răspunse. Păru să dureze o mică eternitate până ce bătrâna s-o elibereze pe Fran din strânsoare.

Încet, ca şi cum abia s-ar fi trezit din somn, Fran începu să-şi maseze încheietura, deşi nu se vedea vreun semn al violenţei. Ochii lui Frannie se lărgiseră brusc.

— Draga mea! spuse Stu îngrijorat.

— S-a dus, mormăi Fran.

— Ce... despre ce anume vorbeşte?

Stu se uita în jur, la ceilalţi, ca şi cum le-ar fi cerut ajutorul. Nu-i răspunse decât Glen, clătinând din cap. Pe faţa lui albă şi încordată nu se citea nici o mirare.

— Durerea... junghiul. Durerea din spate. A dispărut. Fran îl privea uimită pe Stu. A dispărut *cu totul.*

Se aplecă şi-şi atinse uşor degetele de la picioare: o dată, de două ori. Apoi se aplecă pentru a treia oară şi-şi lipi palmele de podea, fără să-şi îndoaie genunchii.

Se ridică şi o privi ţintă pe Mother Abagail.

— Dumnezeul tău încearcă să mă mituiască? Pentru că dacă asta are în minte, El poate să-şi ia înapoi vindecarea. Prefer durerea, dacă Stu rămâne alături de mine.

— Dumnezeu nu mituieşte pe nimeni, copila mea, şopti Mother Abagail. El ne dă un semn, pe care îl judecăm după cum ne taie capul.

— Stu nu va pleca spre vest, spuse Fran, deşi acum părea nu numai speriată, dar şi profund

tulburată.

— Aşează-te, o îndemnă Stu. Să ascultăm ce mai are să ne spună.

Fran se conformă, şocată, neîncrezătoare şi pierdută. Cu mâinile, îşi pipăia mereu şalele.

— Trebuie să porniţi spre vest, murmură Mother Abagail. Nu trebuie să vă luaţi nici mâncare, nici apă. Plecaţi chiar astăzi, în hainele pe care le aveţi pe voi. Mergeţi pe jos. Am aflat că unul dintre voi nu va ajunge la destinaţie, dar nu ştiu cine. Mai ştiu că ceilalţi vor fi aduşi înaintea omului acela, Flagg, care de fapt nu e om, ci o fiinţă supranaturală. Nu am ştiinţă dacă voinţa Domnului este să-l înfrângeţi. Nu am ştiinţă dacă voia Domnului este să mai vedeţi vreodată oraşul Boulder. Nu mi-e dat să văd astfel de lucruri. Dar el se află la Las Vegas, voi o să ajungeţi acolo şi o să-i staţi împotrivă. Duceţi-vă şi nu şovăiţi, pentru că veţi avea drept sprijin Braţul Veşnic al lui Dumnezeu al împărtăşaniei. Da. Cu ajutorul lui Dumnezeu îl veţi dovedi pe acela.

Clătină din cap şi încheie astfel:

— Asta-i tot. Am spus ce aveam de spus.

— Nu, şopti Fran. Nu se poate.

— Mother, spuse Glen cu o voce ca un croncănit. Îşi drese glasul şi continuă: Mother, noi nu "ne-am luminat", dacă înţelegi ce vreau să spun. Noi nu... nu suntem la fel de aproape ca tine de puterea care controlează toate astea. Pur şi simplu suntem altfel. Fran are dreptate. Dacă ne ducem acolo o să fim măcelăriţi, chiar de primul pichet care ne-o ieşi în cale.

— Nu ai ochi de văzut? N-ai văzut că prin mine Domnul a tămăduit-o pe Fran? Crezi că planul Lui este să vă lase să fiţi ucişi de ultimii favoriţi ai Prinţului Întunecat?

— Dar, Mother...

— Nu, zise ca, ridicând o mâna şi retezându-i cuvintele. Nu am căderea să mă cert cu tine sau să te conving, trebuie doar să vă fac să înţelegeţi

planul Domnului, hotărât să fie împlinit de voi. Ascultă-mă, Glen.

Deodată, din gura lui Mother Abagail se auzi chiar vocea lui Glen Bateman, speriindu-i pe toţi şi făcând-o pe Frannie să scoată un mic ţipăt, lipindu-se de Stu.

— Mother Abagail îl numeşte Vlăstarul Diavolului, pronunţă vocea puternică şi bărbătească, ieşind, nu se ştie cum, din pieptul slăbănog al femeii prin gura ei lipsită de dinţi. Poate că nu este decât cel din urmă magician al gândirii raţionale, adunând uneltele tehnologiei împotriva noastră. Şi poate că mai este ceva, cu mult mai sinistru. Nu ştiu decât că *există* şi cred că nici sociologia, nici psihologia şi nici o altă *ologie* nu vor mai reuşi să-l stăvilească. Numai magia albă va reuşi acest lucru.

Glen rămăsese cu gura căscată.

— Atunci ai grăit adevărul, sau sunt cuvintele unui mincinos? întrebă Mother Abagail.

— Nu ştiu dacă sunt sau nu adevărate, dar cuvintele îmi aparţin chiar mie, recunoscu Glen tremurând.

— Încredere. Tuturor vă trebuie *încredere.* Larry... Ralph... Stu... Glen... Frannie. Iar ţie cu osebire, Frannie. Încredere... şi ascultaţi cuvântul Domnului.

— Avem oare de ales? întrebă Larry cu amărăciune.

Bătrâna se întoarse spre el, surprinsă.

— Dacă aveţi de ales? Întotdeauna poţi să alegi. Acesta este şi va fi mereu obiceiul Domnului. Voinţa voastră e liberă. Veţi face după cum veţi dori. Nu vi s-au pus lanţuri la picioare. Dar... *asta cere Domnul de la voi.*

Se lăsă iarăşi liniştea aceea adâncă precum zăpada. În cele din urmă, vorbi Ralph:

— Scrie şi în Biblie cum a reuşit David să-l dovedească pe Goliat. Mother, eu unul fac aşa cum spui tu că e bine.

Ea îl prinse de mână.

— Şi eu, spuse Larry. Foarte bine, şi eu fac la fel.

Oftă şi-şi duse mâinile la frunte, ca şi cum l-ar fi durut capul. Glen deschise gura să spună ceva, dar înainte să apuce, din colţ se auzi un oftat greu şi obosit, urmat de o bufnitură.

Era Lucy, de care uitaseră cu toţii. Tânăra femeie leşinase.

Zorii mângâiau marginea lumii.

Aşezaţi în jurul mesei din bucătăria lui Larry, sorbeau din cafea. Era ora 4.50 când Fran traversă holul şi apăru în cadrul uşii. Avea obrajii umflaţi de plâns, dar mergea normal, fără să şchiopăteze. Vindecarea ei era deplină şi autentică.

— Cred că se duce, anunţă ea.

Se ridicară, urmând-o cu toţii pe Frannie. În camera unde zăcea bătrâna, îl văzură pe Larry, ţinând-o pe Lucy pe după mijloc.

Respiraţia lui Mother Abagail se transformase într-un horcăit greu şi găunos, care le amintea tuturor de Supergripă. Se adunară în jurul patului fără să vorbească, smeriţi şi temători. Ralph era convins că la sfârşitul sfârşitului se va petrece ceva cu totul ieşit din comun, că li se va dezvălui misterul Domnului şi vor avea parte de revelaţia divină. Că bătrâna avea să dispară într-un fulger de lumină. Sau că-i vor vedea sufletul, transfigurat în strălucire, ieşind pe fereastră şi înălţându-se spre cer.

În cele din urmă însă, ea muri pur şi simplu.

Respiră pentru ultima oară. Trase aer în piept, îl ţinu şi apoi îl expiră, pentru a milioana oară. Pieptul ei rămase apoi nemişcat.

— S-a terminat, mormăi Stu.

— Dumnezeu să-i odihnească sufletul, zise Ralph.

Acum îi trecuse teama şi încrucişă braţele femeii peste pieptul ei firav, în timp ce din ochi îi curgeau lacrimi.

— Eu voi pleca, spuse Glen pe neaşteptate. Bătrâna avea dreptate. Magie albă. Asta e singura speranţă care ne-a mai rămas.

— Stu, şopti Frannie. Te rog, Stu, spune nu.

Toţi ochii se aţintiră spre el.

A sosit vremea să preiei conducerea, Stuart.

Îşi aminti de Arnette, de maşina veche ce-l aducea pe Charles D. Campion şi povara morţii, lovindu-se de pompele lui Bill Hapscomb ca o infernală cutie a Pandorei. Se gândea la Denninger şi la Deitz şi la felul cum, în mintea lui, începuse să-i asocieze cu medicii zâmbitori care-i turnaseră lui şi soţiei lui atâtea minciuni în legătură cu evoluţia bolii ei — şi poate că se minţiseră totodată şi pe ei înşişi. Dar cel mai mult îl preocupa Frannie. Şi ce le spusese Mother Abagail. *Asta cere Domnul de la voi.*

— Frannie, spuse el, trebuie să plec.

— Şi să mori.

Îl măsură cu o privire amară, aproape urându-l, apoi se uită la Lucy, ca şi cum ar fi căutat un sprijin. Dar Lucy căzuse într-o stare de buimăceală, era dusă departe cu gândul şi nu avea cum s-o ajute.

— Dacă nu plecăm, vom muri, vorbi Stu, rostindu-şi cu voce tare gândul. Avea dreptate. Dacă aşteptăm, ne apucă primăvara. Şi atunci? Cum mai putem să-i ţinem piept? Nu ştim. Nu avem nici un indiciu, şi nici n-am avut vreodată. Am stat tot timpul cu capul vârât în nisip. Nu-l putem opri decât cu magie albă. Cum spune Glen. Cu magie albă. Sau cu puterea lui Dumnezeu.

Fran începu să plângă cu suspine.

— Frannie, nu face asta, o rugă Stu, încercând s-o prindă de mână.

— Nu mă atinge! strigă ea. Eşti un om mort, un cadavru, aşa că *să nu mă atingi!*

Răsărea soarele, iar ei rămăseseră încremeniţi în jurul patului, ca într-un tablou vivant.

Pe la ora 11, Stu şi cu Frannie urcau spre Flagstaff Mountain. Pe la jumătatea drumului au parcat. Stu căra coşul de nuiele, iar Frannie faţa de masă şi o sticlă de Blue Nun. Fusese ideea ei să facă un picnic, deşi stăruia între ei o tăcere stranie şi penibilă.

— Ajută-mă să întind faţa de masă, îl rugă ea. Ai grijă la plantele acelea cu spini.

Se aflau într-o poiană mică, în pantă, la trei sute de metri sub Sunrise Amphitheater. Mai jos se vedea oraşul Boulder învăluit într-o ceaţă albăstruie. Vara îşi intrase din nou în drepturi. Soarele dogorea cu toată forţa şi autoritatea. Greierii cântau în iarbă. Un cosaş sări la înălţime, iar Stu îl prinse cu o mişcare iute a mâinii drepte. Îl simţea agitându-se speriat în pumnul lui strâns.

— Scuipă şi am să-ţi dau drumul, pronunţă el vechea formulă magică ştiută.

Îşi ridică privirea spre Fran, care-i zâmbea trist, şi apoi, cu gesturi repezi şi precise, de doamnă, întoarse capul şi scuipă. Inima lui sângeră la vederea acelui gest.

— Fran...

— Nu, Stu. Nu spune nimic. Cel puţin nu acum.

Întinseră împreună faţa de masă albă, pe care Fran o şterpelise de la Hotel Boulderado şi, mişcându-se repede şi cu economie (lui Stu i se părea de necrezut cât de suplu şi graţios mergea, ca şi cum n-ar fi suferit niciodată acel accident), tânăra femeie pregăti o masă bogată, deşi nu era vremea prânzului: castraveţi, salată verde stropită cu oţet şi sandvişuri cu şuncă rece; vin şi o plăcintă cu mere pentru desert.

— Fie binecuvântate de Dumnezeu aceste bucate, spuse ea.

Bărbatul se aşeză alături, îşi luă un sandviş şi puţina salată. Nu-i era foame. Avea sufletul greu. Mânca totuşi.

După ce mâncaseră fiecare mai mult de formă câte un sandviş, aproape toată salata — salata verde şi castraveţii li se păruseră delicioase — şi o felie de plăcintă, ea îl întrebă:

— Când plecaţi?

— La prânz.

Stu îşi aprinse apoi o ţigară, apărând flacăra cu mâna făcută căuş.

— Cât timp o să vă ia ca să ajungeţi acolo?

Stu ridică din umeri.

— Pe jos? Nu ştiu. Glen nu mai e tânăr. Şi nici Ralph, dacă-i vorba. Dacă străbatem patruzeci de kilometri pe zi, ajungem înainte de 1 octombrie.

— Şi dacă ninge mai devreme în munţi? Sau în Utah?

El ridică iarăşi din umeri, fixând-o cu privirea.

— Mai vrei puţin vin? îl îmbie ea.

— Nu, îmi provoacă indigestie acidă. Aşa mi se întâmplă de când mă ştiu.

Fran îşi mai turnă un pahar şi-l bău până la fund.

— Să fi fost bătrâna vocea Domnului, Stu? Oare *chiar* să fi fost?

— N-am de unde să ştiu, Frannie.

— Am visat-o, şi s-a dovedit că există. Toată chestia asta mi se pare un joc stupid. Stu, ai citit Cartea lui Iov?

— N-am prea citit eu Biblia.

— Însă mama mea o citea. Şi considera că c foarte important ca fratele meu, Fred, şi cu mine să avem o pregătire religioasă cât mai solidă. Niciodată nu ne-a explicat de ce. După mintea mea, singurul avantaj a fost acela că reuşeam să răspund întotdeauna la întrebările pe probleme religioase de la programul "Jeopardy". Ţi-aduci aminte de "Jeopardy", Stu?

Zâmbind, Stu îi răspunse:

— Şi acum vă prezint gazda emisiunii, Alex Trebeck.

— Da, despre asta vorbesc. Era într-un fel pe dos: ei îţi dădeau răspunsul, iar tu trebuia să născoceşti întrebarea. Când era vorba de Biblie, eu ştiam toate întrebările. Iov a fost pus la încercare ca urmare a unui pariu dintre Dumnezeu şi Diavol. Diavolul a zis: "Desigur, se vede bine că Te venerează. E cel mai pios om. Dar dacă Te pişi pe el mai multă vreme, se va lepăda de Tine." Domnul a acceptat rămăşagul. Şi Domnul a ieşit câştigător. Zâmbi trist. Dumnezeu câştigă întotdeauna. Bag mâna-n foc că Dumnezeu e un fan al lui Boston Celtics.

— Poate că este *cu adevărat* un rămăşag, spuse Stu, dar e vorba şi de vieţile oamenilor de acolo, de jos. Şi de viaţa copilului pe care-l porţi. Cum îi spunea ea? Micuţul?

— Nici măcar în privinţa asta n-a făcut nici o promisiune, spuse Fran. Dacă ar fi putut s-o facă... măcar atâta lucru... mi-ar fi fost ceva mai uşor să te las să pleci.

Stu nu găsi nici un răspuns potrivit.

— Nu mai e mult până la prânz, zise Fran. Te rog să mă ajuţi să strâng, Stuart.

Cea mai mare parte a mâncării se întoarse în coş, împreună cu vinul şi faţa de masă. Stu rămase cu privirile în jos, gândindu-se că locul de unde tocmai se ridicaseră nu era marcat decât de câteva firimituri... pe care în curând păsările aveau să le facă să dispară. Frannie îl privea cu ochii în lacrimi. Încercă s-o mângâie.

— Nu-i nimic, Stuart. Totul se trage de la faptul că sunt însărcinată. Plâng cu mare uşurinţă şi nu pot să mă abţin.

— E-n regulă.

— Stu, vreau să facem dragoste.

— Aici? Acum?

Ea îi făcu semn afirmativ, apoi surâse.

— Locul e foarte bun. Dacă avem grijă să nu ne atingem de spini.

Întinseră iarăşi faţa de masă.

Când ajunseră la capătul lui Baseline Road, Frannie îi ceru să se oprească puţin lângă ceea ce cu patru zile în urmă încă mai fusese casa lui Ralph şi Nick. Întreaga parte din spate a clădirii fusese spulberată. Curtea din spate era presărată cu resturi. Piesele unui radio cu ceas zăceau împrăştiate pe gazonul scurmat. Alături se vedea sofaua sub care fusese prinsă Frannie. Pe treptele din spate era o pată de sânge uscat. Frannie rămase cu privirile aţintite pe punctul acela.

— Este oare sângele lui Nick? întrebă. Să fie cu putinţă?

— Ce rost are, Frannie? exclamă Stu neliniştit.

— *Este?*

— Nu ştiu, pentru numele lui Dumnezeu. Dar s-ar putea să fie.

— Pune-ţi mâna exact acolo, Stu.

— Frannie, nu cumva ai înnebunit?

Femeia se încruntă şi-i apăru între sprâncene cuta aceea a dorinţei şi hotărârii pe care el o remarcase prima oară în New Hampshire.

— Pune-ţi mâna acolo!

Stu se supuse, dar fără tragere de inimă. Nu ştia dacă era sau nu sângele lui Nick, însă gestul în sine îi provoca repulsie şi groază.

— Şi acum jură că te vei întoarce.

Treapta părea anormal de caldă, iar el ar fi vrut să-şi poată ridica mâna cât mai repede.

— Fran, cum aş putea eu să...

— Dumnezeu nu conduce chiar totul! şuieră ca. Nu chiar *totul.* Jură, Stu, jură-mi!

— Frannie, jur că mă voi strădui.

— Presupun că te vei strădui să te ridici la înălţimea promisiunii, nu?

— Larry şi ceilalţi ne aşteaptă.

— Ştiu, îl asigură ea, deloc dispusă să-i dea drumul. Spune-mi că mă iubeşti.

— Ştii foarte bine că da.

— Ştiu, dar vreau s-o spui. Vreau să te aud spunând.

Stu o prinse de umăr şi zise:

— Fran, te iubesc.

— Îţi mulţumesc. Îşi lipi obrazul de umărul bărbatului. Acum cred că pot să-mi iau rămas-bun de la tine. Că te pot lăsa să pleci.

Se îmbrăţişară în mijlocul curţii devastate.

CAPITOLUL 60

DE PE TREPTELE casei lui Larry, Fran şi Lucy îi urmăreau pe cei patru bărbaţi plecând. Nimic dramatic acum, când abia porniseră. Se opriseră o clipă pe trotuar, fără rucsaci, saci de dormit sau alte echipamente speciale... conform instrucţiunilor, îşi schimbaseră doar încălţămintea, optând pentru nişte bocanci grei, de drumeţie.

— La revedere, Larry, spuse Lucy, cu faţa galbenă ca de ceară.

— Să nu uiţi, Stuart, spuse Fran. Să nu uiţi ce mi-ai jurat.

— Da, n-am să uit.

Glen îşi duse un deget la gură şi fluieră. Kojak, care cerceta grătarul unui canal, veni în fugă.

— Să mergem, zise Larry. Era şi el la fel de palid ca Lucy, numai ochii, neobişnuit de luminoşi, străluceau nefiresc. Înainte să-mi piară tot curajul.

Stu îi trimise lui Fran o bezea, un gest pe care nu-l mai făcuse, din câte-şi aducea aminte, din vremurile în care îl conducea maică-sa la autobuzul şcolii. Ea îi răspunse fluturând din mână. Lacrimile veneau din nou, fierbinţi şi usturătoare, dar ea nu le lăsă să ţâşnească. Bărbaţii porniră la drum. Se îndepărtau ca şi cum ar fi fost

cel mai normal lucru. Se îndepărtau. De undeva se auzi cântecul unei păsări. Soarele amiezii era cald şi blând. Ajunseseră la capătul străzii. Stu se întoarse şi făcu încă o dată semn. Şi Larry. Fran şi Lucy fluturară şi ele mâinile. Traversară strada. Dispărură. Lucy era la un pas să leşine de jale şi spaimă.

— Doamne Dumnezeule, murmură ea.

— Hai să intrăm, zise Fran. Vreau puţin ceai.

Fran puse ceainicul pe foc. Începură să aştepte.

Cei patru au mers încet spre sud-vest întreaga după-amiază, fără să schimbe prea multe cuvinte între ei. Se îndreptau spre Golden, unde aveau intenţia să-şi petreacă noaptea. Trecură pe lângă gropile comune, acum în număr de trei, iar pe la ora 4, când umbrele începuseră să li se alungească neobişnuit de mult în spate şi căldura zilei se potolise cu totul, ajunseră în dreptul indicatorului municipalităţii, fixat lângă şosea, la extremitatea sudică a oraşului. Pentru o clipă, Stu avu sentimentul că aveau să se întoarcă toţi pe călcâie şi s-o ia înapoi. Înaintea lor se întindea bezna şi moartea, înapoia lor exista puţină căldură şi pace.

Glen scoase batista din buzunarul de la spate, o batistă mare, albastră, făcându-şi din ea o banderolă pe care şi-o legă în jurul capului, împotriva transpiraţiei.

— Capitolul al patruzeci şi treilea, Sociologul chel se împopoţonează cu o bandă albastră, glăsui el solemn.

Kojak o pornise înainte, trecuse graniţa municipalităţii Golden, croindu-şi vesel drum prin pajiştea presărată cu flori de câmp.

— Vai, se tângui Larry plângăreţ, mi se pare că toate se sfârşesc aici.

— Mda, zise Ralph, şi eu simt la fel.

— E careva de părere să renunţăm? întrebă Glen fără prea mare speranţă.

— Haideţi, îi îndemnă Stu, zâmbind discret. Nu cumva aveţi de gând să trăiţi o veşnicie, răcanilor?

Îşi văzură de drum, lăsând Boulder în urma lor. Înainte de ora 9 făcură tabără la Golden, la un kilometru de locul unde, urmărind traseul sinuos al lui Clear Creek, şoseaua US 6 pătrunde în inima de piatră a Munţilor Stâncoşi.

Nici unul dintre ei nu dormi cum trebuie în acea primă noapte. Îi încerca de pe acum sentimentul că sunt departe de casă şi că umbra morţii îşi întinsese aripa asupra lor.

Table of Contents

Title page

Table of Contents

Title page 1